

Chị Thân Thánh Người Yêu

tác giả

BẢN
LẬTỬ

EDIT
Ryan

wordpress

đậ u n o n
ch á y c a n h

Cái gì cũng có thể

xây ra

<https://daunonchaycanh.wordpress.com/>

Không Thế Thành Người Yêu

Bản Lật Tủ

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

1/

Năm lớp ba tiểu học, giáo viên hỏi cả lớp ước mơ tương lai của em là gì? Khúc Trục ngay ngẩn viết vào vở bài tập ba từ – Nhà khoa học; Trịnh Bảo Châu nguệch ngoạc viết vào vở bài tập ba từ – Nữ minh tinh. Trong buổi lễ động viên trước ngày thi đại học, chủ nhiệm lớp xúc cảm phẫn trào: "Các em muốn có một cuộc sống thế nào?" Khúc Trục trả lời: "Huy hoàng sáng lạn." Trịnh Bảo Châu trả lời: "Đeo vàng dát ngọc."

2/

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục từ bé lớn lên cùng nhau, nhưng lại không thành đôi thành đôi mai trúc mã người người hâm mộ, mà lại trở thành một đôi oan gia. Trịnh Bảo Châu cảm thấy Khúc Trục giả dối, ra vẻ, tự cho là thành cao; Khúc Trục cảm thấy Trịnh Bảo Châu tục tằn, háms của, chỉ được cái vỏ ngoài. Tất cả mọi người đều nói họ là hai người không thể trở thành người yêu của nhau nhất. Bạn nói khổ của hai người – Sầm Đồng Đồng tuyên bố: "Hai người đó mà ghép thành đôi được, chỉ đây sẽ ăn hết bàn phím trong nhà." Sau này, cô nàng suốt đêm ném bay 17 cái bàn phím ra khỏi nhà.

Đơn giản một câu: Yêu đương với kẻ thù truyền kiếp là trải nghiệm như thế nào?

Mục lục

- [Chương 1: "Chờ Khúc Trục! Trịn Bảo Châu tôi với cậu sẽ không...](#)
- [Chương 2: Đã có ai nói rằng cháu rất giống Tô Minh.....](#)
- [Chương 3: Tên Khúc Trục chết tiệt đã về rồi !!!...](#)
- [Chương 4: Niffler\[1 \], biệt danh Trịn Bảo Châu](#)
- [Chương 5: Đại mỹ nữ bên cửa sổ](#)
- [Chương 6: Trịn Bảo Châu không hợp với Khúc Trục, trăm phần trăm...](#)
- [Chương 7: Ước mơ không phân hơn kém, nhưng viết...](#)
- [Chương 8: Về việc tôi giúp chị em chụp ảnh cùng đình lưu...](#)
- [Chương 9: "Ngày mai Trịn Bảo Châu sẽ làm hồng gì đây..."](#)
- [Chương 10: Thích căn hộ này lắm hả? Của tôi đây...](#)
- [Chương 11: Cô xem cậu ta vì chọc tức cô, mà không tiếc...](#)
- [Chương 12: Lịch sử luôn giống nhau đến lạ...](#)
- [Chương 13: Thông minh hay không thì không chắc...](#)
- [Chương 14: Không thì em qua thích Khúc Trục đi](#)
- [Chương 15: Trịn Bảo Châu tôi từ nhỏ tới giờ, chưa...](#)
- [Chương 16: Anh Khúc không phải trúc mã bình thường...](#)
- [Chương 17: Cổ lễ lúc trước tôi có chút ...](#)
- [Chương 18: Thủy thủ Mặt trăng — Biến thân!...](#)
- [Chương 19: Khúc Trục đêm nay uống rượu, anh nghĩ ...](#)
- [Chương 20: Người ăn bàn phím, sẽ ...](#)
- [Chương 21: Khúc Trục ộp hình tượng lâu quá nên mắc bệnh...](#)
- [Chương 22: Khúc Trục bị hình tượng của mình ám rồi.....](#)
- [Chương 23: Sau đó ông phát hiện mình thích rồi...](#)
- [Chương 24: Anh Khúc ôm cô Bảo Châu...](#)
- [Chương 25: Cháu là học sinh tiểu học, bác miễn phí cho](#)
- [Chương 26: Có phải anh Khúc ghen...](#)
- [Chương 27: Học không bao giờ là muộn...](#)
- [Chương 28: Trịn Bảo Châu, cậu bị làm sao?](#)
- [Chương 29: "Tớ nhắm mắt mà..."](#)
- [Chương 30: Vì tôi chỉ cho mình cậu thấy...](#)
- [Chương 31: Khúc Trục kéo Trịn Bảo Châu về phía mình...](#)
- [Chương 32: Đáng người tôi rất tốt...](#)
- [Chương 33: Các nam thần thời xưa của showbiz đều là...](#)

- [Chương 34: Thật ra tôi còn làm nghề khác...](#)
- [Chương 35: Đầu lưỡi của cậu khéo đấy](#)
- [Chương 36: Bạn học đó chính là cậu](#)
- [Chương 37: Cái nôi\(*\) này của ai vậy?](#)
- [Chương 38: Trịn Bảo Châu, năm mới...](#)
- [Chương 39: Chuyện tôi là đàn ông...](#)
- [Chương 40: Nhật ký đóng phim cùng đình lưu...](#)
- [Chương 41: Tay nghề của tôi lần trước chẳng phải cậu đã...](#)
- [Chương 42: Tôi qua cô ngủ ở phòng anh ta hả...](#)
- [Chương 43: Mà thích ăn bàn phím 87 nút hay...](#)
- [Chương 44: Mời của Trịn Bảo Châu từ...](#)
- [Chương 45: Cháu hi vọng cậu ấy có thể làm điều mình thích...](#)
- [Chương 46: Cảm giác ôm cậu đúng là được hơn Lâm...](#)
- [Chương 47: Đôi khi bà cảm thấy Bảo Châu...](#)
- [Chương 48: Anh bạn học của cô có phải ...](#)
- [Chương 49: Sau khi lớn lên, cháu mới biết](#)
- [Chương 50: Con bé nói, nó có nghĩa là báu vật vô giá...](#)
- [Chương 51: Cháu thích Bảo Châu](#)
- [Chương 52: Khúc Trục theo Bảo Châu nhà ta nhảy lợp](#)
- [Chương 53: Khúc Trục kéo Trịn Bảo Châu vào sát tường...](#)
- [Chương 54: Người béo lên thì đầu cũng to lên phải không](#)
- [Chương 55: Giờ không có gương, vậy dùng...](#)
- [Chương 56: Cậu gần tôi như vậy, là...](#)
- [Chương 57: Nếu tôi để bụng...](#)
- [Chương 58: Sắc đẹp chính là hàng có giá](#)
- [Chương 59: Trịn Bảo Châu tôi đẹp từ nhỏ tới lớn](#)
- [Chương 60: Trịn Bảo Châu, đừng quên tôi cũng có...](#)
- [Chương 61: Anh nói anh thích em](#)
- [Chương 62: Trong mắt anh, em lấp lánh hơn bất cứ loại châu báu nào](#)
- [Chương 63: Người nhà của sếp](#)
- [Chương 64: Em đột nhiên nhớ ra, trong gara có...](#)
- [Chương 65: Khóa không kéo được, anh giúp em](#)
- [Chương 66: Đẹp đôi](#)
- [Chương 67: Cậu lấy tư cách gì để nói câu này](#)
- [Chương 68: Bạn học còn nói em chơi trai](#)
- [Chương 69: Mình Mời Trịn Khúc](#)

- [Chương 70: Tôi là bạn trai của Bảo Châu, cảm ơn](#)
- [Chương 71: Ai không đi kẻ đồ làm chó](#)
- [Chương 72: Kính! Thân phận thật sự của sếp Trịnh](#)
- [Chương 73: Chú dì có để ý chúng ta ở cùng nhau](#)
- [Chương 74: Ông không xứng được viết vào...](#)
- [Chương 75: Tôi là Trịnh Bảo Châu, ước mơ của tôi là...](#)
- [Chương 76: Phiên ngoại 1](#)
- [Chương 77: Phiên ngoại 2](#)
- [Chương 78: Phiên ngoại 3](#)
- [Chương 79: Phiên ngoại 4](#)
- [Chương 80: Phiên ngoại 5](#)
- [Chương 81: Phiên ngoại 6](#)
- [Chương 82: Phiên ngoại 7](#)
- [Chương 83: Phiên ngoại 8](#)
- [Chương 84: Phiên ngoại 9](#)
- [Chương 85: Phiên ngoại 10](#)
- [Chương 86: Phiên ngoại 11](#)
- [Chương 87: Phiên ngoại 12](#)
- [Chương 88: Phiên ngoại 13](#)
- [Chương 89: Phiên ngoại 14](#)
- [Chương 90: Phiên ngoại 15](#)
- [Chương 91: Phiên ngoại 16](#)
- [Chương 92: Phiên ngoại 17](#)
- [Chương 93: Phiên ngoại 18](#)
- [Chương 94: Kết](#)

Chương 1: "Chỗ Khúc Trục Trịn Bảo Châu tôi với cậu sẽ không..."

Edit: Sal

Trịn Bảo Châu lần đầu gặp dì nhỏ Tô Minh Mỹ, là vào dịp Tết năm cô bé sáu tuổi.

Lúc đó Tô Minh Mỹ mặc một bộ sườn xám ôm người màu nhạt, để kiểu đầu cuộn sóng lộn to thịn hần nhất bảy giờ. Một bên tóc của dì nhỏ tùy ý vén sau tai, lộ ra một bông tai ngọc trai óng ánh, tóc bên còn lại thả trước ngực, che khuất nửa chiếc vòng ngọc trai nơi cổ áo. Dì ấy ngồi trước một bức họa báo cực lớn, ngón tay kẹp một điều thuốc dài mảnh dành cho phái nữ, khói thuốc mỏng mảnh vẫn vit bay lên từ những móng tay được chăm sóc tỉn xảo vô biên.

Dì ấy và cảnh náo nhiệt của ngày Tết hoàn toàn không hợp nhau, nhưng lại đẹp đến mức người ta không thể rời mắt.

Trịn Bảo Châu ngỡ ngác đứng ở cửa nhìn dì ấy, hoàn toàn quên mất là bà ngoại dặn cô bé tới kêu dì nhỏ ăn cơm.

Phát hiện ánh mắt của Trịn Bảo Châu, Tô Minh Mỹ quay đầu sang, nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ đứng trước cửa, cong môi cười.

Nụ cười ấy khớp một cách hoàn hảo với tâm áp phích phía sau dì ấy.

Đó là áp phích của Tô Minh Mỹ, Trịn Bảo Châu gần sáu tuổi đã nghe vô số người lớn nói, dì nhỏ Tô Minh Mỹ của cô bé, là nữ minh tinh nổi tiếng nhất bảy giờ.

Trên đường cái chỗ nào cũng có thể thấy áp phích điện ảnh của di, trên ti vi cũng phát đi phát lại quảng cáo trang sức của di, người hâm mộ cuồng nhiệt của di ấy nối tiếp nhau có thể vòng hai vòng quanh Trái Đất.

Thế nhưng một Tô Minh Mỹ như vậy, lại tự sát lúc di hai lăm tuổi.

Trịnh Bảo Châu vạn lần không nghĩ tới, ngày mà cô gặp Tô Minh Mỹ lần đầu tiên, cũng là ngày ly biệt.

Xuân năm ấy nắng đẹp đến lạ, bộ điện ảnh 《Ngày xuân không còn nữa》 do Tô Minh Mỹ thủ vai chính lên rạp đúng mùa xuân. Bộ phim kể về một họa sĩ u sầu bất đắc chí, sau khi trải qua một loạt khúc chiết và gút mắc yêu hận, cuối cùng sử dụng thuốc màu kịch độc có tên "Paris Green" tự sát. Sau khi cô chết, giá tranh của cô lại tăng vọt, nhất là tác phẩm cuối cùng cô sáng tác 《Ngày xuân không còn nữa》, càng bán ra với giá trên trời.

Người họa sĩ ấy chết vào mùa xuân, Tô Minh Mỹ cũng chết vào mùa xuân.

Có người nói di ấy không thoát được vai diễn, cũng có người nói đường tình của di ấy không như ý, nhưng mặc kệ người ngoài nói gì, ba từ Tô Minh Mỹ, từ đó trở thành cấm kị của nhà họ Tô.

Liên đời ba từ "Nữ minh tinh", cũng thành những từ kiêng kị nhất.

Trịnh Bảo Châu lại dưới tình huống ấy, ngược gió làm bậy, viết vào vở bài tập ba từ "Nữ minh tinh" này.

"Bảo Châu, Khúc Trục, sao hôm nay lại ra muộn mười phút thế?" Mẹ của Trịnh Bảo Châu - Tô Minh Hỷ tới đón Trịnh Bảo Châu tan học, thuận tiện đón cả bạn cùng bàn của Trịnh Bảo Châu là Khúc Trục về. Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu ở cùng một tiểu khu, bố mẹ cậu đều làm nghiên cứu khoa học, có lúc bận lên không chăm cậu được, liền nhờ quý cô hàng xóm nhiệt tình Tô Minh Hỷ, trông giùm Khúc Trục.

Khúc Trục tuy là một cậu bé, nhưng vì bộ dáng xinh đẹp, đầu óc thông minh, Tô Minh Hỷ vô cùng thích cậu.

Khúc Trục ngửa đầu trả lời câu hỏi của Tô Minh Hỷ: "Tiết cuối hôm nay là tập làm văn, thầy Trương bảo chúng cháu làm văn, viết xong mới được tan học."

"À, là vậy hả." Tô Minh Hỷ tay trái dắt Trịn Bảo Châu, tay phải dắt Khúc Trục, đi về phía xe nhà mình đang đỗ, "Đề bài làm văn là gì thế?"

Khúc Trục nói: 《Ước mơ của em 》 .

Tô Minh Hỷ tò mò hỏi: "Khúc Trục viết là gì?"

"Nhà khoa học." Lúc Khúc Trục nói lời này lưng uốn thẳng, nhìn qua ngay ngắn y như chữ viết của cậu trong vở bài tập, "Cháu muốn thành nhà khoa học giống papa mama, cống hiến cho sự phát triển của Tổ quốc."

Trịn Bảo Châu ở bên kia âm thầm trợn trắng mắt, trong lòng "Xí~" một tiếng.

Khúc Trục đúng là biết làm màu, không hề giống các bạn nhỏ khác—đặc biệt là cô bé—ngây thơ đáng yêu.

Tô Minh Hỷ lại vô cùng hưởng thụ, khen Khúc Trục một hồi, mới quay đầu hỏi Trịn Bảo Châu: "Bảo Châu viết gì nữa?"

"Con..."

"Trịn Bảo Châu viết là nữ minh tinh." Trịn Bảo Châu vừa há miệng, Khúc Trục đã cướp lời, "Cháu thấy mà."

Trịn Bảo Châu cảm giác rõ bàn tay đang dắt mình của quý cô Tô Minh Hỷ bóp chặt lại.

Trịn Bảo Châu thấy tay đau nhói, còn chưa kịp nặn vài giọt nước mắt kiềm đồng tình, Tô Minh Hỷ đã nhe răng cười quắc mắt với cô bé: "Trịn Bảo Châu --! Con còn muốn làm nữ minh tinh hả?"

Trịnh Bảo Châu bị dọa nhảy dựng, phản xạ có điều kiện rút tay mình ra, cố gắng chạy. Tô Minh Hỷ đuổi theo phía sau, vừa đuổi vừa quát: "Muốn làm nữ mình tính phải không, xem hôm nay mẹ có đánh chết mày không!"

"Con nào có, Khúc Trục nó nói điều đấy!" Trịnh Bảo Châu chạy trời chết qua cổng trường, các phụ huynh đi ngang qua không ai vươn tay giúp cô bé, ngược lại cười hi ha đứng bên cạnh hóng chuyện. Khúc Trục cũng đứng một bên nhìn, tựa như sứ giả của chính nghĩa: "Ờ không nói điều, di Tô cứ hỏi cô Trương là biết liền."

"Được lắm, còn biết nói dối rồi đấy!" Tô Minh Hỷ tóm được Trịnh Bảo Châu, mắng tối mắt tối mũi, "Mày ngày càng lớn gan nha con, chiều nó quen thân! Còn muốn làm nữ mình tính à? Mày có dám nói với ông bà ngoại mày không?"

"Ồ ơ—" Trịnh Bảo Châu bị quát đến khóc thét, vừa khóc vừa không quên mắng Khúc Trục, "Chớ Khúc Trục! Trịnh Bảo Châu tôi với cậu không đội trời chung!"

Có lẽ là câu này hét lên quá khí phách, Trịnh Bảo Châu giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Điện thoại trên tủ đầu giường đang liên mạng rung lên, Trịnh Bảo Châu đưa tay hủy đồng hồ báo thức, ngồi dậy khởi giường.

Trời ợ, cô thê mà lại mơ thấy...Khúc Trục?

Phải! Đúng xui!

Cô thuận tay vò mái tóc dài hai cái, xỏ dép lê kéo rèm cửa, ánh mặt trời hơi chói bỗng chốc ủa vào. Trịnh Bảo Châu đứng trước cửa sổ sát đất duỗi lưng một cái, vừa quay đầu liền nhìn thấy bài tập làm văn mình dán trên tường—

《Ước mơ của em 》 .

Đó là bài tập làm văn năm cô lớp ba, chẳng qua lúc sau bị mẹ cô xé thành từng mảnh. Trịnh Bảo Châu nhỏ nhỏ lòng không phục, dùng nghị lực ngoan cường ghép lại, dùng băng dính trong xiêu xiêu vẹo vẹo dán vào, luôn bảo tồn đến bây giờ.

"Ước mơ của em". Trịnh Bảo Châu đối mặt với bài tập làm văn dán trên tường, liền cảm đọc lên, "Ước mơ của em là trở thành một nữ minh tinh xinh đẹp như dì nhỏ của em. Em muốn để tóc cuộn sóng lộn to thời thượng như dì, đeo bông tai vòng cổ lấp lánh nhất, làm móng tay xinh đẹp nhất. Em còn muốn đóng phim giống dì nhỏ, em muốn mọi người đều đi xem phim em đóng, các cửa hàng sẽ phải treo những áp phích lớn của em ở nơi bắt mắt nhất, ai nhìn cũng sẽ thốt lên, ồ, là Trịnh Bảo Châu, cô ấy thật là xinh đẹp! Hy vọng ngày nào đó, em có thể tỏa sáng như dì nhỏ, khắp người từ trên xuống dưới đều sáng lấp lánh!"

Dưới bài tập làm văn, là lời nhận xét bằng bút đỏ của cô giáo.

"Minh tinh không chỉ có sự nổi tiếng và đẹp dễ bề ngoài, còn có những gian nan khổ cực lúc đóng phim. Chúng ta không thể chỉ nhìn một mặt đẹp dễ của họ, còn phải hiểu mặt vất vả và ý nghĩa của công việc này. Hy vọng Bảo Châu về sau có trải qua khổ khăn, không dễ dàng bỏ cuộc, như vậy thì ngày nào đó em có thể trở thành một nữ minh tinh tỏa sáng lấp lánh, cố lên!"

Viết nghe xúc động thật đấy, nhưng chấm điểm lại thành thật cho cô một con B-

A.

Cô nhớ bài tập làm văn hôm đó của Khúc Trục được A+.

Từ nhỏ thành tích của Khúc Trục đã rất tốt, tốt nghiệp cấp ba xong thuận nước đẩy thuyền ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, từ đó cách xa cuộc sống của Trịnh Bảo Châu. Từ khi Khúc Trục cút xéo, Trịnh Bảo Châu liền có cảm giác đời mình bắt đầu vươn tới đỉnh cao.

Tuy năm tốt nghiệp cấp ba cô không được dự thi Học viện Điện ảnh như ý muốn, nhưng cô lại có thiên phú dị bẩm trong việc làm ăn— hoặc phải gọi là cực kỳ may mắn. Bắt đầu từ đại học, cô làm gì, thì cái đó kiếm ra tiền, còn thuận buồm xuôi gió đem việc làm ăn mở rộng phát triển.

Chẳng qua giấc mộng làm nữ minh tinh này, cho đến nay vẫn chưa từng thay đổi. Đại học năm ba Trịnh Bảo Châu lặng lẽ đặt một mục tiêu nhỏ nhỏ trong lòng, chờ cô kiếm đủ một trăm triệu, cô sẽ (giấu gia đình) theo đuổi ước mơ của mình!

Mà hôm nay, ước mơ vĩ đại đó rốt cuộc sắp bước một bước đầu tiên rồi!

Trịnh Bảo Châu biết với cái tuổi hai lăm lẻ một tháng khá dừ của mình, mới bắt đầu xông pha giới giải trí là rất khó, nhất là bây giờ idol ra mắt ngày càng trẻ tuổi, loại như cô mà đi chắc sẽ bị gọi thẳng là bà di. Nhưng không sao, cô vốn cũng không tính làm idol, vào cái thời của di nhỏ Tô Minh Mỹ, rất nhiều siêu sao đều từ diễn viên áo rỗng[1] đi lên, Trịnh Bảo Châu cũng định thử con đường này.

[1] Diễn viên áo rỗng: Là tên gọi chung cho các vai diễn quần chúng như binh lính, tạp dịch trong kịch truyền thống. Do trang phục đều là các bộ áo rỗng với màu sắc khác nhau nên có tên này.

Cô không xuất thân chính quy, chỉ tự tìm thầy học diễn xuất vài tháng, làm từ tầng đáy lên không chỉ có thể rèn kỹ thuật diễn, học được nhiều thứ hơn, còn có thể giấu gia đình đến mức tối đa, dù sao thì đây cũng là cách dẫn thân vào showbiz ít gây động tĩnh nhất.

Hôm nay cô dậy từ sáng sớm, là để chuẩn bị đi thành phố phim ảnh tìm hiểu trước, nghe ngóng thị trường.

Trịnh Bảo Châu tắm một cái trước, sau đó vừa lau tóc vừa đi vào phòng thay đồ chọn trang phục. Phòng thay đồ của cô lớn vô cùng, bên trong phân loại bày quần áo, giày dép, túi xách với đủ loại kiểu dáng đủ loại màu sắc, cô thậm chí còn đặt một con ma nơ canh, chuyên dùng để trưng bày bộ lễ phục váy dài màu hoàng kim mà cô yêu nhất.

"Màu may mắn hôm nay là xanh lá..." Trịnh Bảo Châu dựa theo kết quả mà APP Tử Vi hiển thị, chọn một cái áo sơ mi cổ nhọn kiểu Pháp, phối với một chiếc váy dài màu xanh lá kiểu cổ. Lúc đóng APP, cô liếc thấy "Tử vi hàng ngày" trên chóp.

-- Bạn có chờ mong một cuộc gặp lại?

Trịnh Bảo Châu nường đôi mày dài mảnh, tắt APP xuống lầu ăn sáng.

Hiện tại thành phố A phát triển mạnh về phía Nam, công viên Ánh Sao và nông trường Ánh Sao xây xong, càng mang lại cho thành Nam lượng lớn danh tiếng. Khách sạn Điện Viên Phong của Trịnh Bảo Châu mở ở ngay nông trường Ánh Sao, tuy quy mô không so được với khách sạn được đánh sao ở trung tâm thành phố, nhưng khá có tiếng ở nông trường Ánh Sao, rất nhiều du khách nghe tiếng lành mà đến.

Trịnh Bảo Châu ở lại trong khách sạn của mình, cơm ba bữa mỗi ngày ăn chực ở nhà bếp. Trong khách sạn có một sảnh đồ Tây tự phục vụ và một sảnh đồ Trung, có thể ăn pizza, bò bit tết, cũng có thể ăn những món dân dã. Lương Tuệ Tuệ thấy cô đi xuống, tay chân lạnh lẽo bưng bữa sáng lên bàn cho Trịnh Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, bữa sáng đây ạ!"

"Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu nhìn cô gái vừa cười vừa nói cảm ơn, dùng ngón tay được chăm chút đẹp đẽ tinh xảo cầm thìa lên.

Hôm nay Lương Tuệ Tuệ vẫn bị lóa mắt bởi sắc đẹp của Trịnh Bảo Châu y như trước, sau đó có chút hóng hớt đứng bên cạnh cô, nói: "Cô Bảo Châu, nghe nói bên vườn công nghệ sắp treo bảng một công ty mới, làm về trí tuệ nhân tạo đấy."

"À..." Trịnh Bảo Châu gật đầu kiểu sao cũng được, vườn công nghệ cũng là một hạng mục trọng điểm mà chính phủ dồn lực phát triển cho phía Nam thành phố, khu vườn đầu năm mới hoàn thiện, xây rất đẹp, lục tục có các công ty khoa học kỹ thuật đến đặt chân.

Lương Tuệ Tuệ hỏi cô: "Trí tuệ nhân tạo có phải là làm người máy không nhỉ?"

"Chắc cũng tựa tựa vậy."

Vẻ mặt của Lương Tuệ Tuệ bỗng trở nên kỳ quái: "Lúc trước em có thấy trên thời sự, trong nước đã có khách sạn với nhà hàng đầu tư sử dụng người máy làm người phục vụ, bọn họ nghĩ lên cái này, chẳng phải là cướp bát cơm của chúng em sao?"

Trịnh Bảo Châu cười cũng hiểu lý do hôm nay cô nàng này 'bà tám' đến vậy, hóa ra là lo thất nghiệp? Cô bị suy nghĩ của Lương Tuệ Tuệ chọc đến bật cười khe khẽ, đưa mắt nhìn cô nàng: "Có thể à nha."

"...Thế, thế đâu được ạ, người máy nó không có cảm xúc!"

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Được rồi, trong thời gian ngắn người máy không thể hoàn toàn thay thế công việc của con người đâu."

Lương Tuệ Tuệ nghe cô nói vậy, dường như thoáng yên tâm, cô nàng thu dọn mâm cơm xong đi mấy bước, lại quay đầu bổ sung một câu: "Người máy có được như em, vừa cười vừa chào mừng khách hàng không chứ!:"

Vừa nói, Lương Tuệ Tuệ vừa nở nụ cười sáng lạn nhất trong đời, cùng hai cái răng cửa trắng tinh.

"....." Trịnh Bảo Châu bị nụ cười đó làm lóa cả mắt, Tuệ Tuệ để tránh thất nghiệp, cũng liều mạng thật đấy.

Vì có nguy hại đến bát cơm của mình, mọi người rất có thành kiến với công ty công nghệ mới tới này. Trịnh Bảo Châu nghe bọn họ ở bên kia rì rả rì rầm, cười cười mở weibo.

Làm một người đẹp quyết chí xông pha giới giải trí, mỗi ngày Trịnh Bảo Châu đều đăng nhập weibo, hấp thụ tri thức của quý giới. Việc đầu tiên đương nhiên là xem hot search.

Hot search hôm nay ngoài trừ một số cái tên quen thuộc và mấy tin thời sự ra, khiến Trịn Bảo Châu chú ý nhất chính là—

Điểm nhan sắc của người bình thường tốt cuộc cao bao nhiêu?

Trịn Bảo Châu bưng bưng hứng thú ấn vào xem.

"Mặt Đẹp Mới Là Chân Ái V: #Điểm nhan sắc của người bình thường tốt cuộc cao bao nhiêu? # Tới tới tới, dưới bài này mọi người đăng ảnh những ảnh đẹp trai ngoài đời đã từng thấy nha [sắc]"

Những bình luận nóng đều thuần một sắc ảnh trai đẹp, nhưng bắt mắt nhất tuyệt đối phải kể đến hạng nhất—dù sao đó cũng là một ảnh chàng chỉ dựa vào nửa khuôn mặt đã chiếm ưu thế với lượng like hơn hẳn hạng hai!

"Tránh ra hết! Đây là người tôi thấy ở sân bay sáng nay, trai đẹp chân chính chỉ cần nửa khuôn mặt là có thể điên đảo chúng sinh! [Ảnh chụp]"

Ảnh chàng trong bức ảnh mang khẩu trang, mái tóc đen ngắn mềm mại có phần lười biếng, lộn xộn, nhưng đôi mắt khi anh nghiêng đầu nhìn vào ống kính ấy, lại vô cùng sắc bén.

Trịn Bảo Châu bị ánh mắt này nhìn đến nỗi tăng nhịp tim, hốt hồn mà người đàn ông này tỏa ra quả thực sắp tràn ra khỏi màn hình rồi.

Hình như anh phát hiện có người chụp trộm mình, cho nên ánh mắt ẩn chứa sự không vui, tuy khẩu trang che mất nửa khuôn mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường nét ưu việt từ độ cong.

"ĐM, đẹp trai quá đẹp trai quá, tôi tuyên bố ảnh ấy là quán quân ngày hôm nay!"

"A a a a, ánh mắt của anh đẹp trai quá dữ, cách ống kính đâm thẳng vào tim!"

"Chồng ơi!!!!!"

"Tôi để lại cái lồng gà ở đây [doge]"

"Tôi không thể cho phép giới giải trái để lọt con cá này, anh đẹp trai ra mắt cho tôi!"

"Sân bay quốc tế thành phố A? Sáng nay tôi cũng ở sân bay, thế mà lại lỡ duyên với trai đẹp?!!! [Học máu]"

Trịnh Bảo Châu xoa cằm, nhíu mày, chằm chằm nhìn người đàn ông trên màn hình điện thoại.

Đúng là gặp quý rồi, sao cô cứ cảm thấy người này càng nhìn càng giống Khúc Trục nhỉ???

Chương 2: Đã có ai nói rằng cháu rất giống Tô Minh.....

Edit: Sal

Trịnh Bảo Châu sợ ánh chàng rất giống Khúc Trục này lây bệnh cho mình, vội vàng tắt ánh thoát khỏi weibo.

Cô ăn xong bữa sáng, gọi xe đi phim trường.

Bác tài là một người đàn ông trung niên, đường chân tóc tràn ngập nguy cơ, lúc Trịnh Bảo Châu lên xe, bác tài đang nhìn gương chiếu hậu sửa sang món tóc quý giá trên đầu mình.

Hai người đơn giản xác nhận thân phận của nhau xong, bác tài lái xe khởi hành.

Phim trường của thành phố A không phải là nơi có tiếng nhất trong nước, nhưng hơn ở chỗ gần Trịnh Bảo Châu, thêm nữa qua lại còn có đường cao tốc, xe đi rất thông thoáng.

Bác tài có vẻ cũng thích tốc độ chạy xe tự do này, còn bật cả âm nhạc trợ hứng.

Bác ta nghe một kênh radio âm nhạc, lúc này đang phát bài 《Tình Yêu Đầu》 của Tô Minh Mỹ.

Đây là nhạc nền của bộ phim 《Ngày xuân không còn nữa》, khi nam nữ chính gặp nhau lần đầu, nhạc nền chính là bài hát này. 《Tình Yêu Đầu》 là bài hát vàng của năm lúc đó, thu được vô số giải thưởng, phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng bật, ngay cả sau khi Tô Minh Mỹ tự sát, cũng không ảnh hưởng độ hot của nó.

Thậm chí đến nay đã sắp hai mươi năm, kênh radio âm nhạc vẫn còn phát bài hát này.

"...Vung trộm ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác này phải chăng là tình yêu đầu?" Theo tiếng ca truyền ra từ radio, Trịnh Bảo Châu khẽ ngâm nga một câu. Bác tài lơ đãng đưa mắt nhìn gương chiếu hậu một cái: "Cô bé à, cháu cũng thích bài hát của Tô Minh Mỹ hả?"

Trịnh Bảo Châu cười đáp: "Đúng ạ, bài này nổi tiếng mà."

"Chuẩn rồi." Nói về chủ đề này, bác tài càng lên tinh thần, "Năm đó Tô Minh Mỹ nổi khắp đại giang nam bắc ấy chứ, lớn thì có các ông bà mấy chục tuổi, nhỏ thì có trẻ con mới vài tuổi, đều là người hâm mộ cô ấy."

Trịnh Bảo Châu cười khẽ, hỏi: "Có phải khóa trương rồi không ạ?"

"Bác không hề khóa trương nhé, năm đó vì Tô Minh Mỹ, bạn gái đầu tiên của bác còn chia tay bác nữa cơ!"

"Ồ? Có phải vì bác thích Tô Minh Mỹ quá, khiến người ta ghen không?"

"Không phải, năm đó bọn bác vất vả lắm mới kiếm được vé tham dự buổi gặp mặt Tô Minh Mỹ, nhưng chỉ có một vé..." Bác tài kể đến đây, có vẻ đặc ý vô vàn, "May là lúc sau bác cướp được."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Bác tài à bác đây là chia tay bằng thực lực ha.

"Ài, đáng tiếc là hồng nhan bạc mệnh, cháu nói xem vì sao cô ấy lại nghỉ quần, rồi tự sát chứ?" Bác tài nói đến đây, không tìm được cái lắc đầu thờ dãi.

Trịnh Bảo Châu không đáp, bác tài lại ngẩng đầu nhìn cô qua gương chiếu hậu, ồ một tiếng: "Cô bé đi phim trường nhỉ, cháu là minh tinh à?"

"Nào cô." Trịnh Bảo Châu lắc đầu, "Cháu ngay cả cửa còn chưa sờ đến, chỉ là muốn đến đó xem để tăng kiến thức thôi."

"Bác thầy cháu có khả năng lắm, đã có ai nói cháu rất giống Tô Minh Mỹ chưa?"

Trịnh Bảo Châu giả bộ ngượng ngùng che miệng: "Cũng có người nói vậy ạ."

"Đúng chứ! Lúc cháu mới lên xe bác đã trông cháu quen quen rồi!" Nhận được câu trả lời khẳng định, bác tài càng kích động, "Cháu xem mắt mũi này, với cả khuôn mặt, thật sự là càng nhìn càng giống Tô Minh Mỹ!"

"Thế ạ ha ha ha."

Bác tài tán phét với Trịnh Bảo Châu cực kỳ ăn ý, lúc tiễn cô xuống xe, còn vỗ ngực đảm bảo tương lai cô chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Ấy thế mà không chịu giám giá cho cô một đồng nào.

Sau khi xuống xe, Trịnh Bảo Châu đi xem căn phòng mình thuê trước. Tuy cô không tính ở đây, nhưng lỡ đâu gặp phải đoàn làm phim quay tới tận nửa đêm, thì tốt xấu gì cũng có một chỗ nghỉ ngơi. Phòng ốc quanh phim trường đều khá bình thường, Trịnh Bảo Châu chọn căn đắt nhất trong số đó, cũng chỉ miễn cưỡng chấp nhận được. Đồ dùng sinh hoạt trong phòng cô đều nhờ chủ nhà đổi giúp đồ mới, cô kiểm tra một lượt không thấy vấn đề gì, bèn ấn theo phương án tác chiến tra cứu trước đó, đi công đoàn diễn viên làm thẻ thông hành diễn viên.

Làm thẻ diễn viên không khó, chỉ cần tham gia một cuộc sát hạch thường thức và buổi đào tạo ngắn là được. Trịnh Bảo Châu lấy được thẻ diễn viên xong, gia nhập vào nhóm thông báo của một viên quản lý hiện trường, về sau đoàn làm phim có cần diễn viên quần chúng, quản lý sẽ gửi thông báo trong đó.

Thông báo thường thường sẽ gửi trước hạn, hiện giờ tin tức trong nhóm đều

là ngày hôm qua. Trịnh Bảo Châu nghĩ tới cũng tới rồi, dứt khoát đi qua ban phục vụ diễn viên, nghe nói ở đó có thể "nhặt bồ câu".

Cách nói "nhặt bồ câu" này là vừa nãy lúc cô làm thẻ, nghe mấy tay lão làng diễn thuyết, nếu có người "thả bồ câu"[1] đoàn làm phim, thì các cô có cơ hội "nhặt được chim bồ câu" làm thẻ chân.

[1] Thả bồ câu: 放鸽子 /fàngēzi/ có nghĩa đen là "thả chim bồ câu", nhớ hồi xưa xưa, người ta vẫn hay thả chim bồ câu để đưa thư! Rồi mới có một câu chuyện thế này, là chàng trai thả chim bồ câu để đưa thư cho một cô gái, hẹn cô gái ấy đến điểm hẹn, nhưng sau cùng chàng trai này lại lỡ hẹn mà không đến. Vì vậy, ngày nay, từ này còn được dùng theo nghĩa bóng là "lỡ hẹn" á! - Nguồn: Tiếng Trung Liuli

Trong trong ngoài ngoài ban phục vụ tụ tập không ít người, nam nữ già trẻ có cả, Trịnh Bảo Châu vừa tới, mọi người đều quay sang nhìn cô mấy lần. Trịnh Bảo Châu giả đồ sửa sang đầu tóc, đứng bên ngoài không đi vào.

Vừa đứng chưa đến hai phút, một anh trai dáng người rắn chắc vội vàng vàng chạy tới, lúc thấy Trịnh Bảo Châu trước cửa thì ngỡ ra một chút, do dự vài giây mới tiến lên bắt chuyện với cô: "Em gái này, em cũng tới làm diễn viên quần chúng à?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Đúng ạ."

"Vậy thì hay quá, chỗ anh đang thiếu vài người, lát nữa em đi theo anh." Anh trai kia nói với cô câu này, rồi hướng vào trong rống một tiếng, "Thiếu năm diễn viên quần chúng, nam nữ được hết."

Rất nhanh đã gom đủ người, Trịnh Bảo Châu theo đoàn người ngồi lên xe van đưa đón người của đoàn làm phim. Trịnh Bảo Châu có chút kích động và hưng phấn trong lòng, anh trai cũng một bụng tò mò với cô. Anh ta nhìn Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh, vẫn không kìm được mà hỏi: "Anh nói này em gái, với điều kiện của em làm người nổi tiếng trên mạng hoàn toàn ổn nha, sao lại dậm đầu tới đây làm diễn viên quần chúng?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Em không muốn làm người nổi tiếng trên mạng, em muốn làm một diễn viên nghiêm chính."

Anh trai cười một tiếng: "Làm diễn viên quần chúng vất vả lắm, hơn nữa còn khó nổi. Em xem ở đây mỗi ngày nhiều người thế này, đến rồi lại đi, ai lúc bắt đầu mà không ôm mộng tưởng? Nhưng thời gian dài, có người bỏ cuộc, có người thì tạm bợ qua ngày ở đoàn làm phim."

Trịnh Bảo Châu cười nhìn anh ta: "Anh à, em hôm nay đến ngày đầu tiên, anh đừng xối nước lạnh thế chứ."

Anh trai cũng cười theo: "Được, lát nữa em diễn một tiền cảnh, biết tiền cảnh là gì rồi chứ?"

"Biết ạ." Vừa nãy đào tạo, Trịnh Bảo Châu có nghe giáo viên nói qua, diễn viên quần chúng cũng chia làm ba bầy loại. Quần chúng là phổ thông nhất, tốt hơn chút là tiền cảnh, tốt hơn nữa là khách mời. Tiền cảnh mà anh trai nói, chính là đứng ở trước tràng cảnh, sẽ có cảnh quay, thậm chí là lời thoại, tiền lương cũng tương đối cao hơn, nhưng lại có yêu cầu về diện mạo và chiều cao của diễn viên.

Tiền cảnh rất khó cướp được, hôm nay Trịnh Bảo Châu vừa tới không chỉ nhặt được bờ câu, mà còn là tiền cảnh, cô cảm thấy vận may của mình không tồi.

Xe rớt cuộc dừng lại trên một con phố kiểu dân quốc, khi ở trên xe anh trai đã nói với mọi người, đây là một bộ phim gián điệp chiến tranh thời dân quốc, hôm nay bọn họ qua diễn người đi đường trên phố. Trịnh Bảo Châu qua chỗ chuyên gia phục trang lấy quần áo, là một bộ sườn xám màu đỏ, cô thấy xong chuyên gia phục trang cũng không nhìn được mà nhìn thêm mấy lượt.

Trang phục của diễn viên quần chúng cực kỳ bình thường, sườn xám màu đỏ này trước đó đã có không ít người mặc, nhưng nhìn qua cũng chỉ bình bình đúng như giá tiền của nó. Thế nhưng lần này Trịnh Bảo Châu mặc, cô ta cảm giác bộ sườn xám này trông sang hẳn lên, giống như hàng đặt may

riêng cho thiên kim tiểu thư nhà giàu vậy.

Trịnh Bảo Châu tạo hình xong, lại chờ một lát đạo diễn liền gọi mọi người đến quay, Thấy Trịnh Bảo Châu đi tới, đạo diễn kéo Tiểu Cao bên cạnh lại hỏi: "Cô gái này cậu tìm ở đâu ra thế?"

Tiểu Cao nói: "Kêu chỗ ban phục vụ đó."

Đạo diễn vỗ vai anh ta: "Cô gái này không tệ, tôi còn nghĩ bộ trang phục này không phải của đoàn chúng ta đây."

"Haiz, nói không phải chứ, lúc tôi thấy cô gái này trước cửa ban phục vụ, còn không chắc cô ấy tới đóng diễn viên quần chúng cơ." Nhất là quần áo trên người cô vô cùng sang trọng, anh ta đoán có lẽ đây là thiên kim nhà giàu đến để trải nghiệm cuộc sống.

"Cậu nhìn xem, có thấy thần thái của cô này giống giống Tô Minh Mỹ không?"

Tiểu Cao nghe đạo diễn nói vậy, cũng chậm chạp gật đầu: "Có thật đấy."

"Nhưng mà cô ấy trông còn rực rỡ hơn Tô Minh Mỹ một chút." Những người đẹp thời xưa ấy, dù ít dù nhiều cũng luôn mang theo một vẻ u buồn. "Cô kia, đúng, là cô đấy, qua đây tôi nói chuyện chút." Đạo diễn vẫy tay với Trịnh Bảo Châu, gọi cô tới, "Lát nữa cô là tiền cảnh của ông kính này, cô đứng trước quầy hàng này, tùy tiện nhìn xem, sau đó chọn đại một thứ đồ hỏi ông chủ bao nhiêu tiền, rõ chứ?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Rõ rồi ạ!"

Trịnh Bảo Châu xắn áo xoa tay đứng vào vị trí đạo diễn chỉ đạo, cụm máy quay này bắt đầu quay từ chỗ cô trở đi, sau đó nữ chính bước ra từ tiệm cà phê, đi qua bên người cô. Lúc nữ chính tới, Trịnh Bảo Châu cố ý quay đầu nhìn một cái, cô ta cũng mặc sườn xám, nhưng rõ ràng là tinh xảo hơn của cô nhiều. Thân phận bề ngoài của nữ chính là một ca sĩ nổi tiếng, nhưng thực tế là một liên lạc viên của đảng.

Lúc Trịnh Bảo Châu nhìn nữ chính, nữ chính cũng đang nhìn cô, sau đó đôi mày bắt đầu nhíu lại với nhau.

"Diễn viên quần chúng này ai tìm đây?" Nữ chính hỏi một câu, giọng nói nghe có vẻ cực kỳ bất mãn, "Tìm người kiểu gì vậy, đáng dấp xấu xí thế này cũng làm tiền cảnh được sao?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Hiện trường lặng đi một giây, Tiểu Cao dẫn Trịnh Bảo Châu về yếu ớt hỏi một câu: "Này, mà xấu sao?"

"Không xấu à? Mắt của anh để đâu đây?"

Lại bị mắng một câu xấu xí, Trịnh Bảo Châu không nhịn nổi nữa: "Cô đủ rồi đấy, đừng có hở mồm ra là xấu xấu, tôi thấy cô là phụ nữ không muốn mắng cô, nhưng cô đừng có vừa thấy đã nhục mạ bề ngoài của người khác."

Nữ chính cười khẩy một tiếng: "Nhục mạ? Ha, bây giờ lời thật cũng không cho người khác nói nữa sao?"

"A." Cơn tức của Trịnh Bảo Châu cũng bùng lên, "Về phần bịt miệng thì Tôn Tịnh cô thao nhất còn gì? Đừng tưởng là cô đối tạo hình thì tôi không nhận ra, report người dùng trên mạng là cô chứ ai? Diễn xuất kém còn không cho người xem nhận xét?"

"Cô! Cô nói ai diễn xuất kém?!" Tôn Tịnh rí nhất là người khác nói cô ta diễn xuất kém, "tài nguyên cà phê"[2], lúc này âm lượng cũng vút lên quăng tằm, "Đạo diễn Lưu, mày anh nếu dùng diễn viên quần chúng này, thì tôi không diễn nữa!"

[2] Tài nguyên cà phê: Ý nói một diễn viên có tài năng, độ nổi tiếng không tương xứng với tài nguyên có được, làm lãng phí tài nguyên. Tài nguyên cà phê có một số đặc điểm chính như: vừa ra mắt đã diễn vai chính, bộ sậu

đoàn phim không tầm thường, bạn diễn đều là người nổi tiếng, thành tựu không đi liền với tài nguyên – Nguồn: baidu.

"Đừng nóng, đừng nóng, chúng tôi sẽ đổi người mà." Đạo diễn muốn dàn xếp ổn thỏa, đành phải đổi Trịnh Bảo Châu, "Tiểu Cao cậu mau dẫn cô ấy đi trả đồ, sau đó tìm một người khác thôi."

"Không cần mấy người dẫn, tôi tự đi!" Trịnh Bảo Châu thăm phỉ nhổ trong bụng, dứt khoát lưu loát quay người bỏ đi.

Trịnh Bảo Châu đi rồi, hiện trường nhanh chóng khôi phục trật tự, đạo diễn nhìn Tiểu Cao bên cạnh mình, thấp giọng trách một câu: "Nói cậu đây, tìm diễn viên quần chúng đẹp như thế, chẳng phải kiếm chuyện à? Đến lúc đó người ta xem nữ chính hay là xem cô gái kia?"

Tiểu Cao: "...."

Đạo diễn, lúc này anh có nói thế đâu.

"Vậy tôi phải tìm người thế nào?" Tôn Tịch làm ầm lên như thế, khiến Tiểu Cao không biết làm sao.

Đạo diễn nói: "Anh có bị ngốc không? Tìm một người đẹp, nhưng không thế đẹp hơn Tôn Tịch, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi hiểu rồi."

Tiểu Cao lại đi tìm diễn viên quần chúng, trên đường gặp phải Trịnh Bảo Châu đang giậm đùng đùng, thuận thế mở miệng gọi cô lại: "Ày, em gái. Ngại quá, để em thấy chuyện ầm ĩ hôm nay."

Trịnh Bảo Châu quay đầu nhìn anh ta một cái, đáp lời: "Không liên quan tới anh, là do em xui thôi."

Một chỗ cô lúc trước còn nghĩ mình may mắn, hóa ra là còn chờ cô ở đây!

Tiểu Cao trong lòng còn băn khoăn, bèn lấy điện thoại ra nói với cô: "Như vậy đi, anh gửi một nhóm tiền cảnh cho em, tự em thêm vào, trong đó sẽ đăng tin thông báo nhưng không định kỳ."

"Được ạ, cảm ơn anh." Trịnh Bảo Châu cũng lấy điện thoại ra, quét mã QR của nhóm. Muốn tham gia nhóm phải được duyệt, Tiểu Cao gửi một tin nhắn cho trưởng nhóm, bảo Trịnh Bảo Châu chờ một lát: "Cậu ta thấy tin nhắn sẽ duyệt cho em, nhưng tiền cảnh rất ít, cơ hội đều phải giành giật, em phải nhanh tay nhé."

"Vâng được ạ."

"Để anh thuận đường đưa em về, em tự đi thì mất thời gian lắm."

"Vâng em cảm ơn."

Ra khỏi trường quay, Trịnh Bảo Châu tự gọi xe, quay về nông trường Ánh Sao.

Hôm nay bận rộn cả ngày, kết quả đều công cốc, nhưng cũng không tính là hoàn toàn không có thu hoạch, chỉ ít còn vào được một nhóm. Trịnh Bảo Châu tự an ủi như thế, vào khách sạn liền thấy một bóng lưng cao lớn đứng trước quầy lễ tân, đang làm thủ tục nhận phòng.

Cái áo khoác kia nhìn hơi quen quen.

"Cô Bảo Châu, cô về rồi ạ!" Tiểu Ngọc ở quầy lễ tân thấy cô, hưng phấn gọi một tiếng, "Vị khách này là bạn của cô đây ạ!"

"Bạn của tôi?" Trịnh Bảo Châu nghi hoặc nhìn sang bóng lưng kia.

Khúc Trực quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của cô.

Chương 3: Tên Khúc Trục chết tiệt đã về rồi !!!...

Edit: Sal

Trịnh Bảo Châu sững sờ, đầu óc đảo loạn mất vài giây.

Cô và Khúc Trục đã nhiều năm không gặp, thế nhưng cái mặt này chỉ liếc mắt một cái cô đã nhận ra. Lúc còn đi học chỉ vì khuôn mặt này mà Khúc Trục được rất nhiều nữ sinh yêu thích, gần như là anh đi đến đâu, con gái sẽ tụ tập đến đó. Qua nhiều năm thế rồi, vẻ ngây ngô trên người anh rút đi, cả người thành thực không ít, nhưng khuôn mặt không những không tàn, trái lại vì thêm sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành, tàn ra thứ hoooc môn trí mạng.

Đã có đáp án, người thường đẹp trai trên hot search sáng nay quả nhiên là anh ta, khó trách cô lại thấy cái áo khóa này quen mắt đến thế.

Nhưng Trịnh Bảo Châu nghĩ không ra, người dân thân vào công tác nghiên cứu khoa học như Khúc Trục, sao không trực đi chút nào vậy??

...Không không, bây giờ trọng điểm không phải cái đó.

"Khúc Trục??? Cậu về rồi?" Trịnh Bảo Châu lòng nổi gió lốc mưa sa, trách sao hôm nay lại xui thế, hóa ra là tên Khúc Trục chết tiệt này đã về rồi!!!

Khúc Trục hờ hững gật đầu,

Dùng ngữ khí không chút phập phồng thốt lên bất ngờ: "Đây chẳng phải là Trịnh Bảo Châu sao? Lâu rồi không gặp."

Trịnh Bảo Châu: "...."

Bao năm không gặp rồi, Khúc Trục vẫn giả dối, hay ra vẻ thế nhỡ.

"Cái bất ngờ của cậu thật đúng là không bất ngờ tí nào." Trịnh Bảo Châu kháy một câu, đưa mắt nhìn anh, "Sao cậu lại ở đây?"

Cho dù là Khúc Trục về nước, cũng nên về nhà anh ta, sao lại chạy tới khách sạn của cô chú?

Khúc Trục nói: "Rõ ràng còn gì, tôi tới nhận phòng."

Trịnh Bảo Châu không hề nghĩ ngợi, nói: "Hết phòng rồi, cậu đổi chỗ khác đi."

Khúc Trục như cười như không hừ một tiếng: "Vừa nãy lễ tân không nói như thế."

"Cậu cũng nói vừa nãy đây thôi, thế giới biến đổi nhanh thế đó."

Khúc Trục nhìn cô một lúc, lấy điện thoại ra gọi điện: "Alô, dì Tô ạ, cháu là Khúc Trục. Đến rồi ạ, nhưng Trịnh Bảo Châu bảo không còn phòng nữa, cháu đổi sang chỗ khác thôi. Dạ...Được ạ."

Anh đưa điện thoại đang nổi máy về phía Trịnh Bảo Châu: "Dì Tô có lời muốn nói với cậu."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Chớ Khúc Trục! Bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi tí nào!

"Khúc Trục! Ngoài việc mách lẻo với mẹ tôi, cậu không biết làm gì khác sao? Lúc nào cậu mới làm người được hả?!"

Khúc Trục nhìn cô chẳng hề lay động, dường như đã quá quen với cảnh này!

Trịnh Bảo Châu giật lấy điện thoại bằng một tay, quay lưng đi: "Mẹ...."

Một đồng lời oán thán cô còn chưa kịp nói, quý bà Tô Minh Hỷ ở bên kia đã bắt đầu dạy dỗ: "Bảo Châu, con vừa quát Khúc Trúc mẹ nghe thấy hết rồi đấy, lúc nhỏ con đối người ta thì thôi, sao lớn rồi vẫn như vậy? Hai đứa bọn con đều là người lớn hết rồi đấy..."

"Ngừng ha, mẹ, ngừng." Trịnh Bảo Châu kịp thời kêu dừng, "Con nghe điện thoại không phải để nghe mẹ nói những cái đó, con chỉ muốn hỏi, vì sao Khúc Trúc lại xuất hiện trong khách sạn của con?"

Tô Minh Hỷ chắt lưỡi hai cái: "Sao, con còn không biết hả? Con làm bạn học cũ kiểu gì thế?"

"..." Trịnh Bảo Châu im lặng một chốc, hỏi ngược lại, "Mẹ biết chuyện gì ạ?"

Tô Minh Hỷ nói: "Cơ quan làm việc của Khúc Trúc chính là vườn công nghệ cạnh bọn con đó, con cũng biết chỗ đó cách xa thành phố, nó đi làm không tiện, mẹ liền kêu nó ở chỗ con một thời gian trước."

"...Mẹ nghĩ cũng chừa đáo thật đấy, nhưng không phải trước tiên mẹ nên hỏi bà chủ là con chứ?"

Tô Minh Hỷ đáp: "Hai đứa cũng mấy năm không gặp rồi, chẳng là mẹ muốn tạo niềm vui bất ngờ cho con thôi."

"..." Đúng là bất ngờ vui quá cơ.

"Mọi người đều là hàng xóm láng giềng lâu năm, hai đứa mẹ đều nhìn từ bé đến lớn, con nói xem có chút việc này mẹ còn không giúp được sao? Với lại hai tháng này đúng vào mùa ít khách, phòng của bọn con để không cũng có làm gì đâu."

Trịnh Bảo Châu ưu nhã trợn trắng mắt, không hổ là quý bà hàng xóm nhiệt tình Tô Minh Hỷ, "Có để không con cũng không cho cậu ta ở."

"...." Tô Minh Hỷ bị cô chặn họng nghẹn mắt một lúc, rồi bắt đầu cùng cô so găng, "Được, thế tiền phòng của nó để mẹ trả được chưa?"

"Không phải là vấn đề tiền.."

"Vậy thì là vấn đề gì? Mẹ thấy kỳ quái, con với Khúc Trục từ bé lớn lên với nhau, tí tình cảm này cũng không có?"

"...." Tình cảm thì không có, nhưng thù hận thì không ít.

"Con cũng đừng ghét người ta, khu nhân tài cao cấp bên chỗ con không phải sắp xây xong à? Đợi người ta chuyển đi, con có xin thì người ta cũng không ở lại đâu."

Lời này trái lại khơi dậy chút hứng thú ở Trịnh Bảo Châu, tiểu khu nhân tài cao cấp mà Tô Minh Hỷ nói, là cùng bộ với vườn công nghệ, gần như xây cùng lúc với vườn công nghệ, cũng sắp mở bán rồi. Chẳng qua tiểu khu này quá bí ẩn, người bình thường có muốn cũng không mua được.

Trịnh Bảo Châu tò mò hỏi: "Cậu ta định mua nhà ở đây á? Con nghe nói cần có giấy mời mà."

Tô Minh Hỷ hạ một tiếng: "Con tưởng nó không có chắc?"

"Ặc...." Cậu ta mà có cũng không lạ.

"Nó chỉ ở chỗ con qua thời gian này thôi, đợi nhà hoàn thiện xong sẽ chuyển vào. Người ta vừa về nước, tốt xấu gì cũng tận tình chủ nhà chứ con?"

"....Thôi được, con biết rồi." Trịnh Bảo Châu nhượng bộ, nhưng lại thắc mắc một chuyện khác, "Nhưng sao mẹ lại biết cậu ta về nước?"

Tô Minh Hỷ nói: "Mẹ thấy nó đăng trong vòng bạn bè[1] mà."

[1] Vòng bạn bè: một ứng dụng của Trung Quốc giống như Facebook.

"...Giờ cơ? Mẹ còn có vòng bạn bè của cậu ta?"

"Con không có à?"

"..." Cô không có thật, "Tạm biệt nha mẹ."

Cô ngắt cuộc gọi, làm bộ làm tịch trả điện thoại cho Khúc Trúc: "Nếu mẹ tôi bảo cậu ở đây, vậy thì ở tạm đi, nhưng nếu làm hỏng đồ trong phòng, phải bồi thường đúng giá. Ngoài ra chỗ bọn tôi không bao ăn, ngày ba bữa cậu muốn thì trả tiền."

"Biết rồi." Khúc Trúc cầm lại điện thoại, không hề thành ý nói với cô một câu, "Cảm ơn."

Trịnh Bảo Châu ở một tiếng, nhìn anh lấy thẻ phòng xách hành lý lên tầng.

Khúc Trúc đi rồi, Tiểu Ngọc vừa hưng phấn vừa có mất phần hóng hớt mà hỏi Trịnh Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, nghe nói anh Khúc với chị là thân mai trúc mã à? Anh ấy trông đẹp trai thật đấy!"

"..." Lòng mày Trịnh Bảo Châu giật lên một cách mất kiểm soát, không biết phải phải nhớ điểm nào trước, "Tiểu Ngọc, em tỉnh lại đi, không phải hề cứ lớn lên từ bé với nhau đều là thân mai trúc mã, cũng có thể là kẻ thù không đội trời chung đấy."

"Hà, sao thế à?" Tiểu Ngọc đàn ra, chị Bảo Châu có thù với anh Khúc sao? Yêu hận tình thù?

Lương Tuệ Tuệ lon ton chạy nhanh lại, cũng hóng hớt theo Tiểu Ngọc: "Cô Bảo Châu, anh Khúc làm ở công ty khoa học kỹ thuật mới treo biển đó đó!"

Trịnh Bảo Châu à một tiếng: "Chính là cái công ty làm về trí tuệ nhân tạo nhấm nhe cướp bát cơm của các em đó hả?"

"Không đâu." Cách nói của Lương Tuệ Tuệ đã khác hẳn khi sáng, lúc nhắc tới Khúc Trúc trong mắt còn lóe lên hưng phấn, "Em đã hỏi qua anh Khúc rồi,

bọn họ hiện giờ chủ yếu nghiên cứu về người máy dẫn đường, là để hỗ trợ hội người mù đó, rất ý nghĩa!"

"Ha." Trịnh Bảo Châu khinh thường cười khẽ một tiếng, bảo bọn họ, "Con người anh ta lúc nào cũng thích làm mấy việc mua danh chuộc tiếng như vậy đó, các em ngàn vạn lần đừng để bị lừa."

Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc nhìn nhau một cái, dường như không tin Khúc Trục lại là người như vậy: "Cô Bảo Châu, có phải cô có hiểu làm gì với anh Khúc không ạ?"

"Không hề hiểu làm." Trịnh Bảo Châu nhìn Lương Tuệ Tuệ, lắc đầu tóm lấy vai cô nàng, "Tuệ Tuệ gốc của tôi, em nghĩ xem, bọn họ ngay cả người máy dẫn đường cũng nghiên cứu ra, vậy thì người máy đưa cơm không phải còn đơn giản hơn sao?"

Lương Tuệ Tuệ: "..."

Hình, hình như cũng có lý nha.

"Các em đừng thấy anh ta đẹp trai, là để anh ta lừa." Trịnh Bảo Châu nói một cách chân thành tha thiết, "Người này dối trá, hay ra vẻ, tự cho là đúng, anh ta còn có thành kiến với những cô gái xinh đẹp nữa!"

Tiểu Ngọc nghe mà giận cả người: "Thế nhưng chính anh ta cũng rất đẹp trai mà?"

"Chớ nên mới nói đầu óc của anh ta có vấn đề, về sau các em tiếp xúc với anh ta ít thôi." Trịnh Bảo Châu sợ những bông hoa trong khách sạn của mình bị Khúc Trục gây họa, quả thực là tận tình chỉ bảo, "Khúc Trục mới ở đây bao lâu, các em đã nghe ngóng bằng hết tin tức của anh ta vậy?"

Tiểu Ngọc nói: "Anh Khúc đến một lần lúc sáng sớm, đặt hành lý ở đây rồi sang công ty. Vừa nãy mới quay lại làm thủ tục nhận phòng."

"À...." Trịnh Bảo Châu gật đầu, lại dặn bọn họ một câu cách xa Khúc Trục,

liền lên tầng. Cô đi tắm, bảo nhà ăn đưa một phần cơm tối lên phòng, sau đó ngồi trên sofa phía ngoài ban công xem điện thoại.

Nhóm tiền cảnh cô xin vào đã được duyệt, trong đó đang có người trò chuyện.

Vương Tín Nghệ: Hôm nay đi phỏng vấn một đoàn làm phim, cứ thật chứ, người xếp hàng cơ bản đều là con trai, con gái bây giờ khó lẫn lộn vậy sao?

Quách Bân: Vì con gái phỏng vấn buổi tối hết rồi [Cười đều]

Vương Tín Nghệ:??? Anh thấy mình hài hước lắm à?

Quách Bân: Chẳng lẽ không phải à? Con gái mấy người như nào trong lòng rõ ràng, còn ra vẻ cái gì?

Vương Tín Nghệ: Tới tới tới, anh nói với tôi xem con gái bọn tôi như nào [Mím cười]

Quách Bân: Làm diễn viên quần chúng ở phim trường có mấy cô đứng đắn? Đừng có vừa làm vừa ra vẻ ở đây[2].

[2] Nguyên gốc: Vừa làm vừa lập, ý rút gọn từ câu Vừa làm đi vừa muốn lập đền thờ, chỉ những người làm chuyện xấu hổ, nhưng lại không muốn người khác châm chọc, nhục mạ.

Chân mày của Trịnh Bảo Châu nhíu lên, con gái làm diễn viên quần chúng ở phim trường chính là không đứng đắn? Thế thì con trai làm diễn viên quần chúng ở phim trường là cái thứ gì?

Trịnh Bảo Châu: @Quách Bân, anh trai, mùi chua cách màn hình còn tràn ra đây này, thời đại giờ khác rồi, con trai các anh cũng có thể phỏng vấn buổi tối nhá! Tôi thấy anh thạo việc này lắm, còn nói vớ vẩn trong nhóm làm gì, mau sửa soạn, đi tham gia phỏng vấn ha.

Trịnh Bảo Châu vừa nói chuyện, anh trai tên Quách Bân này rất cuộc bưng

nổ, mắng chửi đến cả trưởng nhóm cũng phải trồi lên.

Đại Trưởng: Đã đá tên Quách Bân ra khỏi nhóm rồi, mong mọi người giao lưu văn minh, tôn trọng lẫn nhau [Mỉm cười]

Từ lúc nhóm trưởng xuất hiện ai nấy đều im thin thít, Trịn Bảo Châu ăn một miếng cơm, nhận được thông báo của hệ thống, là cô gái tên Vương Tín Nghệ trong nhóm gửi lời mời kết bạn.

Ngón tay thon dài của Trịn Bảo Châu chạm vào màn hình một cái, chấp nhận lời mời.

Vương Tín Nghệ: Chị em, vừa rồi cảm ơn nhé [Nhe răng]

Trịn Bảo Châu: Cảm ơn gì đâu, mắng bợn ngược x, là trách nhiệm của mỗi người [Đầu chó]

Vương Tín Nghệ: Ha ha ha thả tim, tôi thấy cô mới gia nhập hôm nay, có gì không hiểu có thể hỏi tôi [Nhe răng], trong phim trường loại người gì cũng có, còn gái có phần nguy hiểm hơn, bình thường phải chú ý an toàn.

Trịn Bảo Châu: Ủ ừ, cảm ơn người chị em [Thả tim]

Vương Tín Nghệ: Không khách khí! Nhóm chúng ta chỉ là nhóm tiền cảnh dự bị thôi, đằng trước còn có một nhóm tiền cảnh chính thức, bọn họ có chỉ tiêu lọt xuống, mới đến lượt chúng ta, cùng nhau cố gắng nha! [Cố lên]

Chuyện này Trịn Bảo Châu mới nghe lần đầu, cô giật mình à một tiếng: "Hóa ra là vậy nha."

Vương Tín Nghệ: Là vậy đó, mục tiêu của tôi chính là cố gắng trở thành một tiền cảnh chính thức, sau đó là khách mời nhỏ, khách mời vừa, khách mời lớn, cuối cùng chính là vai phụ, vai chính!

Trịn Bảo Châu: Cố lên! Khẳng định có thể thực hiện á!

Hai người đang chat, thì Trịnh Bảo Châu bị trường nhóm gọi đi bổ sung một cái video, bận xong xuôi, cô đắp mặt nạ một lát, rồi sớm sớm đi ngủ cho đẹp da. Hôm sau vẫn giữ tiết tấu dậy sớm, cô đang trang điểm, thì cô bạn thưở bé Sầm Đồng Đồng đánh điện thoại tới.

Trịnh Bảo Châu ấn chọn chế độ rảnh tay, vừa vẽ mày vừa hỏi bạn: "Đồng Đồng, có việc gì đây?"

Giọng nói bà tám của Sầm Đồng Đồng vang lên từ loa ngoài: "Nghe nói Khúc Trúc về nước rồi? Còn tới chỗ mày ở?"

Trịnh Bảo Châu trề môi: "Mày cả ngày chẳng thềm ra ngoài, mà tin tức cũng nhanh nhẹn gồm nhỉ."

Sầm Đồng Đồng nhắc nhở cô: "Bảo Châu nè, giờ đã là thời đại 5G rồi, con chó trong thôn cũng lên mạng nhá."

"...."

"Hai đứa mày sao rồi? Không oán hận chút?"

"....Nếu mày chỉ định hỏi cái đó, thì tao cúp đây."

"Đừng đừng," Sầm Đồng Đồng vội đổi chủ đề, "Hôm qua mày tới phim trường phải không, sao rồi?"

"Đừng nhắc nữa." Nói tới cái này, cơn tức của Trịnh Bảo Châu lại nổi lên, "Tao cãi nhau với Tôn Tịnh trong đoàn làm phim, tiền cảnh tới tay cũng bay."

Sầm Đồng Đồng nhanh chóng tiêu hóa lượng thông tin của cô: "Được nha Bảo Châu, bây giờ đối tượng cãi nhau của mày là Tôn Tịnh cơ đây."

"....Trọng điểm là cái đó hả? Trọng điểm là tao rất bực!"

Sầm Đồng Đồng khuyên cô: "Theo tao ấy, mày tự đầu tư ít tiền kiếm một vai cho mình, mang tiền vào đoàn, chị đây không phải chịu mấy cơn tức vỡ vụn"

ấy."

"Vậy chẳng phải tài nguyên cà phê à?" Trịnh Bảo Châu nghiêm mặt, "Hôm qua tao mới mắng Tôn Tịch là tài nguyên cà phê, sao tao lại tự đi làm tài nguyên cà phê được! Tao phải dựa vào thực lực của mình để đảm nhận vai diễn, thành một diễn viên được công chúng mến mộ như dì nhờ!"

"Được được, mày đừng nóng, tao ủng hộ ước mơ của mày!" Sầm Đồng Đồng vội vàng tỏ thái độ, "Thế hôm nay mày đi nữa không?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Hôm nay không đi, sáng nay tao có buổi phỏng vấn."

"Hà?" Sầm Đồng Đồng kinh ngạc mở miệng, "Mày mới đi phim trường có một buổi, đã có truyền thông phỏng vấn?"

Trịnh Bảo Châu vẽ lông mày xong, nhìn gương mặt cái: "Không phải phỏng vấn nữ mình tin Trịnh Bảo Châu, mà là phỏng vấn nữ doanh nhân Trịnh Bảo Châu."

Chương 4: Niffler[1], biệt danh Trịn Bảo Châu

Niffler[1], biệt danh Trịn Bảo Châu

Edit: Sal

[1] Niffler: là một sinh vật xuất hiện ngay từ phần đầu của loạt phim Sinh vật huyền bí, Niffler (tên tiếng Trung là Khứu Khứu) là một sinh vật thuộc loài gặm nhấm sở hữu chiếc mỏ vịt dài cùng lớp lông mượt mà. Thường thì Niffler là loài khá hiền lành và cực kỳ yêu quý chủ nhân. Đặc điểm chung của Niffler là nó luôn bị thu hút bởi các món đồ lấp lánh như trang sức, đồng xu, thìa đĩa bạc, đèn chùm,... Và khi phát hiện ra món đồ mà nó ưng ý, nó sẽ tìm mọi cách để chiếm lấy. Sau đó nó sẽ cất giữ trong một chiếc túi trên bụng như loài kangaroo.

Tiểu mục chào buổi sáng của đài ABA đã làm một kỳ về nông trường Ánh Sao, khách sạn Điền Viên của Trịn Bảo Châu rất có tiếng ở nông trường Ánh Sao, cho nên tổ chương trình đặc biệt sắp xếp một cuộc phỏng vấn nhỏ với cô.

Để phù hợp hình tượng nữ doanh nhân, hôm nay Trịn Bảo Châu cố ý mặc một cái áo vest ngoài màu trắng, tuy hình thức có vẻ chính tặc, nhưng chất liệu lại không cứng nhắc như vest thường, mà có một chút ánh kim tuyến, không phô trương nhưng vẫn bắt mắt, cổ tay áo còn điểm trâm châu óng ánh làm trang sức. Trịn Bảo Châu sấy khô tóc, kết hợp với một đôi bông tai trâm châu, kẹp thêm một cái kẹp tóc lấp lánh phía trên tai trái, xong xuôi bèn xuống dưới.

Còn chưa tới giờ hẹn với phóng viên, cô bèn đi nhà ăn dùng bữa sáng. Vừa ngồi xuống một lúc, Khúc Trục cũng từ trên phòng đi xuống.

Anh vừa về nước hôm qua, còn chưa thích nghi được múi giờ, nhưng tinh thần vẫn cố vẻ không tệ. Anh đã thay cái áo khoác màu kem hôm qua, đổi thành một cái áo khoác dáng dài. Cúc áo không cài, để lộ áo len mỏng nhạt màu bên trong, cùng áo sơ mi trắng mặc trong áo len kèm cà vạt.

Bộ trang phục này càng làm bật lên đôi chân dài miên man của anh, anh vừa xuống tới, ánh mắt của những người xung quanh có ý vô ý đều dừng lại trên người anh.

Lương Tuệ Tuệ thấy anh, lập tức cười tủm tỉm nghiêng đón: "Anh Khúc xuống rồi ạ, anh có muốn ăn gì không?"

"Có những gì vậy?" Khúc Trục nghiêng đầu, thấy Trịnh Bảo Châu đang ngồi kia ăn uống, Trịnh Bảo Châu đưa tay vén tóc bên tai, giả bộ không thấy anh, ưu nhã đưa một thìa trứng hấp vào miệng.

Khúc Trục nói: "Cho tôi một phần trứng hấp Trịnh Bảo Châu đang ăn kia đi."

"Được ạ!" Lương Tuệ Tuệ nhiệt tình giới thiệu với Khúc Trục, "Món trứng hấp này chính là thương hiệu của nhà ăn bọn em đây, chị Bảo Châu ngày nào cũng ăn!"

"Thế à?" Khúc Trục tìm một chỗ trống ngồi xuống, gọi thêm một cốc sữa và một cái sandwich.

Sáng hôm nay Trịnh Bảo Châu chỉ ăn một bát trứng hấp và mấy miếng cà chua, lúc Lương Tuệ Tuệ bung đồ ăn cho Khúc Trục, còn quan tâm hỏi một câu: "Cô Bảo Châu, hôm nay chỉ ăn có thế thôi ạ?"

Làm nhân viên lâu năm ở nhà ăn, Lương Tuệ Tuệ biết rất rõ lượng ăn của Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu lấy giấy ăn lau miệng, lôi son môi trong túi ra dặm lại: "Lát phải phỏng vấn, ăn nhiều thì lên hình không đẹp."

Cô nói tới đây, liền có người tới báo với cô phóng viên phỏng vấn đã tới.

Trịnh Bảo Châu vội vàng cất son môi, giã giày cao gót rời đi.

Khách sạn có một góc mà Trịnh Bảo Châu làm riêng để đọc sách, đặt vài giá sách, mấy chậu cây xanh và vài cái bàn nhỏ, bố trí cũng xanh tươi nữa. Nhưng bình thường rất ít khách trọ tới đọc sách, dù sao ai ra ngoài chơi cũng thích đi các điểm đẹp check-in hơn.

Địa điểm phòng vẫn được đặt ở đây, khi Trịnh Bảo Châu tới, đèn chiếu sáng đã được dựng lên. Phụ trách phòng vẫn Trịnh Bảo Châu là một phóng viên nữ, thấy Trịnh Bảo Châu liền nhiệt tình chào hỏi: "Xin chào bà chủ Trịnh."

Trịnh Bảo Châu che miệng cười cười, nhìn cô ta nói: "Haiz, sao lại gọi bà chủ Trịnh, quá khách khí. Gọi cô Bảo Châu là được rồi."

"..." Phóng viên cười cười gật đầu, "Được, cô Bảo Châu."

Khúc Trục ăn sáng xong, đi qua đó, thấy Trịnh Bảo Châu đang làm bộ làm tịch ngồi ở kia nhận phòng vẫn. Anh nhưng mày một cái gần như không thể nhận ra, dừng lại xem.

Phóng viên ngồi đối diện Trịnh Bảo Châu, vừa cười vừa hỏi cô: "Tài chính khởi nghiệp của cô Bảo Châu từ đâu mà ra vậy?"

Trịnh Bảo Châu cười đáp: "A, việc này hả, chính là vào kỳ nghỉ hè đại học năm thứ ba, tôi làm thêm hai tháng hè, lấy tiền tiết kiệm được mua cho bố tôi một cái điện thoại loại mới nhất, làm quà sinh nhật tặng ông ấy."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó bố tôi vui lắm, cho nên vào ngày sinh nhật tôi, ông tặng tôi một cái xe."

"..."

"Tôi nghĩ một sinh viên như mình cũng không cần cái xe tốt như thế, bèn bán xe đi, cầm tiền đi khởi nghiệp."

"...." Phóng viên bật cười ha ha, "Cài này đúng là, một kinh nghiệm không có giá trị tham khảo rồi ha ha."

Khúc Trúc cũng mang theo trào phúng hừ một tiếng, không nghe tiếp nữa, cất bước rời khỏi khách sạn.

Sau khi anh đi, phóng viên lại hỏi tiếp: "Vậy số tiền đầu tiên cô kiếm được như thế nào?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Tôi mở một cửa hàng trà sữa gần trường học, lúc đó ngành trà sữa vẫn chưa bão hòa như mấy năm gần đây, cơ bản đều có thể kiếm tiền. Tôi còn theo đàn anh, đàn chị khoa tài chính làm vài khoản đầu tư nhỏ, cũng kiếm được chút tiền."

Phóng viên vừa nghe vừa gật đầu: "Vậy chúng tôi rằng quý cô đây tương đối tinh mắt trong khoản đầu tư, theo tôi được biết, về sau cô chủ yếu làm về ẩm thực? Khách sạn này của cô, về phương diện ẩm thực cũng rất nổi tiếng ở nông trường Ánh Sao."

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Lúc ấy mở cửa hàng trà sữa kiếm được không ít, bèn muốn làm lớn luôn, vậy nên tôi thử mở một tiệm ăn kiểu Trung, buôn bán cũng không tệ."

"Vậy đối với cô, điều quan trọng nhất khi kinh doanh ẩm thực là gì?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Có lẽ đại đa số sẽ nghĩ rằng kinh doanh ẩm thực quan trọng nhất là đồ ăn, đồ ăn, hoàn cảnh này nợ quá thật cũng quan trọng, nhưng đối với tôi, muốn kinh doanh tốt một tiệm ăn, quan trọng nhất là quản lý nhân viên, mà đó cũng là việc khó nhất."

"Lúc ấy cô có gặp khó khăn không?"

"Đương nhiên, xây dựng một tiệm ăn, từ chọn địa điểm, sửa sang, phòng cháy đến việc quảng bá lúc sau, mỗi một bước đều phải lo nghĩ, khâu nào cũng có thể làm người ta phát điên. Đào tạo và quản lý nhân viên càng là

một môn khoa học, không phải mỗi nhân viên đều tích cực chủ động làm việc, có người chớ dù cô cố theo dõi cả ngày họ cũng không làm tốt được..." Nhắc tới những cái khổ mình từng trải qua, Trịnh Bảo Châu có thể kể với phóng viên hết ba ngày ba đêm, "Nếu một tiệm ăn chỉ cần đồ ăn ngon là có thể kinh doanh được, vậy sao đầu bếp không tự mở tiệm, mà lại đi làm công cho tiệm của bạn?"

Phóng viên gật đầu tán thành, "Nói có lý lắm, tôi từng nghe một câu, rằng cứ mười đầu bếp mở tiệm, thì đến chín người sập tiệm."

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, nói với cô ta: "Việc này thì tôi không có quyền phát ngôn, đầu bếp của tiệm đầu tiên của tôi, cũng làm được nửa đường thì từ chức tự mình mở cửa hàng, lúc đó tôi cũng sút đầu mẻ trán, còn bắt đầu tự học nấu ăn cơ..."

Phóng viên kéo dài nửa tiếng, phóng viên trò chuyện với Trịnh Bảo Châu xong, cũng có cái nhìn mới về cô: "Vất vả rồi, cô Bảo Châu. Nói thật, lúc đầu tôi còn thấy cô không đáng tin chỗ lắm, nhưng sau khi trò chuyện tôi phát hiện, thật ra cô rất có chính kiến, cũng có gan trái nghiệm. Nhìn con đường của cô có vẻ thuận buồm xuôi gió, nhưng không có ai khởi nghiệp mà dễ dàng cả, cô chỉ hơn người khác một chút may mắn, cuối cùng vẫn phải dựa vào một lòng kiên trì, mới đi được đến ngày hôm nay."

Trịnh Bảo Châu hít hít mũi, làm bộ sụt sịt sắp khóc: "Ai nói không phải chứ, người đời lúc nào cũng có thành kiến với phụ nữ xinh đẹp, đẹp quá cũng khổ."

Phóng viên: "..."

Cô ta có hơi muốn rút lại lời vừa nói rồi đấy.

"Nói thế nào chẳng nữa, tôi vẫn rất vui vì hôm nay có thể phỏng vấn cô, chúc sự nghiệp của cô có thể phát triển lên một tầng cao mới."

"Cảm ơn."

Lúc Trịn Bảo Châu hằng còn đang phỏng vấn, thì Khúc Trục đã tới vườn công nghệ. Vừa vào trong, liền nghe thấy đồng nghiệp Tề Thịn ở đằng sau gọi anh: "Lão Khúc—!"

Khúc Trục quay lại, nhìn anh chàng đang hào hển chạy tới, rồi lại bước về phía trước. Tề Thịn đuổi theo sau anh, miệng cũng không rảnh rỗi: "Hey, ông đi chậm tí, đừng ý mình chân dài mà khỉ dễ người ta nha!"

Khúc Trục bỡ anh ta, Tề Thịn rút cuộc cũng đuổi kịp, sóng vai anh đi trong khuôn viên vườn: "Hôm qua ông gặp lại thanh mai trúc mã rồi chứ?"

Khúc Trục sửa anh ta: "Không phải cứ lớn lên từ nhỏ với nhau thì là thanh mai trúc mã đâu."

"Được được, ông đã ở nhờ nhà người ta rồi, còn ra về lắm cơ."

Khúc Trục lại lần nữa sửa anh ta: "Ban đầu là vì khó từ chối lòng nhiệt tình của dì Tô, tôi mới tới, về sau là do Trịn Bảo Châu cố ý nói hết phòng..."

"Thế là ông gây gỗ với người ta?"

"Cũng không đến nỗi, chỉ là DNA trong người động đậy."

"..." Tề Thịn trầm mặc một lát, ý tứ sâu xa vỗ vai anh một cái, "Lão Khúc à, ông không thấy mình trẻ con hả?"

Khúc Trục vô cảm hất bàn tay đang đặt trên vai mình xuống: "Không thấy."

Tề Thịn vô tư cười một tiếng, lại hóng hớt tiếp: "Ông kể cho tôi về thanh mai của ông... Trịn Bảo Châu đi."

Khúc Trục nói: "Biết Niffler không? Yêu thích tất cả những thứ gì lập lờ lấp lánh, hận không thể đeo hết vàng bạc châu báu lên người. Biệt danh của loại sinh vật ấy chính là Trịn Bảo Châu."

Tề Thịn: "..."

"Nhiều năm rồi không gặp, cô ta vẫn mang bộ dạng tốt mã giẻ cùi[2] như vậy."

[2] Tốt mã giẻ cùi: (giẻ cùi: loài chim có bộ lông rất đẹp) nghĩa là tốt đẹp, bóng bẩy bề ngoài, nhưng bên trong không có thực chất.

"Tốt mã giẻ cùi?" Tề Thỉnh phát hiện một điểm mù, "Vậy chính là khiến cô ấy xinh đẹp còn gì!"

"..." Khúc Trục trầm mặc một giây, nghiêng đầu nhìn Tề Thỉnh, "Chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp thì có tác dụng gì? Không có suy nghĩ, không có linh hồn, vậy mà vẫn có phóng viên phóng vấn cô ta."

Cái này càng khiến Tề Thỉnh hào hứng hơn: "Gi vậy gi vậy, mau kể cho tôi."

Khúc Trục cùng anh ta bước vào công ty, đứng trước máy chấm công quét mặt: "Sáng hôm nay lúc tôi ra ngoài, đúng lúc thấy phóng viên đang phóng vấn cô ta, hỏi cô ta tiền khởi nghiệp từ đâu mà có."

"Từ đâu?"

"Đem xe sang bỏ cô ta tặng bán lấy tiền."

"Phụt." Tề Thỉnh nghẹn cười một tiếng, cũng quét mặt mình trước máy chấm công, "Vậy chẳng phải rất quyết đoán sao?"

"Quyết đoán?" Khúc Trục đi tới phòng thay đồ, cởi áo khoác mặc lên, lấy ra áo blouse trắng, "Hỏi cấp hai cô ta không tìm được chìa khóa xe đạp, thế nên cô ta trực tiếp xách xe ra khỏi nhà để xe, bị bắt ngay tại trận vì tưởng là ăn trộm, đó cũng là quyết đoán hả?"

Tề Thỉnh cũng ôm một cái blouse trắng tương tự trong tay, tỏ vẻ 'cười chết thôi': "Không được rồi, ông càng nói tôi càng thấy cô gái này thú vị, tôi thấy không có linh hồn là ông mới đúng."

Khúc Trục hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn anh ta: "Người ngốc như ông có thể cộng hưởng với cô ta cũng chẳng lạ."

"...." Tề Thịnh chắt lưỡi hai tiếng, mặc đồng phục làm việc lên người, "Tôi thấy ông có thành kiến với cô gái xinh đẹp ấy thì có."

"Tôi đây không phải thành kiến, người bình thường ai sẽ xách xe ra ngoài?"

Tề Thịnh nói: "Vậy ông chỉ một chiếc xem?"

Khúc Trục đứng tủ lại, nhìn anh ta đáp: "Tôi sẽ nói rõ tình hình với giáo viên, nhờ thầy ấy hỗ trợ mang thợ sửa khóa ngoài trường vào, tề nữa cũng có thể mượn cái kìm cộng lực."

"Hắt xì!" Trին Bảo Châu đang kẹp điện thoại di động một bên vai, lục lục lợi lợi trong ngăn tủ, "Đồng nè, chuyện 'đón gió tẩy trần' cho Khúc Trục tự mày quyết định nhé, tao đang bận tìm chìa khóa xe."

Sầm Đồng Đồng ở đầu kia điện thoại ngạc nhiên: "Chìa khóa xe của mày lại mất hả? Mày còn nhớ lúc trung học, có lần bị người ta tưởng là ăn trộm không?"

Chuyện này Trին Bảo Châu đương nhiên nhớ, cô cầm điện thoại ngồi xuống sofa, bắt đầu tám nhảm với Sầm Đồng Đồng: "Nhắc tới chuyện này tao lại bực, lúc đó Khúc Trục không chỉ không làm chứng cho tao, còn đứng một bên nói mát, cái gì mà đã nói là tìm giáo viên hỗ trợ. Ha, cười chết, tao nói mày chú cậu ta cố gắng học hành chính là vì những lúc như thế có thể đúng lý hợp tình tìm giáo viên, học sinh bình thường ai sẽ vì tí việc mà tìm giáo viên? Nhưng Khúc Trục thì có á, bởi vì cậu ta biết giáo viên thích cậu ta, vui lòng giúp cậu ta. Cậu ta còn không vừa mặt việc tao mê tiền, tao mà mê tiền ấy, thì cậu ta chính là kẻ mê đặc quyền!"

"Cũng không đến nỗi như thế...."

"Sao không phải chú? Lấy cái tiểu khu nhân tài cao cấp mà chính phủ phát triển kia mà nói, muốn mua còn phải có giấy mời, Khúc Trục vừa về nước đã

lấy được rồi."

"Vậy cũng là do cậu ta bằng bản lĩnh lấy được...."

"Cái đó thì tao biết, ý tao là cái bộ dạng ra vẻ của cậu ta cơ, rõ ràng cậu ta có thể hưởng đãi ngộ đặc biệt vào những lúc như thế, lại cứ giả bộ thanh cao, gì mà vì tổ quốc vì nhân dân, hừ, dối trá!"

"..." Sầm Đồng Đồng nhất thời không biết phải nói gì, "Thành kiến của hai đứa bây, thật sự là cao hơn trời, sâu hơn biển rồi."

Trịnh Bảo Châu nằm bò ra sô pha, nhìn thấy chìa khóa xe rớt dưới bàn:
"Không nói chuyện với mày nữa, tao tìm được chìa khóa xe rồi."

Chương 5: Đại mỹ nữ bên cửa sổ

Edit: Sal

Tiểu khu nhân tài cao cấp đồng bộ của vườn công nghệ, vốn thứ bảy này sẽ chính thức mở bán. Trịnh Bảo Châu đã bắt đầu chú ý từ lúc tòa nhà này bắt đầu xây dựng, không giống nhiều chủ đầu tư hiện tại chỉ cần xây xong tầng một, đã lấy giấy phép bắt đầu dự bán, tòa nhà này nghiêm chỉnh đợi đến khi cất nóc xong mới bắt đầu trừ bị mở bán.

Căn hộ trong tiểu khu nhân tài cao cấp được xây rất đẹp, hơn nữa đều có diện tích lớn, Trịnh Bảo Châu nhìn nó xây lên từng chút từng chút một, hiện giờ sắp mở bán rồi, cô nhất định phải đến xem nào nhiệt. Phòng giao dịch của dự án cũng mới xây xong hai tháng trước, thường thường nhìn thấy có người đến xem tư vấn. Vị trí của phòng giao dịch ở gần công viên Ánh Sao, Trịnh Bảo Châu đổi một đôi giày đế bằng giảm xuống chân ga, chiếc xe vắng vàng chạy ra khỏi ga-ra, trông hết như một viên ruby lấp lánh.

Do hôm nay không phải ngày mở bán chính thức, cho nên người ở phòng giao dịch không nhiều, Trịnh Bảo Châu dừng xe rồi đổi sang giày cao gót, đeo túi rồi bước ra.

Nhân viên bán hàng gần cửa ra vào nhất thấy cô đi tới, chủ động chào hỏi cô: "Kính chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?"

Trịnh Bảo Châu nhìn sang cô ta, tuổi của đôi phương không khác mình là bao, mặc đồng phục thống nhất, tóc buộc gọn gàng trên đầu, trông vừa giỏi giang vừa chuyên nghiệp. Trịnh Bảo Châu cười với cô ta một cái, dừng lại nói: "Nghe nói thứ bảy này sẽ mở bán, tôi tới để tìm hiểu xem."

Cô tò mò nhìn về sa bàn đặt chính giữa phòng giao dịch, nhân viên bán

hàng thấy thế, trực tiếp dẫn cô qua đó.

Tòa nhà này ngoại trừ cái nhã danh "Tiểu khu nhân tài cao cấp" ra, còn có một tên chính thức khác, gọi là "Kim Ngọc Mãn Đường". Trịnh Bảo Châu cảm thấy tên này đặt quá tuyệt, vừa có thể là giàu về học thức, vừa có thể là giàu về của cải.

Nghe tên đã thấy sáng lấp lánh rồi, cô thích.

Tiểu khu cũng xây rất đẹp, chỉ ít là nhìn từ xa bàn, tổng cộng có mười hai tòa, vị trí sắp đặt nhìn cái là biết được nghiên cứu cẩn thận, không có tòa nào chắn tòa nào, hơn nữa khoảng cách giữa các tòa rất lớn, dung tích nhỏ. Quan trọng nhất là, vị trí của khu này được thiên nhiên ưu ái, tiếp giáp với công viên Ánh Sao, đứng trên ban công rộng rãi ở tầng cao, có thể nhìn thấy hơn phân nửa công viên Ánh Sao.

Có thể thấy chính phủ thực sự rất muốn hấp dẫn người tài.

"Tôi nghe nói hiện tại cần có giấy mời, mới có tư cách mua nhà phải không?" Trịnh Bảo Châu hỏi một câu, lòng thầm nghĩ cũng thú vị, những khu khác mua nhà dựa vào quay số, còn khu này lại dựa vào văn bằng.

Ai nói học giỏi không có tác dụng chứ?

Nhân viên bán hàng gạt đầu, giải thích với cô: "Lượt đầu tiên chủ yếu mở cho những người phù hợp với chính sách nhân tài cấp cao, nhưng sau đó chúng tôi sẽ mở lượt thứ hai, lượt thứ hai sẽ mở cho tất cả mọi người, nếu quý khách có hứng thú, có thể đăng ký trước ở chỗ chúng tôi, đến lúc đó có thông tin chúng tôi sẽ gọi điện báo cho quý khách."

"À..." Trịnh Bảo Châu có chút đăm chiêu gạt đầu, "Còn có lượt hai à? Nhưng lượt hai chẳng phải đều là đồ thừa của người khác sao?"

Nhân viên bán hàng cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, chuyện mua nhà này, cũng giống củ cải xanh mỗi người một sở thích, cái người khác thích quý khách cũng không chắc đã thích, quan trọng là chọn một căn nhà

hợp với mình, đúng không ạ?"

Trịnh Bảo Châu chớp chớp mắt: "Không hổ là tư vấn chuyên nghiệp ha, tài ăn nói tốt thật, thật hâm mộ sếp của cô có được nhân viên như cô đây."

"Quý khách nói đùa rồi." Nhân viên bán hàng lễ phép khìêm tốn một câu, mời cô ngồi xuống sofa bên cạnh, "Đây là bản khai, quý khách có thể điền trước một bản."

"Được." Trịnh Bảo Châu tiếp nhận bút, cúi đầu điền thông tin. Ngoại trừ chút thông tin cơ bản ra, bản khai này còn phải kê khai nghề nghiệp và tiền lương hàng năm, chỉ kém nước bắt nộp xác nhận số dư tiền gửi ngân hàng thôi.

"Cái này, tôi hỏi một chút, là về bản khai này, bên cô còn muốn xét duyệt nữa hả?" Trịnh Bảo Châu nhắc mắt nhìn nhân viên bán hàng bên cạnh, "Thông qua xét duyệt mới có tư cách mua lướt thứ hai sao?"

Nhân viên bán hàng cười nói: "Chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình cơ bản của khách hàng thôi ạ, đương nhiên, cũng sẽ sàng lọc qua một chút, dù sao ở đây đều là những người có tầng lớp khá cao." Cô ta nói xong nhìn thoáng qua thông tin của Trịnh Bảo Châu, lại nói tiếp: "Nữ doanh nhân như quý khách đây, khẳng định là có tư cách ạ."

Trịnh Bảo Châu ngày càng thích vị tư vấn viên chuyên nghiệp này rồi, dù sao cô ta cũng là một trong số ít người gọi cô là "nữ doanh nhân" mà.

Cô điền bản khai xong, lại cầm một phần tài liệu dự án, liền đánh xe quay về. Lúc về tới khách sạn, Trịnh Bảo Châu thấy thời gian không sai biệt lắm, bèn đi thẳng tới nhà ăn dùng bữa trưa. Lúc khách sạn đông khách, cô sẽ chọn hai món bảo nhà bếp đưa lên phòng, nhưng vào mùa vắng khách này, cô thích tự mình xuống ăn hơn.

Đi vào sảnh đồ Trung, Trịnh Bảo Châu chọn một chỗ gần cửa sổ để ngồi. Vị trí gần cửa sổ này sát với vườn hoa của khách sạn, vườn hoa một năm bốn mùa có người làm vườn chăm sóc, cảnh quan cực kỳ xinh đẹp, bình thường

vị trí này đều phải đặt trước mới có chỗ, ngay cả Trịn Bảo Châu một năm cũng không được hưởng thụ mấy lần.

Đồ ăn cô chọn vừa bung lên không lâu, Khúc Trục và Tề Thịn cũng bước vào.

Hai người họ tới ăn trưa, tuy trong vườn công nghệ có thể gọi đồ ăn ngoài, nhưng Tề Thịn nghe nói đồ ăn dân già ở khách sạn của Trịn Bảo Châu rất nổi tiếng, bèn sồng chết ăn vạ kéo Khúc Trục qua đó ăn trưa.

"Tôi thấy ông không phải đến ăn trưa, mà là muốn đến xem Trịn Bảo Châu nhỉ?" Khúc Trục quá rõ chút tâm tư ấy của Tề Thịn.

"Có cả, có cả." Tề Thịn hờ hờ nhìn Khúc Trục, "Tôi đã nghe ngóng rồi, chỉ có lúc thấp điểm, nhà ăn mới mở cho khách ngoài, đổi thành bình thường ông có muốn cũng không ăn được."

Tề Thịn nói lời này không sai, nhà ăn đồ Trung ở khách sạn của Trịn Bảo Châu rất hot ở nông trường Ánh Sao, bình thường tiếp đón khách đoàn và khách trọ đã rất bận rồi, sẽ không đón tiếp khách lẻ. Vào mùa vắng khách nhà ăn không bận như thế, sẽ mở ra ngoài, nhưng phần lớn thực khách đều gọi ship, tự mình tới ăn không nhiều.

Khúc Trục nghe anh ta nói xong, nhìn anh ta cười lạnh một tiếng: "Tôi đang ở đây, cầm thẻ phòng là tới ăn được."

Tề Thịn: "..."

Đáng giận, lại bị cậu ta ra vẻ.

"Anh Khúc, anh tới ăn trưa ă?" Lương Tuệ Tuệ thấy Khúc Trục đi vào, bèn nhiệt tình đón tiếp, "Vị này là bạn của anh ă?"

"Phải phải, xin chào." Tề Thịn cực kỳ quen thuộc chào hỏi Lương Tuệ Tuệ, vừa quay đầu liền thấy Trịn Bảo Châu đang ngồi gần cửa sổ.

"Lão Khúc!" Anh ta kéo mạnh Khúc Trục một cái, mặt mũi hung phần nhìn chằm chằm vào Trịn Bảo Châu, "Đại mỹ nữ bên cửa sổ kia, không phải là Trịn Bảo Châu đây chứ!"

Khúc Trục thuận thế nhìn qua, cũng thấy Trịn Bảo Châu. Cô vẫn ăn mặc giống buổi sáng, tóc bên trái vén sau tai, để lộ bông tai trên châu óng ánh, chiếc kẹp tóc tinh xảo và hạt pha lê trên móng tay phản chiếu lẫn nhau, rạng rỡ tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Khúc Trục thậm chí cảm thấy cô cố ý ngồi trước cửa sổ, chính là vì để kẹp tóc và móng tay của mình được nắng chiếu vào, để được lấp lánh hơn.

"Ừ, là cô ta." Anh ừ một tiếng không nhẹ không nặng, nói với Tề Thịn bên người, "Rất dễ nhận ra phải không, cô phải rất giống Niffler không?"

Tề Thịn: "..."

Dường như có chỗ nào đó sai sai, lại dường như chẳng có gì sai cả.

Lương Tuệ Tuệ đứng bên cạnh cũng ngăn ra, Niffler? Là sinh vật huyền bí trong phim ấy hả?

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, Trịn Bảo Châu cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Khúc Trục ở trước cửa. Bên cạnh anh còn thêm một người, không cao bằng anh, nhưng da dẻ trắng nõn, từ thế công tác trên cổ anh ta mà xem, có lẽ là đồng nghiệp của Khúc Trục.

Tề Thịn kéo Khúc Trục đi qua, càng đến gần, càng cảm thấy Trịn Bảo Châu đẹp đến xiêu lòng: "Xin chào, cô là thanh mai của Khúc Trục - Trịn Bảo Châu phải không? Quả nhiên là xinh đẹp giống như cậu ta nói!"

Trịn Bảo Châu vốn định phản bác từ "thanh mai" này, nhưng cô phát hiện điểm nhấn không phải ở đó: "Sao cơ, cậu ta khen tôi xinh đẹp?" Trịn Bảo Châu đưa mắt liếc nhìn Khúc Trục đang đứng bên cạnh: "Sao tôi thấy khó tin vậy nhỉ?"

Khúc Trục liếc Tề Thịnh một cái, nói với Trịn Bảo Châu: "Bởi vì nguyên lời tôi là tốt mà giẻ cùi."

Tề Thịnh: "..."

Tề Thịnh cảm thấy với cái miệng thối của Khúc Trục, cậu ta có thể sống tới bây giờ hoàn toàn là nhờ vào cái mặt thối.

May mà Trịn Bảo Châu không đương trường lật mặt, cô khẽ gật đầu, như hiểu ra mà đáp một câu: "À, vậy thì đúng là khen tôi xinh đẹp rồi."

"...Đúng nhỉ!" Tề Thịnh lập tức thở phào, lại tự nhiên như ruồi ngồi xuống đôi diện cô, "Quên không tự giới thiệu, tôi là đồng nghiệp của Khúc Trục, Tề Thịnh."

Trịn Bảo Châu ca ngợi: "Xuất quân đặc thắng, tên hay."

"Quá khen rồi, quá khen rồi." Tề Thịnh hàm hậu cười, "Chủ yếu là do bố tôi họ Tề, mẹ tôi họ Thịnh à."

Trịn Bảo Châu: "..."

Đây chính là "Nguyên liệu cao cấp thường chỉ cần phương pháp nấu đơn giản nhất" ha.

"Vậy, nếu đã gặp được, chúng tôi có thể ngồi ăn chung không?" Tề Thịnh cười toe toe.

Trịn Bảo Châu nhìn Khúc Trục một cái, gật đầu đáp: "Có thể, nhưng tôi gọi không đủ món, hai người gọi thêm vài món ưa thích đi."

"Được nha!" Tề Thịnh kéo Khúc Trục vẫn còn đứng ở kia ngồi xuống, Lương Tuệ Tuệ đưa thực đơn cho bọn họ xem. Tề Thịnh gọi vài món thượng hiệu, sung sướng ngồi chờ cơm.

Trịn Bảo Châu ngồi đối diện nhìn như nhớ ra gì đó, không lắm tính nguyện

nói với Khúc Trục: "Đồng Đồng nói muốn làm một bữa đón gió tẩy trần cho cậu, ở chỗ tôi luôn, cậu xem tối nay có thời gian không?"

Sầm Đồng Đồng là bạn chung của Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, ba người ở cùng một tiểu khu, chẳng là Sầm Đồng Đồng không học cùng trường với bọn họ, nhưng cũng tính là bạn cùng lớn lên từ bé.

Chuyện bữa ăn này lúc sáng Sầm Đồng Đồng đã nói với Khúc Trục, khi ấy Khúc Trục đang bận, không trả lời.

Anh nghĩ một lát, rồi gật đầu: "Có."

"Vậy được, để tôi báo lại với cậu ấy." Trịnh Bảo Châu múc vài thìa canh từ bát của mình, "Còn có Mạnh Nhã Hâm, cậu ấy cũng biết tin, tối nay cũng đến."

"Mạnh Nhã Hâm?" Khúc Trục nhắc mắt nhìn Trịnh Bảo Châu, Mạnh Nhã Hâm là bạn học cấp ba của bọn họ, lúc đi học rất thân với Trịnh Bảo Châu, "Hai người vẫn còn liên lạc à?"

"Đương nhiên, bọn tôi là bạn thân mà?" Trịnh Bảo Châu khinh thường bĩu môi.

"Bạn thân?" Khúc Trục cười khẩy, nhìn Trịnh Bảo Châu phía đối diện một cái, "Mạnh Nhã Hâm có biết cậu chơi thân với cô ta, là vì trong tên cô ta có ba chữ 'kim'[1] không?"

[1]鑫: Hâm - nhiều tiền, vượng tài. Trong đó có 3 chữ Kim nghĩa là vàng.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Chương 6: Trịn Bảo Châu không hợp với Khúc Trục, trăm phần trăm...

Lúc Trịn Bảo Châu học cấp ba, thi đại học vẫn chia khoa tự nhiên và xã hội. Năm lớp 11 phân lớp, Trịn Bảo Châu vô cùng bất hạnh lại được phân vào cùng lớp với Khúc Trục, lại còn ngồi cạnh.

Tiết thú nhất là buổi tự giới thiệu, bởi nhiệm vụ học tập khẩn trương, chủ nhiệm lớp chỉ để học sinh đứng tại chỗ tùy tiện nói hai câu là xong. Các bạn học thật sự nói rất tùy tiện, cơ bản chính là báo tên mình rồi nhàn chóng ngồi về chỗ.

Trịn Bảo Châu đang diễn luyện trong lòng xem lát nữa phải nói gì, thì Mạnh Nhã Hâm đứng lên.

"Chào mọi người, tớ là Mạnh Nhã Hâm, Mạnh trong Mạnh Tử, Nhã trong văn nhã, Hâm với ba chữ kim."

Hai mắt Trịn Bảo Châu 'biu' một tiếng sáng lên, quay qua nhìn Mạnh Nhã Hâm. Đó là một nữ sinh trắng trẻo sạch sẽ, buộc một đuôi ngựa rất hoạt bát, trên mặt là nụ cười tươi. Nữ sinh ăn mặc như vậy ở trường cấp ba có thể gom được một nắm to, nhưng trong mắt Trịn Bảo Châu, cô bạn này lại lập lòe thứ ánh sáng mà người khác không có được.

"Ba chữ kim? Tên này đặt quá hay, quý khí." Trịn Bảo Châu thấp giọng tán thưởng một câu, "Vừa nghe đã thấy sáng lóa như Trịn Bảo Châu mình."

Khúc Trục bên cạnh khẽ miêng giật nhẹ một cái gàn như không thấy.

Mạnh Nhã Hâm giới thiệu xong, đã ngồi xuống, ánh mắt của Trịn Bảo Châu vẫn còn dán vào người cô ấy: "Mạnh Nhã Hâm, Trịn Bảo Châu, chúng ta là

cặp bạn thân trời định rồi."

Khúc Trục trào phúng hạ một tiếng.

Anh âm dương quái khí quen rồi, Trịn Bảo Châu vốn chẳng thêm để ý, tan học cái liền tìm Mạnh Nhã Hàm kết bạn. Trịn Bảo Châu dáng dấp xinh đẹp, lại biết chữ, dùng từ hiện đại chính là người có hội chúng xã giao trâu bò[1], Mạnh Nhã Hàm nhanh chóng trở thành bạn thân của cô, vẫn duy trì quan hệ mãi đến nay.

[1] Là một từ ngữ mạng chỉ người có hành vi và trạng thái không quan tâm đến ánh nhìn của người khác, không mang gánh nặng hình tượng, buông thả bản thân nơi công cộng. Ví dụ như chụp ảnh tự sướng giữa đám đông rồi cổ tình hét lên "A! Hương vị của sự tự tin! Thật tuyệt khí không cảm thấy sợ xã hội! Tự tin—" - Nguồn: baidu

Nhưng có một số việc cô sẽ không để mặc Khúc Trục nói lung tung.

"Cái gì mà vì trong tên cậu ấy có ba chữ kim?" Trịn Bảo Châu hừ lạnh một tiếng, nhìn Khúc Trục, "Tôi làm bạn thân với cậu ấy, là vì bọn tôi có duyên phận."

"...." Khúc Trục hừ nhẹ một cái, "Chứ không phải là duyên phận của ba chữ kim và bảo châu hả?"

"....A!" Trịn Bảo Châu quật cường héch cằm lên, "Cậu đừng mơ chia rẽ quan hệ đám con gái bọn tôi, vô dụng."

Khúc Trục khinh thường nhếch môi: "Tình bạn plastic của hai người còn cần tôi chia rẽ chặc?"

"Haiz, có người không kết bạn được, liền nói bạn người khác là plastic." Trịn Bảo Châu kẹp một đĩa dưa chuột trộn lên, nhai rau rầu, "Sính, chua thật."

Tề Tịn: "...."

Sợ hai người còn chẳng bằng các bạn nhỏ năm tuổi này đánh nhau, Tề Thỉnh vội vàng nháy ra giảng hòa: "Cái gì đây, là tài liệu về khu nhân tài cao cấp hả?"

Anh ta như bắt được cây cỏ cứu mạng, giật lấy tài liệu dự án mà Trịnh Bảo Châu đặt bên tay, ý đồ di dời lực chú ý của mọi người: "Cô Bảo Châu cũng muốn mua căn hộ ở đây hả?"

Khúc Trục nhíu nhíu chân mày, nghiêng đầu nhìn anh ta: "Cô Bảo Châu?"

Tề Thỉnh đáp: "Tôi vừa nghe người phục vụ gọi cô ấy như vậy."

Khúc Trục: "..."

Thật không thể tin được, con người này lại làm cùng công ty với mình.

Trịnh Bảo Châu trái lại không thấy xung hô như vậy có vấn đề gì, trực tiếp tán gẫu cùng Tề Thỉnh: "Phải á, thứ bảy tuần này chẳng phải mở bán còn gì, sáng nay tôi qua phòng giao dịch tìm hiểu một chút."

"A, vậy à, tôi với lão Khúc thứ bảy này cũng qua đó!" Tề Thỉnh vui vẻ mơ về tương lai, "Nếu chúng ta đều mua nhà ở đó, về sau chẳng là hàng xóm sao?"

"..." Anh ta vừa nói thế, Trịnh Bảo Châu đột nhiên lại không muốn mua nhà ở đó nữa, "Hai người đều có giấy mời à?"

Tề Thỉnh gạt đầu: "Đúng thế."

Trịnh Bảo Châu chớp mắt, có phần tò mò: "Vậy hai người mua nhà ở đó, chính phủ có hỗ trợ không?"

"Có, chính sách hiện giờ không tồi nhé."

Trịnh Bảo Châu hâm mộ nhìn anh ta một cái, khẽ nghiêng người về phía anh ta: "Anh Tề này, anh có bạn gái chưa?"

Trước nay luôn tùy tiện như Tề Thịnh, lại sờ sờ đỏ mặt vì câu hỏi của cô: "Không, không có nha...." Anh ta có chút khấn trương nuốt nước bọt, nhìn khuôn mặt đẹp đến quá đáng trước mặt, lắp ba lắp bắp mở miệng: "Cô, Cô Bảo Châu là, là có ý tưởng gì sao?"

Trịnh Bảo Châu cười một cái với anh ta: "Ý tôi là, nếu anh không có bạn gái, vậy thứ bảy này có tiện dẫn tôi theo không? Tôi cũng muốn đi xem nhà."

Tề Thịnh: "..."

A, hóa ra là thế, quả nhiên anh ta đã nghĩ nhiều rồi.

"Cái đó thì có bất tiện gì đâu." Tề Thịnh giả vờ trong sáng cười đáp, giống như để che đi sự xấu hổ nhỏ nhỏ của mình. Khúc Trục ngồi cạnh cười lạnh một tiếng, thanh âm rõ ràng rất nhỏ, nhưng rơi vào tai Tề Thịnh lại như sấm nổ.

....Cậu ta chắc chắn là đã nhìn thấu suy nghĩ vừa nảy của mình!

Cũng may Trịnh Bảo Châu không nhận ra, còn cười cười cảm ơn anh ta: "Vậy cảm ơn anh, hôm nay tôi đã đăng ký ở phòng giao dịch, nhân viên bán hàng nói lúc nào mở bán lượt hai sẽ gọi điện báo cho tôi, nhưng tôi vẫn muốn thứ bảy này đi tham gia cho vui."

"Chà, có gì đâu, không cần khách khí thế." Tề Thịnh cười ha ha hai tiếng, miễn cưỡng cũng lắng được chuyện này đi. Trên bàn cơm gần như đều là anh ta và Trịnh Bảo Châu nói chuyện, Khúc Trục rất ít khi mở miệng, ăn một bữa cơm, Tề Thịnh đã add được weibo của Trịnh Bảo Châu.

Trên đường quay lại vườn công nghệ, Tề Thịnh còn phải nhớ Khúc Trục: "Lão Khúc này, ông nói cô Bảo Châu không có tư tưởng, không có linh hồn, nhưng tôi thấy người ta rõ ràng thú vị hơn ông nhiều."

Khúc Trục sắc mặt lạnh nhạt: "Ừ, hai người quả thật là ngu tầm ngu, mà tầm mã."

"..." Tề Thỉnh nhìn anh chặc chặc hai tiếng, "Tôi đột nhiên cảm thấy tôi làm bạn với ông, thật sự là đang làm từ thiện. Tôi đúng là người tốt."

Khúc Trục: "..."

"Khó trách cô Bảo Châu tình nguyện nhờ tôi giúp, cũng không cùng ông đi xem nhà."

"..." Khúc Trục thoáng trầm ngâm, nghiêng đầu nhìn anh chàng, "Lúc sáng ông bảo tôi xem giúp số liệu gì ấy nhỉ? Không bằng ông đi hỏi Trịnh Bảo Châu thú vị kia đi."

Tề Thỉnh: "..."

Anh ta nhìn bóng lưng bước đi như bay đằng trước, vung chân đuổi theo: "Ài, ông đừng nhỏ mọn vậy chứ, tôi chỉ nói đùa thôi mà."

Khúc Trục không dừng chân, không mảy không nhạt trả lại một câu: "Làm đồng nghiệp với ông, quả thật là đang làm từ thiện. Tôi đúng là người tốt."

Tề Thỉnh: "..."

Anh ta dám cược bằng nhân cách của mình, Trịnh Bảo Châu không hợp với Khúc Trục, trăm phần trăm là do Khúc Trục có vấn đề.

Chập tối, Sầm Đồng Đồng trước tiên đặt một phòng riêng ở chỗ Trịnh Bảo Châu, gọi một bàn đồ ăn, nhiệt liệt chào mừng Khúc Trục về nước. Trịnh Bảo Châu vốn không muốn tham gia, nhưng Sầm Đồng Đồng tự mình chạy lên phòng tóm cô, cô đành phải thay quần áo đi xuống.

Mở cửa phòng, cô phát hiện Khúc Trục và Mạnh Nhã Hâm đều đến rồi, còn thêm Tề Thỉnh mới gặp trưa nay cũng ở đó.

Lúc này Trịnh Bảo Châu mặc một cái áo len cổ bẻ thêu hoa màu tím nhạt, phối với chân váy lưng màu đen cũng được thêu hoa thủ công. Chân váy kiểu dáng đơn giản, nhưng hoa thêu lại được điểm xuyết bằng đường kim

tuyên tin tế, trông vừa khiêm tốn lại xa hoa.

Tê Trịn vừa thấy váy của cô, trong đầu ngay lập tức lóe lên hình ảnh của Niffler.

Anh ta mau mắn xóa bỏ hình ảnh trong đầu đi, vừa cười vừa lên tiếng chào Trịn Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, lại gặp mặt rồi, cô không ngại tôi tới cạ cơm chứ?"

"Không ngại, dù gì bữa này cũng là Đồng Đồng mời mà." Trịn Bảo Châu hào phóng nói, liếc nhìn người đang ôm bình rượu, uống đến mắt lú trí - Mạnh Nhã Hàm, "Mày sao thế? Gặp Khúc Trục mày cao hứng đến vậy hả?"

Trịn Bảo Châu nói tới đó, chân mày khẽ nhướng lên, đánh giá Mạnh Nhã Hàm trước mắt: "Hồi cấp ba mày không thích thăm Khúc Trục đó chứ?"

Tuy nói Khúc Trục đối với Trịn Bảo Châu là một gã tiểu nhân 'dạng chó hình người', nhưng không phải ai cũng có đôi mắt tốt như cô, có thể nhìn xuyên lớp vỏ nguy quân tử của anh ta. Lúc còn đi học, nữ sinh trong trường thích Khúc Trục một đám lại một đám, ai nấy đều bị lớp da của anh ta mê hoặc đến mờ mắt.

Bởi vì Trịn Bảo Châu quen thân Khúc Trục, không ít nữ sinh cứ thích tìm cô nghe ngóng tình hình Khúc Trục, còn bảo cô đưa giúp thư tình. Trịn Bảo Châu bị quần đên phiền, cũng đưa giúp mấy lần, nhưng Mạnh Nhã Hàm là bạn tốt của cô, lập trường vẫn luôn chính xác lắm mà!

Sắc mặt Mạnh Nhã Hàm hơi đỏ, ôm bình rượu trợn mắt: "Phì, bà đây thất tình rồi!"

"..." Trịn Bảo Châu trầm mặc một lát, mở miệng nói: "À, là chuyện vui mà"

Bạn trai nhỏ của Mạnh Nhã Hàm, Trịn Bảo Châu từng gặp một lần, vẫn cảm thấy anh ta không đáng tin. Nhưng Mạnh Nhã Hàm thích cái mặt của anh ta, bị anh ta đỡ chõ đầu óc quay cuồng, lần này ngược lại tự nghĩ thông, chịu chĩa tay rồi?

Sầm Đồng Đồng cũng không thích gã bạn trai đó của cô bạn, tò mò sáp lại gần Mạnh Nhã Hâm, hỏi: "Vì sao á?"

Những người khác trong phòng cũng mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn cô nàng,

Mạnh Nhã Hâm "Cách" một tiếng, ôm bình rượu lăm lăm: "Vì quan hệ quốc tế."

"....."

Cả căn phòng đều lặng đi một giây, Trịnh Bảo Châu lại cảm thấy mình trước nay đã hiểu lầm anh bạn nhỏ kia rồi.

Cuộc tình này đúng là định mệnh chứ còn gì nữa?

"Mày nói xem nào, quan hệ quốc tế ảnh hưởng gì đến việc bọn mày yêu đương?" Trịnh Bảo Châu hỏi đầy chân thành.

Mạnh Nhã Hâm bắt đầu thao thao bất tuyệt kể khổ: "Hiện giờ không phải dịch cúm đang gia tăng à, tao nhắc nó một câu ra đường nhớ mang khẩu trang. Nó thì giỏi lắm, ai ngờ nó bắt đầu tuyên dương lý luận khẩu trang không có hiệu quả? Sau đó bọn tao từ chính trị kinh tế bàn tới lịch sử nhân văn, nó nói ra nói vào đều là nước ngoài tốt thế này thế kia, còn chúng ta thì không tốt thế này thế kia. A, chẳng còn nit tưởng chị mày chưa từng ở nước ngoài chắc? Nó biết cái mông! Nước ngoài mà tốt thật, thì Khúc Trục còn bỏ lương cao về nước làm gì!"

Tề Thịnh ở một bên hóng đến nhiệt tình đúng lúc chen một câu vào: "Đương nhiên là trở về để kiến thiết đất nước rồi! Về mặt này thì giác ngộ của lão Khúc cũng còn được."

Trịnh Bảo Châu: "...."

Thiết lập con người của Khúc Trục quá ổn, giới showbiz nên học hỏi anh ta mới phải.

"Không sai, Tiến sĩ Khúc như vậy mới là đàn ông trưởng thành! Lần sau tao tuyệt đối sẽ không tìm mấy đứa con nít nữa!" Mạnh Nhã Hàm đập bàn một cái, hưng trí cao ngất rót một chén rượu cho Khúc Trục, "Không nhắc tới thằng Chu Tuần xúi quẩy kia nữa, hôm nay chúng ta tụ họp ở đây, là để chào mừng Khúc Trục về nước! Tính ra, chúng ta phải đến tám năm không gặp rồi nhỉ?"

"Cũng tám đây," Khúc Trục đưa tay che chén rượu trước mặt, "Được rồi."

Mạnh Nhã Hàm thuận thế chuyển sang bên cạnh, rót rượu cho Tề Thịnh: "Tiểu Tề là đồng nghiệp của Khúc Trục, nghe nói hai người tốt nghiệp cùng một trường đại học hả?"

"Đúng vậy." Tề Thịnh gật đầu, "Tuy nói ra mọi người có thể không tin, nhưng tôi còn là đàn anh của cậu ta cơ."

"..." Mạnh Nhã Hàm nhìn Khúc Trục, rồi ngó ngó Tề Thịnh, "Vậy anh đứng trước mặt cậu ta phải uốn ngược ra chút!"

"..." Cô cho rằng tôi không muốn sao?

"Bảo Châu." Mạnh Nhã Hàm cầm rượu chuyển đến trước mặt Trịnh Bảo Châu, "Chúng ta uống một chén! Lúc trước không phải mày đi phím trường à, tiền triển thế nào rồi?"

Chương 7: Ước mơ không phân hơn kém, nhưng viết...

Mạnh Nhã Hâm vừa nói xong, cả bàn đều yên tĩnh. Trịn Bảo Châu khẽ giật giật khóe miệng, mặt đắp lên nụ cười giả lả: "Ha ha ha, Mạnh Nhã Hâm uống nhiều quá rồi, mọi người đừng nghe cậu ấy nói bậy."

Mạnh Nhã Hâm trừng mắt nhìn cô không vui, phủ nhận: "Tao không uống nhiều, tao còn uống được nữa!"

"..." Trịn Bảo Châu kẹp một miếng thịt rang cháy cạnh nhét vào miệng Mạnh Nhã Hâm.

Mạnh Nhã Hâm ứ ở hai tiếng, phát hiện miếng thịt trong miệng ăn rất ngon, bèn tự cầm đũa lên gắp một miếng.

"Ha ha, mọi người ăn đi." Trịn Bảo Châu cười khúc khích hai tiếng, kêu mọi người ăn cơm, định đánh trống lảng chuyện đi phim trường. Đáng tiếc Tề Thịn không linh ngộ được tình thần của cô, vẫn bưng bưng hứng thú hỏi cô: "Cô Bảo Châu, cô đi phim trường à? Cô...cô đầu tư hả?"

Trịn Bảo Châu cảm thấy cái cớ này không sai, đang định hùa theo, Mạnh Nhã Hâm bên cạnh lại lúng búng mở miệng: "Không phải, nó đi làm diễn viên đấy."

Trịn Bảo Châu: "..."

Tề Thịn kinh ngạc tròn tròn cả hai mắt: "Cô muốn làm diễn viên?"

"Tôi không..."

"Tôi thấy rất hợp với cô đó!" Tề Thịn vốn không cho cô cơ hội phủ nhận, kích

động như kiểu anh ta mới làm diễn viên, "Cô xinh đẹp như thế, hoàn toàn không thua kém các sao nữ trên TV! Đúng không Khúc Trục?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Thật muốn đóng gói Tề Thỉnh và Mạnh Nhã Hàm quảng ra ngoài.

Khúc Trục chậm chậm đáp một tiếng, như cười như không nhìn Trịnh Bảo Châu: "Lại nói, ước mơ lúc nhỏ của Trịnh Bảo Châu chính là làm nữ minh tinh đây."

"Thật sao? Tôi ủng hộ cô, cô Bảo Châu!" Tề Thỉnh lên tinh thần tiếp ứng cho Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu trầm mặc một lát, rồi đưa tay vỗ vai Tề Thỉnh, ý bảo anh ta lùi ra sau một chút, sau đó bốc một nắm lạc nguyên vỏ trong đĩa lên, nhìn Khúc Trục cười gằn: "Khúc Trục, tôi bây giờ đã không còn là đứa con nít học lớp ba nữa, nếu cậu còn dám mách lẻo với mẹ tôi, tôi sẽ đồng quy vu tận với cậu biết chưa."

Vừa nói cô vừa dùng sức bóp nắm lạc trong tay vài cái, lúc bàn tay khẽ mở ra, vỏ lạc vỡ từ lòng bàn tay cô rơi rụng lả tả.

Giống như đem Khúc Trục nghiền xương thành tro.

Tề Thỉnh: "..."

Khúc Trục: "..."

Khúc Trục trầm ngâm một lát, nhìn tay Trịnh Bảo Châu hỏi: "Tay cậu không đau hả?"

"..." Đau, nhưng đó không phải trọng điểm. Trịnh Bảo Châu ngay cả lòng mày cũng không nhú, khí tràng bùng nổ hếch cằm: "Cậu biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Khúc Trục: "..."

Nói không chừng Trịn Bảo Châu thích hợp làm diễn viên thật, anh thấy cô diễn cũng đạt lắm.

Mắt thấy bữa cơm này sắp lạnh, tổ viên tổ phụ trách không khí Sầm Đồng Đồng và Tề Thịn vội vàng nháy ra cứu trường, để bữa cơm đón gió được tiếp tục.

Về sau mọi người đều ăn ý không nhắc lại chuyện này nữa, cơm nước xong sắc trời đã tối, Trịn Bảo Châu thấy Mạnh Nhã Hàm say đến độ không đi nổi, dứt khoát cho cô nàng mượn một phòng khách sạn, để cô nàng ngủ qua đêm. Sầm Đồng Đồng và Tề Thịn cùng đường, bèn cùng gọi một chiếc xe quay về nội thành, cũng coi như có người chiểu ứng. Khúc Trục nhìn xe của bọn họ khuất dần, quay người về khách sạn, lúc chờ thang máy, vừa khéo đụng trúng Trịn Bảo Châu đang muốn lên lầu.

Trịn Bảo Châu thấy anh thì tặc lưỡi một cái, khoanh tay trước ngực đi tới. Cửa thang máy mở ra, hai người ai nấy đứng một bên, ở giữa giống như được ngăn cách bởi một "đường vĩ tuyến 38"[1] hay vẽ trên bản thời tiểu học.

[1] Vĩ tuyến 38: Vĩ tuyến 38 lần đầu tiên được đề xuất là đường chia cắt bán đảo Triều Tiên vào năm 1902. Đến năm 1948, đường phân cách này trở thành biên giới giữa hai quốc gia mới được thành lập trên bán đảo Triều Tiên là Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên và Đại Hàn Dân Quốc. Sau cuộc Chiến tranh Triều Tiên (1950-1953), đường biên giới mới được ấn định là vùng phi quân sự cắt chéo qua vĩ tuyến 38 theo hướng đông-bắc tây-nam. - Nguồn: wikipedia.

Bầu không khí trong không gian kín rất yên tĩnh, không ai định để ý ai, cuối cùng cho đến khi cửa mở ra, Trịn Bảo Châu mới mắt liền nhẩn nhắc một câu: "Nhớ đừng nói linh tinh trước mặt mẹ tôi."

Khúc Trục hừ khẽ một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô: "Tôi không nói thì cậu có thể giấu cả đời được sao?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Tôi cũng không tính giấu bọn họ cả đời, chờ tôi công thành danh toại, bọn họ có phản đối cũng vô dụng."

Khúc Trúc như có như không à một tiếng: "Giống hệt như đám tra nam muốn nấu gạo thành cơm nhĩ."

Trịnh Bảo Châu: "..."

"Tôi nhớ năm lớp 12, cậu muốn đăng ký thi Học viện Điện ảnh. Kết quả xem tí nữa chộc tức bà ngoại phải vào ICU?" Khúc Trúc nhìn cô, "Bây giờ tuổi bà ngoại cậu còn lớn hơn, cậu trái lại không sợ nữa ư."

"Cậu đừng nhắc lại chuyện đó với tôi." Khóe miệng Trịnh Bảo Châu gạt một cái, hồi đó cô vốn lên kế hoạch lên đăng ký ngành nghệ thuật, kết quả không đề phòng chủ nhiệm lớp trao đổi với phụ huynh, lần đó cả nhà đều nổ tung, "Tôi cũng tới bệnh viện, mới biết diễn xuất tinh vi của dì nhỏ ở đâu mà ra. Hóa ra đều di truyền từ bà ngoại tôi cả."

"..." Khúc Trúc suy ngẫm lời cô nói một chút, hỏi, "Bà ngoại cậu già vờ?"

Trịnh Bảo Châu chặc chặc hai tiếng: "Diễn viên kỳ cựu trong nhà đấy."

Khúc Trúc: "..."

"Nếu là già vờ, sao lúc sau cậu không đăng ký thi nữa?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Bọn họ vì ngăn tôi đăng ký, ngay cả chiêu đó cũng dùng, nếu tôi đăng ký thật, không biết còn nào loạn thế nào nữa."

Năm ấy cô giữ chỗ gia đình êm ấm, lựa chọn thỏa hiệp, nhưng hiện tại cô đã độc lập rồi, núi cao hoàng đế xa, muốn giấu gia đình cũng dễ hơn nhiều so với hồi đi học.

Điều kiện tiên quyết là Khúc Trúc không mật báo.

Nghe thế cô lại nhìn Khúc Trục, Khúc Trục như biết cô muốn nói gì, trước khi cô mở miệng đã nói: "Tôi không rảnh thế, cậu đừng tự lòi là được."

Trịnh Bảo Châu có phần ngạc nhiên nhìn anh: "Sao cậu dễ nói chuyện thế?"

"Tôi không phải đứa con nít lớp ba nữa, với lại tôi cũng không muốn đồng quy vu tận với cậu." Nói đoạn, anh lại nhìn Trịnh Bảo Châu hừ một tiếng, "Chẳng qua tôi không ngờ, cậu cố chấp với cái ước mơ đó đến vậy."

Trịnh Bảo Châu không phục ngẩng đầu: "Sao, bởi vì ước mơ của cậu được A+, ước mơ của tôi được B-, nên chỉ có cậu được cố chấp, không cho tôi cố chấp à? Ước mơ là không phân hơn kém nhé!"

"..." Khúc Trục gật đầu, mở miệng nói, "Nhưng trình độ viết văn thì có đó."

Trịnh Bảo Châu: "..."

"Hừ." Trịnh Bảo Châu kêu ngạo hừ một tiếng, ngoảnh đầu bỏ đi.

Vừa về tới phòng, cô liền nghe thấy điện thoại kêu "Din!" một tiếng, là nhóm tiền cảnh đang thông báo. Gần như là tin tức vừa đăng lên một giây, bên dưới đã có người comment báo danh, Trịnh Bảo Châu lúc trước nghe Vương Tín Nghệ phổ cập khoa học, đã sửa sang thông tin của mình lưu vào note, lúc này nhanh tay copy rồi đăng lên.

Tốc độ tay của cô cũng không tồi, chớp được top mười, nhóm trưởng sẽ ấn theo thứ tự báo danh để sàng lọc, sau khi xác định sẽ công bố danh sách.

Tên của Trịnh Bảo Châu may mắn xuất hiện trong danh sách thống kê cuối cùng của nhóm trưởng, ở ngay phía sau tên của Vương Tín Nghệ. Cô đang tính gọi Vương Tín Nghệ, Vương Tín Nghệ lại nhắn tin cho cô trước: "Chúc mừng, chúc mừng, ngày mai có thể cùng nhau vào đoàn làm phim rồi!"

Trịnh Bảo Châu: [Hell yeah]!

Vương Tín Nghệ: Tầm giờ này mỗi ngày trong nhóm sẽ đăng tin báo danh,

tốc độ tay nhất định phải nhanh!

Trịnh Bảo Châu: Ủi, cướp thông báo kích thích thật đấy!

Trịnh Bảo Châu hiện giờ sống lòng vẫn còn dâng trào, cô tính về sau tầm giờ này phải vào nhóm ôm cây đợi thỏ.

Vương Tín Nghệ: Ha ha ha ha, ngày mai gặp ở bãi đỗ xe nhé. Đứng rồi cậu có ghé xếp không? Không có thì mai tớ mang cho cậu một cái.

Trịnh Bảo Châu: Cảm ơn chị em! Hôm sau tớ cũng chuẩn bị một cái.

Vương Tín Nghệ: Ủi, trong đoàn làm phim không có ghé ngồi, đều phải tự chuẩn bị ghế đấy.

Vương Tín Nghệ lại truyền thụ cho Trịnh Bảo Châu một ít kỹ xảo khi diễn vai quần chúng, xong hai người liền nghỉ ngơi lấy sức cho hành trình ngày mai. Sáng mai chín rưỡi tập hợp, Trịnh Bảo Châu tuy ở hơi xa, nhưng thời gian vẫn tính là dư dả.

Buổi sáng cô vẫn dậy sớm, sửa soạn xong thì mở APP Tử Vi ra xem một cái, màu may mắn hôm nay là màu nâu.

Cô vào phòng thay đồ chọn một bộ váy liền cotton màu caramel, bên ngoài kết hợp một cái áo khoác dáng dài màu nâu nhạt. Thay quần áo xong cô còn xuống nhà ăn dùng bữa sáng trước, sau đó mới gọi xe đến phim trường.

Trước khi xuất phát cô cũng cân nhắc tự mình lái xe, nhưng lại nghĩ quay xong mình có khả năng mệt thành chó, nên cô vẫn chọn gọi xe taxi.

Lúc đến bãi đỗ xe thì còn cách thời gian hẹn hai mươi phút, ở hiện trường đã có không ít người đứng đợi, chờ lát nữa thống nhất cách sắp xếp ngồi xe buýt đi quay. Trịnh Bảo Châu đang tìm Vương Tín Nghệ trong đám người, một cô gái đã gọi cô trước: "Cậu là Trịnh Bảo Châu phải không? Tớ là Vương Tín Nghệ."

Trịnh Bảo Châu nghe thấy, bèn nhìn về phía cô gái. Người gọi cô là một cô gái vóc dáng cao gầy, để tóc đen dài, tướng mạo thanh tú.

"Xin chào, tớ là Trịnh Bảo Châu." Trịnh Bảo Châu mỉm cười chào cô gái một tiếng, thấy cô gái mang theo hai cái ghế thật, vội cầm lấy một cái. Vương Tín Nghệ còn đang đánh giá cô, có phần kính diễm nói: "Cậu trông xinh thật đấy, sao cậu lại ở nhóm dự bị được!"

"Ờm..." Có lẽ là anh trai giới thiệu cô thân với trưởng nhóm này nhất chẳng.

"Điều kiện của cậu cũng không tồi nha, sao cậu cũng ở nhóm dự bị?" Trịnh Bảo Châu đảo khách thành chủ hỏi một câu.

Vương Tín Nghệ đáp: "Tớ không đủ cao, nếu tớ được 168 thì có thể vào nhóm 1 rồi."

"À, không sao đâu." Trịnh Bảo Châu an ủi cô gái, "Dù sao tớ cũng nghe nói, tiền lương của nhóm chính thức và nhóm dự bị đều giống nhau."

"Ha ha ha ha cái này thì đúng." Vương Tín Nghệ tán đồng, sau đó lại bắt đầu ngắm Trịnh Bảo Châu.

Điều kiện của Trịnh Bảo Châu quả thực rất tốt, tuy không tính quá gầy nhưng dáng người vẫn đẹp, chiều cao khẳng định được 168, vào nhóm chính thức là không vấn đề, quan trọng nhất là mặt rất đẹp, Vương Tín Nghệ đóng diễn viên quần chúng ở đây cũng được hai tháng rồi, chưa từng thấy một diễn viên quần chúng nào đẹp như vậy.

Cô ấy đột nhiên a một tiếng: "Tớ nghe nói hôm kia chỗ đoàn của Tôn Tín, có một diễn viên quần chúng cãi nhau với Tôn Tín, không phải là cậu chứ?"

Trịnh Bảo Châu chớp mắt, có hơi kính ngạc. Đây chính là chuyện tốt chẳng ai hay, chuyện xấu người người biết sao?

"Sao cậu biết chuyện ấy?" Cô hỏi.

Vương Tín Nghệ đáp: "Tớ nghe một người chị em kể, cô ấy đứng lúc ở trong đoàn của Tôn Tín. Nghe nói là Tôn Tín thấy diễn viên quần chúng đây quá đẹp, cướp mất sự nổi bật của cô ta, mới không dùng người đó nữa."

Mới nghe kể như thế, Vương Tín Nghệ còn không tin, tuy Tôn Tín bị nghi ngờ về diễn xuất, nhưng dung mạo vẫn là một mỹ nữ được công nhận, không đến nỗi mất tự tin đến thế chứ? Hôm nay gặp được Trịnh Bảo Châu hàng thật, cô ấy coi như hiểu được.

"Chị em à, cậu mạnh thật đấy!" Vương Tín Nghệ dựng ngón cái với Trịnh Bảo Châu, "Diễn viên quần chúng như bọn mình không có nhân quyền nhất trong đoàn, cậu lại dám thách thức Tôn Tín! Trâu đấy!"

Trịnh Bảo Châu xua tay, ý bảo cô ấy hạ giọng chút: "Địa vị của diễn viên quần chúng có thấp thật, nhưng chuyện gì cũng phải phân phải trái đúng sai chứ."

"Nói không sai, nhưng ở nơi như đoàn phim này, ai nổi tiếng thì người đó có lý." Vương Tín Nghệ đóng vai quần chúng trong đoàn làm phim cũng chịu không ít ủy khuất, nhưng cô không dám trực diện thách thức vai nữ chính như Trịnh Bảo Châu.

Ở nơi này, không nổi tiếng cũng là cái tội.

"Tớ thấy quần áo cậu mặc đều là mẫu trình diễn của Bunny, điều kiện nhà cậu chắc cũng ổn ha?" Vương Tín Nghệ chân thành kiến nghị Trịnh Bảo Châu, "Nếu được thì bảo trong nhà bỏ tiền lãng-xê cho, so với việc tự cậu vào đây chịu ức hiếp thì tốt hơn nhiều."

Trịnh Bảo Châu đáp: "Nhà tớ không đồng ý tớ làm việc này, tớ cũng lên đi thôi."

"A...Thảo nào." Vương Tín Nghệ gật đầu, nghe thấy trường nhóm đang tập hợp mọi người lên xe, vội kéo Trịnh Bảo Châu qua. Xe buýt đưa đón của đoàn phim chạy hết một tiếng mới đến địa điểm quay. Xe còn chưa dừng hẳn, Vương Tín Nghệ đã tóm lấy tay Trịnh Bảo Châu, dùng sức cũng mạnh

như năm đó Tô Minh Hi nghe được Trịnh Bảo Châu muốn làm nữ minh tinh vậy.

Trịnh Bảo Châu cả kinh, hỏi cô ấy: "Gì zợ?"

Vương Tín Nghệ không giấu được kích động, nói: "Đó, đó là đoàn phim 《Khánh Trần》 á! Vai nam chính là Lâm Tử Khâm!"

Chương 8: Về việc tôi giúp chị em chụp ảnh cùng đình lưu...

Làm một nữ minh tinh dự bị luôn luôn chú ý tới động tĩnh của showbiz, Trịnh Bảo Châu đương nhiên biết Lâm Tử Khâm là ai--

Đó chính là sao nam trong một bộ cổ trang thần tượng siêu hot vừa chiếu xong, gom được vô số fan do ngoại hình xuất sắc, là đình lưu mới nổi, tỏa sáng như mặt trời ban trưa trong số nam minh tinh.

Trong khách sạn của Trịnh Bảo Châu cũng có nhiều chị em thích anh ta, Vương Tín Nghệ có là fan của anh ta thì cũng chẳng kì quái.

Trịnh Bảo Châu cũng có chút khab khab, thông báo trong nhóm sẽ không đăng tin tức cụ thể của đoàn làm phim, đều về sau mới biết: "Thật sao? Hôm nay Lâm Tử Khâm có đến không?"

Tuy cô không phải fan, nhưng vẫn rất thích ngắm trai đẹp.

"Hắn là có, đợi lát nữa lấy giấy thông báo là biết!" Vương Tín Nghệ túm lấy Trịnh Bảo Châu, tay cũng run lên, "A a a làm sao giờ, tớ hồi hộp quá đi mất!"

"....Bình tĩnh, hít thở sâu."

Wương Tín Nghệ hít sâu mấy cái, cũng theo cái ghế xếp nhỏ của cô nàng xuống xe với Trịnh Bảo Châu.

Lúc này còn đang quay một cảnh khác, bọn họ được xếp vào một cái lều đổi trang phục và tạo hình. 《Khánh Trần》 là một bộ tiên hiệp, hôm nay Trịnh Bảo Châu diễn một tiểu đệ tử trong môn phái, được nhận trang phục giống với Vương Tín Nghệ. Trịnh Bảo Châu lần đầu ăn mặc như vậy, tạo hình xong xuôi, cô hào hứng tự chụp mấy tấm: "Không ngờ tớ tạo hình kiểu cổ

trang này nhìn cũng đẹp ghê."

Vương Tín Nghệ cầm điện thoại đứng cạnh cô, nói với cô: "Cậu đứng lên đi, tớ giúp cậu chụp toàn thân!"

"Được nha!"

Hai người chụp cho nhau vài tấm, đoàn phim bắt đầu phát cơm trưa. Đến giờ mọi người cũng đói rồi, Vương Tín Nghệ nhàn nhàn kéo Trịnh Bảo Châu đi lấy cơm.

"Lúc trước tớ nghe người ta nói, cơm hộp của đoàn phim 《Khánh Trần》 là ăn ngon nhất trong đạo gần đây!" Lấy được cơm hộp xong, Vương Tín Nghệ và Trịnh Bảo Châu tìm một chỗ trong khu nghỉ, ngồi trên hai cái ghế xếp của bọn họ, bưng bưng hưng phấn mở hộp cơm, "Cơm hộp của tiền cảnh và nhân viên công tác giống nhau, thức ăn tốt hơn một tí."

"Ồ~" Trịnh Bảo Châu gật đầu, trách sao mọi người chen vỡ đầu cũng muốn làm tiền cảnh với khách mời, vì từ những việc nhỏ như thế này cũng đã có cách biệt. Cô cũng cầm hộp cơm trong tay mở ra xem, bản thân cô làm về ăn uống, chất lượng của phần cơm hộp khẳng định không thể so với nhà hàng của cô, nhưng đủ để ấm bụng. Cô thử một thìa, rồi nói với Vương Tín Nghệ: "Mùi vị tốt hơn tớ nghĩ."

"Phải chú, không hổ là đoàn làm phim lớn." Trong mắt của Vương Tín Nghệ, đoàn phim có Lâm Tử Khâm, ấy là chỗ nào cũng tốt.

Trịnh Bảo Châu chưa ăn được mấy miếng, điện thoại trên người bỗng rung lên.

Cô cầm điện thoại lên xem tên người gọi, đuôi mày khẽ nhướng, bấm nhận cuộc gọi: "Ờ, tín ngữ rồi hả Mạnh Nhã Hâm?"

"..." Mạnh Nhã Hâm vừa nghe cái giọng này của cô liền biết đại sự không tốt, "Ha ha ha, Bảo Châu à, hôm qua tao uống nhiều quá, có phải đã nói gì không nên không?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Mày còn mặt mũi hỏi tao? Ngay trước mặt Khúc Trục nói tao đi phim trường, cản cũng không cản được!"

"...Xin lỗi, xin lỗi, tôi qua tao uống say thật rồi! Đều tại tên khốn nạn Chu Tuấn kia hết!" Mạnh Nhã Hàm thái độ tích cực đơan chính đầy hết sai lầm cho Chu Tuấn, "Vậy giờ đã giải quyết được chưa? Khúc Trục cũng lớn rồi, chắc sẽ không đến chỗ mẹ mày mách leo chứ?"

Trịnh Bảo Châu hừ hừ hai tiếng: "Đã giải quyết rồi, nhưng món nợ này tao ghim rồi đấy."

"Dạ dạ, hôm sau tao tặng mày cái túi, coi như đền tội!" Mạnh Nhã Hàm quyết định tặng một cái laptop mới nhất, chắc chắn cô sẽ thích, "Giờ mày đang ở đoàn làm phim à?"

"Ừ, đang ăn cơm."

"Vậy tao không làm phiền nữa, tao cũng dậy ăn cơm đây!" Mạnh Nhã Hàm nói xong vội vàng cúp điện thoại. Trịnh Bảo Châu lại ăn vài miếng cơm, tay lại lần nữa bị Vương Tinh Nghệ tóm lấy.

"Lâm Tử Khâm tới kìa!" Vương Tinh Nghệ kích động đến méo cả giọng, Trịnh Bảo Châu thuận theo ánh mắt của cô ấy ngược nhìn, chỉ thấy được một đám nhân viên công tác di động tới, khuôn mặt của Lâm Tử Khâm ngẫu nhiên mới xuất hiện trong vòng vây của bọn họ.

Tạo hình cổ trang của anh ta rất đẹp, chỉ thoáng thấy thôi, cũng là một góc nghiêng hoàn mỹ. Tạo hình này so với bộ cổ trang thần tượng lần trước còn thanh lịch hơn, cũng làm bật lên khí chất xuất trần, thật sự có chút hơi hương của tu tiên.

"A a a anh ấy đẹp trai quá đi! Tạo hình này cũng đẹp quá!" Vương Tinh Nghệ lúc này chẳng còn thiet ăn uống, cầm điện thoại lên chia sẻ về phía Lâm Tử Khâm chụp trộm một bức. Sau khi Lâm Tử Khâm xuất hiện, bèn đi tới ghế của mình ngồi xuống, đó cũng là cái ghế lúc trước người ta nghìn căn vạn

dẫn các cô chớ có tùy tiện ngồi loạn.

Nhân viên công tác đưa cơm hộp và nước uống cho anh ta, cũng tìm ghế ngồi xuống xung quanh anh ta. Vương Tín Nghệ một bên và cơm trong tay, một bên nhìn chăm chăm về phía Lâm Tử Khâm, tựa như anh ta còn ngon miệng hơn thức ăn trong hộp cơm.

"Bảo Châu nè!" Cô nàng đột nhiên gọi Trịn Bảo Châu một tiếng. Trịn Bảo Châu đã bắt đầu quen cái kiểu cà giạt của cô nàng: "Sao thế?"

"Lát nữa cậu chụp giúp tớ một kiểu nhé." Vương Tín Nghệ đầy mắt mong chờ nhìn cô. Trịn Bảo Châu nhàn nhàn chống cằm hỏi được ý của cô nàng: "Chụp chung với Lâm Tử Khâm hả?"

"Đúng đúng!" Vương Tín Nghệ gật đầu như giả vờ.

Trịn Bảo Châu nói: "Được thôi, nhưng nhân viên công tác bên cạnh anh ta có đồng ý không?"

Wương Tín Nghệ đáp: "Không cần bọn họ đồng ý!"

"?" Trịn Bảo Châu lúc đầu cũng không rõ ý của cô nàng là gì, đến lúc ăn xong cơm cầm điện thoại chuẩn bị giúp Vương Tín Nghệ chụp, thì cô đã hiểu.

Cái gọi là ảnh chụp chung của Vương Tín Nghệ, chính là giả vờ vô tình đi qua phía sau Lâm Tử Khâm, Trịn Bảo Châu cần làm là, vào khoảnh khắc cô nàng đi qua cạnh Lâm Tử Khâm, nhàn tay nhàn mắt chụp lại tấm ảnh có hai người họ trong khuôn hình.

Trịn Bảo Châu: "..."

Làm cũng kích thích quá đi.

"Rõ chưa?" Vương Tín Nghệ sửa sang đầu tóc quần áo của mình xong, xác nhận với Trịn Bảo Châu lần cuối. Trịn Bảo Châu gật đầu, nói với cô nàng:

"Rõ rồi."

"Vậy tớ đi đây!" Vương Tín Nghệ cất bước chân hưng phấn tới chỗ Lâm Tử Khâm, vì không dám tới gần quá, còn đặc biệt dặn Trịn Bảo Châu phải linh hoạt lợi dụng góc chụp, chụp lại tấm ảnh hai người họ chung một khuôn hình.

Trịn Bảo Châu cũng tới gần một chút, giơ điện thoại đối vài góc độ. Vương Tín Nghệ căng thẳng cực kỳ, đến cả tư thế đi đường cũng xoắn quẹo, lúc này Lâm Tử Khâm cũng đã ăn xong, đang tựa vào ghế xem điện thoại.

Vương Tín Nghệ rút cuộc cũng bước qua phía sau anh ta, Trịn Bảo Châu từ lúc cô nàng vào ống kính, bắt đầu chụp điên cuồng, để tiện cho Vương Tín Nghệ chọn ra một kiểu "ảnh chung" gần gũi với Lâm Tử Khâm nhất.

Xong nhiệm vụ, cô xem lại một lượt mấy bức ảnh, chỉ cảm thấy mỗi một bức ảnh của bọn họ đều viết hai chữ to — cay đắng.

"Sao rồi, sao rồi? Chụp được chưa?" Vương Tín Nghệ đã nhasn như chớp vòng trở lại, thò đầu qua nhìn màn hình điện thoại của Trịn Bảo Châu. Trịn Bảo Châu ra dấu OK, đưa điện thoại cho cô nàng: "Tớ chụp rất nhiều, cậu chọn tấm nào thích nhất đi."

"Ờa, cảm ơn chị em nhiều!" Vương Tín Nghệ như bắt được vàng, cúi đầu nghiêm túc chọn ảnh.

Trong lúc cô nàng chọn ảnh, Trịn Bảo Châu thấy có mấy nhân viên công tác bên cạnh Lâm Tử Khâm rời đi. Cô vỗ vỗ Vương Tín Nghệ bên cạnh, nói với cô nàng: "Bây giờ như chỉ có Lâm Tử Khâm ở bên kia thôi, cậu có muốn qua đó hỏi anh ta chụp ảnh chung không? Lỡ anh ta đồng ý thì sao?"

Đề nghị này thật đáng để động lòng, Vương Tín Nghệ há miệng mấy lần, chỉ líu riu một câu: "Tớ không dám đâu hu hu hu!"

Trịn Bảo Châu: "..."

Cô nghĩ một lát, rồi nói với Vương Tinh Nghệ: "Vậy tớ đi hỏi giúp cậu?"

"Tớ tớ tớ tớ vẫn không dám đâu, hơn nữa làm thế càng lộ ra là tớ hèn, tuy tớ hèn thật nhưng tớ không muốn xấu hổ trước mặt Lâm Tử Khâm đâu a a!"

"Vậy tớ giả vờ xin chụp với anh ta, cậu chụp giúp tớ, sau đó tớ sẽ nói, tớ cũng giúp hai người chụp một kiểu nhé?"

"!" Vương Tinh Nghệ phảng phất như thấy hy vọng, "Biện pháp này được đó!"

"Cứ làm thế đi!" Trịnh Bảo Châu kéo Vương Tinh Nghệ sang phía Lâm Tử Khâm lần nữa, cô thậm chí còn cảm thấy tay Vương Tinh Nghệ đang run.

"Thoải mái lên, chỉ là theo đuổi thần tượng thôi, làm gì đến nỗi!"

Wương Tinh Nghệ nuốt nước bọt, tuy cô nàng ngày nào cũng nhìn ảnh của Lâm Tử Khâm trên mạng gọi chồng ơi, nhưng thấy người thật, cô nàng lại lúng túng không nói được câu nào hoàn chỉnh.

Cô nàng giống như chim cú đi theo Trịnh Bảo Châu, thờ cũng không dám thở mạnh. Trái lại Trịnh Bảo Châu vẫn bình tĩnh như thường, cô đến trước mặt Lâm Tử Khâm, cười cười chào một tiếng: "Thầy Lâm, xin chào."

Lâm Tử Khâm ngẩng đầu nhìn cô một cái, như có nghĩ hoặc, Trịnh Bảo Châu lại cười với anh ta một cái, mở lời: "Làm phiền anh ngại quá, tôi cũng trong đoàn làm phim 《Khánh Trần》, xin hỏi anh có tiện chụp chung một tấm với tôi không?"

Lâm Tử Khâm nhìn cô, gật đầu nói: "Được thôi, nhưng ráng đừng gửi lên mạng nhé."

"Không vấn đề, không vấn đề." Trịnh Bảo Châu đáp ứng ngay, "Tôi sẽ giữ làm của riêng, tuyệt đối không gửi ra ngoài."

Lâm Tử Khâm dường như cười một cái, anh ta cất điện thoại đứng dậy khởi

ghé, Trịnh Bảo Châu tự động đứng vào cạnh anh ta, cũng không quá gần, lễ phép cách một khoảng.

"Chụp đi, chụp đi." Cô thấy Vương Tín Nghệ không phản ứng, lên tiếng nhắc một câu. Vương Tín Nghệ bấy giờ như mới tỉnh mộng, vội giơ điện thoại lên, chìa về bọn họ chụp hai tấm: "Xong rồi."

Trịnh Bảo Châu theo kế hoạch, đề nghị với Lâm Tử Khâm: "Hay là để tôi giúp hai người chụp một tấm nhé, cô ấy cũng là fan của anh đây."

"Được." Lâm Tử Khâm không từ chối, thái độ của anh ta với fan xưa nay vẫn luôn thân thiện.

Trịnh Bảo Châu vội vàng chạy qua đổi vị trí với Vương Tín Nghệ, cô vừa cầm lấy điện thoại, nhân viên công tác đã vác loa gọi ở ngoài: "Chuẩn bị một chút, khởi công, khởi công."

Trợ lý trong đoàn phim của Lâm Tử Khâm cũng quay lại, khẽ gì đó với anh ta, Lâm Tử Khâm gật đầu, rồi nói với Trịnh Bảo Châu và Vương Tín Nghệ: "Ngại quá, tôi phải làm việc rồi, lần sau có cơ hội lại chụp nhé."

"Được." Trịnh Bảo Châu đáp lại với chút tiếc nuối, "Cảm ơn thầy Lâm."

Lâm Tử Khâm khẽ gật đầu, liền đi theo nhân viên công tác. Trịnh Bảo Châu thở dài một hơi, an ủi Vương Tín Nghệ: "Không sao, đợi lát nữa xem có cơ hội không, hôm nay chắc anh ta sẽ ở đoàn phim cả ngày."

Wương Tín Nghệ lại lần nữa tóm lấy cánh tay của Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu: "?"

"A a a a a!" Vương Tín Nghệ thét lên thê thê, "Ờ vừa nãy đã muốn hét lên rồi, phải ghen tới giờ! Lâm Tử Khâm thật quá đẹp trai!"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Vương Tín Nghệ phát tiết cảm xúc xong, rút cuộc nhớ ra đưa Trịnh Bảo Châu xem ảnh cô nàng vừa chụp: "Cho cậu xem ảnh này, cậu ăn ảnh cực ấy! Đúng bên cạnh Lâm Tử Khâm vẫn đẹp!"

"..." Trịnh Bảo Châu ừ một tiếng, "Vẻ đẹp của tớ sẽ không vì ngoại vật mà thay đổi."

"Ha ha ha cậu bắt chó kỹ nhé!"

"Ừ, không thì tớ gửi cho cậu nhé." Trịnh Bảo Châu vừa nói vừa mở wechat của Vương Tín Nghệ, đem ảnh chụp hôm nay gửi hết cho cô nàng, "Cậu có thể P cái mặt của tớ thành cậu, giả bộ có ảnh chụp chung."

"..." Cảm ơn, đúng là một đề nghị khiến người ta khó từ chối mà.

"Diễn viên quần cũng cũng qua tập hợp đi!" Nhóm trưởng ở bên kia cũng hô lên, "Chuẩn bị quay rồi!"

Trịnh Bảo Châu và Vương Tín Nghệ vội vàng cất điện thoại, chạy tới nơi tập hợp.

Chương 9: "Ngày mai Trịn Bảo Châu sẽ làm hồng gì đây..."

Cảnh muộn quay hôm nay là một cảnh quay lớn, hội tụ đủ các tiên môn thế gia trong 《Khánh Trần》, cho nên mới cần nhiều diễn viên quần chúng tới đóng đệ tử các phái như vậy.

Trịn Bảo Châu lại nhận được một thân kiếm đạo cụ, cùng Vương Tín Nghệ đứng vào vị trí chỉ định. Vừa nãy đạo diễn đã giải thích cho bọn họ về cảnh quay, hôm nay quay là cảnh các tiên môn chạy tới cửa nhà nam chính, bắt y giao ra "yêu nữ Ma giáo"—cũng chính là vai diễn của nữ chính. Nam chính không đồng ý, bọn họ bèn tiến xông vào.

"Đây chính là lục đại môn phái vây công đình Quang Minh à nha." Trịn Bảo Châu nhỏ giọng nói với Vương Tín Nghệ bên cạnh một câu.

Wương Tín Nghệ đang chăm chú nhìn Lâm Tử Khâm, đạo diễn lúc này đang giảng giải cảnh quay với các vai chính: "Cậu nhìn thấy cô gái mặc trang phục hồng nhạt kia chứ? Cô ta là khách mời khá có tiếng ở đây, lát nữa còn có một cảnh đối đầu với Lâm Tử Khâm."

"Ồ." Trịn Bảo Châu gật đầu, cô gái kia dáng dấp cũng không tính quá xinh đẹp, nhưng có thể thành khách mời lớn thì chắc diễn xuất rất tốt.

"A a, muốn làm khách mời quá, nếu vậy không chừng tớ cũng có cơ hội đối diễn với Lâm Tử Khâm!"

Trịn Bảo Châu hỏi cô nàng: "Làm sao mới thành khách mời được?"

Wương Tín Nghệ đáp: "Cậu chạy một, hai tháng ở phim trường làm diễn viên quần chúng, là có thể đăng ký thí sát hạch diễn viên khách mời, lớn, vừa, nhỏ, có các yêu cầu khác nhau. Tuần trước tớ cũng thí một lần, nhưng

không qua. À!"

"Ồ...Vậy coi như tích lũy thêm kinh nghiệm đi."

"Mọi người đứng vào chỗ, chuẩn bị quay." Đạo diễn trao đổi với dàn diễn viên chính xong, chuẩn bị vào quay chính thức. Trọng điểm của cảnh này nằm ở nam chính, như vai tiểu đệ tử của Trịnh Bảo Châu, chỉ gom vào chỗ đi cảnh. Phần diễn của bọn họ rất đơn giản, lát nữa lão đại của môn phái bọn họ sắp đánh nhau với nam chính, bọn họ phối hợp đồng loạt rút kiếm ra là được.

Trước tiên đạo diễn kêu bọn họ thử một lần, rồi mới quay chính thức. Trong cảnh này nam chính lấy một địch nhiều, hầu như toàn là cảnh đánh đăm của Lâm Tử Khâm, tuy chưa đến chỗ bọn họ rút kiếm, nhưng họ vẫn phải đứng ở đó chờ.

Lúc này camera không quay chỗ bọn họ, nên có thể thả lỏng một tí, Vương Tín Nghệ lại lặng lẽ xáp lại gần Trịnh Bảo Châu, nhờ giọng nói chuyện với cô: "Lâm Tử Khâm diễn cảnh đánh nhau hay quá, với lại ánh ấy chẳng bao giờ dùng đóng thế cả!"

Điểm ấy Trịnh Bảo Châu cũng phát hiện, tuy đoàn làm phim có chuẩn bị một diễn viên đóng võ thế, nhưng ánh ta luôn không dùng. Lúc này ngay cả tổng môn trưởng lão đánh nhau với ánh ta cũng dùng diễn viên đóng thế, mà Lâm Tử Khâm vẫn tự mình ra trận.

"Ánh ta cũng chuyên nghiệp phết." Trịnh Bảo Châu khe khẽ nói một câu.

Wang Tín Nghệ gục gặc liên tục: "Đúng á, bây giờ rất nhiều diễn viên đóng cảnh đánh đăm, chẳng thêm tập nữa chiêu, toàn dựa vào kỹ xảo quay chậm và xoay vòng quanh! Lâm Tử Khâm trước đó còn đặc biệt đi học một ít võ thuật, cậu nhìn động tác của ánh ấy đẹp chưa!"

Wang Tín Nghệ không hổ là fan cứng của Lâm Tử Khâm, bất cứ khi nào cũng tăng bốc rầm cầu vòng của ánh ta. Cô nàng giao lưu với Trịnh Bảo Châu xong, phân cảnh này rốt cuộc cũng xong, đạo diễn để bọn họ nghỉ vài

phút, rồi bắt đầu quay cảnh tiếp theo.

Cảnh tiếp theo, cuối cùng cũng tới lượt nhóm Trịnh Bảo Châu rút kiếm!

Tuy lần này không có lời thoại, nhưng có cảnh đặc tả bọn họ, Trịnh Bảo Châu cũng thấy hơi căng thẳng. Máy chiếc camera đều quay về phía bọn họ, diễn viên đứng trước nhất bắt đầu nói lời thoại, Trịnh Bảo Châu cũng không để ý nghe cô ta nói gì, chỉ lưu ý tiếng của đạo diễn.

"Rút kiếm!" Đạo diễn ra lệnh một tiếng, mọi người "xoát xoát xoát" rút kiếm trong tay ra.

"Động tác của mọi người vẫn chưa được đều lắm." Đạo diễn nói tiếng phổ thông mang đậm khẩu âm, xua tay kêu 'cut', "Động tác đều hơn chút, mạnh hơn chút, còn biểu cảm trên mặt nữa, cũng chú ý chút. Mọi người bây giờ đang muốn đánh nhau, phải khí thế lên, quay lại lần nữa."

Mọi người thu kiếm vào vỏ, một lần nữa vào vị trí, đợi hiệu lệnh của đạo diễn. Lần thứ hai rút kiếm, động tác của mọi người đã thống nhất hơn nhiều, đạo diễn dán mắt vào máy theo dõi, không bắt bẻ bọn họ nữa: "Được rồi, cảnh này xong."

Tất cả mọi người đều thở phào, chỉ có Trịnh Bảo Châu chưa đã ghiền. Cảnh quay này quá ngắn, căn bản không đủ để cô phát huy diễn xuất! Kế tiếp tuy không có cảnh diễn của bọn họ, nhưng bọn họ vẫn chưa được đi về, vẫn phải ở lại lấp chỗ trống.

Mùa đông ngày ngắn, chưa tới sáu giờ trời đã bắt đầu tối, đoàn làm phim chưa biết khi nào mới kết thúc công việc, đạo diễn gọi vài người, đổi một cảnh quay khác. Trịnh Bảo Châu và Vương Tinh Nghệ đều bị gọi đi, bọn họ theo đại đội đến ngoài một sơn động. Vì ánh sáng đã tối đi nhiều, sơn động được bố trí sẵn này trông rất đáng sợ.

Gió lạnh thổi vù vù, mọi người đứng vào vị trí, nhân nh chóng bắt đầu quay. Trịnh Bảo Châu vẫn theo lối đại của môn phái bọn họ, nghe nói lát nữa sẽ có diễn viên hiệu ứng đặc biệt đi ra, bọn họ chỉ cần chạy theo lối đại nh

minh là được.

Đang ghi hình, Trịnh Bảo Châu lảng máng nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng sột sà sột sạt. Trên tinh thần chuyên nghiệp, Trịnh Bảo Châu không quay đầu lại xem, mãi đến khi cổ chân bị một thứ gì đó tóm chặt lấy, cô mới nhin hết nỗi khẽ quay người, liếc qua khóe mắt một cái.

"Rồng,..." Một thứ gì đó mặt mũi dữ tợn máu me đầy mặt bò dưới đất, đang ngửa cái đầu máu me từ cõi âm ty, gào lên một tiếng không rõ ý nghĩa với Trịnh Bảo Châu. Mà thứ nắm lấy cổ chân cô, chính là bàn tay thời rữa, quần băng vải quần của nó.

Đầu óc Trịnh Bảo Châu trống rỗng mấy giây, sợ tới mức nháy căng lên tại chỗ: "A a a a a có quỷ!!!"

Động tác của cô rất lớn, ngay cả thứ đang tóm lấy cô cũng bị cô một cước đá bay. Tất cả mọi người ở hiện trường đều bị tiếng hét của cô thu hút, nhao nhao tới xem, đạo diễn có phần tức giận kêu 'cut': "Chuyện gì đây? Hét cái gì mà hét?"

"Đây, đây là cái gì a a, đột nhiên bò ra tóm chân tôi!" Trịnh Bảo Châu cũng kệ đạo diễn câu hay không, vừa nháy ra phía ngoài, vừa chỉ vào thứ 'người không ra người, quỷ không ra quỷ' trên đất.

Thế là mọi người đều nhìn xuống đất, thứ đó bị Trịnh Bảo Châu đá một cái, có lẽ còn chưa hoàn hồn, cuộn tròn ở kia bất động. Đạo diễn kêu ánh sáng chiếu qua, nhìn rõ tình huống xong càng bực bội: "Ánh làm sao thế hả? Bây giờ còn chưa tới lượt đám được nhân xuất hiện, ánh đưa gì đây?"

"Xin lỗi, xin lỗi." Một nhân viên công tác lập tức chạy tới xin lỗi, thuận tay đỡ diễn viên hiệu ứng đặc biệt trên đất dậy, "Có lẽ ánh ta không nghe rõ."

"Trông chỗ kỹ vào! Bây giờ chạy ra làm cái khi gì?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Nhân viên công tác liên tục xin lỗi, nhánh tay kéo diễn viên hiệu ứng đi mất. Đạo diễn lại chỉ vào Trịnh Bảo Châu: "Còn cô,

chuyện bé đưng có xé ra to, đạo diễn không hô cut thì có rấn bò lên người cô cũng phải nhịn, có tổ chắt chuyên nghiệp không hả!"

"....Xin lỗi!"

"Được rồi được rồi, tiếp tục quay đi."

Đạo diễn để mọi người về vị trí, tiếp tục quay, Trịnh Bảo Châu định chỉnh lại trang phục, mới phát hiện áo quần và giày của mình đều bị dính đồ. Bộ trang phục của cô là màu trắng tồ nhữ, màu đồ dính lên, chỉ một chút thôi cũng rất bắt mắt, huống gì vừa nãy người nọ trực tiếp nắm lấy chân cô, để lại một dấu tay rất rõ trên giày của cô.

"Đạo diễn, trang phục của tôi bị dính đồ rồi." Trịnh Bảo Châu đành phải báo lại đạo diễn một tiếng. Đạo diễn thấy trang phục của cô quả thật bị đồ một mảng, kêu người gọi chuyên viên trang phục tới: "Mai đổi cho cô ta một bộ khác, đang đợi quay đây."

Chuyên viên trang phục khó xử giải thích: "Hôm nay nhiều diễn viên quần chúng, trang phục tông môn này đều là một người một bộ, không thừa bộ nào."

Đạo diễn mặt kiên nhẫn nhũu mày, quay đầu nói với Trịnh Bảo Châu: "VẬY hôm nay cô về trước đi, trả trang phục xong là có thể đi."

"....Được." Trịnh Bảo Châu vẫy tay với Vương Tín Nghệ, rồi theo chuyên viên trang phục đi trả đồ. Về tới nông trường Ánh Sao mới chín giờ một phút, Mạnh Nhữ Hàm và Khúc Trục đang ngồi trên sô phả ở khu đọc sách tán chuyện.

Trịnh Bảo Châu giật giật khóe miệng, đi qua chỗ hai người họ: "Gi đây, hai người nói chuyện vui nhũ?"

Mạnh Nhữ Hàm yêu thầm Khúc Trục thật đây à!

Mạnh Nhữ Hàm tay cầm một quả táo đã cắn mất mấy miếng, nghe tiếng cô

bèn nhìn qua: "Bảo Châu mày về rồi à? Tao là ăn xong bữa tối, vừa khéo gặp được Tiên sĩ Khúc, định nói với anh ta, bảo anh ta đừng báo cáo mày đây."

"Ồ, giờ mắt bò mới lo làm chuông đây?" Trịn Bảo Châu bước tới chiếc sô pha cạnh cô nàng ngồi xuống, "Sao mày vẫn còn ở đây? Không đi làm hả?"

Mạnh Nhã Hàm đáp: "Tao xin nghỉ đông rồi, chuẩn bị ở chỗ mày trị vết thương lòng."

Trịn Bảo Châu: "..."

Khúc Trục ngồi trên sô pha đối diện bọn họ, không nói năng gì, đôi chân dài vắt chéo, rũ mắt đọc một quyển tạp chí khoa học, nhìn bìa, thì quyển tạp chí này được lấy trên giá sách của khách sạn.

Mạnh Nhã Hàm lại cắn một miếng táo, vang lên tiếng 'rôm rốp': "Nói chứ, táo ở chỗ bọn mày ăn ngon thật. Mai tao cũng ra vườn hái một ít." Cô nàng nói xong thì tò mò nhìn Trịn Bảo Châu: "Sao mày về sớm thế? Đoàn làm phim xong việc cũng sớm nhỉ."

"Già mà xong sớm, tao về trước đây." Trịn Bảo Châu lắc đầu, "Tao đi phim trường hai lần, hai lần đều không thuận lợi, có lẽ là do ai đó truyền vận đen cho tao rồi."

"..." Mạnh Nhã Hàm liếc Khúc Trục ngồi đối diện một cái, không hổ là người trưởng thành, Trịn Bảo Châu đã dán mác vận đen lên trán anh rồi, anh vẫn hờ hững như không. Cô nàng giả vờ ho hai tiếng, lại hỏi thăm Trịn Bảo Châu: "Mày nói với tao xem, hôm nay có chuyện gì? Mày không cãi nhau với người ta nữa đây chứ?"

"Đương nhiên là không, chuyện hôm nay..." Trịn Bảo Châu kể lại sống động như thật cho Mạnh Nhã Hàm nghe, "Lúc đó bọn tao đang quay, bọn tao tới một chỗ rừng núi hoang vắng, gió đêm thổi vù vù, xung quanh tối tăm, bỗng nhiên! Tao cảm giác có thứ gì đó tóm lấy chân mình! Tao quay lại xem, hay chưa, một con zombie máu me be bét bò lên chân tao, gào lên với tao!"

Trịnh Bảo Châu kể tới đó, còn cố ý lấy tay tóm cổ chân Mạnh Nhã Hàm, hướng về cô nàng gào một tiếng. Mạnh Nhã Hàm bị dọa thối chột nửa ném văng cả quả táo, nhánh nháu rút chân về: "Mày, mày ngồi đấy nói là được, đừng có động tay động chân."

Trịnh Bảo Châu thu tay về, chắt lưỡi một cái: "Tao nói với mày, với bồi cảnh, hiệu ứng, không khí ấy của đoàn làm phim, còn khủ ng bổ hơn trò trốn thoát mật thất mà bọn mình chơi! Lúc ấy tao bị dọa nhảy dựng cả lên, một cước đá bay thứ đồ chơi ấy đi!"

"..." Mạnh Nhã Hàm mím môi, thử thăm dò, "Sau đó đạo diễn đuổi mày về hả?"

"...Cũng gần thế."

"..." Không hổ là mày, Trịnh Bảo Châu.

Khúc Trực ở đời diện xem tạp chí cười khế một tiếng, đầu cũng chẳng ngẩng lên, cảm thán một tiếng: "Để chúng ta xem xem ngày mai Trịnh Bảo Châu sẽ làm hỏng gì đây?"

"Cậu..." Trịnh Bảo Châu ra bộ muốn nhào qua đánh Khúc Trực, bị Mạnh Nhã Hàm bên cạnh ngăn lại kịp thời.

"Ha ha, cái gì nhỉ." Mạnh Nhã Hàm giọng gạc đời dè tài, "Tôi nghe nói bên các cậu nghiên cứu trí tuệ nhân tạo hả Khúc Trực?"

"Ừ." Khúc Trực thoải mái đáp một tiếng.

Mạnh Nhã Hàm giả bộ hứng thú lắm hỏi tiếp: "Vậy các cậu có thể tạo ra cái loại như trong phim, người máy biết yêu không?" Cô nàng vừa nói vừa thờ dãi: "Yêu đương với loài người thật mệt mỏi, tôi muốn mua một người máy nam làm người yêu."

Khúc Trực nói: "Trên lý thuyết thì có thể, nhưng còn cần một thời gian nữa,

phải giao cho con cháu của tôi thực hiện."

Trịnh Bảo Châu ngồi đối diện cười khòa trương một cái: "Gi cơ, cậu thấy cậu sẽ có con cháu cơ à? Ai sẽ sinh con với cậu đây a ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha."

"..." Khúc Trục đặt quyển tạp chí xuống, ngoảnh đầu bỏ đi.

Chương 10: Thích căn hộ này lắm hả? Của tôi đây...

Mạnh Nhã Hâm cũng cạn lời, cô nàng ngỡ rằng Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục là đôi oan gia bảy kiếp, chỗ nên cứ gặp là không nhịn được mà móc xìa nhau.

Trịnh Bảo Châu chọc Khúc Trục tức giận bỏ đi, bản thân lại rất vui vẻ, cô lấy điện thoại ra, chia sẻ tin tức ở phim trường cho Mạnh Nhã Hâm: "Đoàn làm phim tao đi hôm nay, nam chính là Lâm Tử Khâm..."

Trịnh Bảo Châu còn chưa dứt lời, đã bị Mạnh Nhã Hâm cắt ngang: "Gi cơ? «Khánh Trần» hả??"

Trịnh Bảo Châu ngạc nhiên nhìn cô nàng một cái: "Mày cũng biết hả?"

"Đương nhiên! Tao là fan của Lâm Tử Khâm cơ mà!"

"...Không phải mày thích Tề Vọng sao?"

Mạnh Nhã Hâm đáp: "Một cô đồng thời thích nhiều anh, chẳng phải rất bình thường à?"

"..." Vàng, Trịnh Bảo Châu lấy bức ảnh chụp cùng Lâm Tử Khâm ra: "Chỗ mày xem ảnh chụp chung của tao với Lâm Tử Khâm!:"

"!" Mạnh Nhã Hâm mau mắn nhào qua, "Giỏi nha, đi phim trường còn có phúc lợi này cơ!"

"He he." Trịnh Bảo Châu kiêu ngạo cười hai tiếng.

"Lâm Tử Khâm đẹp trai thật đấy, tào hính của mày nhìn cũng dễ coi." Mạnh

Nhã Hâm lấy điện thoại của mình ra, nói với Trịnh Bảo Châu, "Mày gửi ảnh này cho tao với."

"Mày làm gì? Ca ca người ta đã nói đừng up lên mạng."

Mạnh Nhã Hâm nói: "Tao không up lên mạng, tao chỉ P mặt mày thành mặt tao thôi."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Ai nói cô và Mạnh Nhã Hâm làm bạn không phải vì duyên phận chứ?

Cô gửi ảnh cho Mạnh Nhã Hâm, không tán phét với cô bạn nữa mà lên thẳng phòng. Tắm rửa xong mĩ mẫn nằm trên giường, cô mới nhận được tin nhắn xong việc của Vương Tín Nghệ: "Cuối cùng bọn tớ cũng xong việc, giờ đang đi xe về, vừa lạnh vừa đói [Khóc hú hú]."

Trịnh Bảo Châu: Ha ha ha, tớ đã nằm trên giường rồi!

Vương Tín Nghệ: [Quả chán]

Vương Tín Nghệ: Chuyện trong đoàn phim hôm nay cậu đừng để tâm, đạo diễn ở phim trường đều như thế hết, với ai cũng quát.

Trịnh Bảo Châu: Không sao, tổ chức tâm lý của tớ không kém đến thế [Đầu chó], với lại đạo diễn nói cũng có lý, quả thật tớ biểu hiện không được chuyên nghiệp

Cô đi phim trường làm diễn viên quần chúng, chính là để rèn luyện bản thân, phát hiện cái sai mới kịp thời sửa đổi được.

Trịnh Bảo Châu: Trái lại là diễn viên hiệu ứng đặc biệt bị tớ đá đố, anh ta không việc gì đi [Che mặt] lúc đó tớ sợ quá, không thu lực [Che mặt].

Vương Tín Nghệ: Ha ha ha ha yên tâm, người thì không sao, nhưng chắc chắn sẽ bị trường nhóm mắng chết [Che mặt]

Trịnh Bảo Châu: Người không sao thì tốt rồi [Che mặt]

Hai người bạn họ đang tán gẫu thì đoàn làm phim của Tôn Tịnh cũng kết thúc công việc. Cô ta khác với diễn viên quần chúng, có xe bảo mẫu của mình phụ trách đưa đón, ngồi vào trong xe, Tôn Tịnh cảm thấy âm áp hơn nhiều. Cô ta chính lưng ghé đến độ nghiêng thoải mái, nửa nằm ở đó chơi điện thoại.

Trợ lý ngồi bên cạnh cô ta, chia sẻ bát quái nghe được từ chỗ khác: "Chị Tịnh, fan cứng của chị, tên Vương Lỗi ấy, chị có ấn tượng không?"

Tôn Tịnh nghĩ một lát, gật đầu: "Ừ, là người hay đóng vai quần chúng trong đoàn làm phim đó hả?"

"Đúng ạ, hôm nay anh ta sang đoàn 《Khánh Trần》, Trịnh Bảo Châu lần trước tranh cãi với chị, là con bé diễn vai quần chúng ấy, nó cũng ở đó." Trợ lý nói đến đây, vô thức hạ thấp giọng, "Em nghe nói hôm nay Vương Lỗi cố tình ở trong đoàn dọa nó, hại nó bị đạo diễn mắng một chập. Chắc chắn là giúp chị báo thù đây ạ."

Chân mày của Tôn Tịnh nhíu nhíu, nhìn cô ta một cái: "Anh ta cũng lanh đẫy, nhưng một diễn viên quần chúng nhỏ như gì gì châu đây, không cần phải cố ý nhăm vào, thế chẳng phải là tự hạ thấp mình sao?"

Trợ lý là người cũ bên cạnh Tôn Tịnh, nhanh chóng lý giải ý tứ của cô ta: "Biết ạ, em sẽ kêu người nói một tiếng."

"Ừ." Tôn Tịnh đáp một tiếng, lại tiếp tục xem điện thoại của cô ta.

Ở bên kia, Vương Tịnh Nghệ vẫn đang nhắn tin với Trịnh Bảo Châu: "Ngày mai cậu có đi phim trường không? Tờ định mai nghỉ một ngày, ngày kia lại đi."

Trịnh Bảo Châu: Tờ cũng vậy, mai tờ đi xem nhà.

Vương Tín Nghệ:???

Giù đi ba dẫu chằm hỏi, Vương Tín Nghệ nhớ ra bộ đồ hôm nay Trịn Bảo Châu mặc là đồ trịn diễn của Bunny, lại dần dần bình tịn.

Vương Tín Nghệ: Cậu chuẩn bị mua nhà hả?

Trịn Bảo Châu: Ngày mai đi xem thôi, tớ không có tư cách mua [Tan vỡ]

Vương Tín Nghệ: Không phải chứ, cậu còn không đủ tư cách mua? Không lấy được số hả?

Trịn Bảo Châu: Do không đủ bằng cấp.

Vương Tín Nghệ:?

Thế giới của kẻ có tiền, đã cuốn thành như vậy sao??

Hai người cũng không nói chi tiết, bọn họ ở đoàn làm phim cả ngày, lúc này ai cũng mệt mỏi, Trịn Bảo Châu ngáp một cái, liền nhắm chúc ngủ ngon với Vương Tín Nghệ. Ngày hôm sau phòng giao dịch đúng mười giờ mở bán, vì lần này chỉ dành cho nhân tài cao cấp có giấy mời, cho nên không xuất hiện tịn cảnh người người chen lấn thường thấy trong những lần mở bán.

Trịn Bảo Châu và Tề Thịn đến lúc chín giờ rưỡi, người trong phòng giao dịch còn chưa nhiều. Khúc Trục hôm nay cũng tới, nhưng vẫn luôn lạnh mặt đi phía trước, chẳng nói lấy một câu. Tề Thịn nhìn mà sợ trong lòng, tuy lúc trước lão Khúc và Trịn Bảo Châu cũng mâu thuẫn, nhưng vẫn đâu vỗ mồm, không như hôm nay, chẳng khác gì tòa núi tuyết đi động.

"Cô Bảo Châu, cô lại cãi nhau với Khúc Trục hả?" Tề Thịn đi cạnh Trịn Bảo Châu, nhờ giọng hỏi han, "Tôi thấy hôm nay tâm trạng của lão Khúc rất tệ."

Trịn Bảo Châu cũng liếc nhìn bóng lưng Khúc Trục một cái, lắc đầu với Tề Thịn: "Đâu có, hôm qua còn khen cậu ta 'vô tiền tuyết hậu' mà."

Tề Thịnh khó hiểu: "Vô tiền tuyệt hậu? Vậy là tốt mà, sao cậu ta lại giận nhỉ?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Có lẽ vì trọng điểm của tôi là 'tuyệt hậu' ha."

Tề Thịnh: "....."

Cô Bảo Châu hài hước thật đấy, ha ha.

Trịnh Bảo Châu theo Tề Thịnh và Khúc Trục thuận lợi chen vào hội trường, lần trước cô tới đây, trong đây vẫn là một phòng giao dịch lạnh tanh, hôm nay bài trí nào là hoa tươi, nào là ruy băng, nào là bóng bay, không biết còn tưởng sắp đến tết thiếu nhi.

Hôm nay hoa quả và bánh trái ở phòng giao dịch cũng chuẩn bị rất nhiều, Trịnh Bảo Châu theo bọn họ vào, nhân viên bán hàng nhiệt tình nhét một thanh sô cô la vào tay cô. Chưa đến mười giờ, ông chủ xuất hiện cắt băng, các nhân tài cao cấp cực kỳ năng suất tiến vào bước mua nhà.

Bởi vì nhà đều có sẵn, phần lớn mọi người đều chọn ra căn mình ưng, sau đó kêu nhân viên bán hàng đưa mình đi xem thực tế. Nhân viên bán hàng phụ trách tiếp đón Khúc Trục và Tề Thịnh cầm vài bảng biểu, đặt lên bàn rồi nói với bọn họ: "Hai vị điền trước, nộp tiền đặt cọc, sau đó tôi có thể dẫn mọi người xem nhà thực tế."

Trịnh Bảo Châu muốn đi xem thực tế, nghe nhân viên bán hàng nói thế, hai mắt khẽ lóe sáng.

Khúc Trục và Tề Thịnh đều có ý định mua nhà thật, cho nên nộp tiền cọc rất thoải mái, thủ tục xong xuôi, nhân viên bán hàng dẫn ba người họ ra ngoài, ngồi lên một chiếc xe du lịch. Loại xe này Trịnh Bảo Châu thường thấy khách du lịch trong công viên Ánh Sao ngồi, không ngờ cũng linh hoạt vận dụng vào dịch vụ bất động sản.

Sau khi lên xe, Khúc Trục cũng ngồi một mình một bên, cực giống một đứa nhóc đang giận dỗi đám bạn của mình.

Nhân viên bán hàng tuy có tò mò về mối quan hệ lạ lùng của ba người bạn họ, nhưng vẫn kìm lòng không hỏi. Anh ta nhân thời gian đi đường, lại đưa cho bọn họ tài liệu về khu nhà, vô cùng chuyên nghiệp giới thiệu thông tin các tòa nhà.

Trịnh Bảo Châu lúc trước đọc tài liệu, đã ưng ngay tầng cao nhất có gác lửng, tầng đỉnh này tổng cộng hơn ba trăm mét vuông, không nằm trong phạm vi suy xét của Tề Thịnh, nhưng thấy Trịnh Bảo Châu có hứng thú, anh ta vẫn bảo nhân viên bán hàng đưa họ đi xem.

Khúc Trục và bọn họ là cùng một nhân viên bán hàng dẫn đi, cũng đành đi chung, hoàn cảnh của tiểu khu không tệ, xanh hóa làm rất tốt, hiệu quả trình hiện thực cảnh cũng không kém với sa bàn. Nhân viên bán hàng dẫn bọn họ đi thang máy lên tầng cao nhất, còn không quên giới thiệu: "Vì căn hộ đều từ thang máy thẳng vào nhà, cho nên ra khỏi thang máy sẽ là khu vườn trước nhà, có thể bài trí theo sở thích của mình. Còn có một thang máy khác thông với phòng bảo mẫu ở phía sau, lát nữa vào có thể dẫn quý khách đi xem."

Căn hộ ở tầng đỉnh có tầm nhìn cực kỳ tốt, giống như trong quảng cáo, có thể quan sát nửa công viên Ánh Sao, nhất là cái ban công lớn đến có thể nằm trên đó lăn tròn, Trịnh Bảo Châu nhìn thấy mà thèm.

"Căn hộ này tổng cộng có hai phòng ngủ chính, không gian khá bên này có thể làm phòng ngủ cho khách hoặc phòng trẻ em, cũng có thể dùng làm phòng sách, quý khách hàng ngày đọc sách hoặc làm việc đều được." Nhân viên bán hàng nói xong lại dẫn bọn họ lên tầng, "Trên tầng còn có một vườn hoa, tuy không lớn như ban công vừa này, nhưng do nó cao hơn, nên tầm nhìn tốt hơn."

Trịnh Bảo Châu hưng phấn bồng bồng theo anh ta lên tầng, đến vườn hoa anh ta nói. Tuy giờ vẫn chỉ là phần thô, nhưng cô có thể tưởng tượng nơi này được bố trí thành một phòng trồng hoa thì đẹp đến nhường nào!

"Căn hộ này tôi rất thích! Phòng diện tích lớn đúng là tốt, phòng khách và ban công rộng rãi sáng sủa, phòng để đồ ở phòng ngủ chính cũng lớn!"

Tề Thịnh nhìn cũng động tâm, tuy căn này vượt quá dự toán của anh ta, nhưng ai không thích nhà rộng cơ chứ!

"Chỉ tiếc cái là hơi đắt...." Tề Thịnh có phần tiếc nuối.

Nhân viên bán hàng nghe anh ta nói vậy, bèn nói: "Vì diện tích lớn chỗ nên giá khẳng định phải đắt một chút, nhưng quý khách mua có trợ cấp của chính phủ, vẫn rất có lời. Nếu thích thì tôi kiên nghị lấy luôn, tầng đình như thế này bán rất chạy, chậm chân là không còn."

Trịnh Bảo Châu nghe anh ta nói vậy rất khẩn trương, cô chỉ có thể lấy được suất ở lần bán thứ hai, đến lúc đó có còn tầng đình không!

"Thế, căn hộ này anh có thể giữ lại cho tôi không?" Trịnh Bảo Châu mỉm cười nhìn nhân viên bán hàng, "Tôi có thể nộp tiền cọc nhiều hơn."

Nhân viên bán hàng khó xử nhìn cô: "Cái này không phải tôi không đồng ý, mà thật sự không giữ được, quý khách cũng thấy còn rất nhiều người đang xem phòng, người ta trả tiền trước, thì nhà chính là của họ."

Trịnh Bảo Châu đáp: "Vậy cũng không chắc sẽ có người khác mà, tôi biết các anh có rất nhiều quy tắc ngầm, anh giúp tôi nghĩ biện pháp, kiểu gì cũng...."

"Căn hộ này tôi mua." Khúc Trục im lặng cả đoạn đường bỗng mở miệng,

Ai nấy trong phòng đều ngỡ ra một lúc, nhân viên bán hàng tiêu hóa mất hai giây, mới vội hỏi: "Anh Khúc, anh đã quyết định mua căn hộ này phải không?"

"Phải." Khúc Trục gật đầu, nhìn sang Trịnh Bảo Châu, cười với cô một cái, "Thích căn hộ này lắm hả? Của tôi đây."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Όσο Κρίσιμ Τίμα!!!

Chương 11: Cô xem cậu ta vì chộc tức cô, mà không tiếc...

Mắt thấy Trịnh Bảo Châu định đương trường đập vỡ đầu chó của Khúc Trục, Tề Thỉnh vội kéo cô lại: "Giì nời, tầng đính tuy ít, nhưng cũng không chỉ có một căn này, chúng ta lại đi xem chỗ khác đi? Không chừng còn có cái tốt hơn thì sao!"

Anh ta điên cuồng đưa mắt ra hiệu với nhân viên bán hàng, nhân viên bán hàng nhận được ám hiệu, liên tục gật gù: "Đúng đúng, chúng ta lại đi xem chỗ khác."

Tuy nói là vậy, nhưng tầng đính chỉ có từng đấy, hơn nữa còn có một phần đã bán, số có thể chọn rất ít. Trịnh Bảo Châu theo nhân viên bán hàng xem hai căn khác, không biết có phải do tác dụng tâm lý không, mà cô cứ thấy không được tốt như căn lúc nãy.

"Những cái này giống nhau thật hả?" Trịnh Bảo Châu khẽ nhíu mày hỏi.

Nhân viên bán hàng đáp: "Đúng vậy, tôi dẫn cô đi xem đều là những căn giống căn vừa nãy, chỉ khác tòa thời, chỗ nên tầm nhìn cũng khác nhau một chút."

Trịnh Bảo Châu nói: "Thảo nào, tôi cứ cảm thấy góc nhìn của tòa vừa nãy, có phong cảnh đẹp nhất."

Nhân viên bán hàng: "....."

Tề Thỉnh kéo Trịnh Bảo Châu qua một bên, khuyên giải cô: "Cô Bảo Châu à, cô không tất phải giận Khúc Trục, cô càng giận cậu ta càng vui vẻ đúng không? Hơn nữa cô nghĩ xem, căn hộ hút khách như tầng đính, cho dù lão Khúc không mua, lát sau cũng sẽ có người khác mua. Người khác mua thì cô

thật sự vô duyên với căn hộ đó rồi, nhưng lão Khúc mua, về sau chỉ ít cô cũng đến đó chơi được mà!"

"... Gì thế này, ấy vậy mà cũng bị lời anh ta làm lung lay một chút??"

"Còn nữa, lão Khúc cậu ta vốn cũng không tính mua căn to như thế, bây giờ cậu ta còn phải vay thêm mấy năm nữa." Tề Thỉnh liếc Khúc Trục một cái, nói với Trịn Bảo Châu, "Cô xem cậu ta vì chộp tức cô, mà không tiếc tiền á."

Trịn Bảo Châu: "..."

Vậy cô còn phải thấy vinh hạnh sao?

Nhưng nghĩ tới Khúc Trục phải gánh nợ nhiều năm, trong lòng cô quả thật cũng thư thái hơn nhiều.

"Tiểu Tề này," Trịn Bảo Châu nhìn Tề Thỉnh, trong mắt toàn là tán thưởng, "Nghe lời anh nói, cũng chẳng bằng không nói, bây giờ tôi vui hơn rồi."

"...Cô vui là được."

Tề Thỉnh theo bọn họ xem nhiều tầng đình thế, lúc này rốt cuộc cũng điều tiết được mâu thuẫn của hai người, cuối cùng cũng có thể đi xem nhà ở các tầng phổ thông rồi. Do Khúc Trục chọn tòa số tám, nên anh ta cũng tính mua ở tòa số tám, về sau qua nhà Khúc Trục cũng tiện. Nhân viên bán hàng dẫn bọn họ về tòa số tám, mô hình căn hộ ở tầng phổ thông kỳ thật cũng giống với tầng đình, chẳng qua ít đi một tầng lửng, Tề Thỉnh không có ý kiến gì với thiết kế, chủ yếu là chọn tầng xong, liền chốt luôn nhà.

Hai người họ còn phải làm rất nhiều thủ tục, Trịn Bảo Châu bèn không đi theo giúp vui nữa. Cô lấy xe ở phòng giao dịch rồi lái thẳng về khách sạn, lúc đi qua đại sảnh thì Tiểu Ngọc ở quầy lễ tân gọi cô, nói cô có chuyển phát nhanh.

"Cảm ơn." Trịn Bảo Châu cảm kiện hàng qua nhìn, hóa ra lại là phòng giao dịch của Kim Ngọc Mãn Đường gửi chỗ cô. Lần trước cô điền thông tin ở đó,

đúng là có gói lại địa chỉ nhận thư và số điện thoại. Cô tò mò mở túi tài liệu ra, phát hiện trong đó là một tờ giấy mời tinh xảo.

—Không phải là giấy mời để mua nhà, mà là giấy mời dự tiệc.

Thời gian là tối hôm nay, địa điểm là hội sở tư của Kim Ngọc Mãn Đường. Nhân viên bán hàng còn gửi một tin nhắn cho cô, chân thành mời cô tham dự. Trịnh Bảo Châu chớp chớp mắt, gọi lại cho nhân viên bán hàng: "Xin chào, xin hỏi buổi tiệc tối nay là tiệc gì?"

Phía nhân viên bán hàng có hơi ồn, có lẽ hôm nay mở bán, cô ấy đang bận.

"Xin chào, là cô Trịnh phải không? Là thế này, buổi tiệc tối nay chủ yếu là mời các chủ hộ và khách hàng đã đăng ký như quý khách."

"À...là tiệc mừng mở bán hả?"

"Cũng không hẳn." Nhân viên bán hàng đi tới một nơi yên tĩnh hơn, giải thích với cô, "Quý khách cũng biết tính chất khu nhà của chúng tôi, chủ hộ một phần là các nhân tài cao cấp phù hợp với chính sách, một phần nhiều hơn là những doanh nhân như quý khách, buổi tiệc này là để hai bên nhận thức nhau. Kỹ thuật dầu gội cũng phải chuyển hóa thành sản phẩm chứ ạ, việc đó cần có tài chính duy trì, người có tài chính thì cũng nhân dịp này xem xem có hạng mục gì hay, có thể đầu tư."

Trịnh Bảo Châu nghe hiểu ý của cô ấy: "À...là vậy hả, các cô làm cũng hay đấy."

Nhân viên bán hàng cười đáp: "Buổi tiệc này cũng do chính phủ hỗ trợ, tương đương với việc bắc cầu giới thiệu cho hai bên, chúng tôi đứng ra tổ chức làm cầu nối. Quý khách coi như đến chơi, làm quen bạn bè cũng tốt ạ."

"Được, tôi sẽ đến đúng giờ." Trịnh Bảo Châu đồng ý.

Buổi tiệc bắt đầu lúc sáu giờ tối, Trịnh Bảo Châu ở phòng thay đồ tìm ra một bộ lễ phục màu trắng, bộ váy còn có vòng cổ, bông tai và nhẫn đồng bộ,

Trịnh Bảo Châu phối xong trang sức, rồi mới xuống nhà ăn dưới lầu ăn trưa.

Năm rưỡi chiều, Trịnh Bảo Châu đã sửa soạn cho mình thật xinh đẹp, chuẩn bị đi dự tiệc. Hội sở tư tổ chức buổi tiệc này, hôm nay nhân viên bán hàng cũng dẫn bọn họ tham quan, trang hoàng nguy nga lộng lẫy, xứng với cái tên Kim Ngọc Mãn Đường.

Lúc Trịnh Bảo Châu đến nơi, bên ngoài hội sở đã đậu không ít xe. Trịnh Bảo Châu tìm một vị trí đỗ xe, dắt đôi giày cao gót màu bạc xuyệt tông bước vào trong.

Hơi ẩm trong hội trường bật vừa vặn, Trịnh Bảo Châu một thân trang phục như này cũng không thấy lạnh, lúc này còn chưa tới sáu giờ, nhưng đã có không ít khách khứa, đang tùm nập ba trò chuyện. Trịnh Bảo Châu lia mắt một cái liền trông thấy cách đó không xa là Khúc Trục trong bộ tây trang, tuy không muốn thừa nhận, nhưng gương mặt của anh quả thật phi thường xuất chúng, dù trong đám đông vẫn có thể phát hiện anh ngay cái nhìn đầu tiên.

Có không ít người vây xung quanh Khúc Trục, Trịnh Bảo Châu cũng không biết là đồng nghiệp hay là các lão tổng hứng thú với nghiên cứu của anh, cô cũng không tính lên bắt chuyện với anh, tự tìm một chỗ, lấy một cái bánh tráng miệng ném thử.

Cô tùy tùy tiện tiện đứng ở kia, đã hấp dẫn không ít ánh mắt, trông cô không giống người làm nghiên cứu ở vườn công nghệ, cũng không giống các lão tổng oai phong trên thương trường, ngược lại rất giống một ngôi sao nổi tiếng, đứng ở quầy tráng miệng mà cảm giác như đứng thảm đỏ.

Tè Thịnh thấy có người bàn tán nữ minh tinh gì đó, bèn nhìn ra xung quanh, quả nhiên anh ta thấy được Trịnh Bảo Châu. Lúc ấy Trịnh Bảo Châu đang mỉm cười trò chuyện với vài anh chàng mặc tây trang trước mặt, Tè Thịnh cũng cảm sâu panh bước tới, gọi cô một tiếng: "Cô Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu quay người lại, thấy là Tè Thịnh, bèn mỉm cười gật đầu với anh ta. Mấy người đối diện thấy bạn của cô tới, liền không quấy rầy nữa,

cầm ly rượu đi tìm những người khác giao lưu, Tề Thỉnh nhìn bọn họ một cái, tới trước mặt Trịnh Bảo Châu hỏi: "Hai người vừa này là ai thế? Bạn của cô à?"

"Không phải." Trịnh Bảo Châu lắc đầu, "Vừa quen trong buổi tiệc thôi, một người là Lưu tổng, một người là Trịnh tổng, cùng họ với tôi đây, ha ha."

Cô nhìn Tề Thỉnh cũng ăn mặc tây trang giày da, hỏi anh ta: "Mấy anh cũng tới kéo tài trợ hả? Tôi nghe nói các anh làm người máy hỗ trợ người mù?"

Tề Thỉnh đáp: "Người máy hỗ trợ người mù chủ yếu do Khúc Trục phụ trách, cái đó hiện tại lại không thiếu vốn, vì có hợp tác với ga tàu điện ngầm phía chính phủ nữa, coi như là một hạng mục bán công ích."

Cái đó Trịnh Bảo Châu lại bất ngờ thật, cô vẫn cho rằng bọn họ làm sản phẩm thay thế chỗ dẫn đường, cái loại phục vụ người mù 1:1 ấy: "Là định đưa người máy hỗ trợ người mù vào ga tàu điện ngầm hả?"

"Ừ, nếu thành công, về sau người mù đi tàu điện ngầm dễ dàng hơn nhiều."

"Ồa, cái này thật ra lại tốt." Trịnh Bảo Châu hỏi, "Vậy các anh còn đến kéo tài trợ làm gì?"

Tề Thỉnh đáp: "Haiz, công ty bọn tôi cũng phải có vài hạng mục kiếm tiền chứ. Tôi làm một người máy phục vụ đồ ăn, trước mắt thị trường vẫn còn nhu cầu với loại này, cho nên tới xem có ông chủ nào ưng ý không."

Trịnh Bảo Châu khẽ nhướn mày: "Các anh có người máy phục vụ đồ ăn thật đấy à?"

"Đúng vậy." Tề Thỉnh nhìn cô, "Sao, bà chủ Trịnh có hứng thú à? Tôi thấy khách sạn của cô có thể mua vài cái, buổi tối còn có thể giúp khách hàng đưa đồ ăn."

"Nghe cũng không tồi, nhưng nhân viên trong khách sạn của tôi có ý kiến với người máy phục vụ đồ ăn lắm."

"Cái này có xung đột gì đâu, nhân viên kiểu gì cũng phải tan ca, người máy của chúng tôi chỉ cần có điện, vĩnh viễn không tan ca!"

"..." Trịn Bảo Châu trầm mặc một lát, "Anh nói nghe hay thế, chắc hôm nay bán được không ít nhỉ?"

"Còn đang bàn bạc, để bán người máy, hôm nay tôi chết sống kéo Khúc Trục tới đây," Khúc Trục không thích những dịp thế này, bữa tiệc hôm nay, anh ta quả thật phải năn nỉ ỉ ôi mới kéo Khúc Trục tới được.

Trịn Bảo Châu nhìn Khúc Trục lạnh mặt đứng ở đằng kia, chặc một tiếng: "Anh gọi cậu ta đến có tác dụng gì? Với cái miệng ấy á, thương vụ tới tay rồi cũng có thể nói bay đi mất."

"Cái này cô không hiểu rồi." Tề Thịn ra vẻ bí hiểm khó dò, "Cậu ta mặt mũi đẹp trai, kéo cậu ta tới, có thể hấp dẫn những bà chủ như cô đó."

Trịn Bảo Châu: "..."

Để bán được người máy, không tiếc hi sinh sắc đẹp của đồng nghiệp, Tề Thịn vừa nhìn đã biết là người có thể làm việc lớn rồi.

"Tôi đi toilet." Trịn Bảo Châu bỏ món tráng miệng trong tay xuống, nói một tiếng với Tề Thịn, rồi cất bước về phía toilet. Bụng dưới của cô bỗng có cảm giác đau âm ỉ, cô thậm chí ngày đi cả, nghĩ có lẽ không phải. Nhanh chóng tới toilet kiểm tra một chút, Trịn Bảo Châu phát hiện quả nhiên là đi cả viêng thấm trước hạn, càng bất hạn hơn là, bộ váy trắng của cô cũng bị dính màu!

...Trịn Bảo Châu tan vỡ ngay tại chỗ.

Cô đứng trước gương soi lại soi, xác thật rất rõ, đi ra ngoài là bị người khác thấy ngay.

Cô bị đi cả nhốt trong nhà xí.

Cô phải tìm ai đó mượn một bộ quần áo, che tạm đi, nhưng trong buổi tiệc này cô chỉ biết Tề Thỉnh và Khúc Trục. Tề Thỉnh....Tuy nói chuyện cũng hợp đây, nhưng chuyện này cô vẫn không tiện nói với anh ta. Khúc Trục thì....

Cứu mạng, Trịch Bảo Châu đột nhiên phát hiện, loại chuyện này chẳng phải trước đây từng xảy ra một lần sao? Khi cô học lớp 11?

Lúc ấy cô cũng bị di cả nốt trong nhà vệ sinh, sau đó cũng là Khúc Trục tới đưa quần áo cho cô???

....Bình tĩnh nào, Trịch Bảo Châu, loại chuyện này trước lạ sau quen, nếu Khúc Trục đã từng có một lần kinh nghiệm, vậy chắc sẽ không thấy kỳ quái.

Lúc cô lấy điện thoại ra định gửi tin nhắn cho Khúc Trục, rất cực nhận ra cô không có số cũng không có wechat của Khúc Trục.

"..." Trịch Bảo Châu im lặng mở nhóm lớp, từ tất cả thành viên mò được avatar của Khúc Trục, sau đó kích vào, thêm bạn.

Khúc Trục nghe thấy tiếng thông báo của điện thoại, bèn cúi đầu nhìn một cái. Trịch Bảo Châu gửi yêu cầu kết bạn với anh.

Chương 12: Lịch sử luôn giống nhau đến lạ...

Khúc Trục biết tối nay Trịnh Bảo Châu cũng đến bữa tiệc này, chẳng qua hai người đều không cố ý trò chuyện với đối phương. Bây giờ đột nhiên nhận được yêu cầu kết bạn của Trịnh Bảo Châu, Khúc Trục theo bản năng ngừng đầu nhìn hội trường một vòng.

Không thấy bóng dáng của Trịnh Bảo Châu.

Lấy hiểu biết của anh về Trịnh Bảo Châu, nếu không phải gặp chuyện, cô quả quyết sẽ không gửi yêu cầu kết bạn cho mình.

Anh nhận đồng ý, tin nhắn của Trịnh Bảo Châu gửi tới như hỏa tốc.

"Tôi bị kẹt trong nhà vệ sinh nữ, đưa áo của cậu cho tôi mượn một lát."

Khúc Trục: "..."

Thật là một câu ngắn gọn súc tích ha, không nói rõ vì sao cô lại bị kẹt trong nhà vệ sinh, cũng không nói rõ cô mượn áo để làm gì, nhưng Khúc Trục đọc lại hiểu.

Dù sao trước lạ sau quen.

Hãng còn nhớ năm đó anh vẫn là một thiếu niên lớp 11 ngây thơ, làm sao nghĩ được, vào tiết thể dục anh đi vệ sinh, sẽ gặp phải Trịnh Bảo Châu trước cửa phòng vệ sinh nữ.

Trịnh Bảo Châu cũng không nghĩ đến, cô bám cửa phòng vệ sinh nữ chờ nửa ngày, thậm chí chờ một nữ sinh tới, nhưng sau khi tiếc bước chân mong đợi vang lên, xuất hiện lại là cái mặt của Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu ngỡ ra một lát, Khúc Trục cũng ngỡ ra một lát, sau đó Khúc Trục bước tiếp như không có gì xảy ra.

"Khúc Trục!" Trịnh Bảo Châu thấy Khúc Trục sắp đi mất, vội gọi anh lại. Khúc Trục do dự một chút do dự một chút, rồi vẫn dừng lại nhìn cô.

Trịnh Bảo Châu thêm thường nhìn áo khoác đồng phục trên người Khúc Trục: "Này, cậu có thể cởi áo khoác ra cho tôi được không?"

Trường của bọn họ không quy định ngặt nghèo về chuyện mặc đồng phục, ngoài trừ mỗi tuần chào cờ yêu cầu phải mặc ra, những lúc khác mặc cũng được không mặc cũng được. Cô gái thời thượng như Trịnh Bảo Châu, đương nhiên không thích, nhưng hôm nay lần đầu tiên cô thấy đồng phục lại khiến người ta có cảm giác an toàn đến thế.

Khúc Trục nhất thời im lặng, ánh mắt của Trịnh Bảo Châu như đời như khát, khiến anh không thể không suy ngẫm—ở trước nhà vệ sinh gặp phải nữ lưu manh thì phải làm gì?

Trịnh Bảo Châu lúc ấy vốn sốt ruột, thấy Khúc Trục thờ ơ, đã nghĩ tiến lên lột áo của anh. Khúc Trục theo bản năng tránh ra phía ngoài, anh không ngờ, có người sẽ mai phục ở cửa phòng vệ sinh nữ chặn đường cướp bóc. Nữ tướng cướp Trịnh Bảo Châu đuổi theo anh hai bước, lại nhận ra gì đó nhàn nhạt chân quay về vòng bảo hộ của nhà vệ sinh, tựa như một khi rời khỏi vòng bảo hộ ấy, cô sẽ gặp bất hạnh gì vậy.

Khúc Trục vốn cảm thấy khó hiểu với một loạt động tác này của Trịnh Bảo Châu, nhưng thời điểm cô xoay người trốn vào nhà vệ sinh, anh không cẩn thận thấy vệt màu đỏ dính trên quần của cô.

"..." Thiếu niên ngây thơ thoáng cái vỡ lẽ.

Anh không nói lời nào cởi áo khoác ra, ném cho Trịnh Bảo Châu, sau đó đi thẳng vào phòng vệ sinh nam.

Trịnh Bảo Châu vô thức ngấn ra, sau đó trông đồng phục lên người bằng tốc độ nhanh nhất, còn kéo cả khóa lên.

Khúc Trục rất cao, đồng phục của anh mặc lên người Trịnh Bảo Châu, có thể che đến đùi. Trịnh Bảo Châu rất cuộc được giải thoát khỏi phong ấn của nhà vệ sinh, chạy đi như bay. Cô lên sân thể dục tìm được Mạnh Nhã Hâm đang say sưa xem thi đấu, dùng lực kéo cô nàng: "Mạnh Nhã Hâm."

"Bảo Châu, mày chịu về rồi hả, Trác Hạo Vũ vừa ném vào một quả...." Mạnh Nhã Hâm nói tới đó, mới phát hiện cái áo đồng phục không phải của Trịnh Bảo Châu trên người cô, "Đồng phục đâu ra thế mày?"

"Của Khúc Trục đây."

Nghe đến cái tên ấy, Mạnh Nhã Hâm khoa trương ôm miệng: "Gì cơ? Mày mặc đồng phục của Khúc Trục làm gì?" Còn người của cô nàng động đậy, ra vẻ nhìn thấu tất cả: "Hai người...."

"Mày nghĩ nhiều." Trịnh Bảo Châu chém đĩnh chặt sắt cắt ngang cô nàng, "Tao có chuyện khác cần nói với mày."

Khi Khúc Trục quay về sân thể dục, thấy Trịnh Bảo Châu đang ghé sát vào tai Mạnh Nhã Hâm nói gì đó. Mạnh Nhã Hâm nghe cô nói xong, đầu tiên là lắc đầu, kế tiếp như nghĩ tới gì đó, lời cô đi tìm bạn nữ trong lớp.

Ba cô gái tùm lại với nhau, châu đầu ghé tai một bạn, lần này bạn nữ gật đầu, ba người cùng nhau đi về phía nhà vệ sinh.

"...." Khúc Trục đôi khi hận mình quá thông mình, màn kịch câm vừa rồi, anh lại xem hiểu. Nhưng đây là lần đầu anh biết, giữa nữ sinh còn có thể chò nhau mượn thú ấy.

Tiếng chuyện trò ở bữa tiệc kéo suy nghĩ của anh về, anh cúi đầu nhìn tin nhắn Trịnh Bảo Châu vừa gửi, trả lời một câu: "Đợi tôi một lát."

Điện thoại trong tay Trịnh Bảo Châu "Đĩnh" một tiếng, cô vội vã kiểm tra tin

nhấn, sau đó yên tâm không ít.

Qua một lát, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, không phải tiếng giày cao gót, mà là tiếng giày da bước trên sàn nhà.

"Khụ khụ." Có người ở ngoài hô nhẹ hai tiếng, thấp giọng gọi, "Trịnh Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu nhanh chóng chạy ra, thấy Khúc Trục mặc vest gile màu xám nhạt đứng ở hành lang, trong tay là áo vest anh vốn khoác trên người.

"Cảm ơn!" Trịnh Bảo Châu không nói thêm nữa, túm lấy áo khoác trong tay anh, sau đó đi ngang ra đằng sau bức tường.

Khúc Trục: "...."

Quay lại trong phòng, lúc Trịnh Bảo Châu mặc áo khoác vào, mới phát hiện trong túi áo vest còn để một túi băng vệ sinh. Trên bao bì thanh lịch còn ghi hai chữ "Siêu mỏng", bên trong có tổng cộng năm miếng.

"...." Trịnh Bảo Châu không nghĩ sâu vì sao Khúc Trục lại mua cái này, im lặng lấy một miếng ra.

Khúc Trục đứng ở hành lang đợi một chốc, Trịnh Bảo Châu đã mặc áo vest của anh đi ra. Cái áo này mặc trên người anh thì vừa vặn, nhưng giờ mặc trên người Trịnh Bảo Châu, lại biến thành kiểu oversize.

Trịnh Bảo Châu cũng lần nữa cảm nhận được thể trạng khác biệt của nam và nữ, áo vest của Khúc Trục có thể hoàn toàn che đi phần mỏng của cô, phần vai cũng rộng hơn cô nhiều, cô có thể mặc được cái áo này, không phải dựa vào dáng người, mà là khí thế.

Hai người đứng trước cửa phòng vệ sinh nữ, không khí có chút vi diệu, Khúc Trục không nói gì, Trịnh Bảo Châu cũng ôm tinh thần "Mình không xấu hổ, xấu hổ chính là người khác", bắn cho anh một nụ cười ngây thơ vô số tội: "Hôm nay tôi về trước, áo của cậu tôi giặt rồi trả sau."

"Ừ." Khúc Trúc thoải mái đáp lại, cùng đi với cô ra ngoài, "Tôi cũng đi."

"Ồ." Trịnh Bảo Châu cũng chẳng hỏi nhiệm vụ hấp dẫn các bà chủ của anh đã hoàn thành chưa, giờ cô chỉ muốn nhanh rời khỏi đây. Hai người xuyên qua đám đông, đưa tới không ít ánh mắt, nhất là cái áo khoác trên người Trịnh Bảo Châu, càng khiến người ta tưởng tượng miên man.

Tê Thịnh đang cố gắng bán người máy cũng nhác thấy bọn họ, trong bụng anh ta có một vạn câu hỏi, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn bọn họ rời khỏi buổi tiệc.

Sau khi rời hội trường, Trịnh Bảo Châu rút cuộc thở phào, Khúc Trúc bên cạnh khẽ hừ một tiếng, mở lời: "Không ngờ trong hai năm năm gần gũi của đời tôi, lại gặp cậu bị nhốt trong nhà vệ sinh tới hai lần."

"...."

Trịnh Bảo Châu không đáp, Khúc Trúc nói tiếp: "Nhiều năm như vậy rồi, có người chỉ lớn tuổi, chứ đầu óc chẳng lớn, lịch sử luôn giống nhau đến lạ."

"..." Trịnh Bảo Châu hết nhin nổi đáp trả, "Cậu đủ nha, đây là ngoài ý muốn thôi."

Khúc Trúc nhìn cô: "Đừng bảo cả kỳ sinh lý của mình cậu cũng không nhớ nhé?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Chứ cậu nghĩ mỗi tháng đều đúng ngày hả?"

Khúc Trúc: "...."

Thấy anh ghen giọng, Trịnh Bảo Châu cong môi cười: "Nhân tài cao cấp như cậu, chắc phải nghe qua mắt cân bằng nội tiết rồi chứ?" Cô nói tới đây, chắt lưỡi một cái: "Nội tiết của tôi mắt cân bằng, chắc chắn là vì cậu chộc tức."

"...A"

Trịnh Bảo Châu mở khóa xe, nghiêng đầu nhìn Khúc Trục đứng bên: "Tôi lái xe tới, cậu có muốn đi cùng không?"

Khúc Trục đánh giá cô mấy lượt, hỏi: "Vừa này cậu có uống rượu không?"

"Không, cậu đi hay không thì tùy." Trịnh Bảo Châu tự mở cửa xe ngồi vào trong, Khúc Trục đứng ngoài một giây, rồi cũng ngồi vào.

Anh không ngồi ghế phụ, mà chọn ngồi ghế phía sau, Trịnh Bảo Châu cũng chẳng hỏi hạn gì, dầu gì như thế cũng hợp ý cô. Cô lấy giày để bằng để sẵn trên xe ra, công người đổi giày, Khúc Trục tò mò liếc cô một cái, hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Đổi giày."

Khúc Trục bất ngờ nhướng mày: "Không ngờ cậu còn có ý thức an toàn đấy."

"Phải, dầu gì mỹ nữ như tôi, thiếu cái là mất mát lớn của thế giới."

"..." Trịnh Bảo Châu tuy hơi vinh, tục tằng, nhưng rất tự tin.

Trịnh Bảo Châu lái xe về khách sạn, cùng Khúc Trục song song tiến vào. Tiểu Ngọc thấy bọn họ cùng vào, kinh ngạc đến mắt tròn tròn. Lương Tuệ Tuệ vừa tan ca cũng ở đại sảnh, chung đôi tròn mắt với Tiểu Ngọc.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều có bộ da cực đẹp, hai người vừa rời tiệc, mặc tây trang và lễ phục sang trọng, hình ảnh này tùy tiện đặt vào bộ phim thần tượng nào đó, cũng có thể khiến khu bình luận quét một hàng dài "Gặm chết tui rồi".

Bây giờ Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc cũng có cảm xúc như thế.

Huống gì trên người Trịnh Bảo Châu còn khóa cái áo vest của nam, nhìn

kiểu dáng chính là từ bộ của Khúc Trục mà ra!

"Cô Bảo Châu, anh Khúc, hai người..." Lương Tuệ Tuệ không nhịn được bưng hống hớt, mở miệng hỏi. Trịnh Bảo Châu dừng lại nhìn cô nàng một giây, cười giải thích: "À, bọn tôi vừa đi tiệc về, tôi thấy hơi lạnh, Khúc Trục đưa áo khoác cho tôi mặc nhờ."

"Ồi, thế ạ." Mọi thứ nghe hợp tình hợp lý, Lương Tuệ Tuệ tin ngay mà chẳng tí nghi ngờ. Đợi Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục lên thang máy rồi, cô nàng quay qua Tiểu Ngọc kích động hú lên ngao ngao: "Cô Bảo Châu với anh Khúc xứng đôi quá! Hai người vừa đi vào, còn đẹp đôi hơn mấy bộ phim thần tượng tớ xem!"

"Đúng đúng!" Tiểu Ngọc cũng liên mồm phụ họa, "Với cả anh Khúc chẳng rất săn sóc còn gì! CP này tớ gặm!"

"Tớ cũng gặm!"

Trịnh Bảo Châu hoàn toàn không biết nhân viên của mình đã đẩy thuyền CP cô và kẻ thù truyền kiếp, cô quay về phòng, đoạn vội vàng sửa soạn cho mình. Tắm rửa xong, cô cầm tây trang của Khúc Trục lên nhìn nhìn, áo thì không dính bẩn, nhưng vẫn phải giặt cái đã. Chất liệu cái áo này trông đắt ra phết, vậy đưa đến cửa hàng mình hay giặt lễ phục kia đi.

Nằm trên giường, Trịnh Bảo Châu thấy dễ chịu hơn nhiều. Giờ mới có tâm trạng lướt tin tức trên điện thoại, phát hiện đoàn phim hôm qua cô đi đã kết toán tiền lương, tổng cộng chẵn 220 tệ.

"Ôa ạ." Trịnh Bảo Châu thoáng vui vẻ, tuy tiền không nhiều, nhưng đây là khoản tiền đầu tiên cô kiếm được khi làm diễn viên. Làm diễn viên quần chúng trong đoàn phim không dễ, tiền lương cũng kém ra cửa hàng làm ca, nhưng vẫn có cả đồng người ở lại phim trường.

Vì trong lòng mọi người vẫn còn ước mơ chằng.

Trịnh Bảo Châu tự dung có hơi cảm động, cô nhìn bài tập làm văn dán trên

tường, nét chữ tuy non nớt, nhưng từng câu từng chữ đều nghiêm túc: "Cổ
lên, siêu sao tương lai!"

Chương 13: Thông minh hay không thì không chắc,...

Trịnh Bảo Châu tiếp thêm động lực cho mình, rồi thuận tay lướt vòng bạn bè của Khúc Trục. Bình thường anh không hay đăng tin, trước khi về nước anh đăng nhiều nhất, là mấy chậu cây anh trồng ở ban công.

Trịnh Bảo Châu không ngờ, một gã trai thẳng miệng độc tim lạnh như anh, lại thích trồng cây, còn toàn là những loại tươi mát đáng yêu thế.

....Đây là chân ái của mình nam sao?

Cô càng không ngờ là mẹ cô, quý bà Tô Minh Huệ, lại hoạt động sôi nổi dưới mỗi bài đăng của Khúc Trục! Còn trao đổi với anh về kinh nghiệm trồng cây tâm đắc nữa!

Trịnh Bảo Châu: " ...."

Thời cổ đại người ta gọi đây là thông dịch bá n nước đó.

"Không xem nữa!" Trịnh Bảo Châu tắt điện thoại ném sang bên, đắp chăn đi ngủ.

Hôm nay cô không giành được thông báo diễn viên quần chúng, ngày mai cũng không tính đi phim trường. Cô ngủ tới tám giờ, mặc áo len với quần dài sẫm màu xuống lầu ăn sáng.

Hôm qua khách sạn tiếp đãi một đoàn du lịch từ ngoài tới, người trong đoàn đều là các cô di chúc bác lớn tuổi, lúc Trịnh Bảo Châu xuống, các cô các bác còn ăn sáng ở nhà ăn. Hướng dẫn viên du lịch cầm một cái loa nhỏ đứng ở cửa hồ: "Các vị chú ý, tám rưỡi mình tập trung ở cửa, mọi người tránh thủ thời gian ăn sáng nhé."

Trịnh Bảo Châu lướt qua người hướng dẫn viên, ngồi xuống cái bàn còn trống cuối cùng trong nhà ăn. Cô vừa an vị, Khúc Trục cũng từ trên tầng đi xuống. Dường như không ngờ hôm nay nhà ăn có nhiều người đến thế, anh ngớ ra trước, sau đó tìm vị trí trong nhà ăn.

Nhìn chung quanh một vòng, anh vẫn là bung mâm cơm ngồi xuống đối diện Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu đang ăn trứng hấp ngẩng lên nhìn anh một cái, lại tiếp tục ăn, Khúc Trục uống một miếng sữa bò nóng, cũng chẳng bắt chuyện với cô.

Bọn họ bên này không giao lưu, một dì ngồi cạnh đó lại cực kỳ nhiệt tình bắt chuyện với họ: "Hai cháu là người yêu phải không?"

"Phụt kịt kịt." Trịnh Bảo Châu bị sặc miếng trứng hấp trong miệng, ngẩng đầu nhìn dì vừa nói, cười đáp, "Dì à dì nhầm rồi, cháu là bà chủ ở đây, anh ấy là khách trọ."

"Cháu là bà chủ chỗ này hả?" Dì họ có phần ngạc nhiên nhìn cô một cái, còn kéo bà bạn bên cạnh xem cùng, "Tiểu Trần bà xem, đây là bà chủ khách sạn chúng ta ở đây, trẻ tuổi xinh đẹp không kìa."

Dì tên Tiểu Trần cũng vô cùng nhiệt tình: "Đúng thật, người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng siêu. Bên cạnh là người yêu cháu hả? Anh chàng đẹp trai đây, hai cháu xứng lắm!"

"Cháu không phải bạn trai của cô ấy, dì à." Lại lần nữa bị nhầm thành một cặp, Khúc Trục cũng hết nhịn nổi phải giải thích, "Cháu cũng là khách trọ thôi."

Dì lúc đầu nói: "Thế dì thấy cháu vừa nãy tìm một vòng, bèn ngồi xuống chỗ bà chủ đây. Nếu hai cháu không quen, thì là cháu có ý với người ta."

"..." Khúc Trục thật bội phục tư duy logic của dì, "Bọn cháu là bạn học cũ."

"Di đã nói mà!" Di nọ vì mình nhìn đúng mà phần khởi liếc mắt với bà bạn, như khoe ra ánh mắt của bà tin tưởng nhường nào, "Chàng trai công tác ở đâu thế?"

"Vườn công nghệ ạ."

"Ái chà, chính là cái ở gần đây hả?" Ánh mắt di nọ nhìn anh càng thêm nhiệt tình, "Hướng dẫn viên du lịch nói với bọn tôi, ở đó đều là nhân tài cao cấp chính phủ dẫn vào, cháu làm ở đó, IQ chắc là cao lắm."

Một di khác nói: "Nếu hai cháu kết hôn sinh con, thế chẳng phải là vừa xinh vừa thông minh à?"

Khúc Trúc & Trịnh Bảo Châu: "....."

Tầm nhìn của di còn xa hơn các nhà đầu tư khôn khéo nhất đây.

"Di à, cái đó thì không nhất định." Trịnh Bảo Châu lấy khăn giấy lau khô miệng, bắt đầu đáp chuyện với các di, "Cháu biết một đứa bé, bố mẹ nó đều là giáo sư đại học thủ đô, đủ thông minh chứ ạ? Thế nhưng đứa bé đó học hành kém lắm! Đi thi xếp thứ nhất từ dưới lên!"

"..." Đứa bé đó dường như đã đảo lộn nhận thức của các di, mặt hai người tràn ngập vẻ không tin, "Không thể nào? Nó là con đẻ thật hả?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô muốn thảo luận là vấn đề khoa học, các di lại bẻ nó thành vấn đề luân lý.

Khúc Trúc nói: "Xét về góc độ di truyền, đời kế tiếp kế thừa IQ của đời trước, cũng phải nộp thuế. Cũng giống mọi người đóng thuế tiền lương vậy, lương càng cao, thuế phải nộp càng nhiều."

Cái "Lý luận nộp thuế" này khiến các di ngơ cả ngác: "Thế, thế thuế nộp rồi đi đâu?"

"Phân cho người thường, chắc dì đã từng nghe tin công nhân bằng cấp thấp, nhưng con cái là thiên tài chứ?"

"...Không, cháu từ từ." Dì nọ xoa tay, tìm lại sân nhà, "Cháu nói ấy là trường hợp ngoại lệ, phần lớn gia đình đều là bố mẹ thông minh, con cái cũng thông minh chứ? Chàng trai, bố mẹ cháu làm nghề gì?"

Khúc Trục trầm ngâm một lát: "Nghiên cứu khoa học ạ."

"Xem!" Dì nọ lại lóe lên ánh mắt đặc ý, "Chẳng phải cháu kể thừa hết IQ của bố mẹ à!"

Trịnh Bảo Châu kể bên u ám nói một câu: "Nhưng dì đã từng nghe IQ hồi quy chưa? Ấy là từ thời ông cha đến thời của dì, IQ mỗi đời đều trội hơn đời trước, nhưng đến đời dì, nó đạt đỉnh điểm."

Cô nói tới đó, còn ra vẻ huyền bí dùng một chốc: "Rồi đời sau của dì, sẽ xuất hiện hiện tượng hồi quy, IQ tuột một phát xuống đấy!"

Dì: "..."

Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục: "Nói không chừng anh ta đã chạm đến đỉnh của dòng họ rồi, đời sau của anh ta có khả năng ngược cực, giống đứa bé vừa nẩy cháu kể đây. Cho nên cần nhắc cho thế hệ sau, anh ta cứ ể đi thì tốt hơn."

Dì: "..."

Thánh niên bây giờ vì không cười không đẽ, đã điên cuồng thế này rồi sao?

Lúc này, dì Tiểu Trần nháy ra: "Chà, con thông minh hay không thì không chắc, nhưng con của hai đứa nhất định sẽ đẹp! Cái này hẳn phải chắc chứ?"

Một dì khác liên tục gật đầu: "Đúng đúng, Tiểu Trần nói không sai, với cả cho dù IQ của cậu này đạt đỉnh, không phải còn có cháu trung hòa hử?"

Trịnh Bảo Châu: "?"

Ý của dì là sao??

Khúc Trúc bên cạnh cười thềm một tiếng, Trịnh Bảo Châu giựt khóe miệng, cười cười nói với các dì: "Dì à, trông cháu thế thôi, chứ cháu cũng chưa mười bảy đã thi đại học, còn thuận lợi vượt qua điểm chuẩn tuyển một đây ạ."

Cái này thì các dì không ngờ thật, ánh mắt nhìn cô còn mang nghi ngờ: "Như vậy, cháu hơn mười sáu đã tham gia thi đại học hả?"

"Dạ." Trịnh Bảo Châu giữ nguyên nụ cười, "Lúc tiểu học vì quá xuất sắc, đã nhảy lớp."

Lời này nửa thật nửa giả, thật là Trịnh Bảo Châu có nhảy lớp, nhưng giả là không phải cô quá xuất sắc, mà vì cô muốn thoát khỏi Khúc Trúc.

Từ dạo Khúc Trúc nói trước mặt mẹ của Trịnh Bảo Châu rằng cô muốn làm nữ minh tinh, Trịnh Bảo Châu đã liệt Khúc Trúc vào hàng kẻ thù không đội trời chung. Một thiếu nữ xinh đẹp bình thường, sao có thể học cùng lớp với kẻ thù của mình? Lại còn cùng bàn!

Trịnh Bảo Châu lớp ba đã có giác ngộ cực cao, cô muốn dựa vào nỗ lực bản thân sút văng Khúc Trúc! Cô muốn chuyển lớp!

Hiển nhiên, đề xuất chuyển lớp của cô bị phụ huynh và cô giáo song song từ chối, nhưng cô là ai chứ? Cô là Trịnh Bảo Châu không sợ khó khăn, cô tin chắc phương pháp luôn nhiều hơn khó khăn!

Vì thế cô quyết định nhảy lớp.

Theo chế độ giáo dục khi đó, chỉ cần vượt qua bài thi nhảy lớp, cô có thể thuận nước thành sông nhảy lớp. Lần này cô giáo và ba mẹ lại chẳng phản đối gì, đều đồng ý cho cô đi thi, dầu có không thi được cũng chẳng mất gì.

Trịnh Bảo Châu vất vả và học tập một học kỳ, vào năm học mới thuận lợi

ngồi vào phòng học lớp năm lại phát hiện ngồi cạnh cô vẫn là Khúc Trục....

Cảm giác này ai hiểu.

Ba mẹ của Khúc Trục cũng từng hỏi Khúc Trục, vì sao cũng muốn nhảy lớp? Vì không nỡ xa Trịnh Bảo Châu sao?

Khúc Trục lớp ba trả lời thế này: "Sao còn để Trịnh Bảo Châu trèo lên đầu, làm đàn chị của mình được?"

Nhớ lại chuyện nhảy lớp, Trịnh Bảo Châu hằng còn thấy cơn tức lồng lộn trong ngực. Cô khẽ ấn ngực, mỉm cười thuận khí cho mình.

"Còn năm phút nữa các cô các bác nhé, mọi người thu dọn xong mau ra tập hợp nhé." Hướng dẫn viên du lịch lại cầm loa, đứng hò trước cửa nhà ăn. Hai dì rút cuộc không tám với Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục nữa, vừa nói vừa cười rời đi.

Trịnh Bảo Châu nhấc đũa lên như không có việc gì, tiếp tục ăn bữa sáng, bàn bên cạnh được Lương Tuệ Tuệ dọn xong, Khúc Trục bung mâm sang, thuận tiện hỏi thăm Lương Tuệ Tuệ: "Cô có biết chỗ nào trong công viên Ánh Sao bán cây không?"

Lương Tuệ Tuệ gạt đầu: "Có, công viên Ánh Sao có một chợ hoa rất lớn, trong đấy hoa gì cây gì cũng bán. Anh Khúc, anh muốn mua cây cảnh à?"

"Ừ." Khúc Trục đáp một tiếng, "Để đặt trong phòng."

Lương Tuệ Tuệ ngẫm nghĩ, rồi cười toé toét đề cử mình: "Nếu không lát nữa tôi dẫn anh đi, tôi sắp thay ca rồi."

Khúc Trục có hơi bất ngờ, nâng mắt nhìn cô nàng: "Cô dẫn tôi đi hả?"

"Vâng, anh không biết chứ, bên chợ hoa nhiều khách du lịch, bọn họ chém khách lắm! Anh đi mua chắc chắn sẽ bị đắt, tôi đi có thể giúp anh trả giá, tôi biết trả lắm đó!"

Cô nàng nói vậy, Khúc Trục nghiêm túc nghiên ngẫm: "Có phải cô làm không?"

"Không không! Đợi anh ăn xong, bên tôi cũng coi như xong!" Lương Tuệ Tuệ chột với anh như vậy, tiếp đó đi thu dọn bàn ăn.

Trịnh Bảo Châu từ nãy đã dựng lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện, cô đã ngàn cân vạn dặm Lương Tuệ Tuệ rồi, bảo cô nàng cách xa Khúc Trục tí, sao cô nàng không nghe vào chứ!

Trịnh Bảo Châu thăm thở dài trong bụng.

Lúc Lương Tuệ Tuệ thay ca với người khác, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều ăn xong bữa sáng. Lương Tuệ Tuệ thay sang đồ của mình, chuẩn bị mang Khúc Trục đi chợ hoa, Trịnh Bảo Châu cũng đi theo: "Hai người muốn đi chợ hoa à? Tôi đi cùng, tôi cũng muốn mua ít cây xanh, vừa hay có thể lái xe chở hai người."

"Tốt quá, cảm ơn cô Bảo Châu!" Lương Tuệ Tuệ vui vẻ gạt đầu, cô nàng vốn định mang Khúc Trục ngồi xe buýt du lịch. Vì nông trường Ánh Sao cách công viên Ánh Sao không xa, giữa hai nơi có bố trí xe buýt qua lại, tiện thì có tiện, nhưng nếu mua nhiều cây thì mang vác cũng khó.

Xe của Trịnh Bảo Châu lái tới, Lương Tuệ Tuệ chủ động nhàn nhẹn mở cửa sau, ngồi vào. Tay Khúc Trục đặt trên cửa ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn đi ra trước, mở cửa ghế phụ.

Chương 14: Không thì em qua thích Khúc Trúc đi

Trịnh Bảo Châu vừa thắt dây an toàn, đã thấy Khúc Trúc mở cửa ngồi vào. Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, Khúc Trúc như không phát hiện ánh mắt cô, ung dung cài dây an toàn cho mình.

Quả nhiên chỉ cần da mặt đủ dày, sẽ không thấy xấu hổ.

Trịnh Bảo Châu "ừ" một tiếng trong bụng, điều chỉnh dây an toàn, rồi lái xe đi.

Đọc đường cô và Khúc Trúc chẳng nói gì, nhưng Lương Tuệ Tuệ ngồi hàng sau lại kích động cực—cô nàng đang ngồi ghế VIP gặm CP nữa!

Công viên Ánh Sao nổi tiếng vì có diện tích lớn trồng các loại hoa cỏ và các kiến trúc đặc sắc, chợ hoa mở ở gần biển hoa, hàng ngày người đến người đi, trừ du khách, cũng có không ít dân địa phương đến đó mua cây mua hoa.

Trịnh Bảo Châu vất vả tìm một chỗ trống, đỗ xe vào, ba người bắt đầu cùng dạo chợ hoa. Tuy bây giờ chưa vào mùa xuân, nhưng hoa cỏ trong chợ vẫn phong phú chủng loại, từ những cây mọng nước nhỏ xinh đến những cây to giá trị cả vạn, đều có thể tìm được ở đây. Khúc Trúc chọn hai chậu cây ở một cửa hàng, Trịnh Bảo Châu cố ý ngó qua, quả nhiên lại là loại tươi mát đáng yêu.

Cậu ta đúng là cực yêu thích loại cây này nhỉ.

Hai chậu cây ông chủ hét giá bảy mươi, Lương Tuệ Tuệ vừa nghe đã phật ý: "Ông chủ, một chậu ông bán ba lăm cũng đắt quá?! Hai chậu bốn mươi tôi lấy."

Lần này ông chủ cũng phật ý: "Cô trả giá ác quá nhỉ, giá này thì không được đâu em gái."

"Ồi, ông chủ, tôi đâu phải tới đây lần đầu, chậu có hoa bán ba lăm còn nghe được, ông bán đắt quá, bốn mươi tệ là được rồi."

"Bốn mươi tệ thật sự không được, thế thì tôi lỗ vốn."

"Sao thế được, ông chủ chớ hù tôi. Như này đi, tôi thêm năm tệ, bốn lăm."

Cô nàng lại cò cưa với ông chủ vài hiệp, cuối cùng ông chủ đồng ý bán hai chậu với giá năm mươi tệ. Lương Tuệ Tuệ thấy ông ta không chịu bớt nữa, bèn nói: "Vậy ông cho tôi thêm mấy cái bệ đi."

"Một chậu hoa chỉ kèm một cái."

"Ấy đừng keo kiệt thế, để có bao nhiêu tiền đâu."

Ông chủ nói: "Sao lại không đáng tiền, để năm hào một cái đây!"

"Đây là không đáng còn gì, có mấy đồng!"

"..." Cô còn chẳng phải vì mấy đồng mà đầu vớ mồm cả buổi với tôi đây thôi!

Cuối cùng Lương Tuệ Tuệ dùng năm mươi tệ lấy được hai chậu cây và bốn cái đế chậu, miễn cưỡng hài lòng với chiến tích của mình. Khúc Trúc bê chậu cây anh mua đi trước nhất, tiếp tục xem chung quanh, Trịnh Bảo Châu cùng Lương Tuệ Tuệ đi phía sau, không nhịn được mà nói một câu: "Tuệ Tuệ à, bản lĩnh trả giá của em không tồi, lúc nào chị mua đồ em cũng trả giá giúp chị nhé?"

"Dạ được." Lương Tuệ Tuệ gật đầu đồng ý, "Nhưng cô Bảo Châu nè, chỗ cô mua đồ, không được trả giá mà?"

"..." Hình như là vậy.

Lương Tuệ Tuệ nhìn cô, không nén nổi tò mò hỏi: "Cô Bảo Châu, ngoài miệng chị bảo không hợp với anh Khúc, nhưng cơ thể lại thành thật ghê."

Trịnh Bảo Châu: "?"

Lương Tuệ Tuệ: "Đừng giả vờ nữa, anh Khúc muốn mua cây, chị còn đặc biệt đưa anh ấy đi, còn nói hai người không phải...."

"Ngừng." Trịnh Bảo Châu vội cắt lời Lương Tuệ Tuệ, "Chị đi chẳng phải vì anh ta, mà vì em được không hả?"

"Vì em?" Lời này lại khiến Lương Tuệ Tuệ ngỡ, cô nàng khó hiểu nhìn Trịnh Bảo Châu,

Trịnh Bảo Châu giải thích: "Chị đã bảo em cách xa Khúc Trực cho an toàn, em lại không nghe, sao chị yên tâm để mình em đi cùng anh ta! Em vẫn bị sắc đẹp của anh ta mê hoặc, không nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta!"

"...." Lương Tuệ Tuệ nghĩ một lát, sau đó kinh hoàng nhìn cô, "Cô Bảo Châu, chị không nghĩ em thích anh Khúc đây chứ?"

"Chẳng lẽ không phải?" Thấy Tuệ Tuệ từ sáng tới tối cười nhiệt tình với Khúc Trực, còn chủ động đề xuất tới giúp anh trả giá. Cô lớn lên từ nhỏ với Khúc Trực, biết rõ có bao nhiêu nữ sinh bị Khúc Trực gây họa, Tuệ Tuệ ngây thơ đơn thuần như thế, thích cậu ta là quá bình thường!

Lương Tuệ Tuệ hoảng hốt xoa tay mù mịt: "Em không thích anh Khúc đâu, em chỉ gặm CP thôi!"

"....Hử?"

"....Ý em là, em đã có bạn trai rồi!" Lương Tuệ Tuệ nhìn Trịnh Bảo Châu, sợ Trịnh Bảo Châu nghĩ nhiều, "Cô Bảo Châu, chị đừng hiểu lầm!"

Một hồi im lặng thật dài qua đi, Trịnh Bảo Châu rút cuộc cũng hoàn hồn:

"Sao? Em có bạn trai rồi? Là ai? Sao chị chưa từng nghe em nói?"

"Ày....." Chuyện có bạn trai này, Lương Tuệ Tuệ quả thật trước nay chưa từng nói với ai, chẳng qua hôm nay đến nước này, cô sợ Trịnh Bảo Châu hiểu lầm mới kể, "Đó là nam sinh lúc trước ở cùng thị trấn với em, anh ấy đang học đại học ở thành phố H, cho nên các chị chưa từng gặp."

Quê Lương Tuệ Tuệ là một huyện nhỏ, điều kiện gia đình không tốt, cô nàng học hành cũng bình bình, tốt nghiệp cấp ba xong trong nhà bảo cô ra ngoài làm việc. Những chuyện đó Trịnh Bảo Châu đều biết, tuy Lương Tuệ Tuệ không học cao, nhưng thông minh lại chịu khó, làm việc rất có trách nhiệm, bà chủ cô đây vẫn rất xem trọng cô ấy.

Chẳng qua chuyện cô nàng có anh bạn trai cùng quê, đúng là lần đầu cô nghe thấy: "Tuệ Tuệ em nói thật với chị đi, có phải vì cấp ba em yêu đương với anh chàng kia nên thành tích học tập mới không tốt?"

"..." Lương Tuệ Tuệ không ngờ cô đã ra đời làm công rồi, vẫn bị bà chủ túm lại hỏi vấn đề yêu sớm, "Không phải ạ, là do em ngốc thôi, Lý Dật Phàm học đâu bị kém đâu, còn thi đỗ đại học thành phố H á!"

"...." Như vậy càng quá đáng biết không! "Tuệ Tuệ em không ngốc, em học mọi thứ rất nhanh."

"Cảm ơn cô Bảo Châu khen ạ, hì hì."

"Cho nên là vì yêu mới ảnh hưởng, trường học không cho yêu sớm là có cái lý của nó!"

"..."

"Bạn trai của em, tên Lý Dật Phàm? Cậu ta chưa tốt nghiệp à?"

"Không ạ, anh ấy học giỏi lắm, sắp lên cao học ạ!"

"Ồ...Vậy chắc điều kiện nhà cậu ta cũng được nhỉ?" Tuy đều ở trấn nhỏ,

nhưng cũng có vài gia đình có tiền, nhà Lý Dật Phàm nếu duy trì cho cậu ta học lên, hẳn cũng đủ điều kiện kinh tế để cậu ta đi học.

Lương Tuệ Tuệ lại lắc đầu: "Không ạ, chỉ tốt hơn nhà em một tí."

"Thế học phí với phí sinh hoạt của cậu ta ở đâu ra? Thành phố H tiêu phí không thấp, cậu ta vừa đi làm vừa đi học à?"

"Anh ấy có tiền trợ cấp và học bổng của trường, lúc trước cũng ra ngoài làm thêm, nhưng năm nay bận chuẩn bị thi cao học, không phân tâm được."

"Thế...." Trịn Bảo Châu nói tới đây, bỗng ngộ ra gì đó, "Không phải chứ, Tuệ Tuệ bình thường em nhịn ăn nhịn mặc, liên hoan cũng chẳng đi, đừng bảo là tiết kiệm tiền cho cậu ta đây!"

Trịn Bảo Châu trả lương cho nhân viên không thấp, nhưng sinh hoạt hàng ngày của Lương Tuệ Tuệ vẫn túng thiếu, bình thường tiết kiệm được là tiết kiệm, cô cứ tưởng cô nàng tự tiết kiệm, giờ nghĩ lại, cô nàng sẽ không đưa tiền cho bạn trai đó chứ??

Lương Tuệ Tuệ giải đầu, ngược ngạnh nói: "Em vốn cũng có dùng tiền mấy đâu, Lý Dật Phàm sắp thi, cần bổ sung dinh dưỡng, mà chị cũng nói thành phố H chi tiêu nhiều mà...."

"...Chờ nên em đưa tiền cho cậu ta thật?"

Lương Tuệ Tuệ gật đầu.

Trịn Bảo Châu trầm mặc một chốc, rồi nói: "Không thì em qua thích Khúc Trục đi."

Lương Tuệ Tuệ: "..."

Khúc Trục ở đằng trước đèn trước một chậu cây rồi dừng lại, quay người chỉ một bồn hoa cho Lương Tuệ Tuệ xem. Lương Tuệ Tuệ lập tức hiểu ý, chạy lên trả giá giúp anh.

Ngồi đèn sau này còn phải chuyển nhà, Khúc Trục rất khắt khe, chỉ mua ba chậu cây, trước khi rời chợ hoa anh lại vừa mắt một chậu cỏ đồng tiền nhỏ, mua để đặt lên bàn làm việc.

Trịnh Bảo Châu thì khác, cô mua cây bạc hà kim tiền ở bên cạnh.

Ba người sắp ra khỏi chợ hoa, Khúc Trục bỗng dừng lại. Lương Tuệ Tuệ tưởng anh lại nhìn trúng cây gì, thuận theo ánh mắt anh, lại thấy một con chó cỏ nằm trước một cửa hàng. Chủ cửa hàng không ở, con chó dường như ở đây để trông hàng.

"Sao thế anh Khúc?" Lương Tuệ Tuệ khó hiểu nhìn Khúc Trục, chẳng lẽ anh Khúc chăm con chó này? Cái này người ta đâu có bán.

Trịnh Bảo Châu cũng thấy con chó nằm sắp ngoài cửa hàng, bỗng cười ra tiếng: "Ha ha ha ha không phải chứ, bao năm rồi, Khúc Trục cậu còn sợ chó à?"

Khúc Trục: "..."

Trịnh Bảo Châu thấy anh đánh mặt không nói gì, càng kiên ngoạ: "Bao nhiêu năm rồi, có người chỉ lớn tuổi, chứ gan không lớn, lịch sử luôn giống nhau đến lạ."

Khúc Trục: "..."

Trịnh Bảo Châu ghi thù thật đấy.

Lương Tuệ Tuệ bây giờ cũng hiểu ra, không phải anh Khúc chăm con chó, mà là sợ chó.

"Anh Khúc, con chó bị buộc rồi, không cắn đâu." Cô nàng an ủi Khúc Trục.

Khúc Trục: "..."

Bị an ủi như vậy càng xấu hổ.

Trịnh Bảo Châu đứng một bên nhìn Khúc Trục, cười bảo: "Sợ thế cơ à? Có muốn giống hồi bé, để tôi dắt tay cậu qua không?"

Khúc Trục mím môi, ánh nhìn Trịnh Bảo Châu một cái, bê chậu cây trong tay tiến lên trước. Con chó vẫn ngoan ngoãn nằm ở kia, không động đậy cũng không sủa, chỉ tò mò nhìn bọn họ.

Khi sắp qua cửa hàng họ, Trịnh Bảo Châu thừa dịp Khúc Trục không phòng bị, đột ngột lại gần tai anh hét lên: "Gâu gâu gâu!"

Khúc Trục nháy dưng lên, chậu cây trên tay cũng bắn ra xa cả mét.

Trịnh Bảo Châu đứng yên tại chỗ, cười gập cả người: "Ha ha ha ha ha cười chết tôi, cậu nháy cao thật đấy ha ha ha ha."

Khúc Trục: "..."

"Trịnh Bảo Châu cậu có bệnh hả?" Khúc Trục rớt cục hét nhìn nổi văng một câu. Lương Tuệ Tuệ theo sau bọn họ cũng thấy phức tạp cục, đây là thanh mai trúc mã à?

Quả nhiên không giống các CP bình thường.

"Gâu gâu gâu!" Lần này con chó sủa lên thật, Khúc Trục cũng không thêm nổi giận với Trịnh Bảo Châu nữa, mau mắn bỏ đi. Lúc về Khúc Trục nhánh tay nhánh mắt chọn ghế sau, để Lương Tuệ Tuệ ngồi cạnh Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu vừa lái xe, vừa cười ha ha nói với Lương Tuệ Tuệ: "Em biết không, lúc nhỏ Khúc Trục bị một con chó nhỏ dọa khiếp, giờ nhớ lại vẫn buồn cười, con chó đó nhỏ xíu à..."

"Chó càng nhỏ càng hay cắn cắn, cậu không biết hả?" Khúc Trục ở hàng sau lảnh giọng chen vào.

Trịnh Bảo Châu à một tiếng: "Đó là lý do cậu khóc hẳn nửa tiếng hả?"

"...Tôi khóc nửa tiếng lúc nào?"

"Ồ, vậy thì hai mươi phút?"

Khúc Trúc: "..."

Anh từ chối nói chuyện tiếp với Trịnh Bảo Châu.

Lúc về tới khách sạn, Trịnh Bảo Châu vẫn còn cười, Khúc Trúc lấy cây trong cốp xong là bỏ đi, không muốn ở gần cô thêm giây nào. Trịnh Bảo Châu và Lương Tuệ Tuệ đi sau anh, vừa vào sảnh, liền nghe thấy tiếng tranh chấp.

"Sao vậy?"

Trịnh Bảo Châu tiến về khu nghỉ ngơi cạnh quầy lễ tân, quản lý Ngụy tự tay cô đề bạt thấy cô đã về, đẩy mắt kín trên mũi, nhìn cô nói: "Cô Bảo Châu, cô về đúng lúc, vị khách này không gặp được thú bông trong máy, đang định khiếu nại chúng tôi."

Chương 15: Trịnh Bảo Châu tới từ nhà tới giờ, chưa...

Ngụy Trân là một trong những nhân viên nhậm chức đầu tiên sau khi khách sạn khai trương, cũng là nhân tài quản lý do một tay Trịnh Bảo Châu bồi dưỡng. Chính vì hiện tại khách sạn có trợ thủ đắc lực như quản lý Ngụy hễ trợ quản lý, nên Trịnh Bảo Châu mới yên tâm theo đuổi ước mơ showbiz.

Khách sạn bị khách khiếu nại, cũng chẳng phải chuyện lạ, nhưng vì lý do không gặp được thú bông...Trịnh Bảo Châu đồ cũng muốn xem, con gà nào đã kém còn ham chơi.

Trước máy gắp thú ở khu nghỉ, có hai người trẻ một nam một nữ, người nam mặc áo khoác lông cừu cổ bẻ màu đen, để tóc ngắn màu nâu, trông rất mát. Nữ sinh bên cạnh có vẻ nhỏ hơn cậu ta một chút, mặc váy liền phối với áo khoác len, giống như sinh viên đại học chưa tốt nghiệp.

Ánh mắt của Trịnh Bảo Châu khẽ lướt qua hai người, bước tới trước mặt chàng trai, cười với cậu ta: "Vị khách này, anh muốn khiếu nại chúng tôi hả?"

Anh chàng thấy cô tới, trước là đánh giá cô mấy lượt, rồi mới héch cầm hỏi: "Cô là ai?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Tôi là bà chủ chỗ này, anh có vấn đề gì có thể nói với tôi."

"Bà chủ?" Anh ta dường như không ngờ chủ khách sạn là một cô gái trẻ xinh đẹp, ngờ người ra, sau đó chỉ vào máy gắp thú sau lưng nói: "Cô tới đúng lúc lắm, tôi muốn khiếu nại các cô dùng máy gắp không được thú để lừa tiền khách hàng!"

Anh ta nói như thật, như trong tay đã nắm được bằng chứng bọn họ lừa

khách hàng, Khúc Trúc cũng không vội đi, anh đặt chậu cây trong tay xuống, thông thả dựa cây cột gần đó, chờ xem Trịn Bảo Châu bị hoạn nạn.

Trịn Bảo Châu không hề hoang mang chỉ vào bức tường dán ảnh chụp trang trí cạnh máy gấp thú, nói với chàng trai trước mặt: "Nhìn thấy ảnh chụp kia chứ? Đó đều là thú bông khách hàng của chúng tôi gấp được, mấy cái chiếm hết mặt tường này, là phòng tôi, thú bông bày trên đó toàn do tôi tự gấp—dùng chính cái máy gấp thú anh đang chỉ vào đó."

"..." Người nọ nhìn thàn quá đầy một mặt tường của Trịn Bảo Châu, cười lạnh một tiếng, "Cô là bà chủ ở đây, cô chính lực máy gấp đèn lớn nhất, chẳng phải thích gấp kiểu gì thì gấp? Cô tưởng tôi không biết hàng à?"

Trịn Bảo Châu đáp: "Chờ nên anh thấy do tôi chính số, anh mới không gấp được phải không?"

"Đương nhiên!" Anh chàng một mực đoan chắc bà chủ lòng dạ đen tối Trịn Bảo Châu đã động tay động chân vào máy gấp thú, "Bằng không với bản lĩnh của tôi, vài phút thôi là gấp sạch cái máy của cô rồi. Mấy người kinh doanh thế này, là tưởng không ai quản chứ gì? Bây giờ tôi sẽ gọi điện tố cáo mấy người!"

"A." Trịn Bảo Châu cười một tiếng, ngo cô gái đứng bên cạnh, "Là em muốn thú bông trong máy gấp thú à?"

Nữ sinh gật đầu đáp một tiếng vâng, Trịn Bảo Châu lại liếc anh chàng kia một cái, lòng thoải mái.

Đây là muốn ra vẻ ngầu trước mặt con gái, kết quả thất bại liền trút giận lên đầu bọn họ chứ gì!

A, đàn ông,

Cô nờ nự cười với nữ sinh kia, hỏi: "Em muốn cái nào?"

Nữ sinh chỉ một con thỏ hồng trong máy gấp thú: "Con thỏ kia."

Trịnh Bảo Châu bước lên trước, nhét vào một tệ, động tác thành thạo điều khiển tay cầm vài cái, một phát gấp đúng con thỏ, vũng vàng thả vào ô lấy đồ.

Trước sau không đến mười giây.

Anh chàng: "..."

Không, vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Trịnh Bảo Châu cúi người cầm thỏ ra, đưa cho nữ sinh bên cạnh: "Tặng cho em."

"Ơa." Nữ sinh mừng húm nhìn cô, "Cảm ơn bà chủ!"

"Khởi khách sáo." Trịnh Bảo Châu mỉm cười với cô gái, quay đầu nhìn anh chàng muốn tổ cáo bọn họ, "Vị khách này, có lẽ chính vì kỹ thuật của anh không tốt đây."

Anh chàng: "..."

"Cô, cô lại động tay động chân vào máy đúng không?" Anh ta càng nghĩ càng thấy mình có lý, "Đây là khách sạn của cô, cô quá quen máy, chắc chắn vừa nãy thừa dịp tôi lơ là đã động tay!"

"Ha." Trịnh Bảo Châu nhường chỗ, để lại sân khấu cho anh ta biểu diễn, "Vậy anh có thể thử lại? Tôi miễn phí cho anh."

"Phí, ai thêm cô miễn phí?" Anh ta cười lạnh, "Đàm Diệu tôi thêm tí tiền đây à? Có bản lĩnh chúng ta đâu, cô dám không?"

Trịnh Bảo Châu nhường máy: "Đầu gì?"

"Chính là gấp thú, nhưng không ở trong khách sạn của cô, chúng ta chọn

một chỗ khác." Đàm Diệu ra bộ phải rửa sạch môi nhục, "Cô thảng chuyện này chúng ta bỏ qua, cô mà thua, tôi sẽ tố cáo khách sạn này cho nó đóng cửa!"

Trịnh Bảo Châu cười khế: "Được thôi."

Đến lúc đó ai thua người đó mất mặt.

Đàm Diệu thấy cô luôn tỏ vẻ nắm chắc mọi việc, lại cố ý dọa nạt: "Cô đừng đắc ý, có tin lát nữa cho cô thua xấu mặt luôn không?"

"Xấu?" Trịnh Bảo Châu khế vén tóc tở bên tai, nhìn anh ta cười khế, "Trịnh Bảo Châu tôi từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ xấu."

Đàm Diệu: "...."

Những người khác: "....."

Cũng....có sức thuyết phục phết.

Để công bằng cho phía Đàm Diệu, sân thi đấu cho anh ta chọn. Công viên Ánh Sao có một chuỗi cửa hàng gấp thú siêu lớn, trong đó có rất nhiều thú bông kiểu mới, cũng không thiếu các mẫu liên doanh của IP lớn.

Đàm Diệu chọn nơi này, Trịnh bảo Châu không dị nghị, một là nó gần khách sạn của cô, hai là chuỗi cửa hàng này có cơ chế đảm bảo, nếu khách hàng gặp đến số lần đảm bảo mà vẫn chưa gặp được thú bông, nhân viên cửa hàng sẽ tặng thú bông đó cho khách.

Trịnh Bảo Châu thấy cửa hàng như thế cực thích hợp loại gà mờ háu đá như Đàm Diệu, đến lúc đó có thua cũng không quá khó coi, chỉ ít anh ta vẫn còn lấy được con thú bông đảm bảo.

Đám người cùng đi tới cửa hàng gấp thú, ngay cả Khúc Trục cũng bị Lương Tuệ Tuệ kéo tới góp vui.

Ông chủ cửa hàng gặp thú thấy nhiều người đến vậy, còn tưởng có đơn hàng lớn, kết quả vừa ngẩng lên đã thấy Trịnh Bảo Châu, bị dọa tái cả mặt: "Cô Bảo Châu, sao cô lại tới nữa? Không phải cô tự đặt máy gấp thú ở khách sạn sao, cô ở chỗ cô gấp là được còn gì!"

Lương Tuệ Tuệ hiểu lòng người lược thuật cho Khúc Trục: "Trước khi khách sạn bọn em mua máy gấp thú, cô Bảo Châu thích nhất là gấp thú ở đây. Do cô ấy siêu quá, ông chủ thiếu chút nữa in ảnh cô ấy ra dán ở cửa, kèm hai chữ to "Cấm Vào" đây."

Đàm Diệu ở phía trước cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện, bỗng thấy chột dạ, nữ sinh đi cùng kéo góc áo an ủi ta, nhờ giọng khuyên: "Anh họ, không thì bỏ đi, dù sao bà chủ Trịnh cũng tặng thú bông cho em rồi."

"Sao được?" Đàm Diệu không chịu nhượng bộ, "Cô ta làm vậy là để mình bỏ qua chuyện này, em không được bị lừa. Rõ ràng máy gấp thú trong khách sạn của cô ta có vấn đề, không biết cô ta đã lừa bao nhiêu người rồi, chúng mình không thể để các khách hàng vô tội bị lừa thêm nữa!"

Trịnh Bảo Châu đứng một bên không để ý động tác nhỏ của bọn họ, chỉ cười cười nói với ông chủ: "Không phải do vị khách này cứ muốn đầu gấp thú với tôi đây à."

Ông chủ ngạc nhiên nhìn Đàm Diệu, vẻ mặt đó cứ như đang nhìn một trảng sĩ: "Chàng trai còn trẻ, sao lại nghĩ quẩn thế?"

"...Ông chủ nói thế là sao?" Đàm Diệu khó hiểu nhìn ông ta, "Tôi thấy ông có vẻ quen với cô ta, đừng nói là mấy người thông đồng với nhau nhé?"

Trịnh Bảo Châu cười khẩy một cái: "Nơi này do anh tự chọn nhé."

Ông chủ lại sương gần chết: "Nếu cậu thấy bọn tôi thông đồng, thì đổi cửa hàng khác đi ha. Phía trước có một công viên trò chơi, không bằng các cô cậu ra đó gấp đi?"

"..." Đàm Diệu mím môi dạo quanh cửa hàng một vòng, cuối cùng vẫn quyết

định ở lại. Máy gấp thú trong cửa hàng rất nhiều, anh ta chọn hai cái, nói với Trịnh Bảo Châu: "Chọn hai cái này, trong mười phút ai gấp được nhiều hơn, người đó thắng."

Ông chủ nghe vậy, vội nhắm trong bụng một chặp, trong mười phút, Trịnh Bảo Châu sẽ gấp mất mấy con thú bông đây?

"Tôi thấy ba phút là thích hợp, thời gian ngắn chút, mới càng thách kích thích chút!" Ông chủ quân sư.

Đàm Diệu gạt đầu, tiếp thu đề nghị của ông chủ.

Anh ta và Trịnh Bảo Châu cùng bắt đầu thao tác, ông chủ ở bên cạnh tính giờ giúp bọn họ. Không đến một phút, Trịnh Bảo Châu đã gấp lên một con thú bông, ông chủ mắt thấy mà tim đau quá.

Thời gian từng giây trôi đi, Trịnh Bảo Châu đã gấp được ba con, bên Đàm Diệu thì lâu tí nữa thì được con đầu tiên. Anh ta vất vả di con thú bông đến vị trí thích hợp, cảm giác lần này chắc chắn một kích tất trúng, bên ông chủ bỗng kêu dừng: "Hết giờ! Hai người bỏ tay ra!"

Trịnh Bảo Châu buông tay, kẹp gấp thú lỏng ra, thú bông từ trên cao rơi xuống, rơi chuẩn đét vào cửa lấy đồ.

Trịnh Bảo Châu chiến tích cộng một.

"Bốn - không!" Ông chủ đồng dục tuyên bố.

"..." Đàm Diệu tự bẻ tại chỗ.

Máy gấp thú ở cửa hàng này chắc chắn cũng có vấn đề! Anh ta muốn khiếu nại cả rồi!

"Ày, nghĩ thoáng đi." Trịnh Bảo Châu lấy một cái từ chiến lợi phẩm của mình ra, đưa cho Đàm Diệu, "Con thú bông này cho anh, vui lên."

Đàm Diệu: "..."

"Cái này cho em." Trịnh Bảo Châu lại tặng một con thú bông cho em họ của Đàm Diệu, chia một con cho Lương Tuệ Tuệ theo đến, "Cái này cho Tuệ Tuệ."

Khúc Trục đứng bên cạnh Lương Tuệ Tuệ, Trịnh Bảo Châu khựng lại, đem con thú bông cuối cùng ôm vào lòng: "Thế đi."

Khúc Trục: "..."

A.

Vở hài kịch rất cuộc cũng kết thúc, ông chủ lập tức vui vẻ đưa tiễn Trịnh Bảo Châu. Đàm Diệu tuy không cam lòng, nhưng cũng tuân thủ lời hứa, không làm phiền Trịnh Bảo Châu nữa. Lúc bọn họ về tới khách sạn, Mạnh Nhã Hâm vừa khéo hái một sọt dâu tây to từ nông trường Ánh Sao về.

Thấy ai nấy cũng ôm một con thú bông, cô nàng tò mò lại gần hỏi: "Mọi người đi đâu thế, sao ai cũng có thú bông?" Nói xong, cô nàng lại thấy hai tay Khúc Trục trống không: "Sao chỉ Khúc Trục không có?"

Khúc Trục đáp: "Vì tôi không trẻ trâu như kia."

Trịnh Bảo Châu bên cạnh cười một cái, đưa thú bông trong tay cho Mạnh Nhã Hâm: "Con này cho mày, là tao vừa gặp được."

"Ồa, đáng yêu quá." Mạnh Nhã Hâm hớn hờ cầm lấy, "Nhưng không phải chỗ mày cũng có máy gấp thú à?"

"Nói thì dài." Trịnh Bảo Châu nhìn dâu tây Mạnh Nhã Hâm vừa hái về, "Đây là do mày hái hết hả?"

"Đúng vậy, tao thử rồi, ngọt đấy! Mày cầm một ít lên mà ăn."

"Được á."

"Khúc Trục cũng cảm một ít đi." Trong những chuyện thế này thì Mạnh Nhã Hâm phác hậu hơn Trịnh Bảo Châu nhiều, không cố ý bài xích Khúc Trục.

"Cảm ơn," Khúc Trục nói một tiếng cảm ơn, bê mấy chậu cây mình mua lên, "Tôi lên cất đồ trước."

Anh đi rồi, Trịnh Bảo Châu cũng cảm một ít dầu tây, trở về phòng.

Chương 16: Anh Khúc không phải trúc mã bình thường...

Buổi sáng chạy ngược chạy xuôi ở ngoài, buổi chiều Trịn Bảo Châu nằm ì trên giường nghỉ ngơi, mãi đến xẩm tối Mạnh Nhã Hâm nhắn tin kêu cô xuống ăn cơm.

Hai ngày này Mạnh Nhã Hâm chơi ở nông trường Ánh Sao cực vui, sáng đi vườn dâu hái dâu tây, chiều lại theo một đám trẻ đi bãi chăn nuôi xem bò sữa. Cô nàng còn thuê một mảnh nhỏ ở nông trường, bảo rằng sau này mỗi tuần sẽ qua xem xét một lần.

Vì đội đi làm không thể mỗi ngày chạy tới nông trường chăm sóc rau dưa của mình, nên nông trường Ánh Sao còn cung cấp dịch vụ ủy thác, chỉ cần tiền ít tiền, có thể mượn người coi sóc hàng ngày. Trịn Bảo Châu cho rằng đó là thuê IQ, vì làm vậy có khác gì chờ nông dân trồng rau sau đó bán ra chợ mua đâu? Nhưng không ngờ, người vội vàng nộp thuê vẫn rất nhiều.

"Mày không hiểu, đây là thứ ăn vào gen của dân nước mình rồi." Mạnh Nhã Hâm bĩu môi, không thừa nhận mình nộp thuê IQ.

"À." Trịn Bảo Châu cũng chẳng cò cưa với cô nàng, dầu gì nộp cũng chẳng phải tiền của cô. Hai người đang tám, điện thoại của Trịn Bảo Châu bỗng vang lên. Mạnh Nhã Hâm giật thột, cắn đũa nhìn cô: "Giờ này mày đặt báo thức làm gì? Nhắc ăn cơm tối há?"

Trịn Bảo Châu còn không đến nỗi làm việc quên ăn quên ngủ chút?

Trịn Bảo Châu ấn tắt chuông báo, nhàn tay vào nhóm thông báo tiền cảnh: "Sắp đến giờ đăng thông báo trong nhóm rồi, hôm qua tao không cướp được, hôm nay không thể thất thủ nữa!"

"...À." Mạnh Nhã Hâm không ngờ, lấy thông báo diễn viên quần chúng mà kích thích chẳng khác gì giật flash sale trên taobao, "Diễn viên quần chúng cạnh tranh lớn thế à?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Trong nhóm một ngày chỉ có hai thông báo, mà có đến trăm người kêu khóc đòi ăn, mà nói cạnh tranh có lớn không?"

Mạnh Nhã Hâm: "..."

Cô nàng không hiểu, có thời gian vậy thì tìm công ty đi làm chẳng hơn sao?

"Tối rồi, tối rồi." Trường nhóm đăng tin báo danh, Trịnh Bảo Châu nhăn tay nhăn mắt dán nội dung đã copy sẵn lên, "Yay! Hôm nay tao hạng nhất!"

"...Thế chúc mừng mà."

Khi Trịnh Bảo Châu và Mạnh Nhã Hâm ngồi đó ăn tối, Đàm Diệu đang hát KTV với đám anh em.

Trên sô pha còn đặt con thú bông hôm nay Trịnh Bảo Châu tặng anh ta.

"Nhìn không ra Đàm thiếu vẫn còn trẻ con à nha." Có người cầm thú bông Đàm Diệu đặt trên sô pha lên bóp bóp, "Cung quá nhể."

"Chậc, mà đừng làm dơ của tao." Đàm Diệu cướp thú bông lại, đặt sang chỗ khác, để nó ngồi ngay ngắn ở đó. Gã anh em kia không kìm được nụ cười: "Gì đây? Đừng bảo đây là bạn gái tặng mà ư? Không đúng, mà có bạn gái lúc nào, sao tao không biết?"

Bên cạnh có người phở cập cho gã: "Hôm nay Đàm thiếu mang em họ đi nông trường Ánh Sao chơi còn gì? Cậu ta thì gặp thú với một bà chủ xinh đẹp ở đó, thua thảm không bốn, giờ còn chưa hoàn hồn đâu."

"Ha ha ha ha mà mau kể ngọn ngành cho tao đi?"

"Đừng nói nữa, cậu ta hôm nay mặt mặt quá đáng rồi, tao chỉ hận lúc ấy"

mấy đứa mình không ở đó thôi ha ha ha ha."

Đàm Diệu: "..."

Rốt cuộc anh quen đám bạn chỗ gì thế này?

"Đừng cười nữa!" Đàm Diệu đứng phắt dậy từ sô pha, cầm mic trong tay tuyên bố, "Tao đã nghĩ kĩ rồi, sớm muộn gì tao cũng khiến con bé Trịnh Bảo Châu đó khuyết phục trước mặt mày của tao!"

Những người khác như xem kịch vui, ông một tiếng tôi một tiếng--

"Ê, tính theo đuổi người ta à?"

"Nhưng người ta muốn cái gì ở mày? Muốn không gặp được thú bông à?"

"Ha ha ha ha ha."

"..." Đàm Diệu lắc mớ tóc của mình, liếc mạng phông thích mặt mày, "Muốn về đẹp trai của tao được chưa? Tao không tin tao không của được cô ta."

Hôm nay anh ta mất mặt, ngày mai anh ta sẽ tìm về!

Đàm Diệu chẳng nói chơi, sáng sớm ngày hôm sau, anh ta lại đến nông trường Ánh Sao, tìm Trịnh Bảo Châu.

Hôm qua anh ta ồn ào đòi khiếu nại ở đại sảnh, tiếp tân vẫn còn nhớ mặt, hôm nay thấy anh ta tới, vội gọi quản lý Nguyễn ra.

"Anh Đàm, chuyện hôm qua đã giải quyết xong rồi mà?" Nguyễn Trần mặc vest, đứng trong sảnh thẳng như sống bút, "Ngài vẫn có chỗ không hài lòng sao?"

Đàm Diệu ngó ra đằng sau Nguyễn Trần hai lượt, trả lời một nẻo: "Bà chủ Trịnh của các cô đâu? Tôi tới tìm cô ta."

Nguyễn Trần đáp: "Cô Bảo Châu sáng sớm đã ra ngoài, ngài có việc có thể nói

với tôi, tôi sẽ cố hết sức giải quyết giúp ngài."

"Ra ngoài rồi?" Đàm Diệu hiển nhiên không nghĩ tới kết quả này, "Mới sáng ra, cô ta đi đâu?"

Ngụy Trân đáp: "Hành trình của bà chủ không phải báo với chúng tôi, tôi cũng không cách nào trả lời ngài."

Đàm Diệu nhíu mày ngâm một lát, nói với tiếp tân: "Được rồi, vậy đặt phòng một tháng cho tôi."

"?" Tiểu Ngọc chần chừ nhìn Ngụy Trân, Ngụy Trân gật đầu, để cô ấy giải quyết cho khách hàng.

Tiểu Ngọc đăng ký phòng một tháng cho Đàm Diệu, đưa thẻ phòng cho anh ta. Đàm Diệu cầm thẻ phòng, thật sự đi lên.

"Quản lý Ngụy, chị nói anh Đàm này, bán thuốc gì trong hồ lô thế?" Tiểu Ngọc không hiểu, anh ta tính ở lại dài ngày ở khách sạn của bọn họ sao?

Ngụy Trân đáp: "Không cần phải đoán suy nghĩ của khách hàng, chỉ cần anh ta không gây chuyện, không nợ tiền phòng, anh ta muốn ở bao lâu cũng được."

"Dạ....nhưng anh ta tìm cô Bảo Châu, định làm gì ta?"

Ngụy Trân lắc đầu: "Chị sẽ nói một tiếng với cô Bảo Châu, bình thường các em lưu ý anh Đàm này một chút."

"Vâng, quản lý Ngụy."

Trịnh Bảo Châu lúc này đã tới khách sạn mà đoàn làm phim hóa trang. Do thời gian tập hợp hôm nay khá sớm, cô lo không gọi xe được, nên tự lái đến.

Khách sạn ngay gần phim trường, Trịnh Bảo Châu đỗ xe xong, theo bảng hướng dẫn ở hiện trường tìm được phòng hóa trang của đoàn làm phim.

Phòng hóa trang lần này rộng rãi sáng sủa, vừa nhìn là biết đây là đoàn phim lớn không thiếu tiền. Lúc được báo hôm nay là bộ dân quốc, Trịnh Bảo Châu còn lo không biết có gặp phải đoàn của Tôn Tịnh không, nhưng đến nơi cô phát hiện, đây là một đoàn khác.

Lúc hóa trang em gái trang điểm còn đặc biệt khen cô xinh, tâm trạng của Trịnh Bảo Châu rất tốt. Tuy vai diễn của cô chỉ là một y tá nhỏ, nhưng vẫn không thể che đi vẻ đẹp trời sinh này.

Do thời gian tập hợp hôm nay sớm, đoàn phim còn cung cấp bữa sáng cho mọi người. Trịnh Bảo Châu ăn sáng xong, liền ra ngoài tìm xe buýt của đoàn phim, chờ xe chờ ra cảnh quay. Vừa bước ra khỏi khách sạn, đã thấy hai diễn viên quần chúng đang thảo luận xe của mình.

"Ai đây nhỉ, lái Porsche đi diễn?"

"...Đây là chính lịch của diễn viên quần chúng sao?"

"..." Trịnh Bảo Châu bình tĩnh đi qua chỗ bọn họ, giả bộ con xe đó không phải của mình. Không bao lâu người dẫn đội kiểm kê nhân số xong, kêu tài xế xe buýt khởi động xe. Xe buýt vẫn lái tới khí phố dân quốc lần trước, nhưng hôm nay lại quay trong một bệnh viện.

Mọi người đang xếp hàng lính trang phục, Trịnh Bảo Châu cũng tới xếp hàng, sau đó nhận được một bộ đồ y tá và một em bé.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Bé này là một diễn viên nhí, mặc đồ bệnh nhân, diễn bệnh nhân trong bệnh viện. Người dẫn đội dặn cô, lát nữa cô mang cô bé này cùng chạy, trong lúc chạy còn phải chú ý thể hiện ra vẻ bảo hộ đứa bé.

"..." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Rõ ạ."

Cô bé được mẹ chờ tới đoàn làm phim, vì lát nữa phải quay cùng Trịnh Bảo

Châu, nên luôn ngồi cùng một chỗ với Trịnh Bảo Châu. Diễn viên nhí này không ồn ã như những đứa bé khác, vào đoàn rất nghe lời. Trịnh Bảo Châu phát hiện mắt của cô bé rất to, trong veo như nước, nhìn yêu cực kỳ.

Có lẽ phát hiện Trịnh Bảo Châu nhìn mình, cô bé cũng quay qua nhìn cô, sau đó xấu hổ trốn vào lòng mẹ. Mẹ ôm cô bé hỏi: "Sao thế?"

Cô bé liếc trộm Trịnh Bảo Châu: "Chị trông xinh quá."

Người mẹ bật cười, sờ đầu cô bé bảo: "Vậy chúng mình chụp ảnh với chị được không nào?"

"Được ạ." Cô bé mong ngóng nhìn Trịnh Bảo Châu gật đầu.

Trịnh Bảo Châu vui vẻ đồng ý chụp chung, một hơi chụp rất nhiều ảnh với diễn viên nhí. Chụp xong cô gửi một bức cho Vương Tín Nghệ: "Diễn viên nhí hôm nay gặp ở trường quay, dễ thương lắm!"

Vương Tín Nghệ hai giờ sáng hôm qua mới xong việc, hôm nay không nhận thông báo nữa. Cô nàng ngủ đến giờ mới dậy, vừa vặn thấy tin nhắn của Trịnh Bảo Châu: "Ôa, dễ thương! Hôm nay cậu lại diễn phim dân quốc à? Cô y tá nhỏ xinh đẹp!"

Trịnh Bảo Châu: [Ngầu]

Vương Tín Nghệ: Đây là đoàn phim 《Vinh Quang》 phải không? Nữ chính là cô Lữ Tân Từ!

Trịnh Bảo Châu: Đúng!

《Vinh Quang》 là một bộ phim tri ân, diễn viên trong phim đều là các diễn viên lâu năm có tên tuổi, đội ngũ có thể nói là hết sức xa hoa. Chỉ nói riêng nữ chính Lữ Tân Từ, thời trẻ đã giành hết một lượt các cúp ảnh hậu, giờ đã quá tứ tuần, vẫn là thái sơn bắc đẩu trong làng điện ảnh.

Vương Tín Nghệ: Lúc trước tớ cũng diễn người qua đường ở đoàn đây! Diễn

xuất của cô Lữ Tân Từ cực tốt luôn a a a a!

Vương Tín Nghệ: Hơn nữa còn đẹp đến vậy! Nữ thần thuở bé oa oa oa

Trịnh Bảo Châu: Tớ vẫn chưa thấy cô ấy_(:3" ∟)_

Trịnh Bảo Châu đã vào đoàn phim cả buổi sáng, mắt thấy đoàn phim bắt đầu phát cơm trưa rồi, vẫn chưa tới cảnh của cô. Lại chờ một lúc, trời bỗng đổ mưa, rất nhiều diễn viên quần chúng đều ở đó dầm mưa. Trịnh Bảo Châu nghe người ta nói nếu có mưa sẽ được phát phí dầm mưa, nhưng chỉ mười tệ một người, còn không đủ mua một hộp thuốc cảm cúm...

"Diễn viên quần chúng khổ thật đấy."

Cô vừa gửi tin này cho Vương Tín Nghệ, đạo diễn cuối cùng cũng kêu bọn cô đi quay.

Cảnh diễn của Trịnh Bảo Châu rất đơn giản, chính là gặp kẻ địch không kích, cô là y tá dẫn bệnh nhân trong bệnh viện đến hầm trú ẩn lánh nạn. Người diễn bác sĩ và y tá rất nhiều, nhưng chỉ có Trịnh Bảo Châu được phát em bé, toàn bộ quá trình cô đều phải dẫn theo cô bé này chạy nạn.

Trịnh Bảo Châu ban đầu còn lo lắng, không dễ phối hợp với diễn viên nhí, về sau nói chuyện với mẹ cô bé, cô mới biết lượng phim cô bé này đóng còn hơn xa cô.

Đạt trình độ cô phải gọi một tiếng tiền bối.

Sau khi vào cảnh cô rút cuộc thấy Lữ Tân Từ, vai diễn của cô ấy tới bệnh viện thăm bệnh, đúng lúc gặp không kích, thế nên theo mọi người chạy tới hầm trú ẩn lánh nạn.

"Mọi người tưởng tượng một chút, bên ngoài kẻ địch đang oanh tạc, tiếng bom đạn khắp nơi, ai cũng cực kỳ sợ hãi." Đạo diễn không ngừng nhấn mạnh với mọi người, "Nhất định phải diễn ra dáng điệu kinh hoàng, sợ hãi, rõ hết chưa?"

Mọi người đều trả lời đã rõ, đạo diễn mới chính thức mở máy. Tuyến đường chạy đã quy hoạch tốt, mọi người chỉ cần hết hoàng chạy đúng đường là được. Trịnh Bảo Châu dắt cô bé con, sợ nó bị người ta xô ngã dẫm đạp trong cơn hỗn loạn, dứt khoát ôm cô bé lên chạy.

Cánh này đạo diễn quay ba lần mới vừa lòng, Trịnh Bảo Châu cảm giác mình sắp luyện ra "cánh tay kỳ lân" luôn rồi.

Cánh chạy trời chết đã quay xong, đèn lướt cánh tránh nạn trong hàm trú ẩn. Phần đoạn này là cánh trọng yếu của nữ chính, cô ấy phải phát biểu một đoạn diễn thuyết quan trọng ở đây.

Trịnh Bảo Châu dắt theo cô bé, ngồi xổm sau lưng Lữ Tân Từ, lát nữa diễn viên nhí có cánh khóc, Lữ Tân Từ sẽ đi qua an ủi nó hai câu.

Bồn bả năm lên cũng coi như Trịnh Bảo Châu có cánh đôi diễn với Lữ Tân Từ.

Cô có chút phần khích cũng có chút căng thẳng, hơn nữa cánh này đạo diễn cũng yêu cầu bọn họ rất cao, kêu họ phải diễn được sự thay đổi cảm xúc, khi vừa vào thì kính hoàng tuyệt vọng, về sau cảm động bởi lời nữ chính, trong lòng lại tràn ngập hy vọng.

"Mọi người phải thể hiện được biến hóa tâm lý, không phải chỉ ngồi đó là xong, lúc cô Từ nói, vẻ mặt của mọi người cần phải có phản ứng!" Đạo diễn nói xong, kêu họ chuẩn bị cảm xúc, rồi bắt đầu quay.

Hiện trường không bị oanh tạc thật, toàn dựa vào sức tưởng tượng của diễn viên, mọi người đều tỏ vẻ sợ hãi tột cùng, còn có người sợ quá hét lên. Cô bé con Trịnh Bảo Châu ôm cũng bị dọa khóc, cơn khóc như địa chấn.

Lữ Tân Từ đi qua sờ đầu cô bé, khẽ giọng an ủi hai câu, cô bé bèn ngưng tiếng khóc. Chẳng qua tiếng oanh tạc bên ngoài vẫn còn, thanh âm đó khiến không gian chật hẹp này ngập tràn tuyệt vọng.

Nữ chính đúng lúc này đứng ra nói chuyện. Trịnh Bảo Châu vốn lo mình

Không diễn được lớp lang như đạo diễn mong muốn, kết quả Lữ Tân Từ vừa bắt đầu đọc lời thoại, cô phát hiện mình đã nghĩ nhiều.

Thái sơn bắc đầu làng điện ảnh quả không phải bốc phét, bản lĩnh đi thoại của Lữ Tân Từ bỏ xa rất nhiều diễn viên trẻ. Cảm xúc của cô ấy đầy chân thật, ngắn ngủi vài câu, đã kéo Trịnh Bảo Châu vào tình cảnh lúc ấy.

Cô như được đặt mình vào thời đại loạn lạc ấy, hứng bom đạn của kẻ địch, thấy xác chết khắp nơi. Nhưng dù trong cảnh tuyệt vọng ấy, vẫn có người đang phản kháng, họ dựa vào tin ngưỡng của mình, dùng máu thịt mở ra ánh sáng trong bóng tối mịt mờ.

Chính vì có những người như thế, nhân dân mới nhìn thấy hy vọng.

"Cắt! Rất tốt!"

Lúc đạo diễn hô cắt, Trịnh Bảo Châu mới phát hiện trong mắt mình chứa đầy nước mắt!

Cái kiểu chỉ cần chớp mắt, nước mắt sẽ ào ra!

Đạo diễn cũng rất vừa lòng phân cảnh vừa rồi, một lần là cho bọn họ qua. Phần sau không có cảnh diễn của Trịnh Bảo Châu, nhưng đoàn làm phim vẫn chưa thả người, cô đàn ngồi chờ bên cạnh. Đến lúc đoàn phim xong việc, đã là mười một giờ tối.

Trịnh Bảo Châu nhắm tịt một lát, hôm nay thời gian làm việc đã vượt mức rồi, đoàn làm phim sẽ phát lương thêm giờ, tính ra một ngày có thể kiếm hơn ba trăm tệ.

Ngồi xe buýt của đoàn phim trở lại khách sạn hóa trang, đã gần mười hai giờ. Muốn thế này Trịnh Bảo Châu cũng không tính lái xe về, trực tiếp ngủ lại một đêm ở căn hộ cô thuê trước đó.

Sớm hôm sau, Đàm Diệu lại ra quầy lễ tân hỏi thăm Trịnh Bảo Châu, câu trả lời nhận được vẫn là Trịnh Bảo Châu không ở đây. Đàm Diệu cạn lời: "Cô ta

là bà chủ mà sao lúc nào cũng vắng mặt thế?"

Lễ tân đáp: "Vì cô ấy là bà chủ mà."

"..." Logic này quả là kín kẽ.

"Vậy các cô biết cô ta đi đâu chứ?"

Lễ tân lắc đầu: "Không biết, có thể là về nhà rồi ạ."

Trước khi đến, Đàm Diệu từng nghĩ mọi việc sẽ không thuận lợi, Trịnh Bảo Châu có khả năng sẽ từ chối anh ta ngay. Nhưng anh ta vạn lần không ngờ được, qua một ngày một đêm rồi, cái bóng của Trịnh Bảo Châu anh ta còn chẳng thấy nữa là!

Anh ta dứt khoát lái xe ra ngoài, không tiếp tục ở khách sạn ôm cây đợi thỏ nữa.

Lúc Trịnh Bảo Châu về đến nơi, đã hơn mười giờ, Tiểu Ngọc vừa thấy cô, đã nói ngay: "Cô Bảo Châu, anh Đàm lúc trước muốn khiêu nại chúng ta, đã đặt phòng một tháng ở khách sạn, cứ nghe ngóng tin tức về chị mãi ấy."

Chuyện này Trịnh Bảo Châu đã nghe Ngụy Trân nói, nhưng hôm qua cô vẫn luôn ở đoàn làm phim, không đặt trong lòng. Giờ nghe Tiểu Ngọc nhắc tới, cô bèn đi lên hỏi một câu: "Anh ta tìm chị làm gì? Vẫn muốn khiêu nại khách sạn mình à?"

"Không ạ." Tiểu Ngọc lắc đầu, nhìn cô nói: "Em thấy anh ta như định theo đuổi chị đấy."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cái đó nghe còn khủng bố hơn việc khiêu nại ấy.

"Đừng nói bừa, ban ngày ban mặt nhiều xui."

Tiểu Ngọc: "....."

Trịnh Bảo Châu lên tầng thay quần áo, sau đó mở cuộc họp nhỏ với Nguyễn Trần, xong liền đi nhà ăn dùng bữa trưa.

Trong nhà ăn, Mạnh Nhã Hàm và Khúc Trực đang ngồi ăn cơm với nhau, Trịnh Bảo Châu thấy bọn họ, liền nhướn mày, tiến lên: "Hai người ở chung cũng hợp đây nhỉ?"

Mạnh Nhã Hàm thấy cô tới, vội cười làm lành: "Không phải đều ăn trưa ở nhà ăn à, gặp thì cùng ăn thôi." Cô nàng nói xong, còn kéo Trịnh Bảo Châu ngồi xuống cùng bàn với bọn họ: "Tao nghe nói đêm qua mày không về hả?"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu đáp một tiếng, "Ngủ lại căn hộ bên phim trường."

Mạnh Nhã Hàm cũng biết chuyện cô thuê phòng, bèn không hỏi chuyện đó nữa: "Hôm qua mày quay phim muộn lắm hả? Lần này có vẻ thuận lợi phết nhỉ?"

"Rất thuận lợi, lần này là lần tao phát huy tốt nhất!" Nhắc tới quá trình quay phim hôm qua, Trịnh Bảo Châu vẫn còn chút kích động, "Hôm qua tao cùng đoàn phim với Lữ Tân Từ, cô ấy không hổ là đại tiền bối, diễn xuất tốt ơi là tốt, mang tao nhập vai cực dễ luôn."

Lữ Tân Từ tuy không trẻ tuổi, hút fan, nhưng cái tên này có sức nặng trong giới showbiz, cho dù bạn không phải fan, vẫn sẽ có vài phần kính trọng cô ấy. Mạnh Nhã Hàm cũng xem không ít điện ảnh cô ấy diễn, có chút tò mò hỏi Trịnh Bảo Châu: "Sao, mày đối diễn với cô ấy rồi à?"

"Cũng không tính có, nhưng may mắn có mặt ở hiện trường xem cô ấy diễn!" Trịnh Bảo Châu hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, lại bắt đầu nổi hết da gà, "Tao thấy mình như được rửa tội, như kiêu, kỹ thuật diễn bập bập quét lên mặt, cho dù mày là đầu gỗ, cũng độ hóa được!"

"Ồ hô, nói mơ hồ thế, nhưng diễn xuất của cô ấy đúng là tốt thật."

"Thật sự tốt lắm ấy!" Trịnh Bảo Châu than thở, "Xem cô ấy diễn xong, tao mới sâu sắc cảm thấy mình còn kém một diễn viên tốt xa lắm. Không được, tao phải đăng ký một lớp học mới được."

"..." Mạnh Nhã Hàm cắn cắn đũa, "Mày nghiêm túc thế à?"

"Đương nhiên!"

Khúc Trục ở một bên vẫn chẳng nói gì lấy khăn giấy lau miệng, đứng dậy khỏi bàn: "Tôi ăn xong rồi, về công ty trước đây."

"À, được." Mạnh Nhã Hàm nhìn anh một cái, lại tán dóc với Trịnh Bảo Châu tiếp.

Lúc Khúc Trục đi tới sảnh, thấy Lương Tuệ Tuệ, cô nàng đang ngồi ở chỗ Trịnh Bảo Châu nhận phòng vẫn lần trước, đang đọc đọc viết viết. Khúc Trục thoáng tò mò, bèn đi qua nhìn một cái, đi tới nghe, mới phát hiện cô nàng đang luyện từ đơn tiếng Anh.

Lương Tuệ Tuệ thấy Khúc Trục tới, bèn đứng dậy cười với anh: "Anh Khúc, có việc gì sao ạ?"

Khúc Trục lắc đầu, hỏi cô: "Làm phiên cô hả?"

"Không ạ không ạ." Lương Tuệ Tuệ ngại ngại cười cười, nói với anh, "Em nhân lúc trưa nay không có ca, làm bù bài tập ấy mà."

Khúc Trục hơi bất ngờ: "Cô còn đi học à?"

"Không ạ." Lương Tuệ Tuệ lắc đầu, "Là cô Bảo Châu đăng ký lớp cho em!"

Lần này Khúc Trục càng bất ngờ hơn: "Trịnh Bảo Châu?"

"Dạ, vì chỗ bọn em hay có khách nước ngoài, nên cô Bảo Châu đăng ký lớp tiếng Anh cho bọn em.: Lương Tuệ Tuệ giải thích với Khúc Trục, "Là kênh dạy online, mọi người tự chọn thời gian rảnh lên xem là được, rất linh hoạt. Nhưng

mỗi tuần giáo viên kiểm tra bài tập một lần, không hoàn thành sẽ bị báo đến chỗ cô Bảo Châu!"

"A, vậy hả..."

"Không chỉ có lớp tiếng Anh, còn có lớp trang điểm nữa!" Lương Tuệ Tuệ nói xong còn khoả tay hai cái, "Vì nhân viên phục vụ và lễ tân đều cần trang điểm, cô Bảo Châu còn đăng ký riêng lớp trang điểm cho bọn em. Lúc em mới tới đây, đúng là không biết gì cả, nhà quê lắm, bây giờ em cũng biết trang điểm xinh đẹp nè!"

Khúc Trục không đáp, như có điều suy nghĩ, Lương Tuệ Tuệ khen Trịnh Bảo Châu lại không dứt được miệng: "Anh Khúc anh cũng phát hiện đây, khác sạn bọn em hầu hết là nhân viên nữ. Kỳ thật cô Bảo Châu hoàn toàn có thể thuê những người vừa biết tiếng Anh vừa biết trang điểm, nhưng chị ấy vẫn sẵn lòng cho bọn em một cơ hội! Chị ấy nói cho dù sau này bọn em không làm ở đây nữa, học những thứ này ra ngoài cũng dễ tìm việc, chị ấy tốt lắm! Chị ấy không chỉ đẹp, còn biết tuốt, em hy vọng sau này mình có thể giống như chị ấy!"

Khúc Trục ngẩn ra một lát, trong mắt anh, Trịnh Bảo Châu trừ việc biết làm đẹp, thì chả biết gì khác, cũng chẳng để ý gì. Anh chưa từng nghĩ Trịnh Bảo Châu sẽ thành mục tiêu phần đầu trong mắt người khác, như anh chưa từng nghĩ, cô có thể làm ra những chuyện Lương Tuệ Tuệ vừa nói.

"Anh Khúc, sao thế ạ?" Lương Tuệ Tuệ thấy Khúc Trục đứng đó xuất thần, giơ tay khua khua trước mặt anh.

"Không sao." Khúc Trục hoàn hồn, đáp lại Lương Tuệ Tuệ một câu.

Trịnh Bảo Châu từ nhà ăn đi ra, liền thấy Khúc Trục lại đang rù quyển nhân viên của cô!

Khúc Trục đúng là âm hồn không tan, Trịnh Bảo Châu thấy nhọc cả lòng.

"Tuệ Tuệ, hai người làm gì đấy?" Trịnh Bảo Châu tiến lên, hỏi Lương Tuệ Tuệ

một câu.

Lương Tuệ Tuệ đáp: "Em đang luyện từ vựng!"

"Ồ." Trịnh Bảo Châu cúi đầu nhìn một cái, thấy cô nàng đúng là đang học, bèn thoáng yên tâm, "Đúng rồi, chị vừa nghe Nguyễn Trần nói, tối nay mọi người sẽ đi hát, hôm nay em không có ca đêm, có đi cùng mọi người không?"

Lương Tuệ Tuệ nghĩ một chốc, vẫn lắc đầu: "Thời thôi, để em luyện từ vựng, cơ sở của em không chắc, phải bỏ thời gian hơn."

Trịnh Bảo Châu quan sát cô: "Em vì học từ vựng, hay là vì tiết kiệm tiền?"

Lương Tuệ Tuệ đáp: "Em học từ vựng thật mà!"

"Ồ..." Trịnh Bảo Châu rì rì đáp một tiếng, "Anh bạn trai lần trước em kể với chị, đang học đại học nào ở thành phố H?"

"Đại học H, sao vậy ạ?"

"Không có gì." Trịnh Bảo Châu cười với cô nàng, "Trước giờ em có đi thăm cậu ta không?"

Lương Tuệ Tuệ gật đầu: "Năm ngoái đi một lần, nhưng năm nay anh ấy muốn thi cao học, anh ấy bảo em qua đó sẽ làm phiên, nên em không đi."

"Ồ...thế..."

Trịnh Bảo Châu còn định nói gì đó, Lương Tuệ Tuệ ôm lấy sách trên bàn bỏ chạy: "Cô Bảo Châu, em không quấy rầy chị với anh Khúc nữa!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Khúc Trúc kéo khóa miệng, quay người cũng tính đi, Trịnh Bảo Châu ở đằng sau gọi anh lại: "Ày Khúc Trúc, cậu chờ tí, tôi có việc muốn hỏi."

Khúc Trục quay lại nhìn cô: "Việc gì?"

Trịnh Bảo Châu thuận tay bóc quả cam trên bàn, ngồi xuống sô pha: "Cậu ngồi đi, ngồi rồi nói."

Khúc Trục mím môi, bước tới sô pha đối diện cô ngồi xuống.

Trịnh Bảo Châu vừa bóc cam, vừa nói với anh: "Tuệ Tuệ có một anh bạn trai ở thành phố H, còn đang học, Tuệ Tuệ mỗi tháng đều gửi tiền lương của em ấy cho anh ta. Đúng trên góc độ đàn ông các cậu, cậu thấy anh chàng này có đáng tin không?"

Khúc Trục hỏi: "Chính là anh bạn trai muốn thi cao học đấy à?"

"Đúng, không sai."

"Không đáng tin."

"Đúng chứ!" Trịnh Bảo Châu khó được một lần nhất trí với Khúc Trục, "Tôi cũng thấy không đáng tin, nhưng tôi lại sợ trách oan anh ta."

"Không có gì oan ức cả, một thằng đàn ông, đã trưởng thành còn sống dựa vào lương của bạn gái, bản thân đã có vấn đề."

Trịnh Bảo Châu nói: "Nhưng anh ta bận học thì..."

"Năm đó tôi ở nước ngoài, cũng vừa làm công vừa học, có thấy tôi lờ đờ chuyện học đâu."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Tuy cô không tin gã Lý Dật Phàm này, nhưng Khúc Trục nói vậy lại có vẻ bắt nạt người ta.

"Tôi thấy đầu óc anh ta không tốt bằng cậu được..."

"Đầu óc không tốt còn học thêm làm gì?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Học thần nói chuyện thật là khí phách.

Cô ăn một múi cam, Đàm Diệu đã đi dạo ở ngoài về.

Lần này anh ta vừa vào cửa, đã thấy Trịnh Bảo Châu ngồi trên sofa, lật đật chạy lại: "Cô Bảo Châu, cô rút cuộc cũng về rồi."

Anh ta nói xong, phát hiện đôi diện Trịnh Bảo Châu còn có một người đàn ông, hơn nữa...dáng dấp đẹp trai quá đáng, lòng bỗng rung lên hồi chuông cảnh giác: "Vị này là ai vậy?"

Trịnh Bảo Châu lại ăn một múi cam: "Là khách ở đây, hôm trước cậu ấy còn chúng kiến anh thua tôi không bốn, anh không nhớ à?"

Đàm Diệu: "..."

Có nhớ chứ, nhưng đâu cần nhắc tới chuyện không bốn.

Nghe được đôi phương không phải bạn trai của Trịnh Bảo Châu, Đàm Diệu tạm thời hạ một bậc cảnh giác với anh. Trịnh Bảo Châu nhìn Đàm Diệu, hỏi: "Nghe nói anh đang tìm tôi? Có chuyện gì?"

Đàm Diệu cười tủm tỉm nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là muốn bái cô làm thầy, để cô dạy tôi gấp thús bông."

Trịnh Bảo Châu nhướn mày: "Không phải anh tự xưng là cao thủ sao? Còn cần tôi dạy?"

"Haiz, đây là 'nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên' mà." Đàm Diệu lúc này biết cô biết dẫn cục.

Trịnh Bảo Châu suy xét một lát, nói: "Được thì được, nhưng tôi không có thời

gian, với lại tôi còn thu phí."

"Được, theo cô tất." Đàm Diệu thấy thành công một bước, trong bụng không khỏi nháy nhót. Anh ta không tin, Trịnh Bảo Châu lâu ngày ở chung với mình, mà không bị mị lực của anh ta khuất phục!

Thấy Trịnh Bảo Châu ăn cam mãi, Đàm Diệu ân cần hỏi một câu: "Cô Bảo Châu, cô thích ăn loại cam này hả?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Cũng không phải thích lắm."

Khúc Trúc khẽ hừ một tiếng, mở miệng: "Cô ấy chỉ thấy nó tiện thôi, dùng tay là bóc được, không cần gọt vỏ."

Trịnh Bảo Châu ăn nốt múi cam cuối cùng: "Đây là tổ chất căn bản của một loại quả ưu tú nhé."

Khúc Trúc cười khẽ một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Đàm Diệu thấy anh khuất dần, trực giác thấy quan hệ của anh và Trịnh Bảo Châu không đơn giản. Nhưng lúc này truy hỏi Trịnh Bảo Châu, có khả năng khiến Trịnh Bảo Châu phản cảm, anh ta bèn đổi chủ đề: "Hai người vừa nói chuyện gì thế?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Nói về đàn ông."

Đàm Diệu nói: "Tôi cũng là đàn ông, cô cũng nói với tôi đi!"

Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta một cái, hỏi: "Anh có người quen ở đại học H không?"

"Sao mà khéo!" Đàm Diệu vỗ tay một cái, "Em họ tôi, là cô bé hôm trước theo tôi tới đây chơi ấy, nó học đại học H đấy!"

Hai mắt Trịnh Bảo Châu sáng lên, không ngờ cô chỉ thuận miệng hỏi, lại hỏi được đúng người?

"Vậy anh giúp tôi nghe ngóng một người được không? Để trao đổi, tôi có thể dạy anh gấp thú miễn phí."

"Được." Đàm Diệu đồng ý luôn, "Cô nói, nghe ngóng ai?"

"Một người tên là Lý Dật Phàm."

Trịnh Bảo Châu không biết nhiều về Lý Dật Phàm, cô nói hết thông tin mình biết cho Đàm Diệu, nghĩ bụng sau này lại tìm cơ hội hỏi Tuệ Tuệ. Tiểu Ngọc và Lương Tuệ Tuệ đứng ở quầy lễ tân, thấy Trịnh Bảo Châu và Đàm Diệu châu đầu ghé tai, không khởi tin vào suy đoán của mình hơn: "Ờ nói có sai đâu, anh Đàm này khẳng định muốn theo đuổi cô Bảo Châu."

Làm một fan bự của CP Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, Lương Tuệ Tuệ thoáng cái sinh ra cảm giác nguy cơ: "Vậy phải làm sao? Vị trí của anh Khúc có nguy hiểm không?"

Tiểu Ngọc đáp: "Có lẽ là không."

Lương Tuệ Tuệ vẫn không yên tâm: "Anh Khúc tuy là trúc mã của cô Bảo Châu, nhưng anh Đàm kia là 'từ trên trời rơi xuống'! Ờ nghe người ta nói, trúc mã không thắng nổi 'người trời' đâu!

Tiểu Ngọc xoa tay không đồng ý: "Tuệ Tuệ, cậu là biết một mà không biết hai. Anh Khúc không phải trúc mã bình thường, anh ấy là trúc mã hệ người trời! Trúc mã hệ người trời có cả thuộc tính của trúc mã và người trời, có thể nói là tồn tại vô địch!"

"À!" Lương Tuệ Tuệ nghe bạn nói vậy, bỗng yên tâm rất nhiều.

Chỉ cần CP cô gặm không BE là được.

Mạnh Nhã Hàm đi qua thấy hai cô thì chào to nhỏ, tò mò sán lại gần: "Hai người đang nhìn gì thế?"

Lương Tuệ Tuệ chào cô nàng một tiếng, rồi nói: "Tiểu Ngọc nói anh Đàm kia nhìn như muốn cưa cẩm cô Bảo Châu."

"Hử?" Mạnh Nhã Hâm vội ngoảnh đầu qua xem, là anh Đàm không biết trời cao đất rộng nào vậy?"

Lương Tuệ Tuệ nói tiếp: "Nhưng vừa nãy bọn em thảo luận rồi, địa vị của anh Khúc vẫn không thể lung lay được."

Mạnh Nhã Hâm vừa nghe, lời này nhìn như sai sai? Cô lại quay đầu nhìn Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc: "Hai em không nghĩ Trịn Bảo Châu và Khúc Trục là một đôi đũa chử?"

Lương Tuệ Tuệ gật liên tục: "Rất nhiều chị em ở khách sạn đều gặm CP của hai người họ đấy ạ!"

Mạnh Nhã Hâm: "..."

Mau kêu chị em các em gặm sang một CP khác đi.

Đáng thương quá.

"Này nha." Mạnh Nhã Hâm lại gần bọn họ, cùng châu đầu ghé tai, "Các em biết Trịn Bảo Châu và Khúc Trục học cùng trường cấp ba chứ?"

"Biết ạ." Hai người song song gật đầu.

Mạnh Nhã Hâm lại nói: "Bọn họ một người đẹp trai, một người xinh gái, học hành cũng ổn, có phải trông xứng đôi lắm không?"

"Cực xứng luôn!"

"Nhưng ở trường bọn chị, không có học sinh nào xem trọng họ cả!" Nói tới đó, Mạnh Nhã Hâm còn lắc đầu, "Mọi người đều biết họ là thân mai trúc mã, nhưng nữ sinh thích Khúc Trục chẳng ai ghen tị Trịn Bảo Châu, vì cả trường đều biết hai người họ không hợp nhau. Bạn nói khổ của hai người,

chính là người hôm nọ đón gió cho Khúc Trục ấy, các em còn nhớ không?"

"Chị nói chị Sầm ợ?"

"Đúng, chính là cô ấy, cô ấy từng thề độc, nếu Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu thành đôi, cô ấy sẽ ăn hết bàn phím trong nhà."

Lương Tuệ Tuệ: "...."

Tiểu Ngọc: "...."

"Có hàng nghìn hàng vạn CP trên đời, đôi này không ngọt ta đổi đôi khác." Câu nào của Mạnh Nhữ Hâm cũng là lời tâm huyết, "Cần gì phải đi mãi một con đường tối."

Trịnh Bảo Châu chẳng hay biết gì về buổi họp kín của ba người, dạo này cô một lòng muốn tăng khả năng diễn xuất. Cô thật sự đăng ký một lớp biểu diễn, có rảnh lại vào đó xem video. Lúc trước cô học lớp offline, vì bây giờ còn phải đi phim trường đóng vai quần chúng, cô bèn đổi một lớp bồi dưỡng online.

Các video giáo viên đã quay lại hết, chỉ cần luyện tập theo video là được, mỗi một khóa kết thúc cũng có bài tập, để bọn cô tự ghi lại phần biểu diễn của mình, sau đó giáo viên sẽ nhận xét vào video kế tiếp.

Như vậy tuy không đối diện trực tiếp, nhưng thời gian rất linh hoạt, với Trịnh Bảo Châu mà nói là rất tiện. Ngoài trừ xem video, cô còn mua không ít sách, không chỉ có sách về diễn, cả sách về biên đạo cũng không thiếu.

Lên lớp cộng với học ở hiện trường quay phim, Trịnh Bảo Châu cảm thấy thời gian này mình cũng có chút tiến bộ. Nhưng hiển nhiên chút tiến bộ này vẫn còn lâu mới đủ, mục tiêu của cô là trở thành diễn viên như di nhỏ Tô Minh Mỹ, cô còn phải bỏ ra nỗ lực nhiều, nhiều nữa.

Lúc Khúc Trục tới nhà ăn dùng bữa, thấy Trịnh Bảo Châu ngồi ở chỗ quen thuộc, đang nút tai nghe vừa xem video vừa ghi chép. Anh nhìn cô một cái,

rồi đi thẳng vào nhà ăn. Xong bữa quay ra, Trịn Bảo Châu vẫn ngồi ở đó, nhưng đã nằm úp xuống bàn ngủ mất.

Trịn Bảo Châu thích đọc sách ở góc đọc sách tự cô trang trí này, sô pha ở đó là cái êm ái nhất sau khi cô ngồi thử từng cái một, sách trên giá cũng do cô tỉ mỉ lựa chọn từng quyển một. Vào ngày đông thế này, buổi trưa sẽ có nắng từ ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào, ngồi trong khung cảnh nhỏ bé này vừa phơi nắng vừa đọc sách, khiến Trịn Bảo Châu thân tâm khoan khoái.

Chẳng qua kết quả của khoan khoái quá mức là, không cẩn thận đã ngủ mất.

Khúc Trục đứng tại chỗ mấy giây, rồi nhấc chân đi về phía Trịn Bảo Châu.

Trước mặt cô bày một cái máy tính bảng, trên màn hình đang mở một video biểu diễn. Video bị cô ấn tạm dừng, động tác của giáo viên dừng ở một vị trí rất hề hước. Tai nghe còn chưa nhỏ khỏi máy tính bảng, chỉ tùy ý vút trên bàn. Trịn Bảo Châu gồi lên một quyển sách để mở, thần kỳ là bút trong tay cô lại không bị rơi, vẫn giữ nguyên tư thế viết chữ.

Hình ảnh này bỗng khiến Khúc Trục nhớ lại lúc cấp ba, lúc ấy Trịn Bảo Châu học mệt quá, cũng nằm gục trên bàn ngủ như thế này. Có lần cô còn gồi lên quyển vở vừa ghi bài, lúc tỉnh ngủ chữ còn in cả lên mặt.

Khúc Trục nhớ tới tình cảnh năm đó, có hơi buồn cười, anh lại bước lên mấy bước, cúi đầu nhìn quyển sách của Trịn Bảo Châu một cái. Đó là một quyển sách chuyên ngành biểu diễn, bên trên có không ít ghi chú bằng bút màu, thậm chí có chỗ còn dán giấy nhớ.

Năm lớp ba tiểu học ấy, Khúc Trục đã biết Trịn Bảo Châu muốn làm một nữ minh tinh.

Chỉ là anh không nghĩ Trịn Bảo Châu sẽ nghiêm túc đến thế.

Cô chấp nhất hơn xa anh tưởng tượng, cũng kiên trì lâu hơn anh nghĩ.

Ánh nắng ban trưa hắt qua cửa sổ, yên tĩnh rơi xuống hai người. Khúc Trục cầm tâm chần mỏng trên sô pha, đắp lên vai Trịnh Bảo Châu.

Chương 17: Có lẽ lúc trước tôi có chút ...

Sau khi Khúc Trục rời khách sạn, thì về thẳng công ty. Người máy hỗ trợ người mù cho ga tàu điện nằm trong tay bọn họ vẫn trong giai đoạn nghiên cứu, thời gian thì ít nhiệm vụ thì nặng, đành tận dụng cả thời gian nghỉ trưa.

Lúc Khúc Trục về tới văn phòng, các đồng nghiệp hầu như đều đang làm việc, nhiệm vụ chính gần đây của Tề Thịnh là bán người máy phục vụ đồ ăn, nỗ lực kiếm tiền cho công ty. Anh ta cũng không ngờ, một nhân viên nghiên cứu như anh ta, còn phải phụ trách bán hàng.

Anh ta cho rằng mình là người sâu nhất cái công ty này, thế nhưng lại thấy Khúc Trục đi vào cũng mang bộ mặt sâu thẳm, anh ta bỗng nổi hứng: "Lão Khúc, ông có chuyện gì phiền lòng hả? Mau nói ra cho tôi vui vẻ coi nào."

Khúc Trục nhếch mép, đáp lại: "Không có gì."

Tề Thịnh không tin: "Vậy ông mặt ủ mày chau làm gì, nghĩ gì vậy?"

Khúc Trục đáp: "Trình Bảo Châu."

Tề Thịnh vừa nghe tên này, lại càng phần khích: "Cô Bảo Châu lại làm sao?"

Đồng nghiệp tóc buộc đuôi ngựa thấp bên cạnh gần đây thường nghe bọn họ nhắc tới cái tên này, bèn hỏi một câu: "Là người muốn làm nữ mình tính ấy hả?"

Khúc Trục sững người, liếc qua Tề Thịnh: "Ông nói hả?"

Tề Thịnh chợt dạ cười hai tiếng: "Ha ha, tôi chỉ thuận miệng nói một tí..."

Đồng nghiệp nói: "Muốn làm mình tinh cũng có sao, nữ mình tinh có thể ăn mặc xinh xắn đẹp đẹp, được nhiều người hâm mộ, rất dễ thỏa mãn lòng hư vinh."

"Cũng không phải thế." Khúc Trục phản bác một câu, "Nữ mình tinh cũng là một nghề, còn chưa hẳn sẽ dễ hơn những nghề khác, muốn làm được xuất sắc cũng cần bỏ ra rất nhiều cố gắng."

Đồng nghiệp ngạc nhiên nhìn anh, dường như không ngờ anh sẽ nói vậy.

Khúc Trục lấy một cuộn bản vẽ ra, đặt lên bàn chạm rai trải ra: "Nên bàn công việc đi, bản vẽ mặt phẳng của ga điện ngầm tôi đã nhận được, bọn họ vẽ rất tỉ mỉ, nhưng chúng ta vẫn phải đi thực địa một lần."

Người máy hỗ trợ người mù hợp tác với ga tàu điện ngầm, là thử nghiệm hoàn toàn mới. Sự xuất hiện của tàu điện ngầm khiến việc đi lại của nhiều người trở nên dễ dàng, nhưng không bao gồm hơn một ngàn người mù. Cho dù là người tan ca ngồi tàu điện ngầm hàng ngày, cũng hiếm khi gặp người mù trên tàu điện ngầm.

Theo quy định tương quan của tàu điện ngầm, chỗ dẫn đường có thể đi tàu, chẳng qua quá trình lên tàu có nhiều vấn đề mà chỗ dẫn đường không thể giải quyết cho chủ nhân, chỗ nên người khiếm thị thường do nhân viên đường sắt đưa vào. Lên tàu xong, đến ga lại do nhân viên ở ngoài đưa ra.

Mà thú bọn Khúc Trục muốn làm, chính là nghiên cứu phát triển một người máy hỗ trợ có thể thay nhân viên đường sắt làm việc này.

Khúc Trục rất coi trọng hạng mục này, bởi nó không chỉ đơn giản là nghiên cứu phát triển một người máy, mà còn là đưa phương thức đi lại bằng tàu điện ngầm vào sinh hoạt của người khiếm thị, để họ cũng có cuộc sống tốt hơn nơi phố thị.

Thời gian khi làm việc trôi qua rất nhanh, khi Khúc Trục hoàn hồn, sắc trời bên ngoài đã tối từ lâu. Anh thay quần áo rời khỏi phòng thí nghiệm, gặp

được Tề Thỉnh đang chờ bên ngoài.

"Chờ tôi à?" Khúc Trục chằm công, rồi bước ra ngoài. Tề Thỉnh đi theo, ở bên cạnh nói: "Chờ ông đi ăn tối đó."

Khúc Trục khẽ hừ: "Tôi thấy ông muốn ăn dưa thì có."

"..." Thế mà ông cũng phát hiện, "Vậy tôi không giả vờ nữa, tôi thấy ông hôm nay hơi lạ đấy, lại nói đỡ cho cô Bảo Châu?"

Khúc Trục trầm ngâm một lúc, mở miệng: "Tôi không nói đỡ cho cô ấy, tôi chỉ thấy, có lẽ lúc trước tôi có chút thành kiến với cô ấy thật."

Tề Thỉnh trọng bụng hồ thảng này giờ: "Chỉ sợ không chỉ mà một chút?"

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Khúc Trục quét tới, Tề Thỉnh vội nói: "Có thể nói vì sao ông nghĩ vậy không?"

"..." Khúc Trục đã biết Tề Thỉnh bà tám thế nào, hôm nay không thỏa mãn lòng tò mò của anh ta, chắc anh ta sẽ hỏi những những cả tuần, "Tôi nghe Lương Tuệ Tuệ kể, cô ấy đăng ký lớp tiếng Anh và lớp trang điểm cho bọn họ, không ít nhân viên khách sạn đều học từ số không lên. Một bà chủ khôn khéo sẽ kinh doanh như vậy sao?"

Vốn tính lưu động của nhân viên ngành phục vụ rất lớn, rất có thể bạn vừa đào tạo xong đám nhân viên này, bọn họ liền trở mặt không làm nữa, chứ đừng nói là những lớp Trữnh Bảo Châu đăng ký cho bọn họ, không phải kỹ năng nghề, mà là những kỹ năng căn bản nhân viên phải có khi vào làm.

"Cô ấy không kinh doanh, mà đang làm việc tốt." Tề Thỉnh nghe Khúc Trục nói xong, không khởi bật cười, "Cô ấy thật lòng muốn giúp những cô gái kia."

Khúc Trục không đáp, hai người im lặng một lát, Tề Thỉnh lại mở lời: "Cô Bảo Châu tốt thế, có lẽ sẵn lòng mua vài con người máy của tôi nhỉ?"

Khúc Trục: "..."

Lúc này Trịnh Bảo Châu đang tập diễn trong phòng, sách có thể đọc dưới lầu, nhưng biểu diễn vẫn phải đóng cửa tự sướng thôi. Nói về đọc sách, cô lại nhớ trưa nay lúc tỉnh ngủ, trên vai đắp một tấm chăn mỏng, chẳng biết là ai đắp cho cô.

Có lẽ là nhân viên khách sạn.

Cô giải phóng bản thân được một nửa, điện thoại bỗng vang lên, cô lại về làm chính mình, đi qua xem xem.

Là Đàm Diệu gọi điện, dạo này vì Trịnh Bảo Châu nhờ anh ta điều tra chuyện của Lý Dật Phàm, hai người thêm phương thức liên hệ của nhau. Từ khi Đàm Diệu thêm wechat của cô, ngày nào cũng phải nhắn hai câu trên đó, chẳng qua đợt này Trịnh Bảo Châu bận, phần lớn thời gian đều trực tiếp bỏ qua.

Hôm nay Đàm Diệu gọi trực tiếp, Trịnh Bảo Châu đoán là có manh mối về Lý Dật Phàm rồi.

Cô tiếp điện thoại, hỏi một câu: "A lô, Đàm Diệu? Có chuyện gì à?"

Đàm Diệu ở đầu kia nói: "Cô Bảo Châu, tôi tra được cậu Lý Dật Phàm cô nhớ rồi, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi."

Trịnh Bảo Châu đáp: "Giờ tôi đang bận, anh nói qua điện thoại luôn đi."

Đàm Diệu vẫn chưa quên mình đến ở nông trường Ánh Sao là để tán đổ Trịnh Bảo Châu, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này: "Nếu cô không tiện ra ngoài, vậy tôi lên phòng tìm cô nhé?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô cúp điện thoại của Đàm Diệu, lại đánh 1 cuộc video call qua.

Đàm Diệu mờ mịt nhận cuộc gọi.

Trịnh Bảo Châu ở bên kia ông kính mỉm cười với anh ta: "Bây giờ xem như gặp mặt rồi nhé? Nói đi."

Đàm Diệu: "..."

Anh ta hân công nghệ cao, khiến việc giao lưu giữa người với người đích còn chân thành.

Trịnh Bảo Châu lại giục một câu, Đàm Diệu mới khò khò nói: "Em họ tôi tìm bạn học nghe ngóng, nói là cậu Lý Dật Phạm này có tiếng trong khoa bạn họ phết, hình như là thành tích rất tốt, năm nào cũng lấy được học bổng, còn cặp với hoa hậu khoa bạn họ nữa."

Trịnh Bảo Châu ngỡ người: "Gì cơ?"

Đàm Diệu lặp lại lần nữa: "Cậu ta cặp với hoa hậu khoa, nghe em họ tôi nói, lúc ấy cậu ta theo đuổi hoa hậu khoa làm ám ĩ lắm, tặng không ít đồ."

"..." Lần này Trịnh Bảo Châu đã nghe rõ, Lý Dật Phạm quả nhiên không đáng tin!

"Tra nam!" Trịnh Bảo Châu gần đây luyện thoại, công lực đi thoại tiến bộ không ít, tiếng 'tra nam' mắng to rõ ràng, chần chứa tình cảm, đập thẳng vào mặt Đàm Diệu.

"..." Đàm Diệu quay đầu nhìn đằng sau, "Cô nói ai cơ?"

Kệ nó là ai, dầu sao chắc chắn không phải anh ta.

Trịnh Bảo Châu tự hòa hoãn, hỏi tiếp: "Anh chắc chắn đã tìm đúng người chứ?"

"Chắc chắn." Đàm Diệu gạt đầu, để lấy hạo cảm trước mặt Trịnh Bảo Châu, anh ta đã làm hết sức hết lòng, tuyệt đối không nhầm, "Ở khoa đây chỉ có một người tên Lý Dật Phạm, thi cao học cũng khớp. A, tôi còn có ảnh bạn

học chụp chỗ đây, tôi gửi cô nhé?"

"Được."

Đàm Diệu ngắt video call, chọn mấy cái ảnh của Lý Dật Phàm gửi hết cho Trịnh Bảo Châu, còn không quên hỏi một câu: "Lý Dật Phàm này là ai? Họ hàng của cô à?"

Trịnh Bảo Châu không tính nói chuyện của Lương Tuệ Tuệ ra, bèn qua loa: "Ừ, một họ hàng xa."

Cô nhấn trả lời xong, vừa lúc tải xong ảnh. Ảnh Đàm Diệu gửi ngoài ảnh một mình Lý Dật Phàm ra, còn có ảnh cậu ta và một nữ sinh, cử chỉ thần thái trông rất thân mật, có lẽ là hoa khôi khóa mà Đàm Diệu nói.

Trịnh Bảo Châu: Việc này cảm ơn anh, coi như tôi nợ anh một lần.

Đàm Diệu: Chà, có gì đâu, cần gì khách khí với tôi

Đàm Diệu: Nhưng nếu cô muốn cảm ơn, cũng không phải không được [Đỏ mặt]

Đàm Diệu: Đạo này có một bộ phim mới chiếu, thấy khen lắm, hay là mình đi xem?

Đàm Diệu bưng bưng khí thế độc diễn ở bên kia, Trịnh Bảo Châu lại chả thêm liếc điện thoại một cái. Bây giờ cô đang suy ngẫm một việc lớn, tình huống của Lý Dật Phàm, cô nên nói sao với Lương Tuệ Tuệ đây?

Nếu nói thẳng cho em ấy, em ấy chắc chắc sẽ đau lòng lắm, nhưng không nói lại không được, gã Lý Dật Phàm này lấy tiền của Tuệ Tuệ đi tán hoa khôi khóa, là một thằng đê.

"Không được, đau dài không bằng đau ngắn, mình sẽ đi tìm Tuệ Tuệ ngay bây giờ!" Trịnh Bảo Châu mở cửa, chuẩn bị nói thẳng với Lương Tuệ Tuệ, nhưng vừa mở cửa lại rén luôn.

"Không không." Cô đóng cửa, lại rụt về trong phòng, "Mình không thể l ỡ
mãng thế được, nói khẳng định phải nói, nhưng cũng cần chú ý phương
pháp chứ."

Trầm tư hai giây, cô thấy chuyện này chẳng có phương pháp nào hay: "Vấn
là nói thẳng đi, dù thế nào đi nữa kết quả cũng như nhau!"

Cô lại hùng dũng hiên ngang mở cửa, sau đó lại rén lần hai, kéo cửa rụt về.

"Tuệ Tuệ trông tùy tùy tiện tiện thế thôi, nhưng tâm tư mãi cảm, em ấy chắc
sẽ không nghĩ quẩn chứ?"

...Trịnh Bảo Châu rầu thúi ruột, đều tại gã đều cánh kia hết!

Không được, phải nói thôi!

Trịnh Bảo Châu lại mở cửa, Khúc Trục đứng trong hành lang, thấy cô hết mở
lại đóng cửa mấy lần, cuối cùng hét nhin nổi lên tiếng cắt ngang: "Trịnh Bảo
Châu, cậu lên cơn à? Cưỡng chân à?"

"..." Trịnh Bảo Châu giờ mới chú ý tới Khúc Trục ngoài hành lang, không biết
anh đến từ lúc nào. Cô bĩu môi, lại đóng cửa, hai giây sau, cửa mở ra lần
nữa, Trịnh Bảo Châu thò đầu từ trong ra: "Khúc Trục."

Cô gọi Khúc Trục một tiếng.

Khúc Trục nhìn cô một cái, ý bảo có gì nói đi.

Trịnh Bảo Châu vẫy tay với anh, nhỏ giọng: "Cậu qua đây."

"..." Chân mày Khúc Trục khẽ nhúc nhích, trầm ngâm hai giây, nhấc chân đi
qua.

Trịnh Bảo Châu đứng ở cửa, giữa hai người cách nhau một cánh cửa nửa
mở nửa khép. Trịnh Bảo Châu không ra hẳn, Khúc Trục cũng chẳng đi vào.

Trịnh Bảo Châu nhìn quanh hần hăng, nhỏ giọng nói với Khúc Trục: "Cậu còn nhớ bạn trai của Tuệ Tuệ không, Lý Dật Phàm ấy?"

"Ừ." Khúc Trục khẽ gật đầu, "Làm sao?"

Trịnh Bảo Châu lòng đầy căm phẫn nói: "Tôi nhớ bạn tìm hiểu, tên đầy đúng là tra nam! Tiêu tiền của Tuệ Tuệ, ở trường tán hoa khôi khoa!"

"Hừ." Khúc Trục khịt mũi coi thường, "Chẳng bắt ngờ."

Trịnh Bảo Châu nhíu mày: "Nhưng bây giờ phải nói sao với Tuệ Tuệ đây?"

Khúc Trục hỏi cô: "Cậu có chứng cứ không?"

"Có chứ." Trịnh Bảo Châu định lấy ảnh cho Khúc Trục xem, mới phát hiện mình quên điện thoại trên bàn, "Cậu chờ tí."

Cô nhanh chân vào phòng lấy điện thoại, lướt tới bức ảnh Đàm Diệu gửi cô: "Cậu xem, ảnh cầu thang chỗ Lý Dật Phàm với hoa khôi khoa này! Nhìn cái là biết không phải quan hệ bạn bè bình thường rồi!"

Khúc Trục liếc nhìn màn hình, hai người trong ảnh quả thật rất thân mật, nhìn là biết một đôi: "Cậu cầm cái ảnh này nói thẳng với Lương Tuệ Tuệ."

Trịnh Bảo Châu rụt về phía sau: "Nhưng nói thế có trực tiếp quá không? Làm thế Tuệ Tuệ tổn thương lắm!"

Khúc Trục nói: "Làm cô ấy tổn thương là chuyện này, chứ không phải do cậu nói thế nào. Mặc kệ cậu có uyển chuyển thế nào chăng nữa, cô ấy vẫn tổn thương như vậy thôi."

Trịnh Bảo Châu nhíu mày, cô thấy Khúc Trục nói không sai.

"Thế...cái lương không bằng bạo lực, chúng ta đi nói đi?"

Khúc Trục nhíu nhích chân mày: "Chúng ta?"

"Đi thôi!" Trịn Bảo Châu không thêm phân bua, kéo Khúc Trục đi cùng chỗ thêm can đảm.

Khúc Trục: "..."

Hôm nay Lương Tuệ Tuệ làm ca đêm, lúc này đang ở nhà ăn. Trịn Bảo Châu túm áo khoác của Khúc Trục, kéo anh một đường tới cửa nhà ăn.

Khiến các nhân viên nữ dọc đường mãi hô 'gặm được rồi, gặm được rồi'.

Lương Tuệ Tuệ và Tề Thịn đang nói chuyện trước cửa nhà ăn, thấy Trịn Bảo Châu tới, Lương Tuệ Tuệ vui vẻ gọi cô: "Cô Bảo Châu, chị tới rồi? Anh Tề đang định đặt bữa tối mai đây ạ."

Tề Thịn nhìn tư thế của Trịn Bảo Châu và Khúc Trục, cười tủm tỉm nói: "Ngày mai người bên khách sạn lớn Địn Âu muốn tới xem công ty bọn tôi, giáo sư La kêu tôi mời họ bữa tối, tất phải lấy được đơn hàng lớn này. Tôi nghĩ đơn giản đặt ở đây luôn, vừa gần vừa ăn ngon."

Bọn họ kẻ xướng người họa, khiến Trịn Bảo Châu tạm thời quên mất việc chính: "Khách sạn lớn Địn Âu? Muốn mua người máy của các anh à?"

"Đúng." Tề Thịn gạt đầu, "Bọn họ là khách sạn năm sao đây, trước mắt còn chưa mua người máy phục vụ đồ ăn, nhu cầu rất lớn. Nếu có thể bàn bạc thuận lợi, sẽ là một khoản thu nhập khá quan!"

Chỗ nên giáo sư La hạ quân lệnh.

Tề Thịn lại lần nữa nghi ngờ vị trí của mình trong công ty.

Lương Tuệ Tuệ từ mấy câu ngắn ngủn của anh ta, đã bắt được tin tức quan trọng: "Người máy phục vụ đồ ăn?"

"Đúng nha." Lúc này Tề Thịn vẫn chưa nhận ra vấn đề.

Nụ cười thường treo trên mặt Lương Tuệ Tuệ biến mất, ánh mắt nhìn Tề Thỉnh trăn ngập phòng bị và ghét bỏ: "Anh là người nghiên cứu người máy phục vụ đồ ăn à? Còn bán ra các khách sạn?"

Tề Thỉnh: "..."

Anh ta cuối cùng đã phát hiện bất thường.

"Không phải, người máy của bọn tôi ấy à, chủ yếu là ship đồ ăn cho khách, không xung đột với công việc của các cô."

Lương Tuệ Tuệ hỏi: "Vậy bọn họ có thể đưa đồ ăn cho khách ở nhà hàng không?"

"...Cũng không phải không thể."

Lương Tuệ Tuệ lớn tiếng nói: "Anh nghiên cứu loại người máy ấy, có từng nghĩ con người sẽ ra sao không! Bọn tôi ra ngoài làm công không những phải cạnh tranh với người, giờ còn phải cạnh tranh với người máy nữa! Còn để người ta sống nữa không!"

Tề Thỉnh: "..."

"Cái này, em gái em bình tĩnh." Tề Thỉnh kiên nhẫn giải thích, "Cơ khí dần dần thay thế vị trí của một bộ phận nhân loại, chuyện này là chắc chắn. Một số công việc đơn nhất lặp lại, ví dụ như người phục vụ, giao dịch viên ngân hàng...."

"Cả giao dịch viên ngân hàng anh cũng không tha?!"

Tề Thỉnh: "..."

Anh ta quay đầu nhìn Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục: "Hai người xuống đây làm gì thế?"

Tuy chuyển đề tài sượng trân, nhưng rốt cuộc làm Trịnh Bảo Châu nhớ ra mục đích tới đây.

"Ày..." Trịnh Bảo Châu nhìn Lương Tuệ Tuệ, kéo cô nàng đến gần cửa sổ vắng người, "Tuệ Tuệ, em xem đây có phải Lý Dật Phàm không?"

Cô mở ảnh một mình Lý Dật Phàm ra trước, xác nhận với Lương Tuệ Tuệ. Lương Tuệ Tuệ chẳng hiểu mô tê gì cúi đầu nhìn, ảnh chụp tuy không rõ lắm, nhưng đúng là Lý Dật Phàm: "Đúng ạ, cô Bảo Châu, sao chị lại có ảnh của Lý Dật Phàm?"

Trịnh Bảo Châu lặng đi một lúc, xong vẫn mở ảnh của Lý Dật Phàm và hoa khôi khoe ra: "Chị nghe bạn học đại học H nói, hình như cậu ta đang cặp với hoa khôi của khoa."

Lương Tuệ Tuệ ngẩn ra, cứ như không nghe hiểu cô nói gì, chỉ cúi đầu ngơ ngác nhìn bức ảnh.

Trịnh Bảo Châu rất lo tin tức này quá đả kích, định an ủi mấy câu, Lương Tuệ Tuệ ngẩng đầu lên, nhìn cô nói: "Cô Bảo Châu, bọn họ có nhầm không? Bức ảnh này cũng chẳng nói lên gì cả."

"...A" Trịnh Bảo Châu châm chước câu từ, "Nhưng Lý Dật Phàm đang..."

"Cô Bảo Châu, em sẽ hỏi Lý Dật Phàm." Lương Tuệ Tuệ lên tiếng cắt lời cô, "Hôm nay em tan ca trước nhé."

Khúc Trúc thấy Lương Tuệ Tuệ cuống quit bỏ đi, bèn đi lên hỏi Trịnh Bảo Châu: "Sao rồi?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Hình như em ấy không tin, bảo về hỏi Lý Dật Phàm."

Đáp án này Khúc Trúc cũng không bắt ngờ: "Gặp chuyện không muốn chấp nhận, chạy trốn cũng là bản năng con người. Cho cô ấy chút thời gian."

"Ừ." Trịnh Bảo Châu đáp một tiếng, lại không yên tâm, "Nhưng tôi sợ Lý Dật

Phàm lại lừa em ấy."

"Tên đó chắc chắn sẽ không dễ dàng thừa nhận, nhưng chuyện này thật ra ai cũng rõ, chẳng qua có muốn đổi mặt vấn đề hay không thôi."

Tề Thỉnh lúc này mới tò mò sản lại: "Hai người nói chuyện gì thế? Em gái lúc này sao thế?"

Khúc Trục liếc ánh ta một cái: "Ông có thời gian rảnh thế, không bằng nghĩ xem ngày mai làm thế nào để ký hợp đồng?"

Tề Thỉnh nói: "Vấn đề này tôi đã nghĩ rồi."

"Ồ?" Khúc Trục tỏ vẻ muốn nghe rõ ràng.

Tề Thỉnh nói: "Chính là mang ông đi cùng, tôi đã nghe ngóng rồi, trong đoàn ngày mai có một nữ quản lý cấp cao."

Khúc Trục: "..."

"Thế cô Bảo Châu, bữa cơm tối liền nhờ cô nhé!" Tề Thỉnh xem thời gian, nói với Trịn Bảo Châu, "Vậy tôi về trước!"

"Ừ, yên tâm, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Tề Thỉnh lúc này mới yên tâm rời đi, sau khi ánh ta đi, Khúc Trục cũng tính về phòng. Trước khi xoay người, ánh nhìn điện thoại trong tay Trịn Bảo Châu một cái: "Gã 'không sợ bẩn' kia, đang hẹn cậu ăn cơm xem phim kia."

Chương 18: Thủy thủ Mặt trăng — Biến thân!

Khiúc Trục không nói, Trịn Bảo Châu quả thật không để ý chúối tin nhắn phía dưới của Đàm Diệu.

Hơn nữa cũng không thấy 'không so bốn' có gì sai.

"Ừ." Cô đáp một tiếng, lướt lịch sử chat, đọc xong mấy tin Đàm Diệu nhắn vừa nãy, trả lời: "Xem phim chắc không có thời gian, ăn cơm thì được, ăn luôn ở khách sạn của tôi nhé, tôi mời."

Đàm Diệu khò khỏ chờ đợi: "..."

Không xem phim cùng thời, cơm cũng ăn ở đây, còn đâu là không khí!

Đàm Diệu: Cô ngày nào cũng bận gì vậy? Thấy bình thường cô không ở khách sạn.

Trịn Bảo Châu: Làm nghề tay trái.

"..." Đàm Diệu không ngờ cô có chí tiến thủ như vậy, ở tuổi cô, có thể mở khách sạn như thế, đã giỏi hơn rất nhiều người cùng lứa rồi, "Nghề gì thế?"

Trịn Bảo Châu: Đợi tôi thành công rồi, anh tự nhiên sẽ biết.

Đàm Diệu: ...Làm gì thần bí thế.

Trịn Bảo Châu: Haiz, nói ra mà lại thất bại thì xấu hổ lắm. Nếu thành công, tôi sẽ xem nó thành nghề chính.

Trịn Bảo Châu: Hôm nào anh rảnh? Tôi mời anh ăn cơm.

Đàm Diệu: Tôi thấy cô còn bận hơn tôi, vẫn theo thời gian của cô đi [Che mặt]

Trịnh Bảo Châu: Được, mai tôi không rảnh, ngày kia nhé

Trịnh Bảo Châu trả lời tin nhắn xong ngẩng đầu, trước mặt đã không còn bóng dáng Khúc Trục.

Cậu ta đi lúc nào vậy?

Trịnh Bảo Châu nường mày, cầm điện thoại đi thẳng ra lấy xe. Tôi nay cô cướp được một thông báo, yêu cầu năm giờ sáng mai tập hợp, Trịnh Bảo Châu đánh qua đó trước một đêm, ở lại phòng trọ.

Năm giờ sáng dậy khỏi giường vẫn là một thử thách, nhất là trong ngày đông như thế này. Trịnh Bảo Châu đặt năm cái báo thức cho mình, chỉ sợ ngủ không dậy được, nếu không kịp tập hợp, lại hơi cho người khác nhất bở câu.

Trước khi ngủ xác nhận một lượt báo thức đã đặt từ bốn rưỡi đến bốn giờ bốn lăm, Trịnh Bảo Châu mới yên tâm đi ngủ.

Hôm sau bốn rưỡi báo thức vang lên, Trịnh Bảo Châu còn đang mơ màng, cô lờ đờ một hồi, cái báo thức thứ hai ngay đó vang lên, nghe còn lớn hơn cái báo thức thứ nhất.

Trịnh Bảo Châu ngồi bật dậy, còn chưa hoàn hồn, cái báo thức thứ ba đã kêu ầm lên.

Trịnh Bảo Châu cuối cùng ấn tắt báo thức, xuống giường rửa mặt. Lúc đánh răng cô không nhìn được đồng hồ, nếu hỏi cấp ba cô có thể học hành ra sức thế này, không chừng giờ cũng là nhân tài cao cấp mà chính phủ mơ ước thillet thừa rồi, nào để Khúc Trục cướp mất nhà chú?

Rửa mặt xong Trịnh Bảo Châu cũng không trang điểm, mang khẩu trang lên

là đi luôn. Lúc mới đầu cô còn mang gánh nặng thần tượng, biết rõ thị trường điểm sẽ tẩy trang cho cô rồi trang điểm lại, nhưng mỗi ngày vẫn phải trang điểm rồi mới đi.

Thời gian dài, cô đã có thể thần nhiên mang khẩu trang để mặt mộc ra ngoài—cũng coi như bớt thời gian tẩy trang cho thị trường điểm.

Địa điểm tập hợp gần phim trường, Trịnh Bảo Châu lái xe vài phút là tới. Xuống xe xong, cô thấy Vương Tín Nghệ đang chào mình.

Hai người đã có một đoạn không cùng đoàn làm phim, Vương Tín Nghệ vừa thấy cô là kích động chạy tới....tham quan còn xe của cô.

"Ôa, lúc trước tớ từng nghe đi Maserati ship hàng, đi Maybach bày quán, hôm nay cũng coi như thấy được đi Porsche làm diễn viên quần chúng!"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Nói như vậy, người có tiền đúng là làm lớn!

Không bao gồm cô.

"Đoàn phim chuẩn bị cơm sáng rồi, chúng ta đi linh trước, sau đó cùng đi trang điểm nhé!" Vương Tín Nghệ kéo Trịnh Bảo Châu, đi xếp hàng linh cơm. Cơm sáng của đoàn làm phim hầu hết đều đơn giản, là sữa đậu nành bán ở bao các loại, được cái đều nóng hổi, cũng coi như có tình người.

Lúc ăn sáng Trịnh Bảo Châu tháo khẩu trang xuống, Vương Tín Nghệ không phải lần đầu thấy mặt mộc của cô, nhưng vẫn không nén được cảm thán: "Sao da cậu đẹp thế! Vừa trắng vừa mịn!"

Ngũ quan của Trịnh Bảo Châu vốn không có khuyết điểm, nên da cũng tốt, cho dù mặt mộc cũng rất đẹp.

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, nói với cô nàng: "Có thể do di truyền, nhà tớ da ai cũng đẹp."

Vương Tín Nghệ trầm cảm, nếu cô nói dùng dưỡng da hoặc đi thẩm mỹ thì còn bắt chước được, còn mà gen tốt...chỉ có thể chờ đầu thai lại thôi.

Hôm nay lại là một bộ phim cổ trang, Trịnh Bảo Châu và Vương Tín Nghệ lại diễn đệ tử nhỏ trong cùng môn phái, Chẳng qua lần này trang phục của hai cô thần tiên hơn lần trước, tay áo dài bay bay trông đẹp hơn chút.

Ngồi xe buýt tới địa điểm quay, hai cô mới phát hiện đây là đoàn phim của Lâm Tử Khâm.

Vương Tín Nghệ mừng như điên, cảnh diễn hôm nay cô nàng đã nghe nói, cô và Trịnh Bảo Châu diễn hai đệ tử mê trai, không chỉ thét lên khi thấy nam chính, còn cố ý nhào lên người nam chính!

Đúng là ông trời có mắt mà, chuyện tốt như vậy cô cũng gặp được!

"Trời ơiiiii!" Vương Tín Nghệ đã bắt đầu kích động, sung sướng trào dâng thành lời, "Là thật sao sao." "

Trịnh Bảo Châu: "...."

Cô cảm thấy vai diễn của Vương Tín Nghệ hôm nay là bản sắc của cô nàng.

Vương Tín Nghệ kích động cả ngày, mãi đến chiều mới tới cảnh của hai người. Trước khi quay, Trịnh Bảo Châu kéo Vương Tín Nghệ sang bên phải mình: "Tớ xem rồi, nam chính đi từ bên này tới, cậu đi phía bên này có thể đụng vào anh ta!"

Vương Tín Nghệ túm Trịnh Bảo Châu kích động đến run cả tay: "Tớ tớ tớ tớ có hơi sợ!"

".....Không sợ!" Trịnh Bảo Châu nói, "Lát nữa chúng mình đi lên trước, tớ đẩy cậu một cái, đẩy vào lòng anh ta!"

"!" Vương Tín Nghệ nhìn Trịnh Bảo Châu, ứa nước mắt, "Chị em, cậu đúng là cha mẹ tái sinh của tôi!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Khoa trương vậy.

Rất nhanh đạo diễn đã tuyên bố khai máy, nam chính Lâm Tử Khâm từ xa bước tới, Trịnh Bảo Châu và Vương Tín Nghệ trước tiên nhìn anh ta mê mẩn, sau đó cố ý tiến lên định vờ bất cẩn ngã vào lòng người ta.

Trịnh Bảo Châu cũng thấy được Vương Tín Nghệ đang căng thẳng thế nào, bả vai sát bên cô còn run lên khe khẽ!

Mắt thấy Lâm Tử Khâm ngày càng gần bọn họ, Trịnh Bảo Châu nhắm đúng lúc, lấy vai đụng Vương Tín Nghệ một cái, Vương Tín Nghệ loạng choạng, ngã về phía Lâm Tử Khâm. Vai nam chính của Lâm Tử Khâm ở trước mặt những người khác nữ chính, là một núi băng mặt thán, cho nên lúc này anh ta đưa tay nhẹ đỡ người đụng tới một cái, ngay cả sắc mặt cũng chẳng đổi, không nói không rằng đi luôn.

"Cắt, cảnh này qua!"

Quay rất thuận lợi, đạo diễn hô cắt xong, Vương Tín Nghệ hăng còn hỏi tưởng lại cái chạm vừa nãy.

Cô thật sự! Chạm vào người Lâm Tử Khâm rồi! Cô chính là fan hạnh phúc nhất!

"Cảm ơn bố!" Cô nàng quay qua Trịnh Bảo Châu kêu một tiếng.

Không cần phải thế đâu.

Từ năm giờ trời đã bắt đầu tối, nhưng hôm nay đoàn phim xong sớm, sáu giờ

đã cho các cô về. Đổi lại quần áo của mình xong, Vương Tinh Nghệ vừa cùng Trịnh Bảo Châu ra ngoài, vừa khoe khoang chiến tích vĩ đại hôm nay của mình với các chị em khác.

"Bên kia xếp hàng lấy đồ kia." Trịnh Bảo Châu vỗ Vương Tinh Nghệ, bảo cô nàng nhìn xem, "Đang nhận gì ấy nhỉ?"

Vương Tinh Nghệ ngó nghiêng, cũng chẳng nhìn ra nguyên cớ: "Không biết, kệ nó là gì, cứ đi nhận là được rồi!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô bị Vương Tinh Nghệ kéo qua, có người nhận xong chen ra, Vương Tinh Nghệ hỏi một câu, mới biết là Lâm Tử Khâm mời mọi người trong đoàn uống trà sữa ăn ức gà chiên.

"A a trời ơi, hôm nay không những được chạm vào Lâm Tử Khâm, còn được uống trà sữa ăn gà chiên anh ấy mời! Tớ muốn đặt hôm nay thành ngày may mắn của Vương Tinh Nghệ!" Vương Tinh Nghệ kích động khoả tay múa chân. Trịnh Bảo Châu cũng đi lên nhận một phần, phát hiện trà sữa và gà chiên đều đang ấm. Cái gọi là lấy của người thì bỏ tay, ăn của người kín miệng, Trịnh Bảo Châu quyết định từ hôm nay trở đi cô sẽ là fan ngoài lẻ của Lâm Tử Khâm.

Lúc ngồi xe buýt quay về khách sạn, gần như ai trên xe cũng tay trà tay gà. Vương Tinh Nghệ tiếc mãi không ăn, chỉ chụp hình chúng nó, Trịnh Bảo Châu ở trên đường đã ăn xong rồi, Vương Tinh Nghệ thấy thế cuống quit la oai oái: "Sao cậu ăn hết vậy?!"

Trịnh Bảo Châu ngơ ngác: "Không thể ăn hết à?"

"...Calo ấy calo! Sao cậu không có tự giác khi làm sao nữa gì hết vậy?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

À cái đó.

"Yên tâm, tớ ăn không béo." Trịn Bảo Châu giải thích.

Vương Tín Nghệ: "..."

Cô nàng muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với Trịn Bảo Châu.

Về khách sạn tẩy trang xong, Trịn Bảo Châu lại mang khẩu trang lên: "Cậu ở chỗ nào? Tớ tiện đường chở cậu về nhé."

"Được nha, cảm ơn!" Vương Tín Nghệ ngồi lên xe, không nhìn được tự sướng vài kiểu, "Đúng rồi, cuối tuần lại có cuộc sát hạch diễn viên khách mời đây, cậu muốn đi đăng ký không?"

Trịn Bảo Châu ngẫm nghĩ, gật đầu: "Đi, không qua thì lại chờ lần sau."

Vương Tín Nghệ đáp: "Tớ thấy cậu chắc chắn một lần là qua! Tuy khách mời cần thi đọc thơại với biểu diễn, nhưng bộ dạng đẹp cũng rất quan trọng!"

Trịn Bảo Châu nói: "Nhưng tớ thấy các chị đẹp trong phim trường rất nhiều."

"Cậu còn đẹp hơn bọn họ! Cậu có khí chất của ngôi sao, tớ tin tưởng cậu đây!"

Trịn Bảo Châu cười một tiếng, nói với cô nàng: "Cảm ơn, cùng cố gắng nha."

"Ừ ừ."

Trịn Bảo Châu đưa Vương Tín Nghệ về xong, lại lái thẳng về nông trường Ánh Sao. Cô nhớ tới nay Tề Thịn muốn mời người của khách sạn Địn Âu ăn cơm, liền đặc biệt đi nhà hàng xem qua. Cô xếp cho Tề Thịn một phòng riêng, trong phòng còn đang dùng cơm, cô hỏi người phục vụ ở cửa một câu: "Bọn họ vẫn đang ăn hả?"

"Vâng, nghe bầu không khí có vẻ tốt."

"Vậy được rồi."

Trịnh Bảo Châu gật đầu, lại nghe người phục vụ nói: "À đúng rồi cô Bảo Châu, Tuệ Tuệ xin nghỉ hai ngày, bảo là có việc."

Trịnh Bảo Châu ngơ ra, nhìn cô gái hỏi: "Tuệ Tuệ có nói là đi đâu không?"

"Không ạ." Đồi phương đáp, rồi theo bản năng hạ giọng, dựa gần vào Trịnh Bảo Châu, "Có điều hôm qua em thấy cậu ấy đặt vé máy bay."

Trịnh Bảo Châu thoáng nhíu mày, Tuệ Tuệ sẽ không chạy đến thành phố H tìm Lý Dật Phàm đó chứ? Sao em ấy lại đi một mình chứ, lại phải thiệt thân!

"Chị biết rồi, lát nữa chị sẽ gọi em ấy," Trịnh Bảo Châu nói xong lên lầu, giữa đường cô gọi điện cho Lương Tuệ Tuệ, bên kia không bắt máy. Cô đành nhắn tin, kêu em ấy có chuyện cần hỗ trợ thì nhớ tìm cô.

Vào phòng, Trịnh Bảo Châu tháo khẩu trang, trang điểm nhẹ nhàng, rồi tính xuống nhà hàng ăn chút gì đó.

Lúc cô xuống thì phòng Tề Thỉnh nhìn như đang chúc rượu, loại văn hóa trên bàn rượu này tuy khiến người ta ghét, nhưng luôn khó tránh. Nghĩ đến một đám nghiên cứu viên cũng không thể không đổi diện với trường hợp này, Trịnh Bảo Châu không khỏi thốt thức—nhất là Khúc Trục, con người anh ta hay vờ thanh cao nhất, sao chịu được? Cậu ta chứ có không vui, trực tiếp bỏ rượu chạy lấy người đi?

Trịnh Bảo Châu tò mò ngó vào trong một cái, thấy một lão tổng uống đến say mèm đang kêu Khúc Trục uống rượu. Mặt Khúc Trục đã đen như đít nòi, nếu không phải Tề Thỉnh bên cạnh kéo lại, Trịnh Bảo Châu chắc chắn anh sẽ bỏ đi ngay.

Thấy Khúc Trục không uống, lại có một người cầm chén rượu đứng lên, tới trước mặt Khúc Trục. Tề Thỉnh muốn chặn rượu cho anh, nhưng sắp nhá

người ta không chịu, nhất định bắt Khúc Trục uống. Bàu không khí bỗng có hơi căng thẳng, Trịn Bảo Châu gõ cửa, mỉm cười đi vào: "Các vị khách quý, đồ ăn ổn chứ ạ?"

Mọi người trong phòng đều nhìn về cô, người cứ bắt Khúc Trục uống rượu cũng đánh giá cô mấy lần, hỏi: "Người đẹp này là?"

"Tôi là bà chủ ở đây, cũng là bạn học cũ của Khúc Trục." Trịn Bảo Châu vừa cười vừa cầm chén rượu lên, "Nghe nói các vị hôm nay đến chỗ tôi ăn cơm, cố ý tới chào."

"À, hóa ra là bà chủ, không ngờ bà chủ lại xinh đẹp trẻ trung thế."

"Quá khen, quá khen." Trịn Bảo Châu cung chén với ông ta, "Các vị uống với Khúc Trục có gì vui đâu, để tôi uống với các vị mấy chén nhé."

"Được." Lực chú ý của mấy vị sếp bỗng chốc chuyển sang Trịn Bảo Châu, qua mấy vòng, bọn họ bị Trịn Bảo Châu uống cho sắp mặt xuống bàn.

Tề Thịn: "..."

"Cô Bảo Châu, trâu bò." Anh ta gỡ ngón cái với cô.

Trịn Bảo Châu trông vẫn như thường, giống như có thể uống thêm hai vòng nữa, mà đôi diện chỉ còn lại nữ quản lý cấp cao, lúc này còn đứng được. Cô ta cũng không uống với Trịn Bảo Châu nữa, chỉ xác định với Tề Thịn về chuyện ký hợp đồng, liền gọi tài xế vào đỡ các vị trên bàn ra ngoài.

Tề Thịn và Khúc Trục đều ra tiễn, Trịn Bảo Châu cũng theo, cho đến lúc thấy xe đã đi xa, Tề Thịn mới thở ra một hơi thật dài: "Trời ạ, cuối cùng cũng xong."

Khúc Trục ở bên cạnh lặn mặt nói: "Lần sau những trường hợp này ông đừng mong tôi đi nữa."

"Được, được, biết hôm nay cậu hí sinh lớn, tôi đã ghi công của cậu rồi, mai sẽ

báo lại với giáo sư Lai!" Tề Thỉnh an ủi anh hai câu, lại nhìn qua Trĩnh Bảo Châu, "Nhưng công thần lớn nhất hôm nay, chính là cô Bảo Châu! Nếu không có cô ấy, chắc người được diu đi lúc này là bọn mình ấy chứ."

Trĩnh Bảo Châu nghe anh ta nói xong cũng chẳng có phản ứng gì, Tề Thỉnh quai quai nhìn cô, hỏi: "Cô Bảo Châu, sao cô không nói gì thế?"

Trĩnh Bảo Châu nghẹo đầu nhìn anh ta, bắt thình lình giơ tay lên, hét lên với bầu trời đêm: "Thủy thủ Mặt trăng — biến thân!!"

Tề Thỉnh: "..."

Khúc Trục: "..."

Trĩnh Bảo Châu hét một tiếng xong còn chưa ngừng, còn tự ngâm nga ca khúc chủ đề, bắt đầu khiêu vũ!

Tề Thỉnh & Khúc Trục: "..."

Lúc nhỏ Trĩnh Bảo Châu có học múa, tuy bây giờ uống đến thần trí mơ hồ, nhưng vẫn múa ra hình ra dáng.

Do quá kinh ngạc, Khúc Trục và Tề Thỉnh cứ đứng đực ra, nhìn cô nhảy xong một đoạn không dài.

Tư thế cuối cùng dừng lại ở động tác chiến đấu kinh điển của Thủy thủ Sao Thủy.

Gió đêm thổi qua ba người, hiện trường lại khôi phục yên tĩnh, Tề Thỉnh lặng lẽ móc điện thoại ra, mở chế độ quay video: "Cô Bảo Châu, lại lần nữa đi."

Trĩnh Bảo Châu vậy mà làm lại thật.

Khúc Trục: "..."

Anh không đợi Trĩnh Bảo Châu nhảy xong, đã đẩy ống kính của Tề Thỉnh ra,

bước lên đỡ Trịn Bảo Châu: "Được rồi, quay về rồi từ từ nhá."

Tè Thịn nhìn đoạn video vừa quay, hớn hở theo sau ông bạn họ: "Đợi ngày mai cô ấy tỉnh rượu, tôi phải đưa video cho cô ấy xem ha ha ha ha ha!"

"..." Khúc Trục dìu Trịn Bảo Châu vào, liếc Tè Thịn một cái, "Cũng không biết vì ai mà cô ấy mới uống thế này nhỉ."

"Khụ khụ," Tè Thịn ho khan hai cái, cất điện thoại bước tới gần Trịn Bảo Châu, "Cô Bảo Châu à, lần tới những việc này để tôi, cô đừng uống nữa nhé."

Trịn Bảo Châu vừa nghe thấy thế liền không vui: "Là ý gì, coi thường tôi hả?"

"Đâu có, dù sao cô cũng là con gái..."

"Con gái thì làm sao!" Trịn Bảo Châu bắt đầu tranh luận với anh ta, "Anh cho rằng đây là chiến trường dành riêng cho cánh đàn ông hả? Không phải chỉ có đàn ông mới cứu được thế giới nhé, cũng có có thể là Thủy thủ Mặt trăng đây!"

Trịn Bảo Châu nói đến đây, lại giẫy khởi Khúc Trục, tay phải giơ cao: "Sức mạnh lừng kình mặt trăng--"

"Thời thời thời". Tè Thịn vội vàng kéo tay cô xuống, "Chúng ta không biến nữa, không biến nữa."

Trịn Bảo Châu bất mãn nhìn anh ta: "Anh đóng vai ác kiểu gì thế? Sao anh lại cắt ngang lúc tôi làm phép??"

Tè Thịn: "..."

"Anh không diễn theo kịch bản sẽ bị trừ lương đây," Trịn Bảo Châu bắt đầu lườm bả lườm bầu, Khúc Trục thừa cơ dìu cô vào thang máy. Tè Thịn không đi cùng, anh ta đi tìm quản lý Ngụy, cùng là con gái anh ta nghĩ sẽ tiện hơn.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ở cùng tầng, Khúc Trục dìu cô tới cửa, nói với cô: "Mở cửa."

"Hử?" Trịnh Bảo Châu nhìn anh một cái, lại nhìn cánh cửa trước mặt, "Đây là phòng tôi hả?"

"...Không thì sao?"

"Không thể nào, tôi là thủy thủ Mặt trăng, tôi phải ở trên mặt trăng!"

"..." Khúc Trục trực tiếp cầm tay cô, lấy vân tay ngón cái di vào khóa.

Thế mà mở được thật.

Cửa mở xong, Khúc Trục đỡ Trịnh Bảo Châu tới sofa. Thả người xuống, Khúc Trục rất cuộc cũng thở phào, nào biết còn chưa đứng thẳng, Trịnh Bảo Châu đã lật người móc theo cà vạt của anh, kéo anh xuống.

Khúc Trục nhảnh mắt nhảnh tay chống lên sofa, trước khi đề lên người Trịnh Bảo Châu đã ổn định thân mình.

Trịnh Bảo Châu hồn nhiên chả biết gì, còn nhắm mắt ngâm nga ca khúc chủ đề của Thủy thủ Mặt trăng.

Khúc Trục nhíu mày, anh thấy Tề Thịnh nói đúng, con gái đúng là không thể uống quá nhiều rượu.

Gương mặt của Trịnh Bảo Châu gần ngay trước mắt, tuy anh và cô biết nhau đã nhiều năm, nhưng chưa từng gần đến thế.

Chương 19: Khúc Trục đêm nay uống rượu, anh nghĩ ...

Thích.

Khúc Trục nghe tiếng tim mình đập rất rõ, như tiếng sấm nổ bên tai.

Người anh hơi cứng lại, trong một thoáng không biết bỏ tay chân vào đâu.

Trịnh Bảo Châu vẫn hồn nhiên không biết, cô nghiêng đầu như đã ngủ, chỉ chừa một bên gáy thon thả khiến người ta tưởng tượng miên man.

Miệng Khúc Trục khẽ mím lại, sau đó anh nghe thấy tiếng gõ cửa, hai tiếng cộc cộc, như phá giải thần chú, rồi cuộc anh cũng tìm lại quyền chủ động thân thể mình.

Anh mau lẹ rời khỏi sofa, đứng một bên.

Ngụy Trân ở cửa khẽ ho hai cái, cất bước đi vào: "Làm phiền anh Khúc rồi, còn lại giao cho tôi là được."

"Ừ." Khúc Trục đáp một tiếng, rồi như trốn hồng thủy mãi thú, cuống quýt rời khỏi phòng Trịnh Bảo Châu.

Về tới phòng mình, anh cảm giác tim vẫn đập hơi nhàn, anh nghĩ nhất định là do tối nay uống rượu, là tác dụng của cồn.

Quả nhiên những bữa cơm kiểu này, anh không nên đi.

Một giấc này của Trịnh Bảo Châu lại ngủ rất ngon, lúc cô tỉnh dậy, đã gần trưa hôm sau. Đầu tuy có hơi đau, nhưng đã tỉnh táo hơn tối qua nhiều. Cô dậy tắm qua nước nóng, cảm giác toàn thân thư thái không ít.

Chuyện tối qua cô không nhớ hết, chỉ nhớ cô uống gục mấy sếp tổng của khách sạn Đính Âu, cuối cùng bọn họ phải có người dìu lên xe hết.

Nhưng sau đó cô về kiểu gì nhỉ?

Trịnh Bảo Châu lắc lắc đầu, không nghĩ thêm nữa, cô lấy một cái váy dài trong phòng thử đồ ra, thay xong tính trang điểm một tí rồi xuống ăn trưa. Điện thoại trên bàn trang điểm kêu một tiếng, Trịnh Bảo Châu tay cầm son cúi xuống nhìn, là Tề Thịnh nhắn tin cho cô.

Ngón tay thon dài của cô khẽ chạm vào màn hình, tin nhắn của Tề Thịnh nháy ra,

Tề Thịnh: Cô Bảo Châu, tính rượu chưa? [Đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: Sao, lại muốn kêu tôi mua người máy của anh à?

Tề Thịnh: Xem ra là tính rượu rồi [Đầu chó]

Tề Thịnh: [Video]

Thấy ảnh ngoài video là mình, Trịnh Bảo Châu lờ mờ thấy sai sai. Cô ấn xem video, một giọng nói cực chói lói vang ra từ điện thoại-- Thủy thủ Mặt trăng, biến thân!

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô trong màn ảnh hưng phấn bưng bưng ngâm nga ca khúc chủ đề của Thủy thủ Mặt trăng, sau đó bắt đầu múa theo 'beat' của mình.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cứu vớ, cô muốn bay tới hành tinh khác trong đêm.

Video chạy tới hơn mười giây, thì một bàn tay khớp xương rõ ràng đẩy ống

kinh, tiếp đó Khúc Trục đi tới cạnh cô, định bụng kéo cô rời khỏi hiện trường,

Trịnh Bảo Châu: "...."

Khúc Trục cũng ở đó!

Xã tử [1], xã tử cùng cực.

[1] Xã tử: Social death – Cái chết xã hội là một từ thông dụng trên Internet, nó chủ yếu đề cập đến việc tự lừa dối bản thân trước công chúng, và nó cũng thường đề cập đến việc làm điều gì đó đáng xấu hổ trong vòng xã hội, không thể ngẩng cao đầu và không thể thực hiện tương tác xã hội bình thường.

Trong vòng một năm tới cô không muốn nhìn mặt hai tên Tề Thịnh và Khúc Trục nữa.

Trịnh Bảo Châu: Tôi mua người máy của anh, anh lập tức xóa video cho tôi.
[Cười mỉm]

Tề Thịnh: [Che mặt]

Tề Thịnh: Không đến mức, không đến mức, cô không thích tôi xóa là được
[Che mặt] tôi thấy rất đáng yêu mà ha ha ha ha.

Trịnh Bảo Châu: Nếu người nháy múa là anh, tôi cũng thấy đáng yêu lắm
[Cười mỉm]

Tề Thịnh: [Che mặt] Đã xóa rồi.

Tề Thịnh: Nhưng tôi gửi một bản cho Khúc Trục mất rồi.

Trịnh Bảo Châu: "....[Tan vố] Anh còn gửi cho ai nữa?"

Tề Thịnh: Hết rồi, hết rồi, chỉ gửi cho lão Khúc, cậu ta chắc chắn cũng không share bậy đâu.

"....." Cái đồ thì không chắc! Khúc Trục không làm người đâu chỉ một, hai ngày!

Trịnh Bảo Châu: Anh kêu cậu ta xóa đi! Tôi mua người máy của anh!

Tề Thịnh: Tôi đi ngay!

Trịnh Bảo Châu vỗ ngực hít sâu vài hơi, tự an ủi không sao không sao, kỳ thật nháy hững còn đẹp lắm.

Bình ổn tâm trạng xong, cô vừa bôi sơn thì điện thoại lại kêu một tiếng.

Lần này là Mạnh Nhã Hàm.

Kỳ nghỉ đông của Mạnh Nhã Hàm đã hết, mấy hôm trước đã về đi làm. Cô nàng dù người đi, nhưng tâm hồn vẫn còn ở khách sạn-- từ hôm tán gẫu với Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc, cô nàng được thêm vào nhóm game CP của khách sạn.

CP đương nhiên là Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu rồi.

Tối qua quản lý Nguyệt nhấn một quả tin tức bùng nổ, ai nấy trong nhóm cũng háng như tiêm máu gà, tán phét rần rần trong nhóm.

Mạnh Nhã Hàm thì thấy quái, bọn họ không cần đi làm à??

Mạnh Nhã Hàm: [Lịch sử chat nhóm]

Mạnh Nhã Hàm: Tự mày xem đi.

Trịnh Bảo Châu tò mò mở lịch sử chat lên, hàng đầu tiên là tin nhắn của Nguyệt Trân.

Nguyệt Trân: Lúc tôi đi lên tìm cô Bảo Châu, anh Khúc đang đè cô ấy trên sofa, bầu không khí giữa hai người ái muội kiểu diêm, làm người ta mặt đỏ

tim đập ấy.

Trịnh Bảo Châu: "...."

Cái quý gì đây! Quản lý Ngân của cô không thể là người như vậy được!

Trịnh Bảo Châu: Nhóm gì đây??

Mạnh Nhã Hàm: Nhóm của khách sạn mây á [Móc mũi] Nhóm game CP Lương Tuệ Tuệ tạo đây.

Trịnh Bảo Châu: "...."

"Thế sao mây lại ở trong đây??"

Mạnh Nhã Hàm: Lương Tuệ Tuệ kéo tao vào á [Móc mũi] không chỉ có tao, Sầm Đồng Đồng cũng ở trong đây, tao đặc biệt kéo nó vào, để nó biết trước còn bao lâu nữa thì phải live stream ăn bàn phím

Trịnh Bảo Châu: ....

Mạnh Nhã Hàm: Tối qua mây với Khúc Trục chơi cũng hì hì nhỉ?

Trịnh Bảo Châu: Không lan tin đồn, không tin tin đồn [Mím cười] Tin đồn đừng lại trước những người khôn ngoan [Mím cười]

Mạnh Nhã Hàm: [Móc mũi]

Trịnh Bảo Châu đặt điện thoại xuống, dùng mu bàn tay chống mặt.

Tối qua Khúc Trục đưa cô về phòng sao???

Xem trong video của Tê Thịnh, quả thật là Khúc Trục dìu cô về. Nhưng...đè cô trên sofa là tình tiết ở đâu ra vậy? Sao cô không có chút ấn tượng nào?!

....Rượu giả hại người mà.

Cô xem một lượt lịch sử chat mà Mạnh Nhã Hàm gửi, bồn ý để xem xem nhân viên nào nhân như vậy, xem xong lại phát hiện nhóm trưởng Lương Tuệ Tuệ, từ đầu tới đuôi không hề xuất hiện.

Trong lòng Trịnh Bảo Châu không khởi bắt đầu lo lắng, hôm qua cô gửi tin nhắn cho Lương Tuệ Tuệ, em ấy cũng không trả lời, không biết bây giờ thế nào rồi. Cô lại gọi cho Lương Tuệ Tuệ, điện thoại đã tắt máy,

Cô lo ngay ngáy mở cửa, tiếng Đàm Diệu bỗng vang lên: "Buổi trưa tốt lành nha cô Bảo Châu, không biết cô có thời gian ăn trưa với tôi không?"

Đàm Diệu mặc áo da xe máy anh ta thích nhất, tóc còn dùng sáp tạo hình. Một tay chống trên tường hàn huyên, trông rất đằm dáng.

Trịnh Bảo Châu nhìn chằm chằm anh ta lặng đi một giây, nghĩ vừa khéo có thể hỏi anh ta chuyện của Lương Tuệ Tuệ, bèn gạt đầu: "Được thôi, vừa lúc tôi định xuống ăn cơm."

"Thế chúng mình cùng đi." Đàm Diệu vừa nói vừa 'làm phép' biến ra một bông hồng từ sau lưng, đưa tới trước mặt Trịnh Bảo Châu, "Tặng cô."

"...Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu nhận bông hồng, đi cùng anh ta xuống lầu. Nhân viên trong nhà hàng thấy bọn họ đi cùng nhau, tay Trịnh Bảo Châu còn cầm hoa hồng, trong bụng tức khặc ùn ùn phỏng đoán.

Tối qua cô Bảo Châu không phải còn nóng nịnh với anh Khúc à, sao bây giờ kịch tính lại của gắt thế này!

Trịnh Bảo Châu chẳng hề lo lắng tâm tình của bọn họ, cùng Đàm Diệu tìm một bàn trống, ngồi trong nhà hàng. Vì lúc trước đã nói cô mời, Trịnh Bảo Châu bèn gọi vài món đặc sắc của nhà hàng, đều là những món ngon có tiếng,

"Anh xem còn muốn ăn gì không, đừng khách sáo." Trịnh Bảo Châu vừa đưa menu qua, liền thấy Khúc Trực và Tề Thịnh sóng vai vào nhà hàng ăn trưa.

Cô không hề nghĩ ngợi, túm lấy tay Đàm Diệu, kéo anh ta vào một phòng riêng còn trống, sau đó đóng cửa cái "Bang".

"..." Tê Thịnh nhìn cánh cửa phòng riêng đóng chặt, lặng đi hai giây, "Chuyện gì đây? Kia là bạn trai của cô Bảo Châu hả?"

Khúc Trúc cũng nhìn hướng phòng riêng, anh không trả lời Tê Thịnh, chỉ im lặng ngồi vào bàn.

Trong phòng, Đàm Diệu cũng chưa kịp hoàn hồn. Cô Bảo Châu sao đột nhiên nhiệt tình quá vậy? Lễ nào cuối cùng đã cảm nhận được mị lực của mình chăng?

Anh ta biết mà, mị lực của Đàm Diệu này không ai cự được.

"Chúng ta ngồi trong này ăn đi." Thịnh Bảo Châu cười cười với Đàm Diệu, ngồi xuống ghế, "Tôi kêu bọn họ đưa đồ vào đây."

"Được." Đàm Diệu theo cô ngồi xuống ghế, "Ngồi phòng bao vẫn là riêng tư hơn."

"Anh nói đúng." Thịnh Bảo Châu gật đầu, "Tôi đang muốn tìm anh bàn ít chuyện riêng tư đây."

Đàm Diệu rúng động, đã chuẩn bị để nhận lời thố lộ của Thịnh Bảo Châu: "Cô nói đi."

Thịnh Bảo Châu nói: "Thật ra là thế này, anh còn nhớ lần trước tôi nhờ anh nghe ngóng Lý Dật Phàm không?"

Đàm Diệu: "..."

A? Là nói cái này hả?

Thịnh Bảo Châu không để ý thay đổi tâm trạng của anh ta, để nghe ngóng

tình hình của Lương Tuệ Tuệ, cô kể cho Đàm Diệu nghe chuyện của Lương Tuệ Tuệ và Lý Dật Phàm. Đàm Diệu nghe xong một hồi lâu không nói gì, Trịnh Bảo Châu đang định mở lời, đã thấy anh ta đập mạnh bàn một cái: "Tra nam! Đúng là không biết xấu hổ!"

"..." Trịnh Bảo Châu gật gật, "Anh nói đúng."

"Cô yên tâm, tôi sẽ bảo em họ tìm người bắt tên khốn Lý Dật Phàm tới đây cho cô!"

"...Kể cũng không cần, tôi chỉ lo một mình Tuệ Tuệ ở bên đó bị thiệt thòi, em ấy tắt điện thoại tôi không liên hệ được. Anh giúp tôi tìm người hỏi thử, xem có thể nghe ngóng tình hình hiện giờ của Tuệ Tuệ không." Nếu không được thật, cô đành tự mình đến thành phố H một chuyến.

"Được, cô đừng lo quá, nếu ở trong trường, tôi nghĩ bọn họ không dám xằng bậy đâu." Đàm Diệu tạo nhóm, kéo em họ và Trịnh Bảo Châu vào, có tin tức gì có thể báo ngay vào nhóm.

Đàm Tâm: Chị bé yên tâm, em đã phát động bạn cùng phòng và bạn trai của các bạn ấy, cùng đi tìm rồi!

Trịnh Bảo Châu: Cảm ơn em [Thả tim]

Đàm Diệu: Em gọi vài cậu nam sinh trực tiếp đi hỏi Lý Dật Phàm, nếu Lương Tuệ Tuệ tới thành phố H thật, khẳng định là đi tìm nó.

Đàm Tâm: Uhh, đi liền đây.

Đàm Tâm: Tên Lý Dật Phàm này thật là mắc ới! [Nôn] Đúng là làm dơ thanh danh của đại học H bọn em!

Đàm Tâm: Trường bọn em sao có thể dạy ra thứ như vậy nhỉ! Hoa hậu khoa cũng bị hấn hại thảm!

Đàm Tâm mắng là mắng, nhưng việc chính cũng không chậm trễ. Bên bọn

họ hiệu suất rất nhanh, nửa tiếng sau đã nhắn lại cho Trịnh Bảo Châu:
"Không tìm được Lương Tuệ Tuệ, Lý Dật Phạm cũng nói không gặp cô ấy.
Bọn em hỏi hần hỏi lâu, trông cũng không giống nói dối."

Trịnh Bảo Châu: Không phải chứ, Tuệ Tuệ hần sẽ đi tìm hần, em ấy đâu có
bạn bè gì ở ngoài.

Lương Tuệ Tuệ là cô gái đến từ một trấn nhỏ, phạm vi quen biết cũng giới
hạn trong trấn. Tuy bây giờ Internet phát triển, nhưng em ấy cũng không
đến nỗi xin nghỉ hai ngày đi gặp bạn bè trên mạng chứ? Người khiến em ấy
bỏ tiền mua vé máy bay đi tìm, chỉ có thể là Lý Dật Phạm.

Đàm Tâm: Bọn em tìm lại xem, chị thử gọi điện thoại cho cô ấy đi, nếu vẫn
không có tin tức, thì báo cảnh sát đi.

Trịnh Bảo Châu: Ừ, cũng chỉ có thể vậy thôi.

Bây giờ cô chỉ lo Tuệ Tuệ đi tìm Lý Dật Phạm, nhìn thấy gì đó, rồi nghĩ quần.

Cô lại gọi vài cuộc cho Lương Tuệ Tuệ, vẫn tắt máy, cuối cùng đành phải báo
cảnh sát. Vấn chuyện này là việc riêng của Lương Tuệ Tuệ, Trịnh Bảo Châu
không muốn tung hê cho mọi người biết, nhưng hiện giờ báo cảnh sát,
những nhân viên khác tự nhiên cũng biết chuyện.

Công tác bảo mật của Lương Tuệ Tuệ thật sự rất tốt, vậy mà không một ai
biết em ấy có bạn trai. Nghe chuyện của Lý Dật Phạm xong, ai ai cũng mắng
chó hần máu chó đầy đầu. Cảnh sát cũng giúp bọn họ tìm người, nhưng tạm
thời vẫn chưa có tin tức gì.

Đến chập tối, Tiểu Ngọc nhìn cửa khách sạn bỗng hô một tiếng: "Tuệ Tuệ về
rồi!"

Lương Tuệ Tuệ sững người, không ngờ mọi người đều ở đây. Trịnh Bảo Châu
vội nhìn sang, Lương Tuệ Tuệ trên người kể cũng không bị thương, chỉ phờ
phạc ỉu xiu, hai con mắt cũng hơi sưng, có lẽ đã khóc.

Ngụy Trân thấy vậy thì níu mày đi tới, đẩy mắt kính trên mũi: "Tuệ Tuệ, em chạy đi đâu vậy? Điện thoại cũng không mở, em có biết mọi người lo lắng cho em không? Cô Bảo Châu còn báo cảnh sát tìm em đây."

Trịnh Bảo Châu tuy là chủ khách sạn, nhưng bình thường cô khá hiền lành, cũng không quản chuyện của nhân viên, ngược lại mọi người càng sợ quản lý Ngụy nghiêm khắc hơn. Lương Tuệ Tuệ bị Ngụy Trân nói một tràng như vậy, hốc mắt bỗng chốc đỏ lên, Trịnh Bảo Châu thấy vậy bèn đi lên an ủi: "Được rồi, được rồi, người về an ổn là được."

Lương Tuệ Tuệ bị an ủi đến sống mũi cay cay, trực tiếp ôm Trịnh Bảo Châu ơ ơ khóc rống.

Ngụy Trân: "..."

Cô đáng sợ thế thật à?

Lương Tuệ Tuệ bình an trở về, Trịnh Bảo Châu trước tiên là hủy án chỗ cảnh sát, sau đó kéo Lương Tuệ Tuệ tới phòng nghỉ của nhân viên. Cô đưa một cốc sữa nóng cho Lương Tuệ Tuệ, hỏi: "Tuệ Tuệ, hai ngày nay em đi đâu thế? Có phải đi tìm Lý Dật Phạm không?"

Lương Tuệ Tuệ ôm cốc sữa thút thít, gạt đầu đáp một tiếng vâng: "Trước đó em hỏi anh ta trên wechat, anh ta không thừa nhận quan hệ với cô gái kia, còn trách em không tin tưởng anh ta, còn giận em ghê lắm."

Trịnh Bảo Châu kéo khéo miệng: "A, chiêu đảo khách thành chủ ăn trộm la làng này dùng tốt đấy, không hổ là cặn bã."

"Sau đó em sợ em hiểu nhầm anh ta thật, bèn đi thành phố H tìm anh ta. Kết quả lúc em đến, vừa vặn thấy anh ta và cô gái trong ảnh đứng dưới ký túc, anh ta còn hôn người ta." Lương Tuệ Tuệ nói đến đây, mắt lại đỏ lên, "Em sợ bọn họ thấy, vội vàng bỏ chạy. Điện thoại không biết hết pin từ bao giờ, em cũng chẳng chú ý."

Trịnh Bảo Châu an ủi vỗ vỗ đầu cô: "Không sao, buồn thì khóc ra là được, có

thể nhìn rõ bộ mặt thật của thằng đểu kia cũng là chuyện tốt."

Lương Tuệ Tuệ mếu máo nói: "Em không hiểu, lúc trước rõ ràng anh ta rất tốt với em, có phải anh ta thấy em không xứng với anh ta không? Em chỉ là nhân viên phục vụ...."

"Ha, đúng là buồn cười." Trịnh Bảo Châu cắt ngang, "Hắn ta thấy em không xứng, hẳn còn xài tiền của em mãi thế? Em đúng là nhân viên phục vụ, nhưng em sống đường hoàng hơn hẳn, là hẳn không xứng với em."

Lương Tuệ Tuệ nghe cô nói mà âm lòng, lại ôm Trịnh Bảo Châu khóc.

Trịnh Bảo Châu vỗ lưng cô, thấy chuyện tiền nong phải hỏi rõ với Lương Tuệ Tuệ: "Loại người đây bỏ thì bỏ thôi, nhưng tiền của em thì sao? Phải khiến hắn trả lại cho em."

Lương Tuệ Tuệ nói: "Em xóa hết phương thức liên lạc của anh ta rồi, hơn nữa anh ta cũng không có tiền...."

"Không tiền thì kêu hắn viết giấy nợ cho em, sau này đi làm từ từ trả, không thể để hắn vớ bờ chú?"

Lương Tuệ Tuệ suy ngẫm, lắc đầu: "Em không muốn dính dáng với anh ta nữa, số tiền đó coi như em cho chó ăn."

Trịnh Bảo Châu mím môi, Tuệ Tuệ nói cũng có lý, ai muốn giữ liên hệ lâu dài với loại đểu cáng đó? So với tiền, Tuệ Tuệ có thể quyết đoán xóa hết phương thức liên lạc của hắn ta, cô đã rất mừng rồi: "Em nói đúng, loại người đó không liên lạc nữa thì tốt hơn, nhưng nếu hắn ta quay lại add em, em không được add lại với hắn."

Lương Tuệ Tuệ rút một tờ khăn giấy ra, lau nước mắt, nhìn cô đáp: "Em sẽ không add anh ta đâu ạ."

"Chị chỉ sợ hắn ta cầu xin hai câu, em lại mềm lòng."

Lương Tuệ Tuệ cười một tiếng, sắc mặt thoáng chút tự giễu: "Anh ta sẽ không cầu xin em đâu, anh ta đã tìm được bạn gái tốt hơn em. Em thấy cô gái kia rồi, ngoài đời cô ta còn đẹp hơn ảnh, có thể thi đậu đại học H, thành tích chắc chắn cũng hơn em. Cô ta xinh hơn em, thông minh hơn em, Lý Dật Phạm sao còn phải quay lại cầu xin em?"

Trịnh Bảo Châu nhíu mày, cô gái đại học H ấy, có lẽ cũng không biết Lý Dật Phạm có bạn gái ở quê! Cô thở dài một cái, an ủi Lương Tuệ Tuệ: "Như thế là tốt nhất, Tuệ Tuệ em tốt như vậy, chắc chắn sẽ gặp người tốt hơn Lý Dật Phạm. Em phải nhớ lời hôm nay, hẳn ta tìm em em cũng không thể mềm lòng!"

Lương Tuệ Tuệ mang nước mắt gạt đầu: "Vâng."

Trịnh Bảo Châu vỗ vỗ đầu cô: "Hôm nay muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa đi, ngày mai mặt trời lên, cũng đừng vì thú tra nam ấy mà rơi nước mắt!"

"Vâng cô Bảo Châu, hu hu—"

Lương Tuệ Tuệ hai ngày nay bồn ba trên đường, lại thêm một trận khóc lớn, rất nhàn đã bắt đầu mệt. Trịnh Bảo Châu để em ấy về phòng ngủ sớm, bản thân cô cũng về phòng. Hôm nay trong nhà Đàm Diệu liên hoan, không ở đây, cô bèn dùng wechat báo cho anh ta việc Lương Tuệ Tuệ đã quay về bình an.

Tin vừa nhắn đi, cô đã nghe thấy ai đó gõ cửa phòng, cô tưởng là Nguyễn Trần đến tìm cô nói chuyện, bèn ra mở cửa.

Khúc Trúc khoác áo dạ đen đứng ngoài cửa.

Trịnh Bảo Châu lặng đi một giây, lại nhớ hình ảnh nháy múa tối qua của mình. Cô xấu hổ đến run cả da đầu, nhưng lòng háo hức trước mặt Khúc Trúc không cho phép cô chạy trốn! Cô hơi héch cảm, giơ tay vén tóc bên tai, trưng dáng vẻ thờ ơ như không: "Có chuyện gì?"

Ánh mắt Khúc Trúc lơ đãng lướt qua cổ cô, sau đó dời đi: "Tôi nghe nói

Lương Tuệ Tuệ về rồi, em ấy thế nào?"

"Không sao, đã cắt đứt với gã tra nam kia rồi."

"Ừ, thế thì tốt. Vậy tôi đi trước." Khúc Trúc nói xong, nhún chân rời khỏi cửa phòng Trịnh Bảo Châu, giống như sợ lại phải ở đó thêm giây nào nữa. Trịnh Bảo Châu ù ù cạc cạc nhìn bóng lưng anh, sao có cảm giác anh đang tránh cô nhỉ? Tối qua xã tử không phải là cô à?

Cô khẽ chép một tiếng, lùi vào phòng đóng cửa.

Lương Tuệ Tuệ ngủ một giấc dậy, tâm trạng ổn hơn nhiều, lại tiếp tục đi làm. Nhưng Trịnh Bảo Châu không yên tâm, vẫn bảo những người khác để ý cô, sợ cô luẩn quẩn trong lòng.

Hai ngày sau, lễ tân nhận được một gói hàng chuyển phát nhanh, gửi cho Lương Tuệ Tuệ. Tiểu ngọc thấy nơi gửi là trường đại học H, bỗng cảnh giác lên. Cô nàng không biết có gì trong đó, cũng không dám đưa thẳng cho Lương Tuệ Tuệ, bèn gọi Trịnh Bảo Châu đang định ra ngoài lại.

Trịnh Bảo Châu cầm gói hàng lên nhìn, địa chỉ đúng là đại học H, nhưng tên người gửi là con gái. Cô cầm gói hàng lắc lắc, đồ trong đó không nặng, nghe tiếng có vẻ cũng khẽ: "Có lẽ không phải thứ gì nguy hiểm đâu, chuyển phát nhanh vẫn xét nghiêm lắm."

Tiểu Ngọc hỏi cô: "Vậy bọn em đưa cho Tuệ Tuệ nhé?"

Thứ này dù sao cũng là đồ của Lương Tuệ Tuệ, bọn họ chắc chắn không dám tự ý bóc, Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, gửi tin nhắn cho Đàm Tâm: "Cô hoa khỏi cặp với Lý Dật Phàm, tên là Trần Đan Ni à?"

Đàm Tâm: Đúng, sao chị biết?

Đàm Tâm: Bọn em nói chuyện của Lý Dật Phàm cho cô ấy, cô ấy với Lý Dật Phàm hình như cãi nhau to, nghe đâu đã chia tay rồi

Trịnh Bảo Châu: Đáng đời tra nam [Ngón cái]

"Cô Bảo Châu?" Tiểu Ngọc thấy Trịnh Bảo Châu không nói gì, lại gọi cô một tiếng, Trịnh Bảo Châu cất điện thoại, nói: "Gọi Tuệ Tuệ lại đây đi."

"Dạ." Tiểu Ngọc cúi đầu nhìn chỗ Lương Tuệ Tuệ.

Lương Tuệ Tuệ lúc này không lên ca, nghe báo mình có chuyển phát nhanh, mau mắn đi tới. Thấy gửi từ đại học H, cô nàng cũng sùng sốt một chốc. Trịnh Bảo Châu nói với cô nàng: "Chị vừa hỏi qua, Trần Đan Ni là cô hoa khôi khóa ấy."

Lương Tuệ Tuệ nhíu mày, nhìn Trịnh Bảo Châu: "Sao cô ta lại biết em?"

"Đàm Tâm nói chuyện của em với Lý Dật Phàm cho cô ta, hình như cô ta và Lý Dật Phàm chia tay rồi."

Trịnh Bảo Châu nói xong câu này, Lương Tuệ Tuệ còn chưa phản ứng gì, Tiểu Ngọc đã đập bàn một cái: "Hừ, đáng đời!"

Lương Tuệ Tuệ cầm gói hàng lên, cũng lắc hai cái, sau đó lấy cái dao nhỏ ở quầy lễ tân cắt mở vỏ bọc. Bên trong không có thứ gì nguy hiểm, mà là một cái khăn lụa, một hộp trang sức. Trong hộp trang sức có một sợi dây chuyền, trên dây đeo mảnh bằng vàng treo một bông tuyết, một cái chuông, cũng làm bằng vàng.

Trịnh Bảo Châu nheo mắt, dây chuyền này cô nhận ra, là bản giới hạn dịp lễ Noel của một hãng trang sức nổi tiếng. Khăn lụa cũng không phải khăn lụa thường, là sản phẩm liên doanh của Bunny và một IP lớn.

Trừ hai phụ kiện đó, gửi kèm còn có một tấm séc nhỏ. Lương Tuệ Tuệ cầm lên xem một lúc, rồi nói với Trịnh Bảo Châu và Tiểu Ngọc: "Cô ta nói đây đều là quà Lý Dật Phàm tặng, cô ta biết Lý Dật Phàm tiêu tiền của em, cho nên gửi đồ này cho em. Cô ta còn nói lúc trước không biết Lý Dật Phàm có bạn gái, bây giờ bọn họ đã chia tay rồi."

Tiểu Ngọc nghe xong, lại không nhịn được tiếng mắng: "Lý Dật Phàm thật chẳng ra gì! Lừa cả đôi bên! Hấn xứng à, chề!"

"Được rồi Tiểu Ngọc bớt giận, giận hờng người vì loại tra nam này là không đáng." Trịn Bảo Châu an ủi Tiểu Ngọc hai câu, nghiêng đầu nhìn Lương Tuệ Tuệ, "Những thứ này em tính sao?"

Lương Tuệ Tuệ nhíu mày, đây đều là đồ Lý Dật Phàm tặng cô gái khác, cô không muốn giữ, nhưng đây cũng là tiền của cô, ném thì thật đáng tiếc...

Trịn Bảo Châu như biết cô nàng nghĩ gì, cho cô nàng một gợi ý: "Không thì em treo bán trên mạng? Hai thứ này nhìn còn mới lắm, có lẽ bán được, ít nhiều cũng bù lại tổn thất."

Lương Tuệ Tuệ thấy biện pháp này không sai: "Dạ, lát em nghiên cứu thử xem."

Tiểu Ngọc nói: "Nghiên cứu gì nữa, tớ biết! Tớ có tài khoản, lát nữa treo giúp cậu!"

"Ừa, cảm ơn Tiểu Ngọc!"

"Khách sáo làm gì!"

Trịn Bảo Châu thấy việc đã giải quyết, liền không ở lại khách sạn nữa, hôm nay cô phải đi phim trường, tham gia sát hạch diễn viên khách mời.

Địa điểm sát hạch ở công đoàn diễn viên, lúc Trịn Bảo Châu lái xe tới nơi, bên ngoài đã xếp một hàng dài. Vương Tinh Nghệ hôm nay cũng tới tham gia sát hạch, vì lần trước cô nàng tham gia một lần rồi, lúc này còn truyền thụ một ít kinh nghiệm cho Trịn Bảo Châu: "Bây giờ chúng mình xếp hàng lấy đề thì, một đoạn diễn chày, một đoạn thoại."

Trịn Bảo Châu gật đầu, thời gian này cô tham gia lớp diễn xuất, cũng chủ yếu luyện tập hai mục này, lòng cũng khá nắm chắc. Nhưng lúc xếp hàng nghe ngóng những người xung quanh, phát hiện có không ít học sinh tốt

nghiệp chuyên ngành dẫn xuất, bỗng cô lại không chắc nữa.

"Người đầu sát hạch khách mời nhiều không?" Cô hỏi Vương Tín Nghệ.

Vương Tín Nghệ lắc đầu, xanh mặt: "Lần trước tớ thì, người xếp hàng còn nhiều hơn giờ, cuối cùng chỉ đầu hơn mười người!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cạnh tranh quá lớn đi.

Trịnh Bảo Châu chà chà áo lông trên người, đứng tại chỗ giảm chân, sưởi ấm bằng phương pháp vật lý. Đứng xếp hàng như vậy gần hai tiếng, các cô mới nhận được đề vòng loại.

Đoạn diễn chày của Trịnh Bảo Châu yêu cầu cô nấu một bát cơm rang, Trịnh Bảo Châu nướng mày, thế này chả khéo quá, cô làm giàu từ đồ ăn mà. Cô lại nhìn đề thoải, càng khéo hơn, ấy vậy mà là đoạn thoải trong bộ điện ảnh do Tô Minh Mỹ thủ vai chính.

Trịnh Bảo Châu lúc nhỏ theo người lớn xem phim của Tô Minh Mỹ, chẳng qua lúc đó cô còn quá nhỏ, trừ cảm thấy di nhỏ rất đẹp ra, cô không nhớ gì hết. Về sau Tô Minh Mỹ qua đời, poster dán trong nhà bị xé xuống hết, ngay cả đĩa phim cũng bị thu hết, không biết đã cất vào đâu.

Cô biết bọn họ sợ thấy cảnh sinh tình, cho nên cất hết những gì liên quan tới Tô Minh Mỹ, nhưng cô không tán đồng việc ấy, vì cô thấy những thứ đó là minh chứng di nhỏ từng tồn tại.

Cuộc đời di ấy tuy ngắn hơn người khác, nhưng hai mươi lăm năm của di, còn xán lạn hơn cả đời của rất nhiều người.

Đợi lớn hơn một chút, Trịnh Bảo Châu giấu người lớn trong nhà, lên thuê CD phim điện ảnh và truyền hình của Tô Minh Mỹ. Công ty của Tô Minh Mỹ còn tung ra bản kỷ niệm CD những bộ phim tuyển chọn, Trịnh Bảo Châu dốc hết tiền tiêu vặt cô tích góp cả học kỳ vào, mới mua được một hộp.

Việc này cô cũng không dám để người trong nhà biết, chỉ thừa dịp không ai ở nhà, mới khóa cửa trốn trong phòng xem trộm.

Đề thi này, chính là một bộ điện ảnh trong những bộ phim tuyển chọn năm đó.

Vai diễn của Tô Minh Mỹ trong phim là một đại tiểu thư gia giáo tốt, từ nhỏ đã bị giáo dục nghiêm khắc, làm việc nói năng quy quy củ củ, mà đoạn thoại Trịnh Bảo Châu lấy được, là phân đoạn duy nhất nữ chính mất không chế cảm xúc.

Đoạn thoại này cảm xúc phập phồng kịch liệt, vô hình trung tăng độ khó khi diễn--vì rất nhiều diễn viên, chỉ cần xúc động, đã bắt đầu nói năng không rõ.

Sau khi nhận đề thi thời gian chuẩn bị chỉ có mười lăm phút, Trịnh Bảo Châu cảm thối lắm nhấm mấy lượt, tích cực chuẩn bị cảm xúc.

Cô vào phòng thi sớm hơn Vương Tinh Nghệ, Vương Tinh Nghệ ở đằng sau làm động tác cổ lên với cô, đôi mắt đưa cô đi vào.

Trong phòng thi có hai giáo viên, Trịnh Bảo Châu chào bọn họ trước, rồi bắt đầu diễn chày. Tương mạo khí chất của cô xuất chúng, trong cuộc thi vẫn là điểm cộng, chỉ ít hiện tại vì giáo viên có hứng thú, nên rất kiên nhẫn xem cô diễn xong.

Đoạn nấu ăn này chẳng khó khăn gì với Trịnh Bảo Châu, nhìn biểu diễn của cô là biết đã từng nấu ăn, trong diễn xuất còn có không ít chi tiết nhỏ, hai giáo viên xem xong đều gật đầu, sau đó bảo cô bắt đầu diễn thoại.

Đọc thoại có thể nhìn giấy, Trịnh Bảo Châu cầm bản thảo trong tay, thở ra một hơi, rồi nhàn nhàn chóng điều động cảm xúc: "Ước mơ? Anh nói với tôi về ước mơ? Thật buồn cười! Tôi chẳng qua là con rối giật dây của gia tộc thôi, bọn họ bảo tôi cười thì cười, bảo tôi khóc thì khóc, để tiếp tục sống trong cái nhà này, tôi đành phải gi ết ch ết chính mình hết lần này tới lần khác! Anh cảm

thấy tôi có ước mơ gì được? Chạy khỏi cái gia đình khiến người khác ghê tởm này, có tính là ước mơ không?"

Bộ phim điện ảnh này là tác phẩm về nữ quyền, thông qua cảnh ngộ của nữ chính để phản đối những quy chuẩn khiến người người cảm phẫn của gia tộc lớn đối với phụ nữ.

Trịnh Bảo Châu diễn cảm xúc đúng chỗ, đọc thoại cũng rất rõ, giáo viên gật đầu khen vài câu, gần như không hề do dự cho cô đạt. Trịnh Bảo Châu không ngờ lại thuận lợi thế, liên tục cảm ơn các giáo viên.

Giáo viên ở bên trái nhìn cô nói: "Em trông rất giống Tô Minh Mỹ đây."

Trịnh Bảo Châu sờ chóp mũi, cười nói: "Hay có người nói vậy đây ạ."

"Vậy em đi xuống chuẩn bị đi, lát nữa còn thi tiếp vòng hai."

"Dạ, cảm ơn thầy." Trịnh Bảo Châu đến địa điểm chỉ định, rút đề thi vòng hai.

Vòng hai là hai diễn viên thi cùng nhau, cùng biểu diễn một phân đoạn. Trịnh Bảo Châu rút được đoạn diễn là một đôi tình nhân cãi nhau, may là không phải loại gào khóc cả cổ, mà là hai người 'âm dương quái khí, lẫn lộn trào nhiet phúng' nhau, lời thoại viết rất có ý tứ.

Thời gian chuẩn bị lần này là bốn mươi phút, đến giờ cần phải bỏ giấy biểu diễn. Cô tìm được bạn diễn của mình, là một chàng trai trẻ cực kỳ đẹp trai, dáng cũng rất cao. Anh chàng vốn đang đứng học thuộc lời thoại, thấy cô tới tim, tai còn đỏ cả lên.

Trịnh Bảo Châu hàn huyên đôi câu, biết cậu ta là sinh viên chuyên ngành diễn xuất. Trịnh Bảo Châu vừa nghe cậu ta chuyên ngành diễn xuất liền yên tâm, đối diễn mà đối phương kéo chân quá thì kháng định cũng ảnh hưởng tới mình, hiện tại cậu chàng này trông tin được, có lẽ người kéo chân lại biến thành cô.

Cô nắm chặt thời gian thuộc thoại, sau đó luyện với cậu ta hai lượt, đã bị gọi

vào thí.

Lần biểu diễn chính thức là lần biểu diễn tốt nhất của hai người, bốn mươi phút có thể ăn ý như thế đã là khó được, giáo viên chấm hai người đậu.

Sát hạch khách mời tuy không phải là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, nhưng tỷ lệ đậu vẫn rất thấp, giờ hai người cùng đậu, đều rất phần khởi. Lúc tạm biệt cô, cậu chàng còn có chút ngưng ngưng hỏi wechat của cô.

Trịnh Bảo Châu thấy cậu em này khá dễ thương, diễn xuất cũng không tồi, sau này không chừng sẽ hot.

Đậu sát hạch, là có thể tham gia nhóm thông báo phần diễn khách mời, về sau có thể nhận diễn khách mời, lương từ bốn, năm trăm trở lên. Quan trọng nhất là, thành khách mời, tương đương với chính thức bước lên con đường diễn xuất, "Diễn viên" không còn là giấc mộng xa vời nữa.

Trịnh Bảo Châu sướng rơn, trực tiếp tuyên bố trong nhóm hôm nay cô về tự làm cơm, dặn mọi người để bụng mà ăn.

Gửi tin xong ngẩng đầu, liền thấy Vương Tín Nghệ đi ra. Làm này Vương Tín Nghệ cũng vào vòng hai, Trịnh Bảo Châu thấy cô nàng ra, vội tới hỏi: "Sao rồi? Có đậu không?"

"Hu hu hu, vẫn không, thất bại liền hai lượt rồi!" Vương Tín Nghệ có phần uể oải, "Nhưng lần này tớ qua vòng loại, cũng tính là có tiến bộ!"

"Ừ ừ, giữ vững tinh thần này, lần tới là qua được vòng hai!"

"Mượn lời chúc của cậu!" Vương Tín Nghệ ôm chầm lấy Trịnh Bảo Châu, "Cậu một lần là đậu rồi, mau để tớ cõ may mắn!"

"...Ừ được."

Trịnh Bảo Châu tham gia sát hạch khách mời xong, Tề Thịnh ở văn phòng lướt đến video phỏng vấn lúc trước của Trịnh Bảo Châu. Anh ta xem xong,

bình bưng hưng phấn gọi Khúc Trục: "Lão Khúc, phòng vẫn lần trước ông nói, truyền hình phát rồi này!"

Trịnh Bảo Châu lên bản tin sáng sớm, phát từ sáu đến chín giờ mỗi sáng. Tê Thịnh đương nhiên không xem trực tiếp trên ti vi, mà là xem trên mạng. Anh ta gửi link video cho Khúc Trục, còn gửi một đoạn bình luận: "Có phải lần trước chỉ nghe đến đoạn người ta bán xe lấy tiền không? Đoạn sau người ta nói, tôi thấy rất có sáng ý. Nói thật, ông thấy một người không có tư tưởng không có linh hồn, có thể khởi nghiệp thành công à? Bỏ cô ấy có tiền cũng không bằng cô ấy kiếm."

Khúc Trục: "..."

Anh tạm thời đặt công tác trong tay xuống, mở video xem một cái. Ngày đó sau khi anh đi, Trịnh Bảo Châu xác thật còn nói không ít. Video đã được biên tập, phát lên toàn là tình hoa, Trịnh Bảo Châu kể lúc chuẩn bị nhà hàng cũng ăn không ít khổ, thậm chí còn có tình huống bếp chính nửa đường chạy mất. Nhưng cô đều vượt qua được, nếu không cũng không có khách sạn ở nông trường Ánh Sao ngày hôm nay.

Tê Thịnh: Xem xong, có thấy một triệu điểm hở thẹn không hả?

Khúc Trục: .....

Anh mím môi, đóng video tiếp tục làm việc.

Hôm nay anh lại ở lại công ty tăng ca tới chín giờ, lúc ra về, công ty chỉ còn mình anh. Về đến khách sạn, anh loáng thoáng ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, anh đoán lễ tân đang lên dùng bữa khuya.

"Anh Khúc." Tiểu Ngọc thấy anh về, gọi anh, "Anh mới tan làm à?"

"Ừ." Khúc Trục gật đầu.

Tiểu Ngọc hỏi anh: "Thế anh ăn tối chưa? Đã giờ này rồi."

Khúc Trục buổi tối chỉ ăn linh tinh mấy miếng, bây giờ quả có hơi đói: "Lát nữa tôi gọi đồ ăn ngoài."

"Áy!" Tiểu Ngọc vẫy anh, nói: "Không cần gọi đồ đâu, cô Bảo Châu còn nấu ăn ở phòng bếp đây!"

Khúc Trục thoáng bất ngờ: "Trịnh Bảo Châu! Cô ấy còn có sở thích này hả?"

"Chị ấy bảo hôm nay đậu sứt hạch gì đó, chị ấy vui lắm, đặc biệt làm bữa khuya cho bọn em." Tiểu Ngọc nói xong, nháy mắt với anh, "Cô Bảo Châu làm nhiều lắm, ăn không hết, anh cũng qua tí đi, không lại lãng phí!"

Khúc Trục nghĩ nghĩ, nói với cô nàng một tiếng, rồi đi về phía phòng bếp.

Chương 20: Người ăn bàn phím, sẽ ...

Thật ra Trịnh Bảo Châu về từ chiều rồi, chẳng qua lúc đó bếp chính còn chưa tan ca, cô không dám vào bếp làm loạn khu trọng địa. Đợi hết giờ cơm tối, các đầu bếp tan ca, Trịnh Bảo Châu mới vào bá chiếm phòng bếp.

Vào giờ ấy, cô cũng chỉ có thể làm một ít đồ ăn khuya cho mọi người. Kỳ thật trong phòng của cô cũng có bếp, nhưng chắc chắn không được rộng rãi sáng sủa như bếp của khách sạn, càng không có đầy đủ thiết bị và thực phẩm như ở đây, cho nên cô vẫn thích thể hiện bản lĩnh ở phòng bếp lớn hơn.

Khi Khúc Trục đi vào, Trịnh Bảo Châu đang chờ món ba chỉ giòn bì của cô ra lò. Mùi hương thịt quay đã vô cùng nồng đậm, chỉ mùi thơm thôi đã khiến người ta thèm ăn lắm rồi.

Trịnh Bảo Châu nghe thấy người đi vào, bèn nghiêng đầu nhìn một cái. Hai người một ngồi một đứng, nhìn nhau mà chẳng nói gì.

Không khí có phần đông cứng, Trịnh Bảo Châu giật giật cánh môi, nhìn anh hỏi: "Sao cậu vào đây? Chẳng lẽ mùi thịt nướng bay tới phòng cậu à?"

Khúc Trục hơ khăn một tiếng, đứng đó đáp: "Lúc tôi về, lễ tân bảo tôi cậu làm bữa khuya nhiều quá, bảo tôi qua ăn giúp."

Trịnh Bảo Châu: "...."

Sao đi ăn chực mà cậu ta có thể nói thân thân thoát tục vậy nhỉ!

Nhân viên lễ tân cũng vậy, sao không thấy bọn họ kêu người khác ăn chực, chỉ gọi có Khúc Trục? A, nhìn là biết vì gãm CP!

Cô không hiểu, vì sao lại có người gặm CP cô và Khúc Trục nhỉ? Để dãi đến vậy sao!

Trịnh Bảo Châu khều nghệp trong bụng một chặp, dậy khởi ghé đầu. Tối nay cô cao hứng, quả thật làm hơi nhiều, nếu ăn không hết lãng phí cũng đau lòng.

"Tín cậu may mắn, hôm nay tôi vui." Trịnh Bảo Châu bước tới trước một cái nồi to, lấy muối múc cho Khúc Trục một bát cháo, "Đây là cháo thịt trứng muối tôi hầm, nấu hơi nhiều chút."

Cháo luôn đặt trên bếp giữ ấm, vẫn còn nóng, Khúc Trục bê bát, nói một tiếng cảm ơn với Trịnh Bảo Châu.

"Tôi còn nướng nhiều thứ lắm, ở bên kia hết, cậu xem có muốn ăn gì không." Trịnh Bảo Châu nói, đoán ba chỉ giòn bì của cô cũng được rồi, vội vàng mang bao tay lấy ba chỉ giòn bì ra.

Hai miếng ba chỉ giòn bì nướng rất thành công, lớp bì giòn nướng vàng rộm, bên trên còn có lớp dầu kêu xèo xèo. Ba chỉ vừa lấy ra, hương thơm càng nồng hơn khi nãy, dù người ta thèm thường không thôi.

Bụng Khúc Trục ọc ọc một tiếng.

Thần âm không lớn, nhưng Trịnh Bảo Châu nghe được, cô nghiêng đầu nhìn Khúc Trục, bật cười sáng sủa: "Vừa nãy bụng cậu kêu hả? Mị lỵc ba chỉ giòn bì của tôi lớn thế sao ha ha ha ha ha."

"...." Khúc Trục mím môi, mặt cứng đờ, "Tối nay tôi chưa ăn cơm."

Trịnh Bảo Châu vẫn đang cười: "Cậu tăng ca đến giờ á? Đúng là thảm ha ha ha."

Khúc Trục: "...."

Trịnh Bảo Châu cười xong, cuối cùng động thủ thái ba chỉ giòn bì của cô. Bởi thịt đã nướng giòn, mỗi một dao đều kêu rôm rốp. Đặt ba chỉ đã thái xong lên bàn, Trịnh Bảo Châu lại bày lên nước chấm mình làm trước đó.

"Thử xem." Cô hát cầm với Khúc Trục.

Khúc Trục dùng đũa gấp lên một miếng ba chỉ giòn bì, chấm nước chấm, rồi đặt vào miệng cắn một cái.

"Rốp."

Thịt ba chỉ giòn tan, ánh mắt của Khúc Trục giật giật.

Trịnh Bảo Châu hỏi anh: "Mùi vị thế nào?"

Khúc Trục nuốt miếng ba chỉ giòn bì trong miệng xuống, khẽ nhếch khóe môi: "Ăn rất ngon."

Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu tuy có rất nhiều chỗ không hợp, nhưng duy có khẩu vị lại rất hợp nhau, đều thích ăn cay. Trịnh Bảo Châu nghe anh nói vậy, kêu ngạo hừ một tiếng: "Đương nhiên, không xem xem là ai làm."

Tự cô cũng thử một miếng, mùi vị đúng là cực ngon, là cô mà ỉ!

Khúc Trục lại thử một thìa cháo cô làm, mặn nhạt vừa miệng, rất ngon. Nói thật, anh không ngờ tay nghề của Trịnh Bảo Châu lại tốt đến thế: "Không nhìn ra, cậu còn rất thạo nấu ăn."

"Tôi có học qua mà." Trịnh Bảo Châu bắt đầu bốc phét, "Năm đó thiếu tí nữa tôi đã học hết tám hệ ẩm thực lớn đây."

"...Ồ." Khúc Trục lại cúi đầu húp miếng cháo, "Bởi vì bếp chính chạy mất hả?"

Trịnh Bảo Châu thoáng bất ngờ nhìn anh: "Sao cậu biết?"

Khúc Trục đáp: "Video phòng vẫn lần trước của cậu, đài truyền hình đã

chiều rồi."

"Thế à?" Trịnh Bảo Châu hớn hở mở to mắt, "Đợt này tôi bận quá, quên mất chuyện đó đấy!"

Lát nữa cô về phòng tìm xem thử.

"Tôi ăn ảnh lắm phải không?" Cô hỏi Khúc Trục.

"..." Khúc Trục cạ lời, chỉ lúng búng ừ một tiếng, "Tôi xem phòng vẫn còn nói, đầu bếp đó tự ra ngoài mở cửa hàng, sau đó sập tiệm hả?"

"Đúng rồi." Trịnh Bảo Châu đáp, "Mở nhà hàng đâu có dễ, cậu có biết hàng năm toàn quốc có bao nhiêu hàng ăn phải đóng cửa không? Trong đó có cả nhà hàng của sư phụ Liêu."

Khúc Trục: "..."

Anh im lặng ăn một miếng ba chỉ giòn bì, có chút tò mò hỏi cô: "Sư phụ Liêu đó về sau thế nào?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Thành bếp chính khách sạn của tôi á."

"...Khụ" Khúc Trục suýt nữa bị bật ớt trong miệng làm sặc, anh khẽ ho hai tiếng, cảm thấy hương phát triển này có chút ảo diệu, "Ông ta quay lại tìm cậu à?"

"Ừ."

"...Sau đó cậu đồng ý?"

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, nhìn Khúc Trục: "Cậu thấy chuyện này là sư phụ Liêu xấu hổ, hay tôi xấu hổ? Nếu ông ấy không cùng đường, cũng sẽ không quay lại tìm tôi."

Khúc Trục nhìn cô, không lên tiếng, Trịnh Bảo Châu cầm đũa lên, gấp chò

minh một miếng ba chỉ: "Sư phụ Liêu tay nghề rất tốt, lúc vừa tới nhà hàng, cũng không vô cớ sinh sự, tôi và ông ấy hợp tác rất vui vẻ. Sau đó nhà hàng dần dần có ít danh tiếng, một người học hàng của ông ấy tìm đến, xúi ông ấy tự mở nhà hàng, Sư phụ Liêu tin lời xúi bầy của hắn, mượn không ít tiền của bạn bè thân thích ở quê, tự mở nhà hàng, sau đó không tới một năm, vì kinh doanh không tốt đã sập tiệm. Người học hàng xúi giục ông ấy thấy tình hình không ổn, chạy luôn, nhưng sư phụ Liêu thì không chạy được, con trai con gái của ông ấy đều học ở đây, còn mấy miếng chớ ăn cơm. Bạn bè thân thích ở quê thì giục ông ấy trả tiền, nếu ông ấy không bị ép đến hết cách, sao sẽ dày mặt quay lại tìm tôi."

Đồng tử của Khúc Trực thoáng động, anh không ngờ Trịnh Bảo Châu sẽ nghĩ như vậy, nhưng dường như cũng không bất ngờ.

Trịnh Bảo Châu tiếp tục nói: "Sau khi sư phụ Liêu đi, tôi ăn không ít khổ, lúc đó phòng bếp chỉ có một người học việc, một chốc một lát không tuyển được ai thích hợp. Tôi đành bỏ bớt một số món trên thực đơn, sau đó mỗi ngày vào bếp làm trợ thủ cho người học việc, tay nghề của tôi đều là luyện ra từ khi ấy. Đúng lúc tôi và người học việc sắp không trụ được nữa thì sư phụ Triệu từ trên trời rơi xuống!"

Khúc Trực: "..."

Trịnh Bảo Châu như được sống lại cảm xúc năm đó, nói đến cơn mồm: "Sư phụ Triệu tài nghệ cũng là nhất tuyệt, không hề thua sư phụ Liêu! Sau khi có ông ấy, phòng bếp của bọn tôi được giảm áp! Lúc ấy lưu lượng khách của nhà hàng đã ít lắm rồi, sư phụ Triệu bèn dựa vào mấy món sở trường, xoay chuyển tình thế!"

"..." Khúc Trực hết nhịn nổi, "Cậu nói muốn làm diễn viên, không phải là diễn hài độc thoại đó chứ?"

Trịnh Bảo Châu: "...."

"Cậu đừng ăn nữa, đừng ăn nữa, mau đưa đĩa trả tôi." Trịnh Bảo Châu vừa nói vừa động thủ thu dọn bát đĩa của Khúc Trực, Khúc Trực bảo vệ đồ ăn

của anh, lùi ra sau.

"Sau đó thì sao? Nhà hàng của cậu khởi tử hồi sinh như vậy à?" Khúc Trục nghiêng túc hời.

Trịnh Bảo Châu hừ một tiếng, nói với anh: "Đương nhiên, hiện giờ nhà hàng bên kia vẫn do sư phụ Triệu làm bếp chính, người từng là học việc cũng trở thành đầu bếp có thể đảm đương một phía!"

"Ồ, cho nên cậu sắp xếp sư phụ Liêu sang khách sạn?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Sư phụ Liêu cũng may, lúc ấy tôi đang trụ bị khách sạn. Sư phụ Liêu cũng là người có ơn báo ơn, lúc khách sạn khai hoang cũng mang cả nhà đến hỗ trợ, giúp tôi không ít việc. Mấy năm ông ấy ở đây cũng tận tụy công tác, cũng trả hết nợ ở quê rồi."

Khúc Trục hơi rũ mắt, mở miệng nói: "Tặng người hoa hồng, tay cũng lưu hương."

"Ồa." Trịnh Bảo Châu kinh ngạc nhìn anh, "Không phải cậu đang khen tôi đây chứ?"

Khúc Trục hơi nhẹ một tiếng, sắc mặt hơi mất tự nhiên. Anh nhấc tay tháo cúc áo trên cùng, nhưng vẫn thấy hít thở có chút không thông.

Tiểu Ngọc ở bên ngoài ngửi mùi thơm định tới lấy phần thịt, kết quả đứng trước cửa bếp thấy Khúc Trục cởi cúc áo!

Cô nàng lặng lẽ rút trở về, nghĩ bụng thôi bỏ thôi bỏ, chẳng qua chỉ là một phần ba chỉ giòn bì thôi mà, nào quan trọng bằng việc yêu đương của CP của mình! Cô nàng đang chuẩn bị rút lui, Trịnh Bảo Châu lại liếc thấy: "Tiểu Ngọc."

Cô gọi một tiếng, Tiểu Ngọc đành căng da đầu quay trở lại: "Cô Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu nhìn cô nàng cười: "Em tới lấy ba chỉ giòn bì hả?" Cô đẩy một

đĩa ba chỉ chưa động đũa qua: "Chỉ đã thái hết rồi, đĩa này các em mang đi mà ăn."

"Cảm ơn cô Bảo Châu ạ!" Tiểu Ngọc bung thịt ba chỉ, vui vẻ cất bước ra ngoài. Khúc Trúc đứng dậy, nói với Trịn Bảo Châu: "Tôi cũng mang về phòng ăn đây."

"Ờ." Trịn Bảo Châu đáp một tiếng, rồi bắt đầu dọn dẹp phòng bếp. Nếu nhóm đầu bếp sáng mai đi làm thấy phòng bếp lộn xộn, dám chắc sẽ tìm cô 'tâm sự'.

Khúc Trúc lấy một cái mâm, đặt bát cháo và mấy món ăn vặt vào đó, xong bung mâm ra ngoài. Đến cửa, ánh lại quay đầu, nhìn Trịn Bảo Châu lau dọn mặt bàn.

Phát hiện ánh mắt của ánh, Trịn Bảo Châu ngẩng lên nhìn về phía ánh, Khúc Trúc cuống quýt thu mắt, vội vội vàng vàng bỏ đi.

"...." Trịn Bảo Châu cảm thấy, dạo này Khúc Trúc có hơi lạ.

Một tối này Tiểu Ngọc ăn không ít đồ ngon, sáng hôm sau mỹ mãn giao ca, về phòng ngủ. Cô nàng ngủ đến gần giữa trưa mới dậy, lười nhác bung điện thoại lướt lướt lướt lướt.

APP bán hàng second hand bỗng kêu một tiếng, tài khoản của Tiểu Ngọc nhận được tin nhắn mới.

Gần đây cô treo bán dây chuyền và khăn lụa giúp Lương Tuệ Tuệ, thì thoảng sẽ có người hỏi, nhưng do hai thứ này vốn khá đắt, cho nên tạm chưa có bán được.

Hôm nay APP vừa kêu, Tiểu Ngọc nghĩ thầm có người hỏi giá, kết quả vừa mở ra xem, liền khiến cô nàng lên tin nhắn.

Người đổi diện tìm cô lại là Lý Dật Phàm!

Tiểu Ngọc ngồi bật dậy, nhìn tin nhắn của Lý Dật Phàm liên tiếp gửi tới.

"Tuệ Tuệ, anh là Lý Dật Phàm, tài khoản này là em phải không?"

"Sao em xóa hết phương thức liên hệ của anh? Anh có chuyện muốn nói với em, em add lại anh được không?"

"Anh biết chuyện này anh sai, anh đã biết lỗi rồi, em tha thứ anh được không?"

Cái này khiến Tiểu Ngọc giận sôi, tra nam lại còn mơ tái hợp với Tuệ Tuệ á? Chê!

Tiểu Ngọc: Tha thứ cái con kẹc! Còn add lại á? Nằm mơ đi nhé!

Tiểu Ngọc: Không chỉ không add, tài khoản này của anh tôi cũng block luôn! Cút conmòemaydì!

Tiểu Ngọc mắng xong trực tiếp block tài khoản của Lý Dật Phàm.

Một loạt thao tác xong xuôi, Tiểu Ngọc sáng khoái cả người. Diss tra nam quá là đã.

Mà sao hẳn lại tìm được nời? Vì nhận ra đây chuyện và khấn lạy sao? Ừm... rất có thể. May là cô treo bán giúp Tuệ Tuệ, nếu không chẳng tra nam này tìm được Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ không chùng lại mềm lòng tha thứ hẳn!

Tiểu Ngọc quyết định chôn sâu chuyện này trong bụng, giấu đi công và danh.

Cùng lúc đó, Trịnh Bảo Châu đang tán phét qua mạng với Sầm Đồng Đồng.

Sầm Đồng Đồng: [Lịch sử chat nhóm]

Sầm Đồng Đồng: Tự mày xem đi, tự mày xem đi! Lần trước Khúc Trục đê mày ở sofa, lần này Khúc Trục bắt đầu cời cả cúc áo rồi!

Trịnh Bảo Châu: "..."

Chắc mắt là Tiểu Ngọc rao tin đồn nhảm trong nhóm rồi!

Cô ấn vào lịch sử chat để xem, quả đúng là Tiểu Ngọc, cô nàng thêm mắm dặm muối nói hươu nói vượn như thật trong nhóm, chẳng khác nào đang viết truyện ngôn tình!

Trịnh Bảo Châu xem như hiểu, hóa ra bọn họ gặm CP, toàn dựa vào sức tưởng tượng hết!

Sầm Đồng Đồng: Bảo Châu này, tao rất thất vọng về mày [Cười mỉm]

Sầm Đồng Đồng: Mày tử tế kiểm điểm đi, vì sao mày với Khúc Trục lại đến nước này [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: .....

Sầm Đồng Đồng: Hy vọng mày hiểu rõ một đạo lý, người ăn bàn phím, sẽ chết đấy.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cùng Sầm Đồng Đồng giao lưu hữu nghị xong, cô vội xử lý chuyện người máy phục vụ đồ ăn. Lần trước cô đồng ý mua người máy phục vụ đồ ăn của anh ta, Tề Thịnh đã cấp tốc chuẩn bị xong hợp đồng và người máy, chỉ chờ tiền của cô vào tài khoản thôi.

Người máy cần kết nối với mạng khách sạn, còn phải điều chỉnh vài số liệu, Tề Thịnh tự mang người máy tới khách sạn. Do chủ yếu là đưa đồ ăn cho khách, cho nên anh ta còn tự tay hướng dẫn nhân viên lễ tân sử dụng người máy thế nào.

Trịnh Bảo Châu triệu tập tất cả nhân viên lễ tân đến, học phương pháp sử dụng với Tề Thịnh.

"Người máy của bọn anh rất dễ sử dụng, chỉ cần ấn nút mở, là mở được khoang bụng của nó. Đồ ăn đặt bên trong, chọn số phòng, rồi ấn nút đóng, nó sẽ tự đưa cơm lên phòng."

Lúc anh ta giảng giải, nhân viên bộ phận ăn uống đều ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn anh ta, đặc biệt có ánh mắt của Lương Tuệ Tuệ là nổi bật nhất. Trước đó không lâu cô đứng phải tra nam, vất vả lắm mới đỡ một tí, hôm nay cô nàng còn tự khích lệ, cô Bảo Châu đã ưu tú thế, còn phải học thối, cô nàng cũng cần lên tinh thần làm việc mới phải!

Kết quả chiều đến Tề Thịnh mang thứ đồ chơi này tới.

Cô lạnh mặt nhìn hai con người máy tròn ung ung ngốc lốc cốc kia, hỏi một câu: "Bọn nó chả có tay chân, làm sao đi thang máy?"

Đồng nghiệp bộ phận ăn uống bắt đầu phụng họa theo.

Tề Thịnh lau mồ hôi rịn trên trán, nói với các cô: "Vì nó kết nối mạng với khách sạn, nên lúc đi thang máy, thang máy sẽ tự động mở cửa, cũng tự động ấn số tầng."

"Vậy nó báo đồ ăn đến với khách kiểu gì?" Lương Tuệ Tuệ lại hỏi.

Tề Thịnh đáp: "Đến cửa phòng, sẽ tự động gọi điện vào phòng. Khách trọ nhận điện thoại, là có thể mở cửa nhận đồ ăn rồi."

Lương Tuệ Tuệ bĩu môi: "Đâu chắc là khách hàng biết dùng ợ."

"Thao tác của bọn anh cực kỳ đơn giản, hơn nữa bọn nó có hệ thống giọng nói, sẽ nhắc khách hàng làm từng bước thế nào." Đoạn, anh ta lại bổ sung với nhân viên lễ tân, "Ngoại trừ đưa đồ ăn, bình thường khách có đồ gì cần các em đưa lên, cũng có thể dùng nó, như vậy có thể giảm lượng công việc đi nhiều."

Lương Tuệ Tuệ nhỏ giọng nói một câu: "Đợi lượng công việc giảm hết, thì nhất

nghiệp luôn."

Tề Thỉnh: "..."

Lần trước anh ta đã nói, người máy sẽ dần thay thế một số vị trí của con người, đó là xu thế tất nhiên. Nhưng nhiên, chuyện này với con người mà nói quả thật không dễ tiếp thu.

"Yên tâm đi Tuệ Tuệ, bọn nó không phải người máy đưa đồ trong nhà hàng, các em sẽ không thất nghiệp đâu." Trịnh Bảo Châu an ủi Lương Tuệ Tuệ hai câu, cô biết mọi người ra ngoài làm công không dễ, chẳng ai muốn thất nghiệp.

Nhưng vốn cô rất hứng thú với người máy này, vì trước mắt sản phẩm này còn chưa phổ cập nhiều nơi, cho nên khách vào trọ sẽ sinh ra hứng thú với nó, có thể trở thành một điểm hấp dẫn khách hàng. Hơn nữa không thể không thừa nhận, giá thành của người máy đúng là thấp hơn nhân công nhiều.

Trước khi người máy chính thức làm việc, Tề Thỉnh còn phải thử nghiệm một lần, hơn nữa còn một số điều chỉnh chưa xong, vậy nên người máy tạm thời đang ở trạng thái nghỉ. Anh ta hướng dẫn nhân viên lễ tân xong, bèn bảo họ cất người máy đi. Lương Tuệ Tuệ còn đứng bên cạnh nhìn, quả thật đã coi anh ta là kẻ thù giai cấp.

Anh ta bước tới, mỉm cười với Lương Tuệ Tuệ: "Anh chỉ là một người nghiên cứu khoa học bình thường thôi, loại người máy này, ngoài anh ra còn rất nhiều người khác cũng nghiên cứu."

Lương Tuệ Tuệ nói: "Nhưng người ta không bán ở khách sạn bọn em."

"..." Tề Thỉnh khẽ cười, "Để cảm ơn cô Bảo Châu chiếu cố việc làm ăn của anh, tối nay anh mời cơm, em cũng tới nha."

Lương Tuệ Tuệ hừ một cái: "Hừ, người trong sạch không thèm của ăn xin."

Τὴ Τήλην: "..."

Chương 2 1 : Khúc Trục Ớp hình tượng lâu quá nên mắc bệnh...

Tuy Tề Thỉnh nói muốn mời cơm, nhưng tối nay Trĩnh Bảo Châu chưa chắc đã có thời gian.

Hôm qua cô nhận suất diễn khách mời đầu tiên của mình, thời gian thông báo là bốn giờ chiều. Trĩnh Bảo Châu chưa từng chạy thông báo muộn như vậy, bình thường đi từ sáng sớm còn lăn lộn tới tối muộn, hôm nay không chừng phải tới nửa đêm.

Cô bảo Tề Thỉnh dời thời gian sang tối mai, sau đó đánh xe đi phim trường.

Trên đường Trĩnh Bảo Châu còn nghĩ xem đây là đoàn phim nào, sao lại tập hợp muộn thế? Đến khách sạn hóa trang, cô ngộ ra, đây mẹ nó là một đoàn làm phim kinh dị a a!!!

Lần trước một diễn viên hiệu ứng đặc biệt đã dọa cô hú hét rồi, cô vạn lần không ngờ, cô có thể vinh hạnh diễn vai phụ trong phim kinh dị.

Lại còn loại khủng bố kiểu Tàu đáng sợ nhất nữa.

Bộ điện ảnh này có tên 《Hi yên 》, Trĩnh Bảo Châu diễn một tân khách tới tham gia yên hội, sau đó yên hội còn chưa dự xong, cô đã bay màu.

Không biết có phải để đệm cảm xúc cho diễn viên không, mà từ lúc hóa trang, staff cứ cố ý vô ý bàn luận cái nhà cũ bọn họ lấy cảnh, nói đoàn phim nào quay chỗ đó, đều gặp phải những việc quái gở.

Trĩnh Bảo Châu nghe mà tái màu, không nhin được hỏi một câu: "Chuyện quái gở gì thế?"

Em gái trang điểm cho cô há miệng, lại thở dài lắc đầu: "Thôi, không nên dọa chị thì hơn."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Làm thế càng dọa mì hơn đó!

Trịnh Bảo Châu tạo hình xong, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối, lần này cô không cần ngồi xe buýt chung với các diễn viên quần chúng khác đến địa điểm quay, đoàn phim thuê xe riêng cho khách mời, phụ trách đưa đón đến cảnh quay.

Sau khi thành khách mời dài ngộ bồng chốc cao lên không ít, coi như chút an ủi tâm lý cho Trịnh Bảo Châu.

Dọc đường để phân tán lực chú ý của mình, cô cảm di động tự sướng vài pô. Vai diễn hôm nay của cô là một nữ sinh viên thời dân quốc, hair stylist tết cho cô hai cái bím tóc, trông rất cu te trông sáng.

Đến địa điểm quay, cô liếc cái là thấy căn nhà cũ trong miệng thợ trang điểm. Sắc trời đã tối lắm rồi, nhưng phim trường lại chẳng hề mở đèn, căn nhà cũ lẳng lẳng đứng trong bóng đêm, trông cứ âm sầm sầm.

Hiện trường còn chuẩn bị băng khô, chắc chắn lúc sau muốn dùng để tạo cảm giác mây mù giăng lối.

Toàn thân Trịnh Bảo Châu đều rén, cô bây giờ như tiến vào trốn thoát mật thất thực cảnh lớn với cách phối trí siêu cao.

Cô bạo gan đến xe trang phục nhận đồ của mình, áo ngắn phối với váy dài, kèm thêm một đôi giày da màu đen, kẻ cũng đầy mùi học sinh. Thấy đồ xong, Trịnh Bảo Châu phát hiện đội kèn xô-na của đoàn làm phim đã vào vị trí, hiện trường còn chuẩn bị một lượng lớn tiền giấy với nền sấp ơng....

Cô đột nhiên không muốn kiếm số tiền này nữa.

"Ăn cơm trước đi, xong thì chúng ta quay." Nhân viên công tác của đoàn phim đẩy hộp cơm tới, Trịnh Bảo Châu mau mắn đi lên nhận một phần. Không biết vì đãi ngộ của khách mời tốt hơn, hay vì đoàn phim biết vết thương tinh thần mình gây ra cho diễn viên, phần cơm hộp này là phần xa xỉ nhất Trịnh Bảo Châu từng ăn kể từ khi làm diễn viên quần chúng...

Không, làm thế này càng khiến mì bất an mà!

Cơm nước xong, Trịnh Bảo Châu liền bị gọi đi quay. Đèn của đoàn phim thật sự rất ít, còn toàn chọn góc độ, tạo ra những đường nét bóng ánh khiến người ta cực kỳ bất an. Rõ ràng là tham dự hi yển, bốn phía không treo đèn lồng đỏ, mà lại là đèn lồng trắng.....

Trịnh Bảo Châu cùng vài diễn viên khác theo lời đạo diễn, ngồi xuống vị trí được chỉ định, sau đó giả vờ ăn uống, tất cả vốn đang tiến hành thuận lợi, bỗng đèn lớn ở hiện trường không chút dấu hiệu tắt ngóm, ánh sáng chợt tối đi. Cùng lúc đó, tiếng kèn xô na cực chói tai vang ra từ sân trong, tiền giấy che trời lập đất rớt xuống lá tả trong đêm đen.

Trịnh Bảo Châu đỡ ra như phỗng,

Ở hiện trường có diễn viên quần chúng bị dọa lúc đèn tắt đã hét rầm lên, mọi người đều hoảng sợ ra mặt, lúc này tiếng đạo diễn mới vang lên ở bên cạnh: "Tốt, cảnh này qua, phản ứng của mọi người đều rất thật."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Phản ứng đúng là thật mà, mì suýt nữa thì đi luôn rồi.

Sau khi đèn lớn tắt, thì không sáng lại nữa, hiện trường chỉ được rọi sáng bằng hai ngọn đèn nhỏ mờ mờ và đèn lồng trắng treo trong nhà. Phần diễn của Trịnh Bảo Châu còn chưa hết, đợi lát nữa tân nương đến, cô còn phải xông lên đọc thơ tại.

Ngay lúc cô đang chuẩn bị, tân nương được người đỡ ra, theo bên cạnh là

hai nha hoàn trang điểm đầy quý dị. Hình ảnh đầy, Trịnh bảo châu từ xa liếc một cái đã thấy chân tay rưng rờ, lát nữa cô còn phải đọc thoạt đôi điện bọn họ....

Mị làm nhiệm vụ solo trong trốn thoát mật thất còn không gồm như này.

Diễn viên đứng vào vị trí, đạo diễn nhanh chóng hô bắt đầu quay.

Tân nương rắc tiền giấy xong, hốt cái xuất hiện trong sân, chẳng ai biết cô ta trời từ đâu ra. Trên đầu cô ta phủ khăn đỏ, nờn mũi chân, tư thế trông cực kỳ quái dị.

Tim Trịnh Bảo Châu đập thình thịch mãi, hóa trang của hai nha hoàn khiến người ta sản sinh sợ hãi si nứ lý, nhưng khi đạo diễn kêu cô lên, cô vẫn phải căng da đầu xông lên.

"Văn Văn!" Cô xông lên, tóm lấy tay tân nương, dùng sức lắc lắc, "Ờ là Tiểu Linh đây, cậu còn nhớ tớ không? Sao đột nhiên cậu không tới trường nữa? Chuyện kết hôn tớ chưa từng nghe cậu kể"

Lúc cô đọc thoạt, hai đứa nha hoàn cứ nhìn chòng chọc vào cô, mặt mũi chét chốc chẳng có tí sinh khí nào. Trịnh bảo Châu vốn không dám nhìn bọn họ, cô đọc thoạt xong, hai nha hoàn nhận được hiệu lệnh của đạo diễn, tiến lên một trái một phải xốc nách Trịnh Bảo Châu, lôi cô ra khỏi sân.

"Các người bỏ tôi ra!" Trịnh bảo Châu vừa giẫy vừa bị kéo khỏi màn ảnh.

"Cắt! Màn kéo đi làm lại lần nữa!"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Đợi hôm nay quay xong, đạo diễn sẽ phát hiện nữ học sinh biến thành hai, vì mị bị xé làm đôi rồi.

Phần diễn của Trịnh Bảo Châu quay xong, còn chưa tới tám rưỡi, đạo diễn không bảo cô phải chờ ở đoàn, trực tiếp kêu cô kết thúc việc về nhà.

Cái này là tin vui bất ngờ với Trịnh Bảo Châu, hôm nay cô bốn giờ mới vào làm, tám rưỡi đã tan ca! Nếu phần diễn không khùng bỏ như thế, thì có thể gọi là một ngày hoàn hảo!

Đi về cũng có xe riêng đưa cô, có thể đưa thẳng cô về nông trường Ánh Sao. Dọc đường cô cố ý bảo tài xế bật mấy bài hát vui vui, định rửa sạch toàn bộ ký ức trong đoàn làm phim.

Mì không muốn ban đêm thấy ác mộng đâu, cú mạng.

Lúc sắp tới nông trường Ánh Sao, xe dừng tại một giao lộ chờ đèn đỏ. Trong xe còn đang bật 《 Vận may đến 》 , nghe rất sung rất vui, Trịnh Bảo Châu chỉnh đầu tóc, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Khúc Trục.

Có lẽ anh vừa tan ca, con đường này là đường phải đi từ Vườn Công Nghệ đến khách sạn. Khi Trịnh Bảo Châu thấy anh, anh đang di chuyển mấy chiếc xe đạp công cộng dựng chiếm hết lối đi cho người khiếm thị, chuyển tới khu đỗ xe chỉ định ở phía sau.

Trịnh Bảo Châu ngỡ ra, giờ trời tối đen như mực, bên này cũng chẳng phải trung tâm, tầm này trên đường đã chẳng còn ai, Khúc Trục lại diễn sâu ở đây? Diễn chỗ ai xem chứ?

Dừng trên đường cho người khiếm thị có ba cái xe, Khúc Trục dịch từng cái một, lúc xong xe chờ Trịnh Bảo Châu lái đi, anh đang dựng lại cái xe cuối cùng, Trịnh Bảo Châu quay đầu, qua cửa sổ xe nhìn bóng dáng Khúc Trục nhỏ dần.

Lúc về tới khách sạn, Trịnh Bảo Châu đắp mặt nạ tắm bồn, sau đó chui vào ổ chăn. Cô những tưởng rằng, nằm giường rồi đầu óc sẽ không ngừng hiện ra tiền giấy, tân nương với hai đứa nhà hoàn quý dị của đoàn phim. Nhưng nằm xuống rồi cô mới phát hiện, cô lại nghĩ mãi về Khúc Trục??

Không trách được cô, là tại Khúc Trục quái ơi là quái! Anh ta lại ở chỗ đó dọn lối đi cho người khiếm thị? Anh ta ôp hình tượng lâu quá nên mắc bệnh

nan y rồi sao??

Trịnh Bảo Châu lật qua lật lại không ngủ được, hình ảnh Khúc Trục khuấy dần trong đêm, cứ đọng trong đầu cô không đuổi đi được.

....Kệ đi. Trịnh Bảo Châu giữ nụ cười khẽ, nghĩ về Khúc Trục còn hơn là nhá hoàn trong đoàn làm phim.

Tối đó Trịnh Bảo Châu quả nhiên vẫn làm ác mộng, không thể may mắn thoát được. Do tối không ngủ ngon, buổi sáng cô bám giường một tí, ngủ đến mười giờ mới dậy. Hôm nay cô không nhận vai, không cần chạy đến phim trường.

Lúc cô xuống lầu, Tề Thịnh còn ở chỗ cô thử nghiệm người máy. Tiểu Ngọc thấy cô tới, bèn cười nói: "Cô Bảo Châu, anh Tề nói hôm nay người máy có thể dùng được rồi, em vừa thử, chơi vui ra phết!"

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, bước tới nhìn con người máy tròn ung ủng, hình dáng rất là cute, hơn nữa hệ thống âm thanh còn dùng giọng trẻ con, nghe càng đáng yêu hơn.

"Căn bản là không vấn đề nữa rồi, hôm nay có thể đi làm chính thức đây." Tề Thịnh nói với Trịnh Bảo Châu, "Trong quá trình sử dụng gặp vấn đề gì có thể gọi cho tôi."

"Được." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Không thì cơm trưa của chị, để nhóc con này mang cho chị nhé."

"Dạ được!" Tiểu Ngọc đáp ứng cái rụp, "Đền trưa em đặt cho chị!"

Tề Thịnh thu dọn đồng đồ mình mang tới, hỏi Trịnh Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, đã nghĩ ra tối nay đi đâu ăn cơm chưa?"

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, nói với anh ta: "Dạ này các anh đều ăn ở đây, tôi nghĩ mọi người đã chán rồi, tối nay chúng ta đổi chỗ nhé."

"Được, đi đâu?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Một nhà hàng khác của tôi."

Tê Thịnh: "..."

Cũng được.

Anh ta đang chuẩn bị về công ty, thì có một cậu shipper ôm một bó hoa tươi đi vào. Tê Thịnh dừng bước, tò mò nhìn một cái. Cậu shipper ôm hoa, nở với lễ tân: "Cái này tặng cho cô Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu vừa nghe, có hơi bất ngờ nhưng mà: "Tặng cho tôi?"

Cậu shipper nhìn cô, hỏi lại một câu: "Cô là cô Trịnh Bảo Châu ạ?"

"Phải, hoa đưa tôi là được."

"Vâng, cô ký tên vào đây ạ."

Trịnh Bảo Châu ký tên lên tờ đơn nhận hàng, ôm hoa qua. Trên hoa đặt một tấm card nhỏ, Trịnh Bảo Châu cầm lên nhìn, mặt trên viết một câu thả thính, ký tên Đàm Diệu.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Đoạn thời gian này Đàm Diệu rất ít khi xuất hiện ở nông trường Ánh Sao, nghe nói vì cuối năm rồi, công ty rất bận, anh ta bị bố bắt về công ty không thả cho chạy. Việc đó không ảnh hưởng lắm tới Trịnh Bảo Châu, dù sao anh ta đặt phòng ở đây mặc cho ở hay không ở, đều ảnh hưởng tới lợi nhuận.

Cô không ngờ là, anh ta bị bắt ở công ty vẫn còn có thời gian gửi hoa cho cô.

Tiểu Ngọc tò mò duỗi cổ, dường như muốn xem xem trên card ghi gì. Tê Thịnh cũng tò mò đứng một bên, cười hỏi một câu: "Hoa đẹp thật đấy, ai tặng cô"

thế?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Đàm Diệu."

Tiểu Ngọc vừa nghe thấy tên Đàm Diệu, như phản xạ có điều kiện: "Lại là anh Đàm Diệu á? Em nói có sai đâu, anh ta chắc chắn muốn cưới chị á!"

Trịnh Bảo Châu nhìn cô nàng, chuẩn bị cầm hoa lên lầu: "Rồi, đừng đoán mò, có thể anh ta có sở thích tặng hoa thì sao? Cơm trưa của chị nhớ lát nữa dùng người máy đưa cho chị nhé, chị thử phát."

"...Dạ, được ạ." Tiểu Ngọc đáp một tiếng, lại không nhìn được bắt đầu lo thay Khúc Trục.

Anh Đàm này không ở đây nữa, còn nhớ tặng hoa cho cô Bảo Châu này, sao anh Khúc chẳng có động tĩnh gì với!

Lo thay cho Khúc Trục không chỉ có cô nàng, còn có Tề Thịnh. Anh ta về tới công ty, bèn kể chuyện Đàm Diệu tặng hoa cho Trịnh Bảo Châu cho Khúc Trục: "Lúc tôi sắp rời khách sạn, thấy Đàm Diệu gửi cho cô Bảo Châu một bó hoa hồng cực to! Ngay cả lễ tân cũng nhìn ra anh ta muốn cưới cô Bảo Châu đấy."

Khúc Trục lúc này đang test khả năng vượt chương ngại vật của người máy hỗ trợ người mù với đồng nghiệp, nghe anh ta nói vậy hơi khựng lại, rồi lại đặt ánh mắt lên người máy: "Ờ."

Tề Thịnh sáp lại: "Sao ông không vội tí gì thế?"

Khúc Trục nói: "Tôi vội mà, thời gian giáo sư La cho tôi không còn mấy nữa, nên ông có thể ra khỏi phòng thí nghiệm không?"

Tề Thịnh: "..."

"A, khó trách cô Bảo Châu người ta không hứng thú với ông. Đúng là lãng phí cái mặt đấy." Tề Thịnh lắc đầu than thở ra khỏi phòng thí nghiệm.

Ánh mắt của Khúc Trục tối lại, cúi đầu gñi lại số liệu trên bảng kê.

Đến tối Tề Thịnñ vẫn tan làm trước Khúc Trục, anh ta trực tiếp đi tìm Trịnñ Bảo Châu, theo cô đến nhà hàng trong nội thành. Đạo này Trịnñ Bảo Châu chỉ chạy một tuyến phim trường và nông trường Ánh Sao, tới tới lui lui, lúc này cô mới nhận ra, đã lâu mình không lên phố!

Lần trước nhân viên cửa hàng Bunny gọi điện cho cô, nói cửa hàng có đồ mới về, cô không có thời gian đi xem!

Hôm nay ăn xong nếu thuận tiện thì đi dạo bách hóa Ánh Sao mới được.

"Đúng rồi, tôi còn gọi lão Khúc nữa, nhưng đạo này cậu ấy suốt ngày tăng ca, không biết hôm nay có tới được không," Tề Thịnñ nói với Trịnñ Bảo Châu lái xe ở ghế trước.

Trịnñ Bảo Châu nghe tên của Khúc Trục, lại nhớ tới chuyện tối qua, cô gật đầu ừ một tiếng, đưa mắt nhìn Tề Thịnñ qua gương chiếu hậu: "Tề Thịnñ, anh và Khúc Trục là bạn đại học, phải không?"

"Đúng, bọn tôi cũng cùng thầy hướng dẫn tiền sĩ, chẳng qua tôi tốt nghiệp sớm hơn cậu ấy hai năm." Tề Thịnñ nhìn Trịnñ Bảo Châu, trọng bụng hơi kỳ quái. Hôm nay sao cô Bảo Châu lại chủ động hỏi Khúc Trục rồi? Xem ra cô không phải hoàn toàn không hứng thú nữa!

Trịnñ Bảo Châu hỏi anh ta: "Vậy anh thấy Khúc Trục là người thế nào?"

"Độc miệng, thù dai, không dễ chọc." Tề Thịnñ đáp, "Lúc trước tôi cứ tưởng cậu ấy là cung bộ cạp, về sau mới biết cậu ấy lại là xử nữ!"

Trịnñ Bảo Châu cũng rất tán đồng quan điểm của anh ta: "Tôi cũng thấy vậy."

Tề Thịnñ nhìn cô một cái, lại nói: "Đương nhiên, cậu ấy cũng không phải không có ưu điểm, cậu ấy thông minh, lại kiên nhẫn, rất thích hợp làm

nghiên cứu khoa học."

Trịnh Bảo Châu cười lạn một cái: "Làm nghiên cứu khoa học có thể mua danh chuộc tiếng mà."

"Cái đó ngược lại là không nha, nếu cậu ấy muốn nổi danh trong giới học thuật, căn bản sẽ không về nước. Cô xem mỗi ngày cậu ấy đều tăng ca, có khác thì xã súc bình thường không?" Đối với thái độ nghiên cứu của Khúc Trục, Tề Thỉnh vẫn tán thưởng lắm, "Thực ra lấy năng lực của cậu ấy, có thể thi triển hoài bão ở rất nhiều lĩnh vực, nhưng cậu ấy lại chọn làm người máy hỗ trợ người mù, cậu ấy thật lòng muốn làm gì đó cho cộng đồng yếu thế."

Chương 22: Khúc Trục bị hình tượng của mình ám rồi.....

Trịnh Bảo Châu nghe Tề Thỉnh khen Khúc Trục đến thế, hết kiên nhẫn phần bác một câu: "Chính là thế, mới có thể làm nổi hình tượng "vì nước vì dân" của cậu ta đó."

Tề Thỉnh hỏi ngược lại: "Sao cô lại biết cậu ấy không thật lòng chứ?"

"Vì tôi hiểu cậu ta á." Trịnh Bảo Châu dứt lời, lại nhớ tới cảnh Khúc Trục dịch xe đạp công cộng tối qua. Ngày đông giá rét, trời vừa tối vừa lạnh, cô cũng chẳng rõ Khúc Trục muốn gì.

Lẽ nào bị hình tượng của mình ám mẹ nó rồi??

Tề Thỉnh ngẫm nghĩ, hỏi Trịnh Bảo Châu: "Ví dụ có một người đạo đức giả, nhưng anh ta làm việc tốt cả đời, vậy anh ta có được xem là người tốt không?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Đối với người khác mà nói là có, nhưng đối với người hiểu anh ta, thì anh ta là phường dối trá."

Tề Thỉnh ngả người về phía trước, nhìn bóng lưng Trịnh Bảo Châu: "Tôi tò mò đấy, vì sao cô lại thấy lão Khúc làm những việc ấy, là để mua danh chuộc tiếng hử?"

"Vì tôi biết thế, hình tượng của cậu ta xây dựng tốt như thế, cho dù cậu ta làm gì sai, cũng chẳng ai tin." Trịnh Bảo Châu nói xong, nhìn Tề Thỉnh qua gương chiếu hậu, "Chính là nơi những người bị bề ngoài của cậu ta lừa như anh đấy."

"..." Tề Thỉnh lặng đi một lúc, càng tò mò hơn trước, "Cho nên lão Khúc đã làm

chuyện gì sai thế?"

Trịnh Bảo Châu giật giật khóe miệng, lại đem lời nuốt trở về: "Thôi, lười nói, dù sao nói ra anh cũng không tin."

"...Cô không nói sao biết tôi có tin hay không chứ!" Tề Thỉnh làm một người đam mê drama, thứ khiến anh ta khó chịu nhất là nói một nửa giấu một nửa này, "Cô nói với tôi đi mà, tôi phân tích giúp chứ!"

"Không nói, nhớ tới lại bực mình."

Tề Thỉnh: "..."

Thôi, chốc nữa anh ta sẽ hỏi thẳng Khúc Trục! Anh ta thật muốn xem xem lão Khúc đã làm gì sai, mà khiến Trịnh Bảo Châu ghim từng ấy năm.

Giờ này đúng vào giờ cao điểm tan tầm, xe của Trịnh Bảo Châu bị tắc đường một lúc, đến nhà hàng chậm hơn dự kiến một chút. Nhà hàng này là nhà hàng đồ Tàu đầu tiên cô mở, kinh doanh nhiều năm, diện tích đã mở rộng mấy lần, nội thất trang trí bên trong cũng đổi mấy lần rồi. Không ít cửa hàng chung quanh mở cửa không bao lâu đã đổi chủ, chỉ có nhà hàng của bọn họ luôn sừng sững không ngã.

Cô đỗ xe xong, bèn dẫn Tề Thỉnh vào. Tề Thỉnh lần đầu tới đây ăn cơm, trang trí trong nhà hàng rất thời thượng, người vào ăn cơm phần lớn là thanh niên. Trong nhà hàng cũng có phòng riêng, thường dùng để chuẩn bị tiệc. Hôm nay Trịnh Bảo Châu qua còn đặt trước một phòng riêng, phục vụ ở nhà hàng đều nhận ra Trịnh Bảo Châu, thấy cô dẫn người vào, liền mời bọn họ vào phòng riêng.

"Đây là menu, anh xem thử đi." Trịnh Bảo Châu đưa menu cho Tề Thỉnh, Tề Thỉnh liếc nhìn giá, tính là tầm trung, anh ta vẫn mời được. Anh ta cười đưa menu lại cho Trịnh Bảo Châu: "Đã nói là tôi mời, cô cứ gọi món đi."

"Ồ kê." Trịnh Bảo Châu cũng không nhìn menu, gọi vài món đặc sắc trước, cùng một số món giới hạn theo mùa, "Tạm như vậy đã, nếu lát nữa Khúc

Trực tới, không đủ mình lại gọi thêm."

"Được."

Nhân viên phục vụ thu menu đi ra ngoài, một người khác đi vào đưa nước rót trà cho họ, còn bung lên một ít đồ ăn vặt.

Hai người ngồi một chốc, người phục vụ đã dẫn Khúc Trực tới. Tề Thỉnh không ngờ Khúc Trực tới sớm thế, nhìn anh mấy phần kinh ngạc: "Hôm nay ông không tặng ca à?"

"Ừ." Khúc Trực gạt đầu, ngồi vào bàn, "Hôm nay đi sớm một tí, tôi ngồi tàu điện ngầm, nhánh lắm."

"Ồ...thảo nào." Tề Thỉnh nói đoạn, cười tủm tủm nhìn anh, "Hóa ra ông muốn ăn cơm với cô Bảo Châu đến thế nha."

"..." Khúc Trực bung chén trà, nhấp một ngụm trong chén, "Ông nghĩ nhiều rồi, bữa này ông trả tiền, được ăn chùa tội gì không ăn."

"..." A, cái thằng này.

Người phục vụ thấy có người mới vào, bèn đưa menu cho anh, Khúc Trực ngó qua, đồ ăn ở nhà hàng này tuy cũng là kiểu Trung, nhưng tinh xảo hơn những món ở khách sạn của Trịn Bảo Châu, nhà hàng của khách sạn bán thuần đồ dân giã, món ở đây được thiết kế hoa lá cành hơn.

Anh gọi hai món Trịn Bảo Châu chưa gọi, rồi trả menu cho người phục vụ/

Tốc độ lên món của nhà hàng rất khá, Khúc Trực còn chưa uống xong trà, những món Trịn Bảo Châu gọi đã được bung lên. Tề Thỉnh thử một miếng tôm nõn, quay qua gạt như giã tỏi với Trịn Bảo Châu: "Hương vị không tồi, màu sắc xào ra cũng đẹp, nhìn lỏng lẻo lánh."

Trịn Bảo Châu đương nhiên cũng khen không dứt miệng về đầu bếp nhà mình: "Những món tối nay đều do Vương Vũ Kỳ tự làm đó, chị ấy giờ đã là

bếp chính ngang hàng với sư phụ Triệu rồi."

Khúc Trúc nghe thế, nhớ lại người học việc nhỏ cô kể khi trước: "Là người học việc nhỏ cậu nói hôm trước hả?"

"Phải á." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Chị ấy rất có tài nấu ăn, lúc sư phụ Triệu vừa tới, còn có thành kiến vì chị ấy là con gái, bây giờ sư phụ Triệu lại là người khen chị Vương nhiều nhất ấy."

Tê Thịnh vừa gấp thức ăn vừa nói: "Tay nghề của cô ấy quả không tồi nha, món này nhìn có vẻ phình phồng, nhưng ăn vào miệng cái là có vị khác ngay."

Trịnh Bảo Châu nói: "Tiếc cái giờ phòng bếp đang bận, nếu không có thể để các anh gặp bếp chính của nhà tôi rồi. Ày, nói cho cùng, vẫn là mì có mắt nhìn người."

Trịnh Bảo Châu nói nói, bắt đầu bung bỏ chính mình, rằng năm ấy mình làm thế nào từ một đồng người chọn ra người bình bình như Vương Vũ Kỳ.

Cơm nước xong thời gian cũng chưa quá muộn, Trịnh Bảo Châu đã lên kế hoạch đi bách hóa Ánh Sao shopping, Tê Thịnh rất là thích thời ngỏ ý: "Tôi không đi đâu, về trước đây, lão Khúc ông đi cùng cô Bảo Châu nhé, lát nữa cùng về nông trường Ánh Sao mà."

Khúc Trúc liếc Trịnh Bảo Châu một cái, không nói gì, Trịnh Bảo Châu thấy anh không từ chối, nghĩ bụng chắc cậu ta muốn đi ké xe mình đây: "Tùy, cậu ta thích đi thì đi, tôi có ngăn được đâu."

"Vậy hai người cùng đi đi, lão Khúc còn xách đồ giúp cô được ó." Tê Thịnh sắp xếp chỗ họ, xong việc chạy lấy người.

Bách hóa Ánh Sao cách nhà hàng không xa, Trịnh Bảo Châu ngồi lên xe, phát hiện Khúc Trúc mở cửa ghế phụ, cong eo ngồi vào. Cô nhìn anh không nói gì, về mặt hơi chằm một tí, Khúc Trúc dường như không thấy có gì không ổn, anh kéo dây an toàn bên người, nhìn lại Trịnh Bảo Châu: "Nhìn tôi làm

gì?"

"..." Trịnh Bảo Châu khẽ trẻ môi, thu mắt về, lái xe đi.

Đền bách hóa Ánh Sao, Trịnh Bảo Châu đi thẳng đến cửa hàng chuyên doanh của Bunny. Cô là khách quen của cửa hàng, sớm đã là VIP sang chảnh, nhân viên cửa hàng thấy cô thì đón tiếp nhiệt tình phi thường. Trước kia Trịnh Bảo Châu tới mua đồ, đều đi với bạn gái hoặc đi một mình, hôm nay bên cạnh cô là một anh đẹp trai xuất sắc, nhân viên cửa hàng đều không nhìn được mà nhìn anh mấy lượt.

Nhân viên cửa hàng khá thân với Trịnh Bảo Châu vừa chọn quần áo giúp cô, vừa hỏi: "Cô Bảo Châu, anh chàng đẹp trai kia là bạn trai của chị ạ? Anh ấy có phải người mẫu không?"

Trịnh Bảo Châu nghiêng mình nhìn Khúc Trục một cái, một anh chàng chân dài, eo nhỏ, đẹp zai đứng ở kia, chói hết cả mắt. Ngoại trừ nhân viên cửa hàng cứ thôi thỏai nhìn trộm anh, cả khách hàng nữ cũng liếc trộm.

Cái mặt của Khúc Trục từ nhỏ đến lớn rõ rành rành là thú tai vạ nữ sinh.

"Không, anh ta làm nghiên cứu khoa học." Trịnh Bảo Châu đáp một câu.

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc nhìn Khúc Trục cái nữa: "Nhà khoa học ạ? Quả không nhìn ra nha, anh ấy đáng ngon khí chất tốt, hay là chị mua cả đồ nam đi? Chỗ bọn em có mấy bộ mới, đặc biệt hợp với anh ấy ạ."

"..." Trịnh Bảo Châu nói, "Không cần, anh ta ngồi phòng thí nghiệm cả ngày, chả có dịp để mặc."

"...Dạ." Nhân viên cửa hàng mang ra một chân váy màu vàng kim, đưa cho Trịnh Bảo Châu, "Chân váy này em nhìn một cái là thấy rất hợp với chị! Màu vàng kim cực kỳ nổi khí chất, không tục tí nào, lên phom cực đẹp, hoa văn chìm ở phía trên cũng rất tự nhiên."

"Trông đẹp thật." Trịnh Bảo Châu vừa thấy cái váy là thích, màu vàng kim

này đúng là đồ ni đóng giày cho cô mà.

"Em phối giúp chị set cả áo nhé, bây giờ vừa vặn cuối năm, chị đi tiệc đi chơi đều mặc được."

"Ờk."

"Có thể thêm túi, đây là sản phẩm mới của bọn em, rất hợp với cái váy này ạ."

Trịnh Bảo Châu nhìn nhìn, túi không tệ, nhưng lúc trước Mạnh Nhã Hàm vừa tặng cô một cái, cô còn chưa có dịp xài. Cái túi ấy cũng sáng lập lòe, có thể phối với chân váy này thành một set: "Túi thì tạm thời chưa cần, em giúp chị tìm áo đi."

"Dạ." Nhân viên cửa hàng lấy cái áo cùng set tới, còn mang thêm vài phụ kiện cho Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu thử mặc một chặp, hiệu quả lên người không tồi, hơn nữa mặc full set lên cả người đều tỏa ra mùi tiền vàng.

"Cô Bảo Châu, chị mặc cái váy này quá hợp, không phải ai cũng áp được màu vàng kim đâu ạ!" Nhân viên cửa hàng bắt đầu tung hương với Trịnh Bảo Châu, "Phối thêm mấy phụ kiện này, thì chắc mắt lung linh là lên luôn!"

Trịnh Bảo Châu biết cô nàng muốn cô mua hết set này, mới tặng bốc như vậy, nhưng set đồ này đúng đẹp, mua cũng không lỗ. Cô chiêu gương quay sang hướng khác, khéo mắt liếc ra chỗ Khúc Trục vừa đứng, giờ đã chẳng còn ai.

Nhân viên cửa hàng nhàn nhay phát hiện ánh mắt cô, nói: "Quý anh vừa nãy tự dung đi mất, không nói gì với bọn em, có thể là đi vệ sinh chẳng."

Trịnh Bảo Châu không cảm thấy anh sẽ đi vệ sinh, chắc là chán ở đây chờ cô thử đồ thôi. Nghĩ lại cũng đúng, Khúc Trục chả hình cô mang vàng dát bạc, ăn mặc lấp lánh đẹp đẽ nhất còn gì?

"Mặc kệ anh ta." Trịnh Bảo Châu soi gương xong, nói với nhân viên, "Chị lấy

cả set này nhé."

"Dạ dạ, chị xem còn có gì không vừa người không ạ? Bọn em có thể sửa giúp ạ."

"Không cần, rất vừa rồi." Trịnh Bảo Châu đang chuẩn bị thay đồ ra, liền thấy Khúc Trục quay lại. Trong tay anh xách theo túi giấy có LOGO của Thiên Đường Bánh Ngọt, Trịnh Bảo Châu lại gần, nhìn túi giấy trong tay anh một cái: "Cậu đi mua bánh ngọt à?"

"Ừ." Khúc Trục gật đầu, "Nghe nói Thiên Đường Bánh Ngọt ở đây rất nổi tiếng."

Trịnh Bảo Châu ồ một cái hiểu ra, Khúc Trục giống cô, thích ăn bánh ngọt nhỏ. Thiên Đường Bánh Ngọt mới mở cửa hai năm nay, Khúc Trục nhiều năm ở nước ngoài, chưa từng ăn ở đó.

"Tôi còn mua một miếng mousse dâu tây, tôi nhớ cậu thích loại này." Khúc Trục mở túi giấy ra, đưa Trịnh Bảo Châu xem. Trịnh Bảo Châu cúi đầu ngó vào túi, trong đó có một miếng mousse dâu tây.

"Không phải chứ, cậu tính mời tôi ăn bánh hả?" Trịnh Bảo Châu nửa tin nửa ngờ nhìn anh một cái. Khúc Trục hờ hững một tiếng, giải thích: "Lần trước cậu mời tôi ăn khuya, tôi có đi có lại thôi."

"Ồ...."

"Hơn nữa tôi chờ ở đây cũng chẳng có gì làm." Khúc Trục lại bổ sung cho mình một câu.

Trịnh Bảo Châu nghe anh nói vậy, cố ý giơ tay xoay một vòng trước mặt anh: "Ai bảo cậu chẳng có gì để làm, không phải cậu có thể chọn đồ giúp tôi à? Xem, bộ này thế nào?"

Ánh mắt của Khúc Trục dừng trên người cô mấy giây, thoáng mắt tự nhiên khẽ dịch mắt đi: "Rất hợp với cậu."

Trịnh Bảo Châu chờ nghe anh nữa mai, không ngờ anh lại nổ một câu như vậy, suýt nữa chính chết cô.

Khúc Trục bị làm sao vậy, đổi chiến thuật à?

Trịnh Bảo Châu nhìn anh: "Không phải chứ, không phải chứ, cậu đang khen tôi à? Không phải cậu nên nói là, ha, tôi thấy cậu nên sửa tên thành Trịnh Bảo Khí thì hơn."

Khúc Trục: "..."

Lúc trước anh từng nói thế thật.

Trịnh Bảo Châu thấy anh không đáp, nghi ngờ quan sát anh: "Sao tôi thấy gần đây cậu cứ quái quái nhỉ?"

"..." Khúc Trục hơi nhếch mép, "Có à?"

"Có." Trịnh Bảo Châu nói chắc như đinh đóng cột, "Chớ không phải cậu đang điếm tuyệt chiêu nào đây chứ?"

"..." Khúc Trục cảm nín một lúc, "Cậu chọn xong chưa?"

"Rồi." Trịnh Bảo Châu lại nhìn anh một cái, rồi đi thay bộ đồ trên người ra, sau đó thanh toán để về.

Đọc đường về, Khúc Trục vẫn ngồi ở ghế phụ lái, Trịnh Bảo Châu đột nhiên phát hiện mình bắt đầu quen rồi.

Vậy là Khúc Trục chơi bài gây mê kẻ địch huh? Nhất định là thế, không chừng đợi cô buồn lòng cảnh giác cái là chơi lớn ấy chứ!

Nhưng chắc anh không động tay vào bánh mousse dâu tây dâu, thế nên cô vẫn sẽ mang bánh về phòng ăn.

Khúc Trục mua cho mình bánh mousse matcha berry, bánh chỉ có một miếng nhỏ, ăn xong anh đi tắm một cái, chuẩn bị sấy tóc rồi ngủ. Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, Khúc Trục mặc áo tắm, cầm cái khăn lớn vừa lau tóc, vừa bước ra ngoài.

Di động để đầu giường sáng lên một cái, Khúc Trục đi qua cầm lên xem, là Tề Thính nhắn tin cho anh.

Tề Thính: Ông và cô Bảo Châu về rồi hả? [Đầu chó]

Khúc Trục: Có gì nói nhanh

Tề Thính:....Con người ông thật chẳng lãng mạn tí nào

Khúc Trục: Quái, sao tôi lại muốn lãng mạn với ông nhỉ?

Tề Thính: [Cười mỉm]

Tề Thính: Thế tôi nói thằng, lúc nhỏ ông làm chuyện gì sai, khiến cô Bảo Châu nhớ mãi tới giờ hả?

Khúc Trục:?

Tề Thính: Đừng vờ vịt nữa, hôm nay người ta nói đó, lúc nhắc tới còn giận tím người

Khúc Trục nhíu mày, lúc nhỏ anh làm gì sai nhỉ? Anh cũng muốn hỏi Trính Bảo Châu.

Tề Thính: Hay là ông lừa tình em gái nào? Tôi thấy cái ông dễ sai nhất chỉ có cái đây.

Tề Thính: Đẹp zai gây tội nha.

Khúc Trục: ....Cái sai lớn nhất đời tôi, là vào cùng công ty với ông đây.

Tê Thịn: [Cười mỉm]

Khúc Trục để di động xuống, không để ý anh ta nữa, nhưng lúc sắp tóc anh vẫn tự hỏi vấn đề này.

Rốt cuộc anh đã làm gì sai??

Bên Trịn Bảo Châu thì đã ăn hết bánh rồi ngủ ngon lành, chả lo tí gì về lượng calo. Hôm sau cô cũng không nhận được vai, không cần chạy tới phim trường. Cô phát hiện mặt hàng này đúng là tăng nhiều cháo ít, không nhận được vai diễn là chuyện thường ngày ở huyện của nhóm diễn viên quần chúng.

Nhưng Trịn Bảo Châu cũng không gấp, không có vai thì cô tiếp tục nhìn video luyện diễn xuất và đọc thoại trong phòng, một buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Cô bấm thời gian, nhấn một tin cho Tiểu ngọc, kêu cô nàng bỏ giúp bữa trưa vào người máy để nó đưa lên.

Hai ngày nay Trịn Bảo Châu cưng con người máy này vô cùng, không thêm xuống lầu ăn cơm luôn.

Lúc này Tiểu Ngọc đang dạy một cậu shipper sử dụng người máy, cậu ta mang mũ bảo hiểm, nghe nghiêm túc ra trò.

"Sao nào, thao tác đơn giản lắm phải không?" Tiểu Ngọc theo học Tê Thịn hai ngày, đã chính thức tốt nghiệp, dạy cho cậu chàng đầu ra đây, "Như này thì lúc bọn chị bận, các em cũng tự dùng được, không phải mất thời gian."

"Dạ dạ, hiểu rồi." Cậu chàng gật đầu, đưa tay sờ con người máy tròn ủng, "Công nghệ bây giờ tiên tiến quá ta."

"Phải ha, công nghệ thay đổi cuộc sống!" Tiểu Ngọc nói xong, đoạn thấy ngoài cửa có một anh trai trẻ tuổi đi vào. Anh ta mặc áo măng tô, quần khấn quàng kẻ ô vuông. Sau khi vào, liền đứng trong sảnh ngõ trái ngõ phải.

"Chào anh." Tiểu Ngọc cất tiếng chào, thấy người này hơi quen quen.

Quái, cô thấy anh ta ở đâu nhỉ?

Cô còn chưa nghĩ ra, đôi phương đã đi tới quầy lễ tân, mở miệng nói với cô:
"Chào cô, tôi muốn tìm Lương Tuệ Tuệ."

Tiểu Ngọc ngây ra, cô đã nhớ ra là thấy anh ta ở đâu rồi!

Đây chẳng phải tra nam cấp vũ trụ - Lý Dật Phạm sao!

Chương 23: Sau đó ông phát hiện mình thích rồi...

Nhận ra người đến là Lý Dật Phàm, thái độ của Tiểu Ngọc quay phắt 180 độ, ngay cả nụ cười chuyên nghiệp luôn treo trên mặt cũng chẳng còn: "Tìm cái gì mà tìm? Tìm người thì ra đồn công an đi."

Lý Dật Phàm không ngờ cô lễ tân này mở mồm lại chát như vậy, sắc mặt hắn cứng lại, sau đó nhìn cô với vẻ hơi căm: "Cô có thái độ gì đây? Lễ tân mấy người tiếp khách như thế à?"

Tiểu Ngọc nói: "Bọn tôi tiếp khách đương nhiên không có thái độ này, vấn đề là anh là khách hả? Anh không phải, anh chỉ là gã lừa đảo."

Sắc mặt của Lý Dật Phàm lại khó coi vài phần, hắn nghĩ con lễ tân này chắc đã biết chuyện từ chỗ Lương Tuệ Tuệ, bèn không nói với cô nữa, tự quay đi tìm nhà hàng.

Hắn biết Lương Tuệ Tuệ làm phục vụ ở nhà hàng, tuy hắn tới đây lần đầu, nhưng trong khách sạn có bảng chỉ dẫn, muốn tìm nhà hàng không khó.

Tiểu Ngọc vốn định kéo hắn lại, nhưng có khách xuống làm thủ tục trả phòng, cô nàng đành phải trả phòng cho khách trước.

Lý Dật Phàm vừa bước vào nhà hàng, liền thấy ngay Lương Tuệ Tuệ đang dọn bàn ăn. Cô mặc đồng phục làm việc cùng kiểu, búi tóc củ tỏi, mặt còn trang điểm nhẹ nhàng. Khi Lý Dật Phàm thấy cô còn ngỡ ngàng cả ra, hắn đã lâu không gặp Lương Tuệ Tuệ, dường như Lương Tuệ Tuệ đã đẹp hơn hắn nữa.

"Tuệ Tuệ." Hắn tiến lại, gọi Lương Tuệ Tuệ một tiếng. Lương Tuệ Tuệ nghe tiếng hắn ngẩn ra một cái, nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Là Lý Dật Phàm, cô ấy không nghe làm.

Lý Dật Phàm thấy cô thì mừng húm, bước tới định kéo tay cô, bị Lương Tuệ Tuệ né đi. Động tác của Lý Dật Phàm sượng một chút, hẳn biết Lương Tuệ Tuệ đang giận hẳn, cho nên hẳn hạ thấp mình, định dỗ cô, chắc cô sẽ tha thứ hẳn thôi: "Tuệ Tuệ, anh biết lần này anh sai, anh đã biết lỗi rồi, em đừng giận nữa được không?"

Lương Tuệ Tuệ mím môi, mắt kiên nhẫn đi vòng qua hẳn: "Tôi đang làm việc, anh đừng ở đây làm phiền."

Lý Dật Phàm vẫn theo sát phía sau: "Tuệ Tuệ, anh thật sự biết sai rồi, anh đã chìa tay với Trần Đan Ni rồi, em tha thứ cho anh một lần nhé."

Lương Tuệ Tuệ vốn chẳng định để ý, nhưng lời hẳn nói thật khiến cô tức cười. Cô dừng lại nhìn Lý Dật Phàm, trong mắt đều là trào phúng: "Anh chìa tay với cô ta? Tôi thấy người ta không thêm anh nữa thì có!"

"..." Lý Dật Phàm mím môi, lại muốn kéo Lương Tuệ Tuệ lại. Lương Tuệ Tuệ đập tay hẳn ra, khó được một lần nổi giận: "Lý Dật Phàm, anh liêm sỉ tí đi! Người ta không cần anh, anh lại chạy về tìm tôi, anh coi tôi là gì? Trạm thu gom rác à?"

Sắc mặt Lý Dật Phàm cứng lại, hẳn không ngờ Lương Tuệ Tuệ lại nói khó nghe thế, hẳn và Lương Tuệ Tuệ quen nhau bao nhiêu năm, Lương Tuệ Tuệ lúc nào cũng quan tâm săn sóc, chẳng có lần to tiếng với hẳn.

Hẳn còn chưa phản ứng lại, đã có ba người khách nước ngoài đi vào nhà hàng, Lương Tuệ Tuệ thấy khách đến, không để ý hẳn nữa, chạy qua đón khách. Lý Dật Phàm đứng đó, nhìn cô dùng tiếng Anh lưu loát giao tiếp với khách nước ngoài, dẫn họ tới bàn cạnh cửa sổ. Ánh mặt trời rơi trên khóe môi cô, khiến nụ cười của cô trở nên lóa mắt.

Lý Dật Phàm hơi giật mình, tiếng Anh của Lương Tuệ Tuệ tốt như thế tự lúc nào? Rõ ràng thời cấp ba đọc bài khóa, cô còn trúc tra trúc trắc. Còn người

cô ấy cũng sáng sủa hơn trước nhiều, hồi cấp ba cô chẳng có bạn bè gì, cho dù ở thị trấn nhỏ của bọn họ, cũng chỉ là một cô gái mờ nhạt.

Nhưng Lương Tuệ Tuệ trước mắt, đã không là Lương Tuệ Tuệ hẳn từng biết nữa, cô trở nên thông minh xinh đẹp hơn xưa, cũng tự tin hơn xưa.

Lý Dật Phàm không rõ cảm xúc trong lòng, hẳn bất giác đi lên, gọi Lương Tuệ Tuệ một tiếng. Lương Tuệ Tuệ thấy hẳn, cắt ngay nét cười trên mặt. Thấy Lương Tuệ Tuệ vẫn không chịu ngoảnh tới mình, Lý Dật Phàm đành đổi chủ đề khác: "Anh ăn cơm ở đây được chứ?"

Lương Tuệ Tuệ nói: "Vị trí gần cửa sổ cần phải đặt trước, xin hỏi anh đã đặt chưa?"

"Tuệ Tuệ, em nhất định phải vậy sao?" Lý Dật Phàm tiến gần Lương Tuệ Tuệ hai bước, Lương Tuệ Tuệ vô thức lùi ra sau. Vừa lùi một bước, đã cảm giác mình đụng vào người khác, Lương Tuệ Tuệ vội quay lại xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi."

"Em gái hôm nay nhiệt tình thế." Tiếng Tề Thỉnh từ trên đầu vọng xuống, Lương Tuệ Tuệ sững sốt, ngẩng đầu lên.

Quả nhiên là Tiên sĩ Tề đang đứng đó ạ.

Lương Tuệ Tuệ thấy mình đứng là xu cà na.

Tề Thỉnh kéo Lương Tuệ Tuệ ra sau mình, nhìn Lý Dật Phàm ở đối diện: "Chú đang quấy rối nhân viên phục vụ của bọn anh hả?"

Đã có không ít khách trong nhà hàng ngoảnh nghiêng về bên này, còn có người chỉ chỉ chỗ chỗ Lý Dật Phàm. Lý Dật Phàm tốt xấu gì cũng là sinh viên, bỗng có hơi xấu hổ: "Không phải, tôi là bạn trai của Lương Tuệ Tuệ."

Lương Tuệ Tuệ đứng sau lưng Tề Thỉnh lớn tiếng phủ nhận: "Anh ta không phải!"

Tề Thỉnh nhìn Lý Dật Phàm nói: "Người ta nói là không phải, chú còn cù cà cù

kèo, anh gọi bảo vệ tổng cổ ra bây giờ."

Anh ta vừa nói đến đó, thì Trịn Bảo Châu đã mang bảo vệ của khách sạn tới. Khách ăn cơm trong nhà hàng khó có cơ hội thấy tình huống này, ào ào ngẩng đầu hít drama.

Sau khi Trịn Bảo Châu tới, không thêm nhiều lời với Lý Dật Phàm, trực tiếp kêu bảo vệ xách Lý Dật Phàm lên, lôi khỏi nhà hàng—tu thế giống hệt hôm cô bị hai con nhà hoàn lôi ra ngoài.

"Đã làm phiền mọi người dùng cơm rồi ạ." Trịn Bảo Châu vừa cười vừa nói với khách trong nhà hàng, "Giờ đã không sao rồi, mọi người có thể tiếp tục, để xin lỗi, lát nữa mỗi bàn chúng tôi sẽ tặng một phần ăn nhỏ. Chúc mọi người dùng bữa vui vẻ."

Trông thấy có người nước ngoài trong nhà hàng, cô còn dùng tiếng Anh nói lại lần nữa.

Thực khách trong nhà hàng đương nhiên là vui, bọn họ không chỉ được xem tuồng, còn được một món miễn phí.

Trịn Bảo Châu nói với mọi người xong, cũng rời nhà hàng. Hai bảo vệ ở đằng trước không ném Lý Dật Phàm ra ngoài, mà lôi hắn đến phòng nghỉ. Trịn Bảo Châu cũng theo sau, cô lại sofa ngồi xuống, cười cười nhìn Lý Dật Phàm trước mặt: "Đến cũng đến rồi, chúng ta nhân dịp này tán gẫu đi, tiền chú nợ Tuệ Tuệ định khi nào trả?"

Lý Dật Phàm nhíu mày, nhìn cô nói: "Chị là ai? Chuyện này liên can gì đến chị?"

Trịn Bảo Châu nói: "Chị là bà chủ chỗ này, chú chạy tới khách sạn của chị làm loạn, chú nói xem có liên can tới chị không?"

Lý Dật Phàm càng nhíu chặt mày: "Chuyện này Tuệ Tuệ nói cho mấy người hả? Đây là chuyện riêng của bọn tôi, em ấy đâu cần bỏ bỏ cho tất cả mọi người biết!"

Lời này khiến Trịnh Bảo Châu bật cười: "Chú đã cố mặt mũi làm, còn sợ người ta biết? Cái này tính gì là mọi người biết, chị còn chưa lên báo mua hot search cho chú đâu."

Lý Dật Phàm mím chặt môi, một lúc sau mới bật ra một câu không hề sáng ý: "Đây là chuyện riêng của bọn tôi, không liên can đến chị."

"Hi vọng chú hiểu rõ tình hình, bây giờ chú đã chẳng còn quan hệ gì với Lương Tuệ Tuệ nữa, cũng không tồn tại chuyện gì riêng." Trịnh Bảo Châu nhìn Lý Dật Phàm, cảm thấy hẳn bị xã hội vùi dập chưa đủ, "Lần sau chú lại đến khách sạn chị làm loạn, chị báo cảnh sát luôn."

"...Tôi biết rồi, có phải mấy người ở giữa đêm bị thốc chọc bị gạo không!" Lý Dật Phàm đột nhiên hung hăng bật dậy, bảo vệ đứng cạnh bên cạnh lập tức tiến lên ngăn hẳn lại.

"Đừng có cần bừa, chỗ bọn chị có camera đây." Trịnh Bảo Châu nhìn hẳn một cái, cũng đứng lên, "Chú tự làm những việc bẩn thỉu đây, còn muốn đổ cho ai? Từ giờ chú chỉ có quan hệ còn nợ - chủ nợ với Tuệ Tuệ thôi, lần sau chú xuất hiện trước mặt em ấy tốt nhất là để trả tiền."

Nói đoạn, cô nói với hai bảo vệ: "Tổng cậu ta ra, nhìn chương hết cả mắt."

"Dạ cô Bảo Châu!"

Bảo vệ tổng cổ Lý Dật Phàm ra ngoài, nhưng Lý Dật Phàm là heo chét đêch sợ nước nóng, không cho vào khách sạn, thì hẳn ở ngoài chờ, ra bộ không đợi được Lương Tuệ Tuệ thì không rời khỏi đây.

Lúc Tề Thỉnh đi ra từ khách sạn, hẳn vẫn còn đứng đây. Tề Thỉnh xách cơm hộp mua giúp Khúc Trục, anh ta liếc Lý Dật Phàm một cái, rồi đi về phía công ty.

"Lão Khúc, cơm rang của ông tới rồi nè." Dạo này Khúc Trục bận đến độ không ra ngoài ăn cơm được, buổi trưa cũng nhốt mình trong phòng thí

nghiệm. Tề Thỉnh mang cơm về chỗ anh, thừa dịp anh ăn cơm đứng bên cạnh tán phét: "Vừa nãy tôi đi ăn, có một thằng trẻ trẻ trông như sinh viên, chạy đến tìm Lương Tuệ Tuệ, sau đó bị bảo vệ tổng cổ."

Tay cầm đũa của Khúc Trục khựng lại, hỏi Tề Thỉnh: "Ai vậy?"

Tề Thỉnh đáp: "Nói là bạn trai của Lương Tuệ Tuệ, nhưng người ta căn bản không nhận. Da mặt nó cũng dày, lúc tôi đi nó còn đứng chờ ngoài cửa khách sạn."

Khúc Trục hừ lạnh một cái: "Da mặt dày là đúng rồi, không thì sao mà lầy tiền của Lương Tuệ Tuệ đi của hoa khôi của khoa chó được."

Lúc trước Tề Thỉnh chỉ nghe bảo Lương Tuệ Tuệ có chuyện gì đó, động đến cả cảnh sát, nhưng anh ta vạn lần không ngờ là như vậy: "Gi? Thời đại này còn có cô gái ngốc thế á? Quả nhiên các cụ nói không sai, đồng tình với đàn ông là bất hạnh với phụ nữ!

Khúc Trục: "..."

Tề Thỉnh ông là lớp trưởng lớp đạo đức đàn ông hả?

"Nếu con gái tôi sau này gặp phải thứ đàn ông này, tôi sẽ đánh gãy cả ba cái chân cả thằng chả!" Tề Thỉnh nhập vai vào con gái mình, bắt đầu nổi giận.

"..." Khúc Trục lặng đi, rồi mở miệng, "Xã hội pháp trị, ông chú ý dùng để lại chứng cứ."

Tề Thỉnh: "..."

Lão Khúc nói đúng.

Lý Dật Phàm là gã tra nam ăn cơm mềm, da mặt dày đến khác thường, hẳn đứng chờ ngoài cửa khách sạn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng chờ được Lương Tuệ Tuệ ra. Thấy Lương Tuệ Tuệ, mặt Lý Dật Phàm hớn lên, lập tức

nhào lên nghiền nhón đón.

"Tuệ Tuệ...."

"Chát!"

Lương Tuệ Tuệ giật ùng ùng đi ra khỏi khách sạn, thấy Lý Dật Phàm vung tay cho hấn một bạt tai, cú đánh rất vang.

Một tát này làm Lý Dật Phàm ngỡ người, trong tưởng tượng của hấn, Lương Tuệ Tuệ hấn phải đau lòng hấn đứng chịu lạnh ở đây hai tiếng, sau đó thả thối hấn.

"Lý Dật Phàm, anh không cần mặt mũi nhưng tôi thì có! Bản thân anh làm gì, có cần tôi vác loa đi rao lại lần nữa không hả? Anh còn mặt dày tới tìm tôi? Hà?" Lương Tuệ Tuệ nghẹn hai tiếng, lúc này rốt cuộc cũng xả hết cơn giận và nổi uất ức tích lũy thật lâu trong lòng ra.

Lý Dật Phàm hoàn hồn, ôm bên mặt nóng rẫy của mình, cũng bắt đầu nổi nóng: "Em tưởng anh thích lắm à? Anh không làm thế em có đi ra không? Em tưởng chỉ có em là oan ức đây à? Mấy đứa bạn của em đi khắp trường tung hê chuyện của anh, bây giờ giáo viên hướng dẫn khóa bọn anh biết hết rồi! Anh sắp phải thôi, em nhất định phải làm ầm lên vào lúc này hả?"

"Tôi làm ầm cái gì? Anh còn oan ức à? Cầm tiền của tôi đi tán hoa khôi khóa là anh chứ ai? Có ai ép anh không?" Lương Tuệ Tuệ hét trả to hơn, "Anh có muốn tính xem hai năm nay anh tiêu bao nhiêu tiền của tôi không? Chưa tính tiền hàng tháng tôi gửi cho anh, riêng một năm anh thi cao học này, tôi đặt cơm tối cho anh, đã đặt đèn mấy nghìn tệ! Anh có trả không tháng chờ hờ này!"

Đám Tiểu Ngọc đứng hóng ở cửa: "..."

Tuệ Tuệ, trâu bò.

Lý Dật Phàm bị mắng không cãi lại được, dưới ánh mắt lom lom của những

người chung quanh, hấn mím miệng nhìn Lương Tuệ Tuệ: "Tôi bay giờ đúng là không có tiền, đợi tôi đi làm rồi sẽ trả em! Đừng tưởng là có tiền thì nhực mạ người khác, đừng khinh thiếu niên nghèo!"

"Ha, anh tưởng mình là nam chính trong truyện nam tần à!" Lương Tuệ Tuệ quả thật giận quá hóa cười, về khoản đổi trắng thay đen, Lý Dật Phàm đúng là tay lão luyện, "Nam chính truyện nam tần mà nghe thấy chắc cũng phải chửi một câu xu cà na!"

"Em!" Lý Dật Phàm phát hiện mình lại không chửi lại Lương Tuệ Tuệ, cuối cùng đành phải xám xịt bỏ chạy. Lương Tuệ Tuệ combat xong, cảm giác lòng bỗng sung sướng khoan khoái nhiều, cô nàng trở vào cửa khách sạn, nhìn đám đồng nghiệp đứng đó hỏi: "Vừa nãy tớ phát huy được không?"

Tiểu Ngọc giờ ngón cái với cô nàng: "Hoàn hảo."

"Vậy tốt rồi." Lương Tuệ Tuệ thở phào, "Đều nhờ cô Bảo Châu dạy tốt ý."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Quá khen quá khen.

Cô cúi đầu khịu một tiếng, cảm di động tới trước mặt Lương Tuệ Tuệ, nói: "Vừa nãy Lý Dật Phàm nói sẽ trả tiền em chị đã quay lại rồi, về sau nếu hấn quyết nỡ, em có thể mang video đi kiện hấn."

"Cảm ơn cô Bảo Châu." Lương Tuệ Tuệ vừa nói mắt vừa đỏ lên, cô nàng lau nước mắt, nói với đám người trước cửa, "Được rồi mọi người về làm việc đi, em không sao!"

"Đúng, mọi người đừng tím tím ở đây nữa, quay về làm việc đi." Quản lý Ngụy theo thói quen đẩy mắt kính một cái, đuổi mọi người về vị trí công tác.

Khúc Trục làm thí nghiệm cả ngày trong phòng thí nghiệm, lúc này mới đi ra hít thở không khí. Nhớ lại chuyện Tề Thịnh nói với anh lúc chưa, anh cảm di động, mở wechat của Trịnh Bảo Châu lên.

Anh và Trịnh Bảo Châu đã add wechat một thời gian rồi, nhưng trừ hôm kêu anh đi nhà vệ sinh nữ đưa băng vệ sinh thì hai người chẳng nói gì nữa. Khúc Trục cầm di động nghĩ một lát, gửi cho Trịnh Bảo Châu một tin: "Nghe nói Lý Dật Phạm tới à?"

Trịnh Bảo Châu: Cậu nghe Tề Thịnh kể à? Đã bị mắng chày rồi.

Khúc Trục: Bị cậu mắng chày à?

Trịnh Bảo Châu: Cũng có một phần công lao của tôi, nhưng chủ yếu là Tuệ Tuệ mạnh mẽ.

Trịnh Bảo Châu:

Video cô gửi qua chính là đoạn Lương Tuệ Tuệ và Lý Dật Phạm cãi nhau, Khúc Trục xem xong im lặng gửi một biểu tượng "Like" qua.

Khúc Trục: Lương Tuệ Tuệ ổn không?

Trịnh Bảo Châu: Chắc vẫn có chút khó chịu, nhưng không có gì to tát cả

Ngón tay của Khúc Trục dừng ở bàn phím trên màn hình, nghĩ nên nhắn gì đó, Tề Thịnh từ bên cạnh sáp vào: "Lão Khúc, ông vừa xem video máu chó gì đấy? Tôi nghe thấy rồi đấy! Hóa ra ông cũng thích xem loại này ha!"

"..." Khúc Trục Nhìn anh ta một cái, phát video lần nữa. Tề Thịnh xem mà chép chép làm kỳ: "Không nhìn ra, sức chiến đấu của em gái này cũng mạnh ra phết, đối phương chẳng cãi nổi. Con gái tôi sau này có chiến lực như này thì tôi cũng yên tâm."

"..." Khúc Trục tò mò nhìn anh ta một cái, "Từ lúc nào mà ông muốn có con gái thế hả?"

"Tôi vẫn muốn mà." Tề Thịnh đáp, "Chỉ không biết mẹ của con gái tôi ở đâu thôi, ha."

Khúc Trục bỡ ngỡ nhìn ta, ánh ta cảm thán xong, lại liếc đi động của Khúc Trục: "Ày, không đúng, sao ông lại quan tâm Lương Tuệ Tuệ thế? Chứ không phải ông kiếm đề tài nói chuyện với cô Bảo Châu đây chứ?"

"...Ông nghĩ nhiều rồi." Khúc Trục phải nhận.

Tề Thỉnh sờ cằm, dùng ánh mắt sắc bén như Sherlock Holmes, ngăm cứu Khúc Trục: "Lão Khúc, dạo này ông sao sao nhá."

Khúc Trục nhớ lại tối qua Trỉnh Bảo Châu cũng nói anh như thế, anh khẽ nhấp môi, mở miệng hỏi Tề Thỉnh: "Rõ thế cơ à?"

"Ông nói vậy, là ông thừa nhận rồi?" Tề Thỉnh hóng hớt áp sát, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Khúc Trục đẩy anh ta ra xa, nghiêng người đi: "Không có gì, chỉ là gần đây phát hiện, lúc trước tôi có chút hiểu lầm Trỉnh Bảo Châu. Cô ấy cũng không phải không suy nghĩ không linh hồn, cô ấy rất có chính kiến."

"Uầy..." Tề Thỉnh nhìn anh gật đầu, "Sau đó ông phát hiện, mình đã thích người ta rồi?"

"Đương nhiên không." Khúc Trục nhíu mày, nhanh chóng phải nhận cách nói của Tề Thỉnh, dường như chỉ cần anh chối đủ nhanh, thứ anh nói sẽ là sự thật, "Tôi chỉ...có phần áy náy với cô ấy."

"Không phải chứ, ông biết áy náy là gì hả?" Tề Thỉnh như nghe phải chuyện cổ tích, kinh ngạc nhìn anh, "Sao tôi không thấy ông áy náy với tôi hả?"

Khúc Trục nhìn anh ta một cái, cất bước quay về phòng thí nghiệm.

Chương 24: Anh Khúc ôm cô Bảo Châu...

Từ lần trước nhận đóng phim kinh dị, Trịn Bảo Châu đã mấy ngày không nhận được vai khách mời. Tuy cô không rảnh rỗi, luôn xem video luyện tập, nhưng cũng không nhận được nổi nghỉ ngơi cuộc đời—sớm biết thế này cô cũng không chê phim kinh dị nữa, được quay phim còn hơn là không được quay.

Nghĩ đến đó, cô thấy thời gian cũng suýt soát, bèn cầm di động lướt nhóm khách mời, hi vọng hôm nay có tin thông báo.

May mắn không tồi, hôm nay nhóm trưởng đúng giờ phát thông báo trong nhóm, còn thêm một yêu cầu đặc biệt, cần khách mời nữ biết vũ đạo.

Trịn Bảo Châu vừa thấy, chính là mì chứ còn gì nữa! Cô nhanh tay paste thông tin của mình lên.

Người báo danh không ít, lướt qua một dãy tên, quản lý kêu người báo danh gửi một đoạn video vũ đạo, còn yêu cầu tốt nhất là múa Trung Quốc.

Cái này trùng ngay tủ của Trịn Bảo Châu.

Từ khi mẹ cô xé mất bài tập làm văn, cô biết người nhà sẽ không đồng ý cho cô học diễn. Nhưng cô là ai? Cô là Trịn Bảo Châu không sợ khó, không cho cô học diễn, thì cô có thể học múa.

Các bạn nhỏ học múa không ít, Tô Minh Hỷ cũng không nghĩ ngờ gì, nghĩ nếu Trịn Bảo Châu thích, thì đăng ký lớp cho cô. Trịn Bảo Châu đánh chủ ý là, đợi sau này cô đi đóng phim, không chừng sẽ dùng đến vũ đạo, cho dù không dùng, học múa xong khí chất cũng tốt lên. Túm cái váy lại, nhiều tài chẳng phải lo thân.

Chứ không, cơ hội đã đến rồi.

Trịnh Bảo Châu không tìm được mà cảm thán, mì từ nhỏ đã thông minh, bé thể đã biết lo trước tính sau cho mình rồi.

Tự sướng xong, Trịnh Bảo Châu vào phòng thay đồ tìm một bộ phù hợp để múa điệu vũ Trung Quốc, chính xong máy quay và ánh sáng, cô bắt đầu thu video vũ đạo.

Có lẽ là vì phải sàng chọn thêm vũ đạo, danh sách hôm nay về rất muộn, Trịnh Bảo Châu chờ đến sắp ngủ quên, mới nghe trong nhóm vang một tiếng,

Quản lý tổng cộng chọn ba khách mời nữ, tên của Trịnh Bảo Châu xếp ngay đầu.

"Tốt quá!" Cơn buồn ngủ của Trịnh Bảo Châu bị sự vui sướng đập tan, cô xoay tại chỗ hai vòng. Thấy trong nhóm báo tám giờ sáng mai phải tập hợp, Trịnh Bảo Châu vội vàng chui vào chăn đi ngủ.

Đã lâu không ra ngoài sớm thế, lúc Trịnh Bảo Châu đeo khẩu trang còn ngáp một cái. Cô gọi xe, định bụng ngủ bù trên đường.

Đền khách sạn hóa trang đã là bảy giờ năm mươi, trên hành lang khách sạn đã có rất nhiều diễn viên quần chúng xếp hàng chờ trang điểm. Nếu là trước kia Trịnh Bảo Châu cũng phải xếp hàng với họ, nhưng bây giờ cô là khách mời, khách mời không cần xếp hàng!

Thợ trang điểm đã gọi điện cho cô, nói nữ chính đang trang điểm, đợi nữ chính xong, cô có thể lên làm. Trịnh Bảo Châu thừa dịp này, đi ăn sáng trước, thuận tiện ôn tập lại kịch bản.

Đây là bộ phim cung đình, vai của cô là một vũ cơ bị đưa vào cung, một điệu múa trên đại điện làm bốn phía kinh diễm. Mà mục đích chính lần tiên cung này là để ám sát thái tử, lại bắt nạn bị thái tử giết lại.

Vai này tuy chỉ có một câu thoại, nhưng có một đoạn múa quan trọng, có nhiều màn ảnh. Hơn nữa đoàn phim cũng lớn, trước đây Trịnh Bảo Châu có xem Reuters[1] dân mạng đăng, tạo hình và trang phục diễn viên đều đẹp cực kỳ.

[1] Reuters: Reuters là một trong những hãng thông tấn lớn nhất thế giới. Reuters cung cấp bài viết, hình ảnh, đồ họa và video cho những tờ báo, đài phát thanh, đài truyền hình, Internet và các phương tiện truyền thông khác.

Cô bắt đầu chờ mong tạo hình vũ cơ của mình.

Thợ trang điểm gọi điện cho cô, Trịnh Bảo Châu cun cút chạy lên. Do thiết lập của vũ cơ từ Tây Vực, cho nên hóa trang tạo hình đều mang phong tình dị vực, phần mặt trang điểm đặc biệt lâu, để phối hợp với những kim sức rườm rà, trang dung cũng chủ yếu là màu vàng kim. Trang điểm phần mặt xong, thợ trang điểm lại bắt đầu cuốn tóc buộc tóc cho Trịnh Bảo Châu, sau đó đem từng cái trang sức tóc, trang sức trán, trang sức mặt, bông tai đeo lên đầu và mặt Trịnh Bảo Châu.

Cái vòng này chắc chắn không làm từ vàng thật, nhưng cũng rất tinh tế, còn điểm xuyết trên châu, kim tuyến, trông vô cùng hoa lệ.

Sau khi mang vòng cổ, Trịnh Bảo Châu tưởng đã hoàn thành, không ngờ thợ trang điểm lại lấy ra vòng tay với vòng chân, lục lặc rủ chung quanh theo từng cử động của Trịnh Bảo Châu vang đin đang.

"Mẹ ôi, đẹp quá trời quá đất!" Trịnh Bảo Châu lắc vòng tay vàng lấp lánh của mình, soi gương đối đủ các góc rồi tự khen vẻ đẹp của mình.

"Lát nữa đổi trang phục khác định còn đẹp nữa." Thợ trang điểm cũng phi thường vừa lòng với tác phẩm của mình, tuy cô ấy trang điểm cho diễn viên ở phim trường quanh năm, nhưng cũng khó gặp diễn viên đẹp thế này, "Chị chụp bức ảnh được không?"

"Được ạ." Trịnh Bảo Châu gật đầu, quay qua ông kính cho cô ấy chụp vài

pô.

Lúc ở khách sạn đi ra, Trịnh Bảo Châu tìm được chiếc xe đoàn phim đặt riêng cho khách mời. Hôm nay cô đi cùng hai diễn viên nữa, do hóa trang của cô quá hoa lệ, hai người kia nhao nhao yêu cầu chụp ảnh chung.

Xe đi chưa tới một giờ, cuối cùng đến được đại hoàng cung nơi quay phim. Trịnh Bảo Châu lần đầu tiên tới đây, thường thức mấy lượt xong đi nhận trang phục. Trang phục của vũ cơ đều rất mỏng và bay, còn phối với một tấm voan đội đầu và một cái áo khoác lụa mỏng. Chẳng qua lần này không có giày, Trịnh Bảo Châu đành đi tạm giày của mình.

Hôm qua quản lý gửi video vũ đạo hôm nay sẽ quay cho cô, Trịnh Bảo Châu lướt vội qua, thấy đều có các động tác khá đơn giản, bèn đi ngủ luôn. Vừa này khi hóa trang cô đã nhớ hết các động tác rồi, không ngờ đoàn phim còn mời riêng thầy vũ đạo, cô vừa tới, đã bị giáo viên túm đi luyện múa.

Lúc cô luyện múa, kể cả nhân viên công tác đi qua đều ngó cô một cái, ngay cả lúc ăn cơm, còn có mấy diễn viên chạy tới tìm cô chụp chung. Trịnh Bảo Châu cảm thấy vẻ xinh đẹp hôm nay phải đăng lên vòng bạn bè làm kỷ niệm, cô bung di động tự chụp mấy pô, chọn bức đẹp nhất đăng lên vòng bạn bè.

Trịnh Bảo Châu: Tạo hình hôm nay đẹp quá đi mắt a a a a [Ảnh]

Vòng bạn bè nhanh chóng ào tới một đọt like và tung hừng, Trịnh Bảo Châu còn đang xem mọi người khen mình, bỗng nháy ra một like của mẹ cô.

Mẹ: Đang làm gì đấy?

Trịnh Bảo Châu: "...."

Cô vui quá hóa rồ rồi! Lại quên không chặn người xem!

Trịnh Bảo Châu vội vàng bỏ cứu: @all, đang chụp ảnh nghệ thuật [Che mặt]

Tin này vừa lên, bình luận liền biến thành kêu cô cho tên studio chụp ảnh.

Trịnh Bảo Châu không trả lời, chỉ có cậu trai lần trước thì khách mời với cô hỏi chằm một cái: "Không phải trong đoàn phim à?"

Trịnh Bảo Châu gửi một biểu tượng "Suýt" cho cậu ta.

Cậu chàng hiểu ý cô, lại gửi một biểu tượng nhe răng cười cho cô, còn thêm một câu: "Xinń cực kỳ."

Trịnh Bảo Châu thích nhất những cậu bé thành thật như này.

Mẹ: Có ảnh chụp thì gửi cho mẹ xem với.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô cầm nín hai giây, trên giao diện lại xuất hiện một like mới, lần này là Khúc Trục.

Chân mày Trịnh Bảo Châu khẽ nhướng lên, Khúc Trục lại like cô á?

Ngon tay cô gõ nhẹ vào cạnh cửa di động, bình luận của quý bà Tô Minh Huệ lại đến: "Mẹ thấy Khúc Trục like con đó, aiz, cuối cùng con cũng add wechat của người ta rồi hả?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Ngay từ đầu đáng lẽ không được quên chặn mẹ mới phải!

Trịnh Bảo Châu cất di động đi, ăn cơm rồi duyệt động tác vũ đạo cùng hai bạn diễn, xong liền bị gọi đi quay. Đạo diễn thấy cô tới, bèn trêu: "Ồi chà, vũ cơ mà cả đoàn phim đang đồn đã tới rồi."

Nam diễn viên đóng hoàng đế ngồi trên long ỷ nghe thế, cũng mở lời: "Cô bé xinh đẹp thế mà mấy người bắt diễn vai phụ à? Phí của giới."

Ông là diễn viên lâu năm, Trịnh Bảo Châu lúc nhỏ từng xem không ít phim truyền hình ông đóng, được khen như thế, cô cũng hơi ngưỡng.

Nhưng trên đùa về trên đùa, khi đạo diễn bắt đầu quay, vẫn yêu cầu rất cao. Phần diễn của Trịnh Bảo Châu chủ yếu là múa, để hậu kỳ có nhiều tư liệu biên tập, đạo diễn bắt bộn họ múa rất nhiều lần, còn giao cho thầy quay phim: "Cận mặt, chính diện cận mặt, quay thêm mấy cảnh đặc tả."

Quay xong Trịnh Bảo Châu đã mệt như chó, thế này hao phí thế lực hơn việc nói mấy câu thoại nhiều. Hơn nữa vì hóa trang của cô không có giày, cô vẫn luôn múa chân trần, có hơi đau. Vừa nãy quay cô còn chưa thấy đau, bây giờ thả lỏng người, Trịnh Bảo Châu liền cảm giác mắt cá chân phải hơi nhói nhói.

Cũng chẳng biết không cẩn thận bị tẹo từ khi nào.

cô ngồi ở khu nghỉ xoa xoa chân, thả lỏng một lát, sau đó lại bị gọi vào quay bù một đoạn đặc tả trúng đao bổ mình, việc hôm nay coi như hoàn thành. Vì vai diễn chết rồi, đoàn làm phim còn phát cho cô một bao lì xì. Trong bao chỉ có năm tệ, nhưng vốn chỉ để lấy may, Trịnh Bảo Châu cũng không để tâm.

Theo lệ của đoàn phim, bao lì xì cần phải tiêu hết trước khi về nhà, Trịnh Bảo Châu bèn mua mấy bao que cay ở quầy đồ vật gần đoàn làm phim.

Hôm nay phụ kiện cô đeo cực kỳ nhiều, lát nữa còn phải trả lại thợ trang điểm của đoàn phim, còn xe nhỏ của khách mời hôm nay chỉ đưa cô về khách sạn hóa trang, thả cô xong là đi. Trịnh Bảo Châu trả hết đồ, tự gọi xe về, lúc này cô thấy may mà mình không tự lái xe, bằng không với cái chân nửa que này cô không lái về được.

Lúc đến nông trường Ánh Sao đã chín giờ, Trịnh Bảo Châu vốn đau chân, còn phải ôm theo cái ghế xếp, đi đường càng gian nan.

"Chân cậu bị sao vậy?" Khúc Trục vừa tăng ca về, vào khách sạn là thấy Trịnh Bảo Châu khập khiễng đi trước mặt. Trịnh Bảo Châu quay lại nhìn anh một cái, lại kéo chân đi về phía trước: "Có lẽ là bắt cần bị tẹo, đắp tí thuốc

là hết ấy mà."

"Sao lại có lẽ bị trẹo? Trẹo hay không bản thân cậu không biết à?" Khúc Trúc bước lên, cúi đầu nhìn mắt cá chân của Trịnh Bảo Châu, "Hình như có sưng một tí."

"Không sao." Trịnh Bảo Châu ôm cái ghế xếp của mình, tiếp tục lê về phía trước một cách ngoan cường, "Trong phòng tôi có rượu thuốc, bôi xong ngủ một đêm là khởi thôi."

Khúc Trúc đứng tại chỗ nhìn cô lê hai bước, rồi tiến lại cong eo ôm ngang cô lên.

Trịnh Bảo Châu nhất thời không kịp phản ứng, còn tưởng tự dung mình biết bay. Mãi đến khi trên eo bị một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy, cô mới kinh ngạc quay đầu nhìn Khúc Trúc: "Cậu làm gì thế?"

Khúc Trúc mặt không đổi sắc nói: "Ôm cậu lên, đợi cậu tự lét thì lét đến sáng mai."

"...Cậu, cứ nói quá." Trịnh Bảo Châu vốn định phản bác hai câu, bỗng phát hiện mình không phải đi thì thôi mãi hẳn, bèn không động cựa nữa. Khúc Trúc ôm cô ra trước thang máy, giọng nhàn nhàn nói: "Ấn thang máy đi."

"...Ờ." Trịnh Bảo Châu duỗi tay, ấn thang máy.

Tiểu Ngọc duỗi dài cổ, nhìn hai người khuất dáng, lập tức chạy vào nhóm gặm CP bá láp: "Tin tốt, tin tốt, ngay vừa này, ngay vừa này! Anh Khúc ôm cô Bảo Châu lên tầng! Ôm kiểu công chúa ấy!!"

Lương Tuệ Tuệ:!

Mạnh Nhã Hàm:!

Ngụy Trân: Em nói rõ xem nào.

Sầm Đồng Đồng: Không, chị không muốn nghe [Cười mỉm]

Trong thang máy, Trịnh Bảo Châu dựa đầu vào ngực Khúc Trục, nhìn số tầng lần lượt nhảy lên. Ở bên ngoài thì không cảm thấy, nhưng vào không gian kín như thang máy, cô mới phát hiện tư thế của mình với Khúc Trục ái muội quá, cô thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của Khúc Trục.

Thích thích, mạnh mẽ cỡ lực.

Tại cô hơi nóng, may mà tầng không cao, cửa thang máy chẳng mấy chốc đã mở ra. Khúc Trục ôm cô một đường tới cửa phòng, lần này Trịnh Bảo Châu có kinh nghiệm, chủ động đưa tay ra quét vôn tay, mở cửa phòng.

Khúc Trục ôm cô vào, dùng chân đóng cửa phòng sau lưng lại, Trịnh Bảo Châu nhìn cánh cửa dần khép lại, trong bụng từ từ xuất hiện một loạt dấu chấm lửng.

Này....ánh hưởng không tốt lắm nhỉ.

Cô còn đang ngắm xem ánh hưởng tốt hay không tốt, Khúc Trục đã đặt cô lên sofa. Ánh không định đi, mà lại cởi áo ngoài ra, vắt một bên, đứng trước sofa hỏi Trịnh Bảo Châu: "Rượu thuốc của cậu ở đâu?"

Trịnh Bảo Châu nhìn người đang xắn tay áo trước mặt, mặt hỏi chằm: "Cậu không định bồi thuốc cho tôi đấy chứ?"

Khúc Trục nói: "Khéo quá, tôi đang nghĩ vậy đó."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô đã nói Khúc Trục quái quái mà! Có phải cậu ta bị thứ gì kỳ quái ám vào người không trời!

"Cậu....Cậu có gì nói thẳng đi, đừng vẽ trò nữa." Trịnh Bảo Châu cảnh giác nhìn ánh, cứ như thể giây tiếp theo ánh sẽ quẳng ra một chiêu lớn.

Khúc Trục đứng yên tại chỗ mím môi, đoạn quay người tự lực lợi trong ngăn kéo tủ ti vi.

Trịnh Bảo Châu đứng là đặt rượu thuốc ở đó thật.

"Cởi tất ra đi, xăn ống quần lên tí." Khúc Trục tự ngồi xuống bên cạnh Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu nhìn anh không nhúc nhích, Khúc Trục đợi một lát, trực tiếp vươn tay định cởi tất cho cô.

"Để tự tôi!" Trịnh Bảo Châu chặn tay anh, tự cởi tất ra, đặt sang bên. Cởi ra mới thấy, mắt cá chân cô không chỉ hơi sưng, mà còn hơi bầm, trông có vẻ bị treo thật.

"Hôm nay cậu làm gì thế?" Khúc Trục nhắc chân cô đặt lên đầu gối anh, đổ ít rượu thuốc ra tay ủ nóng.

Trịnh Bảo Châu thấy động tác của anh chuyên nghiệp ra phết, cũng không kháng cự mấy nữa: "Không có gì, chỉ mùa cả ngày thôi."

Khúc Trục nhớ tới cái tin cô đăng trên vòng bạn bè, kiểu hóa trang rất giống một vũ cơ Tây Vực. Anh khẽ cười một tiếng, đem rượu thuốc trên tay bôi lên mắt cá chân Trịnh Bảo Châu: "Tôi nói mà, đâu cần tôi mách, tự cậu sẽ lộ tẩy."

"...." Trịnh Bảo Châu miệng cộp gan thở ưỡn ngực lên, "Hừ, cuối cùng tôi vẫn thoát đây thôi?"

Khúc Trục ừ một tiếng: "Nhớ gửi di Tô xem ảnh nghệ thuật của cậu nhé."

Trịnh Bảo Châu: "...."

Cô cảm thấy qua vài ngày chắc mẹ cô cũng quên việc này thôi! Ừm!

Tay Khúc Trục khẽ dùng lực, Trịnh Bảo Châu lập tức "Sính" một cái: "Khúc Trục, tôi biết cậu không tốt bụng mà! Cậu cố ý phải không!"

Khúc Trúc đưa mắt nhìn cô: "Đây là thủ pháp bình thường mà, cậu sợ đau thế, sao lúc múa không biết cần thận hả?"

Trịnh Bảo Châu còn hùng hồn hơn anh: "Lúc múa có bao nhiêu là camera chĩa vào tôi đây! Sao tôi để ý được! Ài, cậu, cậu không nhẹ hơn tí được à!"

"Nhẹ thì không hiệu quả." Khúc Trúc ngoài miệng thì nói thế, nhưng tay vẫn làm nhẹ hơn, "Cái chân của cậu tốt nhất là ở nhà nghỉ vài ngày, đừng đi linh tinh."

"Không được." Trịnh Bảo Châu nói, "Lần thông báo này tổng cộng ba ngày, mai còn phải qua đoàn phim."

Khúc Trúc khẽ nhíu mày: "Cậu còn hi vọng sẽ múa được ngày mai à?"

Trịnh Bảo Châu bặm môi, nói với anh: "Phần múa đã quay xong hôm nay rồi, hai ngày sau có lẽ chỉ ngồi chờ lệnh trong đoàn thôi, xem còn đoạn nào cần tôi thì quay lại."

Khúc Trúc nhìn cô một cái, rồi đổ thêm ít rượu thuốc ra tay, dùng lòng bàn tay ủ ấm: "Cậu ở trong đoàn, có ai nói cậu trông giống Tô Minh Mỹ chưa?"

"Có chứ." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Sao thế?"

Khúc Trúc nói: "Nếu cậu mượn quan hệ với dì nhỏ, tuyệt không cần liều thế này cũng nhận được những vai tốt hơn nhiều."

"Ờ, một nhà khoa học như cậu, còn có suy nghĩ vậy cơ à!" Trịnh Bảo Châu như túm được bím tóc của Khúc Trúc, lời lẽ đánh thép chỉ trích anh, "Vậy cậu viết luận văn, có phải viết luôn tên mẹ cậu lên là trực tiếp được đăng báo không hả?"

Khúc Trúc: "..."

Trịnh Bảo Châu cứ nói anh thanh cao, anh thấy Trịnh Bảo Châu cũng chẳng khá hơn là bao.

"Tôi muốn làm Trịnh Bảo Châu, chứ không phải cháu gái của Tô Minh Mỹ."

Chương 25: Cháu là học sinh tiểu học, bác miễn phí cho

Trong showbiz, 'thế hệ ngôi sao thứ hai' đã không còn mới lạ, con trai con gái em trai em gái của anh A, chị B nhiều vô cùng tận, những sao dùng cách này ra mắt đại chúng, trừ khi lấy được thành tích cao hơn anh A, chị B, còn không thì cái mác con trai con gái em trai em gái của anh A, chị B sẽ dán trên người cả đời.

Trịnh Bảo Châu không muốn về sau mọi người nhắc tới cô hoặc giới thiệu cô, câu đầu tiên nghĩ tới là "cháu gái của Tô Minh Mỹ."

Khúc Trục nghe cô nói vậy, bàn tay xoa mắt cá chân cô hơi dừng lại, kẻ đó mang theo tiếng cười nói một câu: "Cũng có cốt khí phết nhỉ."

"Chứ sao." Trịnh Bảo Châu ưu nhã dựa vào sofa, bắt đầu tự sướng về tương lai, "Cậu nghĩ xem, đợi sau này tôi nổi tiếng hơn cả dì nhỏ rồi, mọi người sẽ không nói tôi là cháu gái của Tô Minh Mỹ nữa, mà sẽ nói là "dì nhỏ của Trịnh Bảo Châu" để giới thiệu dì ấy. Hai cục đảo nhau, có phải sung sướng lắm không?"

"..." Khúc Trục lặng đi một lát, "Ừ, ai cấm chim yến không được có chí lớn đâu."

"..." Trịnh Bảo Châu giơ mu bàn tay đánh lên cánh tay của Khúc Trục một cái, "Cậu nói ai là chim yến hả?"

Khúc Trục cười cười lùi ra sau, không đáp. Trịnh Bảo Châu thấy khóe miệng anh cố nụ cười như không, bỗng thấy hơi thấp thòm: "Khúc Trục, cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu đang điếm chiêu gì thế hả?"

Khúc Trục nhấc mắt nhìn cô: "Nghĩa là sao?"

"Thôi cậu đừng giả vờ nữa." Trịnh Bảo Châu nhìn chằm chằm anh, "Cậu vừa ôm tôi lên vừa giúp tôi bôi thuốc, kết hợp với sự khác thường dạo gần đây của cậu, tôi có lý do nghi ngờ cậu đang diêm chiêu. Cậu có chiêu gì mau xài đi, đừng dọa người ta như thế."

Khúc Trục buông chân cô ra, đưa mắt nhìn cô, đôi mày khẽ nhíu lộ vẻ tức giận: "Trịnh Bảo Châu, hai chúng ta từ nhỏ đúng là không hợp thật, nhưng tự cậu nghĩ xem, có lần nào cậu gặp rắc rối mà tôi không giúp cậu không?"

"Ặc..." Trịnh Bảo Châu nhất thời nghẹn họng, Khúc Trục nói cũng không sai, dù sao lúc trước toàn là anh đưa áo cho cô....Cô cũng kéo tay anh, đuổi con chó dọa anh chạy mất hút còn gì!

Ấy chờ đã...Trịnh Bảo Châu bỗng nhớ ra một chuyện.

"Năm ấy tôi mua gà con thiếu hai tẹ, mượn cậu cậu chẳng cho!" Trịnh Bảo Châu ngửa đầu ưỡn ngực nói một cách hùng hồn.

Khúc Trục: "..."

Anh mím môi, nhìn Trịnh Bảo Châu phía đối diện: "Lúc đó tôi có nói với cậu rồi, những con gà con đó đều bị nhuộm màu nhân tạo rồi, chẳng sống được mấy ngày đâu. Không biết là thương gia bản nào nghĩ ra ý tưởng đó, chuyên môn đến cửa trường tiểu học lừa tiền đám học sinh."

"Cái đây, cái đây tôi mặc kệ, tùm lại là cậu không cho tôi mượn!"

"Ồ, nếu tôi cho mượn, gà con của cậu chết lại đổ lên đầu tôi."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Chứ còn gì nữa, ai bảo cậu nài giáo cho giặc.

Cô giả bộ hờ một cái, liếc Khúc Trục ở bên cạnh: "Nhưng cậu đúng là dám nói, ngay trước mặt người bán mà nói bập bập bập, không sợ người ta

đánh à."

Khúc Trúc nói: "Tôi là học sinh tiểu học, ông ta dám đánh tôi trước mặt cả đám học sinh với phụ huynh á? Vậy thì việc buôn bán của ông ta cũng toang luôn."

"..." Trịnh Bảo Châu lặng đi, hóa ra học sinh tiểu học trâu vậy cơ! Biết thế năm ấy phải nói với ông chủ, cháu là học sinh tiểu học, bác đưa cháu miễn phí đi! Còn phải mua cho cháu cây kem nữa!

"Xong rồi, tối nay đừng dính nước, hai ngày tiếp đi bộ ít thôi." Khúc Trúc nút bình rượu thuốc, rồi dậy khỏi sofa, "Tôi về trước đây."

"Ờ." Trịnh Bảo Châu gạt đầu, còn nói một tiếng cảm ơn, "Cảm ơn cậu nha."

Khúc Trúc thấp giọng ừ một tiếng, cầm áo khoác rồi rời khỏi phòng của Trịnh Bảo Châu. Sau khi anh đi, Trịnh Bảo Châu nhấc chân phải cử động nhẹ một cái, hình như đã tốt hơn trước nhiều rồi.

Rượu thuốc này xài tốt ra phết.

Cô xỏ dép lên, cà nhắc tới phòng thay đồ đổi quần áo, rửa ráy qua loa rồi nằm lên giường nghỉ ngơi.

Di động đặt đầu giường sáng lên, Trịnh Bảo Châu cầm lên, mở ra xem.

Hay chưa, Sầm Đồng Đồng từ một tiếng trước bắt đầu nhắn tin cho cô, khúc giữa còn gọi cô hai lần.

"..." Trịnh Bảo Châu lướt tin nhắn cô nàng gửi tới, thoáng cạn lời, nhấn lại một tin cho cô nàng, "Mày đừng nhây trong nhóm CP nữa, thoát luôn cho rồi đi."

Sầm Đồng Đồng: Cuối cùng cũng chịu trả lời tao, hay lắm, qua bao lâu rồi! Giờ mày mới trả lời tao thì có tác dụng gì nữa! Việc nên làm, không nên làm đều làm xong hết rồi!

"..." Sao nó nói mà mình chẳng hiểu gì.

Trịnh Bảo Châu: Vào đoàn phim phải tắt tiếng, tao quên bật lại, không đọc được tin nhắn

Sầm Đồng Đồng: Thế lúc này hai đứa mày làm gì!

Trịnh Bảo Châu: Chân tao bị tẹo, Khúc Trục bồi thuốc cho tao.

Sầm Đồng Đồng: Thế thôi? Khúc Trục có bắt lực không đây??

Trịnh Bảo Châu: .....

Có lúc cô cũng chẳng hiểu Sầm Đồng Đồng rốt cuộc muốn ăn bàn phím hay là không muốn ăn bàn phím nữa.

Trịnh Bảo Châu: Ngày mai còn phải đi sớm, tao ngủ đây [Cười mỉm]

Sầm Đồng Đồng: Ngủ một mình hay là hai mình?

Trịnh Bảo Châu: ....Với con thỏ bông bự của tao

Trịnh Bảo Châu gửi xong bèn chỉnh di động sang mode miễn làm phiền, sau đó đắp chăn đi ngủ.

Hôm sau vẫn tám giờ tập hợp, Trịnh Bảo Châu đương nhiên vẫn gọi xe đi, hôm nay vẫn hóa trang giống hôm qua, chẳng qua không cần mùa thôi. Trịnh Bảo Châu nhìn, gần như cả ngày đều bọc áo lông ngồi ở khu nghỉ, khi có ai kêu cô mới ra ngoài quay một, hai cảnh.

Ở trong đoàn cũng không có gì làm, Trịnh Bảo Châu bèn cầm di động lướt weibo, chơi game, không được nữa thì lại quay qua lướt vòng bạn bè.

Vòng bạn bè của Khúc Trục cô lướt ra lúc rảnh quá.

Vòng bạn bè của anh chẳng có gì mới lạ, vẫn là những chậu cây anh yêu nhất. Trịnh Bảo Châu mở ảnh phóng to lên xem, khởi phải nói, anh chăm rất tốt, mấy chậu cây này là bọn họ cùng mua ở chợ hoa, chậu bạc hà kim tiền của Trịnh Bảo Châu sắp tã hết rồi, còn chậu cỏ đồng tiền của Khúc Trục vẫn sum suê tươi tốt lắm.

...Quả nhiên kim tiền vẫn khó chiều hơn đồng tiền hén!

Cô tắt ảnh đi, nhìn thấy avatar quen thuộc của mẹ xuất hiện phía dưới vòng bạn bè của Khúc Trục, like ảnh của anh.

Trịnh Bảo Châu mỉm cười.

Sau đó cô thấy hai bọn họ bắt đầu giao lưu kinh nghiệm trồng trọt mới dưới dòng trạng thái ấy.

....Trịnh Bảo Châu trong bụng chê, nhưng vẫn copy tin nhắn của bọn họ dán vào sổ ghi nhớ, tính trở về thủ cứu cây bạc hà kim tiền của mình.

Lúc trời vừa chập tối, đạo diễn đã thả Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu hoan hoan hi hi thu dọn đồ đạc của mình, đi ra ngoài chờ xe của đoàn phim tới đón. Lúc cô đứng đó, một anh chàng mặc áo lông đen, đeo khẩu trang màu đen đi tới, Trịnh Bảo Châu nâng mắt nhìn anh ta, rồi lại cúi đầu xem điện thoại.

"Tôi là đạo diễn của đoàn phim 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》, cô có hứng tới đoàn chúng tôi phỏng vấn không?" Anh ta mở miệng nói một câu, giọng nghe rất trẻ.

Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu nhìn anh ta với chút bất ngờ, khoảng thời gian này tới phim trường, không phải không có người tới câu kéo, có người nói mình là phó đạo diễn casting của đoàn làm phim, có người nói mình là công ty quản lý, thậm chí có người nói mình là người đi tìm ngôi sao. Nơi này vàng thau lẫn lộn, người nào cũng có, Trịnh Bảo Châu đương nhiên cũng cần thận, những người trông không đáng tin, cô đều từ chối hết.

Nhưng người hôm nay lại khác -- anh ta tự tin hơn hẳn những người khác!

Trong số những người tìm Trịnh Bảo Châu, phết nhất cũng chỉ nói mình là đạo diễn casting, hơn nữa đoàn làm phim cũng là đoàn nhỏ chẳng có tiếng tăm gì, Trịnh Bảo Châu còn chưa nghe thấy bao giờ. Người này ngược lại, vừa tới đã nói mình là đạo diễn, hơn nữa tên đoàn làm phim còn là 《Tân nguyệt vân tâm kiếm》.

Cho dù là người không thích xem phim võ hiệp, chắc chắn cũng đã nghe qua tên này, từ những năm 80 của thế kỷ trước, tác phẩm này được remake không ngừng, rất nhiều diễn viên nổi tiếng đã từng đóng, ngay cả di nhỏ Tô Minh Mỹ của Trịnh Bảo Châu, cũng từng đóng nữ chính của một bản trong số đó.

Bản của Tô Minh Mỹ không dám nói là kinh điển nhất, nhưng cũng là một bản rất thành công, cho tới hôm nay, chỉ cần nhắc tới bộ điện ảnh này, thì không thể không nhắc tới phiên bản của Tô Minh Mỹ.

Anh chàng này lại mời cô cái bánh vẽ to thế?

Trịnh Bảo Châu không thể không suy ngẫm, là mì ưu tú quá chăng?

"Cô có hứng chú?" Anh chàng thấy cô mãi không nói gì, liền hỏi lại lần nữa, "Tuy các vai chính đã định rồi, nhưng có vài vai phụ vẫn đang tuyển diễn viên."

Trịnh Bảo Châu nghiêng đầu, đưa tay xoa xoa chóp mũi bị lạn đến đỏ lên của mình: "Anh nói thật à?"

"Không thì sao?" Anh chàng hỏi ngược, rồi bỗng như nhận ra gì đó, "Cô không nghĩ tôi là kẻ lừa đảo đây chú?"

"Không không," Trịnh Bảo Châu cười hai tiếng, "Chỉ là phường lừa đảo chổ này hơi nhiều, anh lại trẻ như thế...."

"Cô cũng trẻ còn gì? Trẻ thì không thể làm đạo diễn hả?"

"...Cũng không phải thế."

"Vậy hai ta thêm phương thức liên hệ đi." Chàng trai lấy di động ra, "Cô gửi thông tin diễn viên của mình cho tôi, có thời gian cụ thể tôi sẽ báo cho cô."

"À...Được." Trịnh Bảo Châu nĩ chỉ add wechat thôi, cũng không có gì, dù sao từ lúc có wechat, cô đã thấy các anh chàng dùng đủ các loại lý do để add wechat của cô.

Có lẽ người này cũng muốn add wechat của cô?

Ày...đây là nỗi ưu phiền của người đẹp sao?

Quét wechat của đối phương, cô giả vờ vô tình hỏi một câu: "Chuyện tuyển vai phụ này, đạo diễn như anh cũng phải tự làm sao?"

Anh chàng nói: "Hôm nay tôi không có ý tới tìm diễn viên, tôi đi gặp bạn, vừa lúc thấy cô."

"Ồ..."

"Vậy thôi, tôi đi trước, cô nhớ gửi thông tin cho tôi nhé." Chàng trai nói xong, cất di động rồi đi.

Trên đường về, Trịnh Bảo Châu mở vòng bạn bè của vị đạo diễn này ra xem, kể cũng toàn là bài liên quan tới việc chuẩn bị của đoàn làm phim, trông có vẻ không phải lừa đảo. Trong lúc cô lướt vòng bạn bè, thì thấy anh ta đăng một trạng thái mới.

Cao Bác Vân: Để người ta không nghĩ tôi là phường lừa đảo, đăng một bức ảnh làm chứng, [Ảnh]

Bức ảnh anh ta đăng là ảnh chụp chung với Lâm Tử Khâm, có lẽ là vừa chụp ở phim trường.

Trịnh Bảo Châu nhìn bức ảnh nường mày, thế nên anh ta nói vừa gặp bạn, là gặp Lâm Tử Khâm?

Cô nghĩ một lát, rồi gửi tin nhắn riêng cho Cao Bác Vân.

Trịnh Bảo Châu: Đạo diễn Cao, ảnh chụp kiểu này tôi cũng có [Ảnh]

Trịnh Bảo Châu: Fan cũng chụp chúng được mà [Ngóáy mũi]

Cao Bác Vân: .... [Cười mỉm]

Qua một lát, Cao Bác Vân gửi lịch sử chat của mình với Lâm Tử Khâm qua. Anh ta gửi đều là những nội dung không ảnh hưởng tới sự riêng tư của Lâm Tử Khâm, Trịnh Bảo Châu xem qua, chính là anh ta chuyển tiếp ảnh chụp cô gửi cho anh ta cho Lâm Tử Khâm xem, Lâm Tử Khâm ấy thế mà vẫn có ấn tượng với cô.

Trịnh Bảo Châu: Đạo diễn Cao, kể cũng không cần, tôi tin anh mà

Cao Bác Vân: Ờ, cô không sợ Lâm Tử Khâm này là giả à?

Trịnh Bảo Châu: [Ảnh]

Trịnh Bảo Châu: Tôi vừa lên mạng tìm tên anh, trên wiki viết rất rõ ràng [OK]

Cao Bác Vân: .....Ờ.

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, cảm thấy chat với người trẻ quả nhiên phải thoải mái một tí. Nhưng sau khi tra thông tin của Cao Bác Vân, cô cũng hiểu ra vì sao anh ta trẻ tuổi đã làm được đạo diễn của 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》.

Lý do cực đơn giản, bởi vì bố anh ta là đạo diễn nổi tiếng – Cao Thiên Minh.

Hiện giờ showbiz không chỉ có ngôi sao thế hệ hai, ngay cả đạo diễn thế hệ hai cũng bắt đầu nổi lên rào rào.

Nhưng Cao Bác Vân cũng không tính là newbie hoàn toàn, lúc trước anh ta từng quay một bộ phim chiếu mạng, tuy đoàn phim đầu tư hữu hạn, nhưng vẫn khá nổi trên mạng. Có thể là do bộ phim đó dùng vốn thấp mà lại trả bài tốt, nên bố anh ta cho anh ta thử cơ hội này?

《Tân nguyệt vân tâm kiếm》 chắc chắn là một IP lớn rồi, chỉ cần quay là được chú ý tới— mặc kệ là khen hay chê. Hạng mục thế này người bình thường không thể nào giành được, Cao Bác Vân có thể giành được, chắc chắn là có bố anh ta chống lưng. Hơn nữa bộ phim truyền hình này cũng được đầu tư lớn, vì Cao Bác Vân rất có khả năng đã tìm Lâm Tử Khâm bàn bạc vai nam chính.

Có tiền mời Lâm Tử Khâm, đạo diễn tiểu Cao có triển vọng nha.

Xác nhận hạng mục và đạo diễn đều là hàng thật, Trịnh Bảo Châu đương nhiên xem trọng cơ hội này, dù chỉ thừa lại mấy vai phụ, nhưng từ khách mời thành vai diễn, cũng đã là thay đổi về chất rồi! Hướng chỉ đây là 《Tân nguyệt vân tâm kiếm》 á!

Trịnh Bảo Châu cảm thấy thông tin diễn viên của mình có chút lạc hậu rồi, bèn tìm chuyên gia làm một bộ mới cho cô, chuẩn bị xong xuôi mới share cho Cao Bác Vân.

Cao Bác Vân: Tôi còn tưởng cô không định gửi tôi đây [Ngóáy mũi]

Trịnh Bảo Châu: Tôi làm lại bộ mới! Thông tin ngày hôm qua đã không xứng với tôi của ngày hôm nay nữa rồi!

Cao Bác Vân: ....Ờk.

Trịnh Bảo Châu: Cảm ơn đạo diễn Cao cho tôi cơ hội này!

Cao Bác Vân: ....Thành niên, quả nhiên cô được dẫn được [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: [Xin]

"Cô Bảo Châu!" Lương Tuệ Tuệ thấy Trịnh Bảo Châu ngồi gần cửa sổ ăn trưa, bèn chạy tới gọi một tiếng. Trịnh Bảo Châu rời mắt khỏi màn hình di động, ngẩng đầu nhìn Lương Tuệ Tuệ: "Sao thế?"

Lương Tuệ Tuệ cực kỳ hào hứng nói: "Lúc trước chả phải Tiểu Ngọc giúp em treo bán vòng cổ với khăn trên trang second hand ợ? Bây giờ đã bán được cái vòng rồi, lấy được tiền rồi! Hơn ba nghìn tệ đó!"

"Ồa, vậy tốt quá!"

"Hi hi!" Lương Tuệ Tuệ thích chí cười cười, "Em nghĩ rồi, lúc trước mọi người đi ăn em không đi, lần này để em mời mọi người đi ăn đi karaoke! Tối nay chị có rảnh không ợ?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Có nha."

Thông báo của đoàn phim trước đã hoàn thành, hôm nay cô cũng không nhận diễn, vẫn đang mài một tập nhật thông tin diễn viên của mình.

"Tuyệt quá, nay em không làm ca tối, chúng mình đi luôn tối nay nhé." Lương Tuệ Tuệ nói xong, lại bồi thêm một câu, "Em gọi cả anh Khúc rồi đây!"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Em thêm câu này, bữa tối nay không còn trong sáng nữa rồi!

Nhưng người mời là Lương Tuệ Tuệ, cô nàng muốn mời Khúc Trục, Trịnh Bảo Châu cũng chẳng ngăn được. Hơn nữa cô thấy dạo này Khúc Trục luôn tặng ca, cũng chưa chắc đã tham gia.

Trịnh Bảo Châu chưa gì đã bị vả mặt, tối đến ăn cơm, Khúc Trục đúng giờ xuất hiện trong tiệm lẩu.

Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục ngồi cạnh, nói bằng giọng không hề quái gở, "Tôi phát hiện, việc tặng ca của tiền sĩ Khúc rất linh, chỉ cần có người mời ăn

cơm, nó sẽ biết điều không để cậu phải tăng ca."

"...." Khúc Trúc lặng đi một lát, rồi nói, "Thường bọn tôi gọi đây là linh hoạt có cơ đấy."

"Ờ." Trịnh Bảo Châu bĩu môi, ngồi tại chỗ chờ lẩu sôi. Cái bàn rõ là rộng, Lương Tuệ Tuệ lại cố tình xếp Khúc Trúc cạnh cô, rành rành là định bụng gặm CP ai mà chẳng biết.

"Em đã đặt KTV bên cạnh tiệm lẩu này, lần trước bọn Tiểu Ngọc cũng hát ở đây, nói là âm thanh không tồi." Lương Tuệ Tuệ vừa nhúng dạ dày, vừa nói với Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu đã lâu không đi hát karaoke, chỗ KTV Lương Tuệ Tuệ kể mới mở, cô còn chưa đi. Cô cũng nhúng một miếng dạ dày, nói với Lương Tuệ Tuệ: "Về sau tiền của em cứ giữ mà dùng, cùng mọi người ra ngoài ăn uống karaoke như này, tốt biết bao."

"Dạ!" Lương Tuệ Tuệ kẹp miếng dạ dày đã chín vào bát, "Em còn chưa nghe cô Bảo Châu hát đây, lát nữa em giúp chị và anh Khúc chọn một bài tình ca hát đôi nhé!"

Trịnh Bảo Châu & Khúc Trúc: "...."

Không cần đâu em ơi.

Chương 26: Có phải anh Khúc ghen...

Ăn lẩu xong, cả nhóm cùng sang KTV bên cạnh tiệm lẩu. Khúc Trục trước giờ không thích tham gia mấy trò này, Trịn Bảo Châu nhìn Khúc Trục theo bọn họ sang KTV, hỏi một câu: "Ngày mai cậu không đi làm hả? Còn đi hát karaoke?"

Lương Tuệ Tuệ đi đằng trước nghe cô nói, quay đầu lại bảo: "Vì lo lắng mọi người mai còn đi làm, cho nên mình chỉ hát đến mười một giờ thôi ạ!"

Khách sạn thuộc loại ngành dịch vụ, không tồn tại ngày nghỉ, thế nên Lương Tuệ Tuệ cũng không cố ý chọn cuối tuần. Ngày mai cô cũng phải làm ca sáng, cho nên lúc bắt đầu đã không tính chơi quá muộn.

Trịn Bảo Châu nghe cô nàng bảo vậy, bèn không nói gì nữa, Lương Tuệ Tuệ đã đặt một phòng lớn, trong phòng đặt vài mâm trái cây và vài chai bia. Tiểu Ngọc đi vào xong liền cùng Lương Tuệ Tuệ đi chọn bài, dọc đường còn thái thà thái thụt, thái thoảng lại liếc trộm Trịn Bảo Châu và Khúc Trục mấy cái.

Trịn Bảo Châu: "..."

Dẫu cho bọn họ cố chọn tình ca hát đôi thật thì cô cũng không hát được.

Có người lên hát xong, không khí trong phòng chẳng mấy chốc đã nóng lên, trước đây vào những lúc này, mọi người đều công nhận Tiểu Ngọc là người giữ mic, không ngờ hôm nay Lương Tuệ Tuệ hát còn hay hơn Tiểu Ngọc, liên tục vài bài đều là của cô nàng.

"Tuệ Tuệ, cậu đừng hát mãi thế, mau chuyển bài của người khác lên đi." Tiểu Ngọc vừa ăn dưa hấu trong mâm hoa quả, vừa giục Lương Tuệ Tuệ. Lương Tuệ Tuệ ờ một cái, nhân lúc còn nhạc dạo, mau mắn thao tác trên màn hình.

Bài hát đó kết thúc, trong phòng vang lên khúc nhạc dạo nhẹ và nhàn, tiếp đó trên màn hình hiện lên một MTV xưa ơi là xưa.

"Tối rồi tối rồi, bài của cô Bảo Châu và anh Khúc!" Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc mỗi người một mic, phân biệt nhét cho Trịn Bảo Châu và Khúc Trục.

Trịn Bảo Châu: "..."

Không phải chứ, bọn này chọn tình ca hát đôi cũng được, nhưng sao lại chọn bài xưa như Trái Đất thế này? Cảm thấy cô không biết hát nhạc hiện đại à!

Chị cũng không già hơn mấy đứa bao nhiêu đâu!

"Tôi không biết hát.." Khúc Trục dứt khoát thả luôn mic lên bàn. Trịn Bảo Châu cũng nói theo: "Chị còn chưa nghe qua bài này cơ!"

"Chà có lẽ!" Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn họ, "Bài này nổi tiếng vậy mà, sao hai anh chị không biết hát hết vậy!"

"Đúng đúng, em còn biết nữa là!" Lương Tuệ Tuệ ngồi cạnh phụ họa.

Trịn Bảo Châu đập tay một cái: "Thế thì tốt quá, hai em hát đi! Mau!"

"..."

Lương Tuệ Tuệ và Tiểu Ngọc vẫn không chịu được cảm dỗ, cầm mic lên hát, hai người quả không bốc phét, hát rất lưu loát, thậm chí còn học điệu nhảy trong MTV, bắt đầu nhảy theo.

Hai người hát xong, lại ồn ào chọn bài mới cho Trịn Bảo Châu và Khúc Trục, Trịn Bảo Châu vội đứng dậy: "Chị ra ngoài mua ít đồ ăn vặt cho mọi người nhé!"

Lương Tuệ Tuệ chưa kịp từ chối, Trịn Bảo Châu đã vội vội vàng vàng đẩy

cửa đi ra.

Lúc mới vào, Trịnh Bảo Châu thấy trong này có một siêu thị nhỏ, tuy mua đồ ăn vặt trong này đắt hơn ở ngoài nhiều, nhưng người ta vốn dựa vào rượu bia để kiếm tiền, phí phòng chẳng kiếm được mấy.

Trang hoàng trong KTV rất là huyền ảo, bốn phía nhìn chẳng khác gì nhau, Trịnh Bảo Châu lại đến lần đầu, tìm không ra cái siêu thị nhỏ lúc này. Cô đang định hỏi nhân viên, lại nghe thấy có người gọi mình, giọng hơi hờ cực kỳ: "Cô Bảo Châu? Cô tới đây hát à?"

Trịnh Bảo Châu quay đầu, thấy người đã lâu không gặp - Đàm Diệu.

Cô khẽ cười gật đầu, nói với Đàm Diệu tới gần: "Đi liên hoan với nhân viên, anh cũng tới hát hả?"

Đàm Diệu đáp: "KTV này do anh em của tôi mở! Bình thường bọn tôi xong việc hay tới đây tụ tập!"

"Ồ...ra là vậy."

Dạo này Đàm Diệu ngày nào cũng bị ông bố nhà mình bắt đi làm ở công ty, đã lâu không gặp Trịnh Bảo Châu, anh ta đang sầu không biết làm sao, Trịnh Bảo Châu đã tự tìm đến. Đây gọi là gì? Đây là duyên phận à nha.

Cơ hội trời cho, không nắm lấy thì không đáng làm người. Đàm Diệu lập tức ân cần nói: "Hôm nay tôi bao, các cô muốn ăn gì cứ việc gọi!"

"Ấy cái này..." Trịnh Bảo Châu hơi do dự, "Không tốt lắm đâu."

"Không có gì, các cô tới địa bàn của tôi, không lý nào lại để các cô tự trả tiền, truyền ra ngoài thì thối lắm. Đàm tôi còn mặt mũi nào nữa?"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Anh vui là được.

Trịnh Bảo Châu vốn đi ra mua đồ ăn vặt, Đàm Diệu quen cửa quen nẻo mang cô đi siêu thị nhỏ. Trịnh Bảo Châu xách giỏ mua sắm, cũng ngại không lấy quá nhiều, Đàm Diệu trực tiếp cho cô một cái xe đẩy, ào một cái ném đồ vào trong.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cuối cùng cô và Đàm Diệu đẩy một xe đồ ăn vặt về phòng.

Thấy Đàm Diệu cùng Trịnh Bảo Châu đi vào, tiếng hát trong phòng dứt đoạn. Lương Tuệ Tuệ đứng dậy từ sofa, có chút ngạc nhiên nhìn Đàm Diệu: "Anh Đàm? Sao anh lại ở đây thế?"

Đàm Diệu đáp: "Chỗ này do bạn tôi mở, hôm nay cũng đúng lúc bạn tôi tới chơi."

"Ồ..." Lương Tuệ Tuệ giờ hồi hận, sớm biết thế, cô nàng tính nguyện đi đường xa, cũng phải chọn một KTV khác!

Còn xe đẩy Trịnh Bảo Châu đẩy vào phòng cũng đặc biệt chói mắt, mọi người chào Đàm Diệu xong, ánh mắt rào rào chĩa vào xe đẩy hàng. Trịnh Bảo Châu cười ha ha, rồi nói với họ: "Đây là Đàm Diệu mời."

"Đúng đúng, mọi người đừng khách sáo với tôi nhé." Đàm Diệu nhiệt tình kêu mọi người ăn uống. Lương Tuệ Tuệ cầm một ít đồ trên xe đẩy xuống, nhìn Khúc Trục hỏi: "Anh Khúc, anh có muốn ăn gì không?"

Khúc Trục nhìn đồ ăn vặt đầy ắp một xe, ngồi im trên sofa: "Toàn là bán hàng phòng, tôi muốn ăn mấy cái này béo lắm."

Cái tay duỗi tới gói khoai chiên của Lương Tuệ Tuệ bỗng có hơi do dự: "Vậy em cũng không ăn nữa."

"Sao lại không ăn, đừng nghe anh ta." Đàm Diệu liếc Khúc Trục một cái, nhét gói khoai chiên vào tay Lương Tuệ Tuệ, "Ăn một miếng chẳng béo được, thỉnh

thoảng thả phanh một chút cũng không sao!"

Khúc Trục nâng mắt, cũng nhìn Đàm Diệu một cái: "Anh số không trông không giống người thỉnh thoảng mới thả phanh ha."

Đàm Diệu vốn định phàn bác, nhưng đột nhiên nhận ra có gì sai sai: "Nhằm à, anh số không là ai? Tôi họ Đàm."

"Ờ, xin lỗi." Khúc Trục nói xin lỗi chẳng chút thành ý, "Tôi cứ hoảng cho rằng, anh tên không số bốn."

Đàm Diệu: "..."

Đừng nhắc tới con số ấy nữa! Có được không!

"Cái anh này..." Đàm Diệu xắn tay áo, ra vẻ muốn cự cãi với Khúc Trục, "Anh nói chuyện cứ âm dương quái quỷ thế hả?"

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh gạt đầu một cái: "Phải đó."

Đàm Diệu: "..."

Tiểu Ngọc nhìn ba người, cười ha ha đi tới giảng hòa: "Gi thế, mọi người đừng đứng đó nữa, hát tiếp thôi!"

"Đúng đúng, hát tiếp đi." Lương Tuệ Tuệ phụ họa theo.

Đàm Diệu hào hứng nói: "Cô Bảo Châu, hai ta song ca một bài tình yêu đi!"

Tiểu Ngọc: "..."

Nếu anh Khúc tích cực được một nửa như vậy, CP của cô đã HE rồi.

Đàm Diệu định cầm mic, Khúc Trục lại duỗi tay, tóm cái mic trên bàn đi: "Bài tiếp theo là của tôi."

"...Được." Đàm Diệu ngoài cười nhưng trong không cười, "Anh hát trước đi."

Lương Tuệ Tuệ vội đẩy bài hát duy nhất mà Khúc Trục chọn lên đầu.

Bài Khúc Trục chọn là bài của Lệ Tâm, nhạc của Lệ Tâm có tiếng là tình cảm và cuốn hút, tuy không khéo hát như nhạc của Cổ Tín, nhưng muốn hay cũng rất là thử thách ngón hát, hơn nữa yêu cầu về chất giọng cũng khá cao.

Khúc Trục vừa cất tiếng, thanh âm từ tính đã khiến mọi người chú ý. Bình thường giọng anh nói đã rất dễ nghe, nhưng khi hát càng trầm ấm êm tai. Khúc Trục hát không có nhiều kỹ xảo, chủ yếu dựa vào chất giọng trời phú để ghi điểm.

Trịnh Bảo Châu quen biết Khúc Trục từng ấy năm, cũng chưa nghe anh hát được mấy lần, hôm nay Khúc Trục theo bọn họ đi KTV đã rất khác thường rồi, vậy mà còn có hứng hát một bài?

...Tuy vậy, anh hát đúng là hay thật.

Cả phòng đều đắm chìm trong tiếng hát cuốn hút của Khúc Trục, sau khi hết bài, Tiểu Ngọc còn chưa đã thềm vỗ tay đầu tiên, còn hô hay quá với Khúc Trục. Lương Tuệ Tuệ cũng vừa vỗ tay, vừa nhìn Khúc Trục nói: "Anh Khúc hát hay quá! Thêm bài nữa đi ạ!"

Khúc Trục đương nhiên không hát tiếp, anh đưa mic cho Đàm Diệu, điệu bộ rất lịch sự: "Bài tiếp theo để...anh Đàm đi."

Anh đặc biệt nhấn mạnh chữ "Đàm".

Đàm Diệu này còn ồn ào muốn song ca với Trịnh Bảo Châu, lúc này lại thối thác: "Ày, tôi thấy anh nói đúng, hát cũng phải có trước có sau, tôi chờ thêm lát nữa."

Giờn hà, ai muốn hát ngay sau anh ta chứ? Anh ta kéo tiêu chuẩn lên cao thế, mình hát sau anh ta, chẳng phải tự rước nhục?

"Để con gái hát trước đi."

Đây là quyết định sai lầm nhất tối nay của Đàm Diệu, vì anh ta phát hiện, từ khi giao mic cho bạn Lương Tuệ Tuệ, thì nó chẳng còn quay về tay anh ta nữa.

Đến mười một giờ, chuông báo của Tiểu Ngọc vang lên, cô nàng ấn nút, rồi nói với mọi người: "Mười một giờ rồi về thôi."

Đàm Diệu đang xoa tay lăm le chuẩn bị hô hào mọi người chơi Thách thức hay Thật ngờ ra: "Sớm này đã về rồi á?"

Tiểu Ngọc đáp: "Vâng, ngày mai mọi người phải đi làm, với cả bọn em ở hơi xa đây."

Khúc Trúc cầm áo khoác của mình, đứng lên khỏi sofa: "Mọi người nhớ cầm đồ của mình nhé."

Đàm Diệu nhìn bọn họ bắt đầu thu dọn đồ đạc, lặng lẽ bỏ bài trên tay xuống.

"Cảm ơn đồ ăn vặt của anh Đàm ạ." Lương Tuệ Tuệ vừa nhét đồ ăn vào túi, vừa nói với Đàm Diệu. Tuy đồ ăn vặt chưa ăn hết, nhưng có thể mang về, may hôm nay mọi người đeo túi cũng to, không thì chẳng nhét hết nhiều đồ ăn vặt như thế!

"Vậy bọn tôi đi trước nhé." Trịnh Bảo Châu cười với Đàm Diệu một cái, rồi theo mọi người ra khỏi phòng.

Chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn lại một mình Đàm Diệu, mic rút cuộc đã về tay anh ta.

Anh ta chọn cho mình bài 《Đêm cô đơn》, bắt đầu quý khúc sôi gào trong phòng hát.

Bạn của Đàm Diệu ở ngoài đi vào, liếc Đàm Diệu một cái: "Tính hưởng gì đây? Bọn họ về sớm thế à?"

"Phải, bảo mai còn phải đi làm." Đàm Diệu trả lời một câu, rồi tiếp tục quỳ khóc sùi gào.

Người bạn đứng ở cửa nghe một lúc, cuối cùng không chịu được phải che tai: "Thiếu gia Đàm ơi, mày bị bà chủ Trịnh kia đá rồi hả?"

"Đá cái gì, mày đừng có nói bừa!" Đàm Diệu húng hồn chỉ trích gã, "Share tin bậy quá 500 lần sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự đấy!"

"...Chẹp, mày đừng để không mê được người ta, ngược lại tự gục trước á."

"...Xi, sao thế được!" Đàm Diệu nói, đoạn lại nhớ tới "Trình Giáo Kim" tối nay, "Nhưng người theo đuổi cô ấy đúng là nhiều, hình như còn có một tên thanh mai trúc mã nữa."

Thanh mai trúc mã của Trịnh Bảo Châu lúc này đang ngồi trên xe về, Trịnh Bảo Châu lái xe ở bên, liếc ánh qua khéo mắt: "Đàm Diệu đắc tội cậu kình nào à?"

Khúc Trục chẳng thèm nghĩ, đáp: "Không"

Trịnh Bảo Châu cơ bản không tin, cơ mà lúc trước Khúc Trục và Đàm Diệu cũng chỉ gặp mặt một lần, cô không nghĩ ra người ta đào đâu ra cơ hội để đắc tội anh?

Tiểu Ngọc ở ghế sau lanh trí phát ngôn: "Có phải anh Khúc ghen không?"

Trịnh Bảo Châu & Khúc Trục: "..."

"Tôi tin anh ta không đắc tội cậu." Trịnh Bảo Châu nghe lời sửa miệng, "Có lẽ anh ta trời sinh đáng ghét rồi."

"...Ờ." Khúc Trục không nặng không nhẹ đáp một tiếng.

"Nhưng hôm nay anh Khúc hát hay thật á! Lần sau bọn mình lại cùng đi nhé!" Lương Tuệ Tuệ lại gửi lời mời lần nữa, hôm nay từ đầu chí cuối cô nàng vẫn chưa được nghe cô Bảo Châu và anh Khúc song ca, sao có thể bỏ qua được!

Khúc Trúc trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Vậy lần sau tôi kêu cả Tề Thính nhé, anh ấy cực kỳ thích hát."

Lương Tuệ Tuệ: "..."

Cái đó thì không cần ạ.

Lúc về tới nông trường Ánh Sao đã là mười một giờ bốn mươi, mọi người vừa ngáp vừa trở về phòng. Vì tối nay ăn lẩu, Trին Bảo Châu dù mệt cũng kiên trì tắm rửa. Nói ra cũng kỳ, rõ ràng vừa buồn ngủ chết được, nhưng nằm lên giường rồi, ủa ả, đột nhiên lại muốn nghịch đi động một lát.

Trին Bảo Châu cầm di động lướt weibo, trên weibo đã có tài khoản marketing bắt đầu lộ tin Lâm Tử Khâm có thể sẽ đóng một IP lớn. Trին Bảo Châu đoán tin này đều do đoàn làm phim cố ý leak ra, tính làm nóng chảo phim.

Cô đang nghĩ tới đạo diễn Tiểu Cao của bọn họ, đạo diễn Tiểu Cao liền nhắn tin cho cô: "Thời gian gặp đoàn làm phim vào hai giờ rưỡi chiều ngày kia."

Bên dưới còn kèm định vị của khách sạn.

Trին Bảo Châu: Ờa, đạo diễn Cao giờ này còn chưa ngủ ả? Đúng là chuyên nghiệp [Khâm phục]

Cao Bác Vân: Nín tôi cũng vô dụng, ngày kia tôi không đi, đạo diễn casting và mấy người phụ trách sáng tạo khác sẽ đến đó [Cười mỉm]

Trին Bảo Châu: ...À, vậy tôi ngủ trước nhé [Ngủ ngon.jpg]

Cao Bác Vân: Ha [Cười mỉm]

Cao Bác Vân quả thật bận mãi đến giờ này, 《Tân nguyệt vân tâm kiếm》 là cơ hội không dễ gì anh ta mới tránh được, lại có rất nhiều châu ngọc phía trước, áp lực của anh ta kỳ thật rất lớn, nếu remake một bản mới kinh điển, danh tiếng của anh ta sẽ nổi như cồn trong giới, nếu không được, vậy thì danh tiếng của anh ta cũng nổi như cồn luôn, chẳng qua là nổi tai tiếng.

Anh ta vừa đứng dậy khởi máy tính, cửa phòng đã bị gõ vang: "Bác Vân, con ngủ chưa?"

Cao Bác Vân nghe tiếng, hơi ngần ra, rồi bước lên mở cửa cho bố: "Bố, muộn rồi sao bố còn chưa ngủ ạ?"

Cao Thiên Minh mặc áo khoác, đi dép lê tiến vào: "Vừa nãy đang xem thông tin diễn viên con gửi, có chút chuyện muốn tâm sự với con."

"À..." Cao Bác Vân theo bố đến cạnh sofa, ngồi xuống, "Bố, lúc trước bố đã nói, không tham dự việc chọn vai của con."

Cao Thiên Minh cười khẩy một tiếng: "Bố cũng không nói sẽ can thiệp mà, bố chỉ muốn hỏi, khách mời tên Trịnh Bảo Châu, con gặp được ở đâu?"

Cao Bác Vân không ngờ ông đột nhiên hỏi về Trịnh Bảo Châu, nhưng nghĩ kĩ thì cũng không bất ngờ gì: "Ở phim trường đây ạ, cô ấy chờ xe, con thấy điều kiện rất tốt, bèn lên hỏi phương thức liên hệ. Bố, có phải bố cũng thấy cô ấy giống Tô Minh Mỹ?"

Cao Thiên Minh không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Là vì cô ấy giống Tô Minh Mỹ, nên con chọn?"

"Cũng không phải thế, chỉ là vừa nhìn đã thấy đẹp đến chói lòa, tới gần mới phát hiện cô ấy rất giống Tô Minh Mỹ."

"Ừ..." Cao Thiên Minh ừ một tiếng, không biết đang nghĩ gì, một hồi lâu không nói.

"Sao thế ạ?" Cao Bác Vân hỏi một câu.

"Không sao." Cao Thiên Minh khép vạt áo, dậy khỏi sofa, "Đúng rồi, lúc nào bọn con gặp đoàn?"

"Chiều ngày kia, ở Bác Mỹ."

Cao Thiên Minh gật đầu, nói: "Không bận gì thì ngủ sớm đi, còn trẻ cũng đừng suốt ngày thức đêm."

"Dạ..." Cao Bác Vân nhìn bố anh ta đi xa, có phần ù ù cạc cạc, thế là bố anh ta nửa đêm tới cửa, chỉ để hỏi vấn đề này?

...Có thể thấy đạo diễn Cao thích Tô Minh Mỹ thật đấy.

Hôm sau, mới sáng sớm đã có một cặp vợ chồng trung niên tới khách sạn của Trịnh Bảo Châu. Tiểu Ngọc thấy họ tới, cười hỏi: "Chào buổi sáng, hai bác muốn nghỉ lại ạ?"

Người phụ nữ mặc áo bông nhìn cô, mở miệng nói: "Hai bác không ở, hai bác tới tìm Lương Tuệ Tuệ."

Chương 27: Học không bao giờ là muộn...

Tiểu Ngọc bây giờ cứ nghe có người tìm Lương Tuệ Tuệ, là vô thức cảnh giác. Đôi vợ chồng này không phải là cứu binh do tên đầu cẳng Lý Đạt Phạm tìm đến đây chứ?

Cô nàng giữ nụ cười trên mặt, dò hỏi: "Xin hỏi hai bác là?"

"Hai bác là bố mẹ nó."

Tiểu Ngọc ngỡ người, rồi quan sát lại hai người họ, cười cười nói: "Vậy mời hai bác ngồi bên này ạ, để cháu tìm em ấy cho hai bác nhé."

Cô nàng dẫn bố mẹ của Lương Tuệ Tuệ lại ngồi sofa ở khu nghỉ ngơi, còn mang cho họ một bình nước chanh. Về quầy lễ tân, Tiểu Ngọc nhấn một tin cho Lương Tuệ Tuệ, bảo cô ấy mau ra xem. Tè Thỉnh từ ngoài khách sạn bước vào, nhìn hai người ở khu nghỉ ngơi, sau đó cười tủm tỉm tới quầy lễ tân: "Anh tới thăm con người máy."

Hôm qua Tè Thỉnh đã hẹn với họ hôm nay tới thăm, Tiểu Ngọc biết anh sẽ tới, nhưng vẫn giật mình một cái: "Anh Tè, sớm thế đã đi làm ạ?"

"Ừ, thăm xong còn phải về phòng thí nghiệm 'xếp gạch' đây." Hôm nay tới chủ yếu để tìm hiểu cảm giác sau khi sử dụng của khách hàng, xem xem có vấn đề hay kiến nghị gì không, để bọn họ tối ưu hóa về sau. Nếu người máy có vấn đề, cũng có thể giúp khách hàng điều chỉnh ngay tại chỗ. Tè Thỉnh cảm thấy bọn họ làm nghề quá có tâm, ai mua người máy của họ cũng không thiệt.

Anh lại nhìn đôi vợ chồng ngồi ở khu nghỉ, nhỏ giọng hỏi: "Bên kia là ai thế? Trông không giống tới chơi?"

Tiểu Ngọc cũng nhỏ giọng đáp: "Nghe bảo là bố mẹ của Lương Tuệ Tuệ, không biết có thật hay không."

Vừa dứt lời, Lương Tuệ Tuệ đã vội vã từ nhà hàng đi tới, thấy hai người trên sofa, cô nàng mau chân đi về phía họ: "Bố, mẹ, sao hai người lại tới đây?"

Bố Lương hừ một tiếng bực bội, nhìn Lương Tuệ Tuệ nói: "Bố mẹ không tới, thì mày còn muốn rạch giới luôn hả con?"

Lương Tuệ Tuệ mím môi, đi tới ngồi xuống đối diện bọn họ: "Bố, mẹ, bây giờ con đang đi làm, không thì bố mẹ về ký túc xá nhân viên chờ con đi?"

"Sao, mày còn sợ mất mặt à? Tiểu Phàm người ta tới tìm mày, mày đối xử người ta ra sao?" Bố Lương ngồi vững trên sofa, hoàn toàn không có ý di chuyển, "Bố mẹ cứ nói ở đây, vừa lúc để đồng nghiệp của mày nghe luôn."

Lương Tuệ Tuệ bặm môi ngồi đối diện, bố Lương hát mặt trắng* xong, đèn lợt mẹ Lương hát mặt đỏ*: "Tuệ Tuệ, chuyện con với Tiểu Phàm bố mẹ biết rồi. Chuyện này Tiểu Phàm đúng là có sai, nó cũng nói với bố mẹ rồi, nhưng con tự nghĩ xem, con không làm sai gì sao?"

(*): Mặt trắng, mặt đỏ: là hai loại mặt nạ trong kịch TQ. Mặt trắng biểu thị sự gian xảo, nhám hiểm; mặt đỏ mang nét uy nghiêm, biểu thị tính cách trọng tình trọng nghĩa (Theo gg)

Lương Tuệ Tuệ nhìn bà một cái: "Con đương nhiên có sai, con không nên đưa tiền cho anh ta mới phải!"

"Mày là đồ thiếu cần!" Bố Lương tức giận vỗ mạnh lên sofa, "Mày là đứa phực vụ, tiền lương được bao nhiêu? Chút tiền mày cho nó tính cái gì? Đợi sau này Tiểu Phàm đi làm rồi, nó còn kiếm ít hơn mày sao?"

Lương Tuệ Tuệ nghe ông nói vậy, sắc mặt cũng chẳng tốt hơn vừa nãy bao nhiêu: "Anh ta kiếm được thì có quan hệ gì với con? Anh ta trả hết tiền cho con là tốt lắm rồi!"

"Thôi, hai người đừng âm ỉ nữa." Mẹ Lương lại ra giảng hòa, "Tuệ Tuệ, con chỉ đang nói lấy. Con và Tiểu Phàm đã cùng nhau từ cấp ba, nhiều năm như vậy rồi, hai gia đình đều mặc định hai đứa tương lai sẽ kết hôn. Đợi hai đứa cưới xong thì tiền nó kiếm được đương nhiên có quan hệ với con rồi."

"Mẹ, con thấy mẹ nghĩ nhiều rồi." Lương Tuệ Tuệ cười khẩy, "Lúc anh ta đi học còn có thể lấy tiền của con của hoa hậu khóa, đợi đi làm rồi thì sao? Anh ta không tìm em ba, em tư mà được chắc? Cho dù anh ta có tiền, cũng để cho em ba em tư thôi!"

"Ồi, Tuệ Tuệ, con đừng quá khích. Tiểu Phàm đã biết sai rồi, hôm đó nó tìm bố mẹ, còn khóc nhận lỗi với bố mẹ cơ." Mẹ Lương nắm tay Lương Tuệ Tuệ, tận tình khuyên bảo, "Nó cam đoan với bố mẹ sẽ không tái phạm, con không thể cho nó cơ hội sửa sai sao con? Mẹ biết, con đang giận mất khôn, nên nhìn đâu cũng thấy nó không tốt. Nhưng con nghĩ lại điểm tốt của nó xem, năm đó mẹ nó bệnh, nó vừa học vừa chăm sóc mẹ, hiểu thuận biết bao? Năm đó không phải vì thế, con mới thích nó hay sao?"

Lương Tuệ Tuệ nghe bà nói vậy, cũng nhớ lại dáng vẻ lúc xưa của Lý Dật Phàm, mắt cô thoáng đỏ lên, nói với mẹ: "Mẹ ơi, người sẽ thay đổi. Anh ta lạc lối một lần, thì sẽ có lần hai. Đúng, anh ta hiểu thuận, nhưng đó là với mẹ anh ta, mẹ chỉ có một, còn bạn gái thì bao nhiêu cũng có."

"Sao con ương thế nhỉ?" Bố Lương lại giận bùng bùng tiếp lời, "Con tự nghĩ xem, người chỉ có bằng cấp ba như con, sau này làm gì được? Con tính làm phục vụ cả đời à? Lý Dật Phàm người ta bằng lòng nhún nhường tìm bố mẹ, đã chứng minh người ta còn quan tâm con! Con kết hôn với nó, còn hơn làm phục vụ cả đời!"

Lương Tuệ Tuệ nhìn ông nói: "Cho dù con làm phục vụ cả đời, thì cũng là tay làm hàm nhai!"

"Mày!" Bố Lương vừa kích động, đập ghế đứng dậy. Mẹ Lương ở bên cạnh kéo ông, khuyên ông có gì nói chuyện, Tề Thịnh đi qua bên cạnh, ngồi xuống cạnh Lương Tuệ Tuệ: "Cô chú, xin lỗi vì quấy rầy. Cháu vừa ở bên kia nghe

một lúc, cảm thấy hai người suy nghĩ bị quan quá rồi."

Bố Lương thấy người lạ tới, thu cơn tức, trên dưới đánh giá anh: "Anh là ai?"

Tê Thịnín cười tủm tỉm đáp: "Cháu họ Tê, là bạn của Lương Tuệ Tuệ ạ."

Bố Lương mẹ Lương thấy anh ăn mặc gọn gàng lịch sự, trên người mơ hồ tản ra khí chất tinh anh, nhất thời không nói gì. Tê Thịnín cười cười nói với họ: "Vì sao hai người lại thấy Lương Tuệ Tuệ sẽ làm phục vụ cả đời ạ? Với tuổi của em ấy, bình thường hẳn là đang học đại học, người ở tuổi này có tương lai với vô hạn khả năng, các em ấy đang ở giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời."

Bố Lương mẹ Lương không ai học nhiều, bọn họ thậm chí còn hiềm khi tiếp xúc với những người có ăn học, Tê Thịnín xỏ một tràng dượng như rất có đạo lý, nhất thời dọa hai người giật thót, nhưng bố Lương rất nhanh tìm được điểm phản bác: "Anh cũng nói đấy, đó là người ta học đại học! Tuệ Tuệ nó biết gì? Thành tích cấp ba cũng không tốt, nào có giống Lý Dật Phàm, giờ người ta còn sắp thi cao học. Tôi không hiểu nổi, một đứa cấp ba như nó, dựa vào cái gì mà chê người ta?"

Lương Tuệ Tuệ giật giật khõe miệng, định nói gì đó, Tê Thịnín kéo cô lại, tự nói với bố Lương: "Chú à, bọn cháu đánh giá một người, không chỉ nhìn bằng cấp. Cần cù, tiến tới, dũng cảm, lương thiện, đó đều là những phẩm chất tốt đẹp của con người, Lương Tuệ Tuệ là con gái cô chú, tin rằng ưu điểm của em ấy, hai người rõ hơn cháu."

Bố Lương mím môi, trông có vẻ bị nói đến xúc động mấy phần, ông im lặng một lát, rồi hỏi Tê Thịnín: "Những thứ cháu nói, có thể làm cơm để ăn sao?"

Tê Thịnín cười, nói với ông: "Quả thật, lúc chúng ta tìm việc, đơn vị tuyển có thể coi trọng bằng cấp hơn, nhưng như thế cũng chẳng sao. Cô chú có thể không hiểu rõ về chính sách của nước ta, kỳ thật nước ta vẫn luôn khuyến khích người trưởng thành tiếp tục đi học, nâng cao bằng cấp. Rất nhiều đại học cũng chuyên môn mở học viện giáo dục cho người trưởng thành, chỉ cần thông qua thí đầu vào, là có thể tiếp tục học đại học."

Lương Tuệ Tuệ ngỡ ngác, cô nàng còn có thể tiếp tục đi học đại học sao? Bồ Lương mẹ Lương dường như cũng chưa bao giờ nghĩ còn khả năng này, ai này ngỡ ngác.

Bồ Lương nhìn Tề Thịnh một cái, nói với anh: "Anh Tề phải không? Tôi thấy anh là người học rộng, anh nói những khả năng đó đều đúng, nhưng không phải ai cũng như anh, thích học học hành. Tuệ Tuệ nó học kém, mới học hết cấp ba là ra ngoài làm công, bây giờ mới bắt đầu học lại có kịp không? Có tác dụng gì không?"

"Đương nhiên." Tề Thịnh đáp không chút do dự, "Học không bao giờ là muộn."

Có lẽ vì anh nói quá chắc chắn, nhờ thời chẳng có ai nói chuyện. Trĩnh Bảo Châu đã đứng cạnh một lúc giờ mới đi lên, mỉm cười chào hỏi bồ Lương mẹ Lương: "Chào cô chú ạ, cháu là chủ ở đây."

Bồ Lương mẹ Lương thấy bà chủ tới, lập tức đứng dậy, dường như không ngờ chủ khách sạn lại là một cô gái vừa trẻ vừa xinh thế này, hai người đều ngỡ ngác. Trĩnh Bảo Châu cười cười mời bọn họ ngồi, rồi nói: "Cháu biết cô chú đang lo lắng gì, có các trường bồi luôn cảm thấy con gái học giỏi không bằng gái tốt, quan niệm này một chốc một lát không thay đổi được. Nhưng cũng không sao, cho dù thật sự hi vọng Tuệ Tuệ lấy chồng, thì trên đời cũng đâu phải chỉ có một người đàn ông là Lý Dật Phàm, một đồng đàn ông tốt hơn cậu ta, sao Tuệ Tuệ lại không được chọn? Cháu biết hai người muốn nói gì, hai người thấy Tuệ Tuệ chỉ tốt nghiệp cấp ba, là người phục vụ, không tìm được người tốt hơn Lý Dật Phàm phải chứ? Vậy thì chẳng phải chỉ cần Tuệ Tuệ tốt lên, thì càng có nhiều lựa chọn rồi? Vậy chúng ta nên ủng hộ Tuệ Tuệ đi học mới phải."

Bồ Lương mẹ Lương: "..."

Chờ xiu, dừng một lát, cho họ ngấm cái đã.

Mẹ Lương nhìn Lương Tuệ Tuệ đang ngồi đối diện, bắt đầu hỏi cô nàng: "Con

còn muốn học tiếp à? Điều kiện gia đình mình còn cũng biết, chắc chắn sẽ không có tiền cho con học đại học..."

"Mẹ, giờ con đã đi làm rồi, con có lương." Lương Tuệ Tuệ chặn lời bà, "Cho dù sau này con quyết định đi học, con cũng có thể tự kiếm học phí."

Bố Lương nhìn cô nàng một cái: "Sao, con thật sự tính học tiếp đây à?"

Trịnh Bảo Châu vừa cười vừa gọi ông một tiếng: "Chú ơi, học có gì không tốt đâu, cháu biết chú sợ học xong cuối cùng lại vô dụng, đến lúc muốn kết hôn còn không tìm được người tốt hơn Lý Dật Phàm. Nhưng không phải đâu chú, chú xem trước đây, có phải Tuệ Tuệ chỉ biết các cậu con trai trong thị trấn không ạ? Trong đó giỏi nhất chính là Lý Dật Phàm? Nhưng bây giờ Tuệ Tuệ còn biết tiền sĩ Tề của chúng cháu đây ạ."

Cô nói tới đây còn đặc biệt long trọng chỉ vào Tề Thịnh trên sofa.

Ánh mắt của bố Lương mẹ Lương lập tức chĩa qua.

"..." Tề Thịnh như ngồi đồng lúa.

"Ánh Tề là tiền sĩ hả?" Mẹ Lương nhìn ánh có phần không biết làm sao, tuy bọn họ biết ánh Tề này chắc chắn là người học hành, nhưng không ngờ bằng cấp của anh cao đến thế.

Trịnh Bảo Châu nói tiếp: "Dạ vâng, anh ấy làm ngay Vườn Công Nghệ cạnh đây, trước đây không lâu còn mua nhà ở khu nhân tài đó!"

Tề Thịnh: "..."

Ánh hiểu rồi, cô Bảo Châu vì để thuyết phục bố mẹ của Lương Tuệ Tuệ, nên lời anh ra hiển tể.

Ánh mắt bố Lương mẹ Lương nhìn ánh quả nhiên không như lúc trước nữa, Trịnh Bảo Châu còn chưa dừng, lại chỉ cho bọn họ thấy người máy đặt ở quầy lễ tân: "Kìa, đó là người máy phục vụ đồ ăn, chính tiền sĩ Tề của bọn

cháu nghiên cứu ra, hôm nay anh ấy đặc biệt tới thăm nom đây ạ."

"À à, đưa đồ ăn đã dùng được người máy rồi à?" Mẹ Lương nhìn Tề Thỉnh, sự nhiệt tình trong mắt khiến người khác hết hồn, "Anh Tề ưu tú thế này, chắc là đã kết hôn rồi nhỉ?"

"Haiz, bọn họ nghiên cứu khoa học, nào có kết hôn dễ thế ạ." Trĩnh Bảo Châu sáp lại trước mặt mẹ Lương nói, "Bạn gái còn chưa có ạ."

Tề Thỉnh: "..."

Đây thật là vất vả giá trị thặng dư cuối cùng của anh mà.

Bố Lương mẹ Lương lại hàn huyên với Tề Thỉnh đôi câu, trái lại chẳng còn nhắc tới Lý Dật Phàm nữa.

"Vậy bố mẹ về trước nhé." Mẹ Lương lôi đặc sản từ trong túi ra, đưa cho Lương Tuệ Tuệ, "Đây là đặc sản mẹ với bố con mang tới, con chia cho bạn ăn đi. Thịt bò này, con thích ăn nhất, bố con hôm qua mua riêng cho con đây."

Trĩnh Bảo Châu đứng dậy theo hai người, giữ lại theo phép lịch sự: "Cô chú vội thế ạ? Không bằng ăn cơm trưa xong hãy đi?"

"Thời thời, cô chú về còn có việc, không ở lại nữa." Bố Lương mẹ Lương cầm túi lên bèn đi ra ngoài, Lương Tuệ Tuệ đi theo tiễn bọn họ.

Khu nghỉ của khách sạn, Tề Thỉnh vẫn còn ngồi ở sofa, nhìn Trĩnh Bảo Châu bên cạnh đang nghiên cứu đặc sản: "Hôm nay tôi thật sự phải lau mắt mà nhìn cô Bảo Châu nhé, tôi xem như biết cô gây dựng sự nghiệp to lớn như nào rồi, đều dựa vào ba tác lười không xương hen."

"Quá khen quá khen." Trĩnh Bảo Châu cuống quýt xoa tay, "Có những quan niệm của bậc cha chú rất khó thay đổi, mấy anh biện luận với họ, nói phụ nữ nên tiếp thu giáo dục, phụ nữ nên độc lập, vô tác dụng, anh không thể thuyết phục họ. Chúng ta hôm nay cũng không cần bọn họ đồng ý những quan điểm ấy, mà là để họ đồng ý cho Tuệ Tuệ học tiếp, như vậy dùng

phương thức họ có thể chấp nhận là được."

"Nói rất đúng, rất có lý, không hổ là nữ doanh nhân trẻ tuổi đầy triển vọng."
Tê Thỉnh cười hì hì, "Thế cho nên cô đang tôi ra hử?"

"Ặc, cái này...Ha ha, không phải anh đang vội sao?" Trỉnh Bảo Châu nhét một đồng đặc sản vào tay anh ta, "Đây đều là duyên phận mà, này, ăn thử đặc sản quê Tuệ Tuệ xem."

Tê Thỉnh cầm lấy đặc sản, tiếp tục cười hì hì: "Nếu hôm nay tới đây là Khúc Trục, cô cũng dâng cậu ta ra hử?"

Trỉnh Bảo Châu đáp: "Đương nhiên rồi, nhưng tôi đoán bố mẹ Tuệ Tuệ cũng chẳng vừa mắt cậu ta, tôi cũng không muốn làm hại Tuệ Tuệ."

"À." Nói nhiều như vậy, chẳng phải không nữa sao!

Hai người đang tán dóc, Lương Tuệ Tuệ đã từ bên ngoài quay lại. Trỉnh Bảo Châu thấy cô nàng đi qua, bèn hỏi: "Sao rồi? Chú với cô không làm khó em nữa chứ?"

"Khôn ạ." Lương Tuệ Tuệ lắc đầu, "Nhưng có nói nếu em muốn học tiếp, học phí đều phải tự kiếm, đừng trông cậy trong nhà."

Trỉnh Bảo Châu nói: "Không lo, nếu em muốn học thật, chị kêu nhà hàng xếp ít ca cho em, tiền lương vẫn như bây giờ, như vậy em có thể có thời gian chuẩn bị cuộc thi, còn có thể gom chút tiền. Đợi đến khi chính thức nhập học, học phí chắc sẽ đủ, nghỉ đồng nghỉ hè em còn có thể tới làm công."

Lương Tuệ Tuệ bị cô nói đến ấm lòng: "Hu hū hū cảm ơn cô Bảo Châu ạ."

Trỉnh Bảo Châu cười nói: "Những thứ này đều là việc nhỏ, quan trọng là em phải tự nghĩ xem, có muốn học tiếp không, nếu muốn, thì sẽ chọn ngành gì."

"Dạ, em sẽ nghĩ kỹ!"

Tề Thịnh đứng lên, nói với các cô: "Hai người nói chuyện nhé, tôi đi thăm tiếp."

"Chờ tí." Lương Tuệ Tuệ thấy anh muốn đi, vô thức kêu lại. Tề Thịnh quay đầu lại, nhìn cô nàng hỏi: "Sao? Chẳng lẽ muốn cầm lại túi đặc sản này hả?"

"Không, không phải." Lương Tuệ Tuệ xấu hổ sờ mũi, cầm túi thịt bò nhét vào tay Tề Thịnh, "Cái, cái này ngon lắm, anh thử xem."

Tề Thịnh nhìn thịt bò trong tay, cười một cái: "Không tệ nha, cô gái nhỏ biết cầm ơn, hôm nay coi như không phí công giúp em."

Tề Thịnh cầm thịt bò vẫy tay với bọn họ, tiếp đó đi bận việc của mình.

Chuyện bố mẹ Lương Tuệ Tuệ coi như xong, Trịnh Bảo Châu lại tập trung chuẩn bị buổi gặp đoàn làm phim. Định vị khách sạn Cao Bắc Vân gửi cho cô còn gần phim trường, hôm nay gặp đoàn Trịnh Bảo Châu ăn trước một ít, rồi tự lái xe qua.

Lúc Tề Thịnh và Khúc Trục cùng tới ăn trưa, Trịnh Bảo Châu đã đi rồi. Đợt này Khúc Trục luôn nhốt mình trong phòng thí nghiệm, ngay cả ăn cơm cũng bảo Tề Thịnh mang cho, hôm nay là Tề Thịnh kiên quyết kéo anh ra ngoài. Hai người gọi ba món một canh, Lương Tuệ Tuệ bung mâm, lên đồ ăn chỗ họ.

Tầm mắt Khúc Trục nhìn chung quanh, hỏi Lương Tuệ Tuệ: "Trịnh Bảo Châu đâu?"

Lương Tuệ Tuệ đáp: "Hôm nay cô Bảo Châu có việc, đã ra ngoài rồi ạ."

Tề Thịnh hài hước nhìn Khúc Trục: "Nhớ cô Bảo Châu vậy à?"

Khúc Trục trợn mắt với anh ta, không đáp lại, Lương Tuệ Tuệ đặt món ăn cuối cùng lên bàn, khiến Tề Thịnh "Ý" một tiếng: "Bọn anh không gọi món này."

"Món này là em tặng các anh." Lương Tuệ Tuệ cầm lại mâm, nhìn họ cười

cười, "Em đã quyết định rồi, em muốn học tiếp đại học, em muốn học ngành quản trị kinh doanh, tốt nghiệp xong có thể quay lại giúp cô Bảo Châu quản lý khách sạn! Em biết cô Bảo Châu dạy bạn việc, em sẽ giúp chị ấy thực hiện ước mơ, em cũng muốn giúp chị ấy quản lý khách sạn, để chị ấy theo đuổi ước mơ mà không cần lo lắng!"

Tê Thịnín cầm đũa, nghe cô nàng đồng dạc nói một tràng: "Nghĩ thì hay, nhưng em phải suy xét, thi xong còn phải thuận lợi tốt nghiệp, tốt nghiệp xong còn phải cạnh tranh vị trí với những người khác á."

Lương Tuệ Tuệ: "..."

Khúc Trục nhìn Tê Thịnín một cái, nói với Lương Tuệ Tuệ: "Đừng để ý anh ta, quyết định rồi thì gắng hết sức để làm, đừng để mình tiếc nuối là được."

"Dạ, cảm ơn anh Khúc! Em sẽ cố gắng!" Lương Tuệ Tuệ ôm mâm cơm, đầy sức sống bước đi. Tê Thịnín lấy muối xới một bát cơm cho mình, ở một bên chặc chặc cảm thán: "Hiềm nhá, lão Khúc ông tự nhiên lại nói tiếng người."

Khúc Trục hỏi anh ta: "Chờ nên giữa hai ta tất phải có một người không nói tiếng người?"

"Ặc..." Tê Thịnín đẩy cơm sang bên Khúc Trục, đổi chủ đề, "Hôm nay ông không ở hiện trường, không thấy được năng lực xoay người mòng mòng của cô Bảo Châu, đúng là đáng tiếc. Cô Bảo Châu đúng là người tốt, bà chủ giống cô ấy, đúng là tồn tại cấp độ quốc bảo ấy."

"Ừ." Khúc Trục chậm chậm đáp một tiếng, từ liên hoan lần trước, anh còn chưa gặp lại Trịnín Bảo Châu.

Chẳng biết cô đang bận việc gì?

Chương 28: Trինh Báo Châu, cậu bị làm sao?

Trինh Báo Châu còn đang trên đường tới khách sạn.

Địa điểm gặp đoàn phim thường ở khách sạn, nhưng hiện trường ngoại trừ người phụ trách sáng tạo còn có thể có những diễn viên khác tới phòng vẫn, người rất nhiều, cho nên cũng không có gì phải sợ. Nhưng Vương Tín Nghệ vẫn kêu cô tới đoàn làm phim thì gửi định vị, đề phòng ngộ nhỡ.

Hai ngày nay Trինh Báo Châu đã xem bộ phim chiếu mạng lúc trước mà Cao Bác Vân đạo diễn, tuy có thể thấy quay chụp hơi non nớt, nhưng cô rất thích cách vận dụng ống kính của anh ta. Bộ phim chiếu mạng lần trước của Cao Bác Vân cũng có đề tài võ hiệp, anh ta dường như chung tình với ỗ hiệp, thích cái kiểu khéo léo ý ẩn cừu của giang hồ nhi nữ. Chỗn giang hồ dưới ống kính của anh ta, cũng bộc lộ sự hiệp nghĩa mà anh ta thích, nếu bộ phim lần này anh ta có thể phát huy như thường, ít nhất có thể cam đoan hình ảnh sẽ đẹp.

Nhưng phim truyền hình quan trọng nhất vẫn là kịch bản, 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》 tuy có nguyên tác làm cơ sở, nhưng bây giờ không thiếu phim cải biên như ma, nhất là loại có rất nhiều bản remake này, mọi người đều hi vọng có thể quay những ý tưởng mới.

Trինh Báo Châu chỉ có kịch bản liên quan tới vai cô thủ kính, cũng không biết bản full như thế nào, chẳng qua một phần kịch bản này, viết cũng không tồi.

Vai diễn hôm nay cô muốn tranh thủ là Diệp Linh, là vai diễn đầu tiên từ trước tới nay cô tiếp xúc có họ có tên. Trong nguyên tác của 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》, Diệp Linh là một nữ thần y, cứu nam chính bị trọng thương ngã xuống vách núi đen, cũng sinh hảo cảm với y. Sau khi nam chính ngã xuống vách núi bị mất trí nhớ, tạm thời quên huyết hải thâm cừu trên lưng,

thời gian ở trong núi với Diệp Linh, đôi với y mà nói là những tháng ngày nhẹ nhàng nhất. Sau khi khôi phục trí nhớ, nam chính đương nhiên phải rời đi, vì không để Diệp Linh đang ẩn cư liên lụy đến chuyện trong giang hồ, y nói với Diệp Linh chờ y giải quyết xong mọi việc, sẽ quay lại tìm nàng.

Cuối cùng y quay lại tìm nàng thật, chỉ có điều bên cạnh còn theo một cô nữ chính.

Phì, thằng đểu. Trịn Bảo Châu thầm mắng một câu trong lòng.

Đất diễn của vai Diệp Linh này không quá nhiều, cộng tất cả vào cũng không quá năm tập, nhưng ở rất nhiều bản remake, biên kịch luôn luôn thích cách tân nhân vật này. Có người đổi nàng thành hoa sen trắng, có người sửa nàng thành nhân vật phản diện, cũng có người sửa nàng thành oán nữ, nhưng mặc cho sửa thế nào, vai diễn này chỉ có một nội hàm—nàng thích nam chính đến mất kiểm chế.

Lần trước khi Cao Bác Vân bàn chuyện kịch bản với Trịn Bảo Châu, có nhắc riêng là Diệp Linh lần này cũng thay đổi, chẳng qua lần này Diệp Linh là một thần y không có tình cảm, khi nam chính nói sẽ quay lại tìm nàng, nàng lạnh lùng tỏ vẻ không cần phải thế.

Trịn Bảo Châu thích.

Sau khi đến Bắc Mỹ, Trịn Bảo Châu đỗ xe xong, gửi điện vị cho Vương Tín Nghệ. Vương Tín Nghệ trả lời cô rất nhanh: "Cậu tới rồi à? Cố lên cố lên, đừng căng thẳng!"

Trịn Bảo Châu: Ủ! Nếu thuận lợi nhận được vai, sẽ cho cậu một bao lì xì to!

Wương Tín Nghệ: Tớ chờ nha!

Trịn Bảo Châu cất di động, ấn thang máy lên trên. Trong buồng thang máy của khách sạn có dán bản tin của đoàn làm phim, Trịn Bảo Châu lên đến nơi, vừa ra khỏi thang máy đã thấy các diễn viên xếp hàng phòng vẫn, quả thực không cần lo không tìm được đến nơi....

Người ở hiện trường thật là nhiều, hôm nay tổng cộng có bốn vai, vừa vặn hai nam hai nữ. Trịnh Bảo Châu đi tới cuối hàng im lặng bắt đầu xếp hàng, trên hành lang ngoại trừ những diễn viên đang xếp hàng, còn thấy có những diễn viên đã lấy được kịch bản, đang chuẩn bị diễn. Trịnh Bảo Châu vốn còn bình tĩnh, bây giờ cũng bị không khí ở hiện trường làm căng thẳng theo.

May mà xếp hàng không phải quá lâu, so với lần cô thí khách mời thì nhanh hơn không ít. Lúc đi vào phòng, cô cố ý nhìn xung quanh một cái.

Khác với ảnh phòng vẫn mà Vương Tinh Nghệ share cho cô, đoàn làm phim này đặt một phòng hành chính, diện tích rất lớn. Trong phòng khách có không ít người, có diễn viên thử vai, có nhân viên phụ trách sáng tạo, trên bàn đặt một ít đồ ăn uống, trông khá gọn gàng, ít nhất nhìn thoải mái hơn đoàn làm phim lần trước Vương Tinh Nghệ đi phòng vẫn nhiều.

Ngoại trừ những người ở phòng khách, ngoài ban công còn có một người đàn ông đang ngồi. Ông ta mang khẩu trang và mũ, một mình ngồi trong góc, không giao lưu với ai, chỉ thí thoáng ngẩng đầu liếc nhìn tình hình trong phòng khách.

Lấy kinh nghiệm của Trịnh Bảo Châu phán đoán, người này có thể là sếp bự, còn không nữa thì cũng là người có quyền nói chuyện nhất cái phòng này.

Mấy diễn viên đang trước phòng vẫn xong, cuối cùng tới lượt Trịnh Bảo Châu. Đạo diễn casting và mấy nhân viên phụ trách sáng tạo hỏi cô vài câu hỏi, rồi bảo cô diễn thử một đoạn trước. Trịnh Bảo Châu cảm giác mình phát huy cũng được, dù sao thời gian này cô vẫn luôn luyện thoại và diễn xuất, ngay cả giáo viên cũng khen cô tiến bộ rõ rệt.

Cô biểu diễn xong, đối phương lại hỏi cô về lịch diễn, loại diễn viên nhỏ như Trịnh Bảo Châu nào có vấn đề về lịch diễn, lập tức bảo có có có, lúc nào cũng có.

Đạo diễn casting bảo cô được rồi, kêu cô về chờ thông báo, Trịnh Bảo Châu

đang chuẩn bị rời đi, người đàn ông vẫn luôn ngồi ở ban công đột nhiên nói: "Cô gái ơi, cô qua đây tôi nói mấy câu."

Trịnh Bảo Châu ngỡ ngàng, những người phỏng vấn xong lúc trước, ông ta không hề kêu qua nói chuyện, lúc này lại đặc biệt kêu cô qua, là bởi cô có triển vọng hơn sao!

Cô nhìn mấy người phụ trách sáng tạo ở phòng khách, đạo diễn casting cười một tiếng, nói với cô: "Gọi cô qua thì cứ qua đi, sẽ không ăn thịt cô đâu."

"....." Trịnh Bảo Châu khoác túi đi qua, cười một cái với người đàn ông ngồi trên ghế mây, "Em chào thầy ạ."

"Ngồi đi." Người đàn ông chỉ cái ghế dựa phía đối diện, nói với cô một câu. Giọng ông ta nghe hơi đúng tuổi, hẳn phải lớn hơn người phụ trách sáng tạo phỏng vấn bọn họ. Nhưng mặc dù ngồi mặt đối mặt nói chuyện, ông ta cũng không tháo khẩu trang.

Trịnh Bảo Châu ngày càng nghi ngờ ông ta là sếp bự, vì không thể cho người khác thấy mặt, nên mới đeo khẩu trang mãi.

Nhưng chuyện đó cô cũng không thể hỏi, chỉ có thể cười cười ngồi xuống đối diện ông ta.

"Là Trịnh Bảo Châu nhỉ?" Người đàn ông mở miệng hỏi một câu, cũng không đợi Trịnh Bảo Châu trả lời, mà đưa một tấm danh thiếp qua. Trịnh Bảo Châu cầm lấy danh thiếp, cúi đầu nhìn.

Trên đó bắt thính lín viết ba chữ to - Cao Thiên Minh.

.....Hay chưa, té ra hôm nay đạo diễn Cao bé không tới, mà đạo diễn Cao lớn lại tới??

Trịnh Bảo Châu háng giọng, mở miệng nói một tiếng: "Chào đạo diễn Cao ạ."

Cao Thiên Minh khoát tay: "Đoàn phim này là của Bác Vân, hôm nay bác chỉ

tới xem thôi."

"Dạ dạ". Trịnh Bảo Châu cười phụng phịu.

Cao Thiên Minh nhìn cô, nói: "Cháu không cần câu nệ quá, bác chỉ muốn tán gẫu với cháu chút thôi. Vì sao cháu lại muốn làm diễn viên?"

Trịnh Bảo Châu hơi bất ngờ vì ông sẽ hỏi như vậy, bây giờ thủ vai xong còn phải tâm sự về ước mơ sao trời? Nhưng nếu đạo diễn Cao đã mở lời, cô vẫn thành thật đáp: "Cũng không có lý do gì đặc biệt, là từ nhỏ cháu đã thích, nên mới tới ạ."

Cao Thiên Minh gật đầu, lại hỏi: "Làm diễn viên quần chúng rất vất vả nhỉ?"

"Có vất vả ạ, nhưng cũng học được rất nhiều thứ." Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, "Hơn nữa có nghề nào không vất vả chút ạ?"

Cao Thiên Minh cũng cười một tiếng, nhìn cô nói: "Một cô gái xinh đẹp như cháu, ngược lại chịu khổ. Điểm này lại rất giống Tô Minh Mỹ."

Trịnh Bảo Châu ngây ra, thật ra cô biết đạo diễn Cao Thiên Minh có quen di nhỏ, dù gì ông ấy cũng đạo diễn mấy bộ phim của Tô Minh Mỹ, ngay cả bộ 《Ngày Xuân không về》, ở cột đạo diễn cũng viết rõ tên Cao Thiên Minh.

Cô chỉ không ngờ, ông ấy sẽ đột ngột nhắc tới Tô Minh Mỹ với cô.

Cao Thiên Minh lại xử sự khá dửng dưng: "Cháu không cần ngạc nhiên thế, bác từng nghe cô ấy nhắc tới tên cháu. Đã nhiều năm như vậy rồi, bác vẫn nhớ rõ cái tên ấy..."

Cao Thiên Minh nói tới đây, mới hơi cảm khái: "Bảo Châu, quả nhiên là tên hay."

Trịnh Bảo Châu không đáp, Cao Thiên Minh nhìn cô một cái, nói: "Tang lễ của di cháu, bác cũng tới, còn từng thấy cháu. Nhưng có lẽ cháu không có ấn tượng gì."

Trịnh Bảo Châu vẫn còn nhớ tang lễ của Tô Minh Mỹ, vì lúc đó người trong nhà rất dị ứng với người trong giới showbiz, cho nên tang lễ của Tô Minh Mỹ tổ chức rất khiêm tốn, chỉ mời họ hàng bạn bè, không mời người trong showbiz.

Cao Thiên Minh có thể là tới đại diện cho người trong giới, Trịnh Bảo Châu quả không có ấn tượng gì, dấu sao lúc đó, cô cũng chẳng hiểu đạo diễn nổi tiếng là gì.

"Thật ra cháu sẽ phát triển trong showbiz, bác rất bất ngờ, dù sao vì chuyện của Tô Minh Mỹ, nhà cháu rất có ý kiến với cái giới này."

Trịnh Bảo Châu lặng đi một lát, rồi nói: "Bọn họ quả thật khá dị ứng với ngành này, cháu có thể hiểu cảm xúc của họ, nhưng cháu không cho rằng điều đó là đúng. Làm diễn viên là ước mơ từ thuở bé của cháu, cho nên cháu tới đây."

Cao Thiên Minh không đáp, như đang suy nghĩ gì đó, qua một lúc, ông mới nói: "Biểu diễn mới này của cháu bác cũng thấy rồi, xem ra cháu có học chút diễn xuất, bản lĩnh đi thoát không tệ, nếu cháu tiếp tục nhận vai khách mời, hoặc những vai nhỏ không nhiều đất diễn như Diệp Linh, thì với trình độ bây giờ đã là đủ rồi."

Trịnh Bảo Châu ngược mắt, nhìn ông: "Ý của đạo diễn Cao là...."

Cao Thiên Minh nói: "Nếu cháu muốn tiếp tục tiến bước, trở thành một diễn viên nổi tiếng trong nước hay thậm chí ở nước ngoài, thì như bây giờ còn xa mới đủ. Cháu có tài năng, cũng có linh khí, nhưng vẫn còn thiếu nhận thức có hệ thống và sâu hơn về diễn xuất. Diễn xuất của cháu bây giờ, phần nhiều là bất chước, cho nên chưa có phong cách của mình. Diễn xuất đến cuối, vẫn phải có lý giải của bản thân ở trong đó."

Trịnh Bảo Châu khẽ gật đầu, những điều Cao Thiên Minh nói cô biết cả, nhưng muốn đạt tới trình độ ông ấy nói, ngoại trừ tự mình có tài và ngộ tính, có một người thầy giỏi cũng rất quan trọng. Chẳng qua người thầy như thế

đâu có dễ gặp được? Mọi người có liều mạng cũng muốn thí vào trường có tiếng, chính vì trong đó có những giáo viên đỉnh nhất, có thể nhận được sự dạy bảo tốt nhất.

Cao Thiên Minh cầm bút viết một lúc trên sổ ghi chép trong phòng, sau đó xé một tờ xuống đặt vào tay Trịnh Bảo Châu: "Thứ ba tuần sau, đến địa chỉ này, tìm một giáo sư họ Cát."

Trịnh Bảo Châu có phần mờ mịt nhận lấy tờ giấy, trên đó quả có viết một địa chỉ, nằm ở khu phố cổ. Trừ địa chỉ, còn viết một chữ Cát, không có số điện thoại hoặc phương thức liên hệ khác.

"Đây là..."

"Cháu cứ đến theo giờ hẹn là được."

Trong lòng Trịnh Bảo Châu tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn cất địa chỉ vào túi: "Vâng, cảm ơn đạo diễn Cao."

"Ừ, cháu về trước đi."

"Dạ, tạm biệt đạo diễn Cao." Trịnh Bảo Châu đứng dậy, xách túi rời đi.

Trên hành lang vẫn còn rất nhiều người đang xếp hàng, xem ra cạnh tranh lần này rất lớn. Cô cũng không chắc chắn mình sẽ được chọn, nhưng bây giờ có lo chuyện ấy cũng vô nghĩa, cô vẫn nên yên tâm chờ tin tức thôi.

Cô đi tới thang máy, phát hiện hai nữ diễn viên vừa nãy cùng thử vai cũng đang chờ thang máy ở đó. Thấy cô tới, hai người nhỏ giọng trao đổi gì đó. Trịnh Bảo Châu đoán có lẽ đang nói về cô, dù sao vừa nãy một mình cô được gọi qua nói chuyện, đổi thành cô, cô cũng phải suy nghĩ.

Cửa thang máy mở ra, ba người cùng đi vào. Tầng của phòng hành chính tương đối cao, thang máy đi xuống từng tầng. Một cô gái bên cạnh hét lên nhẩn, vẫn hỏi thăm một câu: "Vừa nãy ngồi ở ban công là ai thế? Nói những gì với cô thế?"

Trịnh Bảo Châu cười với cô ta, nói: "Cũng không có gì, chỉ nói vấn đề của tôi, chỉ điểm đôi câu."

"Thế à?" Cô gái kia đáp một tiếng, không biết có bao phần tin tưởng. Thang máy bỗng lắc một cái, đèn cũng lúc tắt lúc sáng, hai cô gái tức thì hoảng sợ, kinh hoàng nhìn xung quanh: "Sao vậy sao vậy?"

Vừa hồi xong, thang máy lại tụt mạnh một đoạn, khiến những người trong thang máy sợ đèn hết lên.

Thời gian tụt xuống rất ngắn, có lẽ chỉ tầm hai giây, thang máy lại dừng, nhưng hai cô gái đi cùng thang máy với Trịnh Bảo Châu đã sợ xanh mặt, nước mắt cũng sắp trào ra, Trịnh Bảo Châu ấn chuông khẩn cấp, kéo bọn họ từ trên sàn dẩy: "Hai cô đừng ngồi xổm, đứng sát vách thang như tôi này."

Hai cô gái run run rẩy rẩy đứng dậy, sợ thang máy lại tụt xuống nữa: "Có phải thang máy bị hỏng rồi không? Giờ phải làm sao đây?"

Trịnh Bảo Châu ấn hết các tầng còn lại, thang máy vẫn không phản ứng: "Có lẽ trục trặc rồi, tôi đã ấn chuông khẩn cấp, các cô thử gọi điện thoại xem, tín hiệu trong thang máy không tốt, chúng ta gọi thêm vài lần."

Cô gái bên cạnh lấy di động ra gọi vài lần, đều không kết nối được, cuống đến bật khóc: "Không gọi được, sao giờ? Chúng ta sẽ không chết ở đây chứ?"

"Không đâu." Trịnh Bảo Châu trong lòng cũng hơi sợ, nhưng hiển nhiên hai cô gái kia còn sợ hơn cô nhiều, cô cần phải bình tĩnh, "Thang máy có dây kéo, bộ cuộn thắng, bộ chống quá tốc và phanh an toàn, trừ khi những bộ phận đó hỏng hết, thang máy mới rơi."

Trịnh Bảo Châu nói rất điềm nhiên, hai cô gái bị cô ảnh hưởng, cũng thoáng bình tĩnh: "Sao, sao cô biết rõ cái này vậy?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Trước đây có một học sinh giỏi nói cho tôi, cậu ấy giờ

là nhà khoa học, các cô không tin tôi cũng phải tin cậu ấy chứ."

Hai cô gái mím môi, đứng dán lưng vào vách thang máy, Trịnh Bảo Châu cũng đi qua, vừa gọi điện vừa nói với họ: "Nếu không phải cực kỳ xui, gặp phải trường hợp các bộ phận kia đều hỏng, thì sau khi thang máy trực trực sẽ giống như giờ, dừng tại chỗ không di chuyển, chúng ta chỉ cần chờ nhân viên bảo trì tới cứu là được."

Hai cô gái nghe cô nói xong, cũng lần nữa cầm di động lên gọi điện, lần này rất cuộc cũng gọi được, nhân viên công tác nhận điện thoại ở bên kia liền mạng an ủi họ: "Các cô đừng cuống, vừa này đội bảo trì đã chạy qua đó rồi, sẽ cứu các cô ra nhanh thôi! Bây giờ các cô cần làm, là hết sức giữ bình tĩnh, không cần sợ hãi!"

Gọi điện được có lẽ tượng trưng cho số bọ họ đúng là chưa quá xui, người của đội bảo trì chẳng bao lâu đã tới, cạy cửa thang máy kéo từng người ra. Trịnh Bảo Châu là người ra cuối cùng, sau khi ra ngoài cô còn sửa lại tóc mình, rồi mới nhìn người phụ trách khách sạn đang xin lỗi họ: "Tôi cũng làm khách sạn, mọi người cũng coi như cùng nghề, những thứ như thang máy cần phải kiểm tra định kỳ, xảy ra chuyện mới nhớ để kiểm tra thì đã muộn rồi."

"...Thành thật xin lỗi, thang máy của chúng tôi có kiểm tra định kỳ, lần này thật sự là ngoài ý muốn ạ." Để an ủi họ, khách sạn còn tặng mỗi người một phần quà nhỏ, kèm thêm một chai sữa nóng.

Vì ba người không bị thương, nên cũng không truy cứu thêm nữa, Trịnh Bảo Châu cầm chai sữa nóng trong tay, ra ngoài lấy xe. Hai cô gái kia ở phía sau gọi cô, bước tới chỗ cô: "Cái đó, vừa này cảm ơn cô, nếu không có cô, hai bọn tôi chắc bị dọa chết."

"Không có gì." Trịnh Bảo Châu cười với hai người họ.

Cô gái trước đó hỏi cô, có chút xấu hổ nói: "Vừa này có lẽ tôi hơi đường đột, vì thấy chỉ có cô được gọi qua, chỗ nên hơi ghen tị. Kỳ thật vừa này cô diễn rất tốt, hơn cả hai bọn tôi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Không sao, các cô cũng đừng bụng."

Hai cô gái nói với cô xong, bèn gọi xe đi, Trịnh Bảo Châu đi tới trước xe mình, mở cửa ngồi vào. Sau khi cài dây an toàn, cô không khởi động xe ngay, mà ngồi đó thờ ra một hơi thật dài, tiếp đó mở chai sữa ra uống một ngụm to.

Sữa bò nóng trôi xuống bụng, làm cả người Trịnh Bảo Châu ấm lên. Cô cảm đi động của mình lên, đang một trạng thái mới trong vòng bạn bè.

Trịnh Bảo Châu: Vừa nãy đúng là dọa mì sợ chết đi được oa oa QAAAQ

Sau khi đang vòng bạn bè, Trịnh Bảo Châu lại thờ ra một hơi, cô đặt đi động sang bên, đang chuẩn bị lái xe, đi động đã rung lên. Trịnh Bảo Châu nghiêng đầu nhìn một cái, người gọi tới là Khúc Trực.

Mắt cô thoáng mở to, Khúc Trực gọi chỗ cô làm gì nhỉ?

Đi động cứ rung mãi, không có dấu hiệu dừng lại, Trịnh Bảo Châu lại cảm đi động lên, ngón tay khẽ vuốt trên màn hình.

Cuộc gọi được kết nối, Trịnh Bảo Châu còn chưa kịp trả lời, giọng Khúc Trực đã vang lên từ ống nghe: "Trịnh Bảo Châu, cậu bị làm sao?"

Trịnh Bảo Châu ngỡ ra, vô thức hỏi lại: "Tôi bị làm sao?"

Trong giọng Khúc Trực nướm chút tức giận: "Vậy cậu vừa đang vòng bạn bè là làm sao?"

Ánh mắt Trịnh Bảo Châu thoáng rung động, cô hiểu ra, Khúc Trực thấy vòng bạn bè của cô, nên mới gọi cuộc này?

Cô chậm rãi dựa vào lưng ghế, hỏi Khúc Trực ở đầu bên kia: "Khúc Trực, cậu còn nhớ có năm Mạnh Nhã Hâm làm sinh nhật, bọn mình bị nhốt trong thang máy không?"

Chương 29: "Tở nhắm mắt mà..."

Trịnh Bảo Châu còn nhớ hôm đó cô mặc một cái váy mới, dùng máy uốn tóc của mẹ làm quả đầu xoắn cô thích nhất, hờn ha hờn hờ ra ngoài.

Mạnh Nhã Hàm đặt bàn ở nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn, mời vài bạn học thân thiết đến ăn cơm. Cô nàng vốn không định mời Khúc Trục, nhưng má Mạnh tài trợ bữa cơm này bảo cô phải mời người đứng đầu khối, kêu cô ngày thường phải học tập người ta.

Mạnh Nhã Hàm nghĩ với tính cách lạnh nhạt của Khúc Trục, cô nàng có mời người ta chưa chắc đã đi, không ngờ với việc mời tiệc này Khúc Trục lại rất dễ nói chuyện, cô nàng vừa mời, anh đã đồng ý luôn.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ở cùng một khối, theo lý mà nói có thể đi cùng nhau, nhưng quan hệ của hai người trước giờ không hợp, cho nên chọn tự mình gọi xe.

Tuy đi thì đi riêng, nhưng đến lại cùng một lúc.

Hai người đồng thời xuống xe, Khúc Trục nhìn quả trang điểm long trọng của Trịnh Bảo Châu, cất bước vào trong khách sạn. Mặc dù anh chẳng nói một từ, nhưng Trịnh Bảo Châu đã lý giải ra một vạn chữ từ ánh mắt của anh.

"Khúc Trục, ánh mắt lúc này là sao hả?" Trịnh Bảo Châu cầm quà tặng Mạnh Nhã Hàm, đi theo sau: "Sao, chưa thấy người đẹp bao giờ à?"

"..." Khúc Trục im lặng, đi thẳng tới chỗ đợi thang máy, ấn nút gọi. Trịnh Bảo Châu vốn không định đi cùng thang với anh, nhưng thấy những thang khác còn phải chờ lúc nữa, nên vẫn vào theo.

Trong thang máy chỉ có hai người học, Trịnh Bảo Châu đánh giá Khúc Trục từ đầu xuống chân, mở miệng nói: "Cậu không đến tay không đây chứ? Quà sinh nhật của cậu đâu?"

Khúc Trục đáp: "Trong ba lô."

Trịnh Bảo Châu liếc ba lô của Khúc Trục một cái, u là trời, ai lại đeo ba lô đi học đến tham gia tiệc sinh nhật của bạn nữ cơ chứ.

Chắc cậu ta không định lát nữa biểu diễn giải đề toán học cho mọi người xem đây chứ.

Nghĩ tới đó, Trịnh Bảo Châu nghĩ ngờ nhìn anh: "Cậu không chuẩn bị bộ đề thi tặng cậu ấy đây chứ?"

"...Cậu nghĩ quá rồi."

"Thế thì tốt." Trịnh Bảo Châu nói tới đó, bung hộp quà mình chuẩn bị lên, lắc lắc trước mặt Khúc Trục, "Đây là sơn môi tớ tặng Mạnh Nhã Hâm, màu đẹp lắm nha."

Khúc Trục liếc một cái, nói: "Trường không cho trang điểm."

"Vậy lên đại học dùng, dù sao bọn mình cũng sắp tốt nghiệp rồi." Nghĩ tới đó, Trịnh Bảo Châu lại hào hứng, cô nghe nói Khúc Trục chuẩn bị đi du học, đây đúng là tin cực vui.

Trịnh Bảo Châu cô! Cuối cùng cũng thoát khỏi tên Khúc Trục xui xẻo này rồi!

Vừa nghĩ tới hai từ "xui xẻo", thang máy liền lắc một cái đầy bất ổn, ngay cả đèn cũng chớp chớp tắt tắt.

Trịnh Bảo Châu sợ đến hét toáng lên, may mà ánh đèn chẳng mấy chốc đã sáng trở lại, nhưng thang máy vẫn bị kẹt ở đó không di chuyển. Trịnh Bảo Châu co quắp trong góc, run run rẩy rẩy nhìn Khúc Trục: "Sao thế này?"

Khúc Trục vẫn đứng nguyên tại chỗ, anh bước lên ấn những tầng khác, phát hiện chẳng có phản ứng, bèn ấn chuông khẩn cấp: "Có lẽ bị trục trặc rồi."

"Trục trục á?" Trịnh Bảo Châu nghe hai từ này, mặt tái đi, trong đầu lập tức nảy lên các loại hình ảnh thảng máy rơi vỡ trong phim, "Bậy, thế sao cậu cứ như không có gì thế?"

Khúc Trục quay đầu nhìn cô: "Không thì sao? Phải hết cùng cậu à?"

"..." Trịnh Bảo Châu mím môi, móc di động ra, định gọi điện ra ngoài, lại phát hiện tín hiệu cực kém, căn bản không gọi được. Cảm xúc của Trịnh Bảo Châu có chút suy sụp: "Khúc Trục cậu đúng là đồ xui xẻo, tớ không nên đi cùng thảng máy với cậu mới phải!"

"..." Khúc Trục cũng móc di động ra xem, tín hiệu yếu thật, anh cũng không gọi ra được, "Tớ vừa ấn chuông khẩn cấp rồi, người phòng trục ban có lẽ đã nghe thấy."

Anh vừa dứt lời, thảng máy lại tụt xuống một đoạn, dọa Trịnh Bảo Châu co quắp bên cạnh hét ầm lên: "A a a a a!"

Tuy Khúc Trục bình tĩnh đi nữa, anh vẫn chỉ là một cậu học trò mười sáu tuổi, lúc này cũng có chút sợ. Anh nhìn Trịnh Bảo Châu một cái, đưa tay ấn hết lượt các tầng, sau đó đi tới kéo Trịnh Bảo Châu dậy: "Dựa lưng vào tường, sau gáy cũng thế, cong chân, mũi chân nhón lên."

Anh vừa nói vừa điều chỉnh Trịnh Bảo Châu vào tư thế chính xác, sau đó tự mình cũng đứng như thế ở bên cạnh. Trịnh Bảo Châu mắt nhắm lệ, nghiêng đầu nhìn anh: "Tư thế này xấu quá à."

Khúc Trục: "..."

Không hổ là Trịnh Bảo Châu, tầm này còn lo xấu không xấu.

Anh duỗi tay đẩy đầu Trịnh Bảo Châu về: "Đừng nhìn tớ, gáy dựa vào tường, tư thế này có thể bảo vệ cột sống. Cong đầu gối là vì dây chằng là

bộ phận cơ thể duy nhất có tính đàn hồi, nếu thang máy rơi, dùng dây chằng để chịu áp lực thì tốt hơn khớp xương."

Trịnh Bảo Châu nghe anh nói xong, tim đập còn nhanh hơn khi này: "Vậy là thang máy sẽ rơi đúng không!"

"..." Khúc Trục khẽ mím môi, nói với cô, "Thông thường thang máy có năm đến sáu cái dây thép, máy kéo có cuộn thắng, cabin còn có bộ chống quá tốc và phanh an toàn, trừ khi những bộ phận đó hỏng hết, không thì thang máy sẽ không rơi."

Lời Khúc Trục thoáng an ủi tâm linh yếu ớt của Trịnh Bảo Châu, cô sụt sịt, nói với Khúc Trục: "Đội bảo trì lúc nào mới tới á? Đúng thế này mệt quá trời."

Khúc Trục: "..."

Đúng là hơi mất sức.

"Có lẽ thang máy không rớt nữa đâu, có thể thả lỏng một tí, nếu thang lại rớt..."

"Cậu im ngay!" Trịnh Bảo Châu cắt ngang, "Xin cậu đừng miệng quạ đen mả."

"..." Khúc Trục ngậm miệng.

Hai người đối tu thế nhẹ nhàng hơn, đứng trong thang máy chờ người tới cứu. Giữa lúc đó bọn họ cũng gọi điện được, Khúc Trục còn trao đổi qua với đối phương, nói vị trí tầng đại khái của họ. Thời gian đợi người tới cứu nó dài đến lạ, thang máy tuy không rớt xuống nữa, nhưng Trịnh Bảo Châu cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Lúc bên ngoài có tiếng động vang lên, Trịnh Bảo Châu quả thật như gặp được người thân, vỗ vào cửa thang: "Chú ơi, bọn cháu ở trong này, bọn cháu ở trong này!"

Lại qua một lát, cửa thang máy rốt cuộc được mở ra, Trịnh Bảo Châu thò phào một cái.

"Trịnh Bảo Châu cậu lên trước đi, tớ nâng cậu lên." Khúc Trục để Trịnh Bảo Châu đi trước, Trịnh Bảo Châu cũng không khách khí, chẳng qua cô trèo được nửa, đột nhiên nhớ ra mình đang mặc váy, vội quay đầu nhìn Khúc Trục: "Cậu, cậu không được nhìn trộm đó!"

"..." Khúc Trục đứng đắn nói, "Tớ nhắm mắt mà."

"..." Mặc kệ anh nói thật hay không, dấu sao Trịnh Bảo Châu tin.

Trịnh Bảo Châu đi lên xong, nhân viên cứu hộ cũng kéo Khúc Trục lên. Hai người bị nhốt trong thang máy hơn nửa tiếng, Mạnh Nhã Hàm ở tầng đỉnh cũng nghe tin, lúc này đang chờ ở ngoài. Mẹ của Mạnh Nhã Hàm cũng chạy tới, nếu hai đứa nhỏ bị gì trong thang máy, trách nhiệm của bà lớn lắm.

"Bảo Châu, Bảo Châu mày không sao chứ!" Mạnh Nhã Hàm thấy bọn họ ra ngoài, vội chạy tới đánh giá Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu hai mắt nhắm lệ ôm cô nàng: "Đọa chết tao, tao cứ tưởng không ra được nữa, oa—"

"Không sao rồi, không sao rồi, ngoan ngoan!" Mạnh Nhã Hàm vỗ lưng Trịnh Bảo Châu, an ủi cô như dỗ một đứa trẻ.

"Hôm nay tao còn uốn tóc xinh lắm, kết quả tóc xoắn không còn nữa rồi, oa—"

"Không sao! Mày vẫn xinh nhất!"

"Thật à?"

"Thật!"

"Hu hu hu." Trịnh Bảo Châu lại khóc mấy tiếng, móc son môi từ trong túi ra, "Đây là son tặng mày, nhưng vừa nãy thang máy trục trặc nó rớt trên đất, không biết có vỡ không."

"Không sao, vỡ vẫn dùng được!" Mạnh Nhã Hàm nói đoạn, cũng không quên hỏi thăm Khúc Trục. Đây là người đứng đầu khối bọn họ á, bộ não này còn đại biểu quốc gia ra nước ngoài thi tài, rơi hỏng thì cô nàng không đền nổi!

"Khúc Trục, cậu cũng không sao chứ?"

"Không sao." Khúc Trục nhìn Trịnh Bảo Châu đang khóc tu tu một cái, "Cậu cứ an ủi Trịnh Bảo Châu đi."

"...Ừ được." Đây chính là 'học bá' à, bị nhốt trong thang máy cả nửa tiếng, mặt vẫn không biến sắc.

"Nhớ, sao vậy?" Tiếng của Khúc Trục vang ra từ ống nghe, kéo Trịnh Bảo Châu từ hồi ức ra ngoài, "Tôi còn nhớ hôm đó cậu khóc còn thảm hơn cả tôi lúc thấy chó."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Chó Khúc Trục quả nhiên chẳng mọc được ngà voi.

"Chuyện đó liên quan tới vòng bạn bè của cậu hả?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Vừa nãy tôi bị nhốt trong thang máy."

Đầu bên kia yên tĩnh một giây, tiếp đó là tiếng Khúc Trục: "Vậy cậu có sao không? Giờ cậu đang ở đâu?"

"Không sao, đã bình an ra ngoài rồi, đang chuẩn bị về khách sạn."

Khúc Trục khẽ nhíu mày: "Cậu tự lái xe à?"

"Ừ."

"Vậy cậu chờ một lát, đợi tâm trạng bình tĩnh rồi hãy lái, chú ý an toàn."

"Ừ..." Trịnh Bảo Châu càng nghe càng thấy sai, hóa ra Khúc Trực quan tâm cô vậy sao? Còn gọi điện hỏi thăm cô trước cả mẹ già.

Cô bỗng thấy hơi xấu hổ trong bụng, cô nhấc tay sờ chóp mũi, chuyển chủ đề: "Giờ nhe, hôm nay cậu rảnh ghê ta, tôi vừa đăng vòng bạn bè cậu đã thấy rồi. Cậu làm biếng phải không?"

"...Chiều nay tôi ở ngoài."

"Ờ..." Trịnh Bảo Châu đáp một tiếng, lại có một cuộc gọi khác gọi tới. Cô nhìn một cái, là mami thân ái của cô gọi.

"Mẹ tôi gọi, thế đã nhe."

"Ừ." Trước khi Khúc Trực cúp điện thoại, lại nhấc cô một câu, "Lái xe chú ý an toàn, không được thì gọi người lái thay."

"Chưa đến nỗi, chưa đến nỗi, tôi cúp trước nhe." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, rồi nhận cuộc gọi của mẹ cô, "Mẹ, sao thế ạ?"

Tô Minh Hỷ đầu bên kia nói: "Bảo Châu à, mẹ thấy con vừa đăng vòng bạn bè, sao con? Thấy con chuột hay con nhện thế?"

".. " Ở một cái tầm nào đó, mẹ cô rất là hiểu con gái, "Vừa nãy ra ngoài có việc, thàng máy gặp trục trặc, đã không sao rồi ạ."

"Hả? Sao lại gặp trục trặc thàng máy? Mẹ còn nhớ lúc con học cấp ba, có lần cũng gặp trục trặc thàng máy, dọa con sợ, khóc phải gọi là thế thắm...."

"..." Trịnh Bảo Châu mau mắn chặn mẹ cô lại, "Mẹ, con không sao rồi, đang lái xe ạ, không nói nữa nhe."

"À, vậy con tập trung lái xe đi, không bị thương thật chứ?"

"Không ạ."

"VẬY ĐƯỢC RỒI, MẸ CÚP NHÉ."

Tô Minh Hỷ cúp điện thoại xong, Trịnh Bảo Châu trả lời một tin chung ở dưới vòng bạn bè, rồi lái xe đi.

Vừa về tới khách sạn, cô liền nhận được điện thoại của Cao Bác Vân. Trịnh Bảo Châu mở cửa phòng, vừa tiếp điện thoại vừa đi vào: "Đạo diễn Cao, kết quả tuyển vai có nhân như vậy sao?"

"Đương nhiên là không." Cao Bác Vân ở đầu bên kia nói, "Còn chẳng phải thấy vòng bạn bè của cô, thấy bảo gặp sự cố thàng máy sao, nên đặc biệt tới an ủi một tí."

"Ồ, tôi không sao, cảm ơn đạo diễn Cao quan tâm."

"Không sao thì tốt." Cao Bác Vân an ủi cô xong, lại chuyển đề tài, "Đúng rồi, tiện đây bàn với cô về vai Diệp Linh."

"Được." Trịnh Bảo Châu đặt chìa khóa xe xuống, đi tới sofa ngồi, "Đây cũng là một vòng phỏng vấn hả?"

"Chỉ tán gẫu thôi, không cần chính thức thế." Cao Bác Vân hỏi cô, "Viết đạo diễn của Diệp Linh không nhiều, cuối cùng cũng không thành đôi với nam chính, nên có người nói nhân vật này là do tác giả viết ra cho đủ số lượng từ gạt tiền nhuận bút thôi, cho dù bỏ nàng đi cũng chẳng ảnh hưởng cốt truyện, cô nghĩ sao về việc này?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Tôi thấy không phải vậy nha, ngược lại tôi thấy tác giả sáng tác nhân vật này là cần thiết và có ngụ ý."

"Ồ, cô thử nói ra xem."

Trịnh Bảo Châu ngẫm nghĩ, rồi phân tích với anh ta: "Nhìn từ biểu hiện của nam chính trong thời gian mất ký ức, bản chất của anh ta là một người lương thiện chất phác, anh ta còn cùng Diệp Linh cứu người trong thôn, chứng minh rằng trong tính cách của anh ta có sự hào hiệp, đây cũng là

bước đệm để sau này anh ta buông bỏ thù hận lựa chọn đại nghĩa quốc gia, khiến lựa chọn này hợp lo-gic, không bị đột ngột, bởi lớp nền của nhân vật này là trắng. Hơn nữa tôi cho rằng nhân vật Diệp Linh cũng có ý nghĩa biểu tượng, nàng tượng trưng cho phần thiện chưa bị thù hận cắn nuốt trong lòng nam chính, chính vì có phần thiện này, mới khiến anh ta giữ lại nhân tính, không hoàn toàn trở thành công cụ báo thù. Cho nên trước đây có bản sửa Diệp Linh thành vai phản diện, tôi hoàn toàn không hiểu nổi, cải biên như vậy đã hoàn toàn trái với ý định lúc sáng tác nhân vật này của tác giả rồi."

Trịnh Bảo Châu nói xong, còn bổ sung: "Đương nhiên, đây đều là lý giải của tôi, tôi nói vậy cũng không phải để các anh đừng xóa mất nhân vật này đâu ha."

Cao Bác Vân cười một tiếng, nói với cô: "Cô chớ nghĩ nhiều, bọn tôi không tính bỏ nhân vật này đâu, thế nhé, tôi không làm phiền cô nữa." Cao Bác Vân cúp điện thoại, nhìn Lâm Tử Khâm đang ngồi bên cạnh: "Sao, diễn viên bọn tôi tuyển ra không lẫn thật giả chứ?"

Lâm Tử Khâm khẽ gật đầu, nói với anh ta: "Cô ấy có lý giải rất sâu với nhân vật, điều kiện ngoại hình cũng xuất sắc, diễn vai nhỏ như vậy thật cũng khá đáng tiếc."

Cao Bác Vân lại không thấy như vậy: "Tôi thấy vai này là vừa đẹp, tuy không phải vai chính, nhưng là một vai quan trọng. Thiết lập nhân vật của lần remake này cũng phù hợp thẩm mỹ của khán giả thời nay, cô ấy lấy vai này ra mắt đại chúng, đối với cô ấy mà nói là vừa vặn. Với kỹ thuật diễn của cô ấy bây giờ có thể hoàn toàn không chế nhân vật Diệp Linh, nếu đổi thành vai chủ yếu khác, không chừng lại lộ khuyết điểm của cô ấy."

Lâm Tử Khâm nghe anh ta nói xong, không kìm được tiếng cười: "Xem ra, đạo diễn Tiểu Cao của chúng ta rất thích diễn viên này ha."

Cao Bác Vân không phản bác, anh khẽ nhướn mày, nói với Lâm Tử Khâm: "Cậu biết đạo diễn lớn, đều thích tự phát hiện và bồi dưỡng diễn viên chứ, Trịnh Bảo Châu là do tôi phát hiện ở phim trường, tôi cũng có loại tình cảm

ấy với cô ấy, giống như Tô Minh Mỹ và bố tôi, có thể hỗ trợ cho nhau thành tựu."

Lâm Tử Khâm nói: "Ồ, tôi còn tưởng hỗ trợ cho nhau thành tựu với cậu là tôi chứ."

Cao Bác Vân cười nói: "Thầy Lâm khilem tôn rồi, với địa vị của cậu bây giờ, tôi trèo cao, vẫn là Trịnh Bảo Châu vừa hơn."

Trịnh Bảo Châu hoàn toàn không biết Cao bác Vân đã xem cô là tồn tại để 'hỗ trợ cho nhau thành tựu', còn đang ở nhà lướt vòng bạn bè. Khúc Trục trước giờ không đăng ảnh mình trên vòng bạn bè, cho nên lúc Trịnh Bảo Châu lướt thấy ảnh anh trong vòng bạn bè thì vô thức ngỡ ra.

Gì dợ, rốt cuộc cậu ta đã có ý thức "trai đẹp thì phải chụp tự sướng" rồi sao?

Ngón tay của cô dừng lại, nhìn cẩn thận, bài vòng bạn bè này không phải do Khúc Trục đăng, mà là cô giáo chủ nhiệm hồi tiểu học của họ, cô giáo Trương.

Trịnh Bảo Châu ngỡ ngác một lúc, sử dĩ cô có wechat của cô Trương là vì có lần cô Trương tới nông trường Ánh Sao chơi, nhận ra cô. Nghĩ tới đó, Trịnh Bảo Châu không thể không bội phục thầy cô giáo nhân dân, bao năm trôi qua rồi, cô còn không nhận ra cô Trương ngay, mà cô Trương chỉ nhìn một cái đã nhận ra cô.

Từ hôm đó hai người thêm vòng bạn bè, cô Trương còn chưa về hưu, trong vòng bạn bè đều là chuyện ngày thường của các bạn học sinh tiểu học lớp cô ấy. Mà hôm nay, cậu học trò cưng mười mấy năm trước, được lộ mặt trên vòng bạn bè của cô ấy.

Cô giáo Trương: Học trò mười mấy năm trước, hôm nay tới trường tọa đàm với các bạn nhỏ, đẹp trai lắm phải không? [Cười trộm]

Chương 30: Vì tôi chỉ cho mình cậu thấy...

Lúc chiều Khúc Trục ngồi ở ngoài, là đi tọa đàm ở trường tiểu học sao? Trịnh Bảo Châu nghĩ một lúc, rồi ấn liếc tin vòng bạn bè của cô Trương.

Trịnh Bảo Châu không xem di động nữa, cầm khăn vào phòng tắm rửa thay quần áo, rồi đi xuống ăn cơm. Mùa này trời tối sớm, đèn trong vườn hoa đã sáng lên từ lâu, do sắp tới Noel, khách sạn cũng mua đồ trang trí Noel, lúc này còn có người trang trí ở bên ngoài.

Trịnh Bảo Châu đang nghĩ có nên ăn xong rồi ra ngoài hỗ trợ một chút không, Lương Tuệ Tuệ đã ôm mấy quyển sách dày cộp chạy tới.

"Cô Bảo Châu, sách này là chỉ cho em ợ?" Lương Tuệ Tuệ đặt sách lên bàn, chỉ cho Trịnh Bảo Châu xem, "Vừa nãy có anh shipper đưa tới cho em, anh ta để ở lễ tân rồi đi mất, em chưa kịp hỏi ai đặt anh ta đưa nữa."

Trịnh Bảo Châu lật quyển sách trên bàn, đều là sách Tuệ Tuệ cần để sau này thi, cô lật một quyển, phát hiện trên đó còn có chữ: "Đây là có chữ viết này."

Lương Tuệ Tuệ thò đầu vào, đọc to hàng chữ nhỏ ở trang bìa lót lên: "Bất cứ lúc nào, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời mới."

Lương Tuệ Tuệ đọc xong, tự cô nàng cũng ngẩn ra, Trịnh Bảo Châu cũng nhìn hàng chữ nhỏ ấy, cong môi cười: "Viết không tồi, không chỉ hợp với em, còn rất hợp với chị nữa."

Lương Tuệ Tuệ ngẩng đầu nhìn cô: "Thế là không phải cô Bảo Châu tặng em à?"

"Không phải." Trịnh Bảo Châu lắc đầu, "Nhưng những thứ này đều là lúc sau em cần dùng."

Lương Tuệ Tuệ càng thấy lạ hơn, ngoại trừ cô Bảo Châu, còn ai sẽ tốt với cô ấy như thế? "À, em biết rồi! Có phải là anh Khúc tặng em không?"

Trịnh Bảo Châu vẫn lắc đầu: "Đây không phải chữ của Khúc Trực."

Lương Tuệ Tuệ sần nảo nhìn cô: "Vậy là ai ạ?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Không phải chị cũng không phải Khúc Trực, vậy chắc là Tề Thịnh tặng em đó."

Lương Tuệ Tuệ trợn mắt lên, dường như không tin được: "Anh Tề á?"

"Đúng, không thì còn ai?"

Lương Tuệ Tuệ nghĩ nghĩ, đúng là không còn ai khác.

"Được rồi, mặc kệ là ai tặng em, đây đều là chúc phúc của người đó cho em, em phải học thật giỏi, đừng phụ lòng người ta tặng sách."

"Vâng, em sẽ ạ!" Lương Tuệ Tuệ gật mạnh đầu, ôm đồng sách trên bàn lên. Trước khi xoay đi, cô nàng lại nhìn Trịnh Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, chị nhận ra chữ của anh Khúc ạ?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Đây là trọng điểm sao?

Cô nhìn vẻ mặt "gặm được rồi, gặm được rồi" của Lương Tuệ Tuệ, mỉm cười với cô nàng: "Chị với Khúc Trực cùng bàn nhiều năm như thế, nhận ra chữ của anh ta cũng không kì lạ chút?"

"Không lạ ạ, rất tốt ạ!" Lương Tuệ Tuệ lần này ôm sách đi thật, "Em không làm phiền cô Bảo Châu ăn cơm nữa!"

Trịnh Bảo Châu nhìn bóng lưng chạy đi của cô nàng mà bật cười, cúi đầu tiếp tục dùng bữa. Di động cô đặt trên bàn, cô ăn một miếng đậu phụ, dùng ngón trở tay trái khẽ lướt trên màn hình. Màn hình mở khóa xong dừng lại ở vòng bạn bè, ở phía trên cùng có một số một màu đỏ, biểu hiện cô có thông báo mới.

Cô ấn vào, thấy là cô Trương đã bình luận ở bài đăng vòng bạn bè mà cô đã like.

Cô giáo Trương: Xem ra sức hấp dẫn của trai đẹp rất lớn, câu lên rất nhiều gái xinh tron vòng bạn bè của tôi [cười trộm] Trả lời các em gái và các mẹ, tôi vừa hỏi giúp mọi người rồi, người ta còn chưa có bạn gái đâu [cười trộm] Nhưng tiền sĩ Khúc của bọn tôi chỉ một lòng muốn đền ơn Tổ quốc, không có thời gian yêu đương [cười trộm]

Trịnh Bảo Châu: "...."

Cừ thật, cho dù là vòng bạn bè của người khác, thiết lập của Khúc Trực cũng không ngã. Thế cứ để Khúc Trực khóa chết với tổ quốc đi, đừng ra ngoài làm hại con gái nhà người ta!

Cô vừa lướt vòng bạn bè vừa ăn cơm, còn chưa kịp ăn xong, cô Trương lại đăng một bình luận mới.

Cô giáo Trương: Mọi người nhiệt tình quá, xem ra Tổ quốc cũng không ngăn được mọi người ha [ché mặt] Phương thức liên hệ tôi không tiện cho, nhưng tôi đang ăn cơm với cậu ấy đây, mọi người muốn gửi ảnh thì mau lên, tôi đưa cậu ấy xem [cười trộm]

Cô giáo Trương: A ha, người ta nói, thật sự không tìm bạn gái, bạn trai cũng không [ché mặt] Đây là video tọa đàm của bọn tôi hôm nay, có thể xem ở website chính thức của trường, nếu mọi người nhiệt tình như vậy, không bằng xem tọa đàm của bọn tôi nhé [Link]

Trịnh Bảo Châu: "...."

Bình luận này của cô Trương ở tầng thứ năm.

Trịnh Bảo Châu lấy khăn giấy lau khóe miệng, tay nhỏ khẽ chạm vào đường link.

Giao diện chuyển tới website của trường, ảnh bìa của video là ảnh của Khúc Trục, có thể nói là dùng sắc đẹp của Khúc Trục lừa người ta vào nghe tọa đàm.

Bây giờ giáo dục cũng không từ thủ đoạn hen.

Trịnh Bảo Châu thốn thức.

Bởi vì lần tọa đàm này chủ yếu cho học sinh tiểu học, cho nên tọa đàm không có tính học thuật gì, mà là một tọa đàm công ích.

Chủ đề là quan tâm người khiếm thị.

Khúc Trục mặc bộ âu phục cắt may vừa người, đứng trên bục giảng lớn của giảng đường nhìn bậc thang chào hỏi mọi người, các bạn nhỏ phía dưới phản ứng rất nhiệt liệt, không chỉ cho anh một tràng vỗ tay cực lớn, mà còn hét to anh trai rất đẹp nữa.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Làm vậy mà giáo viên không nhắc sao? Khúc Trục không phải là người, ngay cả học sinh tiểu học cũng không tha

Khúc Trục trên bục giảng hoàn toàn không bị lay động, sau khi ra hiệu mọi người yên tĩnh thì bắt đầu tọa đàm: "Các em có biết ở nước ta có tất cả bao nhiêu người khiếm thị không?"

Các bạn nhỏ đồng thanh trả lời: "Không biết ạ--"

Khúc Trục đáp: "Nước ta có hơn mười triệu người khiếm thị, cũng là nước có

nhiều người khiếm thị nhất thế giới, nhưng bình thường các em ra đường, có thấy họ không?"

"Không ạ—"

"Vậy các em có từng nghĩ vì sao không? Là vì họ không thích ra ngoài à?"
Lần này Khúc Trực ngược lại không để các bạn nhỏ trả lời, mà tự anh nói ra, "Bọn họ có thể không thích ra ngoài thật, bởi vì bọn họ ra ngoài khó khăn quá."

Nói tới đây, Khúc Trực ấn PPT trên máy tính một cái, màn sân khấu siêu to sau lưng anh chiếu hình ảnh trên PPT của anh lên. Có thể vì suy xét đến bên dưới đều là các bạn nhỏ, PPT của Khúc Trực cực kỳ sặc sỡ sắc màu, còn dùng sticker mà các bạn nhỏ yêu thích nhất, vừa nhìn là biết không phải Khúc Trực làm.

Sao anh có tính trẻ con như vậy được chứ.

Trịnh Bảo Châu bĩu môi, xem tiếp video.

"Nói tới đây, chúng ta xem người khiếm thị bình thường ra ngoài như thế nào trước nhé." Khúc Trực chỉ lối đi cho người mù trên màn hình, nói với các bạn nhỏ, "Đây là lối dành cho người khiếm thị, cũng được gọi là con đường sinh mạng của người khiếm thị, các em có thể thấy những miếng gạch lát lối đi này, nó có hai loại hoa văn nổi, một loại hình cột, một loại hình tròn. Hình cột có nghĩa có thể đi thẳng an toàn, còn hình tròn có nghĩa là phía trước có chướng ngại vật, cần chuyển hướng."

Khúc Trực liền nhấn giảng cho các bạn nhỏ cách dùng lối đi cho người mù, sau đó di chuyển tới giữa sân khấu: "Hôm nay để các em thể nghiệm cảm giác của người khiếm thị, chúng tôi đặc biệt làm một lối đi đơn giản ở đây, có bạn nhỏ nào muốn lên đi thử không nào?"

Chơi trò chơi là phần các bạn nhỏ thích nhất, hơn nữa thầy giáo trên bục giảng còn đẹp trai như thế, hơn phân nửa các bạn nhỏ dưới giảng đường giơ tay, tranh nhau nói: "Em em em!"

Cuối cùng Khúc Trục chọn một cậu bé và một cô bé lên sân khấu, tay anh cầm hai cái bịt mắt, lát nữa sẽ bịt mắt của hai bạn nhỏ. Để tránh hai bạn nhỏ bị thương, hai bên lối đi cho người mù đều trải đệm.

Hai bạn nhỏ chống gậy dẫn đường, chậm rì rì đi trên lối đi cho người mù, cẩn thận cảm nhận hoa văn dưới chân, khi phát hiện miếng gạch lát có hình tròn, bắt đầu thử chuyển hướng.

Các bạn nhỏ ở phía dưới xem rất nghiêm túc, không dám thở mạnh dù chỉ một cái, như sợ tiếng thở lớn chút thôi cũng làm bạn mất tập trung.

Toàn bộ quá trình Khúc Trục luôn đi bên cạnh hai bạn nhỏ, giúp bọn họ thuận lợi đi tới điểm cuối. Những khán giả nhỏ tuổi dưới đài nhiệt tình vỗ tay cho họ, Khúc Trục bảo hai bạn nhỏ trên sân khấu tháo bịt mắt, sau đó hỏi cậu bé cạnh mình: "Có thể nói cho mọi người cảm giác vừa nãy không?"

Cậu bé này cực kỳ hướng ngoại, đứng trên sân khấu to như vậy cũng chẳng sợ gì, ghé vào gần mic của Khúc Trục nói: "Sau khi bịt mắt em thấy cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, nhưng những hoa văn trên gạch lát, em cảm nhận được, chỉ có dẫm trên đó em mới dám đi tiếp!"

Khúc Trục gật đầu, lại hỏi cô bé còn lại: "Còn em?"

Cô bé nói: "Em cũng cảm thấy giống thế, cứ thấy nó rất là quan trọng ạ."

Khúc Trục sờ đầu cô bé, đứng thẳng dậy, nói với mọi người: "Qua việc làm mẫu của hai bạn nhỏ, các em hẳn đã cảm nhận được lối đi này quan trọng với người khiếm thị như thế nào, vậy chúng ta sẽ xem xem lối đi cho người khiếm thị trong thực tế là thế nào nhé?"

Khúc Trục mời hai bạn nhỏ trở lại ghế ngồi, một lần nữa về tới máy tính ấn ra vài bức ảnh. Ảnh là do anh tự chụp hết, toàn là lối đi của người mù bị đủ các loại đồ vật chiếm dụng: "Đây đều do tôi tiện tay chụp, các em có thể thấy, trên lối đi trừ người khiếm thị, còn có đủ những thứ khác."

Anh nói tới đây có bạn nhỏ dưới khán đài bật cười, nhưng sau đó lại vô thức bắt đầu suy nghĩ lại.

Khúc Trục lại đổi mấy tấm ảnh, lần này là lỗi đi có khuyết điểm trong việc thiết kế: "Ngoài tình huống bị chiếm dụng, có có tình huống thiết kế không hợp lý, ví dụ như trường hợp nắp cống ở ngay trên lối đi cho người khiếm thị, hoặc trường hợp chín công mươi tám queo này, hoặc như loại này, trực tiếp dẫn người khiếm thị đâm vào tường."

Cậu bé ban nãy lên sân khấu nhìn những bức ảnh Khúc Trục chiếu lên, không nhìn được mà đứng lên hét to một câu: "Vậy chẳng phải làm vớ làm vẩn sao? Người gì thế, không được thì để em làm chơi!"

Các bạn nhỏ ở phía dưới bắt đầu cười ồm lên, mấy bạn cùng lớp thân thiết với cậu bé không ngừng ồn ào, bảo cậu lên luôn.

Khúc Trục lại lần nữa bảo mọi người yên lặng, nói với bạn nhỏ thiết kế nên học chuyên ngành gì xong, lại tiếp tục tọa đàm. Xong phần lỗi đi cho người khiếm thị, anh bắt đầu nói về hai thứ mà người khiếm thị dựa vào khi ra ngoài, gây dẫn đường và chỗ dẫn đường.

"Các em biết chỗ dẫn đường chứ?"

"Biết ạ—!"

Khúc Trục phóng một bức ảnh của chỗ dẫn đường trên máy tính cho mọi người xem, có cô bé lớn gan đứng dậy, tay còn giữ một cái băng đô tai chó: "Thầy ơi, đây ạ!"

Khúc Trục nhìn cô bé, không biết cô bé có ý gì, cô bé ngây thơ nói: "Chó đáng yêu lắm, thầy có thể đeo cái này giảng bài cho bọn em được không ạ?"

Khúc Trục: "..."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Trịnĩ Bảo Châu ngồi trước màn hình cười rộ

lên, "Làm hay lắm!"

Các bạn nhỏ đều đầy mặt chờ mong nhìn Khúc Trục, ngay cả giáo viên phụ trách trật tự hiện trường cũng khuyên Khúc Trục: "Không thì thầy Khúc đeo đi, các bạn nhỏ thích những thứ này lắm, thầy mang lên giảng bài cho các bạn, sẽ thú vị hơn, các bạn nhỏ cũng tích cực hơn."

"..." Khúc Trục quả thật đã viết đầy mặt hai chữ từ chối.

Trịnh Bảo Châu đã cười đau cả bụng, cô giáo này chắc cũng muốn thầy Khúc Trục đeo tai chó, nhưng mà....Khúc Trục cậu ta sợ chó nha ha ha ha!

Cô hả hê nhìn Khúc Trục trên màn hình, ai có thể nghĩ được, cuối cùng có thể trị được Khúc Trục lại là các bạn nhỏ ngây thơ đáng yêu chứ!

Khúc Trục tuy mặt đầy từ chối, nhưng vì không để các bạn nhỏ thất vọng, rốt cuộc anh vẫn đeo băng đô tai chó lên đầu.

Trịnh Bảo Châu lập tức chụp ảnh lưu lại, như bắt được thóp của Khúc Trục.

Sau khi đeo băng đô lên, Khúc Trục mới đầu có hơi mất tự nhiên, nhưng nói một lúc, anh đã quên mất chuyện đó: "Chó dẫn đường tuy rất đáng yêu, nhưng lúc các em thấy chúng nó ở bên ngoài, thì chúng nó đều đang làm việc nghiêm túc, cho nên chúng ta không được quấy rầy chúng nó, biết chưa nào?"

"Biết rồi ạ—"

Giảng xong chương đó, cuối cùng Khúc Trục giới thiệu với các bạn nhỏ những thứ mà khoa học tiên bộ có thể mang lại cho người khiếm thị, đó cũng là lĩnh vực chuyên ngành của anh, chẳng qua những thứ đó lại khá khó hiểu đối với các bạn nhỏ, cho nên anh chỉ điếm qua mà thôi, mục đích chủ yếu là bồi dưỡng chút hứng thú với khoa học cho các bạn nhỏ.

"Được rồi, tọa đàm của chúng ta hôm nay tới đây là hết." PPT của Khúc Trục lật tới trang cuối cùng, trên đó viết lời kết của hôm nay, "Hi vọng qua buổi

tọa đàm hôm nay, về sau các em thấy ba mẹ dùng xe trên lối cho người khiếm thị, có thể sửa đúng cách làm của ba mẹ. Chỉ cần chúng ta cùng chung tay, hoàn cảnh sống của người khiếm thị nhất định sẽ dần được cải thiện."

Nói tới đây, anh còn nhìn những khuôn mặt non nớt dưới khán đài một vòng: "Các em đều là tương lai của đất nước, các em trở nên tốt hơn, thì chính là đất nước của chúng ta trở nên tươi đẹp hơn."

Thần tiên độ của video đi tới điểm cuối, tự động dừng lại. Tọa đàm dài hơn một tiếng, nhưng Trịnh Bảo Châu lại cảm giác như mới xem chưa bao lâu, hơn nữa Khúc Trục đột nhiên kéo lập ý lên cao, làm cô....tự dưng cảm động quá.

Không ngờ, sức ngấm của tọa đàm cũng lớn ra phết.

Cô khóa di động, nhìn sắc trời bên ngoài. Lúc này đã tối lắm rồi, ngay cả nhân viên trang trí Noel ở bên ngoài cũng đã ngơi tay. Trịnh Bảo Châu không ngờ mình vậy mà ngồi xem tọa đàm của Khúc Trục lâu đến thế, nhà hàng bây giờ cũng chẳng còn ai....

Cô hờ hững một tiếng, cầm di động trở về phòng. Xem xong tọa đàm của Khúc Trục, di động chỉ còn 10% pin, Trịnh Bảo Châu thuận tay sạc điện cho nó, thì nghe có người gõ cửa bên ngoài.

Cô đi tới nhìn một cái, đứng bên ngoài lại là Khúc Trục. Đồng tử của cô giật giật, mở cửa cho Khúc Trục: "Đại tiến sĩ Khúc, có việc gì sao?"

Khúc Trục hăng còn mặc bộ tây trang trong video, chỉ là cái băng đô tai chó trên đầu đã lấy xuống rồi, Trịnh Bảo Châu bỗng thấy tiêng tiếc.

Khúc Trục đứng ngoài cửa quan sát cô mấy lượt, cũng chẳng có ý đi vào: "Không có gì, chỉ qua thăm cậu thôi, hôm nay bị nhốt trong thang máy, không sợ quá khốc nhè đâu chứ?"

Trịnh Bảo Châu khinh thường hừ một tiếng, "Cậu tưởng tôi còn là tôi hồi đó

sao? Biểu hiện hôm nay của tôi là đỉnh nhất ở đó đó!"

Khúc Trục cười nhẹ một cái, thấy cô quả thật như không sao, bèn nói: "Vậy tôi về trước đây."

Trịnh Bảo Châu lườm ánh một cái: "Cậu chỉ tới nơi thế thôi?"

"Ừ." Khúc Trục cũng nhìn cô, "Hay là cậu có gì muốn nói với tôi?"

Trịnh Bảo Châu mím môi, giơ tay gẩy tóc: "Hôm nay tôi thấy cậu trên vòng bạn bè của cô Trương, không tệ nha, một bức ảnh gây chấn động, khó trách người ta nói trai đẹp đăng ảnh selfie chính là làm từ thiện."

Khúc Trục nghĩ một lát, vô thức hỏi một câu: "Còn có cách nói vậy á?"

"Ừa." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Chờ nên về sau cậu có thể suy xét đăng nhiều hơn, cũng coi như tích đức cho mình."

"..." Khúc Trục im lặng nhìn cô một cái, gật đầu đáp, "Biết rồi."

Ánh nói xong bèn vào phòng, Trịnh Bảo Châu đóng cửa lại, mở máy tính chuẩn bị xem tiếp bộ web drama của Cao Bác Vân. Vì di động đang sạc, cô cũng mở thêm wechat trên web, xem xong một tập phim, cô tiện tay lướt vòng bạn bè, phát hiện Khúc Trục vậy mà đăng một bức selfie thật!

"Èo." Trịnh Bảo Châu cảm thán một tiếng, phóng to bức ảnh lên xem. Ảnh selfie của Khúc Trục rất tùy tiện, không cố ý bày tư thế, nhưng vì mặt đẹp, tùy tiện chụp cũng rất đẹp trai. Trịnh Bảo Châu bấm like cho ánh, chờ lát xem vòng bạn bè sôi trào.

Cô và Khúc Trục có không ít bạn chung, nhưng cô chờ mười phút, dưới ảnh selfie của Khúc Trục vẫn chỉ có một like của cô, không khoa học nha!

Ngay cả quý bà Tô Minh Hỷ hay tương tác với vòng bạn bè của Khúc Trục, cũng như không thấy bài đăng này!

....Mọi người mù tập thể rồi à??

Trịnh Bảo Châu nghĩ không ra, cô lại chờ thêm mười phút, vẫn chỉ có một like của cô, cô rút cuộc không nhìn được đi hỏi Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu: Vòng bạn bè của cậu sao chỉ có mình tôi like thế??

Khúc Trục trả lời rất nhanh: "Bởi vì tôi chỉ cho mình cậu thấy."

Tìm Trịnh Bảo Châu "Thích" một cái, bỗng dưng đập nhanh một nhịp. Cô nhìn tin nhắn trả lời của Khúc Trục, đưa tay áp lên má mình.

Trịnh Bảo Châu: Ý là sao?

Khúc Trục: Cái này gọi là trợ nghèo một cách chuẩn xác.

Trịnh Bảo Châu: ....[Cười mỉm]

Trợ nghèo cái đầu quý nhà anh!

Trịnh Bảo Châu bẹp miệng, bùm bùm trả lời Khúc Trục: "Tôi là hộ nghèo á? Vòng bạn bè của tôi hơi bị nhiều trai đẹp đấy nhé!"

Khúc Trục: Ồ? Gửi xem nào?

Trịnh Bảo Châu chụp một loạt ảnh, gửi hết cho Khúc Trục: "Ha ha!"

Một phút sau.

Khúc Trục: Xem xong rồi, tôi vẫn đẹp trai nhất.

Lời cà khịa của cô còn chưa gửi đi, Khúc Trục đã gửi một tin: "Sao cậu lại add lắm con trai thế?"

Chương 31: Khúc Trục kéo Trịnh Bảo Châu về phía mình...

Câu hỏi của Khúc Trục làm Trịnh Bảo Châu đực mặt ra, vì sao cô lại add lắm con trai thế?

...Thì liên quan gì đến cậu!

Trịnh Bảo Châu: Không phải tôi add lắm con trai, mà là luôn có con trai muốn add tôi, ày, ưu phiền của người đẹp, cậu không hiểu đâu.

Khúc Trục: ....

Phiền nhưng là phiền sướng hả?

Trịnh Bảo Châu: Nhưng mà các cậu trai mới quen gần đây ở phim trường đều không tồi, vừa đẹp trai vừa thú vị, đợi tôi nổi tiếng rồi, sẽ quen càng nhiều anh đẹp trai trong showbiz [Đầu chó]

Khúc Trục: Đây là lý do cậu muốn vào showbiz hả? [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Trai đẹp ai mà không thích chứ [Đầu chó]

"..." A, đàn bà. Khúc Trục ném di động sang bên, lười xem tiếp, đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa.

Mặt gương trong phòng tắm mờ hơi sương vì nước nóng, Khúc Trục đứng dưới vòi hoa sen rửa đầu vuốt mớ tóc ngắn ra sau, giơ tay lau đi hơi sương trên kính.

Nửa thân trên trần trụi của anh xuất hiện trong gương, cơ bụng và đường cong nơi eo do kiên trì rèn luyện lâu dài, cũng hiện hiện rõ ràng trong

gương.

Khúc Trúc trước giờ luôn là người có kỷ luật, cho dù bình thường bận việc, cũng chú ý giữ dáng. Một giọt nước mát lạnh theo tóc anh trượt xuống cổ, uốn lượn một đường, Khúc Trúc chăm chú nhìn bản thân trong gương, nghĩ thầm nếu chụp một bức....

Không, anh đang nghĩ gì vậy???

Khúc Trúc cảm nín, anh mở vòi hoa sen lên mức to nhất, cọ rửa một trận, giống như muốn gạt bay ý nghĩ hoang đường đó ra khỏi đầu.

Ngày hôm sau, vừa sớm ra Khúc Trúc đã tới công ty, vì sợ đụng phải Trịnh Bảo Châu, ngay cả bữa sáng cũng không ăn ở nhà hàng.

Anh cũng chẳng biết mình có gì mà chột dạ.

Trịnh Bảo Châu không hề hay biết tối qua Khúc Trúc đã trải qua những gì, hôm nay cô không cần tới phim trường, bèn ở lại khách sạn hỗ trợ trang trí cây thông Noel. Khách sạn đã mua một cây thông Noel cực lớn, nhưng đồ trang trí tách rời với cây, cần phải tự treo lên.

Chỉ có cây thông Noel thì chưa được, còn phải trang trí thêm mấy thứ nhỏ nhỏ nữa, Trịnh Bảo Châu từ nhỏ đã thích làm những việc này, trang điểm một thứ gì đó từ bình thường biến thành xinh đẹp, sẽ khiến người ta cảm thấy rất thành tựu.

Lúc tạm nghỉ giữa giờ, cô cầm cốc trà sữa ngồi trên sofa, vừa uống vừa chơi di động.

Hôm qua vòng bạn bè của cô Trương vẫn còn tiếp tục.

Cô giáo Trương: Video tọa đàm của tiến sĩ Khúc hôm qua tăng vọt lượt xem, cảm ơn mọi người ủng hộ [Cười trộm] Tiểu Khúc thật sự không tìm bạn gái, mọi người đừng hỏi tôi nữa [Chê mặt] Tuy mọi người không chiêm được cậu ấy, nhưng tôi có thể cho mọi người xem chữ của cậu ấy nhé [Ảnh]

Trịnh Bảo Châu ấn mở ảnh lên xem, là những hàng chữ bằng bút máy, nét chữ không thành thực như của Khúc Trục bây giờ, xem ra là chữ viết hồi nhỏ.

Trịnh Bảo Châu nhớ hồi tiểu học các thầy cô giáo có tổ chức cho họ tham gia cuộc thi chữ đẹp, cả lớp tham gia hết, sau đó tập thể nộp lên, chữ của Khúc Trục được bình chọn.

Trịnh Bảo Châu lúc nhỏ viết chữ không đẹp, hiển nhiên cũng không được chọn, nhưng sau khi lên cấp hai, cô bỗng nhận ra sau này khi cô nổi tiếng, thì cần phải ký tên cho fan nữa! Nếu chữ của cô quá xấu, vậy chẳng phải mất mặt lắm?

Từ đó về sau Trịnh Bảo Châu có ý thức luyện chữ, vì bình thường còn học múa, cô cũng không kêu mẹ đăng ký lớp thư pháp nữa, mà tự mua vài bảng chữ mẫu, tự luyện ở nhà. Cũng coi như 'có công mài sắt có ngày nên kim', chữ của cô bây giờ đã đẹp hơn hồi tiểu học rất nhiều.

Tầm mắt của cô lại rơi vào bức ảnh cô Trương đăng, đó là sau khi chữ bút máy của Khúc Trục được bình chọn đăng cấp, cô Trương bảo anh viết một bộ chữ, treo trong phòng học triển lãm cho mọi người xem.

Không ngờ cô ấy còn giữ tới bây giờ.

Đương nhiên trong lớp không chỉ có mỗi chữ của Khúc Trục được chọn, có mấy bạn học cũng được viết một bộ chữ, triển lãm trên báo tường. Mọi người cơ bản đều trích vài câu từ thơ ca trong sách giáo khoa, chỉ có Khúc Trục là khác, tuy anh cũng trích từ văn chương, nhưng lúc đó Trịnh Bảo Châu căn bản đọc không hiểu.

"Vị thiên địa lập tâm, vị sinh dân lập mệnh, vị vãng thánh kế tuyệt học, vị vạn thế khai thái bình." (1) Trịnh Bảo Châu đọc nội dung Khúc Trục viết lên, câu này được trích từ 《Hoàn Hư Ngữ Lục》 của Trương Tải, Khúc Trục học lớp ba tiểu học, đã có giác ngộ cao vậy sao?

Chẹp chẹp.

Trịnh Bảo Châu cảm thán ấn like cho cô giáo Trương.

Không ngờ, cô Trương lại nhắn riêng với cô.

Cô Trương: Bảo Châu, nghe Tiểu Khúc nói hai em đang ở cùng một chỗ hả?

"Phụt—" Trịnh Bảo Châu thều tí thui phun hết trà sữa trong miệng ra.

Trịnh Bảo Châu: Có lẽ cậu ấy nói không rõ ạ, cậu ấy đang ở khách sạn của em. [Che mặt]

Cô Trương: Ý cô là vậy mà, tại cô nói không rõ [Cười trộm] hai em từ nhỏ đã ở cùng nhau, không ngờ đến giờ vẫn ở cùng nhau, thật tốt [Cười trộm]

Trịnh Bảo Châu: "..."

Có lẽ trong mắt của người khác, là rất tốt ....

Cô Trương: Cô nhớ lúc Tiểu Khúc còn nhỏ không thân thiết với ai, chỉ chơi với em, em nháy lờ em ấy cũng phải đi theo [Cười trộm]

Trịnh Bảo Châu: "...."

Không, cô Trương cô hiểu nhầm rồi. Với cả, có thể không nhắc tới chuyện làm cô nhói lòng này được không.

Cô Trương: Hai người bây giờ ở cùng chỗ, cơ hội cọ xát nhiều, đều là những đứa trẻ ưu tú, nói không chừng lại cọ ra tia lửa đó.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô Trương cô không đi dạy ạ?

Bị cô giáo Trương tóm lấy tán chuyện một hồi, Trịnh Bảo Châu lại tiếp tục sự

nghiệp trang trí.

Lúc Tề Thận tới ăn cơm, thấy cô bạn rộn ở kia, không nhịn được gọi một tiếng: "Cô bảo Châu, ăn cơm trưa đi."

Trịnh Bảo Châu cầm cái tắt giáng sinh trong tay, quay đầu nhìn anh ta một cái: "Tôi làm xong cái này rồi đi, anh cứ ăn trước đi."

Cô thấy Tề Thận đi một mình, vô thức hỏi một câu: "Khúc Trục lại không ra ngoài ăn trưa à?"

Tề Thận đáp: "Chiều qua cậu ta đi tọa đàm, nói hôm nay phải làm bù mấy việc bị chậm."

"À..." Trịnh Bảo Châu như dăm chiêu gì đó gạt đầu, treo cái tắt giáng sinh lên, "Hôm qua cậu ta đến trường tiểu học của bọn tôi tọa đàm, tôi nhìn thấy ở vòng bạn bè của cô giáo. Gây chấn động luôn, trực tiếp biến thành buổi xem mắt luôn."

Drama này Tề Thận chưa hông được, bỗng có hứng thú: "Gi cơ? Vậy có ai thành công không?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Khúc Trục nói, trong tim cậu ấy chỉ có Tổ quốc, không có tình yêu."

"Xi!" Tề Thận xở cục tức, "Cậu ta không muốn yêu, thì để tôi đi tọa đàm chơi!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Tề Thận vừa đi vào nhà hàng vừa ngắm xem lát nữa phải nói với Khúc Trục ra sao, để anh nhường cơ hội lần sau cho mình. Lương Tuệ Tuệ bụng đồ ăn ới cho anh ta, đứng bên cạnh dờ dờ dự dự nhìn anh ta một cái: "Anh, anh Tề."

Cô gọi Tề Thận một tiếng, Tề Thận ngẩng lên, cười với cô nàng: "Có chuyện gì sao?"

Lương Tuệ Tuệ có chút khẩn trương kéo đồng phục làm việc của mình, hỏi: "Mấy quyển sách để ôn thi ấy, là anh tặng em à?"

Tề Thỉnh gật đầu: "Phải, sao thế?"

"Không, không sao! Chỉ tới cảm ơn anh thôi!" Lương Tuệ Tuệ nói xong, mau chân bỏ chạy. Tề Thỉnh nhìn bóng lưng cô nàng, cầm đĩa lên cười một tiếng: "Em gái thật là khách sáo, mấy quyển sách thôi cũng đặc biệt tới cảm ơn."

Anh ta xong bữa, xách cơm trưa cả Khúc Trục về công ty. Anh ta thấy mình bây giờ như là shipper ruột của tiến sĩ Khúc rồi.

Giờ cao điểm buổi trưa vừa qua, nhà hàng cũng dần rảnh rang, Lương Tuệ Tuệ vớ một ít quà vặt, mang cho Tiểu Ngọc ăn đỡ thêm. Một con người máy đưa đồ ăn vừa lúc đi ra từ thang máy, một đường tự nói chuyện, đi về trước quầy lễ tân.

Lương Tuệ Tuệ tò mò đi qua, giơ tay sờ sờ đầu của người máy: "Mấy đĩa này còn biết nhắc người ta nhường đường cho nó cơ đấy?"

"Ừa, thông minh lắm." Tiểu Ngọc nhìn cô một cái, vẻ mặt bỗng trở nên ái muội, "Hey, Tuệ Tuệ, lúc trước chả phải cậu bài xích người máy lắm mà? Sao bây giờ lại thấy hứng thú?"

"Ờ không có." Lương Tuệ Tuệ lên tiếng phản bác, "Ờ chỉ cảm thấy, chúng nó cũng không đáng ghét đến thế. Cậu xem trên thời sự cũng đưa tin, rằng kẻ gian giả vờ làm shipper, len vào khách sạn trộm đồ, thậm chí xâm hại khách trọ à? Bây giờ có người máy đưa đồ ăn lên tầng, khách ở trọ cũng cảm giác an toàn hơn một chút, hơn nữa làm thế này, cũng tiết kiệm thời gian cho shipper không phải sao? Một công đôi việc!"

"Ờ--" Tiểu Ngọc ờ một tiếng đầy ý vị sâu xa.

Lương Tuệ Tuệ vẫy tay qua quýt với cô nàng, rồi chạy về nhà hàng. Sau khi tan ca, cô thấy đồng phục ra, trở về ký túc xá của mình. Bộ phận ăn uống

đã xếp lại ca cho cô, bây giờ thời gian nghỉ của cô nhiều hơn trước, cô dùng hết để học bài, chuẩn bị cho cuộc thi.

Cô nhìn sách Tê Thịn tặng, đem tờ bìa lót có ghi câu "Bất cứ lúc nào, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời mới" cắt ra, bỏ vào khung, đặt lên bàn.

Lúc Khúc Trục tan làm về tới nơi, phát hiện khách sạn đã thay đổi hoàn toàn so với lúc sớm anh đi làm. Lúc sáng anh đi, chỉ có khu vườn bên ngoài bố trí một ít đồ trang trí Giáng sinh, còn giờ trong sảnh khách sạn đã đặt một cây thông Noel rất to, cạnh nó còn đặt mấy con tuần lộc.

"Hey, Khúc Trục, cậu về đúng lúc lắm." Trịn Bảo Châu đang đứng trên một cái thang nhỏ, nghiêng đầu nhìn Khúc Trục, "Cậu tới giúp tôi xem xem có dán lệch không."

Trịn Bảo Châu đang dán đồ trang trí lên kính, thang đặt trước cửa sổ, còn cô đứng trên thang, bên cạnh chẳng có ai hỗ trợ cô cả.

Khúc Trục thấy thế nhíu mày, đôi chân dài cất bước mau mắn đi tới: "Trịn Bảo Châu cậu lại làm gì thế? Muốn ngã từ trên thang xuống à?"

"A, trong mắt cậu tôi ngốc thế à?" Trịn Bảo Châu hừ một tiếng, "Mau tới xem giúp tôi có dán lệch không."

"Không." Khúc Trục đứng bên cạnh đỡ thang hộ cô, mày vẫn nhăn lại, "Việc này còn phải tự thân bà chủ như cậu làm hả?"

"Không phải vì những người khác đều bận sao, dù gì tôi cũng đang nhàn chẳng có việc gì." Trịn Bảo Châu nghe anh nói không lệch, bèn để nguyên vậy dán chữ lên cửa kính, "Được rồi, hoàn thành."

Khúc Trục thấy cô muốn xuống khỏi thang, bèn vươn tay ra để cô khóa lên, động tác của Trịn Bảo Châu chững lại một chút, rồi vẫn đỡ tay anh bước xuống.

Sau khi đứng ổn, cô bước cách ra mấy bước, thường thức kiệt tác của mình,

rất vừa lòng gặt đầu, "Không tệ, rất đẹp."

Cô đang đắc ý, dưới bụng liền quặn lên một cái, mặt cô biến sắc, ôm bụng ngồi xổm xuống.

Khúc Trục thấy vậy vội vàng lại gần, ngồi xuống cạnh cô: "Cậu sao vậy? Bị đụng vào đâu hả?"

"Không." Trịnh Bảo Châu khẽ lắc đầu, "Bụng hơi đau."

"Bụng đau?" Khúc Trục nhíu mày hỏi tương một chút, sau đó mở miệng hỏi cô, "Đến kì si.nh lý hả?"

"..." Kể cũng không phải hỏi chi tiết đến thế đâu trời.

Thấy Trịnh Bảo Châu im lặng, Khúc Trục biết mình đoán được tám chín phần: "Có gì mà cậu phải xấu hổ? Ngay cả chuyện đi WC đưa băng vệ sinh tôi cũng..."

"Rồi, đừng nói nữa, cảm ơn." Trịnh Bảo Châu mỉm cười cắt lời anh.

Khúc Trục cười khẽ một tiếng, đỡ cô đứng dậy: "Đến kì si.nh lý cũng không biết mà nghỉ ngơi đi."

Trịnh Bảo Châu tức anh ách nói: "Trước giờ tôi ít khi bị đau, nhưng hai tháng nay cậu về, bà di cả của tôi liền bất bình thường! Cậu nói xem có phải vì bị cậu chộp tức không?"

"...Cái này cũng đỡ thừa cho tôi được? Ha." Khúc Trục mĩa một câu, đỡ cô vào thang máy, "Nhưng của cậu đúng là hơi mất quy luật, có cần đi khám không?"

"Không cần, cảm ơn." Trịnh Bảo Châu cạn lời nhìn lên trần nhà, vì sao, vì sao cô lại ở đây thảo luận si.nh lý phụ nữ với Khúc Trục chứ?

Cuộc đời đúng là khó bề tưởng tượng.

Khúc Trục đỡ Trịnh Bảo Châu một đường về phòng, Trịnh Bảo Châu bảo Khúc Trục lấy cho cô cốc nước ấm, sau đó lấy thuốc giảm đau trong ngăn kéo ra, uống một viên.

Khúc Trục đứng bên cạnh nhìn cô: "Đỡ hơn chưa?"

Trịnh Bảo Châu trả lời: "Đâu có nhanh thế được, cậu tưởng là thuốc tiên chắc?"

"..." Khúc Trục thấy mày cô hơi nhíu, nhắm mắt dựa vào sofa, bỗng ánh đuối tay, ôm lấy eo cô.

Cánh tay anh hơi dùng sức, đã kéo Trịnh Bảo Châu vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Trịnh Bảo Châu cứng đờ cả người!

Chuyện gì vừa xảy ra?? Cô vừa nãy còn yên ổn tựa vào sofa mà? Sao chớp mắt đã nằm trong lòng Khúc Trục rồi??

Tình huống gì đây???

Tim Trịnh Bảo Châu đập rất nhanh, do quá kinh hoàng, nhất thời đã quên khuấy ra khỏi lòng anh.

Khúc Trục chỉ ôm cô, không có làm gì tiếp, đồng hồ trong phòng tích tắc tích tắc vang, nhưng lại chẳng át được tiếng tim đập bên tai.

"Cậu làm...."

"Ôm có thể thúc đẩy não bộ sản xuất ra Endorphin và Oxytocin, có tác dụng giảm đau."

Hai người đồng thời lên tiếng.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Ờ.

"Cảm ơn, tôi không đau nữa rồi." Trịnh Bảo Châu thảng người dậy, nhìn Khúc Trục trước mặt cười cười, "Cậu về được rồi."

Khúc Trục tỉ mỉ đánh giá cô: "Cậu thật sự không sao chứ?"

"Không sao, tôi lên giường nằm một lát là ổn." Trịnh Bảo Châu giữ nụ cười mỉm, "Tôi sẽ nhớ uống nhiều nước ấm."

"..." Khúc Trục đứng lên khỏi sô pha, "Uống nhiều nước ấm đúng là có tác dụng."

"Ừ ừ, tạm biệt!"

"...Tạm biệt." Khúc Trục mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Hôm sau, Trịnh Bảo Châu ngủ tới hơn mười giờ mới dậy, lúc xuống lầu thấy Khúc Trục ngồi ở góc đọc sách của cô, trước mặt bày một cái tab, cô tò mò đi tới: "Ờ, hôm nay không đi làm à?"

Khúc Trục quay đầu nhìn cô, nói: "Hôm nay là cuối tuần."

"...À." Trịnh Bảo Châu vớt vát tôn nghiêm của mình, "Hóa ra bên cậu còn cho nghỉ cuối tuần ư?"

"Ừ..."

Trịnh Bảo Châu ngó màn hình của anh một cái: "Đang xem gì thế?"

Khúc Trục nói: "Bản thiết kế nội thất."

Sau khi hoàn thiện thủ tục mua nhà, Khúc Trục đã liên hệ với công ty thiết kế tiến hành thiết kế nội thất. Lúc trước nhà thiết kế đã tới chỗ anh đo đạc, bản

thiết kế cũng đã sửa mấy lần, chỉ chờ xác nhận cuối cùng của anh, là có thể chính thức bắt đầu sửa sang.

"Ôa, nhà cậu bắt đầu sửa sang hả?" Trịnh Bảo Châu nghe anh nói muốn sửa nhà, càng tò mò nhìn màn hình tab của anh.

Khúc Trục gật đầu, nói với cô: "Bản thiết kế 3D này bên thiết kế đã gửi tôi mấy ngày rồi, nhưng dạo này bận quá, mãi chẳng có thời gian xem."

"Ờ..." Trịnh Bảo Châu thản nhiên ừ một tiếng, tính rời khỏi, lại bị Khúc Trục gọi lại.

"Chờ chút." Khúc Trục gọi cô một tiếng.

Trịnh Bảo Châu quay lại nhìn anh: "Gì thế?"

Chẳng lẽ cướp nhà của cô, giờ còn muốn khoe thiết kế sao? Ha.

Khúc Trục hỏi cô: "Hôm nay cậu thấy thoải mái hơn chưa?"

Trịnh Bảo Châu ngơ ngác, rồi khẽ héch cằm lên: "Tốt hơn nhiều rồi, sao?"

Khúc Trục dường như cố ý lảng ánh mắt đi, thấp giọng ho khan một tiếng: "Vậy cậu giúp tôi xem qua bản thiết này nhé."

A! Quả nhiên là muốn khoe thiết kế với cô!

Trịnh Bảo Châu khoanh tay trước ngực, nhìn anh: "Vì sao tôi phải xem giúp cậu?"

Khúc Trục nói: "Không phải cậu là chuyên gia môn này sao? Nên tôi muốn nghe ý kiến của cậu."

Trịnh Bảo Châu thầm nghĩ 'Trịnh Bảo Châu mà không được trúng kế', nhưng cơ thể vẫn thành thật đi qua: "A, cậu nói đúng đấy, nhà hàng với khách sạn của tôi, đều do tôi lấy ý tưởng trang hoàng đấy. Môn trang

hoàng nhà cửa này nước sâu lắm, cậu không chú ý cái là bị lừa ngay."

"Ừ..." Khúc Trúc khẽ bặm môi, đưa tab tới trước mặt cô, "Cậu xem phong cách này, thấy sao?"

—

(1) Lí học gia trứ danh thời Bắc Tống, lãnh tụ Quan học- Trương Tải 张载 (tự Tử Hậu 子厚, mọi người gọi ông là Hoànhĩ Cừ tiên sinh 横渠先生, 1020 - 1077) đã để lại cho hậu thế nhiều di sản tinh thần quý báu, trong đó có bốn câu danh ngôn, đó chính là:

Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình.

为天地立心, 为生民立命, 为往圣继绝学, 为万世开太平

Căn cứ vào bốn câu danh ngôn của Trương Tải, mở đầu mỗi câu đều có đặc điểm chữ "vì" 为, có thể nói tắt là "tứ vị cú" 四为句.. Trong thời gian nghiên cứu nhiều năm, chúng tôi căn cứ vào những điều tâm đắc, đối với "tứ vị cú" giải thích đơn giản như sau:

Vì xã hội kiến lập lại giá trị tinh thần, vì dân chúng xác lập ý nghĩa của sinh mệnh, vì tiền thánh kế thừa học thống đã bị gián đoạn, vì vạn thế khai thác cơ nghiệp thái bình.

(Tác giả: Giáo sư hướng dẫn luận văn học vị Tiên sĩ, giáo sư Khoa Triết học Đại học Sư phạm Thiểm Tây). (Nguồn: chunghung.com)

Chương 32: Dáng người tôi rất tốt...

Bàn thiết kế 3D Khúc Trục cho Trịnh Bảo Châu xem màu sắc cực kỳ đơn điệu, chỉ có ba màu đen, trắng, xám, phần nội thất 'mềm' cũng mang phong cách lạnh nhạt, nhưng được cái Khúc Trục thích cây xanh, cho nên nhà thiết kế đặt không ít cây trong bàn 3D, mới khiến căn nhà không quá nặng nề.

Mặt sàn lớn ngoại trừ phòng khách siêu to khổng lồ, đương nhiên còn có ban công cực lớn. Trịnh Bảo Châu vẫn luôn nhớ mãi cái ban công có thể nằm trên đó tùy tiện lăn lộn này, trong bàn 3D cũng thấy được nhà thiết kế đã thiết kế trọng điểm vào ban công, trực tiếp chế tạo một 'vườn bách thảo' mê người cho Khúc Trục, để anh có thể trồng đủ loại thực vật ở đó.

Giữa vòng ôm của cây và lá, nhà thiết kế đặt một cái ghế treo bằng mây, một cái bàn trà và hai cái ghế tựa, ngồi ở đó mà đọc sách uống trà thì thích phải biết.

Phòng làm việc, phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng ngủ cho khách đều đặt ở tầng một, tầng lửng phía trên được thiết kế thành phòng gym, bên ngoài là phòng kính tràn ngập ánh sáng, tập gym xong có thể ở đó nghỉ ngơi ngắm hoa.

"Chính thể trông cũng được." Ngón tay Trịnh Bảo Châu khẽ vuốt trên màn hình, có hơi tò mò, "Chỉ không ngờ, cậu còn làm một phòng gym cho mình? Cậu có tập gym hả?"

Khúc Trục nhìn cô: "Lạ lắm sao? Tôi vẫn luôn tập mà, chỉ là không có nhiều thời gian đến phòng tập gym, mới tự làm một cái ở nhà."

Trịnh Bảo Châu dường như không tin, sẫm soi người anh mấy lượt: "Cậu vẫn luôn tập gym hả?"

Cảm giác được sự nghi ngờ của cô, Khúc Trục đen mặt: "Lạ lắm à? Đáng người tôi rất tốt đây nhé."

"Ha ha ha ha thế cơ à?"

"..." Khúc Trục nhìn cô chằm chằm, "Có muốn tôi cởi đồ ra cho xem không?"

"..." Trịnh Bảo Châu sợ ánh làm thật, vội lắc đầu, "Không cần không cần, có phòng tập thì quá tốt."

Mặt Khúc Trục hơi giãn ra, lại mở miệng hỏi cô: "Vậy cậu thấy có chỗ nào cần sửa không?"

Trịnh Bảo Châu nhìn bản thiết kế 3D: "Nếu hỏi tôi thì, tôi thấy màu sắc quá đơn điệu, phong cách đơn giản cũng không nhất định phải là đen trắng xám đâu, cũng có thể thêm ít vàng kim, màu vàng ánh kim cũng có cảm giác kỹ thuật lắm á."

Khúc Trục: "..."

Ánh im lặng một lát, rồi hỏi thử: "Ý cậu là sơn tường thành màu vàng kim?"

"Cũng không phải không được, đương nhiên không cần sơn hết cả tường, có thể phối hợp với các màu khác, tạo thành điểm nhấn thị giác. Hoặc một ít đồ trang trí có thể chọn màu vàng kim, giống cái tủ lớn nhiều ngăn này nè, không cần phải trắng hết, có thể chọn vài cái sơn màu khác nhau, trông sẽ sinh động hơn một chút đúng không?"

Khúc Trục ngẫm nghĩ, gật đầu nói: "Có thể tham khảo, tôi sẽ nói lại với nhà thiết kế. Còn có gì khác không?"

"Những cái khác đẹp rồi, vườn cây của cậu đẹp thật." Trịnh Bảo Châu nói đoạn nghiêng đầu nhìn ánh, "Nhưng cậu công tác bận thế, có thời gian chăm sóc không?"

Khúc Trục nói: "Chăm sóc cây cối là phương pháp thu giãn của tôi mà."

"À...Vậy thì không sao rồi." Trịnh Bảo Châu nói xong, đứng lên khỏi sô pha, "Tôi đi ăn cơm đây."

Khúc Trục nhìn bóng cô xa dần, mở wechat với nhà thiết kế ra, gửi ý kiến sửa đổi qua.

Do thú Ba đã hẹn gặp một giáo viên họ Cát, hai ngày này Trịnh Bảo Châu không dám nhận thông báo, sợ làm lỡ việc. Cô chờ trong khách sạn cũng chẳng có việc gì, bèn đi cùng Mạnh Nhã Hàm tới nông trường xem rau dưa cô nàng trồng.

Mạnh Nhã Hàm nói mỗi tuần sẽ tưới rau bốn phân một lần, đúng là tưới thật. Rau của cô nàng phát triển rất khả quan, cô nàng và Trịnh Bảo Châu hái một ít cần tây với cải thìa, nói chuyện về khách sạn của Trịnh Bảo Châu tối xào. Hai người hái xong, lại đi vườn quả hái một ít cam với dâu tây, có thể nói là cực kì bội thu.

"Trong phòng máy có bếp đúng không? Đợi lát nữa tao tự vào bếp, để máy ném thủ tay nghề của tao." Mạnh Nhã Hàm xắn ống tay áo, nóng lòng muốn thử. Trịnh Bảo Châu cũng không ngăn bạn, chỉ dặn: "Máy đừng đốt bếp nhà tao là được rồi."

"Sao có thể! Bạn sắp phải hối hận vì lời bạn nói đây bạn ạ!"

Trịnh Bảo Châu nhếch khóe môi, lấy dâu tây ra rửa, Mạnh Nhã Hàm đứng rửa rau cạnh cô, còn không quên hỏi: "Lát nữa có muốn gọi Khúc Trục sang ăn cùng không?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Thời đi, có chút rau của máy, còn chẳng biết có đủ cho hai bọn mình không nữa là."

"..." Có lý, "Vậy không gọi cậu ta nữa, nhưng hoa quả bọn mình hái nhiều, máy đưa cho cậu ta một ít đi."

Trịnh Bảo Châu đóng vòi nước, vẩy vẩy tay: "Mạnh Nhã Hàm, mày không yêu thầm Khúc Trục thật chứ?"

"Tao đương nhiên không." Mạnh Nhã Hàm nhìn cô một cái, "Tao đang sáng tạo cơ hội cho hai đứa mày còn gì? Chủ yếu là tao muốn thấy Sầm Đồng Đồng ăn bàn phím."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Đây chính là chị em tốt huh?

Cô lấy cái bát để hoa quả, đưa cho Khúc Trục ít dâu tây với cam. Nói ra, Khúc Trục ở đây cũng có một thời gian rồi, nhưng cô chưa từng đi qua chỗ anh.

Trịnh Bảo Châu bưng hoa quả, đến cửa phòng Khúc Trục, giơ tay gõ cửa.

"Ai đây?"

Tiếng Khúc Trục vang lên sau cửa, Trịnh Bảo Châu hắng giọng, đáp: "Là tôi, Trịnh Bảo Châu."

Cửa "cạch" một tiếng mở ra, Khúc Trục mặc áo ngủ màu xanh thẫm đứng ở trong, nhìn cô.

Trịnh Bảo Châu là lần đầu thấy anh mặc đồ ngủ, không khởi quần nơ, không nơ Khúc Trục lại 'ngịch ngằm' như vậy, đồ ngủ thế mà là loại cổ chữ V khoét sâu?

Ánh mắt cô bắt gặp tập trung ở phần da lộ ra ngoài của anh, cái cổ thon dài, xương quai xanh s.ex.y, lồng ngực lấp ló như muốn lộ...

Trịnh Bảo Châu dời mắt đi.

Khúc Trục nhìn hoa quả cô đang cầm như chẳng có việc gì, hỏi: "Cậu tới đưa hoa quả cho tôi à?"

"À, đúng rồi." Trịnh Bảo Châu ra vẻ tự nhiên đưa hoa quả cho Khúc Trục, "Chiều nay đi hái với Mạnh Nhã Hàm đó, cậu ấy cứ bảo tôi đưa cho cậu một ít."

"Cảm ơn." Khúc Trục cảm ơn cô, hơi rũ mắt nhìn cô, "Đúng rồi, bàn thiét kế nội thất hôm trước, bên thiét kế đã sửa xong rồi, cậu muốn xem không?"

"Hả?" Trịnh Bảo Châu vô thức nhìn căn phòng đằng sau ánh một cái, kiên định lắc đầu, "Thời thời, tôi còn phải về theo dõi Mạnh Nhã Hàm làm cơm, không cậu ấy lại đột trụi phòng tôi."

Khúc Trục trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói: "Cũng được."

Trịnh Bảo Châu không biết ánh nói được là được cái gì, cô cũng không hỏi thêm, tay không quay về phòng, Mạnh Nhã Hàm đang bận rộn trong bếp thấy cô về nhanh như thế, không nhìn được mà hỏi: "Nhanh thế? Khúc Trục không được hả?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô cảm thấy đứa bạn này đổi đi được rồi.

Cô không thêm để ý Mạnh Nhã Hàm, tự đi đến sofa ngồi, ăn mấy quả dâu. Di động đặt trên bàn sáng lên một cái, Trịnh Bảo Châu thuận tay cầm lên, thấy tin nhắn Cao Bác Vân gửi tới.

Cao Bác Vân: Chúc mừng cô Trịnh Bảo Châu, đã đậu phỏng vấn.

Trịnh Bảo Châu ngỡ cả người, đem nửa quả dâu còn trên tay nhét vào miệng, nhanh chóng trả lời ánh ta: "Diệp Linh xác định là tôi rồi!?"

Cao Bác Vân: Ủ, vì cô không có người đại diện, cho nên hôm sau tôi sẽ gửi trực tiếp hợp đồng cho cô

Trịnh Bảo Châu:!!! Cảm ơn đạo diễn Cao thường thức!

Cao Bác Vân: Quá lời rồi, thời gian cô vào đoàn tạm thời đặt vào năm sau, vì lý do sân bãi, phân cảnh của cô quay hết vào lúc cuối.

Trịnh Bảo Châu: OK, không vấn đề!

Trịnh Bảo Châu gửi mấy chữ này cho Cao Bác Vân xong, trực tiếp nhảy lên từ sô pha: "A a a Mạnh Nhã Hâm, tao sắp nổi tiếng rồi! Tao sắp nổi tiếng rồi!"

Mạnh Nhã Hâm đang xào rau bên trong, căn bản không nghe rõ cô nói gì: "Nổi gì cơ? Tao để lửa to quá à?!"(*)

(*)Ở đây TBC dùng từ 'hỏa', nghĩa là nổi tiếng, MNH nghe lồm bồm tưởng hỏa là lửa nên tưởng mình sắp cháy rồi!

"Chẹp!" Trịnh Bảo Châu xỏ dép chạy thẳng vào bếp, ghé bên tai Mạnh Nhã Hâm nói, "Tao đậu phộng vẫn đoàn làm phim rồi! Tao sắp nổi tiếng rồi!!"

Lần này Mạnh Nhã Hâm nghe rõ, cô nàng tắt lửa trên bếp, có chút hưng phấn nhìn cô: "Sao sao? Lúc trước mày đi phông vẫn đoàn làm phim à? Vai gì?"

" 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》 "

"Trời ơi!" Mạnh Nhã Hâm khoa trương che miệng, "Là bộ 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》 tao biết á hả!"

"Đúng, chính là bộ 《Tân nguyệt vẫn tâm kiếm》 mà mày biết á!"

"A a a Bảo Châu mày khá quá! Mau kể tao nghe mày diễn vai nào!"

"Diệp Linh!"

"..." Mạnh Nhã Hâm lặng đi một lúc, người cũng nguội đi không ít, "Chính là Diệp Linh chỉ có đất diễn ba tập ấy hả?"

"Phải!"

"..." Mạnh Nhã Hâm lại bật bếp lên, "Mày đừng làm phiền tao xào rau."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Ha, bạn ơi, bạn chẳng biết tí gì về showbiz cả!

"Từ khách mời thành vai phụ, đã là một bước nhảy vọt về chất rồi!"

"Ờ."

"...Nam chính là Lâm Tử Khâm nhá! Chắc hai ngày tới sẽ tuyên bố chính thức thôi!"

"!" Mạnh Nhã Hâm lại lần nữa tắt bếp, "Bảo Châu, mày đúng là khá quá!"

Tuy đất diễn của Diệp Linh chỉ có ba tập, nhưng phân cảnh của cô ấy đều diễn chung với nam chính nhá!

"Hôm nay hai món rau của mày là chưa đủ, để tao gọi ít đồ nướng nữa."

"Được!" Mạnh Nhã Hâm gạt đầu, "Gọi mấy chai bia nữa! Chúng ta uống!"

Trịnh Bảo Châu lại nhớ chuyện Khúc Trục biết mình đi phim trường, là do Mạnh Nhã Hâm uống say nói ra, sợ cô nàng lại lỡ miệng gì đó, bèn lắc đầu: "Bia thì thôi, tao không tin được từ phẩm của mày."

Mạnh Nhã Hâm: "..."

Cũng được, đỡ phải uống say xong lại phải tặng nó cái túi nữa.

Trịnh Bảo Châu gọi đồ nướng xong, gửi cho Vương Tinh Nghệ một bao lì xì to, Vương Tinh Nghệ vừa nhận được lì xì, liền gửi tin nhắn cho cô: "À a a có phải cậu được chọn rồi không!"

Trịnh Bảo Châu: "Ừ! Vừa này đạo diễn báo cho tớ, kêu tớ năm sau vào đoàn!"

Vương Tín Nghệ: Chúc mừng chị em!! Đa da đa tớ cũng phải cố lên, lần này sát hạch khách mời nhất định phải đậu!

Trịnh Bảo Châu lại gửi một bao lì xì cho cô nàng, phía trên viết "Nhất định thi đậu khách mời!"

Vương Tín Nghệ: Cảm ơn chị em! Tớ đậu cũng sẽ gửi lì xì cho cậu!

Trịnh Bảo Châu: [ok]

Thuận lợi lấy được vai diễn, lòng Trịnh Bảo Châu cũng nhẹ nhõm. Bây giờ cô chỉ còn chờ đi tìm thầy Cát mà đạo diễn Cao dặn cô nữa thôi.

Nếu người cho cô địa chỉ không phải Cao Thiên Minh, cô chắc chắn sẽ nghi ngờ, sợ lại gặp phường lừa đảo. Nhưng Cao Thiên Minh là một đạo diễn lớn, còn là người quen cũ của dì nhỏ, nơi gì đi nữa, cũng sẽ không lừa đứa hậu bối như cô hen?

Vì hôm đó Cao Thiên Minh chỉ bảo cô thứ ba đi tìm người, chứ không nói cụ thể mấy giờ, nên Trịnh Bảo Châu tự đoán là chín giờ, xuất hiện ở vị trí được viết trong địa chỉ.

Cô là dân gốc ở thành phố A, lúc ấy thấy địa chỉ liền biết là khu phố cổ, tuy đã lâu cô không qua bên này, nhưng nó vẫn chẳng khác trong trí nhớ của cô là bao.

Nhà cửa ở khu phố này hầu hết đều là nhà mái đỏ kiểu cũ, tầng cũng không cao, còn có không ít nhà trệt. Vì nhà ở hầu như không có ban công, nên mấy hộ ở tầng trên trực tiếp gác một cái cột ngoài cửa sổ, quần áo giặt xong thì treo thẳng lên đó phơi bên ngoài. Không ít hộ ở tầng một trực tiếp bắc xồng nồi ở ngoài cửa, bình thường xào rau nấu cơm đều làm ở ngoài.

Trịnh Bảo Châu tới không tính tiền, nhưng đã có các bác các dì ngồi ở cửa nhà mình, bày rổ rác, ở đó lật rau, dường như rất ít khi thấy mỹ nữ trang điểm xinh đẹp như Trịnh Bảo Châu xuất hiện ở đây, mọi người đều có ý vô ý nhìn cô mấy lượt.

Đường ở con phố này không rộng lắm, thì thoảng có người cưỡi xe đạp chạy qua, cũng có ô tô bóp còi bim bim chạy qua bên người Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu sợ xe không lái được vào, cho nên đã đỗ ở ngoài ngõ, tự đi bộ vào.

Trong tay cô cầm tờ giấy ghi chú Cao Thiên Minh cho cô hôm đó, đi tới trước số nhà được viết trên giấy.

"Là ở đây nhỉ?" Trịnh Bảo Châu đứng ngoài cửa, nhìn vào bên trong. Nhà này có một khoảng sân, đi qua sân là một căn nhà nhỏ hai tầng.

Trịnh Bảo Châu đứng bên ngoài quan sát một lúc, không thấy chủ nhà, bèn gõ tay gõ lên cửa hai cái: "Xin chào, xin hỏi có ai không ạ?"

Bên trong không có người đáp, ngược lại là ở trên tầng căn nhà đối diện, một bác gái đang phơi đồ nghe cô gọi, đứng bên cửa sổ hét lên với cô: "Thầy Cát vừa đi mua đồ rồi, tôi thấy ông ấy ra ngoài."

Trịnh Bảo Châu nghe thế, bèn quay lại nhìn dì ấy: "VẬY Ạ, CẢM ƠN BÁC."

"Đừng khách sáo, đừng khách sáo." Dì vừa phơi đồ, vừa đánh giá cô, "Hóa ra cháu đến tìm thầy Cát à, bác đang nghĩ ở đâu lại xuất hiện một cô bé xinh đẹp thế. Cháu cũng là học sinh học viện điện ảnh hả?"

Trịnh Bảo Châu cười lắc đầu: "Cháu không ạ, là có người giới thiệu cháu tới."

"À...VẬY CHẮC CHÁU CŨNG LÀ NGƯỜI TRÊN TIVI RỒI." Bác gái nói với cô, "Cháu đứng chờ một lát, thầy Cát đi không lâu đâu, sắp về rồi đây."

"Dạ, cảm ơn bác." Trịnh Bảo Châu đứng ngoài cửa chờ tầm hai phút, thì thấy một ông lão mặc áo bông màu đen từ ngoài ngõ đi về phía này.

Tóc ông đã ngả hoa râm, trông tuổi có vẻ lớn, nhưng tính khí thần vẫn rất tốt, đi đường vừa ổn vừa nhàn nh. Trong tay ông xách một túi bóng, bên trong không biết là bình nước tương hay là dấm, Trịn Bảo Châu không chắc ông là người mình muốn tìm, thấy ông đi qua, bèn chủ động hỏi một câu: "Chào bác, xin hỏi bác có phải là thầy Cát không ạ?"

Ông lão dừng lại nhìn cô, nở một nụ cười hòa ái: "Chắc cháu là Trịn Bảo Châu nhỉ? Mặt mày quả nhiên rất giống Min Mỹ, vừa này cách rất xa tôi đã thấy cháu rồi."

Ông nói vậy, chứng tỏ Trịn Bảo Châu không tìm nhầm người, bây giờ trong lòng cô đã loáng thoáng nghĩ ra thân phận của thầy Cát rồi—học viện điện ảnh, thầy Cát, rất khó không để người ta liên tưởng tới thầy giáo nổi tiếng lẫy lừng nọ - thầy Cát Hoàng Nghị.

Bản thân Cát Hoàng Nghị chỉ là giáo viên chuyên ngành biểu diễn, có lẽ không có quá nhiều người biết, nhưng học sinh ông ấy dạy, tùy tiện nói ra tên ai thì đó cũng là nhân vật vang đình đang trong giới showbiz, nói gần hơn, ảnh đế Phong Kình vừa lấy hết 'tam kim'(1), cũng là trò cưng của cụ Cát.

Di nhỏ Tô Min Mỹ của Trịn Bảo Châu, thời còn học học viện điện ảnh, thầy giáo lớp biểu diễn cũng là Cát Hoàng Nghị.

Tuy trong lòng đoán như vậy, nhưng Trịn Bảo Châu lại có cảm giác không chân thực, danh sư có tiếng như vậy, sao đạo diễn Cao lại giới thiệu cho cô chứ??!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ thầy Cát bây giờ, hình như đã nghĩ hưu, ông ấy kêu cô tới làm học trò cuối cùng của cụ Cát sao!

Cho dù Cao Thiên Min là đạo diễn nổi danh quốc tế, Trịn Bảo Châu cũng thấy ông ấy chưa chắc đã mời được cụ Cát.

Cô khẽ bặm môi, trong lòng có chút căng thẳng và không chắc chắn, thầy

Cát vẫy tay với cô, nói: "Vào đi, đừng đứng đó nữa."

"Ồi, vâng ạ." Trịnh Bảo Châu theo ông vào nhà/ Vừa này đứng ngoài nhìn vào, Trịnh Bảo Châu đã phát hiện trong sân có rau củ tự trồng, vườn rau tuy không quá lớn, nhưng cũng đủ ông cụ giết thời gian hàng ngày, còn nếu để ăn, một mảnh rau như thế này, một người ăn không nổi.

Bên cạnh vườn rau còn xây một cái đình nhỏ, bên trong có bàn ghế, có lẽ bình thường dùng để nghỉ ngơi. Xét thấy khí trời bây giờ còn lạnh, bên ghế còn đặt một chậu than kiếu cũ, cái này trông có vẻ hơi xưa cũ, Trịnh Bảo Châu nhìn thấy chậu than gần nhất đều là dùng để nướng đồ nướng, nhưng thật ra trước đây bà ngoại vẫn dùng chậu than kiếu này để sưởi.

"Tôi đi cắt đồ, cháu ngồi tự nhiên." Thầy Cát kêu Trịnh Bảo Châu vào nhà, đồ điện trong nhà ngược lại khá hiện đại, còn lắp cả hệ thống sưởi, khá thích hợp cho ông cụ ở. Trịnh Bảo Châu ngồi xuống sofa, bị một tường ảnh trong phòng khách thu hút ánh nhìn.

Những bức ảnh này có mới có cũ, có ảnh đen trắng đã ngả vàng, có ảnh trông vẫn còn tươi màu. Nhưng mặc kệ là màu cũ hay mới, người trong ảnh chụp không hề có ngoại lệ, toàn là các ông lớn có tên có tuổi trong showbiz.

Khá lắm, đây chính là thế giới của kẻ mạnh sao.

(1) TAM KIM TRUNG QUỐC - Kim Mã (Đài Loan), Kim Tượng (Hong Kong), Kim Kê (Đại lục). 3 giải thưởng có ý nghĩa vinh danh lớn lao đối với các diễn viên Hoa Ngữ. Kim Mã được coi là tượng vàng danh giá nhất của giới điện ảnh Hoa Ngữ. Chỉ cần nắm được Kim Mã thì tất cả giải thưởng chỉ còn là tạm bợ; 3 danh xưng ảnh đế/ảnh hậu Kim Mã có thể đi theo diễn viên đến suốt cuộc đời, thậm chí khi dính kèm cái danh xưng 'ảnh đế/ảnh hậu', trước giờ người ta vẫn thường mặc định là chỉ ảnh đế/ảnh hậu Kim Mã.

Chương 33: Các nam thần thời xưa của showbiz đều là...

Trịnh Bảo Châu đứng dậy, đi tới căn thệm nhìn những bức ảnh trên tường. Bức tường này đã hơi tróc sơn, nhưng ảnh đều được ép plastic, được chú ý bảo quản. Treo trên tường ngoài trừ ảnh chụp riêng kèm chữ ký của các ông lớn trong giới, còn có không ít ảnh chụp cùng thầy Cát, đoán chừng trên đây toàn là học sinh của ông, hoặc người từng được ông chỉ dạy.

Tại một bức ảnh cũ, Trịnh Bảo Châu nhìn thấy Tô Minh Mỹ.

Tô Minh Mỹ trong ảnh tầm mười bảy mười tám tuổi, so với ấn tượng trong đầu Trịnh Bảo Châu thì ngây ngô hơn nhiều, diều diều mặc bộ váy liền nhợt màu, nghiêng người dưới bóng cây. Thời đó diều diều đã rất đẹp, chỉ hơi cong khóe miệng, nụ cười đã khiến người ta nhận nhạo tâm hồn.

"Đang xem diều diều của cháu à?" Không biết tự bao giờ Cát Hằng Nghị đã từ trong phòng đi ra, đứng đằng sau Trịnh Bảo Châu nói một câu. Trịnh Bảo Châu quay lại nhìn ông, nghĩ một lát vẫn nói: "Thầy biết quan hệ của cháu với diều diều à?"

Cát Hằng Nghị gật đầu: "Lúc Thiên Minh giới thiệu cháu cho tôi, đã nói hết tình hình. Anh ta hi vọng tôi có thể mang cháu, tôi chưa đồng ý ngay, nói để cháu tới trước, tôi xem rồi tính sau."

Trịnh Bảo Châu giật mình đáp một tiếng, cô đã biết đạo diễn Cao không thể đá động cụ Cát dễ thế được, hóa ra còn phải đợi phỏng vấn trước hén.

"Thiên Minh cũng là học sinh học viện điện ảnh, anh ta khoa đạo diễn, hơn Minh Mỹ mấy khóa." Cát Hằng Nghị nói tới đây, dường như có chút cảm khái, "Có những lúc cái thứ vận mệnh này, thật sự kỳ diệu, năm đó Thiên Minh tìm được Minh Mỹ, bây giờ Bác Vân tìm được cháu."

Cát Hoàng Nghị nói đoạn, lại lục một quyển album ảnh trong ngăn kéo ra: "Chỗ tôi còn có mấy bức ảnh của Minh Mỹ, cháu có muốn xem không?"

"Được ạ." Trịnh Bảo Châu rất hứng thú với chuyện của dì nhỏ, trong nhà đã thu hết những thứ liên quan tới Tô Minh Mỹ, xưa nay cũng không ai kể cho cô về chuyện lúc trước của Tô Minh Mỹ.

"Năm ấy khoa biểu diễn còn ít người, Minh Mỹ là người đẹp nhất trong số các học sinh tôi từng dạy." Cát Hoàng Nghị lật đến một tấm ảnh chung, vừa cười vừa chỉ cho Trịnh Bảo Châu xem, "Đây là ảnh lớp năm đó, thời gian trôi thật mau."

Trong ảnh chụp học sinh cả lớp không nhiều như bây giờ, Trịnh Bảo Châu vừa nhìn đã thấy được Tô Minh Mỹ, năm đó tóc dì còn chưa dài thế, nhưng đã uốn xoắn rất thời thượng. Đứng bên cạnh dì là một nam sinh, cao to đẹp trai, mày rậm mắt to, đúng chuẩn 'đại soái ca' của thời bấy giờ.

Trịnh Bảo Châu hơi kinh ngạc: "Trời, đây là Trương Văn Thăng ạ?"

Trương Văn Thăng và Tô Minh Mỹ là đại siêu sao cùng thời, từng diễn rất nhiều phim điện ảnh nổi tiếng, cầm ảnh để đến mời tay. Cũng chỉ vì thời đó không có internet, nếu không các lưu lượng bây giờ ở trước mặt ông ấy chỉ có nước bị nghiền áp. Hiện giờ Trương Văn Thăng tuổi gần 50 đã rút khỏi showbiz, nhưng chỉ cần là sự kiện có ông tham dự, bọn hậu bối dù chỉ nói với ông mấy câu, cũng đủ để đăng bài PR khác lác rồi.

Lúc Trịnh Bảo Châu còn đi học, bên người cơ hồ đều fan điện ảnh của Trương Văn Thăng, ông không chỉ có vẻ đẹp trai, kỹ thuật diễn cũng tuyệt vời, mà cái khí chất ôn tồn lễ độ cùng ánh mắt sâu thẳm mê người của ông, càng khiến vô số thiếu nữ thần hồn điên đảo.

Ông ấy lại là bạn cùng lớp với dì nhỏ??!

Chưa có ai nói với cô cả!!

Cát Hoàng Nghị nhìn thoáng qua bức ảnh, cười gật gật đầu: "Đúng vậy, em ấy với Minh Mỹ là hai học sinh phát triển tốt nhất của lớp này, hai đứa còn từng yêu nhau đây."

"???" Đồng tử của Trịnh Bảo Châu lại lần nữa chấn động, "Cái gì?? Di nhỏ của cháu từng cặp bồ với Trương Văn Thắng??"

Thầy Cát cực kỳ bình tĩnh mà gật đầu, lại bồi thêm một câu: "Nhưng về sau vì thời gian dài không gặp được nhau, bèn chia tay, sau lại Minh Mỹ quen một anh chàng hát rock 'n roll, hoàn toàn khác với kiểu của Văn Thắng."

"Hà?" Trịnh Bảo Châu ngỡ ngác mà "Hà" một tiếng.

Cát Hoàng Nghị nhớ lại một chút, miêu tả cho cô: "Ban nhạc đó lúc ấy cũng rất nổi, sau vì một ít tin tức tiêu cực nên giải tán, nhưng buổi concert hồi sinh hai năm trước, Phong Kính còn đi xem, còn lên hot search đây."

"..... Không, từ từ." Trịnh Bảo Châu nhìn Cát Hoàng Nghị, "Thầy Cát thầy nói là một anh chàng hát rock 'n roll, không phải là Ray - giọng ca chính của Pumpkin đây chứ??"

Cát Hoàng Nghị nghĩ nghĩ, gật đầu không chắc lắm: "Hình như là tên này, tôi không biết nhiều về đội làm rock 'n roll lắm."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Pumpkin tuyệt đối là ban nhạc rock 'n roll có thể đại biểu cả một thời đại, mà giọng ca chính Ray còn là người có ảnh hưởng cả một thế hệ — dù là giọng hát khí âm từ tính của anh ta hay là kiểu hóa trang đậm chất visual, đều làm muôn vàn fan mê ca nhạc chìm đắm trong đó, ngay cả sau này khi Cổ Tín mới debut, phong cách cũng bắt chước anh ta một cách rõ ràng.

Cũng vì thời đó không có trào lưu gọi sao nam là "Vợ", nếu không với vẻ đẹp của Ray lúc ấy, có ngồi vào ngôi 'anh vợ quốc dân' cũng thôi.

"Di nhỏ của cháu còn quen anh ta?"

Cát Hoàng Nghị nói: "Không chỉ quen đâu, còn từng yêu mà."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cứu mạng, di nhỏ của cô rớt cuộc là người phụ nữ thế nào vậy!! Tất cả nam thần thời xưa đều là bạn trai cũ của di???

Kẻ thắng của cuộc đời.:)

Trịnh Bảo Châu thật hâm mộ.

"Rồi, chúng ta không nói Minh Mỹ nữa, tạm sự chuyện của cháu đi." Cát Hoàng Nghị khép album lại, nhìn về Trịnh Bảo Châu ở đối diện, "Nghe nói cháu làm diễn viên quần chúng ở phim trường?"

"Vâng," Trịnh Bảo Châu gật đầu, miễn cưỡng bình ổn tâm trạng, "Vì cháu chưa từng học diễn xuất có hệ thống, cho nên muốn lăn lộn ở đoàn làm phim, không chừng cũng có thể mở ra một con đường?"

Cát Hoàng Nghị cười nói: "Kể cũng là một phương pháp, trước kia không ít mình tình xuất hiện như vậy, chỉ là sẽ vất vả hơn người khác một ít. Thiền Minh nói hiện tại cháu đã là khách mời?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Vâng, lúc cháu đi phỏng vấn gặp đạo diễn Cao, chú ấy cho cháu địa chỉ của thầy, nói thật, lúc ấy cháu vốn không hề nghĩ là thầy."

Cát Hoàng Nghị hỏi cô: "Có phải cháu nghĩ tôi sẽ không ở một chỗ như thế này?"

Trịnh Bảo Châu nói thật: "Quả thật có hơi bất ngờ, người ở đây tương đối phức tạp, hơn nữa cháu thấy thầy còn ở một mình."

"Con tôi cũng bảo tôi dọn nhà, nhưng tôi không thích mấy khu biệt thự ấy, quanh quẽ, không có hơi người." Cát Hoàng Nghị nói, nhìn ra phía ngoài,

"Cháu xem chỗ này thật tốt, vô cùng náo nhiệt, nơi nơi đều là hơi thở cuộc sống. Bình thường tôi thích quan sát người khác, sống cùng mọi người thú vị biết bao, cháu bảo tôi dọn đến trên núi ấy à, thế không được."

Trịnh Bảo Châu một bên nghe ông nói, một bên khẽ gật đầu. Hàng xóm láng giềng trong khu phố cổ, quả thật nhiệt tình hơn trong khu xa hoa, hơn nữa mọi người đều quen biết nhau, có người ngoài tới đây, mọi người liếc mắt một cái là nhận ra được, nơi không chừng trị an còn tốt hơn.

"Chúng ta lên lầu hai xem đi." Cát Hoàng Nghị kêu Trịnh Bảo Châu lên lầu hai, đến chỗ cửa sổ sát đường, có đặt hai cái ghế dựa. Ông bảo Trịnh Bảo Châu ngồi xuống cạnh cửa sổ, nhìn người đi lại trên đường: "Lúc rảnh rồi tôi thích ngồi ở đây, nhìn người đi lại bên dưới. Mỗi người có lẽ sẽ có lý giải bất đồng về nghệ thuật, nhưng tôi trước sau cho rằng, nghệ thuật dù có cao nhã thế nào, cũng không thể tách rời quần chúng. Tác phẩm của anh quay ra, cuối cùng vẫn phải giao cho người xem bình phán, chứ không phải do mấy ông giám khảo định đoạt."

"Thầy nói rất đúng," Trịnh Bảo Châu nhìn ra ngoài cửa sổ, lọt vào tầm mắt đều là khói lửa nơi phố thị, mỗi người đều thật bình thường, nhưng đều là vai chính có một không hai trong cuộc đời của họ. Một nữ sinh mặc đồng phục cưỡi xe đạp xông vào tầm mắt của cô, cô bé đạp xe thật nhanh, vừa đi vừa hét: "Dì Vương dì nhường một tí, mau nhường một tí, ôi bà Trinh ơi, Nhị Oa nhà bà lại chạy ra ngoài kia, mau kéo nó về đi!"

Dì Vương thuận tay đem một thằng bé chạy ra đường kéo đến bên người, hô lên với nữ sinh như cơn gió ở đằng trước: "Chú Mộng Đình, cháu lại đi học muộn đúng không! Chưa tới một tháng đã mấy lần đạp xe bạt mạng, cháu không ngại một tí được à!"

Cát Hoàng Nghị thấy cô đang nhìn Chú Mộng Đình, liền hỏi: "Cháu cảm thấy Chú Mộng Đình là người như thế nào?"

"Ừm....." Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, nói với ông, "Trông có vẻ là một người láu láu hấp tấp, nhưng nội tâm âm áp như ánh mặt trời. Cháu đoán thành tích thể dục của cô bé không tồi, lái xe rất có lực này, ngày thường ở trường có

lẽ cũng rất hoạt bát, bạn bè của cô bé tương đối nhiều, mọi người đều rất thích làm bạn với người có năng lượng như thế. Nam sinh thích cô bé hẳn cũng không ít, nhưng có lẽ cô bé không thích ai, nhưng không chừng trong thâm tâm cô bé cũng crush cậu nào đó, ừm..... Có lẽ là một người có tính cách hoàn toàn trái ngược với cô bé, cậu nhìn thì trầm mặc ít lời, nhưng tâm tư tỉ mỉ, vào thời điểm cô bé khó khăn đã giúp cô bé. Tuy trong mắt cậu chỉ là việc rất nhỏ, nhưng cô bé lại ghi tạc trong lòng. Tuy cô bé có vẻ tùy tiện, nhưng cũng không phải không chú ý gì."

Cát Hoàng Nghị nghe cô nói xong, không khỏi nở nụ cười: "Tôi đã nhìn ra, cháu cũng là một người có nội tâm ấm áp như ánh mặt trời, rất có năng lượng. Người bên cạnh cháu đều thích cháu lắm nhỉ?"

Trịnh Bảo Châu vén tóc, thừa nhận cũng thảng thẩn: "Kể cũng đúng ạ, người hiền lành, lại xinh đẹp như cháu, không thích cháu thì chắc chắn đối phương có vấn đề."

Tỷ như người nào đó họ Khúc tên Trục.

Cát Hoàng Nghị cười rồi nói: "Ừ, nói đúng. Nhưng cháu chỉ nhìn Chu Mộng Đình một cái, đã phân tích ra nhiều thứ như vậy? Ngay cả tâm tư của cô bé cũng 'múa bút thành văn' được."

Trịnh Bảo Châu cũng cười theo: "Không phải cháu làm Vương bà bán dưa, tự bán tự khen chứ, thầy Cát có lẽ thầy không biết, cháu mở nhà hàng và khách sạn, công việc thường ngày chính là giao tiếp với mọi người, hằng ngày đón đưa, khách dạng nào cháu cũng gặp rồi. Dương nhiên, cháu cũng không dám nói cháu hiểu người ta được bao nhiêu, chỉ là cháu khi rảnh cũng thích quan sát người khác. Cháu cảm thấy thầy nói cực kỳ đúng, người làm nghề thuật không thể tách rời quần chúng, phải đi ra từ quần chúng, đi vào giữa quần chúng. Mỗi người đều có đặc điểm và cuộc đời của riêng họ, cháu thích diễn, một trong những nguyên nhân chính là có thể trải nghiệm cuộc đời của người khác, đây là kinh lịch mà những công việc khác rất khó có được."

Nét cười trên mặt Cát Hoàng Nghị càng sâu: "Cháu và Minh Mỹ quả thật

giống về khuôn mặt, nhưng tính cách thì không giống chút nào, em ấy không biết ăn nói như cháu."

"Ặc....." Trịnh Bảo Châu sờ chóp mũi của mình, "Có lẽ bệnh xã giao trâu bò của cháu lại tái phát, nếu thầy là không thích ồn ào, cháu cũng có thể sửa ạ!"

"Ha ha, không cần." Cát Hoàng Nghị cười hai tiếng, "Tôi cảm thấy cháu như giờ là tốt lắm rồi, mỗi người đều có cá tính của mình, rất tốt. Chẳng qua học biểu diễn, nhập vai và thoát vai đều quan trọng như nhau."

Cát Hoàng Nghị đứng lên khởi ghế, nói với Trịnh Bảo Châu: "Hôm nay cháu cứ về trước, tầm này tuần sau lại đến, trước hết tôi cần nghĩ xem dạy cháu như thế nào là thích hợp nhất, hoặc là tài tới đâu thì dạy tới đó."

Trịnh Bảo Châu đứng lên theo ông, không giấu được vui mừng hỏi ông: "Thầy Cát, thầy quyết định dạy cháu rồi ạ?"

"Ừ, Thiên Minh nói không sai, là hạt giống tốt." Cát Hoàng Nghị nhìn cô khẽ gật đầu, "Chẳng qua sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào mình, tôi cũng không dám đảm bảo cháu sẽ được thành tựu gì đâu."

"Cái này cháu hiểu, thầy bằng lòng dạy cháu, cháu đã vui lắm rồi ạ!" Trịnh Bảo Châu lấy điện thoại ra, nói với Cát Hoàng Nghị, "Cháu có thể lưu số của thầy không ạ? Có việc gấp chúng ta có thể liên hệ qua điện thoại."

"Được." Cát Hoàng Nghị nói cho cô một chuỗi số, sau đó lại dặn cô vài câu, rồi bảo cô về nhà trước.

Trịnh Bảo Châu cả ngày hôm nay đều ở trạng thái phấn khởi, ngồi ở góc đọc sách ở khách sạn đọc sách, thường cứ xem một lúc lại bật cười.

Khi Khúc Trục từ công ty về, cô vẫn còn duy trì trạng thái này.

"Trịnh Bảo Châu làm sao thế?" Anh thuận miệng hỏi Ngụy Trân đi ngang qua một câu.

Ngụy Trần liếc Trịnh Bảo Châu một cái, trả lời Khúc Trục: "Tôi cũng không biết, trở về xong cứ như vậy, hình như nói là tìm được thầy giáo gì đó."

"Thầy?" Khúc Trục nghĩ một lát, nhấc chân đi về phía Trịnh Bảo Châu.

"Nghe nói cậu tìm được thầy giáo? Học biểu diễn à?"

Trịnh Bảo Châu là nghe thấy giọng Khúc Trục, mới phát hiện anh đã ngồi xuống đối diện mình. Cô gạt đầu, cầm quả cam lên tay bóc vỏ: "Đúng vậy, hơn nữa còn là một thầy giáo đức cao vọng trọng. Nói với cậu như này, đặt vào thế giới võ hiệp, thì chính là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, Trương Tam Phong của núi Võ Đang."

"....." Cũng ra gì và này nọ nời, "Cậu chắc không bị lừa chứ? Bây giờ các chiêu trò của bọn lừa đảo trên mạng đa dạng lắm."

"Đương nhiên không phải." Trịnh Bảo Châu nhìn nhìn chung quanh, ngả người về phía Khúc Trục, hạ giọng nói, "Thầy Cát là lúc tôi đi phỏng vấn, đạo diễn Cao Thiên Minh giới thiệu cho tôi. Hôm nay tôi đi gặp thầy, thầy đã đồng ý dạy tôi, tuy một tuần chỉ học một buổi, nhưng đây chính là kèm riêng 1vs1, kèm bọn á!"

"..... Ờ." Khúc Trục đáp một tiếng, cũng cầm một quả cam lên bóc, "Vậy hôm nay đi buổi đầu tiên, thì học những gì?"

"Hôm nay còn chưa chính thức đi học, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch."

"Ờ, thu hoạch được gì?"

Giọng Trịnh Bảo Châu hạ thấp hơn cả lúc nãy: "Thầy Cát cũng là thầy giáo trước kia của dì nhỏ của tôi, tôi nghe được không ít chuyện của dì nhỏ từ chỗ thầy ấy. Cậu chắc chắn không biết, Trương Văn Thắng và Ray, đều là bạn trai cũ của dì nhỏ tôi!!!"

Khúc Trúc: "....."

Khúc Trúc mấy năm nay tuy vẫn luôn ở nước ngoài, nhưng thời điểm Trương Văn Thăng và Ray nổi tiếng nhất, là lúc anh học tiểu học và trung học. Cho nên hai cái tên này anh nghe nhiều đến thuiộc, dù sao không chỉ bạn học trong lớp, mà ngay cả nhiều giáo viên cũng là fans của họ.

Tin tức Trịnh Bảo Châu nói quả thật đủ hot hit, đăng hôm nay thì Weibo tê liệt mười lần là còn ít.

"Trời ui, tôi thật hâm mộ dì nhỏ nhà tôi quá đi." Trịnh Bảo Châu nói đến tha thiết chân thành, "Đây chỉ là chuyện thầy Cát biết, ông ấy không biết thì chưa chừng chỉ có thế. A, tất cả nam thần thời ấy đều là bạn trai cũ của dì nhỏ, nếu tôi cũng..... Haiz, tôi cũng chẳng tham, chỉ cần một nửa nam thần giới showbiz bây giờ là bạn trai cũ của tôi, là tôi đã thỏa mãn rồi."

Khúc Trúc: "....."

"Ha, cậu cũng biết nằm mơ đây." Khúc Trúc dùng sức lột vỏ cam trong tay, ném lên trên bàn. Trịnh Bảo Châu nhìn vỏ cam trên bàn một cái, lại tiếp tục mơ ước tương lai: "Chờ thêm vài thập niên, người thời đó tới nghiên cứu giới giải trí hiện tại của chúng ta, cũng chẳng cần cực cực khổ khổ tra nhiều tư liệu, xem sao nam nào nổi tiếng nhất. Bọn họ chỉ cần xem một dòng— bạn trai cũ của Trịnh Bảo Châu, là biết được người đó là sao nam hot kình ấy, ha ha ha ha!"

Khúc Trúc: "....."

Giấc mơ của cậu đúng là càng ngày càng phóng đảng thôi rồi nhỉ. :)

"Tôi cảm thấy cậu vẫn sớm nên nhận rõ hiện thực, từ bỏ ảo tưởng thôi hơn." Khúc Trúc bạo lực bóc quả cam ra, nước cam bắn ra đều bắn lên mặt Trịnh Bảo Châu.

"Ui cậu có biết bóc không đây!" Trịnh Bảo Châu giơ tay xoa nước cam trên mặt mình, "Cậu bóc cam như thế hả? Cậu đang lãng phí quả cam thì có!"

"....." Khúc Trục bóc tiếp một múi cam, nhét vào miệng, "Sính, cam của cậu kiểu gì vậy, chua thế?"

"Cam thạch á, có chua đâu?" Trịnh Bảo Châu vươn tay, bóc một múi từ quả cam trong tay Khúc Trục, đút vào miệng mình, "Ngon mà, không phải rất ngọt sao? Cậu vừa uống dấm hay sao mà thấy chua."

Khúc Trục: "....."

Anh cầm quả cam, đứng lên quay đầu đi luôn.

"....." Trịnh Bảo Châu nhìn bóng lưng của anh, giật giật khóe miệng, "Người gì vậy, không hiểu nổi."

Chương 34: Thật ra tôi còn làm nghề khác...

Trịnh Bảo Châu không thêm quán Khúc Trục, cô chuyển hợp đồng Cao Bác Vân gửi cô lúc trước cho luật sư. Luật sư của Trịnh Bảo Châu là cô quen từ khi mở nhà hàng, về sau rất nhiều hợp đồng trừ bị để mở khách sạn cũng nhờ anh ta nghĩ cho. Hai người quen biết lâu năm, Trịnh Bảo Châu cũng khá tin tưởng anh, nhưng dù sao ngành nào chuyên ngành đó, chẳng biết anh ta có quen với loại hợp đồng giải trí này không.

Luật sư Hàn ngược lại trả lời cô rất nhanh, chẳng qua là gửi liền ba đầu chấm hỏi.

Luật sư Hàn:???

Luật sư Hàn: Cô muốn vào showbiz hả????

Trịnh Bảo Châu: Đạo này đúng là đang suy xét ngành này [Đỏ mặt]

Luật sư Hàn:....

Bà chủ Trịnh quả nhiên không phải người thường.

Luật sư Hàn: Tôi xem trước giúp cô, nhưng hợp đồng mặt này tôi tiếp xúc không nhiều, nếu cô thật muốn mở rộng sang ngành này, tôi tiến cử cho cô một người bạn, cậu ta khá là lành nghề trong phương diện này

Trịnh Bảo Châu: Tốt quá, luật sư Hàn quả là đáng tin [Vỗ vai]

Luật sư Hàn: ...

Luật sư xem hợp đồng cần một thời gian, vì có khi nội dung bẫy anh lại nằm

ở chỗ không bắt mắt nhất. Phía anh ta còn chưa trả lời Trịnh Bảo Châu, bên Cao Bác Vân lại có chút sốt ruột.

Cao Bác Vân: Hợp đồng chưa xem xong à? Không vấn đề gì thì chúng ta nhanh ký đi, sắp khai máy rồi

Trịnh Bảo Châu: Chờ tí! Luật sư của tôi còn chưa phản hồi!

Cao Bác Vân:?

Cao Bác Vân: Gì cơ? Cô không có người đại diện, nhưng lại có luật sư?

Trịnh Bảo Châu: Phải á, ý thức pháp luật của tôi mạnh lắm

Cao Bác Vân:....Tiền đóng vai này đủ trả phí luật sư hả?

Tuy bây giờ showbiz hờ ti là lộ ra cát-xê siêu khủng, nhưng đó đều là diễn viên danh tiếng, hơn nữa cát-xê cũng có mờ ám. Đoàn phim của bọn họ ngay cả Lâm Tử Khâm cũng chẳng có cát-xê khủng, chứ nói chi Trịnh Bảo Châu diễn vai bé tí này, đất diễn của cô tổng cộng chẳng đến năm tập, tổng lại cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

Trịnh Bảo Châu: Vẫn đủ, cát xê của các anh cũng không thấp đâu, tự tin lên!

Cao Bác Vân:....

Cao Bác Vân: Xem xong thì nhanh ký hợp đồng nhé, sau đó còn tới thủ trang phục trước, chụp tạo hình. Đúng rồi, tốt nhất cô nên ký một người đại diện, không sau này chuyện gì cũng phải tự làm, không cân hết được đâu

Trịnh Bảo Châu: (☹-☹) sau này có việc gì nữa đâu, tôi quay xong Diệp Linh không phải lại về phim trường dọn gạch à

Cao Bác Vân:....Cô mới phải tự tin lên! Lỡ cô nổi luôn thì sao!

Trịnh Bảo Châu: (☹-☹) nhưng phim này phải đến cuối năm sau mới chiếu

mà?

Cao Bác Vân:....Cô nói cũng đúng

Cao Bác Vân: Những lỗ năm sau có cơ hội khác thì sao

Trịnh Bảo Châu: Vậy đợi cơ hội tới rồi nói, nếu không tôi còn phải nuôi cả người đại diện

Cao Bác Vân:....

Cao Bác Vân: Vậy cô có muốn ký với studio của tôi không?

Trịnh Bảo Châu ngăn ra, ký với studio của đạo diễn Cao? Cô thật sự chưa từng nghĩ tới, tuy Cao Bác Vân giờ chỉ là một đạo diễn nhỏ chẳng có mấy tiếng tăm, nhưng dù sao anh ta cũng là con trai của Cao Thiên Minh, quan hệ và tài nguyên tiếp xúc được chắc chắn nhiều hơn người bình thường.

Trịnh Bảo Châu: Đạo diễn Cao đánh giá tôi cao thế à?? Có thể vào dưới trướng của đạo diễn Cao tương lai phát triển ắt sẽ không tệ, nhưng tôi ký với anh thì chẳng phải anh sẽ thành ông chủ của tôi à?

Cao Bác Vân: Không thì sao?

Trịnh Bảo Châu: Vậy cái gì tôi cũng phải nghe anh rồi? Tương lai muốn diễn gì không muốn diễn gì, đều chẳng làm chủ được?

Cao Bác Vân: ....Chỉ cần cô ký với công ty, thì chắc chắn sẽ có những hạn chế nhất định.

Trịnh Bảo Châu: ORZ vậy à, thế thì không được, tôi tự thành lập một công ty cho rồi.

Cao Bác Vân:???

Trịnh Bảo Châu không phải một diễn viên nhỏ anh nhật được ở phim trường

à?? Sao anh cứ thấy khó hiểu thế này?

Trịnh Bảo Châu: Thời, trước không nói chuyện viễn vông, làm tốt công tác hiện tại mới là quan trọng nhất.

Ký người đại diện đối với Trịnh Bảo Châu bây giờ chẳng khác nhà chết người, làm diễn viên là ước mơ từ nhỏ tới lớn của cô, cô không muốn tới bước này rồi, lại ký vào một công ty để bó buộc mình.

May là bây giờ đâu đâu cũng có mình tính tự mở studio, mình tự làm chủ, cỡ sao mà không làm?

Phía luật sư xem xong hợp đồng cho Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu bèn tìm Cao Bác Vân ký hợp đồng chính thức. Rất mau đoàn làm phim đã lên hệ cô đi thử trang phục, hôm Trịnh Bảo Châu đi không có vai chính, chỉ có vài vai nhỏ như cô đi thử trang phục.

Lúc cô đến thì trong phòng trang điểm có một nữ diễn viên vừa trang điểm xong, Trịnh Bảo Châu ngồi xuống cạnh cô ta, bắt đầu trang điểm tạo hình.

Diệp Linh trong nguyên tác là một nữ thần y không màng thế sự, cho nên tạo hình của cô chắc sẽ siêu phẩm thoát tục một tí. Chính thể trang dung của Trịnh Bảo Châu khá là nhã, chỉ có trâm cài trên tóc điểm một chút đỏ. Trang điểm xong cô đổi một bộ váy trắng linh động, cũng cái gửi hái thuốc mà đoàn làm phim chuẩn bị cho cô.

Cái gửi này được làm rất tinh xảo, phối với thân trang phục của Diệp Linh cũng rất hài hòa, Trịnh Bảo Châu cũng cái gửi lên, liền cảm thấy như mình đã biến thành cô bé hái nấm.

"Được rồi, cô qua kia để đạo diễn xem thử xem." Thợ trang điểm khá là hài lòng với tạo hình này, vốn cô ta còn lo sẽ hơi nhạt, không đủ hấp dẫn, nhưng khuôn mặt của diễn viên rất đẹp, cho dù trang điểm nhạt như phù dung trong nước, vẫn cứ linh động xuất trần, hoàn toàn không cần lo không bắt mắt.

Trịnh Bảo Châu theo thợ trang điểm sang phòng cách vách, Cao Bác Vân và mấy người phụ trách sáng tạo của đoàn làm phim đang nghỉ ngơi và thảo luận trong đó. Cửa phòng không đóng, Trịnh Bảo Châu đi tới cửa vẫn giữ tay gõ hai cái, rồi mới đi vào.

Cô vừa vào thì ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cô, còn có người kìm lòng không đậu thốt lên khen ngợi: "Đẹp quá, rất xinh đẹp, không tồi không tồi!"

Cao Bác Vân đứng đối diện cô, nhìn cô nói: "Cô quay một vòng tôi xem."

Trịnh Bảo Châu quay một vòng tại chỗ, triển lãm đa chiều tạo hình của mình cho họ xem.

"Rất đẹp đó, nhưng tôi thấy có thể đậm hơn chút, bây giờ hơi nhạt quá, toàn nhờ vào giá trị nhan sắc của diễn viên mới cân được." Cao Bác Vân bàn với thợ trang điểm bên cạnh Trịnh Bảo Châu, "Khí chất của cô ấy vốn rất tốt, cho dù trang điểm đậm cũng không tục, nên cô có thể thêm cho cô ấy một ít, không phải ngại. Rồi cái khuôn mặt này, cũng đổi bộ khác mà chúng ta đã chuẩn bị."

"Vâng, tôi sẽ sửa lại." Thợ trang điểm và Trịnh Bảo Châu lại quay về phòng, tiến hành sửa đổi. Cô ấy không cải biến quá nhiều, chỉ đổi màu mắt và màu sơn sang màu có độ bão hòa cao hơn một chút, má hồng cũng thêm một tí, lộ vẻ hồng hào hơn.

Lại lần nữa cho đội phụ trách sáng tạo xem, Cao Bác Vân gật đầu: "Thế này rất tốt, cứ vậy đi. Đi chụp ảnh tạo hình thôi."

Ảnh tạo hình chụp ở một phòng khác, lúc Trịnh Bảo Châu đi vào, nhiếp ảnh gia đang ngồi uống nước. Thấy có diễn viên mới vào, anh ta ngớ người, rồi mới đặt chai nước trong tay xuống, đứng dậy: "Đẹp quá, cô cũng là vai phụ hả?"

"Vâng," Trịnh Bảo Châu vừa cười vừa gật đầu, bước tới trước tấm phông.

"Quá là phí phạm của trời rồi." Anh nhiếp ảnh điều chỉnh thiết bị xong, kêu Trịn Bảo Châu đứng lùi ra sau một chút, "Đúng, chỗ đó, đổi tư thế."

Dựa vào nền tảng vũ đạo của mình, Trịn Bảo Châu pose dáng nhịp nhàng tự nhiên, anh nhiếp ảnh chụp đến cao hứng, thêm cho cô mấy pô. Bận bận xong, trời cũng tối, Trịn Bảo Châu thay quần áo của mình, rồi sang phòng cách vách ngõ Cao Bác Vân một cái.

Cao Bác Vân thấy cô lén lả lén lút ngoài cửa, tự đi ra: "Làm gì vậy? Tìm tôi à?"

Trịn Bảo Châu nhìn anh ta cười cười, kéo anh ra một bên: "Cái đó, đạo diễn Cao, có một việc muốn nhờ anh."

"Chuyện gì?" Cao Bác Vân nhìn cô, "Thần thần bí bí thế, à—hay là nghĩ thông rồi muốn ký với studio của tôi?"

"...Cái đó thì không."

Cao Bác Vân khẽ cười: "Vậy cô có chuyện gì, nói ra tôi suy nghĩ xem."

Trịn Bảo Châu nói: "Chính là lúc trước đạo diễn Cao, à, tôi không nói anh, tôi nói là bố anh, giới thiệu cho tôi một thầy giáo..."

"Cô từ từ." Cao Bác Vân không nhịn được mà cắt ngang, "Cô với bố tôi gặp nhau khi nào?"

Trịn Bảo Châu nhìn anh ta còn quái hơn: "Sao, anh không biết à? Chính là hôm tôi đi phòng vận đoàn phim đó."

"..." Mí mắt Cao Bác Vân giật một cái, "Hôm đó bố tôi cũng đến?"

"Ừ, ông ấy ngồi ngoài ban công, che kín mít." Trịn Bảo Châu xua tay, "Việc đây không quan trọng, quan trọng là ông ấy giới thiệu cho tôi một thầy giáo, tôi đã gặp thầy rồi, người ta cũng đồng ý dạy rồi, nhưng học phí thì thế nào, quả tình là tôi ngại hỏi, cứ thấy tôi hỏi người ta chuyện này, giống

như kình nhừn người ta vậy..."

Cao Bác Vân nghe mà cạn lời, anh dè mỗi nghĩ hoặc trong lòng xuống, nói với Trịnh Bảo Châu: "Cái này có gì mà ngại? Thầy giáo của cô là vị tiên nhân nào không ăn khởi lửa nhân gian à?"

"Ặc, không khác là bao, chủ yếu là người ta cũng không thiếu tí tiền này của tôi...."

Cao Bác Vân lại cắt ngang lần nữa: "Thầy của cô là ai?"

Trịnh Bảo Châu ngẫm nghĩ, vẫn nói thật với anh ta: "Cát Hoàng Nghi, cụ Cát."

Cao Bác Vân: "???"

Cô gái, cô còn bao nhiêu 'kình nhừ' mà tôi chưa biết vậy?

Trầm mặc một lúc lâu, rồi Cao Bác Vân mới mỉm cười nói: "Ý cô là, bỏ tôi, đem cụ Cát, giới thiệu cho cô?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Đúng là như thế."

"Cô quen bỏ tôi à?"

"Tôi không quen, có thì tôi đã liên hệ trực tiếp ông ấy, chả phải giờ chỉ có thể tìm anh sao?"

"..." Cao Bác Vân cảm thấy quan hệ của anh và bỏ đang gặp phải thử thách cực lớn, cứ gì bỏ anh lại lên làm nhiều chuyện sau lưng anh vậy?? Trịnh Bảo Châu là do anh phát hiện ở phim trường, giờ bỏ anh không định cướp trên giàn mướp đây chứ!

"Đạo diễn Cao, anh có thể giúp tôi hỏi bỏ anh không? Tôi nghĩ là do ông ấy giới thiệu, nên vẫn hỏi qua ông ấy trước, tôi đỡ phải hỏi trực tiếp cụ Cát, thật sự hơi đường đột, nhưng tôi cũng không thể để người ta dạy miễn phí ha?"

Cao Bác Vân nhìn cô: "Học phí của cụ Cát chắc là rất đắt."

Trịnh Bảo Châu nói: "Tiền không phải vấn đề."

"..." Cao Bác Vân rút cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng, "Cô thật sự chỉ là diễn viên quần chúng hả?"

Trịnh Bảo Châu lặng đi một lát, rồi nói: "Thực ra tôi còn làm nghề phụ nữa."

"Làm gì?"

"Mở nhà hàng với khách sạn."

Cao Bác Vân: "..."

Cao Bác Vân vuốt mặt một cái, mỉm cười hỏi cô: "Sếp Trịnh, ngài xem bộ phim của chúng ta, ngài có muốn đầu tư ít tiền không?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Tuy tam quan của Cao Bác Vân đều bị chấn động, nhưng anh ta vẫn giúp Trịnh Bảo Châu hỏi ông bố nhà mình. Lúc ấy trên Weibo vừa chính thức công bố tin 《Tâm nguyệt vẫn tâm kiếm》 khai máy, ảnh khai máy của đoàn làm phim được đăng lên, fans của Lâm Tử Khâm lập tức chiếm hết hot comment.

Không bao lâu thì fans của nữ chính cũng chạy tới, thật vất vả mới đẩy hai cái bình luận của nhà mình lên trên. Trịnh Bảo Châu còn chưa vào đoàn, đương nhiên cũng không tham gia nghi thức bấm máy, cô mở ảnh khai máy lên xem, tạo hình của nam nữ chính đều rất đẹp, nhất là Lâm Tử Khâm, không hổ là tiểu sinh cổ trang top đầu của thế hệ mới, trong bức ảnh tập thể như này mà giá trị nhan sắc vẫn ổn định.

Cô đang xem vui vẻ, tin nhắn của Cao Bác Vân gửi tới.

Cao Bác Vân: Cô là cháu gái của Tô Minh Mỹ??

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô tạm thời thoát weibo, trả lời Cao Bác Vân: Bình tĩnh, giữ bí mật nha
[Suýt]

Cao Bác Vân: ....

Anh ta cho rằng anh ta tiện tay nhặt ở phim trường, không ngờ nhặt được một đĩa lai lịch cũng không kém anh ta là bao.

Chuyện này làm anh ta lại lần nữa nghi ngờ bản thân, vì anh ta còn định bồi dưỡng Trịnh Bảo Châu, hỗ trợ cho nhau thành tựu? Cho đến khi ảnh tạo hình sau chỉnh sửa của 《Tâm nguyệt vẫn tâm kiếm》 ra lò, anh ta thấy ảnh tạo hình của Trịnh Bảo Châu, lại thấy mình có thể.

Anh ta bưng bưng khí thế đấng vòng bạn bè.

Cao Bác Vân: Nhặt được bảo rồi, diễn viên của chúng tôi thật là đẹp. [Ảnh]

Theo kế hoạch của bọn họ, ảnh tạo hình phải chờ sau khi 'hơ thể' (1) xong mới công bố, cho nên anh ta không để lộ hoàn toàn gương mặt của Trịnh Bảo Châu, mà che đi một bộ phận, chỉ lộ mũi và miệng. Ngũ quan của Trịnh Bảo Châu đều cực tinh xảo, ảnh một phần thể này không chỉ đẹp, mà còn để lại cho người ta không gian tưởng tượng vô hạn.

Rất nhiều người trong vòng bạn bè đều hóng hớt hỏi Cao Bác Vân đây là diễn viên nào, Cao Bác Vân giấu kín như bưng, chẳng tiết lộ quá nhiều cho bọn họ.

Hôm đó vừa khéo là lễ Noel, người show yêu đương rất nhiều, nhưng đạo diễn Cao có thể nói là "một dòng suối mát"(2), anh ta show diễn viên.

Khách sạn của Trịnh Bảo Châu hôm nay rất bận, đến tối lúc ăn cơm cô mới có thời gian lướt vòng bạn bè. Thấy ảnh Cao Bác Vân đăng, hai mắt cô sáng lên, mau mắn pm anh ta: "Đạo diễn Cao, ảnh tạo hình có rồi hả? Có thể cho

tôi xem với không!"

Cao Bác Vân: [Ánh] Đừng share ra ngoài

Cao Bác Vân: Đây vẫn chưa phải là bản cuối, đến lúc đó có thể có thay đổi

Trịnh Bảo Châu: Oa!! Tôi xin quá đi mất!

Cao Bác Vân:...

Cao Bác Vân: Cô học tập chỗ thầy Cát thế nào rồi?

Trịnh Bảo Châu: Vừa khởi động còn đang s.ờ soạn, nhưng tôi thấy được lợi không ít! Với cả chuyện học phí chúng tôi thương lượng xong rồi, còn phải cảm ơn anh đó

Cao Bác Vân: Khởi khách sạn, học cho giỏi, vào đoàn rồi tôi sẽ không khách khí với cô đâu

Trịnh Bảo Châu: Ốk...

"Cô Bảo Châu, anh Đàm tới rồi!" Lương Tuệ Tuệ ở phía sau đi tới, cúi người xuống cạnh Trịnh Bảo Châu nói, "Anh ta đang chơi gấp thú ngoài sảnh ợ!"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Nghe anh Đàm lại chơi gấp thú, Trịnh Bảo Châu cũng chẳng còn thiết ăn cơm, lấy khăn giấy lau miệng, rồi theo Lương Tuệ Tuệ ra ngoài. Đàm Diệu đứng là đứng trước máy gấp thú, đang chống eo mày mò. Hôm nay anh ta ăn mặc cực kỳ đồm dáng, như để phối hợp với không khí của lễ Noel, nên cố ý phối một bộ đồ xanh.

Trịnh Bảo Châu đi tới bên cạnh, nhìn anh ta cười cười: "Anh Đàm, giáng sinh vui vẻ."

Đàm Diệu nghe thấy tiếng cô, tủm tỉm quay đầu lại: "Cô Bảo Châu, lâu rồi

Không gặp! Hôm nay rất cuộc tôi cũng có thời gian sang thăm cô rồi!"

Trịnh Bảo Châu giữ nụ cười: "Anh muốn gặp con nào? Hay để tôi giúp anh nhé?"

Thú bông trong máy đã đổi một loạt, còn có búp bê Noel bán limited. Đàm Diệu đang gặp con búp bê đó, nhưng dù đã lâu thế rồi, kỹ thuật của anh ta vẫn chẳng cải thiện tí nào.

Nhưng chuyện đó không quan trọng, vì hôm nay anh ta tới không phải để gặp thú, mà để mời Trịnh Bảo Châu đi chơi Noel.

"Cô Bảo Châu tối nay có rảnh không?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Không, anh cũng thấy đấy, hôm nay khách sạn bận lắm."

"..." Đàm Diệu im lặng một lát, cô được dẫn được nói, "Vậy cũng không sao, chúng ta có thể hẹn hò ở đây luôn."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta: "Hẹn hò?"

"Ừ." Đàm Diệu nói đầy hùng hồn, "Lúc trước cô đã hứa sẽ dạy tôi gặp thú, còn chưa thực hiện, hay hôm nay dạy tôi gặp thú trước?"

"...Được." Trịnh Bảo Châu tới bên cạnh máy gặp thú, hỏi, "Anh muốn gặp con nào?"

Đàm Diệu chỉ con búp bê bán Noel limited: "Chính là nó, tôi muốn gặp để tặng cô."

Trịnh Bảo Châu nghiêng cứu vị trí của búp bê, giải thích này nọ với Đàm Diệu một lúc, Khúc Trục vừa về, liền thấy hai người họ châu đầu ghé tai trước máy gặp thú, hoa tay múa chân.

"Cô nói vậy tôi không hiểu lắm, hay là cô cầm tay để tôi thử nghiệm xem?"

Đàm Diệu nhìn Trịnh Bảo Châu, ý bảo cô đặt tay lên.

Trịnh Bảo Châu nường mày, còn chưa kịp đáp, tiếng Khúc Trục đột nhiên vang lên ở ngay sau: "Hai người đang làm gì thế?"

Đàm Diệu và Trịnh Bảo Châu đồng thời quay đầu lại, Đàm Diệu vừa thấy Khúc Trục, mặt đổi sắc ngay. Thời gian này tuy anh ta không có cơ hội tới gặp Trịnh Bảo Châu, nhưng thủ hạ của anh ta nghe ngóng hầu hết tin tức về Khúc Trục. Nghe nói gã trai đẹp này là tiến sĩ vừa về nước, đi làm ngay ở Vườn Công Nghệ gần đây, là nhân tài cấp cao gì gì đó.

Bực nhất là, hẳn ta ý mình là thanh mai trúc mã của Trịnh Bảo Châu, đường hoàng vào ở khách sạn, ngày ngày gặp Trịnh Bảo Châu!

Anh ta còn tưởng biện pháp trơ trẽn này chỉ có anh ta nghĩ ra cơ!

"À, là anh Khúc phải không?" Đàm Diệu cười với Khúc Trục, lại dịch vào gần Trịnh Bảo Châu, "Cô Bảo Châu đang dạy tôi gấp thú."

Khúc Trục nhíu mày nhẹ như không, nhìn máy gấp thú sau lưng họ, sau đó mở miệng nói với Đàm Diệu: "Kỳ thật bí quyết gấp thú rất đơn giản, đó là vấn đề về xác suất, chỉ cần anh gấp đủ nhiều, thì anh có thể gấp trùng một lần."

Đàm Diệu: "..."

Thật là một bí quyết tuyệt vời ông mặt trời.

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh lại rất là tin, gật đầu theo: "Cậu ấy nói đúng đấy, chính là thế."

Cánh môi Đàm Diệu giật giật, còn chưa kịp nói, Lương Tuệ Tuệ đã chạy tới: "Cô Bảo Châu, bên vườn hoa có khách tìm cô đấy ợ!"

Trịnh Bảo Châu theo cô nàng đi mất, Đàm Diệu đuổi tay định gọi cô, cuối cùng vẫn ngượng ngịu thu lại. Anh ta lờm Khúc Trục một cái, cười khiêu

Kính: "Tôi ở đây chờ cô Bảo Châu quay lại, nhìn thấy con búp bê kia không? lát nữa tôi sẽ gấp cho cô ấy."

Kính Trục nhìn con búp bê trong máy gấp thú, hừ lạnh một tiếng: "Ồ, bằng vào kỹ thuật không so bốn của anh ư?"

Đàm Diệu: "..."

Nỗi đau này không bao giờ phai!

"Anh sẽ biết sự lợi hại của tôi ngay thôi." Đàm Diệu hậm hực đe một câu, rồi xắn ống tay áo bắt đầu gấp thú. Kính Trục đứng bên cạnh thờ ơ quan sát, thấy anh ta gấp con búp bê lên, sau đó lúc lắc hai cái lại rớt xuống: "Ồ, nó rớt xuống rồi, quả nhiên lợi hại."

Đàm Diệu: "..."

"Anh!" Anh ta vừa định cự cãi với Kính Trục, thì di động trong túi áo lại vang lên. Anh ta cảm ra, thấy tên người gọi trên màn hình, mày nhíu lại: "Bố..."

"Mày còn biết tao là bố mày à? Mày lại chạy đi đâu chơi bởi rồi!"

Đàm Diệu mắt híp nói: "Hôm nay là lễ Noel mà, bố cho con đi đón Noel không được à!"

"Mày là người nước ngoài à mà đòi đón tết Tây? Mau cút về chỗ tao!"

Đàm Diệu bực bội cúp điện thoại, anh ta nhìn Kính Trục ở đối diện một cái, hếch cái đầu cao ngạo, hừ với anh một cái, sau đó nhún chân đi mất.

Kính Trục nhìn anh ta rời đi, bước tới trước máy gấp thú, lấy di động quét mã QR.

Trịnh Bảo Châu xong việc, rồi quay về sảnh, phát hiện Đàm Diệu và Kính Trục đều chẳng ở đó. Cô cũng không hỏi Đàm Diệu đi đâu, dù sao tiền được tôn đại phật đó đi là tốt rồi. Cô lên tầng phòng, tính ngâm bồn thư giãn

một tí, vừa mở nước lên, đã nghe tiếng máy cở địnհ trong phòng reo vang.

Cô chạy tới nhấc điện thoại lên, một giọng nói máy móc truyền ra từ ống nghe: "Kính chào quý khách hàng thân mến, tôi là người máy đưa đồ ăn, đồ ngài gọi đã đến rồi."

Trịnh Bảo Châu ngỡ ngác, cô gọi đồ ăn khi nào? Cô đi ra mở cửa, người máy đưa đồ ăn quả nhiên đứng ở ngoài. Cô ấn mở hộp đồ, phát hiện thứ người máy đưa cho cô không phải đồ ăn, mà là một con búp bê và một đóa hoa hồng.

Búp bê lại đúng là phiên bản Noel limited trong máy gấp thú ấy.

- - - - -

Hơ khô thẻ tre: Hoàn thành xong tác phẩm

NV 'Nhất cổ thân lưu': ngôn ngữ mạng, dùng để ca ngợi điều gì đó hoặc ai đó có nét duyên dáng đặc biệt.

Chương 35: Đầu lưỡi của cậu khéo đấy

Trịnh Bảo Châu cầm búp bê lên lên tay nhìn nhìn, xác định đúng là gấp từ máy gấp thú của khách sạn. Người máy nhỏ đứng đối diện cô, phát ra tiếng nhắc nhở: "Quý khách thân mến, sau khi lấy đồ ăn nhớ đóng cửa giúp tôi nhé."

Trịnh Bảo Châu lấy cả bộ hồng một đĩa kia ra, ấn nút đóng cửa. Người máy đóng cửa hộp đồ xong, quay nửa vòng tại chỗ, rồi tự vừa đi vừa nói về đến thang máy. Trịnh Bảo Châu đóng cửa, cầm hoa và búp bê vào phòng.

Là ai tặng cô nôi? Đàm Diệu sao?

Ngẫm lại bộ dạng đờm dảng của Đàm Diệu, Trịnh Bảo Châu lại lắc đầu, nếu thật là anh ta gấp được búp bê, anh ta lại chả vác cái loa phát đi phát lại ở sảnh ấy chứ? Sao có thể âm thầm tặng cô thế này được? Ý tưởng dùng người máy độc đáo này, thật ra lại giống cách Khúc Trục hay làm....

Không phải là Khúc Trục chứ?

...Trịnh Bảo Châu cũng tự thấy ý tưởng này hơi thái quá, nhưng nhất thời lại chẳng nghĩ được ai đáng nghĩ hơn Khúc Trục. Cô đang suy nghĩ, thì Đàm Diệu đã gọi điện tới. Trịnh Bảo Châu khẽ nhướn mày, tiếp điện thoại: "Anh Đàm, có việc gì à?"

Đàm Diệu kể khổ ở đầu bên kia: "Tôi vừa bị bố gọi đi, cứ như đòi mạng ấy, lần sau tôi lại giúp cô gấp búp bê nhé!"

"Kể cũng không cần." Trịnh Bảo Châu nhìn con búp bê trong tay, quả nhiên không phải Đàm Diệu gấp.

"Ài, hôm nay đúng là 'Ở nơi xa với vợ, trông ngắm cảnh phố hoa'(1), thật xin lỗi, bố tôi không để tôi đón Tết Tây, đợi đến Tết Nguyên Đán tôi đi tìm cô, đồ ông ấy nói được gì nữa!"

"...Không cần đâu, tôi thấy anh nên nghe lời bố thôi hơn đó."

Đàm Diệu ở bên kia chắt lưỡi một cái: "Ông ấy ngày nào cũng mắng tôi, tôi đã sớm biết rồi, nếu ông ấy thấy tôi chẳng nên cơm cháo gì, sao ngày nào cũng nhốt tôi ở công ty? Thời không nói ông ấy nữa, tôi đặt cho cô một cái bánh Noel rồi đây, lát nữa sẽ có người mang tới, cô nhớ ăn nhé."

Trịnh Bảo Châu chớp mắt, nói với Đàm Diệu: "Đàm Diệu, tôi không có ý đó với anh."

Đàm Diệu không ngờ lại nghe câu từ chối của Trịnh Bảo Châu đột ngột như thế, trong đầu toàn là "Tôi không nghe, tôi không nghe".

"Cô, cô đừng nói chắc chắn như thế, bây giờ cô còn chưa phát hiện mục lục của thiếu gia Đàm tôi đây thôi: Đàm Diệu miệng cộp gan thỏ bác lại, "Không nói nữa tôi đang lái xe, không cho phép cô vút bánh!"

Đàm Diệu nói xong thì cúp điện thoại, không cho Trịnh Bảo Châu cơ hội từ chối.

Trịnh Bảo Châu cạn lời đặt di động xuống, lại bóp bóp con búp bê trong tay. Lẽ nào là Khúc Trục tặng thật sao?

Cô đặt con búp bê lên cái tủ thu thập thú bông chiếm hết một mặt tường của mình, sau đó tới bên giường cầm điện thoại cố định lên, gọi xuống quầy lễ tân. Tiểu Ngọc mau mắn tiếp điện thoại: "Alo, cô Bảo Châu? Có việc gì ạ?"

Trịnh Bảo Châu hỏi cô nàng: "Lúc này em ở bên dưới có thấy Khúc Trục dùng người máy không?"

"Người máy?" Tiểu Ngọc nghĩ nghĩ, nói với cô, "Không ạ, nhưng lúc tối anh Khúc có gọi đồ ăn, là dùng người máy đưa lên."

"À..." Trịn Bảo Châu nghĩ một lúc, rồi nói: "Kem đánh răng phòng chị hết mất rồi, em dùng người máy đưa một hộp kem đánh răng lên cho chị nhé."

"Vâng ạ!"

Cúp điện thoại xong, Trịn Bảo Châu đi quanh phòng một vòng, sau đó nhìn thấy kẹo giáng sinh hôm nay nhà hàng đặc biệt chuẩn bị. Kẹo ngao từ nước hoa quả, bên trong còn bọc quả hạch, Trịn Bảo Châu rất thích, cố ý cầm mấy bao về ăn. Cô khẽ công môi, bước lại cầm một túi ước lượng trên tay.

Tìm trên bàn ra một cây bút nước, Trịn Bảo Châu công eo viết một dòng chữ lên tấm thiệp nhỏ trên túi kẹo, người máy nhỏ chăm chỉ lại tới đưa kem đánh răng cho cô.

Trịn Bảo Châu đi lên mở cửa cho nó, cô lấy kem đánh răng ra, ấn vài cái trên giao diện điều khiển của người máy, vào hình thức quản lý. Thiết lập xong xuôi, cô đặt gói kẹo giáng sinh vào trong người máy, sau đó đóng cửa giúp nó.

Người máy xác nhận cửa đã đóng, lại quay người đi. Trịn Bảo Châu nhìn nó hướng về phòng Khúc Trực, bèn lùi vào trong đóng cửa.

Khúc Trực đang tra tài liệu, điện thoại cố định trong phòng bỗng vang lên. Anh đi tới nhấc lên, trong ống nghe quả nhiên vẫn là tiếng của người máy. Đồ ăn anh gọi đã mang lên lúc này, lần này người máy vẫn đưa đồ cho anh?

Anh ra mở hộp đồ của nó, sau đó lấy trong "bụng" nó ra một túi kẹo. Trên túi kẹo có một tấm thiệp nhỏ, Khúc Trực cầm lên xem, trên đó viết một dòng chữ nhỏ—

"Cảm ơn hoa hồng của cậu, đây là đáp lễ."

Khúc Trực đứng tại chỗ, vô thức nhìn về phía cửa phòng Trịn Bảo Châu một cái.

Trịnh Bảo Châu lúc này đã tẩy trang, thay áo ngủ, tóc cũng búi trên đầu, chuẩn bị ngâm bồn tắm. Máy cổ điển trong phòng lại vang lên, Trịnh Bảo Châu đành xỏ dép lê chạy ra.

Lúc mở cửa, bên ngoài vẫn là con người máy đưa đồ ăn đồ.

Tối nay công việc của nó bận bịu thật hen.

Trịnh Bảo Châu mở cửa học đồ, phát hiện bên trong cũng đặt một tấm thiệp nhỏ, Trịnh Bảo Châu cầm lên mở ra xem, trên đó là chữ của Khúc Trực.

"Không cần khách khí, hoa là trên đường về, em gái bán hoa tặng bông cuối cùng cho tôi. Kẹo ăn rất ngon."

Trịnh Bảo Châu: "...."

Tờ giấy này không cần khiến người máy chạy thêm một chuyến đâu!

....Trả kẹo lại đây cho mì!

Trịnh Bảo Châu ném tấm thiệp qua một bên, về phòng tắm ngâm bồn.

Ngày hôm sau nhà hàng còn sót lại chút dư âm của ngày lễ, trang trí trong khách sạn cũng chưa tháo xuống, chỉ là những món ăn dành cho ngày lễ hôm qua được hạ giá. Trịnh Bảo Châu dậy sớm, xuống nhà hàng ăn sáng. Lúc Khúc Trực xuống tới nơi, vừa vặn nhìn thấy Trịnh Bảo Châu, bèn đi qua chỗ cô.

"Sớm." Anh bung mâm cơm ngồi xuống đối diện Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu ngược mắt nhìn anh một cái, cầm đĩa nở một nụ cười pha-ké với anh: "Sớm."

Khúc Trực lặng đi một lát, sau đó bị cái bánh red velvet trên bàn hấp dẫn sự chú ý: "Bánh cậu lấy ở đâu thế? Vừa này tôi không nhìn thấy."

"Cậu muốn ăn cái này?" Trịn Bảo Châu cắt một miếng red velvet, đặt vào đĩa đưa cho anh, "Vị cũng được."

Khúc Trục cầm nữa xắn một miếng, cho vào miệng thưởng thức: "Ừ, nhưng hình như không giống vị bánh kem khách sạn thường làm lắm. Đồi đầu bếp à?"

Trịn Bảo Châu cười một cái, nhìn anh đáp: "Đầu bếp của cậu khéo đây."

Lương Tuệ Tuệ đang dọn bàn ở bên cạnh vừa khéo nghe thấy câu này.

Gì cơ, gì cơ? Cô Bảo Châu khen đầu bếp của anh Khúc khéo á? Hai người họ đã làm gì rồi??

Yeah--!

Cô nàng bung tâm chạy đi như bay.

Bên kia Trịn Bảo Châu vẫn ngồi ở bàn nói chuyện với Khúc Trục: "Bánh gato này tối qua Đàm Diệu tặng, tôi đánh răng rồi không ăn, đặt trong tủ lạnh sáng sớm nay mới cầm xuống."

"Phụt, khụ khụ." Khúc Trục khẽ che miệng, ho sù sụ hai cái.

Trịn Bảo Châu ngồi đối diện đánh giá anh: "Sao, nghẹn à?"

"Khụ..." Khúc Trục lại ho một tiếng, bung cốc nước trắng bên cạnh lên, "Không sao, bỗng cảm thấy khó nuốt."

".." Trịn Bảo Châu nói, "Vậy cậu uống nhiều nước vào."

Khúc Trục im lặng uống nửa cốc nước, không đụng vào miếng red velvet kia nữa.

"Đúng rồi, tôi hỏi cậu chuyện này." Trịn Bảo Châu ăn một miếng bánh, hỏi Khúc Trục, "Phòng thí nghiệm người máy dẫn đường cho người mù ấy, là cái

dùng cho tàu điện ngầm ấy, hạng mục đó còn thiếu tiền không?"

Khúc Trúc đặt cốc nước xuống, lấy khăn giấy lau khô miệng, nhìn cô hỏi:
"Sao, cậu muốn đầu tư à?"

"Không." Trịnh Bảo Châu nói, "Lúc trước tôi tìm được thầy giáo theo học đây, người ta cũng không ham chút tiền học phí của tôi, nhưng tôi không thể lợi dụng người ta đúng không? Nên là tôi với thầy Cát thương lượng xong, ông ấy bảo tôi cầm học phí làm từ thiện là được, về phần làm gì thì tùy tôi."

Khúc Trúc hiểu ra gật đầu, nói với cô: "Hạng mục của bọn tôi có ngân sách tài chính, phần vốn không có vấn đề, nếu cậu muốn làm từ thiện, có thể quyên tặng cho người khuyết tật."

"Ồ...thế cũng được, về tôi nghiên cứu thêm." Trịnh Bảo Châu đáp một tiếng, rồi tiếp tục dùng bữa.

Khúc Trúc nhìn cái bánh red velvet trên bàn, nói: "Cái bánh to thế này một mình cậu ăn hết không?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Tôi chỉ ăn một tí thôi, còn lại chưa động vào, lát nữa tôi mang cho bọn Tuệ Tuệ ăn."

"Ừ." Khúc Trúc từ tốn đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Đi động của Trịnh Bảo Châu đột nhiên rung lên như điên, Trịnh Bảo Châu nhìn người nhắn tin, khô miệng mắt liêm chế mà giật giật.

Sầm Đồng Đồng: [Lịch sử chat nhóm]

Sầm Đồng Đồng: [Lịch sử chat nhóm]

Sầm Đồng Đồng: Lười gì? Khéo gì? Đúng là khó coi chết được, văn hóa đòi bại!

Sầm Đồng Đồng: Một người nghiên cứu khoa học ngay thẳng đúng đắn như

Khúc Trúc, sao có thể làm ra chuyện này! Rốt cuộc là mất nhân tính, hay là đạo đức suy đồi!

Trịnh Bảo Châu: ....

Trịnh Bảo Châu: Thật tình, mày mau thoát nhóm đi, gặm CP ngu người

Khúc Trúc nhìn Trịnh Bảo Châu đang bập bập bấm điện thoại một cái, hỏi: "Sao thế?"

Trịnh Bảo Châu "Ba" một tiếng khóa điện thoại, ngẩng đầu nhìn anh cười cười: "Không sao, ha ha."

Sự tồn tại của nhóm này, tuyệt đối không thể cho Khúc Trúc biết.

Cô lại lần nữa cúi đầu, giả bộ thờ ơ như mây bay tiếp tục ăn cơm, Sầm Đồng Đồng thấy không lay chuyển được cô, trực tiếp tìm tới Khúc Trúc.

Khúc Trúc nhìn Sầm Đồng Đồng gửi một lô một lốc lịch sử chat, rơi vào trầm mặc thật dài.

Trịnh Bảo Châu thấy anh ngồi kia nhìn chằm chằm di động một lúc, mày khẽ nhíu, sắc mặt nghiêm trọng, tưởng là xảy ra chuyện: "Sao thế? Hạng mục nghiên cứu của cậu có vấn đề à?"

"Không phải hạng mục nghiên cứu của tôi." Khúc Trúc hơi chững lại, "Có thể nói, là lĩnh vực tôi chưa từng tiếp xúc."

Trịnh Bảo Châu nổi hứng: "À? Lĩnh vực gì mà lợi hại thế?"

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa thấy môn học nào làm khó Khúc Trúc, khiến anh lộ vẻ sầu lo như thế.

Khúc Trúc đáp: "Gặm CP"

"Phụt, khy khy." Trịnh Bảo Châu vội vội vàng vàng giật một miếng khăn giấy,

ché miệng đứng dậy khởi bàn, "Tôi ăn no rồi, tạm biệt!"

Cô túm lấy di động cuống quýt bỏ đi, Khúc Trục nhìn bóng lưng vội vã của cô, nhẩn tra Sầm Đồng Đồng một câu: "Không tin lời đồn, không truyền bá lời đồn, sớm thoát nhóm giữ gìn IQ."

Sầm Đồng Đồng:...Hai bọn cậu ăn nói cũng giống nhau luôn rồi! Còn bảo không có gì đi!!

Khúc Trục: "..."

Thứ Ba, Trինh Bảo Châu đúng giờ đến học chỗ cụ Cát. Hôm nay cô còn đặc biệt mang theo ít hoa quả, toàn do cô đi vườn hoa quả hái về, thầy Cát không thu học phí của cô, nhưng hoa quả thì ăn.

Hôm nay trong sân náo nhiệt khác thường, ngoại trừ Cát Hoàng Nghi, còn có vài người hàng xóm ngồi tám chuyện trong đó. Trինh Bảo Châu đã tới mấy lần, nhân nh chóng quen thuộc với xóm giềng chung quanh, cô đi vào nhìn rõ những người trong sân, liền cười tủm tỉm đi tới: "Di Vương, bà Trինh, hôm nay vui vẻ thế, tới tìm thầy Cát nói chuyện ợ? Vừa khéo hôm nay cháu mang ít hoa quả, toàn là cháu hái ở vườn hoa quả sáng nay đây ợ, tươi cực kỳ, mọi người thử xem."

Trինh Bảo Châu đi vào trong đình, đặt hoa quả lên bàn, cầm cho mỗi người một quả. Di Vương và bà Trինh rất thích cô, cô vừa tới thì tới tập khen: "Bảo Châu của chúng ta xinh quá, miệng cũng ngọt, còn biết hiều kính người già."

"Đúng thế, cô gái tốt thế này tìm đâu ra được?" Di Vương nhìn cô, cười đến híp hết cả mắt, "Bảo Châu à, di giới thiệu bạn trai cho cháu được không? Nó đang làm ở bệnh viện, tuy bình thường công việc khá bận, nhưng người tốt lắm, vừa hiền vừa giỏi giang như cháu á!"

"Tôi nói này cô Tiểu Vương, anh chàng cô bảo vừa hiền vừa giỏi ấy, không phải cháu trai cô đây chứ?" Thầy Cát cầm một cái hộp, từ trong phòng đi ra. Di Vương mắc cỡ cười cười, tiếp lời: "Cháu tôi thì sao? Tuy nó là cháu tôi, nhưng tôi có nói dối câu nào đâu, Bảo Châu xem thế nào cháu?"

Bà Trinh nói: "Cô xem điều kiện của Bảo Châu, là biết bên cạnh cháu nó không thiếu con trai theo đuổi, làm gì có chỗ cho cháu trai cô?"

"Thế thì mọi người cạnh tranh công bằng thôi, phải không Bảo Châu?" Di Vương cười híp mắt nhìn Trinh Bảo Châu, "Cháu nói cho dì Vương đi, cháu thích con trai kiểu nào? Cho dù cháu dì không hợp, hôm sau dì gặp được ai hợp, cũng có thể giới thiệu cho cháu."

Trinh Bảo Châu nhìn dì Vương cười cười, bóc một quả cam đưa cho dì ấy: "Dì Vương, bây giờ trong lòng cháu chỉ có học tập và làm việc thôi, không muốn yêu đương ạ."

"Ồi, thế đâu có được, công việc cần làm, yêu cũng cần yêu chứ lì." Di Vương vẫn chưa hết hi vọng, lại tiếp tục chào hàng cháu mình, "Thế này đi, lát về dì lấy ảnh cháu dì cho cháu, cháu xem trước xem có vừa mắt không nhé. Tuy nó không đẹp trai bằng sam nam trong giới giải trí, nhưng cũng đoan đoan chính chính đây."

"Rồi rồi, hôm nay gọi mọi người tới không phải để làm mối cho Bảo Châu." Thầy Cát đặt cái hộp trong tay lên bàn, rồi ngồi xuống ghế. Trinh Bảo Châu tò mò nhìn cái hộp, hỏi Cát Hoàng Nghị: "Thầy Cát, trong hộp này có gì thế ạ?"

Cát Hoàng Nghị mỉm cười nhìn cô: "Dạo này mấy người trẻ bọn cháu không phải đang thịnh hành trò đại trình thám sao? Trong đây là kịch bản do thầy viết, thầy gọi dì Vương và bà Trinh tới, là để cùng chơi đại trình thám."

Trinh Bảo Châu trố mắt, chấn động quá đời. Thầy Cát không chỉ biết chơi đại trình thám, còn tự viết cả kịch bản??

"Bất ngờ lắm hả?" Cát Hoàng Nghị nhìn cô, bật cười, "Kịch bản này thầy sáng tác dành riêng để rèn luyện học sinh biểu diễn, cho nên cơ chế không phức tạp đến thế, nhưng tính tương tác rất mạnh. Chúng ta đi học, cũng phải học cho vui chứ."

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Phương pháp dạy của thầy Cát quả là sáng tạo, nhưng chỉ vài người chúng ta chơi thôi ạ?"

Trịnh Bảo Châu từng chơi đại trính thám rồi, ít nhất phải có bốn người, bây giờ trừ thầy Cát là tác giả, bọn họ chỉ có ba người.

"Còn Tiểu Linh nữa, ấy, đến rồi đây thôi?" Cát Hoàng Nghị chỉ ra cửa. Trịnh Bảo Châu theo ông nhìn qua, thấy một cô gái mặc áo lông đi vào. Cô gái đeo một cặp kính gọng đen, hơi rụt cổ, bộ dạng có vẻ hơi nhút nhát.

"Tôi giới thiệu một chút, đây là Tiểu Linh, một họa sĩ..."

Tiểu Linh cắt lời ông: "Thầy Cát, cháu không phải họa sĩ, cháu chỉ là người vẽ tranh, kiếm ăn nhờ vẽ tranh thôi."

"Rồi, vậy thì là người vẽ tranh, cháu ngồi vào đây." Cát Hoàng Nghị kêu cô gái ngồi vào cạnh Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu mỉm cười chào hỏi cô ấy, Tiểu Linh có vẻ hơi xấu hổ, chỉ khẽ gật đầu với cô.

"Người đã đến đủ, bắt đầu được rồi." Cát Hoàng Nghị mở hộp, lấy trong đó ra bốn kịch bản của bốn vai khác nhau, "Vai diễn do tôi chỉ định, mọi người xem trước đi. Bà Trinh, lúc trước quy tắc tôi dặn bà còn nhớ không?"

"Nhớ nhớ." Bà Trinh có vẻ bất mãn nhìn ông một cái, "Tôi bảo này thầy Cát, tôi còn nhỏ hơn thầy mười mấy tuổi, sao ông gọi tôi là bà mà không xưng gọi mồm vậy?"

Cát Hoàng Nghị đáp: "Tôi gọi theo Nhị Đa thôi mà, hay để tôi gọi bà là Tiểu Trinh nhé?"

Trịnh Bảo Châu nghe bọn họ huyên thuyên thì cười một tiếng, mở kịch bản ra xem. Kịch bản này là câu chuyện xảy ra xung quanh bốn người hàng xóm, mặt ngoài có vẻ quan hệ xóm giềng rất tốt, nhưng thật ra lại sống ngầm mẫn liệt, mỗi gia đình dường như đều ẩn giấu bí mật không thể cho ai biết.

Trịnh Bảo Châu xem một lúc, cảm thấy kịch bản này bất ngờ là rất thích hợp với dì Vương và bà Trịnh, trách chỉ thấy Cát lại mời họ tới.

Dì Vương và bà Trịnh đều lần đầu chơi đại trính thám, nhưng vì kịch bản thấy Cát cho họ rất gần với sinh hoạt của họ, cho nên khi trò chơi bắt đầu, Trịnh Bảo Châu bị diễn xuất linh hoạt của họ mê hoặc. Quả nhiên khớp với câu các cụ hay nói, cao thủ đều nằm trong dân gian, quả thực là những ảnh hưởng ẩn hình trong quần chúng nhân dân.

Tiểu Linh tuy không có nhiều lời thoại, nhưng mỗi lần mở miệng đều nói vào trọng điểm, còn có thể thuận lợi dẫn dắt tiết tấu, cũng là một cao thủ không thể khinh thường. Ôi chao!

Trịnh Bảo Châu gian nan cầu sinh trong cả quá trình, kịch bản của cô, là khó nhất trong bốn người, nhân vật cũng phức tạp nhất trong cả bốn, nhất là theo kịch tính không ngừng phát triển, từng lớp cảm xúc của nhân vật cũng bắt đầu chồng chất, mà nghiền ngẫm nhân vật như thế nào, đưa từng lớp cảm xúc của nhân vật thể hiện ra một cách tự nhiên, đều cần Trịnh Bảo Châu tự mình suy nghĩ.

Lúc kết thúc bỏ phiếu, Trịnh Bảo Châu thoát hiểm trong kẽ tóc, dì Vương và bà Trịnh đều không tin mình lại bị Trịnh Bảo Châu lừa, lúc đi còn nhắc mãi về chuyện này.

Trịnh Bảo Châu vội nhét vài quả cam cho họ.

Cát Hoàng Nghị nhìn hết toàn trường, lúc phân tích thì chỉ ra mấy vấn đề của Trịnh Bảo Châu, cũng không quên khen ưu điểm của cô: "Cháu nắm bắt nhân vật rất chính xác, hơn nữa có lý giải của mình, đó là ưu thế. Diễn xuất khẳng định cần diễn viên có linh ngộ của mình, lý luận tri thức mọi người học đều như nhau, nhưng vì sao tác phẩm diễn ra lúc sau lại khác nhau? Là vì mỗi người có lý giải khác nhau về nhân vật, mỗi người tự chọn một phương pháp khác nhau để thể hiện. Cái đó thầy cũng không thể bình luận ai đúng ai sai, chỉ có thể nói, có người dùng phương pháp thích hợp nhất, nên có thể làm khán giả rung động nhất."

- - - -

(1)NV: Là 2 câu thơ trong bài "Ức mai" của Lý Thường Ẩn

Định định trú thiên nhai,

Y y hương vật hoa.

Hàn mai tối kham hận,

Trường tác khí niên hoa.

Dịch:

Sống đàng đẵng ở nơi chân trời,

Luôn trông ngóng về cảnh phồn hoa.

Hoa mai lạnh kia thật đáng thương,

Năm nào cũng nở hoa của năm cũ.

Lý Thường Ẩn tuổi trẻ tài cao nhưng lại lận đận trong đường làm quan, ông chỉ giữ chức quan nhỏ ở nơi xa xôi tới tận cuối đời. Trong bài này, ông mượn hoa mai để ví với cảnh ngộ của mình, hoa nở trước khí xuân đến, tới khí xuân về thì hoa đã tàn rồi.

Chương 36: Bạn học đồ chính là cậu

Từ chỗ thầy Cát trở về, Trịnh Bảo Châu phân tích lại màn biểu diễn hôm nay lần nữa, ghi chép sửa sang lại. Số lần cô tới chỗ thầy Cát đếm được bằng một bàn tay, nhưng mỗi lần quay về, đều cảm giác có thù hoạch mới.

Đương nhiên, luyện tập căn bản cũng không thể bỏ bê, đó cũng là yêu cầu bắt buộc của thầy Cát đối với cô. Trịnh Bảo Châu mỗi ngày đều dùng hai tiếng luyện thoại và hình thể, việc này đối với mỗi diễn viên mà nói, có lẽ là thứ công bằng nhất—vì mặc kệ anh có là thiên tài dương nào, kỹ năng căn bản chỉ có thể tích lũy từ việc luyện tập hàng ngày, sẽ chẳng vô duyên vô cớ mọc ra trên người anh.

Trịnh Bảo Châu đang tập luyện, Mạnh Nhã Hâm gọi điện đến, Trịnh Bảo Châu vẫn duy trì cảm xúc và ngữ khí mới nãy, bưng điện thoại lên bấm nghe: "A, lại là đứa oan gia nhà mi, hôm nay tới tìm chụy, lại có chuyện gì muốn xin chụy giúp đỡ?"

Mạnh Nhã Hâm: "..."

"Xin lỗi đã quấy rầy, hình như tôi gọi nhầm số." Mạnh Nhã Hâm nói đoạn liền cúp điện thoại. Trịnh Bảo Châu buông di động, đợi hai giây, Mạnh Nhã Hâm lại gọi tới.

Trịnh Bảo Châu vượt màn hình một cái, tiếng của Mạnh Nhã Hâm vang lên trong loa: "Tao vừa kiểm tra rồi, tao không gọi nhầm, nên chắc chắn là đầu óc mày có vấn đề."

"..." Trịnh Bảo Châu háng giọng một cái, dùng giọng bình thường nói, "Tao đang luyện thoại, mày có việc gì?"

Mạnh Nhã Hàm chẹp chẹp hai tiếng, bảo cô: "Hôm 31 có show thời trang, tao lấy được hai vé, mày muốn đi xem không?"

"Show thời trang?" Trịnh Bảo Châu thấy hơi lạ, "Nhãn hiệu nào thế, lại mở show tầm này?"

Mạnh Nhã Hàm đáp: "Không phải nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế, Sâm Thủy ra một IP liên doanh với truyện tranh, đặc biệt mở show công bố bộ sưu tập xuân-hạ."

Sâm Thủy mà Mạnh Nhã Hàm nhắc tới quả không phải nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng, nhưng cũng là một nhãn hiệu lâu năm trong nước, chiếm thị trường rất lớn trong nước. Lúc Trịnh Bảo Châu còn nhỏ thì nhãn hiệu này rất hot, về sau bị vài nhãn hiệu khác chèn ép, dần dần xuống dốc, hai năm nay đã cải biến phong cách và còn đường tiêu thụ, lại lần nữa về tới tầm mắt của đại chúng. Dưới cờ của Sâm Thủy có ba thương hiệu, trong đó cao cấp nhất là nhắm vào đối tượng tiêu phí cao, giá một bộ đồ rất xa xỉ.

Trịnh Bảo Châu vốn hứng thú với thứ này, cô nghĩ nghĩ, rồi nói với Mạnh Nhã Hàm: "Ờk, mày gửi thời gian địa điểm chỗ tao, đến lúc đó mình gặp nhau."

"Được, làm ngay ở trung tâm hội nghị của công viên Ánh Sao, gần chỗ mày á."

"...Đúng thật."

Trung tâm hội nghị của công viên Ánh Sao từ khi xây xong, đã từng tổ chức rất nhiều triển lãm, show diễn thời trang cũng chẳng phải chuyện mới lạ. Trịnh Bảo Châu nghĩ đi xem show của Sâm Thủy, còn cố ý chọn một bộ quần áo của Sâm Thủy trong phòng để đồ, mặc vào đi xem show.

Lúc cô lái xe tới, chỗ đậu xe gần như đã hết, xem ra mọi người rất nhiệt tình với show này. Đậu xe xong, cô đến cửa số ba tìm Mạnh Nhã Hàm, lúc này ở cửa rất đông người, cô cơ man là hot face trên mạng, cũng có cánh truyền thông được mời tới.

Trịnh Bảo Châu gửi tin nhắn cho Mạnh Nhã Hàm: "Tao không tìm được máy, hay là máy tìm tao đi, tao thấy tao có vé để tìm hơn á."

Mạnh Nhã Hàm: ....

Chị em ruột.

Cô nàng cắt di động, nhìn một vòng đằng trước...Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Trịnh Bảo Châu quả thật rất bắt mắt, cô nàng nhìn cái là thấy cô. Lúc cô nàng tới gọi Trịnh Bảo Châu, còn có bên truyền thông tưởng Trịnh Bảo Châu là hotface nào đó, muốn phỏng vấn cô.

"Không phải, tôi chỉ là một khán giả bình thường tới xem show thôi." Trịnh Bảo Châu mỉm cười từ chối phỏng vấn, nhìn thấy Mạnh Nhã Hàm đang tới bên này, "Bạn tới đây rồi, xin phép đi trước"

Cô đi về phía Mạnh Nhã Hàm, Mạnh Nhã Hàm cầm vé mời trong tay, miệng còn không quên cà khịa: "Chờ ôi, khi chất siêu sao của mày không giấu được nữa rồi."

"Bình tĩnh." Trịnh Bảo Châu đưa tay vén tóc bên tai, khẽ cười với Mạnh Nhã Hàm, "Tao tưởng là quên tao lâu vậy, mày đã quên với sắc đẹp của tao rồi chứ."

"...Xì." Mạnh Nhã Hàm đưa một tấm vé mời cho cô, cùng cô đi vào hội trường.

Show thời trang này tuy không phải show quốc tế lớn, nhưng hội trường vẫn bố trí xa hoa thời thượng, Trịnh Bảo Châu và Mạnh Nhã Hàm tìm được vị trí ngồi xuống, liền không nhìn được móc di động ra tự sướng. Bên cạnh có rất nhiều hotface đang live stream, nghe nói lát nữa còn có người đại diện tới. Trịnh Bảo Châu nghĩ một lát, rồi đập bộp lên vai của Mạnh Nhã Hàm: "Tao vừa mới nhớ ra, người đại diện của Sâm Thủy không phải Lâm Tử Khâm sao??"

"Giờ mày mới nhớ à?" Mạnh Nhã Hàm cầm lọ kem nền, ưu nhã dặm lại lớp trang điểm của mình, "Không thì mày nghĩ tao tích cực như thế làm gì?"

"..." Trịnh Bảo Châu im lặng một lát, "Tới xem show á."

Mạnh Nhã Hàm cất lọ kem nền đi, dường như rất thất vọng về cô: "Quần áo nào đẹp bằng người!"

"..."

"Nhưng người đại diện của Sâm Thủy không chỉ có mình Lâm Tử Khâm, cũng không biết hôm nay là sao nào đến." Mạnh Nhã Hàm có chút phê bình kín với cái kiểu không công bố chính xác ai tham dự này, "Hi vọng đồ của bọn họ đẹp, bằng không lại mất công tao tới."

Khán giả vào chỗ xong xuôi, buổi biểu diễn đúng giờ khai mạc, người mẫu Sâm Thủy mới không phải người mẫu quốc tế, nhưng ở trong nước cũng có ít danh tiếng, tổng thể mà nói, hiệu quả khá tốt. Bộ sưu tập lần này cũng rất có điểm nhấn, nhất là bộ váy Xuân-Hạ dáng liền, vừa nghệ thuật vừa lãng mạn, Trịnh Bảo Châu ngồi bên dưới đã ưng mấy bộ.

"Sâm Thủy hai năm nay được quá ta, quần áo thiết kế ngày càng đẹp." Trịnh Bảo Châu nói với Mạnh Nhã Hàm một câu.

Mạnh Nhã Hàm đáp: "Cao tầng của bọn họ được tái cơ cấu, nhà thiết kế cũng thay máu hết, quả thật phong cách khác xưa hoàn toàn. Mặt kinh doanh cũng ngày càng thông minh, đầu tiên là mời lưu lượng làm đại diện, giờ lại khuyến khích trưng mua truyện tranh IP làm liên danh, có thể thấy là đã hạ quyết tâm để chơi lớn một phen."

"Cũng thấy được là có tiền, chắc chắn là có nhà đầu tư mới."

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, show diễn thời trang cũng tới gần cuối, người đại diện mà mọi người kiêng chân mong ngóng rốt cuộc cũng lên đài.

"Lâm Tử Khâm, là Lâm Tử Khâm a a a!" Mạnh Nhã Hàm túm tay Trịnh Bảo Châu lắc mạnh, "Hôm nay lời to rồi!"

Khi Lâm Tử Khâm mặc bộ nam trang mẫu Xuân Hạ mới xuất hiện trên sàn catwalk, cả hội trường sôi trào, nhất là những hotface đang livestream kia, đồng loạt chìa điện thoại vào anh ta. Lâm Tử Khâm không phải model chuyên nghiệp, nhưng chân dài eo nhỏ, khí chất xuất chúng, tùy tiện đứng trên sàn cũng đã có cảm giác.

"Lâm Tử Khâm mặc đồ hiện đại cũng ngon mắt quá, ai nói anh ấy chỉ có thể diễn cổ trang, đánh chết luôn!" Khi Mạnh Nhã Hàm nói, Lâm Tử Khâm cũng đi một vòng đơn giản trên sàn, lại gây ra một đợt thét chói tai.

Đèn flash ở khu truyền thông lóe lên không ngừng, vất vả lắm host mới ổn định lại không khí trong hội trường, làm một cuộc phỏng vấn đơn giản với Lâm Tử Khâm. Vì Lâm Tử Khâm còn phải về đoàn quay phim, nên chỉ ở lại hơn mười phút, lúc anh ta rời đi còn có rất nhiều fans đi theo.

Trịnh Bảo Châu nhìn Lâm Tử Khâm rời đi với đám đông vây quanh, nói với Mạnh Nhã Hàm bên cạnh: "Tao đi toa lét tí."

"Đi đi." Mạnh Nhã Hàm còn nhìn theo hướng Lâm Tử Khâm đi ra, ngay cả mắt cũng chẳng thèm liếc Trịnh Bảo Châu một cái. Trịnh Bảo Châu bẹp miệng, tự đứng dậy đi.

Bao nhiêu năm rồi, Mạnh Nhã Hàm vẫn chẳng thay đổi gì, nó vẫn là con bé Mạnh Nhã Hàm vì nhìn đàn ông, mà không thèm đi toa lét với mình.

Có lẽ vì mọi người đều đi xem Lâm Tử Khâm, nên toa lét ít người đến bất ngờ. Lúc Trịnh Bảo Châu dậm lại lớp trang điểm trước gương, thì ngoài cửa có người đi vào. Cô nhìn qua gương, người tới là một cô gái cao gầy, dáng người rất tốt, trông khí chất và trang điểm, chính là người mẫu lúc nãy biểu diễn trên sân khấu.

Trịnh Bảo Châu chỉ nhìn cô gái một cái, liếc dờ mắt, tiếp tục tô son, đổi phớt lại bước tới đứng cạnh cô. Cô gái nhìn Trịnh Bảo Châu một lúc, hơi không chắc chắn hỏi một câu: "Cậu là Trịnh Bảo Châu phải không?"

Trịnh Bảo Châu tay cầm son hơi khựng lại, cô xoay cây son vào, cắt vào túi,

nghe lêng đầu nhìn đôi phương: "Cô biết tôi à?"

Đôi phương nghe cô nói thế, nhìn cô mỉm cười: "Đúng là cậu? Tôi là Miêu Tu Vũ, lúc trước học lớp 9, ngay cạnh lớp cậu."

Trịnh Bảo Châu nhìn mặt cô gái, cẩn thận nhớ lại: "Miêu Tu Vũ?"

Dường như thấy được vẻ nghi ngờ trên mặt cô, Miêu Tu Vũ có chút xấu hổ: "Có lẽ cậu không có ấn tượng về tôi, đâu sao lúc đi học tôi không mấy nổi bật."

"A, không phải, là do trí nhớ của tôi không tốt lắm." Trịnh Bảo Châu nói đoạn, bỗng nhớ ra gì đó, "A tôi nhớ ra rồi, tôi từng nghe mấy bạn nữ trong lớp nhắc tới cậu, hình như là cậu với Khúc Trục..."

Trịnh Bảo Châu nói tới đó thì dừng, trong ấn tượng của cô, cô đã từng nghe các bạn nữ trong lớp nhắc tới cái tên Miêu Tu Vũ, nói cô ấy theo đuổi Khúc Trục, còn cùng đi học cùng về gì gì đó.

Những chuyện đó Trịnh Bảo Châu cũng chẳng quan tâm, nhưng nói thẳng trước mặt người ta thì không tốt lắm.

May mà cô kịp thời phanh xe.

Cô xấu hổ nhìn Miêu Tu Vũ cười cười, đang định đổi đề tài, Miêu Tu Vũ lại nói: "Việc đó kỳ thật mọi người đều hiểu lắm, hôm ấy Khúc Trục thấy tôi khóc, bèn an ủi một chút, không ngờ lại bị đồn ra như vậy."

Trịnh Bảo Châu ngỡ ra, thời đi học rất nhiều nữ sinh thích Khúc Trục, tiết mục thổi lỏ xong bị từ chối các thể loại là chuyện thường ở huyện, Trịnh Bảo Châu căn bản không lòng dạ đâu mà quan tâm chuyện tình cảm của Khúc Trục. Nhưng chuyện Khúc Trục an ủi nữ sinh này, là lần đầu cô nghe được.

Miêu Tu Vũ thấy cô có vẻ mờ mịt, khẽ cười, nói với cô: "Thực ra tôi bị mù màu, vì không phân biệt được màu sắc, nên lúc đi học hay bị các bạn trêu chọc. Hôm đó tôi khóc, cũng vì như thế, lúc sau Khúc Trục tới an ủi tôi, cho tôi rất

nhiều dũng khí, tôi vẫn luôn cảm ơn cậu ấy."

Cô ấy nói xong, Trịnh Bảo Châu cũng nhớ ra, hình như cô quả có nghe các bạn nói, lớp bên cạnh có một nữ sinh bị mù màu. Hóa ra người bạn họ nói là Miêu Tư Vũ?

"Thật sự không ngờ sẽ gặp cậu ở đây, cậu vẫn xinh đẹp như hồi đi học." Miêu Tư Vũ nói một câu. Trịnh Bảo Châu mới hoàn hồn, mỉm cười nói với cô ấy: "Nào có, cậu mới đẹp chứ, bây giờ cậu là người mẫu rồi, quá siêu!"

Miêu Tư Vũ cong môi cười thẹn thùng, nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Cái này phải cảm ơn Khúc Trực, cũng cảm ơn cậu."

Trịnh Bảo Châu có chút khó hiểu: "Cảm ơn tôi?"

Miêu Tư Vũ lại không nói tiếp: "Không có gì, chuyện đã qua không nhắc lại nữa, bây giờ mọi người đều trở nên tốt hơn, thế là đủ rồi."

Trịnh Bảo Châu cũng không truy hỏi thêm nữa, nhưng trong bụng cứ để ý mãi. Cô tán gẫu đôi câu với Miêu Tư Vũ, thuận tiện add wechat của người ta, rồi không làm trẻ nãi cô ấy nữa.

Lúc về tới hội trường biểu diễn, người đã đi hơn nửa, Mạnh Nhã Hàm đứng ở kia chờ cô, thấy cô tới bên đi lại: "Sao mày đi lâu thế? Tao còn tưởng mày rớt búng vào hố xí rồi."

"...Tao vừa gặp một người." Trịnh Bảo Châu nói đoạn, rồi hỏi Mạnh Nhã Hàm bên cạnh mình, "Mày có nhớ hồi cấp ba, có một nữ sinh tên là Miêu Tư Vũ không?"

"Nhớ á." Mạnh Nhã Hàm gật đầu, "Hình như vì cậu ấy bị mù màu, nổi tiếng ra phết, à, có người còn đồn cậu ấy với Khúc Trực nữa."

Cô nàng nhìn Trịnh Bảo Châu: "Sao mày lại hỏi cậu ấy?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "À, vừa nãy gặp cậu ấy ở phòng vệ sinh, cậu ấy là

người mẫu biểu diễn."

"Gi cơ?" Mạnh Nhã Hâm cực kỳ bất ngờ, sự ngạc nhiên hiện rõ trên mặt, "VẬY cậu ấy giỏi thật! Vừa nãy mẫu nào là cậu ấy? Tao hoàn toàn không nhận ra."

"Tao cũng vậy, bọn họ trang điểm khá đậm."

"Ừ, nhưng phải nói, lúc cậu ấy còn đi học hình như đã rất cao rồi, trách gì làm được người mẫu." Mạnh Nhã Hâm nói xong thì có chút hưng phấn, "Cậu ấy đang ở đâu? Tao cũng đi xem xem."

"Ờ hậu trường, người ta còn có việc mày đứng đi quây rầy."

"Ờ...vậy bọn mình về nông trường đi, tao đi xem vườn rau!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cô theo Mạnh Nhã Hâm chính lý vườn rau ở nông trường Ánh Sao một lúc. Mạnh Nhã Hâm vốn định bảo cô đi countdown, nhưng trong lòng Trịnh Bảo Châu cứ nhớ về chuyện của Miêu Tư Vũ, bèn không đi.

Tới cửa phòng, cô nhìn sang phòng của Khúc Trục một cái. Ngày cuối cùng của năm, đại tiên sĩ Khúc đang tặng ca, hay là đang countdown ở ngoài?

Cô cứ đứng ngoài cửa như thế, nhìn chằm chằm cửa phòng của Khúc Trục một lúc, sau đó đi tới giờ tay gõ cửa.

Bên trong nhất thời không có động tĩnh, Trịnh Bảo Châu lại ấn chuông cửa: "Khúc Trục, cậu có đó không?"

Rất nhanh có tiếng bước chân nhỏ nhỏ vang lên trong phòng, Trịnh Bảo Châu đứng ở ngoài, nghe "Cạch" một tiếng, cửa mở ra từ bên trong.

Khúc Trục mặc áo ngủ màu tím thán, một tay đặt trên tay nắm cửa, nhìn cô với chút ngạc nhiên: "Trịnh Bảo Châu? Tìm tôi có việc à?"

Trịnh Bảo Châu hơi mắt tự nhiên mím môi, gật đầu một cái, nói: "Có tí việc muốn hỏi cậu."

Ánh mắt của Khúc Trục lần chần trên người cô một giây, rồi khẽ nghiêng người dành ra một lối đi: "Vào nói?"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu xách túi, bước vào.

Khúc Trục đóng cửa xong, thuận tay cầm áo khoác vắt trên sô pha mặc vào. Trịnh Bảo Châu nhìn động tác của anh, không nhìn được mà giật khòe môi: "Làm gì á? Cậu còn sợ tôi có âm mưu xấu xa với cậu chắc?"

Hiện tại là cô vào phòng anh cơ mà! Có lo lắng cũng phải là người đẹp cô đây mới phải!

"..." Khúc Trục im lặng mím môi, rồi nói: "Không, tôi chỉ thấy hơi lạnh thôi."

"Ha." Trịnh Bảo Châu cười lạnh một tiếng, không chấp nhặt với anh, cô đi tới sô pha ngồi xuống, đặt túi sang bên. Khúc Trục ngồi xuống trên sô pha chéo với cô, không nhìn được mà đánh giá cô mấy lượt: "Cậu vừa ở bên ngoài về hả?"

"Ừ, đi xem show thời trang, còn gặp được Lâm Tử Khâm."

"Ờ." Khúc Trục khẽ cười, "Vậy cậu tìm tôi làm gì?"

Trịnh Bảo Châu nhìn anh, nhất thời im lặng, Khúc Trục nhìn lại cô, tự dưng thấy hơi mắt tự nhiên....

May là lúc này Trịnh Bảo Châu cuối cùng cũng nói: "Cậu còn nhớ hồi cấp ba, khóa bọn mình có một bạn học tên Miêu Tư Vũ không?"

Trịnh Bảo Châu nhảy cảm phát hiện, khi cô nói ra cái tên "Miêu Tư Vũ" này, sắc mặt Khúc Trục thay đổi.

Ồ, e là lời đồn kìa đó không chỉ là lời đồn nỉ? Cô thấy Khúc Trục còn nhớ kỹ người ta lắm.

Khúc Trục lặng đi một lát, rồi mới đưa mắt nhìn Trịnh Bảo Châu: "Nhớ, sao lại hỏi cái này?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Vừa nãy tôi đi xem show còn gì, cậu ấy giờ làm người mẫu, show này cũng tham gia."

Khúc Trục như khá bất ngờ, vẻ mặt đó không giống giả vờ: "Cậu ấy giờ làm người mẫu?"

"Ừa." Trịnh Bảo Châu quan sát anh, "Cậu không biết hả?"

"Không biết." Khúc Trục nói, "Bao năm rồi tôi có liên lạc với cậu ấy đâu."

"Hả? Không liên lạc cậu còn nhớ kỹ người ta thế? Hóa ra cậu là loại "tắm ngầm tắm ngầm" nỉ?"

Khúc Trục: "..."

Anh trầm mặc một lúc, cũng chẳng giải thích gì, mà hỏi cô: "Hai cậu nói chuyện gì rồi?"

"Cũng chẳng có gì, chỉ tùy tiện nói đôi câu, nhưng cậu ấy nói một câu tôi thấy rất lạ." Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục, "Cậu ấy nói cậu ấy có thể trở thành người mẫu, phải cảm ơn cậu, cũng cảm ơn tôi."

Trịnh Bảo Châu bây giờ vẫn nghĩ không ra điểm này: "Cậu ấy muốn cảm ơn cậu tôi còn hiểu, cậu ấy nói với tôi lúc ấy cậu ấy ngồi khóc, cậu ra an ủi cậu ấy, cho cậu ấy nhiều dũng khí. Nhưng vì sao cậu ấy lại muốn cảm ơn tôi? Trước khi chia lớp với sau khi chia lớp, bọn tôi đều không cùng lớp, kỳ thật tôi chẳng có ấn tượng gì với cậu ấy. Nhưng hình như cậu ấy lại biết tôi, hôm nay trong phòng vệ sinh, cậu ấy nhìn một cái là nhận ra tôi, lẽ nào tôi xuất sắc thế cơ?"

Ngẫm lại hồi trước cô Trương cũng nhìn cái là nhận ra cô, hôm nay Miêu Tu Vũ cũng thế, xem ra cô đúng là đẹp tới mức người ta nhớ mãi không quên.

Khúc Trục nghe cô nói xong, khó được một lần không cà khịa cô, mà chỉ có ánh mắt trầm đi một chút. Ánh khẽ mím môi, đường cong nơi cằm hơi banh ra, cứ yên lặng như thế một lúc, mới nhìn Trịnh Bảo Châu hỏi: "Cậu thật sự không nhớ chút gì sao?"

Trịnh Bảo Châu bị ánh hỏi khiến tim cô lệch một nhịp: "Ý cậu là gì?"

Khúc Trục nói: "Cậu ấy có nói vì sao lúc ấy lại khóc không?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Cậu ấy bảo bị bạn học giễu cợt."

Khúc Trục nhìn cô, miệng khẽ mấp máy: "Bạn học đó chính là cậu."

Chương 37: Cái nồi(*) này của ai vậy?

(*) NV: hắc oa - cái nồi đen: ý chỉ sự oan ức phải chịu thay người khác

Khúc Trục còn nhớ hôm đó là thứ Sáu, mọi người học xong khóa sinh hoạt cuối, nhao nhao quay về phòng học thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan học.

Khóa sinh hoạt Khúc Trục tham gia là về sự phát triển của người máy và xu thế trong tương lai, hôm nay mọi người trên lớp thảo luận rất nhiệt tình, nên anh về khá muộn. Lúc về tới phòng học, anh phát hiện Trịnh Bảo Châu cũng chưa đi. Cô ngồi trên chỗ mình, đang thu dọn cặp sách, có hai bạn học xúm xung quanh, đang thảo luận về cách phối màu với cô.

Trịnh Bảo Châu đang ký khóa thiết kế thời trang, Khúc Trục thấy cô cũng chẳng phải thích thiết kế quần áo đẹp, mà chỉ thích quần áo đẹp thôi.

Anh cũng không nói chuyện với họ, tự về chỗ mình thu dọn đồ đạc. Trịnh Bảo Châu cũng chẳng để ý anh, tiếp tục nói cười với các bạn: "Đồ với lam á? Còn phải xem là đồ gì với lam gì?"

"Chính là màu lam giống đồng phục của bọn mình, phối với màu đỏ giống đồng phục của trung học thực nghiệm ấy!"

Khúc Trục dọn đồ xong, vừa vặn nghe thấy Trịnh Bảo Châu bật cười: "Hà? Vậy cũng khá tương quá! Hai màu này độ bão hòa rất cao, ai lại mặc như vậy? Ắn đề không phải là khó coi hay không nữa rồi, mà là mắt sẽ mù đó!"

"Đúng vậy ha ha ha ha!" Bạn học cười rộ lên với cô, "Giống như cái loại thông báo dùng chữ đỏ nền xanh ấy ha ha ha ha, xấu chết được!"

Khúc Trục xách cặp, vừa quay người liền thấy một nữ sinh lớp khác đứng ở

cửa. Rất trùng hợp là, cậu ấy đang mặc áo đồng phục của trung học thực nghiệm và quần đồng phục của trường bạn họ.

Khúc Trục ngăn ra, nữ sinh ngẩng đầu nhìn anh, sau đó bỏ chạy trong tiếng cười vang. Khúc Trục khẽ nhíu mày, quay đầu nói với mấy người trong lớp một câu: "Các cậu có thấy nhầm không hả?"

Trịnh Bảo Châu quay đầu nhìn anh một cái, tiếp đó cười khẩy: "Phối màu thì nhầm chỗ nào? Tớ thấy người máy mới nhầm, ha ha."

Khúc Trục khẽ mím môi không nói, nhìn cô một cái rồi quay người ra ngoài. Anh nhớ ra nữ sinh lúc này là ai rồi, cậu ấy là Miêu Tư Vũ lớp bên cạnh. Anh đã nghe cái tên này từ miệng các bạn trong lớp, mà nguyên nhân chỉ vì cậu ấy có tật mù màu.

Có lẽ trong mắt những bạn học không có kiến thức này, tật mù màu là thứ gì đó thật mới mẻ, nên có người lúc đi khám sức khỏe phát hiện Miêu Tư Vũ không nhận ra màu sắc, thì tin tức này truyền khắp các lớp.

Khúc Trục cho rằng chỉ có học sinh tiểu học mới nhầm shit, không ngờ học sinh cấp ba cũng chẳng hơn là bao.

Anh tới cửa lớp bên cạnh, thấy Miêu Tư vũ đang nói chuyện với một bạn nam trong lớp: "Đồng phục của tớ đâu?"

Nam sinh bị cô chất vấn không hề áy náy chút nào, ngược lại còn có phần đắc ý: "Ở đây!" Cậu ta đưa áo khoác đồng phục của Miêu Tư Vũ qua, còn không quên trêu chọc một câu: "Hóa ra cậu không nhận được màu thật nhỉ? Nhưng đừng bảo cả chữ cũng không biết đọc nha, ha ha ha."

Miêu Tư Vũ mím môi, lột áo khoác trên người vứt xuống đất, giật lấy áo khoác trong tay cậu nam sinh rồi bỏ chạy.

Trường cấp ba của Khúc Trục không bắt buộc học sinh mặc đồng phục, nhưng Miêu Tư Vũ trước giờ đều mặc đồng phục tới trường. Mọi người cũng không ngu, lòng ai cũng hiểu cô luôn mặc đồng phục để khỏi phải phối đồ,

mặc đồng phục sẽ không bị sai, rất an toàn. Đồng phục của trung học thực nghiệm với đồng phục trường bọn họ ngoại trừ màu sắc, gần như giống nhau, nên có người nghĩ đến điểm này, nhằm chán đến độ lấy cả đồng phục tới bày trò.

"Cậu không thấy mình quá đáng sao?" Khúc Trục đứng trước cửa lớp, nhìn nam sinh nói một câu. Nam sinh nhận ra anh, dù sao anh cũng là người đứng đầu khóa, còn đẹp trai như thế. Nhưng việc đó không có nghĩa nam sinh sẽ yếu thế trước mặt anh.

"Mắc gì đến mày? Tao với bạn cùng lớp đùa chơi thôi."

"Lấy khuyết tật cơ thể của người khác để đùa, cậu thấy thú vị lắm à?"

Nam sinh cuối cùng cũng biểu hiện ra chút xấu hổ: "Liên quan gì đến mày? Mày đứng đầu khóa là được quản cả trời cả đất hả?"

Khúc Trục không nói gì với cậu ta nữa, đi về hướng Miêu Tư Vũ vừa bỏ chạy. Lúc này trong trường đã chẳng còn mấy người, Khúc Trục xuống cầu thang, nhìn thấy Miêu Tư Vũ đang ôm đồng phục ngồi khóc trên cầu thang.

Nghe tiếng bước chân, Miêu Tư Vũ lau nước mắt, Khúc Trục tới cạnh cô bạn, đưa một gói khăn giấy cho cô. Miêu Tư Vũ ngơ ngác, đưa mắt nhìn anh. Khúc Trục thoáng dời mắt đi, đặt khăn giấy lên trên áo của cô.

"Cảm ơn." Qua một lúc, Miêu Tư Vũ mới mở gói khăn giấy, nói cảm ơn, "Vừa nãy cậu thấy hết rồi hả."

"Ừ." Khúc Trục thấp giọng ừ một tiếng, nói với cô: "Là họ làm sai."

Miêu Tư Vũ cầm khăn giấy, tự giễu cười cười: "Thật ra tớ đã quen rồi, lúc trước cũng có bạn học cầm hạt sô cô la, bảo tớ màu đỏ ngon nhất, kêu tớ chọn màu đỏ. Sau đó nhìn tớ chọn sai, bọn họ vui ra mặt. Tớ chỉ không nghĩ, học sinh cấp ba cũng nhằm chán như vậy."

"Ừ." Khúc Trục chỉ đáp một tiếng, "Nên cậu không cần phải để trong lòng."

"Tớ cũng biết..." Miêu Tư Vũ nói tới đó, lại có chút ngẹn ngào, "Nhưng có lúc không thể không chế bản thân mình, thấy tủi thân lắm." Cô bạn lại dùng khăn giấy lau nước mắt, ổn định tâm trạng rồi mới nói tiếp: "Tớ cũng không muốn mình bị mù màu, tớ biết mọi người đều thấy tớ quê mùa, nhưng tớ không có cách nào khác. Tớ cũng muốn mặc quần áo váy vóc xinh đẹp, nhưng tớ không phân biệt được màu sắc..."

Miêu Tư Vũ nói tới đó, nâng mắt nhìn Khúc Trục, hỏi anh: "Màu lam phối với màu đỏ xấu thật à?"

Khúc Trục im lặng hai giây: "Nếu độ bão hòa quá cao, quả có hơi chói mắt."

"À..." Miêu Tư Vũ khe khẽ gật đầu, ôm gối, "Vậy Trịnh Bảo Châu nói cũng chẳng sai....Thật ra tớ luôn hâm mộ Trịnh Bảo Châu lớp các cậu."

Nghe được tên của Trịnh Bảo Châu, chân mày Khúc Trục thoáng cử động: "Hâm mộ cậu ấy làm gì?"

"Cậu ấy vừa xinh, lại biết ăn mặc, mọi người đều thích cậu ấy."

Khúc Trục im lặng một lát, rồi nói: "Tớ lại thấy cái đó chẳng có nghĩa gì, bề ngoài có thể khiến người ta thích nhất thời, cái cuối cùng mọi người xem trọng vẫn là nhân phẩm."

Miêu Tư Vũ nghe anh nói như vậy, nhìn anh mỉm cười: "Lời này từ miệng cậu nói ra chẳng có chút thuyết phục, người đẹp sẵn như các cậu đương nhiên sẽ nói thế."

"..." Khúc Trục bị ngẹn, "Tớ thật sự nghĩ như thế, ít nhất tớ cảm thấy bên trong quan trọng hơn bên ngoài."

Miêu Tư Vũ ôm đồng phục đứng dậy khởi cầu thang: "Cảm ơn cậu đã an ủi tớ, tớ thấy tốt hơn nhiều rồi." Miêu Tư Vũ cười cười: "Rõ ràng là hồi tiểu học, tớ đã tự nói với mình không được khóc vì chuyện này, không ngờ tới cấp ba, tớ vẫn chẳng tiến bộ tí nào."

Khúc Trục không nói gì, kỳ thật an ủi người khác không phải thế mạnh của anh. Hôm nay nói với Miêu Tư Vũ, đã coi là phát huy vượt mức bình thường rồi.

"Ta đi thôi nhe." Miêu Tư Vũ mặc áo đồng phục lên người, theo Khúc Trục đi xuống cầu thang.

Trịnh Bảo Châu nghe xong chuyện xưa này, im lặng tròn ba mươi giây: "Cậu nói gì cơ? Thật sự không phải cậu bịa ra chứ?? Sao tôi không có tí ấn tượng gì vậy???"

"..." Khúc Trục mím môi, mở miệng nói, "Có lẽ lúc đó cậu chỉ thuận miệng nói, không để trong lòng."

Lúc trước anh vẫn tưởng rằng cô cố ý nói vậy, nhưng lần này gặp lại, anh dần phát hiện Trịnh Bảo Châu kỳ thật không giống như anh tưởng tượng, cô không phải là người khắc nghiệt.

"Ý cậu là gì?" Trịnh Bảo Châu hỏi anh.

Khúc Trục đáp: "Ý tôi là, lúc đó dẫu sao cũng mới lớp 10, cậu mới mười bốn, có lẽ cậu cho rằng nó chẳng có gì to tát, không có ác ý."

Đây là lý do mà dạo gần đây Khúc Trục nghĩ ra chỗ hàn huyên vi trước đây của Trịnh Bảo Châu.

Nhưng Trịnh Bảo Châu nghe xong lại chẳng vui tí nào, ngược lại còn giận hơn: "Cho nên cậu vẫn cho rằng tôi cùng bọn với mấy đứa kia phải không! Phì, dù tôi chỉ mười bốn, cũng sẽ không làm chuyện giễu cợt bạn học này!"

Khúc Trục: "..."

"Còn nữa, cái câu bẻ ngoài chỉ có thể khiến người ta thích nhất thời, cuối cùng vẫn phải xem nhân phẩm là sao? Ý bảo nhân phẩm của tôi không ra gì hả! Còn ngụ ý tôi là đứa rỗng tuếch?" Trịnh Bảo Châu giận đỏ cả mặt, "Trịnh"

Bảo Châu tôi không chịu được nổi oan này! Cậu mau nói rõ cho tôi!"

Khúc Trục: "..."

Anh đẩy người về phía trước sofa, chậm chước từ ngữ: "Tôi không nói thế, tôi chỉ cảm thấy tuy cậu biết cách phối đồ, biết theo mốt và xinh, nhưng cậu lại không biết sự tôn trọng căn bản."

"..." Tay Trịn Bảo Châu đã nắm chặt, cô nhìn Khúc Trục cười lạnh, "Tôn trọng phải không? Là tôi tôn trọng cậu quá, cậu mới sống tới hôm nay đây!"

Khúc Trục: "..."

Trịn Bảo Châu lúc này căn bản không ngồi yên được, đi qua đi lại trong phòng. Cô cũng không ngờ, vào ngày cuối của năm, cô bỗng được cống một cái nồi to như thế! Cái nồi này tuyệt đối không thể theo cô sang năm mới được!

"...Tôi nhớ ra rồi!" Trịn Bảo Châu khựng lại, ngoạn nhiên nhìn Khúc Trục, "Hôm đó vốn không phải như thế!"

Trịn Bảo Châu còn nhớ rõ hôm đó khóa thiết kế chủ yếu nói về cách phối màu. Trịn Bảo Châu tô màu cho bộ đồ cô vẽ buổi học trước, được cô Liễu tuyên dương khen ngợi, làm cô đắc ý thời rồi.

Có lẽ do cô giáo chỉ khen mỗi cô, nên sau khi tan học, còn có mấy bạn cùng lớp cố ý tới tìm cô, kêu cô chỉ ít mẹo phối màu.

Trịn Bảo Châu từ nhỏ đã biết ăn nói, hôm nay lại đang có hứng, tám với bạn học liền tám thật lâu, không chú ý thời gian.

Cô căn bản không phát hiện Khúc Trục vào lớp từ khi nào.

"Bảo Châu, vậy cậu thấy hai màu nào phối với nhau là xấu nhất?" Một bạn học hỏi cô.

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Thực ra tớ thấy không có màu nào xấu, phải xem phối thế nào, giống như nhiều người nói đỏ với xanh lá rất que, nhưng kỳ thật hai màu này cũng có thể phối ra cảm giác cao cấp."

"Ừ, ừ." Đồi phương gạt đầu, đột nhiên có chút hí hứng hỏi cô, "Vậy cậu thấy màu đỏ phối màu lam thì sao?"

"Đỏ phối lam? Còn phải xem là đỏ gì với lam gì."

"Chính là màu lam giống đồng phục của mình, phối với màu đỏ giống đồng phục của trung học thực nghiệm ấy!" Bạn học càng nói càng hưng phấn.

Trịnh Bảo Châu không rõ cô bạn hưng phấn cái gì, nhưng hai màu cô ấy nói lại khiến cô chấn động mạnh. Cô đã thấy màu lam đồng phục của trường mình và màu đỏ đồng phục trường trung học thực nghiệm rồi!

Trịnh Bảo Châu thấy hơi khó tin: "'Hả... Vậy cũng khoa trương quá! Hai màu này độ bão hòa rất cao, ai lại mặc như vậy? Vấn đề không phải là khó coi hay không nữa rồi, mà là mắt sẽ mù đó!"

"Đúng vậy ha ha ha ha! Giống như cái loại thông báo dùng chữ đỏ nền xanh ấy ha ha ha ha, xấu chết được!"

"Các cậu có thấy nhầm không hả?" Tiếng Khúc Trục đột nhiên vang lên trong lớp, Trịnh Bảo Châu ngỡ người, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Khúc Trục xách cặp đứng trước bàn học, đôi mày khẽ nhíu mang theo một chút giận dữ.

Trịnh Bảo Châu cũng nhíu mày, không biết Khúc Trục lại điên cái gì. Bình thường cậu ta cứ động tí là soi mói cô, bây giờ mọi người nói chuyện phối màu cậu ta cũng gai mắt?

Cô cười khẩy một tiếng, nhìn anh nói: "Phối màu thì nhầm chỗ nào? Tôi còn thấy người máy mới nhầm ấy, ha ha."

Cô ghét cái kiểu ra vẻ thanh cao của cậu ta, cứ như thế giới này chỉ có những việc cậu ta làm là ý nghĩa nhất, thứ người khác làm đều là vô dụng.

Khúc Trục không đáp, xách cặp đi luôn, Trịnh Bảo Châu bĩu môi, nói với hai bạn học: "Mặc kệ cậu ta, chúng mình thảo luận tiếp đi."

"...À, được."

Không biết có phải vừa bị cậu nói Khúc Trục dọa không, đám bạn rõ ràng không còn hào hứng như trước nữa, Trịnh Bảo Châu tám với bọn họ thêm một lúc, bèn thu dọn đồ đạc rời khỏi lớp.

Khúc Trục nghe bản chuyện xưa này của Trịnh Bảo Châu, cũng yên lặng mất nửa phút: "Vậy là cậu vốn không biết Miêu Tư Vũ đứng ở cửa?"

"Trời ạ, làm sao tôi biết được." Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục hỏi, "Tôi mọc mắt sau ốt hay gì hả?"

Khúc Trục: "..."

Lấy vị trí lúc đó của Trịnh Bảo Châu, rất có khả năng là không nhìn thấy cửa sau có người.

"Bọn họ chắc chắn là đột nhiên thấy Miêu Tư Vũ ăn mặc như vậy đi qua cửa sau, mới cố ý hỏi như thế." Trịnh Bảo Châu chắt lưỡi một tiếng, "Tức chết tôi! Dám lợi dụng tôi! Mắt công tôi dốc lòng chỉ bí quyết phối màu cho bọn họ!"

Khúc Trục khẽ mím môi không nói, Trịnh Bảo Châu nhìn anh, lại chĩa mũi dùi về phía anh: "Còn cậu cũng kỳ thật, nếu cậu thấy hết, sao không nói thẳng ra? Cậu thàm chửi tôi trong lòng nhiều năm như thế, không thể trực tiếp hỏi tôi một câu à?"

"..." Khúc Trục hơi thẳng người dậy, "Tôi không có chửi thảm cậu nhiều năm."

"Ha, cậu đoán tôi có tin không?"

"..."

Căn phòng yên lặng một lúc, cảm xúc của Trịnh Bảo Châu cũng dần bình ổn lại: "Không được, tôi phải giải thích rõ với Miêu Tư Vũ, may mà hôm nay có lưu wechat của cậu ấy."

Khúc Trục hỏi: "Cậu ấy sẽ tin à?"

"Mặc kệ có tin hay không, đầu sao tôi nói rõ ràng là được." Cô vừa nói vừa ngồi xuống sofa phía, lấy di động ra. Khúc Trục ngồi bên cạnh, nhìn cô cúi đầu soạn tin nhắn, thốt nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng lúc, nhân hôm nay, tôi cũng có một chuyện muốn hỏi cậu chỗ rõ."

Trịnh Bảo Châu nhìn di động, đầu cũng chẳng ngẩng lên: "Chuyện gì?"

Khúc Trục nói: "Lúc trước cậu nói với Tề Thịnh tôi làm việc xấu, cũng chẳng ai tin, tôi muốn hỏi, tôi đã làm chuyện gì xấu nào?"

Ngón tay của Trịnh Bảo Châu khựng lại, nâng mắt nhìn anh.

Cô cứ nhìn Khúc Trục như vậy một lúc, tạm thời đặt di động xuống: "Trong lòng cậu không rõ sao?"

Khúc Trục cũng bị cô chọc giận đến bật cười: "Tôi thật sự không rõ, không bưng cậu nói ra tôi nghe xem?"

"Được thôi." Trịnh Bảo Châu cũng cười khẩy với anh, nhớ lại chuyện đó, giờ cô háng còn tăng xông, "Năm lớp 8, phố Tân Hòa, có ấn tượng chú?"

Khúc Trục thoáng nhíu mày, phố Tân Hòa là một con ngõ nhỏ gần nhà bọn họ, bây giờ đã được làm lại rồi, hai bên con đường rộng rãi là các tòa nhà cao tầng san sát, chẳng còn bóng dáng con ngõ bẩn và loạn như năm xưa nữa.

Trịnh Bảo Châu vẫn luôn quan sát sắc mặt anh, thấy anh nhíu mày, bèn nhíu mày lên khẽ hừ một tiếng: "Sao, có phải nhớ ra gì rồi không?"

Khúc Trục nhìn cô, nhất thời không nói gì, Trịnh Bảo Châu nghĩ hôm nay đã nói đến nước này, bèn thẳng thắn công bố với anh: "Năm đó cậu ở trong đây, đè một học sinh xuống đất đánh, tôi đã nhìn thấy."

Sắc mặt Khúc Trục chẳng thay đổi gì nhiều, dường như không lấy làm bất ngờ, anh im lặng một lúc, rồi nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Quả nhiên là chuyện đó?"

Trịnh Bảo Châu thoáng cái lên tinh thần: "Sao! Cậu thừa nhận rồi hả!"

Khúc Trục nói: "Quả thật có chuyện đó, nhưng không phải như cậu nghĩ."

"Cứ mặc kệ tôi nghĩ thế nào đi, cậu thừa nhận là được rồi!" Trịnh Bảo Châu lại ôm điện thoại lên, còn mở chức năng ghi âm, "Nào, cậu nói lại lần nữa, cậu thừa nhận hồi lớp 8, cậu có đè một nam sinh ra đất đánh ở phố Tân Hòa."

Khúc Trục: "..."

"Sao không dám nói nữa rồi?" Trịnh Bảo Châu nhìn anh chằm chằm, giống như muốn báo mối thù sâu nặng vậy.

Khúc Trục hỏi cô: "Tôi có chút tò mò, chuyện này quan trọng với cậu vậy sao?"

"Đương nhiên!" Trịnh Bảo Châu nói đầy cảm phẫn, "Năm đó tôi thấy chuyện xong, về nhà bèn kể ngay với mẹ!"

Trong mắt quý bà Tô Minh Hỷ mẹ cô, Khúc Trục từ nhỏ đã là một đứa bé thông minh, ngoan ngoãn, có chí khí, bà căn bản không tin Khúc Trục ở sau lưng lại ác liệt đến thế nào! Trịnh Bảo Châu luôn đau khổ vì mẹ cô bị vỏ bọc của Khúc Trục che mắt, nhưng lại không tìm được sơ hở của Khúc Trục, mãi cho đến hôm đó! Cô nhìn thấy Khúc Trục đánh người!

Cô về tới nhà, kể lại chuyện đó cho mẹ đầy diễn cảm.

"Thế mà mẹ tôi hoàn toàn không tin!" Trịnh Bảo Châu hiện tại nhớ lại, vẫn còn cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khi đó, "Bà ấy nói chắc chắn tôi nhìn nhầm người, tôi chỉ hận hời đó không có di động không có internet, bằng không tôi đã trực tiếp quay lại, đăng lên mạng rồi mua hot search."

Khúc Trục: "..."

"Tôi không cam lòng, nên lúc đến trường, tôi lại méc chuyện này với giáo viên, hi vọng thầy cô lấy lại công bằng cho tôi." Trịnh Bảo Châu nói đến đỏ cả mặt, "Thế nhưng giáo viên cũng chẳng tin tôi, bọn họ đều cảm thấy tôi bị lừa chuyện! Trời cao chúng giám, câu nói dối lớn nhất đời Trịnh Bảo Châu tôi, chính là 'Không cay, ăn đi' thôi! |

Chương 38: Trịnh Bảo Châu, năm mới...

Trịnh Bảo Châu nói xong câu này, Khúc Trục lại rơi vào khoảng trầm mặc dài hơi hơn này. Mà Trịnh Bảo Châu hằng còn ngồi ở bên hơn dỗi, đến ngày đó cô mới biết Khúc Trục thâm thế nào!

Từ nhỏ thành tích học hành của anh đã tốt, ấn tượng với những người khác rất cao, anh còn thiết lập hình ảnh nhà khoa học cho mình, ngày ngày treo Tổ quốc ở bên miệng, thử hỏi ai sẽ tin một bạn học thông minh, đáng yêu lại có chí như thế, sẽ đánh người trong ngõ chết!

Nhạc Bất Quần gặp phải anh cũng tự ti không bằng!

Trịnh Bảo Châu tiện tay cầm chai nước khoáng chưa mở trên bàn, coi nó như đầu Khúc Trục mà vắn, sau đó ực ực uống hơn phân nửa.

"...." Khúc Trục ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn cô uống nước.

Trịnh Bảo Châu uống được khá khá, đặt chai nước xuống, nhìn Khúc Trục nói: "Phải nói là, cậu đúng là người dẫn đầu thời đại, tầm ấy giới giải trí còn chưa có trend thiết lập nhân cách đâu."

"...." Khúc Trục mím môi, "Vừa này hình như có người nói, nếu cậu đã thấy, vì sao không trực tiếp hỏi? Cậu thàm mắng tôi bao nhiêu năm thế, lại không thể hỏi thẳng tôi sao?"

Trịnh Bảo Châu: "...."

Hay chưa, đây chính là 'cười người hôm trước, hôm sau người cười' à?

"Tôi còn cần phải hỏi cậu à, tôi đã tận mắt nhìn thấy cậu đánh người, nhưng

mẹ tôi và thầy cô đều không tin, tôi hỏi cậu cậu sẽ thừa nhận chắc?"

Khúc Trúc khẽ nhấp môi, ánh cũng cầm một chai nước khoáng trên bàn lên, vặn nắp giữa đầu uống một ngụm: "Câu chuyện này có lý do."

Trịnh Bảo Châu hừ một tiếng: "Nào, để tôi nghe xem lý do cậu bịa ra có đủ cảm động không."

Khúc Trúc: "..."

Anh còn nhớ hôm đó thời tiết không được đẹp, bố mẹ anh đều ở lại sở nghiên cứu không về, một mình anh ở nhà cuối tuần. Tuy dì Tô kêu anh lúc nào cũng có thể qua nhà dì ăn cơm, nhưng anh với Trịnh Bảo Châu quan hệ không tốt, cho nên cũng không muốn qua phỉn dì Tô.

Lúc tiểu học vì anh còn quá nhỏ, chỉ có thể qua nhà dì Tô ăn ké, nhưng lên cấp hai anh đã biết tự nấu cơm, thái thảo quả luộc, thái xuống lẩu ăn tạm gì đó.

Ngõ Tân Hòa cách chỗ họ ở không xa, ở đó có một quán đồ khèo rất ngon. Khúc Trúc nấu cơm ở nhà, nhét ít tiền trong túi, rồi định ra ngõ Tân Hòa mua chút đồ khèo ăn với cơm.

Vừa vào ngõ chưa bao lâu, anh liền nghe thấy tiếng ồn ào phía trước, anh nhìn ra xa, là một cậu trai mặc đồ học sinh đang quây rồi một dì gái. Dì gái đó hình như không thấy đường, quỳ trên đất sờ soạn gì đó, dáng vẻ rất chật vật. Trong tay nam sinh xách cái túi bóng, đứng một bên cười hi hi ha ha không dứt.

Khúc Trúc bước tới thật nhanh, đưa gậy dẫn đường rút bên cạnh cho dì. Nam sinh nọ thấy anh xen vào việc của gã, không vui chắt vắn: "Mày làm gì đây? Ai cho mày nhặt?"

Khúc Trúc thuận thế nhìn sang anh ta, đôi phương trông cũng tầm tuổi anh, nhưng thân hình to lớn, thể trọng chắc có lẽ phải gấp đôi anh.

"Tôi muốn nhặt thì nhặt, còn phải được anh phê chuẩn chắc?"

Nam sinh vừa nghe anh nói thế, bèn nổi đóa, bước lên muốn giật gậy dẫn đường: "Mày thích chỗ mớm vào chuyện người khác thế, thì mày thay bà ta đền tiền bánh cho tao đi!"

Trên mặt đất cách đó không xa, nằm chổng chơ một chiếc bánh kem bị rơi nát, kem trộn lẫn rác rưởi trên đường, khiến người ta nhìn thấy gớm.

Khúc Trục đi xuống để mua món khố, không mang nhiều tiền, anh móc hết tiền trên người ra, đổi lại một tiếng cười khẩy của đối phương: "Có tí thế à, mày biết bánh kem của tao đắt thế nào không? Ăn mày thì đừng học đòi hãnh hiệp trưng nghĩa!"

Cậu ta nói xong lại đi giật gậy dẫn đường trong tay Khúc Trục, chẳng mấy chốc hai người đã quẩn vào nhau vật lộn, vì khổ người của đối phương hơn mình nhiều, Khúc Trục phải gắng hết sức, mới đè được cậu ta ra đất.

Chẳng qua anh chẳng thể nghĩ tới, một màn này vừa vãn bị Trịnh Bảo Châu đi ngang qua bắt gặp.

"Chuyện chính là vậy, dì Tiêu ở trong ngõ Tân Hòa, hôm tôi gặp dì, dì mới xuất viện không bao lâu. Dì bị mù vì tai nạn xe cộ, còn chưa thích ứng cuộc sống không nhìn thấy gì, lúc dì ấy đi mua đồ, bất cẩn đụng vào nam sinh nọ, làm hỏng bánh kem của cậu ta.

Trịnh Bảo Châu nhíu mày: "Dù vậy, cũng không cần làm khổ người ta chứ? Người ta đâu cố ý, đền tiền cho cậu ta là được rồi?"

Khúc Trục đáp: "Cậu ta vốn không định đòi tiền, cậu ta chỉ chờ cơ hội này, để bắt nạt kẻ yếu thôi."

Trịnh Bảo Châu trầm ngâm một lát, bỗng phản ứng lại: "Không đúng, cậu vừa nói toàn là phiến diện thôi, ai biết có phải thật không?"

Khúc Trục khẽ hừ một tiếng, nói với cô: "Ngày mai tôi đưa cậu đi gặp dì Tiêu, vừa lúc tôi có đồ định mang cho dì ấy."

Trịnh Bảo Châu cẩn thận quan sát anh: "Cậu tốt nhất đừng kiếm diễn viên quần chúng tới lừa tôi, bây giờ tôi là dân chuyên rồi, nhìn cái là biết đấy."

Khúc Trục nói: "Ngày mai cậu tự đi xem, chẳng phải sẽ biết à?"

"Được thôi, ai không đi là con chó." Trịnh Bảo Châu đồng ý. Cô liếc nhìn Khúc Trục đang uống nước, có chút tò mò hỏi anh: "Cậu quyết định làm người máy dẫn đường, có phải vì dì Tiêu này không?"

Trong câu chuyện của Khúc Trục, dì Tiêu xuất hiện với hình tượng một người mù, vừa khéo lại khéo với chuyên ngành của Khúc Trục.

Khúc Trục nói: "Không hoàn toàn, tôi muốn hỗ trợ là hàng nghìn hàng vạn người giống như dì Tiêu vậy."

"Ờ..."

"Thật ra lúc đó tôi đang do dự tương lai mình nên chọn hướng nghiên cứu nào, trải qua sự kiện đó tôi đã biết rõ, không nhất định phải như bố mẹ tôi, đặt ánh mắt lên trời cao, mới là nghiên cứu có ý nghĩa. Quan tâm một ít việc nhỏ và quần thể thiểu số trong cuộc sống, góp chút sức cho họ, cũng có ý nghĩa."

"..." Tuy lời này nói rất là Khúc Trục, từ nhỏ Trịnh Bảo Châu đã nghe biết bao lần, nhưng cô vẫn không nhịn được mà hỏi, "Không phải chứ, hồi đó cậu mới lớp 8, mà đã do dự về hướng nghiên cứu tương lai à?"

Khúc Trục trầm mặc một lúc, mở miệng nói: "Ừ, đúng là hơi muộn."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Khúc Trục nhìn sắc mặt của cô, bất giác cười khẽ một tiếng.

Trịnh Bảo Châu trừng anh: "Cười gì?"

Khúc Trúc công môi, hỏi cô: "Thế là lúc ấy cậu thấy tôi đánh nhau với người ta, không thêm tới giúp tôi, đã nghĩ về nhà mách lẽo hả?"

"..." Trịnh Bảo Châu uốn thẳng lưng, "Cậu dám đánh thì tự giải quyết chứ, còn hi vọng con gái tới giúp? Tôi không báo cảnh sát đã là giúp cậu rồi."

"À, thế cảm ơn cậu đã thả tôi một ngựa?"

"Khởi khách sáo." Trịnh Bảo Châu đánh trống lảng uồng một ngụm nước, nói với Khúc Trúc với chút ghét bỏ, "Sao chỗ cậu chỉ có nước khoáng thế? Cậu không có trà sữa gì đó à?"

"Uồng mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe."

"Ai uồng mấy thứ đó để khỏe đâu?"

"..." Khúc Trúc nói, "Lần tới tôi để ở phòng một ít."

Anh vừa nói xong, Trịnh Bảo Châu mới thấy có chút xấu hổ: "Ai thêm lần tới, nói như kiểu tôi còn muốn tới tìm cậu ấy."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng bắt đầu bắn pháo hoa. Trịnh Bảo Châu ngẩn ra, rồi mau mắn chạy ra ban công nhìn pháo hoa: "Pháo hoa kia, sắp sang năm mới rồi!"

"Ừ." Khúc Trúc cũng đi ra theo, hai tay đặt trên lan can, ngửa đầu nhìn pháo hoa bùng nổ trên trời đêm.

"Ồa, cái này đẹp quá." Trịnh Bảo Châu lấy di động ra, bắt đầu chụp ảnh và quay video pháo hoa. Khúc Trúc nghiêng đầu nhìn cô, pháo hoa sặc sỡ làm gương mặt cô lúc sáng lúc tối, thoạt trông có chút không thật.

Cũng như nhiều năm qua, dường như anh chưa từng thực sự biết cô, hiểu cô.

"Trịnh Bảo Châu." Anh gọi cô một tiếng, Trịnh Bảo Châu đang bận chụp pháo hoa, chỉ đáp một tiếng có lẽ.

Khúc Trục nhìn cô, ánh sáng trong mắt cũng lúc chớp lúc tắt, "Chúng ta đã quen nhau gần hai mươi năm rồi, trừ đi chín năm tách ra ở giữa, cũng có mười năm. Tôi luôn tự nhận đã hiểu cậu, nhưng thật ra không phải, những năm qua tôi quả thật đã hiểu lắm, có thành kiến với cậu, ở đây, tôi xin lỗi cậu."

Động tác của Trịnh Bảo Châu khựng lại, thoáng kinh ngạc ngửa đầu nhìn anh. Tình huống gì đây, Khúc Trục lại xin lỗi cô? Chương trình chơi khăm đầu năm mới à?

Bên ngoài vang lên tiếng đêm ngược giao thừa, vào khoảnh khắc tiếng chuông năm mới vang lên, Khúc Trục vươn tay về phía Trịnh Bảo Châu: "Chúc mừng năm mới, Trịnh Bảo Châu. Năm mới, hi vọng sẽ được biết một Trịnh Bảo Châu tốt hơn."

Trịnh Bảo Châu nhìn ngón tay thon dài thẳng tắp của anh, cũng vươn tay chạm vào lòng bàn tay anh một cái: "Chúng ta như nhau, coi như huề nha."

Từ chỗ Khúc Trục về, Trịnh Bảo Châu vẫn thấy lòng bàn tay nóng nóng. Cô ngồi trên sofa phía ngực ngắm một lúc, bỗng nhớ còn phải giải thích với Miêu Tư Vũ, lại móc di động ra.

Xóa xóa sửa sửa một lúc, cuối cùng cô gửi tin nhắn đã soạn xong đi.

Trịnh Bảo Châu: Chào cậu Miêu Tư Vũ, tớ là Trịnh Bảo Châu. Hôm nay ở buổi diễn về, tớ có hỏi Khúc Trục, nghe cậu ấy kể chuyện năm đó. Tớ không biết cậu có tin lời tớ không, nhưng lúc ấy tớ thực sự không biết cậu ở cửa sau. Hôm đó tiết sinh hoạt của bọn tớ vừa vận dạy cách phối màu, cho nên mọi người mới nói đến chuyện đó. Tớ tưởng bọn họ thật tình hỏi cách phối màu, không ngờ lại đang nói về cậu. Nhưng chúng quy là do tớ khiến cậu tổn thương, tớ vẫn phải nói với cậu một tiếng xin lỗi.

Trịnh Bảo Châu: Ngoài ra cậu không cần quan tâm người khác nói gì, cậu bây giờ rất ưu tú rất lóa mắt ^_^

Gửi xong, Trịnh Bảo Châu liền thấy tên của Miêu Tư Vũ phía trên biến thành "Đang nhập tin". Có lẽ cô ấy cũng đang xóa xóa sửa sửa, qua một lúc, mới gửi tin nhắn cho Trịnh Bảo Châu.

Miêu Tư Vũ: Chào cậu Trịnh Bảo Châu, thật ra cậu không cần xin lỗi tớ, cậu nói không sai, màu lam và đỏ có độ bão hòa cao phối với nhau rất đau mắt, tớ hay thấy dân cư mạng chê như thế trong bình luận dưới weibo tích V xanh đó [ha ha] Hôm đó thật ra là một bạn nam lớp tớ cố ý đổi đồng phục của tớ, tớ đi qua cửa lớp các cậu, nghe các cậu nói, mới theo bản năng nhìn lại đồng phục. Phát hiện đồng phục tớ mặc có thêu tên trường trung học thực nghiệm, tớ liền biết xảy ra chuyện gì. Việc này vốn cũng chẳng phải lỗi của cậu.

Miêu Tư Vũ: Hôm nay tớ cảm ơn cậu, cũng không phải chằm chọc. Thật ra lúc đi học tớ vẫn hâm mộ cậu lắm luôn, tớ cực kỳ hi vọng mình có thể trở nên xinh đẹp thời thượng, được mọi người thích như cậu. Giờ tớ làm được rồi, tuy tớ vẫn không phân biệt được màu sắc, nhưng tớ được mặc những trang phục thời thượng nhất, đứng trên sân khấu thời thượng nhất, khiến tất cả mọi người chú ý tới tớ. Tớ có thể kiên trì tới giờ, có lẽ vì trong lòng luôn muốn trở nên giống cậu.

Trịnh Bảo Châu đọc tin nhắn cô ấy gửi, trong lòng có chút xúc động: "Cậu không cần giống tớ, bản thân cậu đã là đẹp nhất rồi!"

Miêu Tư Vũ: Cảm ơn ^_^

Hai người không nói gì nữa, dường như cũng chẳng cần phải nói thêm. Trịnh Bảo Châu cảm di động lướt vòng bạn bè, trong một đồng chúc mừng năm mới, nhìn thấy trạng thái Miêu Tư Vũ vừa cập nhật.

Miêu Tư Vũ: Tất cả những gì không khuấy phục được tôi, đều khiến tôi mạnh mẽ hơn. [Ảnh]

Ảnh cô ấy đăng kèm là ảnh chụp cô ấy biểu diễn trên sân khấu chữ T hôm nay, cực giống một chú bướm phá kén.

Trịnh Bảo Châu bấm like cho cô ấy,

Qua một lúc, cô thấy Miêu Tư Vũ bình luận bên dưới: "Câu này lúc trước một bạn học cấp ba nói với tôi, luôn cổ vũ tôi tới ngày hôm nay. ^_^"

Trịnh Bảo Châu khẽ nhướn mày, chụp bài vòng bạn bè này lại, gửi cho Khúc Trục. "Bạn học câu ấy nói là cậu phải không? Hay là tôi giao cậu ấy cho cậu nhé, nói không chừng hai người còn có thể 'tiếp tục tiền duyên' á."

Khúc Trục: ....Không cần, cảm ơn

Khúc Trục: Vẫn cũng đâu có tiền duyên gì, như bây giờ rất tốt

Trịnh Bảo Châu: Á à, người đàn ông lạnh lùng [Cười mỉm]

Khúc Trục: ....

Trịnh Bảo Châu đang chat với anh, thì Mạnh Nhã Hàm gọi video call tới. Trịnh Bảo Châu ấn nghe, thấy bên kia ông kính xuất hiện bản mặt to bự của Mạnh Nhã Hàm. Lúc này cô nàng vẫn đang đi giao thừa với bạn ở ngoài, bởi cảnh trông nao nức ra trò.

"Chúc mừng năm mới nhé Bảo Châu, bọn mình lại dặt nhau qua một năm nữa rồi!"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu nhàn nhạt gật đầu, "Lại một năm chúng kiến mày thất tình."

"...Sang năm tao chắc chắn sẽ không thất tình nữa!" Mạnh Nhã Hàm cau mày với cô, "Lại nói, mày cũng FA, dựa vào cái gì mà khija tao! Mày đón năm mới cũng có một mình, trông đáng thương quá nha!"

"Ha ha." Trịnh Bảo Châu cười khẩy, "Ai bảo tao đón năm mới một mình? Tao vừa ở chỗ Khúc Trục về."

"???" Mặc dù không nói gì, nhưng Trịnh Bảo Châu vẫn nhìn thấy một đầu đầy

hỏi chằm của Mạnh Nhã Hàm, "Hai đứa mày thế nào đây? Hai người đã là bạn bè có thể cùng nhau đón năm mới rồi à!"

Trịnh Bảo Châu ngẫm nghĩ, rồi vẫn nói với cô nàng: "Hôm nay tao gặp Miêu Tư Vũ ở buổi diễn thời trang còn gì? Vì cậu ấy nói mấy lời khiến tao để tâm, nên tao qua hỏi Khúc Trục."

"Nói gì vậy?" Mạnh Nhã Hàm tò mò hỏi cô.

Trịnh Bảo Châu đáp: "Cũng không có gì, chẳng qua sau khi tao nói chuyện với cậu ấy, mới phát hiện trước kia tao với cậu ấy có rất nhiều hiểu lầm."

"Gì? Bây giờ bọn mày mới nhận ra bọn mày có hiểu lầm à!" Vẻ mặt của Mạnh Nhã Hàm cực kỳ khoa trương, "Lúc trước tao hỏi mày, mày lúc nào cũng thề thốt, không hiểu lầm, Khúc Trục là người như thế!"

"Ặc..." Trịnh Bảo Châu giải đầu, "Từ năm lớp 3 tiểu học, Khúc Trục miệng tiện nói trước mặt mẹ tao rằng tao muốn làm mình tỉnh, tao đã hận cậu ấy rồi. Sau này tao hay nhắm vào cậu ấy, con người Khúc Trục ấy, bề ngoài trông dạng chó hình người, tươi sáng đẹp đẽ vậy thôi, thật ra ghi thù cực! Mày năm đó không chừng ghim tao bao nhiêu lần rồi, thấy cơ hội là trả thù ngay. Từ lúc ấy bắt đầu, hai bọn tao đã định là không thể đối xử khác nhau với nhau rồi."

Mạnh Nhã Hàm an ủi: "Haiz, cũng không phải chuyện to tát, giữa người với người vốn là thế, không phải cứ quen thời gian dài, là nhất định hiểu rõ đối phương."

Cô nàng nói tới đó, để tăng sức thuyết phục, còn cố ý đưa ra ví dụ: "Mày nhìn Sâm Đồng Đồng đây, chơi với mày và Khúc Trục từ bé đến lớn, thời gian quen biết không ngắn ha? Nó cũng nghĩ đã hiểu bọn mày lắm rồi, cho nên mới dám ăn nói hùng hồn thế chứ, bảo hai người tuyệt đối không thể cặp với nhau. Đợi đến hôm nó ăn bàn phím, nó mới biết lòng người hiểm ác nhá!"

Trịnh Bảo Châu: "..."

Chương 39: Chuyện tôi là đàn ông...

Ngày mừng một tháng giêng là Tết Nguyên đán, ba ngày Nguyên đán lượng đặt chỗ ở khách sạn nhiều hơn bình thường, trước kia lúc bận rộn, Trịnh Bảo Châu đều ở lại khách sạn trông coi, nhưng hôm nay sáng sớm cô đã theo Khúc Trục ra ngoài.

Khúc Trục bảo muốn dẫn cô đi gặp dì Tiêu, cô đương nhiên phải đi xem xem. Tiểu Ngọc thấy hai người vừa sớm ra đã đi với nhau, lập tức gửi tin vào nhóm.

Tiểu Ngọc: Báo! Cô Bảo Châu và anh Khúc cùng nhau ra ngoài! Trông giống đi hẹn hò lắm!

Lương Tuệ Tuệ: Oa, mới sáng sớm đã ra ngoài chơi Tết rồi!

Lương Tuệ Tuệ: Bọn họ vừa này còn cùng đi ăn sáng cơ, tớ phát hiện ra, anh Khúc cứ thích chọn món cô Bảo Châu thích ăn ấy!

Ngụy Trân: Theo chị quan sát, khẩu vị của hai người họ rất giống nhau.

Tiểu Ngọc: Có câu nói thế nào nhỉ! Có ăn được với nhau, mới ngủ được với nhau!

Mạnh Nhã Hâm:?? Còn có câu như thế á?

Tiểu Ngọc: Có!

Sầm Đồng Đồng vừa ngủ dậy, liền phát hiện trong nhóm đã có hơn 100 tin nhắn, cô nàng giật mình ngồi phất dậy, cơn buồn ngủ bay biến hết.

Đó là nhóm chuyên gặm CP, trong đó chỉ có thể gặm CP, những tin không liên quan khác không được nhấn trong đó. Hôm nay mọi người tám rần rần, chắc chắn Trịnh Bảo Châu với Khúc Trục lại giờ trò rồi!

Cô nàng mở lịch sử chat, lướt thật nhanh, toàn bộ ánh mắt bị câu "ngủ cùng nhau" chiếm cứ.

Tổn thọ! Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ngủ với nhau rồi???

Cô nàng gửi một chuỗi hỏi chấm cho Trịnh Bảo Châu.

Lúc này Trịnh Bảo Châu đã theo Khúc Trục tới chỗ của dì Tiêu, vốn không xem điện thoại. Dì Tiêu đã không còn ở ngõ Tân Hòa nữa, Khúc Trục mang cô đến một tiểu khu phổ thông.

Tiểu khu tuy không mới lắm, nhưng cũng có thang máy, dì Tiêu ở lầu sáu.

"Dì Tiêu, là cháu, Khúc Trục." Khúc Trục gõ cửa phòng, nói với người ở trong một câu. Cửa nhanh chóng được người ở trong mở ra, dì Tiêu đứng sau cửa, hướng về phía Khúc Trục nở nụ cười: "Tiểu Khúc tới à?"

"Vâng, cháu còn dẫn một người bạn tới gặp dì ạ."

Trịnh Bảo Châu nghe anh nói vậy, chủ động chào dì Tiêu: "Chào dì Tiêu ạ, cháu là Trịnh Bảo Châu."

Dì Tiêu nghe tiếng một cô gái, sắc mặt đổi ngay: "Là bạn gái của Tiểu Khúc à? Tới tới tới, vào đây ngồi."

Dì Tiêu nhiệt tình mời họ vào, không cho họ cơ hội giải thích. Đồ dùng trong nhà rất ít trên mặt đất cũng không để đồ, tận khả năng để không gian thoáng. Dì Tiêu quen đường tới trước sô pha, mời họ ngồi: "Hai cháu ngồi trước, dì đi rót nước."

"Không cần phiền toái thế đâu ạ, dì Tiêu." Khúc Trục không để dì ấy rót nước, đỡ dì ngồi lên sô pha, "Bọn cháu hôm nay tới thăm dì, ngoài ra là để đưa dì

cái này."

Khúc Trúc mở cái hộp vẫn mang trên tay ra, lấy trong đó ra một cây gậy dẫn đường: "Đây là gậy dẫn đường thông minh công ty bọn cháu mới nghiên cứu ra, nó dùng sóng siêu âm để rà quét, có thể đồng thời rà quét bốn hướng là phía trước, trái phải và trên đầu, sau đó thông qua việc rung tay cầm để cảnh báo chuông ngại vật. Ngoài ra bên trong còn lắp đặt hệ thống dẫn đường bằng giọng nói, sau khi thiết lập điểm đến, có thể tự động hướng dẫn, có cả nhắc nhở đèn xanh đèn đỏ. Thêm nữa cháu còn lắp cho nó một nút khẩn cấp, gặp tình huống khẩn cấp, ấn nút khẩn cấp, có thể gửi định vị cho cục cảnh sát gần nhất."

"Hay thế à?" Di Tiêu cầm gậy dẫn đường Khúc Trúc đưa qua, vui sướng chạm rai sờ sờ phía trên. Trịnh Bảo Châu ngồi cạnh cũng ngạc nhiên nhìn cây gậy dẫn đường, nếu không phải hôm nay nghe Khúc Trúc nói, cô còn chẳng biết gậy dẫn đường bây giờ đã phát triển như thế.

"Thao tác nó cũng không phức tạp, cháu dạy dì một lần là biết ngay thôi."

"Ừ ừ."

Khúc Trúc mở gậy dẫn đường lên, đứng bên cạnh dì Tiêu kiên nhẫn dạy bà ấy cách dùng. Di Tiêu tuy không nhìn thấy, nhưng học rất nhanh, Khúc Trúc nói một lần, bà ấy cơ bản đã nhớ hết: "Cái này dùng tốt, có cái này về sau ra ngoài tiện hơn rồi."

Khúc Trúc gạt đầu, nói với dì Tiêu: "Ngay từ đầu cháu nghiên cứu gậy dẫn đường này, chính là hi vọng nó có thể thay thế chỗ dẫn đường."

Số lượng chỗ dẫn đường cực kỳ ít, đào tạo và xin nhận đều khó, phần lớn quần thể khiếm thị không có chỗ dẫn đường, vẫn như cũ dựa vào gậy dẫn đường.

"Bây giờ khoa học tiến bộ thật đấy, nhớ hồi đó dì vừa bị mù, dùng vẫn là gậy dẫn đường đơn giản nhất, giờ cây gậy dẫn đường nhỏ nhỏ, cũng có bao nhiêu là công năng, sau này chưa chừng chỗ dẫn đường cũng được

giải phóng hết." Di Tiêu vừa cười vừa nói với Khúc Trục.

Khúc Trục nói: "Sau này sẽ ngày càng tốt thôi ạ."

"Cái này di tin, có những thanh niên như cháu, bọn di nhất định sẽ ngày càng tốt." Lúc di Tiêu nói chuyện với Khúc Trục luôn tươi cười, có thể thấy di ấy rất thích 'anh thanh niên Khúc Trục' này.

Khúc Trục tán gẫu với di Tiêu thêm lát nữa, trong phòng vang lên tiếng báo giờ, di Tiêu ngưng ngưng nói với Khúc Trục và Trịn Bảo Châu: "Buổi chiều di phải đến công ty đi làm, hai cháu có ý tới chơi, di lại không mời hai cháu ăn cơm được."

"Không sao đâu di Tiêu, hôm nay cháu tới chủ yếu để đưa gậy dẫn đường cho di thôi." Di Tiêu vốn hành động không tiện, ngay từ đầu Khúc Trục đã không tính làm phiền di ấy, "Thật ra cháu muốn tới sớm hơn, nhưng đợt này bận quá, mãi không có thời gian."

"Tiểu Khúc cháu đừng nói thế, cháu đã giúp di nhiều rồi." Di Tiêu đứng dậy, lại sờ lên cây gậy dẫn đường, "Cái này đắt lắm hả?"

Khúc Trục đáp: "Cũng tạm ạ, vì để nhiều người được dùng, cháu đã không chế giá thành hết mức."

Di Tiêu nói: "Di đưa tiền nhất định cháu không lấy, chỗ di có ít quà quê, cháu với Tiểu Trịn cầm về mà ăn."

"Không cần ạ."

"Vậy cháu đừng ăn, cho Tiểu Trịn ăn." Di Tiêu nói đoạn, sờ soạn nắm lấy tay Trịn Bảo Châu, "Di vừa nghe giọng Tiểu Trịn là biết ngay con bé chắc chắn rất xinh. Có thể tìm được bạn gái tốt thế này, cháu phải đối xử tốt với người ta nhé."

Khúc Trục khẽ nhấp môi, sắc mặt hơi mất tự nhiên, Trịn Bảo Châu cười với di Tiêu một cái, nói với bà: "Di Tiêu, di hiểu lầm rồi ạ, cháu với Khúc Trục là

bạn học cũ, cháu không phải bạn gái cậu ấy."

Di Tiêu hơi ngần ra, rồi quay đầu về phía Khúc Trục: "Hóa ra còn chưa theo đuổi được à, không được rồi Tiểu Khúc, cháu phải cố lên chứ!"

Khúc Trục: "..."

Vì buổi chiều Di Tiêu còn phải đi làm, hai người không quây rầy lâu. Lúc họ đi Di Tiêu nhét một đồng đặc sản vào tay Khúc Trục, bảo anh giúp Trịnh Bảo Châu xách về.

Để đồ vào cốp xong, Trịnh Bảo Châu tò mò hỏi Khúc Trục một câu: "Di Tiêu đi làm ở đâu vậy?"

Khúc Trục đáp: "Ở một công ty ngay gần đây, di ấy làm nhân viên nổi máy cuộc gọi."

"À." Trịnh Bảo Châu gạt đầu, mở cửa xe ngồi vào. Khúc Trục cũng ngồi vào ghế phụ lái, kéo dây an toàn phía sau cài vào. Trịnh Bảo Châu vừa khởi động xe, vừa nói với Khúc Trục: "Tôi thấy di Tiêu sống rất tích cực, thật là tốt."

Khúc Trục nói: "Hiện giờ đúng là tốt hơn nhiều, hồi tôi vừa gặp di ấy, di ấy còn chưa tiếp thu được sự thật mình bị mù, hơn nữa chồng di ấy cũng vì chuyện này mà ly hôn, đối với di ấy mà nói là hai lần đả kích. Lúc ấy tâm trạng của di ấy rất bất ổn, tôi rất sợ di ấy sẽ luẩn quẩn, nhưng may là di ấy vẫn vượt qua được"

Trịnh Bảo Châu nghe tới đoạn chồng Di Tiêu là hết nhin được rồi: "Ông là là chồng kiểu gì thế? Vợ bị mù thì mình chạy đầu tiên? Không có tí trách nhiệm nào! Đàn ông quả nhiên không ra gì!"

"..." Khúc Trục trầm mặc một lát, "Tôi đồng ý chồng Di Tiêu không ra gì, nhưng ông ta không thể đại biểu cho tất cả đàn ông."

"Ừ, đúng." Trịnh Bảo Châu gạt đầu, "Lại thêm gã tồi của năm Lý Dật Phàm nữa."

Khúc Trục: "..."

Anh ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc bảo Trịn Bảo Châu: "Tuy có không ít đàn ông tồi, nhưng trên đời vẫn còn đàn ông tốt mà."

Trịn Bảo Châu cười khẩy: "Đàn ông tốt y như ma ấy, ai cũng nghe nói, nhưng chẳng ai gặp được."

Khúc Trục: "..."

"Tôi thấy cậu có thành kiến với đàn ông đấy."

Trịn Bảo Châu liếc anh một cái: "Ờ, đúng rồi, cậu cũng là đàn ông, chớ trách cứ nói đỡ cho cánh đàn ông miết."

"..." Khúc Trục mím môi, bị cô chọc tức cười, "Chuyện tôi là đàn ông chưa đủ rõ à? Hay tôi phải chứng minh với cậu một chút?"

"..." Trịn Bảo Châu cứ thấy lời này hổ báo thế nào ấy, cô cảnh giác nhích ra phía cửa một chút, "Tôi đang lái xe nha, cậu tốt nhất đừng làm bậy."

Khúc Trục ngồi bên kia hạ một tiếng, Trịn Bảo Châu vội chuyển đề tài: "Mấy năm nay cậu vẫn luôn liên lạc với dì Tiêu hả?"

"Ừ, nhưng vì tôi bận học, số lần liên lạc cũng không nhiều."

"À..." Trịn Bảo Châu gật đầu, "Thật ra bình thường tôi rất ít khi chú ý mặt này, nếu hôm nay không nghe cậu nói, tôi còn không biết gậy dẫn đường bây giờ đã tiến tiến vậy rồi."

Bàn đến lĩnh vực của mình, quả nhiên đã thành công dời lực chú ý của Khúc Trục khỏi vấn đề "đàn ông": "So với người máy dẫn đường, thời gian các nhà khoa học trên thế giới nghiên cứu gậy dẫn đường bắt đầu sớm hơn. Gậy dẫn đường truyền thống nhất chỉ có thể cảm ứng con đường phía trước có chướng ngại vật không, nhưng thực tế thì ngoài mặt đất, không trung cũng

có khả năng có chương ngại vật, khiến người khiếm thị rất dễ bị đụng đầu."

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, đúng là như vậy.

"Theo sau liền sinh ra gậy dẫn đường điện tử, nó mở rộng phạm vi cảm ứng của gậy dẫn đường, suy xét đến cả phần đầu của người khiếm thị, mà theo mấy năm nay khoa học kỹ thuật phát triển, gậy dẫn đường thông minh cũng không ngừng cải tiến." Khúc Trục nhìn những tòa nhà cao tầng san sát ngoài cửa sổ, giống như xuyên qua chúng nhìn một thứ gì khác, "Sự phát triển của khoa học kỹ thuật chưa bao giờ là độc lập, sự phát triển của vệ tinh nhân tạo, internet, trí thông minh nhân tạo, khiến những thứ gậy dẫn đường có thể làm được ngày càng nhiều."

Trịnh Bảo Châu dừng lại trước đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn Khúc Trục bên cạnh. Những lời giống thế trước kia Khúc Trục không phải không nói, nhưng lúc đó Trịnh Bảo Châu chỉ thấy anh lại bắt đầu tạo hình tượng, hôm nay cô mới phát hiện, khi Khúc Trục nói về mặt anh nghiêm túc, thậm chí là thành kính.

Anh thật sự muốn thông qua khoa học để cải thiện cuộc sống con người.

Có lẽ tổ quốc là chân ái của anh.

"Đèn xanh kìa, không đi à?" Khúc Trục quay đầu nhìn Trịnh Bảo Châu một cái. Trịnh Bảo Châu như làm sai bị bắt quả tang, cuống quýt thu mắt về, giả bộ như chưa có chuyện gì lái xe đi.

Như sợ Khúc Trục phát hiện vừa nãy mình nhìn trộm anh, cô còn đặc biệt lanh trí tiếp lời: "Nghe rất tuyệt nhỉ, nhưng thực hiện người máy dẫn đường hẳn sẽ khó hơn cái này nhiều ha? Cậu nói xem người máy làm cách nào để phân biệt cậu có phải người mù không? Làm sao nó biết phải phục vụ ai?"

Khúc Trục đáp: "Vấn đề này đương nhiên bọn tôi có suy xét, biện pháp khả thi nhất bây giờ là sử dụng kỹ thuật nhận diện khuôn mặt."

"Nhận diện khuôn mặt."

"Ừ, chỉ cần đăng ký chúng nhận người khiếm thị với liên đoàn người khuyết tật, hệ thống có thể ghi lại thông tin của họ, đến lúc đó chỉ cần thông qua nhận diện khuôn mặt, người máy có thể nhận ra mục tiêu."

"Ồ! Ra là vậy!" Trịnh Bảo Châu cảm thán một câu, "Nhưng tôi nghe nói hình như kỹ thuật này có khả năng bị người xấu lợi dụng ấy."

Khúc Trục nói: "Bọn tôi đương nhiên sẽ bảo mật thông tin, bản thân kỹ thuật không có tội, xấu là do lòng người."

"Ờ...vậy tôi có thể hỏi người máy dẫn đường chủ yếu dùng kỹ thuật gì không?"

"Kỹ thuật chủ yếu bao gồm cảm ứng hoàn cảnh, định vị và dẫn đường kèm giao tiếp người-máy. Ngoài đó ra, cách thức di chuyển của người máy cũng là một mục quan trọng." Khúc Trục nói xong, có chút tim tòi nhìn Trịnh Bảo Châu, "Sao hôm nay cậu đột nhiên hứng thú với mấy cái này vậy?"

"Nào có, là...tùy tiện hỏi vậy thôi." Trịnh Bảo Châu đánh trống lảng, điện thoại đặt một bên bỗng vang lên.

Màn hình hiển thị người gọi tới là Đàm Diệu.

Khúc Trục nhìn cái tên đó, bèn khẽ hừ một cái, Trịnh Bảo Châu nhìn anh, lây tai nghe ra đeo: "Đàm Diệu, anh tìm tôi có việc gì à?"

Giọng Đàm Diệu vang ra từ tai nghe: "Cô chạy đi đâu thế? Không phải đã hẹn Tết Nguyên Đán đi hẹn hò với tôi à!"

"..." Khóe miệng Trịnh Bảo Châu giật giật, "Hình như tôi đâu có hẹn với anh?"

Đàm Diệu ở đầu bên kia lăm lăm: "Đừng tưởng tôi không biết, tôi đã nghe nhân viên khách sạn cô nói rồi, mới sáng ra cô đã ra ngoài với Khúc Trục! Hai người đi đâu thế?"

"Đi gặp một người bạn, chuyện này đâu liên quan gì tới anh?"

"Sao lại không liên quan, tôi thấy anh ta có rắc tâm xấu xa với cô!"

Trịnh Bảo Châu dùng khước mắt liếc Khúc Trục ghé bên, phủ định giả thiết của Đàm Diệu: "Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi."

Đàm Diệu chắt lưỡi một tiếng, lại nói: "Vậy giờ cô ở đâu? Tôi đi tìm cô, chúng mình cùng ăn trưa nhé."

"Ăn trưa?"

Trịnh Bảo Châu vừa nói hai từ này, Khúc Trục ở bên cạnh bảo ngay: "Lái xe mà gọi điện thoại gì? Chạy xe không đúng quy định, người nhà nước mất rồi."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Vì anh nói rất lớn tiếng, Đàm Diệu phía bên kia cũng nghe thấy, tức đến kêu oai oái: "Tôi nghe thấy giọng Khúc Trục nhé, cô còn ở cùng anh ta à, quá nguy hiểm! Gã đó vừa nhìn là biết lòng dạ xấu xa!"

"..." Trịnh Bảo Châu im lặng một lát, "Nói cứ như anh không có ý xấu không bằng."

Đàm Diệu: "..."

Anh làm sao? Anh chỉ muốn của Trịnh Bảo Châu, anh có ý xấu gì đâu!

"Tạm thời tôi chưa về được, anh đừng chờ, khó được ngày nghỉ, anh đi chơi với anh em đi. Tôi đang lái xe, thế nhé." Trịnh Bảo Châu nói xong bèn cúp điện thoại.

Thấy Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, Khúc Trục mới nhìn cô bảo: "Còn nhớ cậu vừa nói gì chứ? Đàn ông đều không ra gì, tên Đàm Diệu này cũng là một thành phần trong đó."

"..." Trịnh Bảo Châu mí mắt giật giật, "Vậy còn cậu?"

"Tôi đương nhiên là đàn ông tốt rồi."

"Ha ha ha ha." Trịnh Bảo Châu khocha truong cười mấy tiếng, "Cảm ơn, buồn cười đó."

Khúc Trục: "..."

Anh trầm mặc mím môi, chỉ vào bách hóa Ánh Sao ở đằng trước: "Dừng xe ở kia đi."

Trịnh Bảo Châu hỏi anh: "Sao? Cậu muốn mua đồ à?"

Khúc Trục đáp: "Chúng ta ăn trưa ở ngoài rồi về." Tránh chỗ gã không số bốn kia còn chờ ở khách sạn không đi.

Trịnh Bảo Châu thì không sao cả, cô nhìn thời gian cũng đến tầm ăn trưa, bèn gạt đầu, lái xe qua: "Cậu muốn ăn gì?"

"Tôi thế nào cũng được, cậu chọn đi." Khúc Trục nhìn cô một cái, "Hôm nay tôi mời, coi như cảm ơn cậu theo tôi đi thăm dì Tiêu."

Trịnh Bảo Châu liếc anh, những cũng không từ chối: "Được, vậy chúng ta ăn thịt nướng nhé?"

"Ừ."

"Cậu phụ trách nướng."

"..."

Quán nướng Lilit ở bách hóa Ánh Sao lúc nào cũng đông, hôm nay lại là Nguyên Đán, càng thêm kín chỗ. May mà Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục tới còn sớm, không phải chịu khổ xếp hàng."

"Bình thường buổi trưa không có nhiều người thế này, không ngờ trưa nay kín hết cả chỗ." Trịnh Bảo Châu ngồi vào ghế dài, quét mã QR gọi món, "Nếu cậu mời, vậy tôi gọi thôi mái nhé."

"Ừ..."

Trịnh Bảo Châu đang vui vẻ chọn món, bỗng một giọng nữ vang lên bên cạnh: "Đây chẳng phải Khúc Trục sao? Cậu từ nước ngoài về rồi à?"

Chương 40: Nhật ký đóng phim cùng đình lưu...

Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu đều quay qua nhìn hướng phát ra âm thanh. Một cô gái trẻ mặc áo len màu lông lạc đà, tay bưng một đĩa hoa quả nhỏ, mặt mày hớn hờ nhìn Khúc Trục.

Cô ta trông rất xinh, lớp trang điểm trên mặt cũng tinh xảo, Khúc Trục im lặng nhìn cô ta, ngược lại Trịnh Bảo Châu nhận ra, ngồi trên ghế gọi một tiếng: "Lí Tuệ Hân?"

Lí Tuệ Hân như mới phát hiện ra ở đây còn có một người nữa, quay sang nhìn cô: "Cô là...?"

"..." Trịnh Bảo Châu thoáng cạn lời, cong môi cười với cô ta, "Tôi là Trịnh Bảo Châu, chúng ta là bạn cùng lớp cấp ba."

"À...Hóa ra là Trịnh Bảo Châu à." Lí Tuệ Hân cũng cười với cô, "Tôi không nhận ra cậu đó."

Trịnh Bảo Châu cười khẽ: "Không sao, có lẽ trí nhớ của cậu không được tốt, người bên kia cũng không phải Khúc Trục, cậu nhận nhầm rồi."

Lí Tuệ Hân: "..."

Khúc Trục im lặng nhìn Trịnh Bảo Châu một cái, không lên tiếng, Lí Tuệ Hân tự cười hai tiếng, phá vỡ không khí xấu hổ: "Cậu hài hước thật đấy, đây là Khúc Trục còn gì, nhân vật phong vân của trường chúng ta, sao tôi nhận nhầm được."

Cô ta tiện tay đặt đĩa hoa quả lên bàn, nhìn Khúc Trục nói: "Cậu về nước khi nào thế?"

Khúc Trục đáp: "Vừa về chưa lâu."

"Sao cậu không nói gì với bạn học cũ chúng tớ vậy?"

"Bạn quá."

Người phục vụ mang đồ lên chỗ họ, nhìn Lí Tuệ Hân đang chắn trước bàn, nói: "Thưa cô, phiền cô nhường đường, bàn này đang lên món ạ."

Lí Tuệ Hân liếc nhìn đồ họ gọi, quay qua Trịnh Bảo Châu cười cười: "Cậu dịch vào kia tí."

Trịnh Bảo Châu mỉm cười dịch vào trong, cũng cười với Lí Tuệ Hân: "Một mình cậu đi ăn hả?"

"Đương nhiên không rồi, bạn tôi đều ngồi bên kia." Lí Tuệ Hân nói xong, lại mỉm cười bổ sung một câu, "Nhưng chẳng phải gặp được bạn học cũ à, tôi nói chuyện với bọn cậu một tí."

"Ờ." Trịnh Bảo Châu cười khẽ gật đầu.

Lí Tuệ Hân nói với cô xong, lại nhìn sang Khúc Trục ở đối diện: "Khúc Trục, cậu đang công tác ở đâu?"

"Vườn công nghệ."

Lí Tuệ Hân nghĩ nghĩ, rồi hỏi anh: "Là vườn công nghệ chỗ công viên Ánh Sao à?"

"Ừ."

"Ồa, cậu thật sự làm nhà khoa học nhỉ?" Lí Tuệ Hân vừa cười vừa bắt chuyện, "Tớ nhớ bố mẹ cậu cũng làm nghiên cứu phải không? Hình như là kỹ thuật nano? Nói ra cũng khéo, hai ngày trước tớ đi làm phẫu thuật thẩm mỹ, bác sĩ cũng nói là dùng kỹ thuật nano gì đó, nghiên cứu của bố mẹ cậu, đúng là

tạo phúc cho con người."

Trịnh Bảo Châu hờ hững cầm cốc nước chanh trên bàn, khẽ nhấp một ngụm: "Tuy nhiên là, bố mẹ Khúc Trực nghiên cứu là về hàng không vũ trụ."

"..." Lí Tuệ Hân nghiêng đầu liếc cô một cái, trên mặt lại treo nụ cười, "Đúng rồi, Trịnh Bảo Châu cậu còn nhớ Nguyệt Vũ chứ? Năm đó lời đồn về cậu với Nguyệt Vũ cứ gọi là rần rần, bây giờ cậu còn liên lạc với cậu ta không?"

Chân mày Trịnh Bảo Châu nhướng lên, đưa mắt nhìn cô ta: "Nguyệt Vũ nào?"

"Chính là Nguyệt Vũ mà cậu viết thư tình cho ấy, nhưng mà nghe nói hình như cậu ta không nhận?"

Khóe miệng Trịnh Bảo Châu giật giật, đang định nói gì đó, Lí Tuệ Hân lại nói tiếp: "Lúc ấy ai cũng kinh ngạc, không ngờ cậu ta lại từ chối. Nhưng Nguyệt Vũ cũng coi là nam sinh đẹp trai nhất trường sau Khúc Trực rồi, làm kêu tí cũng bình thường."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Đây đúng là mẹ thái quá mở cửa cho thái quá, thái quá đến nhà rồi.

"Lí Tuệ Hân, tôi tưởng người từng làm ủy viên học tập như cậu, phải có sức phán đoán của mình chứ, chỉ ít đầu óc không quá ngu. Không ngờ ngay cả tin vịt mà cậu cũng chẳng phân biệt được, thảo nào học kì hai lớp chúng ta lại đổi ủy viên học tập."

Lí Tuệ Hân: "..."

Phải rồi, ủy viên học tập học kì hai chẳng phải đổi thành Trịnh Bảo Châu cậu sao?

Cô ta cười cười với Trịnh Bảo Châu: "Haiz, chuyện quá khứ, cậu không thích thì chúng ta không nhắc nữa. Nhưng Nguyệt Vũ sắp kết hôn rồi, đến lúc ý hai người có tham gia không?"

"Đến lúc đây lại nói." Trịnh Bảo Châu chẳng mấy hào hứng uống miếng nước, nhìn Khúc Trục phía đối diện, "Sao cậu còn chưa nướng?"

"..." Khúc Trục đang ngồi hóng drama bị ép phải cầm kẹp nướng, bắt đầu sự nghiệp nướng thịt.

Lí Tuệ Hân thấy họ chuẩn bị ăn, còn hoàn toàn chẳng có ý mời cô ta ăn chung, cứ kì kèo ở lại cũng không hay. Cô ta lấy di động ra, nói với Khúc Trục ở đối diện: "Chúng ta thêm bạn đi, có chuyện gì cũng tiện liên lạc."

Khúc Trục nói: "Không phải đều có trong nhóm lớp à? Có chuyện nói luôn trong nhóm là được."

"...Cũng được." Lí Tuệ Hân mỉm cười đứng dậy, "Vậy tớ qua đó trước đây, bạn tớ đang chờ rồi."

"Ừ."

Lí Tuệ Hân bung đĩa hoa quả của cô ta lên, bỏ đi không một lần quay đầu.

Trịnh Bảo Châu nhìn đĩa hoa quả cô ta bê đi, bĩu môi: "Hoa quả cậu ta còn mang đi! Ày, tự tôi đi lấy!"

Cô bảo Khúc Trục một tiếng, rồi chạy ra khu tự chọn lấy ít hoa quả và mấy món phụ, đi đi về về lấy được mấy đĩa, trên bàn sắp không còn chỗ đặt nữa.

"Đủ rồi, cậu ăn hết mấy thứ này, còn ăn được thịt không?"

Trịnh Bảo Châu nghĩ một lúc, thấy Khúc Trục nói có lý, ăn thịt vẫn quan trọng hơn.

Rốt cuộc cô cũng chịu ngồi yên.

Thịt ba chỉ Khúc Trục nướng đợt đầu đã chín, anh gấp thịt chia đều vào bát anh và Trịnh Bảo Châu, rồi hỏi: "Cậu còn gửi thư tình cho Ngụy Vũ à? Cuộc

sống trung học phong phú thật ha."

"Xi!" Trịnh Bảo Châu lấy rau sống gói thịt, còn không quên xì một tiếng, "Ai viết thư tình cho cậu ta? Rõ ràng là cậu ta viết thư tình bị tôi từ chối! Không ngờ, cậu ta lại trả đũa như thế, ra tay trước phát tán tin đồn!"

Thời cấp ba học tập căng thẳng, bình thường mọi người vốn chẳng có nhiều thú tiêu khiển, tin drama kiểu đó là loại mọi người thích nghe nhất. Lúc Trịnh Bảo Châu nghe Mạnh Nhã Hâm kể lại, tin đồn bên ngoài đã chẳng thể bác bỏ được nữa.

Cũng may sau chuyện đó vài ngày là thi tháng, lực chú ý của mọi người nhanh chóng bị thành tích cuộc thi và cuộc họp phụ huynh sau đó chiếm cứ.

Khúc Trục nghe cô nói xong, khẽ gật đầu: "Nói thế còn nghe lọt."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh một cái: "Cái gì mà nghe lọt?"

"...Không có gì." Khúc Trục hơ khẽ một tiếng, kẹp thịt lợn cở lên nướng, "Tin đồn cũng không nhất định là do Ngụy Vũ phát tán, cũng có thể là các bạn học khác cắt câu lấy nghĩa, đồn lung tung."

"Nhưng cậu ta vẫn im lặng thừa nhận, không đứng ra giải thích." Trịnh Bảo Châu ăn miếng ba chỉ trong tay, "Quả nhiên, đàn ông đều chẳng ra gì."

"..." Khúc Trục vừa lật thịt lợn trên vỉ nướng, vừa bảo cô: "Thịt cậu đang ăn, là do đàn ông nướng đó."

"À, cảm ơn cậu."

"..."

Hai người ăn thịt nướng xong, lại xuống thiên đường bánh ngọt tầng B1 mua bánh, rồi về thẳng nông trường Ánh Sao. Lúc Khúc Trục vào khách sạn còn đặc biệt chú ý, tốt, không so bốn đã không ở đây nữa.

Anh xách đặc sản đi Tiều cho tới cửa phòng Trịnh Bảo Châu, rồi tính đi về phòng. Trịnh Bảo Châu cúi đầu nhìn bao lớn bao nhỏ trước cửa, kêu anh lại: "Cậu cho tôi toàn bộ thật à?"

Khúc Trục quay đầu nhìn nhìn, nói: "Đi Tiều đã nói cho cậu hết mà."

"..." Trịnh Bảo Châu có chút cạn lời, "Cậu không cần thành thật thế đâu."

"Không sao, cậu ăn hay tôi ăn đâu có khác gì mấy."

"..." Không hở?

Trịnh Bảo Châu còn suy nghĩ vấn đề này, Khúc Trục đã quay về phòng. Trịnh Bảo Châu đành phải xách hết đặc sản đi Tiều cho vào phòng mình.

Cô mở cái bánh ngọt vừa mua ở bách hóa Ánh Sao ra, ngồi xuống gửi tin nhắn cho Mạnh Nhã Hàm: "Vừa nãy tao gặp Lí Tuệ Hân ở quán nướng Lilit á."

Mạnh Nhã Hàm: A, mày với Khúc Trục ra ngoài ăn thịt nướng hả? Quyết định rồi, tối nay tao cũng ăn thịt nướng!

Trịnh Bảo Châu:??? Trọng điểm là cái đó hả?

Trịnh Bảo Châu: Không phải chứ, sao mày biết tao đi cùng Khúc Trục?

Mạnh Nhã Hàm: Không thể nào, không thể nào, mày còn không biết trong nhóm hôm nay có đến mấy trăm tin nhắn à?

Mạnh Nhã Hàm: Sầm Đồng Đồng bán bàn phím trên vòng bạn bè rồi đó.

Trịnh Bảo Châu:.....

Cô thoát ra, quả nhiên nhìn thấy Sầm Đồng Đồng gửi cho cô lịch sử chat.

Cô lại ấn vào avatar của Sầm Đồng Đồng, thấy ngay bài đăng bán bàn

phím của cô nàng,

"..." Trịnh Bảo Châu hạn hán lời. Sầm Đồng Đồng vì bình thường thích chơi game và viết tiểu thuyết, cho nên thu thập rất nhiều bàn phím, hơn nữa còn dùng game riêng, đánh máy riêng. Mỗi lần thấy bàn phím đẹp đẹp, cô nàng lại không nhìn được mà đặt hàng, lâu dần, bàn phím trong nhà cô nàng cũng chẳng đếm được hết.

À không đúng, cô vừa đếm trên vòng bạn bè, tổng cộng mười bảy cái, đến hiện tại, chưa bán được cái nào sắt.

Tim đau quá man.

Trịnh Bảo Châu: Tao đã bảo chúng mày thoát nhóm đi, chúng mày cứ không nghe.

Mạnh Nhã Hàm: Phàm phụ tục tử như bọn mày, không hiểu sự vui sướng khi gặm CP. Mày vừa bảo mày gặp Lí Tuệ Hân hả?

Trịnh Bảo Châu: Phải

Trịnh Bảo Châu: Mày nói xem Lí Tuệ Hân có thích Khúc Trục không? Tao cứ thấy cậu ta như kiểu bắt măn tao lắm.

Mạnh Nhã Hàm: Cậu ta đúng là bắt măn với mày, nhưng không nhất định là vì Khúc Trục.

Mạnh Nhã Hàm: Lớp 10 tao với Lí Tuệ Hân chung lớp, mày không biết nhỉ, lớp 10 cậu ta là hoa hậu lớp tao đó!

Trịnh Bảo Châu: Sau đó thì sao?

Mạnh Nhã Hàm: Sau đó lớp 11 phân lớp, cậu ta với mày chung lớp, hoa hậu lớp thành mày.

Trịnh Bảo Châu:.....

Mạnh Nhã Hàm: Cái đó cũng thôi, mà y còn cướp chức ủy viên học tập của cậu ta!

Trịnh Bảo Châu: Ủy viên học tập không phải do mọi người bỏ phiếu bầu ra à?

Mạnh Nhã Hàm: Mà y đi hỏi mấy người không trúng cử tổng thống ở nước ngoài xem, có ghim người làm mình rớt không

Trịnh Bảo Châu: .... Ờ

Cô vừa gửi xong hai chữ này, thì Cao Bác Vân nhắn tin cho cô.

Cao Bác Vân: Tuần tới có thể cô phải vào đoàn sớm, thời gian bên cô sắp xếp được không?

Trịnh Bảo Châu: Được á, tôi làm bà chủ mà, thời gian khá là linh hoạt [Ờ]

Cao Bác Vân: Ồ, sếp Trịnh nói vậy thì tôi yên tâm rồi [Cười mỉm] kịch bản lại sửa một chút, tôi gửi lại cho cô một bản, thời gian vào đoàn cụ thể xác định xong sẽ báo cô [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Ờ, đạo diễn Tiểu Cao [Cười mỉm]

Cao Bác Vân: ....

Anh ta cảm thấy diễn viên này hơi bị kiêu ngạo đấy.

Chẳng bao lâu đã có người bên đoàn làm phim gửi thông báo thời gian biểu mới cho cô, thời gian đẩy lên thứ Tư tuần sau. Lần này vào đoàn không giống như lần trước cô nhận vai khách mời, quay xong còn về nhà, đoàn phim yêu cầu trong thời gian quay cô sẽ ở trong đoàn, ở cũng phải ở khách sạn đoàn làm phim sắp xếp.

Vì thông báo khá đột ngột, Trịnh Bảo Châu nắm chặt thời gian... chuẩn bị đồ

ăn vặt cho qua ngày tháng sống trong đoàn. Quần áo cô cũng mang mấy bộ, nhưng chủ yếu là đồ lót và đồ ngủ, lúc quay phim toàn mặc đồ diễn, đoán chừng cũng chẳng có mấy cơ hội mặc đồ cá nhân.

Chuẩn bị những thứ đó, đồng thời cô còn xem qua kịch bản đã sửa. Ngoại trừ một đoạn diễn sửa khá nhiều, những phần khác đều điều chỉnh nhỏ, không có vấn đề lớn. Hơn nữa lần này Diệp Linh được thiết lập là một nữ thần y không có tính cảm, cho nên lời thoại của cô không nhiều,

Trịnh Bảo Châu nhanh chóng thuộc hết lời thoại, còn qua chỗ thầy Cát học một buổi. Sau đó sẽ bị giữ trong đoàn phim, đoạn thời gian này không đi học được.

Một ngày trước khi đi, Trịnh Bảo Châu kiểm lại đồ đạc cần mang, điện thoại bỗng vang đin đin đang đang. Trịnh Bảo Châu cầm lên nhìn, phát hiện là Mạnh Nhã Hàm kéo bọn họ vào một nhóm.

Trịnh Bảo Châu: ? Nhóm gì đây?

Mạnh Nhã Hàm: Nhìn tên nhóm! Nhật ký đóng phim cùng đĩnh lưu của tôi!

Trịnh Bảo Châu: .....

Mạnh Nhã Hàm: Sau khi mày vào đoàn nhớ chụp nhiều ảnh Lâm Tử Khâm cho tao nhé!

Sầm Đồng Đồng: Ảnh giai đẹp motto motto!

Trịnh Bảo Châu:.....đạo lý thì tao hiểu, nhưng sao Khúc Trục cũng trong nhóm?

Khúc Trục: Tôi cũng muốn hỏi câu đó.

Mạnh Nhã Hàm: Thế này mới thú vị chứ [doge]

Trịnh Bảo Châu giật giật khóe miệng, cô thấy Mạnh Nhã Hàm công tác mắt

cân bằng. Cô không để ý họ nữa, đặt di động xuống tiếp tục xếp đồ.

Hôm sau khi cô xách hành lý ra khỏi phòng, vừa vặn gặp được Khúc Trục, Trịnh Bảo Châu sững sốt, tầm này trời còn chưa sáng, Khúc Trục ngày nào cũng đi làm sớm thế sao??

Lúc cô ra ngoài cũng chưa trang điểm, may có mang khẩu trang.

Cô nhìn Khúc Trục đi tới, hỏi anh một câu: "Cậu đi làm sớm thế à?"

Vườn công nghệ rất gần chỗ này, đi bộ cũng chẳng mất nhiều thời gian, tiến sĩ Khúc có vẻ liều mạng quá ta?

Đối mặt với nghi vấn của cô, Khúc Trục chỉ bình tĩnh gật đầu: "Ừ."

Anh và Trịnh Bảo Châu cùng tới cửa thang máy, cúi đầu nhìn vali đồ của cô: "Một mình cậu đi tới đó được không?"

"Được mà, phòng thí đạo diễn Cao đã đặt chỗ tôi rồi, tôi đến thẳng đoàn làm phim điểm danh, xong việc sẽ đi cùng họ luôn." Trịnh Bảo Châu kéo hành lý, vào thang máy cùng Khúc Trục.

Khúc Trục ấn nút xuống sảnh, nghiêng đầu nhìn Trịnh Bảo Châu: "Đạo diễn của các cậu còn tự đặt phòng cho cậu à?"

"Đoàn làm phim cũng có người khác liên hệ tôi, nhưng rất nhiều việc vẫn do đạo diễn Cao bàn với tôi á." Trịnh Bảo Châu hướng Khúc Trục cười một cái, "Có lẽ anh ấy khá thích tôi."

Khúc Trục: "..."

Vậy cậu không thấy có gì sai sai à?

"Tôi nói với cậu nhé..." Trịnh Bảo Châu sát lại gần Khúc Trục, thấp giọng nói, "Cao đạo diễn của bọn tôi, là con trai của Cao Thiên Minh, Cao Thiên Minh lại là người quen của dì tôi."

"...Ồ." Khúc Trục làm bộ háng giọng, "Anh ta biết dì nhỏ của cậu là Tô Minh Mỹ?"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu gật đầu, thàng máy mở ra, "Vậy tôi đi trước nhé."

Trịnh Bảo Châu kéo hành lý ra ngoài, Khúc Trục đi bên cạnh cô, gọi cô một tiếng: "Cậu không ăn sáng à?"

"Không, tôi gọi xe rồi, lát nữa tôi ăn ít bánh mì trên xe là được."

"Vậy cậu mang theo sữa đi." Khúc Trục thuận tay mua một chai sữa bò từ máy bán hàng tự động, đưa cho Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu cúi đầu nhìn bình sữa anh đưa, lại đưa mắt nhìn anh, đại tiểu sĩ Khúc hôm nay...không phải cố ý dậy sớm tiễn cô đây chứ?

Cô nghĩ thầm trong bụng, ngoài miệng lại không nói gì, cầm bình sữa Khúc Trục mua: "Cảm ơn."

"Ừ." Khúc Trục trầm trầm đáp một tiếng, theo cô đi ra ngoài, "Nếu cậu gặp phải chuyện gì trong đoàn làm phim, lúc nào cũng có thể...nói trong nhóm."

"Biết rồi." Giữa lúc nói, Trịnh Bảo Châu cũng vừa vặn thấy xe cô gọi đi tới, "Xe tôi gọi tới rồi, tôi đi trước nhé!"

Cô kéo vali chạy chậm qua, bác tài thấy cô xách hành lý, bèn xuống xe mở cốp, giúp cô đặt vali vào trong. Khúc Trục đứng tại cửa nhìn cô lên xe, đợi xe lái đi mới quay vào nhà hàng.

Trịnh Bảo Châu tới đoàn làm phim, trước tiên đi hóa trang thay trang phục, sau đó kéo vali đi tìm Cao Bác Vân. Phần diễn của cô được xem như nhiệm vụ đơn tuyến của cô với nam chính, cơ bản không giao thoa với các nhân vật chính khác, cho nên đoàn làm phim trực tiếp chia thành hai tổ quay. Hôm nay nữ chính cũng ở bên này, tính quay đoạn kết lúc nam chính quay lại tìm Diệp Linh.

Trong nguyên tác đoạn này Diệp Linh thương tâm thất vọng, vì trong nguyên tác nàng thích nam chính, không ngờ y lại mang một người con gái khác tới tìm nàng. Nếu quay theo nguyên tác, độ khó khăn định nhiều hơn, nhưng kịch bản sau khi chỉnh sửa, Diệp Linh không có tình cảm nam nữ với nam chính, cho nên cũng không tồn tại thương tâm thất vọng. Phần đoạn này đối với Trịnh Bảo Châu không có gì khó, kể cũng rất thích hợp quay hôm đầu tiên mới vào đoàn chưa có nhiều cảm giác.

Trịnh Bảo Châu vừa tới, có không ít người quay qua nhìn cô, Cao Bác Vân phát hiện cô tới, bèn kêu dừng: "Mọi người nghỉ một lát."

Anh ta nói xong đi về phía Trịnh Bảo Châu, quan sát cô một lượt: "Trạng thái không sai, tạo hình này nhìn ngoài trời còn đẹp hơn."

Trịnh Bảo Châu ngoan ngoãn đáp: "Cảm ơn đạo diễn Cao khen ạ."

Cao Bác Vân nhìn vali cô kéo theo, bảo: "Tôi thấy cô không có trợ lý, vậy để vali lên xe tôi đi, lát nữa mất đoàn làm phim không chịu trách nhiệm đâu."

"A, vậy cảm ơn đạo diễn Cao!" Trịnh Bảo Châu đang định hỏi xe anh ta ở đâu, Cao Bác Vân lại gọi một nhân viên công tác tới, đi cất hành lý giúp Trịnh Bảo Châu, làm Trịnh Bảo Châu cũng ngại.

"Thầy Lâm, cậu cũng qua nhìn Diệp Linh của chúng ta xem." Cao Bác Vân kêu cả Lâm Tử Khâm qua. Trịnh Bảo Châu nhìn về phía Lâm Tử Khâm, hôm nay trang phục diễn của anh ta là một bộ đồ trắng toàn thân, trái lại khá hợp với bộ đồ của cô. Lâm Tử Khâm quay không ít phim cổ trang, áo trắng cũng mặc không ít, nhưng trước kia đều tiên khí bằng bảnh, lần này lại có chút hiệp khí.

Vóc dáng của anh ta rất tốt, lúc nào cũng đứng thẳng, cả người trông rất khí chất, lại thêm khuôn mặt cũng đẹp, khó trách bao nhiêu nữ sinh mê tạo hình cổ trang của anh ta.

Thầy Lâm Tử Khâm tới, Trịnh Bảo Châu chủ động chào anh ta: "Chào thầy

Lâm ạ!"

"Chào cô." Lâm Tử Khâm nhìn cô, "Tôi còn nhớ cô, bộ phim lúc trước của tôi, cô tới đóng diễn viên quần chúng hai lần phải không?"

"Đúng đúng, thầy Lâm trí nhớ tốt quá!"

Cao Bác Vân ở bên cạnh nói: "Có lẽ chủ yếu vì người đẹp, thầy Lâm của bọn tôi nhớ người đẹp kỹ lắm."

Lâm Tử Khâm nhìn anh ta một cái: "E là đạo diễn Cao đang nói mình nhỉ?"

Trịnh Bảo Châu đứng bên cạnh xem hai người họ khìu nhau, không chen lời, Cao Bác Vân lại vòng chủ đề về cô: "Thầy Lâm xem xem, Diệp Linh của chúng ta, cậu thấy sao?"

"Rất đẹp." Lâm Tử Khâm nhìn Trịnh Bảo Châu, bảo cô: "Về sau sẽ cùng làm việc một thời gian, còn hi vọng cô Trịnh chiêu cổ hơn."

"Không dám, không dám, thầy Lâm chiêu cổ nhiều hơn mới phải ạ."

Ba người hàn huyên xong, Cao Bác Vân lại kêu Lâm Tử Khâm về quay tiếp. Phần diễn hôm nay của Trịnh Bảo Châu không nhiều, phần lớn thời gian là chờ, chờ không phải khó chịu nhất, khó chịu nhất là thời tiết hiện tại quá lạnh.

Trang phục diễn của cô tuy có ba lớp, nhưng mỗi lớp đều mỏng cả, hoàn toàn không có tác dụng giữ ấm. Tuy lúc thay đồ cô đã cố tình dán miếng giữ nhiệt, nhưng tác dụng cực kì hữu hạn. Cô khoác áo lông vũ ngồi ở khu nghỉ lộng gió, lạnh đến nỗi cô vừa ôm bình giữ nhiệt vừa uống từng ngụm nước ấm.

Uống nước ấm có thể giữ ấm, nhưng đi vệ sinh ở đoàn làm phim không tiện, Trịnh Bảo Châu không muốn lúc nào cũng chạy nhà xí, hơn nữa trang phục của cô còn trắng như tuyết.

Cơm trưa xong, Cao Bác Vân lại kêu cô đi quay, đoạn này là nam chính không chết tâm đi tìm cô, hỏi cô vì sao không chịu theo y đi. Trịnh Bảo Châu nói thảm, vì sao trong lòng anh còn không rõ huh?

Cô theo kịch bản diễn vài lần với Lâm Tử Khâm, Cao Bác Vân cuối cùng cũng vừa ý: "Cảnh này qua."

Anh ta nói xong, Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm đều chụm vào máy theo dõi xem thử. Trịnh Bảo Châu nhìn mấy ông kín đáo, không nhìn được nói: "Đạo diễn Cao, anh thật sự quay tôi đẹp quá! Đạo diễn thần tiên!"

Ngay cả Lâm Tử Khâm cũng không nhìn được mà nói: "Đúng thật, tôi cảm thấy cậu rất biết cách quay Trịnh Bảo Châu đây."

Cao Bác Vân đáp: "Tôi đây là biết cách quay người đẹp, chẳng lẽ tôi quay cậu không đẹp hả?"

Trịnh Bảo Châu cướp lời: "Lâm Tử Khâm cũng đẹp lắm!"

Lâm Tử Khâm đứng ngay cạnh cô, tuy bình thường cũng có nhiều người khen anh, nhưng lời khen của Trịnh Bảo Châu vẫn khiến anh thốt ngọng: "Cảm ơn."

Cao Bác Vân ở cạnh đó cười một tiếng, nói với Trịnh Bảo Châu: "Bản lĩnh đi thoát của cô tiến bộ hơn lần trước tôi gặp rồi đó, biểu diễn cũng tự nhiên hơn, có phong cách riêng hơn, xem ra thời gian này không bỏ công học nữa."

"Đương nhiên, nếu tôi học kém, đâu chỉ mình tôi mất mặt."

"Được rồi, tiếp theo không có việc của cô nữa, đi nghỉ đi."

"Ồ..."

Trịnh Bảo Châu đang chuẩn bị đi, Lâm Tử Khâm bên cạnh lại gọi cô: "Cô qua chỗ tôi ngồi nghỉ đi, chỗ tôi có máy sưởi mặt trời nhỏ, cô có thể dùng cho ấm."

Trịnh Bảo Châu ngỡ người, quả thật không dám tin có chuyện tốt như thế:
"Thật ư??"

Tuy cô đi diễn chưa lâu, nhưng là diễn từ quần chúng từng bộ từng bộ đi lên, cô hiểu rất rõ tính giai cấp trong đoàn phim nghiêm ngặt thế nào. Đừng nói là khu nghỉ ngơi của Lâm Tử Khâm, cho dù là không cẩn thận đụng vào đồ của diễn viên ở vị thế này, cũng có thể bị mắng đầy đầu máu chó.

Cô còn nhớ đoàn phim lần trước của Lâm Tử Khâm, người trong đoàn còn dặn đi dặn lại các cô không được bắt cần ngồi vào ghế của Lâm Tử Khâm nữa là.

Lâm Tử Khâm phản ứng lại rất bình tĩnh: "Cái này có gì mà già? Cô đem ghế qua đó đi."

"Dạ, cảm ơn thầy Lâm! Anh đúng là người tốt!" Trịnh Bảo Châu bị lạnh cả buổi sáng, lúc này bưng bưng phần khởi kéo ghế mình qua đó. Cao Bác Vân nhìn Lâm Tử Khâm, mở miệng chọc ghẹo: "Eo ôi, thầy Lâm được phát thẻ người tốt à?"

Lâm Tử Khâm trợn mắt với anh ta: "Nhân ái quay đi, xong sớm về sớm."

"Ờ kìa, rốt cuộc cậu là đạo diễn hay tôi là đạo diễn? Cậu còn ra lệnh cho tôi à?"

Đoàn làm phim nhân ái chóng khởi động máy, Trịnh Bảo Châu đã ngồi trước 'mặt trời nhỏ' của Lâm Tử Khâm, cảm động chụp một bức ảnh gửi vào nhóm "Nhật ký đóng phim cùng đỉnh lưu của tôi".

Trịnh Bảo Châu: Hiu hiu hiu, Lâm Tử Khâm là người tốt lắm lắm ý! Còn cho tao sưỡi mặt trời nhỏ của anh ấy nữa! [Ành]

Chương 41: Tay nghề của tôi lần trước chẳng phải cậu đã...

Tin nhắn này của Trịnh Bảo Châu vừa gửi đi, Mạnh Nhã Hâm lập tức xuất hiện trong nhóm.

Mạnh Nhã Hâm: Lâm Tử Khâm tốt bụng thật!

Mạnh Nhã Hâm: Nhưng mày chụp mặt trời nhỏ làm gì, mày chụp Lâm Tử Khâm chứ!

Trịnh Bảo Châu thối quá cậu lời, chọn trong bộ sưu tập mấy bức ảnh chụp không tệ gửi vào nhóm.

Mạnh Nhã Hâm: A a a Lâm Tử Khâm đẹp giai quá! Chân dài này, eo nhỏ này! Tao nói thẳng nhá, tao muốn ngủ Lâm Tử Khâm!

Trịnh Bảo Châu:.....

Trịnh Bảo Châu: Mày kiếm chế tí đi, Khúc Trục còn trong nhóm đây

Mạnh Nhã Hâm: Khúc Trục đâu có để ý tao muốn ngủ Lâm Tử Khâm hay không [doge]

Sầm Đồng Đồng: Bảo Châu gửi ảnh của mày đi! Ngắm mỹ nữ tí nào!

Trịnh Bảo Châu: [Ảnh][Ảnh][Ảnh]

Mạnh Nhã Hâm:!!Mày mặc đồ đôi với Lâm Tử Khâm nhá!

Mạnh Nhã Hâm: Hu hu hu đẹp quá, đoàn làm phim thật lắm người đẹp hu hu, tao có thể đi thăm ban không, tao cũng muốn sờ mặt trời nhỏ của Lâm

Tử Khâm [Đáng thương]

Sầm Đồng Đồng: Bảo Châu mày ở cùng khách sạn với Lâm Tử Khâm à! Lâm Tử Khâm đẹp trai thế, có muốn thử sức không?

Mạnh Nhã Hâm: Tao biết rồi nhá, Đồng Đồng là không muốn gặm bàn phím, liều mạng tác hợp Bảo Châu với anh chàng khác

Mạnh Nhã Hâm: Khúc Trục is watching u

Sầm Đồng Đồng: Tao không có, tao không có, tao chỉ chân thành kiên nghị

Trịnh Bảo Châu:....Đạo diễn kêu tao rồi, ảnh tao gửi chỉ cho nhóm xem, cảm share ra ngoài

Trịnh Bảo Châu gửi xong tin này, bèn đặt di động xuống tiếp tục đi dọn gạch.

Ngày đầu tiên vào đoàn làm phim cũng coi như thuận lợi, bảy giờ đoàn phim sớm sửa kết thúc công việc. Trịnh Bảo Châu nghe những diễn viên khác nói, chỉ cần không quay đêm, hàng ngày đoàn phim cơ bản kết thúc công việc trong tầm sáu đến bảy giờ.

Đoàn phim thế này Trịnh Bảo Châu chỉ có thể nói yêu rồi yêu rồi, đoàn làm phim có đạo diễn Cao thật tuyệt vời!

Vì hành lý của cô đặt trong xe của Cao Bác Vân, chỗ nên lúc xong việc thì thuận tình thuận lý đi cùng Cao Bác Vân. Cao Bác Vân chiểu cổ đặc biệt với Trịnh Bảo Châu, ai nấy đều nhìn ra, nhưng cũng không nói gì trước mặt họ, chỉ bàn tán sau lưng. Ngay cả người đại diện của Lâm Tử Khâm trên đường về khách sạn cũng không nhìn được mà tám một chút.

"Cậu biết Cao Bác Vân với Trịnh Bảo Châu có chuyện gì không?" Lâm Tử Khâm với Cao Bác Vân có quan hệ bạn bè, nên chị ta đoán Lâm Tử Khâm biết chút nội tình.

Lâm Tử Khâm nằm dựa trên ghế, nhìn điện thoại, nghe anh ta hỏi vậy, bèn đáp một câu: "Chuyện gì là chuyện gì?"

"Cậu không thấy Cao Bác Vân đối xử với cô ấy quá tốt à?"

"À, anh nói cái này hả...." Lâm Tử Khâm nâng mắt nhìn chị ta, "Chắc Bác Vân muốn bồi dưỡng trọng điểm cô ấy, cậu ta ghen cô ấy lắm. Với cả cô ấy không có người đại diện cũng không có trợ lý, nên mới chăm sóc một ít."

Anh nói tới đây, người đại diện bỗng nhớ ra hôm nay chị tới thăm ban, Trịnh Bảo Châu ngồi ở khu nghỉ ngơi của Lâm Tử Khâm, còn dùng mặt trời nhỏ của cậu ta để sưởi. Nghe trợ lý nói Lâm Tử Khâm chủ động kêu cô ấy qua.

Người đại diện bỗng cảm giác lên: "Nên cậu cũng vì thế mới đặc biệt săn sóc cô ấy hả?"

Động tác của Lâm Tử Khâm khựng một chút, nghe ra ý ngoài lời của chị ta: "Chị Đình, chị không chỉ thấy Bác Vân có gì với cô ấy, giờ còn thấy em cũng có gì với cô ấy sao?"

"..." Người đại diện ho khẽ một tiếng, "Dẫu sao cô ấy cũng đẹp vậy mà, đừng bảo đàn ông, chị đây nhìn cô ấy cũng nảy ý định nữa là."

"..." Lâm Tử Khâm ngẩng đầu nhìn chị ta, "Chị Đình, chị phát ngôn ghê gớm hả."

Người đại diện nói: "Đừng có nghĩ bậy, chị là muốn ký cô ấy vào tay thôi."

"À..." Lâm Tử Khâm lại nằm về, "Nhưng nhìn như cô ấy không tính ký hợp đồng với công ty, lúc trước Bác Vân muốn ký với cô ấy, bị từ chối rồi."

"Ồi dối, từ chối cả đạo diễn Cao của chúng ta à?" Người đại diện cười một tiếng, "Cô gái này thú vị nhỉ."

Trịnh Bảo Châu lúc này đang làm tổ trên xe của Cao Bác Vân, nhắn tin mình xong việc lên nhóm. Khúc trực buổi ngày chẳng động tĩnh gì bỗng ngời lên,

nhưng là gửi tin nhắn riêng cho Trịnh Bảo Châu.

Khúc Trúc: Cậu không có mặt trời nhỏ à? Cậu đưa địa chỉ khách sạn cho tôi, tôi gửi một cái cho.

Trịnh Bảo Châu: Không cần, tôi không mang mặt trời nhỏ chủ yếu vì tôi lười cầm [ché mặt] người ta có cả đồng trợ lý, mang bao nhiêu đồ cũng được, tôi chỉ có một mình, xách cái ghế vác cái ba lô, đã nặng lắm rồi [ché mặt]

Khúc Trúc: À...vậy cậu có muốn thuê trợ lý không?

Trịnh Bảo Châu: Tôi cũng nghĩ rồi, nhưng tôi chỉ ở trong đoàn hai mươi ngày, hai mươi ngày sau chả lẽ tôi lại đuổi người ta? _(๖" ๔)_

Khúc Trúc:...

Hình như cũng có lý.

Khúc Trúc: Tự lái xe có tốt hơn không?

Trịnh Bảo Châu: Tôi cũng định thế, nhưng xe tôi khá rêu rạc, lái đến đoàn làm phím mọi người lại nghĩ nhiều. A, thật hâm mộ mấy con xe phổ thông ghê.

Khúc Trúc:...Cảm ơn, thấy nhột rồi đó. [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Nhưng đạo diễn Cao nói hàng ngày tôi đi ké xe anh ấy cũng được, tôi có thể mang nhiều đồ hơn chút [Đầu chó]

Khúc Trúc: Cậu vào đoàn được chào đón thật nể [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Giờ cậu mới biết? Từ nhỏ tôi đã rất được chào đón á

Khúc Trúc: Ờ [Cười mỉm] tôi ăn cơm xong rồi, tặng ca tiếp đây [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Sao cậu cứ gửi tôi cái này thế [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: [Cười mỉm] [Cười mỉm]

Khúc Trúc: [Cười mỉm] [Cười mỉm] [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: "..."

Cứu mạng, sao bọn họ lại trẻ trâu thế này.

"Đang nhắn tin với bạn trai à?" Cao Bác Vân ngồi bên cạnh đột nhiên nói một câu. Trịnh Bảo Châu chột dạ khóa điện thoại, cô cũng thấy quái sao mình lại có phản ứng như vậy!

"Nào cô, là bạn học cũ thôi." Trịnh Bảo Châu cất di động, quay qua Cao Bác Vân cười cười.

Cao Bác Vân nhướn mày: "Bạn học nam hả?"

Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta: "Cái đó quan trọng sao?"

"Không quan trọng thì cô khẩn trương làm gì?"

"..." Cô khẩn trương á? Đâu có, ha ha!

Lúc tới khách sạn, Trịnh Bảo Châu mới phát hiện phòng Cao Bác Vân đặt cho cô lại cùng tầng với Lâm Tử Khâm. Vai nhỏ như cô, đoàn làm phim không thể lấy nhiều dự toán để đặt phòng tốt như vậy, trước khi tới cô đã nghĩ rồi, nếu phòng kém quá cô sẽ tự bỏ tiền đổi phòng tốt hơn.

Không ngờ Cao Bác Vân đã giúp cô đến bước này luôn.

Trịnh Bảo Châu có chút hoảng: "Đạo diễn Cao, đoàn làm phim đặt cho tôi phòng tốt vậy luôn á?"

Cao Bác Vân gạt đầu, tỏ vẻ rất là bình thường: "Phòng bình thường sợ sếp Trịnh ở không quen chứ sao? Nếu cô lo kinh phí của đoàn phim không đủ, lúc

nào cũng có thể đầu tư cho chúng tôi."

"...Thế không được." Trịnh Bảo Châu kéo vali, "Làm thế không phải thành tôi mang tiền vào đoàn à? Truyền ra ngoài không tốt cho thanh danh của đạo diễn Cao đầu, tôi không thể làm chuyện tổn hại danh dự của anh được!"

"...A, thế phải cảm ơn cô lắm lắm."

"Khởi khởi, tôi tới rồi, tạm biệt đạo diễn Cao." Trịnh Bảo Châu quẹt thẻ mở cửa, cô kéo hành lý đi vào.

Tuy đoàn tan tầm sớm, nhưng bắt đầu quay cũng sớm, Trịnh Bảo Châu mới bốn giờ hơn đã phải dậy đánh răng rửa mặt, sau đó đi hóa trang tạo hình.

Để tránh tình huống buổi sáng ngủ quên, Trịnh Bảo Châu mới chín giờ hơn đã lên giường, chuẩn bị ngủ.

Giờ này học sinh tiểu học còn đang cày rank ấy chứ.

Trịnh Bảo Châu lướt điện thoại một lúc, chẳng mấy chốc đã buồn ngủ, cô lại kiểm tra một lượt các chương báo mình đã đặt, ngáp một cái rồi khóa điện thoại.

Hôm sau Trịnh Bảo Châu rời giường đúng giờ, hóa trang tạo hình xong sớm sửa theo Cao Bác Vân tới điểm quay. Hôm nay cô phải quay cảnh đánh nhau, hưng phấn cả một đường. Đoàn làm phim có thầy giáo chuyên chỉ đạo võ thuật, phụ trách dạy động tác cho Trịnh Bảo Châu. Hôm nay Trịnh Bảo Châu không được nhàn như hôm qua, luôn theo thầy giáo học chiêu thức, vì có nền tảng nhiều năm học múa, tính dẻo dai và khả năng không chế cơ thể rất tốt, học cũng không quá khó.

Những động tác này đều do thầy giáo đặc biệt thiết kế, tuy đặt vào thực chiến khẳng định chẳng đánh được ai, nhưng dùng để quay lại rất đẹp, trên người Trịnh Bảo Châu cổ định dây cáp, đã nóng lòng muốn thử.

"A, hồi hộp quá, đây là lần đầu tôi được treo dây cáp đây!"

Cao Bác Vân đang trao đổi động tác với chỉ đạo võ thuật ở bên cạnh nghe cô nói thế, vô thức nhìn cô một cái: "Tôi thấy cô hào hứng quá nhỉ."

"Có chút chút ha ha ha ha ha!" Dù gì trong lòng ai cũng có mộng võ hiệp mà, cái việc băng tường vượt nóc này, đã khắc vào DNA con dân nước ta rồi!

Sau khi động tác được chốt xong, Cao Bác Vân lần đầu hô bắt đầu quay. Cảnh hôm nay là sau khi Diệp Linh cứu nam chính, kẻ thù của nam chính tìm tới. Vị nam chính này mất trí nhớ mất triệt để, ngay cả chuyện mình biết võ công cũng quên, may mà Diệp Linh cũng có võ công bằng thân, đánh bay những kẻ tới gây chuyện.

Lúc Trịnh Bảo Châu được dây cáp kéo lên, vui sướng đến cười hở hớ giữa không trung: "Ha ha ha ha ha ha ha tôi biết bay, tôi biết bay này~~"

Cao Bác Vân: "..."

Hì vọng lúc sau cô cũng vui sướng như này.

Trịnh Bảo Châu bay trên trời hai lần, thì cơ bản năm được bí quyết, lúc này cô chỉ thấy quá đã, cô chính là tuyệt thế cao thủ!

Sau khi bị dây cáp kéo bay cả buổi sáng, Trịnh Bảo Châu hết cười nổi.

Bây giờ cô chỉ thấy ê ẩm khắp mình, người cũng mệt ghê gớm, ngày đông lạnh lẽo, vậy mà cô còn đổ mồ hôi đầy mình.

Thợ trang điểm theo đoàn tận dụng cơ hội chạy tới dặm lại lớp trang điểm cho cô, Trịnh Bảo Châu uống một miệng nước to, cảm giác mình không được nữa rồi: "Đạo diễn Cao, tôi hết nổi rồi, bay bao nhiêu lần thế vẫn chưa được sao?"

Cao Bác Vân ngồi trước máy giám sát nhìn hình ảnh, đầu chẳng thêm ngẩng lên, nói: "Vừa nãy cô còn phấn khởi lắm mà? Bảo trì sự phấn khởi đó"

đi."

"..." Vừa này không phải cô còn trẻ chưa trải sự đời à! Treo dây cáp kích thích đó, nhưng nó thít đau quá!

"Ờk, ăn cơm trước, cảnh này được rồi, chiều tiếp tục."

"..."

Cảnh diễn buổi chiều còn mệt tâm hơn, buổi sáng chỉ bay qua bay lại rồi lộn nhào, buổi chiều có rất nhiều động tác cần định hình trên không, hơn nữa thầy giáo võ thuật biết cô có nền tảng vũ đạo, đã thiết kế cho cô mấy động tác có độ khó cao, đẹp thì đẹp đó, nhưng đau cũng đau thấu trời...

Đau thì cũng thôi, còn phải không chế biểu cảm, đọc thoại, muốn để mọi người cảm thấy bạn thân nhẹ như yến, vô cùng thoải mái!

Giờ khắc này Trịnh Bảo Châu gửi lời xin lỗi tới toàn bộ diễn viên cô từng máng!!

Cô sai rồi!!!

Một ngày quay xong, Trịnh Bảo Châu cảm giác thân thể mình sắp rụng ra hết.

Cô ngồi liệt trên xe về khách sạn, nhìn bọn Mạnh Nhã Hâm không ngừng nhắn tin trong nhóm.

"Nhật ký hôm nay đâu? Ảnh hôm nay đâu? Sao lúc sáng hào hứng gửi cái video treo dây cáp xong là không thấy người đâu nữa!"

Trịnh Bảo Châu: ....Vì người sắp không còn rồi [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Tao bây giờ đang nghĩ, năm đó vì sao tao lại muốn đi lên con đường diễn viên này [Cười mỉm]

Mạnh Nhã Hàm: ...ơ kìa, mày bị sao thế?

Trịnh Bảo Châu: Tao bị treo dây cáp cả ngày, bây giờ cả người đau. Giờ tao chỉ muốn đi mát-xa toàn thân thôi [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Rốt cuộc tao cũng biết vì sao diễn viên cổ trang lại gầy thế rồi, vì gầy một tí thì ít đau một tí [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Trước khi tao mặc đai treo cáp, Lâm Tử Khâm còn thân thiết tới truyền thụ kinh nghiệm cho tao, dạy tao lót ít đồ vào sẽ đỡ đau hơn...kết quả vẫn quá là đau, người tao chắc là thâm tím hết rồi [Khóc lớn]

Sầm Đồng Đồng: Trời, quá thảm [Cười chảy nước mắt] ôm ôm, tối mày về khách sạn tự bôi ít thuốc đi, mày có thuốc chưa?

Trịnh Bảo Châu: Lâm Tử Khâm cho tao một ít, anh ấy đúng là người tốt [Khóc lớn]

Mạnh Nhã Hàm: Lâm Tử Khâm được nhắc nhiều nha

Sầm Đồng Đồng: Sao mày không ngẩng lên nhìn tên nhóm cái?

...Mạnh Nhã Hàm trầm mặt.

Trịnh Bảo Châu: Đạo diễn Cao bảo tao quay mấy lần là quen [ché mặt] có lẽ là bị dây cáp PUA luôn rồi [ché mặt]

Trịnh Bảo Châu gửi câu này xong, Khúc Trục lại nhấn riêng cô.

Khúc Trục: Giờ cậu thấy thế nào?

Trịnh Bảo Châu: ?Hóa ra cậu luôn nhìn trộm nha!

Khúc Trục: ....

Trịnh Bảo Châu: Tối tôi bôi ít thuốc rồi ngủ một giấc chắc sẽ tốt thôi, hôm

nay mệt quá

Khúc Trúc: Vậy cậu nghỉ sớm đi, cậu gửi địa chỉ khách sạn cho tôi, tôi đưa cậu ít đồ.

Trịnh Bảo Châu gửi địa chỉ cho anh, lại nằm liệt ra đó bất động. Hiện giờ cô cảm thấy cử động ngón tay đánh chữ thôi cũng mất sức.

Về khách sạn xong Trịnh Bảo Châu kiểm tra người mình một lượt, quả nhiên những chỗ bị thít đều tím hết cả, còn có chỗ bị xước da. Lần đầu tiên cô bị đau như thế là lúc vừa bắt đầu tập múa. Cũng hên lúc trước từng bị như thế, bây giờ cô mới không yếu ớt quá.

Cô tắm một cái, bôi thuốc cho mấy chỗ bị xước da, tự mình mát-xa một lúc, rồi nằm lên giường ngủ luôn.

Ngày hôm sau vẫn có cảnh đánh nhau của cô, nhưng không cần treo dây cáp thời gian dài, phần lớn là đánh đấm trên mặt đất. Lúc nghỉ ngơi cô vẫn ngồi chỗ cũ sưởi mặt trời nhỏ của Lâm Tử Khâm, nhìn Lâm Tử Khâm ở kia treo dây cáp.

Quả nhiên, nhìn người khác lộn mào trên không thì sướng hơn tự mình lộn mào trên không.

Trịnh Bảo Châu quay video lại, gửi vào nhóm: "Lâm Tử Khâm treo dây cáp đẹp quá đi mất, động tác gọn gàng xinh đẹp."

Mạnh Nhã Hàm: Đẹp giai! Hôm nay mày thấy sao rồi?

Trịnh Bảo Châu: Tốt hơn tí, quả nhiên con người sẽ dần chai lì với khổ đau [Giơ ngón cái]

Mạnh Nhã Hàm:.....

Đến tối, Trịnh Bảo Châu vẫn kè xe Cao Bác Vân về khách sạn như cũ. Bây giờ cô đã trường kỳ đặt ghế diễn viên với balo trên xe của Cao Bác Vân, lúc

xuống xe chỉ mang một cái túi nhỏ.

Khi xuống xe cô lại mang khẩu trang với mũ lên, Cao Bác Vân còn cố ý chòng ghẹo, nói còn chưa hot mà đã bọc kỹ thế.

Nói xong anh ta cũng mang khẩu trang lên.

Vừa vào đại sảnh khách sạn, quản lý sảnh đã nhận ra cô, còn khẽ gọi cô: "Cô Trinh, bên kia có một vị tiên sinh tìm cô."

Trinh Bảo Châu ngỡ ngác, nhìn theo hướng cô ấy chỉ. Trên sô pha khu nghỉ chân có một người đàn ông đang ngồi, anh mặc áo khoác dài màu đen, hơi dựa vào sô pha, đôi chân dài tùy ý vắt chéo trước người, trên đầu gối đặt một quyển tạp chí. Anh hơi cúi đầu, lật quyển tạp chí trong tay.

Trinh Bảo Châu ngần ngợ một chút, vì người đó chẳng phải ai khác, mà là Khúc Trực.

Sao anh lại chạy đến đây rồi?

Trinh Bảo Châu nói một tiếng với quản lý sảnh, rồi đi về phía Khúc Trực: "Khúc Trực, sao cậu tới đây?"

Khúc Trực nghe tiếng cô, quay đầu nhìn cô. Anh khép quyển tạp chí trên tay lại, đứng lên khỏi sô pha: "Chẳng phải đã bảo đưa đồ cho cậu à?"

"??" Trinh Bảo Châu đầu đầy hỏi chằm, "Gi, ý cậu là tự mình đưa đồ hả?"

"Đương nhiên."

Trinh Bảo Châu: "..."

Không phải chứ, sao cậu có thể nói năng hùng hồn thế?

Cao Bác Vân từ đằng sau đi tới, ánh mắt nhìn Khúc Trực đong đầy tò mò: "Anh đây là?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "À, là bạn học cũ của tôi."

Khúc Trúc thuận thế nhìn qua Cao Bác Vân, chào hỏi anh ta: "Vị này chắc là đạo diễn Cao? Rất vui được gặp anh."

"Thật vui, thật vui." Cao Bác Vân gật đầu với anh, nhìn Trịnh Bảo Châu nói với giọng hài hước, "Bạn học cũ của cô đẹp trai thật nhỉ."

"Ha ha vậy sao?" Trịnh Bảo Châu kéo cánh tay Khúc Trúc, đi về phía thang máy, "Tôi lên trước đây."

Cô nói xong cũng chẳng chờ Cao Bác Vân đáp lại, kéo Khúc Trúc đi luôn. Queo vào thang máy xong, cô mới thả Khúc Trúc ra, đánh giá anh hai lượt: "Chẳng phải cậu bảo đưa đồ cho tôi à? Đồ đâu?"

Khúc Trúc há miệng, chuẩn bị nói chuyện, Trịnh Bảo Châu lại tá hỏa nói: "Đừng bảo đồ là bản thân cậu đây nhé??"

"..." Khúc Trúc lặng đi một lát, gật đầu nói: "Lý do của cậu hay đây, lần sau dùng được."

Trịnh Bảo Châu: "..."

"Nhưng lần này chắc phải để cậu thất vọng rồi, tôi để đồ trong phòng."

Trịnh Bảo Châu ngỡ ra: "Cậu còn đặt phòng à?"

"Không thì sao?" Khúc Trúc liếc cô, "Cậu không định mời tôi qua ở phòng cậu chứ?"

"..." Trịnh Bảo Châu nghẹn họng, "Cậu không đi làm à?"

"Mai là cuối tuần, được nghỉ."

"...À."

Cửa thang máy mở ra, Khúc Trục theo Trịnh Bảo Châu đi vào, ấn tầng mình ở: "Đến phòng tôi lấy đồ trước nhé."

"Ừ." Trịnh Bảo Châu ngửa đầu nhìn ánh một cái, "Cậu mang những gì thế?"

"Có đồ ăn với cả thuốc bôi." Khúc Trục nói, rũ mắt nhìn cô, "Không phải cậu bảo muốn mát-xa à?"

"?" Trịnh Bảo Châu dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn, "Chờ nên? Đừng bảo tôi là cậu có cả ngón nghề này nhé?"

Khúc Trục đáp: "Tay nghề của tôi lần trước chữa phải cậu đã thể nghiệm rồi sao?"

Ánh vừa dứt lời, cửa thang máy "Đình" một cái mở ra, hai người trẻ tuổi đứng ở cửa, nhìn họ với ánh mắt ái muội.

"..." Trịnh Bảo Châu lại lấy một cái khăn trang trong túi mình ra, đưa cho Khúc Trục, "Cậu cũng đeo đi."

Chương 42: Tôi qua cô ngủ ở phòng anh ta hả...

Phòng của Khúc Trục còn cao hơn Trịnh Bảo Châu một tầng, vì khách sạn này thường có đoàn làm phim vào ở, cho nên có không ít fans tới cắm chốt, thường kín phòng, Khúc Trục đặt sát ngày, chỉ có thể đặt phòng luxury.

Trịnh Bảo Châu theo anh vào, tháo khẩu trang nhìn quanh phòng một lượt: "Không nhìn ra nha, cậu còn xa hoa đậm đậm thế cơ."

"..." Khúc Trục cạn lời, "Xa hoa thì thôi, cậu nhìn đâu mà ra đậm đậm hả?"

Trịnh Bảo Châu nhìn bồn tắm lớn chỗ hai người đặt trước cửa sổ: "Người đứng đắn ai lại để bồn tắm ở đây?"

"...Đó là khách sạn đặt, tôi cũng rất tò mò với cái bố cục này đây." Khúc Trục vừa nói, vừa mở vali của mình ra, "Mấy thứ này đều chỗ cậu đây."

Trịnh Bảo Châu sáp lại nhìn, trong vali của Khúc Trục có túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt, hai bên là rượu thuốc và cao dán, kỳ quái nhất là, anh còn mang một cái thùng ngâm chân gấp gọn!!

Trịnh Bảo Châu xách cái thùng ngâm chân ra, đặt lên sàn mở ra: "Cái này cũng chuẩn bị chỗ tôi à?"

"Ừ, ngâm chân có thể giảm bớt mệt mỏi, để tiện mang đi, tôi còn cố ý chọn một cái gấp gọn được."

"...Cậu nghĩ chu đáo thật đây."

Khúc Trục không ý kiến: "Hay cậu thử xem? Tôi thấy đánh giá không tệ đâu."

"Tôi đợi lát về phòng rồi ngâm." Trịnh Bảo Châu dịch cái thùng ngâm sang bên, cầm đồ ăn vặt trong cái túi to ra, "U là trời, cậu tới làm bồ tát à? Cậu thế này tôi hơi hoảng nha."

Khúc Trục nhấp đôi môi hơi khô của mình, mở miệng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, là dì Tô bảo tôi chăm sóc cậu thôi."

"Hả?" Trịnh Bảo Châu nghe thế, tay run lên, "Mẹ tôi biết tôi vào đoàn phim?"

"...Dì ấy mà biết, cậu còn êm đẹp ở đây được à?"

"...Cũng phải." Trịnh Bảo Châu chẹp miệng một cái, "Vậy cậu dọa người ta làm gì?"

Khúc Trục hơi sưng người: "Ý tôi là, lúc tôi vào ở khách sạn, dì Tô có kêu tôi bình thường chăm sóc cậu nhiều hơn. Tôi ở chỗ cậu lâu thế, cũng nên báo đáp chút, phải không?"

"Đương nhiên rồi!" Anh nói vậy, Trịnh Bảo Châu phần khởi hẳn lên, "Cậu có biết phòng cậu ở bao tiền một đêm không hả? Tôi cho cậu ở miễn phí đó! Nói ra, tôi thấy tôi còn lỗ to ấy!"

"...Vậy lần sau tôi lại đưa chỗ cậu." Khúc Trục nói xong, lấy cao dán ra, "Đây đều là cao dán các cụ bên nhà tôi dùng qua thấy tốt, cậu đau ở đâu thì dán một miếng, rất hiệu quả. Rượu thuốc tôi cũng mang tới, cậu bị thâm ở đâu?"

"..." Trịnh Bảo Châu nghe câu hỏi này, khẽ ho một tiếng, "Cậu thông minh thế, cậu đoán xem đeo dây cáp thì chỗ nào dễ bị thâm nhất?"

Khúc Trục: "..."

Anh ngoảnh đầu đi, cũng khẽ ho một tiếng: "Vậy tự cậu bôi nhé, chú ý thủ pháp."

"Ờm..." Trịnh Bảo Châu ngửa đầu nhìn anh một lát, đặt quà vặt trong tay

xuống rồi ghé lại gần bảo: "Thật ra eo tôi cũng đau, cậu có thể ấn giúp tôi tí không? Coi như bù tiền phòng."

"Ừ..."

Khúc Trúc dọn qua sô pha, đưa hai cái gối ôm cho Trịn Bảo châu: "Cậu nằm úp lên đây nhé."

"Ờ." Trịn Bảo Châu cởi áo khoác ra, tóc cũng vén lên, nằm úp xuống sô pha, "Cậu nhẹ chút nhé, cái eo già này của tôi dễ gãy lắm."

"..." Khúc Trúc đi rửa tay trước, ngoài vệ sinh chỗ sạch, còn đặc biệt dùng nước nóng cho tay ấm lên. Lau khô tay xong, anh quay lại phòng khách, ngồi xuống cạnh Trịn Bảo Châu.

Trịn Bảo Châu chỉ mặc một cái áo len rộng, quần bò bên dưới cũng là loại trễ eo, thật ra lại tiện. Khúc Trúc duỗi tay, trước khi vén áo cô, còn đánh tiếng: "Tôi chuẩn bị vén áo cậu lên nhé."

"..." Câu thông báo này rất nghiêm túc, Trịn Bảo Châu nghe tự dưng muốn cười. Cô tự đưa tay, kéo áo len lên, lộ ra một đoạn eo.

Bên trong cô không mặc gì khác, trực tiếp thấy da trần, mùa đông mặc dày, Khúc Trúc trước không phát hiện, giờ bỗng thấy thế, anh mới phát hiện eo của Trịn Bảo Châu còn thon hơn anh tưởng tượng.

Eo cô rất đẹp, đường cong nuột nà chạy một đường đi xuống, biến mất dưới lớp quần bò.

"Cậu đang làm gì đây?" Trịn Bảo Châu chờ nửa ngày, không thấy anh có động tĩnh, quay lại nhìn một cái. "Không bị eo nhỏ của tôi mê hoặc đây chứ."

"..." Khúc Trúc kéo khóe miệng, nhìn cô bảo: "Tôi chỉ đang nghĩ, sao cậu lại không mặc áo giữ nhiệt."

Trịn Bảo Châu: "..."

Cậu nhìn sau eo của gái đẹp mà lại nghĩ về áo giữ nhiệt hả! Cậu hết cứu rồi!!

"Lúc tôi đóng phim có mặc áo ở trong, thay đồ ra thì cởi mất." Trịnh Bảo Châu bĩu môi, lại nằm úp xuống, "Cậu đừng rề rà nữa, tôi còn muốn về phòng ngủ sớm đó."

Khúc Trúc trầm mặc đổ ít rượu thuốc ra lòng bàn tay, dùng tay ủ ấm, sau đó khẽ ấn lên eo Trịnh Bảo Châu. Thủ pháp của anh thành thạo, lực độ vừa phải, làm Trịnh Bảo Châu thoải mái đến nheo mắt: "Khác không nói, tay nghề của cậu quả thật không tồi, cậu đặc biệt luyện qua à?"

"Có học một chút, lúc trước có xoa bóp cho các cụ trong nhà."

"À..." Trịnh Bảo Châu cọ cọ lên gối như một chú mèo, bỗng dưng có chút buồn ngủ, "Sau này cậu về hưu, có thể chuyên môn đi làm môn này á."

"...Cảm ơn cậu khẳng định, nhưng không cần đâu." Khúc Trúc lại đổ ra chút rượu thuốc, ủ ấm trên tay rồi tiếp tục bóp eo cho Trịnh Bảo Châu.

Da của Trịnh Bảo Châu rất mịn, xúc cảm rất tốt, trên eo cũng không có mỡ thừa, dùng tay con trai mà đo, thì thật đúng là 'một vòng tay ôm gọn' như trong sách miêu tả.

"Có phải cậu hơi gầy rồi không?" Khúc Trúc nhẹ giọng hỏi một câu. Qua một lúc mà chẳng thấy Trịnh Bảo Châu phản ứng gì, Khúc Trúc đưa mắt lên nhìn một cái, thấy cô đã nằm úp trên sô pha ngủ rồi.

"..." Anh cũng chẳng ngờ, hóa ra tay nghề của anh đã xịn xò như vậy rồi.

Nôm Trịnh Bảo Châu có vẻ rất mệt, Khúc Trúc cũng không gọi cô dậy. Anh kéo áo len đang cuộn lên của cô xuống, ôm cô từ sô pha lên, cẩn thận từng li từng tí đặt cô lên giường trong phòng ngủ.

Vẫn nghĩ Trịnh Bảo Châu ngủ một lúc sẽ tự dậy, nhưng cô ngủ rất say, mãi chẳng thấy dấu hiệu tỉnh. Khúc Trúc xử lý công việc một lúc, đến phòng ngủ

xem cô, rồi đánh ôm chấn ra sô pha ngủ.

Trịnh Bảo Châu bị chuông báo thức gọi dậy. Cô mơ mơ màng màng đưa tay ấn tắt chuông ở đầu giường, xoa tóc ngồi dậy. Lúc này mới bốn rưỡi, Trịnh Bảo Châu tỉnh táo lại, mở cái đèn con nhìn xung quanh.

Cái phòng này hình như không phải của cô??

Cô vô thức nhấc chân lên nhìn nhìn, thấy áo quần mình vẫn ngay ngắn trên người, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Không đúng, tối qua cô đâu có uống rượu, sao lại chạy tới phòng người ta ngủ chứ?

"..." Cô nhớ rồi, Khúc Trục!!

Cô nhanh chóng đứng dậy, mang dép đi ra khỏi phòng, thấy Khúc Trục đang ngủ trên sô pha. Sô pha của căn phòng này tuy không ngò, nhưng vẫn tội cho cặp chân dài không chỗ đặt của Khúc Trục rồi.

Dáng vẻ ôm chấn ngủ trên sô pha của anh đáng thương ghê.

Trịnh Bảo Châu đứng đó ngắm anh một hồi, rồi im lặng vào phòng vệ sinh, lấy bộ bàn chải mới ra đánh răng. Cô vừa đánh răng vừa nhìn mình trong gương để kiểm điểm.

Tối qua cô lại ngủ trong phòng đàn ông mà chẳng phòng bị gì, thật quá nguy hiểm! Nhưng cũng không trách cô được, chỉ trách Khúc Trục mát xa thoải mái quá hic!

May người hôm qua là Khúc Trục...Ặc, nếu không phải Khúc Trục, cô cũng không để người ta mát xa nhỉ?

Chờ nên không phải vì mình thiếu cảnh giác, ùm.

Cô đi vào gần gương, chăm chăm nhìn mặt mình. May là hôm qua cô đã tẩy trang ở đoàn phim, bằng không tên trai thẳng như Khúc Trục chắc chắn không biết tẩy trang giúp cô.

A, ngay cả nội y anh cũng chẳng cởi giúp cô nữa là!

Thời thời, anh còn biết giúp cô đắp chăn là đã không sai rồi, hơn nữa tối qua cô mặc nội y ngủ lâu như thế, mà chẳng thấy khó chịu tí nào...

Mì ngủ như chết vậy sao,

Đánh răng rửa mặt xong, Trịnh Bảo Châu cũng không về phòng, tính đi thẳng đến khách sạn hóa trang. Cô đi ra phòng khách, lại nhìn Khúc Trực đang ngủ trên sofa một cái, nhẹ tay nhẹ chân kéo cửa.

Tài xế của Cao Bác Vân đã lái xe tới, mấy hôm nay ngày nào Trịnh Bảo Châu cũng ngồi chiếc xe này, anh ta cũng nhận ra cô. Trịnh Bảo Châu chào anh tài xế một tiếng, rồi kéo cửa ngồi vào. Cao Bác Vân chẳng bao lâu cũng xuống, lúc thấy Trịnh Bảo Châu trên xe thì cười một tiếng ái muội.

Trịnh Bảo Châu bị anh ta cười đến nổi hết da gà da vịt: "Đạo diễn Cao, đêm hôm khuya khướt, anh đừng dọa người thế được không?"

Cao Bác Vân ngồi lên xe, còn nhìn cô mờ ám: "Bạn học cũ hôm qua, có phải là bạn học cũ cô bảo hôm trước không?"

Trịnh Bảo Châu vô thức cách xa anh ta một chút: "Phải, anh lại muốn nói gì?"

Cao Bác Vân càng cười ẩn ý hơn: "Được lắm Bảo Châu, còn biết mang đàn ông tới đoàn làm phim nữa."

"...Từ từ đã." Mí mắt Trịnh Bảo Châu khẽ giật, "Anh có hiểu làm gì không? Cậu ta chỉ tới đưa đồ sưởi ấm cho tôi thôi."

"Ồ, đồ sưởi ấm à." Cao Bác Vân nhìn cô với vẻ "Tôi hiểu mà", "Ở bên ngoài lâu quá thật cần sưởi ấm, tối qua..."

"Anh mau dừng lại đi!" Trịnh Bảo Châu trực tiếp cắt lời anh ta, "Phế liệu màu vàng[1] trong đầu anh sắp tràn ra rồi kìa."

"Ha." Cao Bác Vân khẽ cười một tiếng, cặp mắt kia như nhìn thấu tất cả, "Khởi giả vờ nữa, tối qua cô đâu có về phòng, cô ngủ ở phòng anh ta phải không?"

Trịnh Bảo Châu: "..."

"Đều là người trưởng thành cả rồi, có gì phải xấu hổ."

Trịnh Bảo Châu xoa mặt: "Sao anh biết tôi không về phòng?"

Cao Bác Vân liếc xéo cô: "Cô có biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn không? Cô tưởng chuyện này giấu được chắc?"

"..."

"Nhưng cô không phải sợ, bây giờ cô chưa hot, không ai để ý. Đợi cô hot rồi thì phải chú ý hơn."

"..." Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta, "Nếu tôi nói, tối qua tôi chỉ thuận túy là ngủ trong phòng cậu ấy thôi, anh có tin không?"

"Cô thấy sao?" Cao Bác Vân nhìn cô như nhìn con đàn.

Trịnh Bảo Châu: "..."

Có phải cô nháy Hoàng Hà cũng không rửa sạch rồi không!

"Tối qua hai người không kịch liệt quá chứ? Nếu ảnh hưởng quay hôm nay thì tôi không tha đâu đấy."

Trịnh Bảo Châu: "..."

Anh mau im miệng đi!

Lúc Khúc Trực tỉnh dậy, Trịnh Bảo Châu cũng vừa hóa trang xong. Anh dậy

khởi sô pha, hoạt động cơ thể cứng ngắc, sau đó nhìn thấy đồng đồ ăn vặt, rượu thuốc, thùng ngâm chân vẫn để nguyên xi ở phòng mình.

"..." Anh chỉ đặt phòng một đêm, mấy thứ này phải gửi lễ tân cho Trịnh Bảo Châu à?

Anh vào phòng ngủ ngó một cái, quả nhiên Trịnh Bảo Châu đã đi rồi, cũng không biết cô đi lúc nào. Khúc Trục về lại phòng khách, kéo hết rèm cửa ra, vừa quay lại, thì thấy trên bàn trà dè một tờ giấy,

Anh mắt anh hơi rung rinh, bước tới dịch cái gạt tàn ra, cầm tờ giấy lên.

"Khúc Trục tôi đến đoàn phim dọn gạch đây! Trước khi đi cậu chuyển đồ vào phòng giúp tôi nhé, tôi đặt thẻ phòng trên bàn đây!"

Khúc Trục cúi đầu nhìn một cái, trên bàn quả nhiên có một cái thẻ phòng.

Anh cúi người nhón cái thẻ phòng lên, khẽ cười. Trịnh Bảo Châu biết ra lệnh thật đấy.

Anh đơn giản đánh răng rửa mặt, rồi cầm thẻ phòng Trịnh Bảo Châu để lại trước, kéo vali tới thẳng cửa phòng cô. Anh đứng ngoài cửa quẹt thẻ, cửa kêu tích tích rồi mở ra.

Lúc Lâm Tử Khâm đi qua, vừa khéo nhìn thấy một anh chàng lạ mặt đang quẹt thẻ phòng Trịnh Bảo Châu.

Hơn nữa anh ta còn xách cái vali.

"..." Lâm Tử Khâm mang khẩu trang, đi qua anh, ánh mắt cứ đặt lên người đôi phương, ngay cả hai trợ lý theo sau anh ta, cũng đánh giá anh chàng đẹp trai này với đầy hiều kì.

Tay mở cửa của Khúc Trục khựng lại, cũng nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Khâm.

Ở tầng này chắc chắn không phải diễn viên nhỏ, ừm, ngoại trừ Trịnh Bảo

Châu. Về phần sao anh lại biết người đối diện là diễn viên...ngoại trừ việc có hai trợ lý theo sau anh ta, còn là bởi anh ta trông rất giống mình tính.

Có lẽ đó chính là khí chất mình tính người ta thường nói.

Người đàn ông mang khẩu trang, che phân nửa gương mặt, nhưng mấy hôm nay Khúc Trục đã xem quá nhiều ảnh của anh ta trong nhóm, cũng nhớ được mặt mũi anh ta.

Chủ nhân của cặp mắt này, nếu không nhầm thì chính là Lâm Tử Khâm.

Hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, ai cũng không mở lời, Khúc Trục kéo hành lý đẩy cửa vào trong, Lâm Tử Khâm cũng đi qua cửa phòng, rẽ vào khu thang máy.

Hai trợ lý phía sau anh ta lúc này mới không tìm được hóng hớt: "Anh chàng mới này là ai nhỉ? Đẹp trai quá đi."

"Công nhận quá đẹp trai, mới đầu tớ còn tưởng là ngôi sao nào! Có lẽ là bạn của Trịnh Bảo Châu, tớ thấy anh ta dùng thẻ phòng mở cửa."

"Anh ta còn mang vali cơ, là bạn trai của Trịnh Bảo Châu hả?"

"Có thể, hóa ra Trịnh Bảo Châu có bạn trai rồi!"

"Đại mỹ nữ có bạn trai cũng chẳng lạ, hơn nữa bạn trai cô ấy còn đẹp giai thế mà."

"Cậu nói đúng."

Lâm Tử Khâm ở phía trước khụ một tiếng, cắt lời họ: "Đừng hóng hớt thế, lát nữa đến đoàn phim không được nói linh tinh."

Hai trợ lý gật đầu: "Yên tâm ạ, bọn em biết chừng mực!"

Khúc Trục vào phòng đặt hành lý trong phòng Trịnh Bảo Châu, rồi tính đưa

cả vali cho cô. Anh chụp vali một cái, rồi gửi cho Trịnh Bảo Châu: "Đưa đồ cho cậu rồi nhé, thẻ phòng để trên bàn."

Trịnh Bảo Châu thấy tin, trả lời anh một cái tay ra hiệu "OK".

Khúc Trúc nhìn khung thời một lát, nghĩ có nên nói cho cô biết chuyện vừa này gặp Lâm Tử Khâm không. Anh nghĩ một lát, cuối cùng vẫn khóa điện thoại lại.

Lâm Tử Khâm hôm nay hóa trang cuối cùng, lúc anh ta tới phim trường, Trịnh Bảo Châu đã quay xong một cảnh. Qua mấy ngày cộ sát, Trịnh Bảo Châu đóng cảnh đánh đấm đã thuần thục, cũng ngày càng có vị.

Lâm Tử Khâm vừa tới, cũng bị Cao Bác Vân kéo đi quay. Giữa lúc nghỉ, Trịnh Bảo Châu ngồi cùng Lâm Tử Khâm sưởi mặt trời nhỏ. Lâm Tử Khâm nghĩ một lát, vẫn quyết định nhắc Trịnh Bảo Châu một câu: "Khách sạn chúng ta ở, có rất nhiều fans với paparazzi theo dõi đấy."

Trịnh Bảo Châu: "?!!"

Lẽ nào chuyện tối qua cô ngủ ở phòng Khúc Trúc, đã bị mọi người biết hết rồi sao!

[1] Ý chỉ những suy nghĩ về chuyện xxx

Chương 43: Mà y thích ăn bàn phím 87 nút hay...

Chuyện này phải giải thích cho rõ ràng!

"Thầy Lâm, anh nói thế, cò phải vì nhìn thấy gì không ạ?" Trịnh Bảo Châu chằm chằm hỏi.

Lâm Tử Khâm khẽ gật đầu, ra vẻ biết nhưng không nói toạc.

Trịnh Bảo Châu vỗ ghe của mình một cái: "Không phải, mọi người thật sự hiểu lầm, hôm qua bạn học của em tới thăm, cậu ấy biết em đóng phím bị chút thương, nên mang cho em không ít cao dán với rượu thuốc....."

Ánh mắt Lâm Tử Khâm khẽ nhúc nhích: "Bạn học của em? Anh thấy cậu ta kéo hành lý vào phòng em, anh còn tưởng là bạn trai em chứ."

"Hả?" Đầu Trịnh Bảo Châu lag một chút, rồi mới nhận ra Lâm Tử Khâm không phải nói chuyện tối qua cô ngủ ở phòng Khúc Trục, "À, là sáng nay anh thấy cậu ấy ạ?"

"Ừ, cậu ta quẹt thẻ vào phòng."

"Thế đúng rồi, sáng em đi gấp quá, nên kêu cậu ấy để giúp đồ vào phòng."

Lâm Tử Khâm nhìn cô, ánh mắt có phần kinh ngạc: "Trong cái vali to đầy toàn là đồ mang cho em?"

"Vâng, cậu ấy còn chuẩn bị cho em cả thùng ngâm chân, sao không nhiều được?"

Lâm Tử Khâm cười một tiếng: "Cậu ta nghĩ chú đão thật." Ánh nhìn Trịnh Bảo

Châu mày cái: "Bạn học này đang theo đuổi em hả?"

"..... Hờ?" Trịnh Bảo Châu lần này còn lag lâu hơn, Khúc Trúc theo đuổi cô? Sao có thể!

"Không ạ, cậu ấy dùng mấy cái này để bù tiền phòng thôi."

"Tiền phòng?" Lâm Tử Khâm có nghe Cao Bác Vân nói, Trịnh Bảo Châu có sản nghiệp riêng, hình như là nhà hàng, khách sạn này nọ. Anh ta nhẹ nhàng gạt đầu, không hỏi gì thêm, nhưng vẫn giải thích với Trịnh Bảo Châu: "Anh nói em cái này, chỉ muốn nhắc em đừng rêu rạc quá. Em biết mấy tay paparazzi thích đào móc loại tin này nhất mà."

"Vâng, vâng em biết ạ." Trịnh Bảo Châu cười với anh ta, không có ý trách anh, "Cơ mà bọn họ muốn đào cũng đào anh chứ, vô danh tiểu tốt như em chắc họ chả có hứng thú."

"Cái này thì khó nói." Lâm Tử Khâm nói, "Điều kiện ngoại hình của em rất xuất sắc, bọn họ nhìn thấy em không chừng sẽ tiện tay chụp mấy pô."

"....." Nói rất có lý, quả nhiên cô vẫn phải khổ vì xin đẹp!

Hai người đang trò chuyện, một diễn viên khách mời mới đi qua. Cảnh quay của mấy ngày kế đều nằm xung quanh căn nhà gỗ nhỏ của Diệp Linh, chủ yếu là tình tiết khi nàng vừa nhặt được nam chính. Gần nhà gỗ có một thôn trang, trong thôn có một cô gái sẽ thường thường đến đưa đồ ăn đồ uống cho Diệp Linh, bà tám chuyện trong thôn, cũng theo nàng học chút y thuật. Trong thôn nếu ai bị chút đau đầu nhức óc, cô gái có thể giải quyết thì tự giải quyết, không giải quyết được, mới đến tìm Diệp Linh.

Khách mời mà đoàn làm phim tìm đến, là để diễn cô gái này.

"Bảo Châu! Chúng ta rất cuộc được ở cùng đoàn rồi!" Giọng nói quen thuộc vang lên, Trịnh Bảo Châu theo tiếng nhìn lại, thấy Vương Tinh Nghệ đã lâu chưa gặp. Cô vui mừng đứng lên: "Vương Tinh Nghệ, thôn dân là cậu diễn hả?"

"Ừ, cuối cùng tớ cũng qua sát hạch khách mời, hu hu hu!" Vương Tín Nghệ vui vẻ ôm chầm lấy Trịnh Bảo Châu, "Cọ vận may của cậu quả nhiên có tác dụng!"

"Là cậu đủ thực lực ý!"

Cao Bác Vân thấy các hai người các cô có vẻ rất quen, hỏi Trịnh Bảo Châu: "Quen à?"

"Đúng vậy, là chị em cùng nhóm tiền cảnh lúc trước của tôi, bây giờ đã là khách mời!"

Vương Tín Nghệ bị cô nói đến phát ngượng, đặc biệt là khi phát hiện Lâm Tử Khâm còn đang nhìn hai cô.

A a a a cô lại được dẫn cùng Lâm Tử Khâm rồi, lần này cô còn có lời thoại nữa!!

Nổ lực quả nhiên có hồi báo! T^T

Hai người ôn chuyện mấy câu xong, Cao Bác Vân lại hô bắt đầu quay. Hôm nay Trịnh Bảo Châu phải dẫn một cảnh cũng Lâm Tử Khâm, là cái kiểu cũng thật trăm phần trăm ấy.

Lâm Tử Khâm tuy gầy, nhưng người lại cao, cũng lên vẫn có chút lao lực. Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm đứng một bên thương lượng với Cao Bác Vân hồi lâu, cuối cùng xác định lát nữa phải cũng thế nào đi thế nào. Vương Tín Nghệ chờ đến khi Trịnh Bảo Châu quay lại, sáp lại nói với cô: "Người cậu không cũng được, tớ có thể làm thế thân cho cậu, tớ là đại lực sĩ sức cực lớn đó!"

"..... Khởi đi." Trịnh Bảo Châu nghi ngờ nhìn cô nàng, "Cậu vừa thấy Lâm Tử Khâm là nhìn cả chân, còn có sức cũng anh ấy?"

Vương Tín Nghệ: "....."

Bảo cậu nói gì mà bạo quá zậy?

Khi bắt đầu quay chính thức, Trịn Bảo Châu làm Vương Tín Nghệ biết cái gì là đại lục sĩ chân chính, một anh chàng cao như Lâm Tử Khâm, vậy mà bị cô nhẹ nhàng cồng lên, phát huy tốt hơn hẳn mấy lần cồng thử trước.

Tuy cốt truyện là Diệp Linh cồng nam chính trọng thương một đường từ dưới vách núi trở về nhà gỗ nhỏ của nàng, nhưng đóng phim chắc chắn không cần cồng thật đi xa đến thế, Cao Bác Vân chỉ lấy mấy điểm tiêu chí, kêu Trịn Bảo Châu cồng đi, lúc sau cắt nối biên tập lại là được.

Vương Tín Nghệ dẫn cô thôn nữ nhỏ tí chờ trước nhà gỗ, hôm nay cô gái đưa đồ ăn cho Diệp Linh, phát hiện người không ở, bèn chờ bên ngoài, kết quả thấy nàng ấy cồng một người đàn ông người đầy máu về, vội vàng chạy lại hỗ trợ.

"Cắt, lại lần nữa!" Cao Bác Vân kêu dừng, bảo Trịn Bảo Châu làm lại lần nữa.

Trịn Bảo Châu đã cồng Lâm Tử Khâm đi mấy lượt: "....."

Có là đại lục sĩ cũng không chịu nổi giày vò như vậy á! Tôi qua Khúc Trục ăn cái eo xem như công cốc, hôm nay về còn bị nặng hơn!

Nhưng ở đoàn phim lời của đạo diễn là lớn nhất, cho dù Trịn Bảo Châu lúc này đã cồng đến eo đau lưng đau, vẫn phải chịu thương chịu khó trở về cồng lại lần nữa.

Hôm nay quay xong, Trịn Bảo Châu phát biểu cảm nghĩ nhân sinh vào nhóm.

Trịn Bảo Châu: Trai đẹp có đẹp đi nữa, cũng chỉ là một đồng xương đồng thịt nặng cân mà thôi [mỉm cười]

Mạnh Nhã Hàm:??? Đây là cảm nghĩ của mày sau khi cồng Lâm Tử Khâm

hôm nay à! Mà y không được thì bỏ ra cho tao tở!

Trịnh Bảo Châu: Tao thì muốn buông thật đấy, nhưng đạo diễn không cho á [mỉm cười]

Sầm Đồng Đồng: Mà y thế là không đúng rồi, mà y cũng là Lâm Tử Khâm cơ mà, không phải một con lợn rừng! Chẳng lẽ mà y không có cảm giác mặt đỏ tim đập, nai con chạy loạn tí nào à!

Trịnh Bảo Châu: Cũng lâu rồi, là trai đẹp hay lợn rừng cũng chả khác gì nhau [mỉm cười] trong lòng chỉ còn lại bản năng cầu sinh, không có những d.ục vọng trần tục kia đâu

Trịnh Bảo Châu: [Tay bung hoa sen.jpg]

Mạnh Nhã Hàm:..... Lâm Tử Khâm đã gầy vậy rồi! Mà y nhìn cái eo nhỏ của anh ấy đi, mà y nói lại lần nữa mà y không có d.ục vọng trần tục xem!

Lâm Tử Khâm chủ yếu đóng phim cổ trang, đồ diễn khá nhiều lớp lại còn thường xuyên treo dây cáp, cứ thế trong ba lớp ngoài ba lớp, hơi béo một chút nhìn trên màn hình sẽ khá to, cho nên anh ta càng chú ý quản lý cân nặng hơn các sao nam khác.

Trịnh Bảo Châu: Eo anh ấy trông gợi cảm thật, nhưng tao cũng anh ấy, cảm giác xương còn nhiều hơn thịt =. =

Mạnh Nhã Hàm:??? Mà y còn chê anh ấy sờ không ngon đúng không!

Mạnh Nhã Hàm: Mà y thử xem @ Khúc Trực sờ có ngon không, eo cậu ta cũng nhỏ đấy

Sầm Đồng Đồng:?? Không cần, chúng ta tiếp tục vui vẻ thảo luận Lâm Tử Khâm đê

Khúc Trực im lặng bao lâu bỗng chát lên nhóm một câu: "Tôi hẳn là tốt hơn anh ta một chút, anh ta ngoài đời còn gầy hơn trên TV."

Mạnh Nhã Hàm:?? Cậu thấy anh ấy ngoài đời kìa nào??

Khúc Trục ngồi lên một cái, rồi lại im.

Mạnh Nhã Hàm: @ Khúc Trục, không phải cậu đi thăm ban đây chứ?? @
Trịnh Bảo Châu

"....." Trịnh Bảo Châu cũng im.

Mạnh Nhã Hàm: Giới lắm, không đứa nào nói gì. Đồng Đồng, mày xem mày thích ăn bàn phím 87 nút, hay 104 nút?

Sầm Đồng Đồng:..... Cảm ơn, tao thích không ăn bàn phím [mỉm cười]

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục nhắn tin riêng với cô: "Eo cậu thế nào?"

Trịnh Bảo Châu cảm nhận một chút, rồi đáp: "Cảm giác hôm qua mát-xa coi như bỏ, hay là lần sau cậu gửi cho tôi cái ghế mát xa luôn đi."

Khúc Trục:.....

Trịnh Bảo Châu lúc này đang ngâm chân bằng cái thùng Khúc Trục đưa cho cô, cô chụp ảnh cái thùng ngâm chân, gửi Khúc Trục: "Thùng ngâm chân dùng rất tốt, buổi tối tôi lại thử cao dán cậu cho."

"Ừ, chắc sẽ đỡ hơn." Khúc Trục gửi câu này xong, lại thêm câu nữa, "Đoàn làm phím của cậu diễn cảnh công như này không có thể thân à? Còn bắt cậu công thật?"

Trịnh Bảo Châu gửi cho anh một dấu chấm hỏi: "Cậu cũng dùng thái độ này để nghiên cứu khoa học à?"

Khúc Trục: "....."

Biết trả treo đây, anh thấy cô nàng này thích công Lâm Tử Khâm thì có.:

Khúc Trục khóa màn hình điện thoại.

Trịnh Bảo Châu ở đoàn phim quay được một nửa, thì đúng dịp Lâm Tử Khâm sinh nhật. Hôm nay có fans của Lâm Tử Khâm tới thăm ban, tặng cho anh một cái bánh sinh nhật đặt riêng siêu to, còn mua rất nhiều đồ ăn, mời toàn bộ người trong đoàn ăn cơm.

Trịnh Bảo Châu hứng thú bưng bưng phát sóng trực tiếp trong nhóm: "Mau xem này, tao tưởng chỉ trong tiểu thuyết mới có bánh kem lớn như vậy!"

Mạnh Nhã Hàm: Đỉnh vậy, cái này phải 10 mét mét? Fans có tiền thật đây!

Trịnh Bảo Châu: Nói quá, nhưng cũng lớn hơn giường của tao

Trịnh Bảo Châu: Đoàn phim hôm nay nhiều đồ ăn lắm! Nhiều cực! Tất cả đều là fans của Lâm Tử Khâm đưa a a a a! Đây là đãi ngộ của đỉnh lưu sao!

Sầm Đồng Đồng: Bảo Châu cố lên, về sau kêu Mạnh Nhã Hàm tặng mày cái bánh kem 10 mét [đầu chó]

Mạnh Nhã Hàm: Chờ Bảo Châu nổi tiếng, thì không tới lượt tao!

Trịnh Bảo Châu: Cảm ơn, có tư liệu năm mơ đêm nay rồi. Bọn họ kêu tao qua chụp ảnh, không tám nữa nha!

Trịnh Bảo Châu nhấn xong liền cầm di động đi qua, bên kia đạo diễn và nhà sản xuất đang chụp ảnh cùng Lâm Tử Khâm, Trịnh Bảo Châu cũng được kêu tới. Có không ít fans vây xung quanh, cầm đủ các trang bị chụp ảnh, sau khi Trịnh Bảo Châu đi qua, mọi người đều chú ý tới cô.

"Chị gái xinh quá! Chị đóng Diệp Linh ợ!"

Trịnh Bảo Châu cười gật đầu với các cô ấy: "Phải phải!"

Lâm Tử Khâm ở bên cạnh nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là Diệp Linh của đoàn phim chúng tôi, dạo này tôi đang đóng phim cùng cô ấy. Cô ấy còn là người mới, mong mọi người chú ý nhiều hơn."

Anh vừa nói như vậy, fans khen Trịnh Bảo Châu càng hăng say, Trịnh Bảo Châu được cảm thụ sớm đại ngộ của đình lưu.

Để không bị trễ tiến độ quay, đoàn phim hạn chế thời gian chúc mừng, sau khi kết thúc giờ nghỉ trưa, nhân viên công tác bắt đầu thanh tràng. Trịnh Bảo Châu tới đoàn phim lâu như vậy, hôm nay lần được ăn no nhất, fans của Lâm Tử Khâm thật sự quan tâm anh, đặt bánh kem không chỉ to mà còn ăn cực kỳ ngon, hôm nay mình cô chén ba miếng.

Sau khi cô về khách sạn, bên ngâm chân, bên xem Weibo hôm nay, Lâm Tử Khâm sinh nhật quả nhiên nằm trên hot search, hôm nay sinh nhật anh, không chỉ có fans tới đoàn phim chúc mừng, còn chính thức tuyên bố mấy đại ngôn mới, tung búng như mừng năm mới.

Super topic của Lâm Tử Khâm toàn là hôm nay ảnh chụp hiện trường hôm nay do fans đăng lên, Trịnh Bảo Châu lướt mộc lát, thế mà lại nhìn thấy ảnh chụp của mình.

Trịnh Bảo Châu thấy rất sợ, cô sẽ không bị fans của Lâm Tử Khâm nói thành ké fame đó chứ!

Cô cẩn thận lướt xuống xem bình luận dưới ảnh, những cái nhắc tới cô thì đều khen cô đẹp, cô rất cuộc yên tâm chút chút.

Độ nóng về sinh nhật của Lâm Tử Khâm liên tục tới ngày hôm sau mới dần giảm đi, Trịnh Bảo Châu tuần tự từng bước quay phim, hoàn thành toàn bộ cảnh quay trước một ngày. Hôm đóng máy đoàn làm phim chuẩn bị cho cô một bó hoa và một cái bánh kem nhỏ, Cao Bác Vân còn phát thêm cho cô một bao lì xì.

"Vừa lúc giáp tết, cái này coi như quà tôi tặng trước cho cô nhân dịp Tết Âm

nhé." Cao Bác Vân nói lúc đưa bao lì xì cho Trịnh Bảo Châu, "Chúc cô năm mới rục rịch, sự nghiệp phát triển thêm một bước."

"Cảm ơn đạo diễn Cao!" Trịnh Bảo Châu vui vẻ cầm bao lì xì.

Lúc rời khỏi đoàn làm phim, trong lòng Trịnh Bảo Châu hằng còn chút luyến tiếc, tuy chỉ ở trong đoàn hai mươi ngày, nhưng cái cảm giác này chẳng kém khi tốt nghiệp là bao. Đất diễn của vai Diệp Linh không nhiều, cũng không có gì khó khăn.....Ặc, trừ mấy cảnh đánh võ! Những cảnh khác đối với Trịnh Bảo Châu mà nói là dễ như trở bàn tay, nhưng dù sao cũng vai có tên có họ đầu tiên của cô, lại còn là IP võ hiệp lớn thế này, nói kiểu gì cũng là đáng kỷ niệm.

Khi cô về tới nông trường Tinh Quang thì sắc trời đã không còn sớm, phòng cô có một thời gian không ai ở, nhưng có người quét tước hàng ngày, gần hồ không khác gì lúc cô đi. Cô đặt hai cái vali sang một bên, tính ngày mai lại dọn, sau đó lấy nước ngâm bồn tắm, cả người nhẹ đi không ít.

Lúc ngồi trên sofa sấy tóc, Trịnh Bảo Châu thử nhắn tin cho Khúc Trục:
"Khúc Trục, cậu ngủ chưa?"

Khúc Trục lúc này không làm việc, nên gần như trả lời Trịnh Bảo Châu ngay:
"Chưa, sao vậy?"

Trịnh Bảo Châu: Tôi về rồi, cậu có tiện qua đây mát xa eo giúp tôi không? [đầu chó]

Khúc Trục thoáng sững sốt, lúc sáng Trịnh Bảo Châu đã gửi một đồng ảnh đồng máy trong nhóm, kêu ngày mai cô mới về, anh còn đang định đi đón cô.

Khúc Trục: Không phải nói mai mới về à?

Trịnh Bảo Châu: Tôi nghĩ vẫn nên đi luôn hôm nay, mai có thể ngủ đầy một giấc!

Khúc Trục: Ủ..... Bây giờ tôi qua.

Trịnh Bảo Châu: Ờ!

Khúc Trục thu dọn qua một chút, rồi đi cách vách tìm Trịnh Bảo Châu. Khi anh đi qua mới phát hiện cửa phòng cô đã mở, anh đẩy cửa nhìn vào trong, Trịnh Bảo Châu đã nằm sấp đầu ra đó trên sô pha.

Khúc Trục: "....."

"Khúc Trục?" Trịnh Bảo Châu nghe tiếng người tới, quay đầu nhìn thoáng qua, "Cậu vào luôn đi, tiện đóng cửa cái."

"....." Khúc Trục đóng cửa, đến ngồi bên cạnh Trịnh Bảo Châu. Trên bàn trà đã đặt rượu thuốc anh cho cô, Trịnh Bảo Châu tự vén một đoạn áo ngủ lên, úp mặt trên sô pha nói: "Tôi chuẩn bị xong, cậu bắt đầu được rồi."

Khúc Trục: "....."

Vì Trịnh Bảo Châu biểu hiện quá thần nhiên, lúc này nếu anh nghĩ thêm gì đó, liền có vẻ bản thân suy nghĩ bản thân.:)

Khúc Trục xắn cổ tay áo sơ mi, bắt đầu mát xa cho Trịnh Bảo Châu như lão tăng nhập định, lần này Trịnh Bảo Châu ngược lại là không ngủ, còn bắt đầu tán phét với anh: "Đúng rồi, hai ngày nữa là Tết còn gì, mẹ tôi bảo kêu cậu đến nhà ăn cơm."

Động tác của Khúc Trục khẽ dừng một chút, sau đó gật đầu nói: "Ủ, tôi nghe dì Tô nói rồi."

"A, quả nhiên bà ấy báo cậu trước, rồi mới báo cho tôi." Trịnh Bảo Châu nói mát một câu, "Bố mẹ cậu năm nay lại không về nhà ăn tết hả?"

"Hai người họ không sao cả." Khúc Trục nói với giọng bình thản, "Chỉ cần hai người họ ở bên nhau, nơi nào cũng là nhà."

"....." Trịnh Bảo Châu lặng đi một chút, "Nói như vậy, hình như cậu hơi bị thừ?"

"Đúng vậy."

"....." Đáp dứt khoát lưu loát vậy sao, nhiều năm qua cậu đã trải qua những gì.

"Có điều đối với tôi thì ăn hay không ăn Tết chẳng có gì khác biệt, nhưng bọn họ cứ thích phỉền dì Tô mãi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Mẹ tôi thì thích náo nhiệt, cậu cũng đâu phải không biết từ nhỏ bà ấy đã thích cậu, bà ấy còn ước được ăn tết cùng cậu ấy."

Khúc Trục vừa giúp cô mát xa, vừa nói: "Dì Tô đúng là rất nhiệt tình."

Anh mới nói tới đó, cửa phòng đã bị gõ vang hai tiếng: "Cô Bảo Châu, tôi nghe lẽ tan bảo cô đã về?"

Giọng Ngụy Trân vang lên ngoài cửa, Trịnh Bảo Châu sững sốt, theo bản năng chống người dậy, nhìn về phía cửa.

"Cậu đừng nhúc nhích, tôi đi mở cửa." Khúc Trục bảo cô nằm lại, còn mình đứng dậy ra mở cửa cho Ngụy Trân.

Ngụy Trân thấy cửa mở, đang định nói chuyện, lại thấy là Khúc Trục đang mặc độc cái sơ mi đứng trong phòng. Cô hơi kinh ngạc, lời đến bên miệng đã quên khuấy hết.

Đầu óc cô bây giờ chỉ có một ý tưởng, có phải cô đã phá hoại chuyện tôi của họ không?

Sơ với cô, Khúc Trục biểu hiện rất thần nhiên: "Giám đốc Ngụy, có chuyện gì sao?"

Ngụy Trân lấy lại tinh thần, nhìn anh cười hai tiếng xấu hổ nhưng không mắt

lễ phép: "Không, tôi nghe nói cô Bảo Châu đã về, vốn định bàn công chuyện với cô ấy một tí."

Sắp đến tết, đúng vào lúc khách sạn bận rộn, dạo này Trịnh Bảo Châu không ở nhà, có rất nhiều việc là cô tự quyết định.

"Là tôi suy xét đến không chịu đả, cô Bảo Châu vừa về chắc là rất mệt, tôi ngày mai hãy đến bàn chuyện công việc với cô ấy." Nguyễn Trân nói xong, chủ động đóng cửa giúp Khúc Trúc.

Trịnh Bảo Châu ở trong phòng: "....."

Có một dự cảm không lành, đêm nay trong nhóm phải chăng lại sẽ 999+?

Khúc Trúc quay lại gần sô pha mà mặt không đổi sắc, ngồi xuống cạnh Trịnh Bảo Châu: "Mình tiếp tục."

Chương 44: Môi của Trịnh Bảo Châu từ...

Trịnh Bảo Châu nằm đó cảm thấy câu này hơi sai sai, cô lấy cánh tay chống người dậy, quay đầu nhìn Khúc Trục: "Tôi thấy cậu nói lời này ít nhiều có nghĩa khác nhé, người ta còn tưởng hai đứa đang làm gì bên trong!"

"..." Khúc Trục đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn cô một lát, "Có khả năng, là cậu nghĩ nhiều không?"

"Hả, rõ ràng là cậu không nói rõ." Trịnh Bảo Châu muốn ngồi dậy trên sofa, nhưng tay lại trượt khỏi sofa, thoáng cái sẽ ngã xuống. Khúc Trục nắm lấy tay nắm mắt tiến lên, vươn tay đỡ được cô.

"Cậu không sao chứ?" Khúc Trục ôm Trịnh Bảo Châu, từ từ đỡ cô lên. Trịnh Bảo Châu một tay chống eo, mày nhăn nhúm cả vào: "Ồi eo tôi....."

Vừa trượt một cái, làm cái eo già vốn đã đau của cô càng họa vô đơn chí.

"Eo bị tẹo à? Đau ở đây à?" Khúc Trục một tay đỡ cô, một tay nhẹ nhàng ấn trên eo cô.

"Cậu cậu nhẹ tí ....." Trịnh Bảo Châu túm cánh tay của Khúc Trục, muốn ngồi dậy khỏi sofa. Khúc Trục thấy thế, nhẹ nhàng ấn cô xuống: "Cậu đừng lộn xộn, không tí lại ngã xuống. Tôi đỡ cậu dậy."

Trịnh Bảo Châu tay khóa lên vai anh, ngẩng đầu một cái, cánh môi liền quẹt nhẹ lên cằm Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục: "....."

Hai người đều đột ngột dừng động tác, trong phòng an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim rơi. Trịn Bảo Châu cứng hết cả người, trời ơi, cô vừa mới làm cái gì vậy! Có phải cô vừa bắt cần hôn phải Khúc Trục không!!!

Bàn tay cô đặt trên vai Khúc Trục bắt đầu túa mồ hôi, cả đầu đều là xong phim rồi, xong phim rồi. Trên mặt Khúc Trục nom chả thấy biến hóa gì, vẫn cái vẻ vô cảm như cũ, nhưng hầu hết thoáng chuyển động, vẫn lơ đãng tiết lộ tâm tình anh lúc này.

Hai người cứ đứng hình như vậy hai giây, dường như eo của Trịn Bảo Châu đã không thấy đau nữa, một phát đẩy Khúc Trục ra, còn mình thì rụt vào sô pha ôm đầu gối: "À thôi mà là, tôi không sao, cậu về trước đi!"

"..... Ừm." Khúc Trục hơi mắt tự nhiên gạt đầu, anh lại liếc Trịn Bảo Châu một cái, rồi xoay người rời khỏi phòng cô. Trịn Bảo Châu chờ anh đóng cửa lại, người mới thả lỏng, cô nghe tiếng tim mình đập thình thịch, chằm chằm ngả người ra sô pha.

Đó chỉ là ngoài ý muốn thôi Trịn Bảo Châu! Người trưởng thành hết rồi, không ai sẽ để bụng chuyện này! Ừ!

Trịn Bảo Châu tự kiên thiết tâm lý cho mình xong, cầm miếng cao dán, xé mở, dán lên eo, sau đó chui vào ổ chăn.

Sau khi Khúc Trục về phòng, lập tức đi vào phòng tắm, mở vòi nước ở bồn rửa mặt, vốc nước lạnh lên mặt. Nước còn chảy ào ào, hai tay Khúc Trục chống trên bồn rửa mặt, ngẩng đầu nhìn bóng mình trong gương.

Vừa nãy môi của Trịn Bảo Châu lướt qua cảm anh, anh mới biết, té ra môi con gái mềm như vậy, như một sợi lông chim nhẹ nhàng trên chộp tim anh.

Anh bất giác nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt nơi cảm, một lát sau, mới hồi phục tinh thần, đóng vòi nước ra khỏi phòng tắm.

Đêm nay Khúc Trục ngủ ngon không, Trịn Bảo Châu không biết, dù sao

Trịnh Bảo Châu cô ngủ không có ngon.

Ngắm cô từ bé đến giờ, chưa từng yêu đương, cũng chưa từng đu sao nam nào, là một cô gái tâm lạnh như nước, tối hôm qua nhưng lại mơ thấy hôn nhau với Khúc Trục!!

Cô biết Khúc Trục có độc, nhưng không tưởng được anh lại kịch độc đến cỡ này!!

Cô hôm qua chỉ chẳng may đụng môi vào cằm Khúc Trục, không đến mức tác dụng chậm lớn thế chứ!

Trịnh Bảo Châu nhìn trần nhà đèn hừng đông. :)

Cô cứ sợ nếu nhắm mắt, lại thấy cô và Khúc Trục hôn môi, trái tim nhỏ của cô không chịu nổi.

Vì tránh chỗ nhìn thấy mặt Khúc Trục lại nhớ tới một số hình ảnh không hài hòa, mấy bữa nay Trịnh Bảo Châu đều ở lì trong phòng, đóng cửa không ra, ngay cả họp cũng gọi Nguyệt Trân lên họp.

Nhân viên khách sạn đều bàn tán, cô Bảo Châu như về rồi, nhưng lại không về hoàn toàn.

"Khúc Trục, hai ngày này ông có thấy Trịnh Bảo Châu không?" Lúc Tề Thịnh và Khúc Trục cùng nhau ăn cơm, hỏi anh một câu. Khúc Trục vừa nghe đến tên Trịnh Bảo Châu, tay cầm đũa hơi khựng lại chút, anh bình tĩnh lắc đầu. Tề Thịnh chép miệng một cái: "Cô ấy làm sao vậy? Lương Tuệ Tuệ bảo cô ấy mãi chẳng ra khỏi cửa, cơm trưa này nọ cũng trực tiếp dùng người máy đưa lên phòng chỗ cô ấy."

Khúc Trục nói: "Có thể là đang bế quan."

"....." Vậy hả? Quả nhiên không thể dùng suy nghĩ của người thường để lý giải cô Bảo Châu, "Vậy ngày mai ông còn đi nhà họp đón Tết không? Cô ấy ngày mai xuất quan được chưa?"

Ngày mai chính là đêm giao thừa, bọn họ làm hết hôm nay, là có thể tiếp đón một kỳ nghỉ ngắn. Lúc trước anh ta nghe Khúc Trục nói, năm nay vợ chồng giáo sư Khúc muốn ở lại viện nghiên cứu, không về, Khúc Trục chỉ đành đến nhà Trịnh Bảo Châu ăn ké.

Tề Thỉnh nghe nửa câu đầu cảm thấy cậu ta rất thảm, nhưng đến nửa câu sau, càng nghe càng giống bố mẹ cậu ta biết lo xa, tìm mọi cách để tìm vợ cho cậu ta đó.

Khúc Trục không trả lời anh ta, anh ăn xong thức ăn trong bát, buông đũa lấy khăn giấy lau miệng: "Tôi ăn xong, ông cứ ăn từ từ."

"A, ông nhân ái thế?" Tề Thỉnh kinh ngạc ngược mắt nhìn anh.

Khúc Trục hơi nhíu mày, nhìn anh ta lặp lại từ đó lần nữa: "Nhân ái?"

Tề Thỉnh: "....."

Anh ta trầm mặc một hồi lâu, rồi mới nhìn Khúc Trục nói: "Ông mà cũng biết lái xe?[1] Chừng nào thì ông bắt đầu có dự.c vọng trần tục này hả?"

"....." Khúc Trục mím môi, xoay người bỏ đi. Tề Thỉnh hai ba miếng ăn xong, theo sau anh cùng đi.

Đến tối lúc về, Khúc Trục đi qua cửa phòng Trịnh Bảo Châu, cố ý dừng lại một chút. Cửa phòng cô đóng kín, Khúc Trục nâng lên tay, lại dừng lại một giây trước khi gõ xuống.

Động tác của anh cứ dừng như vậy, sau đó thu tay quay về phòng mình.

Mới sớm hôm sau, Tô Minh Hi đã bắt đầu gọi điện cho Trịnh Bảo Châu, kêu cô về sớm hỗ trợ làm văn thẩn. Trịnh Bảo Châu không chịu nổi phiền, đành phải bỏ dậu rửa mặt trang điểm.

Xét đến ăn tết thì phải rục rờ, Trịnh Bảo Châu đặc biệt tìm cho mình một cái

váy nhung màu đỏ, lại dùng khăn lụa màu đỏ buộc tóc, cuối cùng mang vòng cổ và hoa tai trên châu cô thích lên.

Trang điểm xong, cô cầm lấy di động do dự có nên nói một tiếng với Khúc Trục không. Mẹ cô đã dặn, bảo cô chờ cả Khúc Trục tới, nếu chút nữa thấy hai bọn họ tách nhau đi, khẳng định sẽ lại lái nhái bên tai cô.

Ngày thường thì không nói, Tết nhất, vẫn nên hòa khí thì hơn.

Cô đang do dự, Khúc Trục đã gửi tin nhắn cho cô.

Khúc Trục: Vừa rồi dì Tô gọi cho tôi, bảo hai ta qua đó sớm một tí.

Trịnh Bảo Châu nhấp môi, trả lời anh: "Ừ, ăn trưa xong tôi sẽ đi, đến lúc đó chờ cậu ở cửa nhé."

Khúc Trục nhìn tin nhắn của cô, soạn một hàng chữ ở khung thao tác, suy nghĩ một lúc rồi lại hết, cuối cùng chỉ nhấn lại một cái "OK".

Trịnh Bảo Châu thấy tin nhắn của anh, buông di động rồi kêu lễ tân đưa cơm.

Trưa nay Trịnh Bảo Châu cô ý không chế lượng ăn, buổi tối chắc hẳn có rất nhiều món ngon, cô phải để bụng đến tối ăn. Cô nhấn một tin cho Khúc Trục, liền đó cầm túi xuống lầu lấy xe.

Khi xe từ gara chạy đến cửa khách sạn, cô vừa vặn nhìn thấy Khúc Trục từ trong đi ra.

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt của Trịnh Bảo Châu vô thức tập trung chỗ cằm và môi Khúc Trục.

Nói thật, ngũ quan của Khúc Trục quả thật rất xuất sắc, đường cong nơi cằm mượt mà xinh đẹp, môi tuy hơi mỏng, nhưng môi hình tính tế gợi cảm, khiến người ta không nhìn được mong muốn nếm thử hương vị của nó.

Chờ nên cô có giấc mơ đó không kỳ quái tí nào, là thân thể đang nói cho cô, có lẽ cô cần tìm một anh bạn trai! Mà hôm đó cô lại vừa vặn đụng vào cầm Khúc Trục, chờ nên người trong mộng mới mang gương mặt của Khúc Trục.

Tất cả đều giải thích xong.

Trịnh Bảo Châu dời mắt đi, cong môi cười một cái: "Lên xe đi, chậm nữa thì mẹ tôi lại giục."

"Ừ." Khúc Trục gạt đầu, cũng rời mắt đi, kéo cửa ghế phụ lái ngồi vào.

Nếu vừa rồi Trịnh Bảo Châu không tự mình xuất thân, cô nhất định có thể phát hiện, ánh mắt Khúc Trục nhìn cô ánh lên sự rung động khó phát hiện. Da cô vốn đẹp, dưới sắc đỏ của váy dài làm nền, càng nổi bật nét trắng hồng. Trần châu trên cổ và lỗ tai điểm xuyết đúng chỗ trên set đồ này, làm cô trông vừa quý khí vừa mê người.

Trịnh Bảo Châu từ nhỏ đã thích trang điểm châu quang bảo khí như thế, nhưng dĩ vãng Khúc Trục phần nhiều là khịt mũi coi thường, hôm nay thấy Trịnh Bảo Châu trong xe, anh lại thấy hơi rung động.

Trịnh Bảo Châu không hề phát hiện cảm xúc của anh, cô chờ anh cái dây an toàn xong, bèn đánh xe ra ngoài. Để tránh xấu hổ dọc đường, Trịnh Bảo Châu cố ý chọn một list nhạc bật lên.

List nhạc là danh sách nhạc xưa tuyển chọn, bài đầu tiên chính là 《Mỗi tình đầu》 của Tô Minh Mỹ.

Giọng nữ trong vắt dịu dàng vẫn vút trong không gian xe, khi hát đến đoạn "Ngày em gặp anh, dường như ánh mặt trời rải khắp nhân gian", như nhliễm vào không khí chút màu hồng ngọt ngào.

Lúc ca khúc gần kết thúc, Khúc Trục bên ghế phụ không nhẹ không nặng nói: "Đây là bài hát của Tô Minh Mỹ à? Rất dễ nghe."

Trịnh Bảo Châu đương ngân nga nghiêng đầu nhìn anh một cái, cười khế:

"Té ra tiền sĩ Khúc cũng thích bài hát phổ thông như này à?"

Khúc Trục cũng nghiêng đầu nhìn cô: "Trong ấn tượng của cậu, tôi hay nghe ca kịch à?"

Trịnh Bảo Châu lắc lắc đầu: "Trong ấn tượng của tôi, cậu và hai chữ âm nhạc cách nhau xa."

"....." Khúc Trục im lặng một chút, rồi nói, "Thế nhân dịp này, tìm hiểu tôi lại lần nữa."

Anh thốt ra lời này, Trịnh Bảo Châu lại bắt đầu xấu hổ, cô vẫn luôn cho rằng da mặt mình đủ dày, bắt đầu từ khi nào, đã thành dễ xấu hổ vậy nè?

Cô ho khan một tiếng, mắt nhìn phía trước tiếp tục lái xe, list nhạc đã tự động chuyển sang bài tiếp theo, là một bài tình ca chậm rãi.

Cứ như vậy, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục nghe tình ca cả đoạn đường, từ công viên Ánh Sao về tới khu chung cư cũ.

Nhà họ Khúc và họ Trịnh gia đều không chuyển nhà, người hai nhà vẫn ở trong tiểu khu này. Mấy năm nay Khúc Trục luôn ở nước ngoài, cơ bản không về, Trịnh Bảo Châu từ sau khi dọn tới khách sạn, cũng rất ít khi về. Trịnh Bảo Châu tìm chỗ đỗ xe xong, cùng Khúc Trục xuống xe.

Khúc Trục hôm nay còn cố ý mang theo chút quà, không tới tay không, Trịnh Bảo Châu nghĩ thầm tiền sĩ Khúc cũng đâu phải không biết cách đối nhân xử thế. Hai người lên lầu, Tô Minh Hỉ vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, liền chạy tới mở cửa cho hai người.

"Tới tới." Tô Minh Hỉ mở cửa, cười khách khách đón Khúc Trục vào, "Khúc Trục à, tới tới tới vào ngồi, sao cháu nào còn xách nhiều đồ thế, khách sáo quá!"

"....." Trịnh Bảo Châu theo sau mong Khúc Trục đổi dép lê, đóng cửa đi đến gần sô pha ngồi xuống, Tô Minh Hỉ thấy cô ngồi đó, lập tức sai cô: "Bảo

Châu con đi rửa tay, bột mì mẹ nhào rồi, con gói sủi cảo đi, tối ta nấu ăn."

"..... Còn Khúc Trục?"

Tô Minh Hỉ nói: "Mẹ nhiều năm rồi chưa gặp Khúc Trục, mẹ tâm sự với nó không được à?"

"Được ạ." Trịnh Bảo Châu nói, "Làm sủi cảo là dùng tay, đâu có dùng miệng, không ảnh hưởng hai người nói chuyện phiếm mà."

Tô Minh Hỉ: "....."

Khúc Trục đứng lên, cởi áo khoác ra đặt một bên: "Cháu cũng hỗ trợ với ạ."

"Thế cũng được, đi lấy đồ cho mấy đứa, lát nữa mấy đứa ngồi kia gói." Tô Minh Hỉ cũng đứng lên, xuống phòng bếp chuẩn bị đồ đạc.

Bàn nhà ăn được dọn dẹp, Khúc Trục cán vỏ bánh ở một bên, Trịnh Bảo Châu quây nhân thịt ở một bên. Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục cán vỏ bánh, có chút cạnh lời bảo với mẹ cô: "Mẹ, mẹ bảo làm sủi cảo là bắt đầu từ cán vỏ bánh ấy hả?"

Tô Minh Hỉ sửa cô: "Mẹ bắt đầu từ khâu nhào bột cơ."

Trịnh Bảo Châu cạnh lời: "Sao mẹ không mua luôn ít vỏ bánh ấy?"

"Thế còn gì là nghĩ thức nữa? Không phải thanh niên mấy đứa chú ý nghĩ thức nhất à?" Tô Minh Hỉ nói, cầm vỏ bánh Khúc Trục nhìn nhìn, "Con nhìn vỏ bánh Khúc Trục người ta cán này, cũng ổn áp đấy!"

Khúc Trục nói: "Khi ở nước ngoài thường không thể về ăn tết, lưu học sinh bọn cháu sẽ tụ tập cùng nhau ăn tết. Mọi người cũng làm sủi cảo, vỏ bánh cũng tự mình cán, luyện được luôn."

"Học ở nước ngoài thật không dễ dàng, còn may Khúc Trục của chúng ta học xong rồi." Tô Minh Hỉ nói, kéo cái ghế dựa ngồi xuống trước bàn, có chút

tò mò hỏi Khúc Trục, "Tiểu Khúc này, cháu nói với dì Tô, ở nước ngoài cháu có bạn gái không?"

"....." Trịnh Bảo Châu tròn trắng mắt, "Mẹ sao mẹ hóng hớt thế nhỉ?"

"Con quấy nhân thịt của con đi, mẹ có hỏi con đâu." Tô Minh Hi lườm Trịnh Bảo Châu một cái, rồi lại nhìn chằm chằm Khúc Trục.

Khúc Trục hơ nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Không ạ, ở bên kia việc học rất bận, không có thời gian yêu đương."

"À....." Tô Minh Hi như suy tư gì đó gật đầu, Tuổi cháu cũng không nhỏ, nếu giờ đã về nước, không bằng dì giới thiệu bạn gái cho cháu nhé?"

"..... Dạ?"

"Chính là dì Trần hay múa quảng trường với bọn dì ấy, bà ấy có một đứa cháu gái, cũng du học nước ngoài, năm trước vừa về." Tô Minh Hi hứng thú búng búng giới thiệu với Khúc Trục, "Tuổi hai đứa không chênh lắm, hơn nữa đều từng học ở nước ngoài, có tiếng nói chung, muốn thử không cháu?"

"Mẹ, mẹ nói có phải là Duyệt Duyệt không? Người ta thích kiểu vận động sáng sủa! Mẹ xem Khúc Trục có vận động sáng sủa không?" Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh vừa quấy nhân thịt, vừa nói mát.

Tô Minh Hi trắng lườm cô một cái, bẻ lại cô: "Khúc Trục sao lại không vận động sáng sủa? Mẹ nhớ rõ khi nhỏ thành tích thể dục của nó rất tốt, còn đạt quán quân đại hội thể thao đây, phải không?"

"....." Khúc Trục có tí bội phục trí nhớ của dì Tô, "Hiện giờ việc ở phòng thí nghiệm nhiều, quả thật không lo vận động lắm, hơn nữa công việc của cháu tương đối nặng nề, không sáng sủa."

Tô Minh Hi nói: "Không sao, dì còn biết một cô gái, tuy không đi du học, nhưng cũng tốt nghiệp đại học trọng điểm trong nước, giờ đang làm trợ giảng trong trường, nó giống cháu, cũng là kiểu học thuật, chắc chắn nó sẽ không

chê cháu tầm ngàm!"

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh cười một tiếng: "Vậy mẹ bảo hai người họ ở chung thì nói gì với nhau? Số liệu thực nghiệm, tài liệu luận văn? Cái đó nói ra tính yêu được à?"

"Ồ hay Trịnh Bảo Châu, mẹ phát hiện con nhiều ý kiến quá nhỉ?" Tô Minh Hi ngẩng đầu nhìn cô, "Mẹ đang giới thiệu đối tượng cho Khúc Trục, mà y cứ lãng xãng làm gì?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Con lãng xãng gì? Con sợ mẹ làm hại con gái nhà người ta được không?"

"Sao mẹ làm hại con gái nhà người ta được? Mà y nói mẹ nghe xem, Khúc Trục của chúng ta không tốt chỗ nào?" Tô Minh Hi nói tới đây, bỗng nhiên nheo mắt đánh giá Trịnh Bảo Châu, "Trịnh Bảo Châu, không phải con ưng Khúc Trục đây chứ?"

"..... Con? Phốc, khy khy." Trịnh Bảo Châu ho liên hai tiếng, cuống đến đỏ hết cả mặt, "Ha ha, đây là chuyện hẻ hức nhất năm con nghe đây!"

"A, con còn cười được, bạn trai của con cũng chẳng có tin tức gì phải không?" Tô Minh Hi nói, vỗ nhẹ lên bàn, "Vừa lúc, nhân dịp mấy ngày ở nhà, mẹ sắp xếp cho con đi xem mắt?"

"..... Đừng, mẹ tiếp tục tại họa Khúc Trục đi!"

Khúc Trục nhìn cô một cái, nói với Tô Minh Hi: "Dì Tô, bây giờ quả thật công tác của cháu khá bận, không tính yêu ai, dì đừng chặm trể người ta."

"Này có gì mà chặm trể, cháu đừng nghe Trịnh Bảo Châu nói bậy, con bé kia tốt cực kỳ," Tô Minh Hi tiếp tục du thuyết, "Cháu xem bố mẹ cháu đi, không phải dạng học thuật cả đời à? Tình cảm của họ chẳng quá tốt ý chứ?"

"Ừm....." Khúc Trục gật đầu, "Vấn đề của họ là tình cảm quá tốt."

Trịnh Bảo Châu lại cười phọt ra.

Tô Minh Hi nhìn sang, soi kĩ cô: "Bảo Châu à, con không ưng Khúc Trục thật đấy chứ? Khi còn nhỏ chính con mắng người ta mỗi ngày, giờ đừng có tự vả mặt mình nhé."

"....." Trịnh Bảo Châu giật giật khóe miệng, đưa đũa qua, "Mẹ, tới, ném thịt thịt này đủ hương vị chưa?"

"Lấy đi lấy đi, tự con ném đi."

Khi Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu ngồi xuống cùng làm sủi cảo, bố Trịnh Bảo Châu cũng từ công ty về, gia nhập hàng ngũ bao sủi cảo. Vì lấy điềm may, bọn họ còn cố ý bao hai đồng xu ở hai miếng sủi cảo.

Lúc họ đang tung búng chuẩn bị bữa cơm đoàn viên, weibo chính thức của 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 chọn ngày hôm nay chính thức công bố ảnh tạo hình nhân vật chính, vai Diệp Linh do Trịnh Bảo Châu đóng cũng bắt ngờ có trong đó.

Chương 45: Cháu hi vọng cậu ấy có thể làm điều mình thích...

Tô Minh Hi hôm nay chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn, gà vịt thịt cá có hết, Trịnh Bảo Châu ăn không ít, nhưng tối luộc sủi cảo xong, cô vẫn bung đĩa chấm ngồi trước bàn, chấm từng cái ăn.

Khúc Trục ngồi ở cạnh cô, vừa cắn một miếng sủi cảo, sặc mặt đỏ ngay. Anh bỏ sủi vào trong bát, dùng đũa tách ra, trong nhân sủi cảo lộ ra một đồng xu.

Tô Minh Hi thấy thế, vui vẻ nói với anh: "Xem ra sang năm Tiểu Khúc sẽ phát tài."

Trịnh Bảo Châu trề môi, thêm thường nhìn đồng xu của Khúc Trục. Khúc Trục phát hiện ánh mắt cô, liếc sang cô một cái: "Muốn à?"

"..... Cậu đặc ý cái gì!"

"....." Khúc Trục cố phần cạn lời, "Ý tôi là, cậu muốn thì cho cậu đồng xu này."

"Lúc cậu cướp nhà với tôi đâu có thái độ này." Trịnh Bảo Châu liếc anh, Khúc Trục vừa thấy là biết đã quen thói giả làm người tốt trước mặt mẹ cô!

Chuyện căn nhà Khúc Trục không cách nào phản bác, đành mím môi im lặng. Tô Minh Hi thật ra lại thấy hứng thú với nhà của anh: "Dì nghe Bảo Châu nói cháu mua căn chớp, đã bắt đầu sửa sang chưa?"

"Dạ, nhưng cháu rất ít khi qua, toàn là quản lý hạng mục trông giúp."

"Thế sao được, việc sửa sang nhà cửa này nước sâu lắm, mỗi hạng mục làm xong đều phải nghiệm thu kỹ mới được."

Khúc Trúc nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Vâng, vừa lúc Tết có mấy ngày nghỉ, nhân dịp này cháu qua nhìn xem."

Tô Minh Hì nói: "Cháu đem Bảo Châu đi cùng này, nó sửa nhà nhiều lần rồi, có nhiều kinh nghiệm mặt này."

Khúc Trúc thuận thế nhìn sang Trịn Bảo Châu, như dò hỏi cô có bằng lòng đi với anh không. Trịn Bảo Châu không có phản ứng, Khúc Trúc trầm ngâm một lát, rồi hỏi: "Cậu thật sự không cần xu hả?"

"Không cần, tôi muốn tự ăn ra cơm!" Tổng cộng có hai miếng sủi cảo bao tiền xu, cái còn lại ắt phải vào tay cô!

Trịn Bảo Châu khi nhỏ để ăn được tiền xu, còn chuyên nghiên cứu miếng sủi cảo bao tiền xu có gì khác những miếng sủi cảo còn lại, dần dà, cô thật sự luyện ra cặp mắt rất tinh. Cô quan sát kỹ trong mâm, thái thỏảng còn cầm đũa chung chọc chọc lên sủi cảo, sau một lát, cô khóa mục tiêu, dùng đũa gắp lên.

Người trên bàn đều nhìn cô chằm chằm, như chờ nghiệm chứng một loạt hành động của cô có tác dụng không. Trịn Bảo Châu thật cẩn thận cắn một miếng lên sủi cảo, sau đó cảm thấy có gì đó cộm vào răng.

"Umm!" Cô cắn nhẹ, cắn đồng xu từ miếng sủi cảo ra.

"Hì hì, nhìn thấy không?" Trịn Bảo Châu lấy đồng xu ra khỏi miệng, để trên khăn giấy xoa xoa, "Tôi đã nói tự tôi có thể ăn được."

Tô Minh Hì bên đối diện cười một tiếng: "Sao mà không cho được, từ nhỏ đến lớn, con giỏi nhất là tìm mấy thứ này, đồ gì lấp lánh thì giấu kỹ đến đâu con cũng mò ra được."

Khúc Trúc nghe được câu này, cũng cười khẽ một tiếng, Trịn Bảo Châu đúng là Niffler hình người.

Trịnh Bảo Châu nường mà, vui vẻ tiếp nhận lời khen này. Cô bung di động ở cạnh lên, nhìn thấy trong nhóm "Cả nhà thương nhau", đêm nay có không ít tin nhắn.

Thầm nghĩ không chừng mọi người phát bao lì xì trong đó, cô nhảnh nhẹn ăn vào.

Chị họ cả liên tục gửi rất nhiều nhắn dán, các cụ có lẽ không nhận ra, nhưng Trịnh Bảo Châu nhìn kiểu cách này, liền đoán ra chị ấy đang cố tình spam.

Ý, phía trên đã gửi cái gì không muốn cho người khác biết? Để cô xem thử xem.

Cô kiên nhẫn lợi tin nhắn phía trên, sau đó nhìn thấy tin nhắn đầu tin mà chị họ cả đã nhắn trong nhóm.

Chị họ cả: Di nhớ di đóng phim truyền hình với Lâm Tử Khâm à?!!! [hình ảnh]

Trịnh Bảo Châu nhìn thấy bức ảnh kia, suýt thì tim ngừng đập, đó ảnh tải trực tiếp từ Weibo xuống, còn mang theo dấu mờ « Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm ». Mà bên cạnh cô gái áo trắng trên hình có viết "Trịnh Bảo Châu vai Diệp Linh".

Bức ảnh tạo hình này còn đẹp hơn so với cái lúc trước Cao Bác Vân gửi cho cô, nhưng bây giờ căn bản chẳng còn lòng dạ đâu để thưởng thức vẻ đẹp của mình.

Đoàn phim bỗng đột nhiên đăng ảnh tạo hình! Lại gồm cả cô nữa!

Dưới tin nhắn này không có ai tiếp chuyện, mấy tin tiếp theo vẫn là của chị họ cả.

Chị họ cả: Ngại quá lúc nãy Dao Dao cầm di động cháu chơi.

Vì tin nhắn đã gửi đi mấy phút, không thu hồi được, chị họ vì chữa cháy, đành liên tục gửi nhắn dán trong nhóm, đẩy tin lên trên.

Có thể thấy chị ấy rất cố gắng.

Nhưng đã qua vài phút, chắc chắn là có người khác thấy!

"Trịnh Bảo Châu!" Tô Minh Hỉ ở đời điện bỗng đề cao âm lượng kêu Trịnh Bảo Châu một tiếng, khiến Trịnh Bảo Châu sợ tới nỗi xém nữa quăng cả điện thoại. Cô chợt dạ khóa điện thoại, cực kỳ vô tội nhìn Tô Minh Hỉ: "Gì ạ?"

"Tự con xem, cậu con vừa gửi cho mẹ!" Tô Minh Hỉ ném di động của mình lên bàn, trên màn hình là một hình ảnh phóng to, rõ rành rành là bức ảnh tạo hình mà Trịnh Bảo Châu mới xem kia.

Khúc Trúc và bố Trịnh cũng thờ lại gần nhìn màn hình di động, sau đó sắc mặt hai người đều thay đổi.

Bố Trịnh hơi nhíu mày, nhìn Trịnh Bảo Châu: "Bảo Châu, con đi đóng phim?"

"..... Ha ha." Trịnh Bảo Châu cười ngượng hai tiếng, "Cô này đúng là giống con thật ha."

"Mày còn giả vờ gì nữa! Bên cạnh còn viết tên của mày đây!"

Trịnh Bảo Châu bị Tô Minh Hỉ quát cho run rẩy, lập tức nhớ lại năm lớp 3 tiểu học, bị Tô Minh Hỉ đuổi theo đánh trước cổng trường.

Di động cô để trên bàn kêu liên ba tiếng, đều là tin chị họ cả nhắn cho cô. Cô nghĩ chắc chị ấy muốn nhắc cô có biên, tròn nhẵn, nhưng đã muộn rồi!

Cô không dám đưa tay đi cầm di động, chỉ chú ý vào mẹ cô ở đời điện đang có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

"Mày....." Tô Minh Hỉ mới vừa bật ra một tiếng, Trịnh Bảo Châu đã kéo Khúc Trúc ra chắn trước mặt.

"Mẹ ơi có chuyện từ từ nói, Tét nhất đừng kích động." Cô trốn sau lưng Khúc

Trực, mau mắn nói xong câu này lại rụt về. Tô Minh Hi ở đối diện vươn người nhìn với qua, tức giận đập mạnh lên bàn: "Mày đi ra chỗ tao, đừng có trốn sau lưng Khúc Trực. Phím mày còn dám đóng, lúc này sợ cái gì, hả?"

Nói đoạn bà vòng qua bàn, muốn đi bắt Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu túm Khúc Trực không buông, làm như cái kìm chèn chặt trước người: "Mẹ mẹ mẹ đừng làm bậy!"

Tô Minh Hi nhúu mày, bảo Khúc Trực: "Khúc Trực, cháu tránh ra."

Khúc Trực khẽ nhấp môi, mở miệng nói: "Dì Tô, có gì ngồi xuống từ từ nói, dì đừng kích động quá."

"Dì không kích động được sao, nó đã đóng cả phím rồi!" Tô Minh Hi nói, lại liếc Khúc Trực một cái, như đã nhận ra điều gì, "Khúc Trực, có phải cháu đã sớm biết không?"

Khúc Trực trầm mặc một chút, rồi nhẹ gật đầu: "Cháu quả thật biết....."

"Hay lắm, bây giờ cháu cũng giúp nó gạt đi!" Tô Minh Hi quả thực giận càng thêm giận, "Khúc Trực, năm đó Bảo Châu ở viết nữ mình tính trên bài tập làm văn, chính cháu nói trước chỗ đi. Giờ hai đứa trưởng thành, sao cháu lại xoay ngược đi giúp nó gạt người khác!"

"....." Khúc Trực nói, "Dì Tô, cháu không muốn gạt dì, chuyện khi nhỏ thật ra là cháu sai."

"Cháu bây giờ mới là sai!"

"....." Khúc Trực hiện tại xem như cảm nhận được tâm tình của Trịnh Bảo Châu năm đó, khó trách cô ấy ghim mình nhiều năm như vậy, dì Tô giận lên, là dọa người thật.

"Khúc Trực, việc này không liên quan đến cháu, việc cháu giúp nó gạt đi đi cũng không tính toán, giờ cháu tránh ra, dì từ từ tâm sự với Trịnh Bảo Châu."

"Đừng đừng đừng," Trịn Bảo Châu túm chặt quần áo của Khúc Trục, như đang túm cọng rơm cứu mạng. Khúc Trục quay đầu nhìn cô một cái, vẫn chắn trước mặt cô, không lùi nửa bước: "Di Tô, cháu biết đây việc nhà của mọi người, người ngoài như cháu vốn không nên lăm miêng. Nhưng cháu và Trịn Bảo Châu lớn lên từ bé với nhau, cháu hy vọng cậu ấy có thể làm chuyện mình thích, thực hiện lý tưởng của mình."

Trịn Bảo Châu ngược mắt nhìn Khúc Trục, trong ánh mắt mang theo điểm kính ngạc.

Cô không nghĩ Khúc Trục sẽ nói như vậy.

Động tác của Tô Minh Hi cũng dừng một chút, miệng bà mím chặt rồi buông ra, cuối cùng nhìn Khúc Trục nói: "Di cũng hy vọng nó làm chuyện mình thích, nhưng đóng phim thì không được! Trên đời nhiều chuyện có thể làm như thế, sao nó cứ nhất quyết phải đóng phim? Lùi một vạn bước mà nói, cho dù di đồng ý, ông ngoại bà ngoại của nó có thể đồng ý sao! Trịn Bảo Châu, bà ngoại mày lớn tuổi, nếu bà nhìn thấy bức hình này, mày đoán bà có thể bị mày chọc giận ra mệnh hệ gì không hả!"

Trịn Bảo Châu dò cái đầu từ phía sau Khúc Trục ra, nhìn mẹ mình nói: "Cho nên mọi người tuyệt đối đừng đưa cho bà ngoại xem á!"

"..... Mày còn cãi lý phải không?" Tô Minh Hi xắn tay áo lên, lại tiếp tục đi bắt Trịn Bảo Châu, "Mày đi ra chỗ tao!"

"Khúc Trục, chúng ta đi!" Trịn Bảo Châu nhanh như chớp vươn tay tóm đi động của mình, sau đó kéo Khúc Trục tới gần cửa, mở cửa xông ra ngoài!

Động tác lưu loát như nước chảy mây trôi.

Cô kéo Khúc Trục một hơi chạy xuống lầu, mới dừng lại vừa thở dốc vừa quay đầu nhìn lên trên lầu: "Hình như mẹ tôi không đuổi theo, tạm thời an toàn."

Khúc Trục đứng cạnh cô, tim cũng đập nhanh chút chút. Ánh nhẹ nhàng thở

ra một hơi, nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Kế tiếp làm sao giờ? Không thể cứ trốn đi Tô mãi được."

Trịnh Bảo Châu nói: "Giờ bà ấy đang nổi nóng, chúng ta chờ bà ấy bình tĩnh một chút, rồi tìm bà ấy nói chuyện."

Khúc Trục nháy bèn bắt được trọng điểm: "Chúng ta?"

Trịnh Bảo Châu hờ nhẹ một tiếng, khẽ nhếch cằm nhìn anh: "Cô cậu ở đó, mẹ tôi sẽ không mắng ác lắm."

"..... Tôi thì không thấy vậy." Vừa rồi anh đã sâu sắc cảm nhận được uy lực của dì Tô.

"Ài tôi không lấy túi rồi." Chìa khóa xe của Trịnh Bảo Châu để trong túi, giờ cũng không có cách tự lái xe về, "May mà tôi lanh trí, còn cướp điện thoại về, nếu không bây giờ đúng là một bước khó đi."

Cô mở ra app gọi xe, hỏi Khúc Trục bên cạnh: "Tôi nay cậu ở bên này, hay là về khách sạn?"

Khúc Trục thấy cô chuẩn bị gọi xe, liền nói: "Cậu phải về à? Không thì tôi nay cậu ở nhà tôi đi, ngày mai chờ dì Tô hết giận, cậu lại từ từ nói chuyện với dì ấy."

Đầu ngón tay Trịnh Bảo Châu khựng lại, ngược mắt nhìn Khúc Trục. Khúc Trục bị cô nhìn bỗng dưng thấy hơi chột dạ, anh hờ nhẹ một tiếng, tránh ánh mắt cô: "Nhà tôi có hai phòng, cậu có thể ngủ phòng tôi, tôi ngủ phòng bố mẹ."

Nghĩ nghĩ, anh lại bổ sung một câu: "Cửa phòng có thể khóa trái."

"....." Trịnh Bảo Châu cắt đi động, nhìn anh nói, "Tôi đang nghĩ, nhà cậu lâu không ai ở vậy, có phải sẽ phủ bụi dày lắm không?"

"Không." Khúc Trục nói, "Trong nhà có làm vệ sinh định kỳ, trước tết vừa làm

một lần."

"Ờ... Vậy được rồi." Trịnh Bảo Châu gật đầu, đi theo Khúc Trục về tòa của anh. Bỗng hai người bị kéo dài bởi ánh đèn đường, tiếng Trịnh Bảo Châu khe khẽ vang bên tai Khúc Trục: "Vậy ở nhà cậu có gì ăn không?"

"..... Vừa này cậu còn chưa ăn no à?"

"..... Ý cậu bảo tôi ăn nhiều quá hả."

Khúc Trục im lặng hai giây, rồi nói: "Vậy mình đi mua ít đồ ăn trước, không biết quầy bán quà vặt cạnh nhà có mở cửa không."

Thật may mắn, vào cái đêm giao thừa cả nhà đoàn viên này, quầy bán quà vặt còn mở cửa buôn bán. Chú Lưu chủ quầy cũng ở trong tiểu khu, vẫn trông cửa hàng này, chớp mắt đã qua mười mấy năm.

Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu đi qua, chú Lưu nhận ra họ ngay: "Là Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu phỏng? Về nhà ăn tết hả?"

"Vâng," Trịnh Bảo Châu cười chào hỏi ông, chọn mấy chai bia trên quầy. Khúc Trục thấy cô chỉ lấy rượu, lại chọn mấy túi snack, cùng để lên quầy thu ngân tính tiền.

Chú Lưu vừa quét mã, vừa trêu ghẹo bọn họ: "Hai đứa quan hệ tốt ghê, nhiều năm như vậy, còn đi mua đồ cùng nhau."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Chú Lưu, chú đứng ra về chưa từng thấy bọn cháu cãi nhau.

"Để tôi." Khúc Trục lấy di động, quét mã QR trả tiền. Trịnh Bảo Châu vào lúc này, mới nhận ra Khúc Trục không mặc áo khoác, chỉ mặc cái áo len mỏng, đã bị cô kéo xuống.

"Quần áo của cậu còn ở nhà tôi." Cô nói một câu.

Khúc Trúc gạt đầu, nói: "Ngày mai đi lấy thôi."

Trịnh Bảo Châu không nói nữa, theo anh lên lầu. Trong nhà Khúc Trúc quả nhiên có làm vệ sinh định kỳ, vô cùng sạch sẽ ngăn nắp. Anh cầm đôi dép lê đưa Trịnh Bảo Châu, sau đó mở điều hòa mở trong phòng lên.

Trịnh Bảo Châu đi tới ngồi lên sofa, cầm một lon bia mở ra uống một ngụm. Khúc Trúc biết tâm trạng cô không tốt, cũng đến sofa ngồi xuống, lấy một lon bia.

Trịnh Bảo Châu thấy anh kéo nắp bia, có chút bất ngờ nói: "Tôi tưởng là cậu ghét nhậu nhẹt."

"Phải xem là uống với ai."

Trịnh Bảo Châu tim đập nhánh một nhịp, sau đó cô thấy Khúc Trúc ngửa đầu, nhấp nhẹ một ngụm bia nơi tay.

"Vừa nãy cảm ơn cậu nhé." Trịnh Bảo Châu bung lon bia uống thêm một ngụm, nói cảm ơn Khúc Trúc, "Đêm giao đang đẹp, kết quả lại um xùm thành như vậy."

Khúc Trúc nói: "Không sao, nếu dì Tô không gọi tôi, ta cũng có một mình."

Trịnh Bảo Châu cười khẽ một tiếng: "Nghe đáng thương ghê."

Khúc Trúc cũng cong môi theo, hai người đều an tĩnh một chốc, Trịnh Bảo Châu lại mở lời: "Vừa rồi cậu nói hy vọng tôi làm chuyện mình thích, thực hiện lý tưởng của mình, nói thật tôi rất bất ngờ. Mặc cho cậu nói thật hay không, tôi vẫn rất cảm động."

"Tôi nói thật lòng." Khúc Trúc nhìn cô, "Cậu và dì nhỏ của cậu là hai người, cậu có quyền theo đuổi cuộc sống mình muốn."

Trịnh Bảo Châu mím môi, nhìn chằm chằm lon bia trong tay: "Hồi lớp 12, tôi

cũng nghĩ như thế, cho nên lúc ấy tôi mới đặc biệt to gan đăng ký khôi văn thể. Sau đó bà ngoại tôi giả vờ vào viện, gần như cả nhà đều hành động, tôi mới biết tôi đã quá ngây thơ. Bọn họ còn để ý chuyện này hơn tôi tưởng tượng. Tôi cho rằng bây giờ mình đã trưởng thành, chuyện của di nhỏ cũng qua đi lâu rồi, bọn họ sẽ thoáng hơn chút, kết quả vẫn giống nhau. Mẹ tôi nói đúng, nếu bà ngoại tôi biết, không chừng lần này sẽ bị chọc giận vào ICU thật."

"Không nghiêm trọng thế đâu." Khúc Trục lần đầu tiên thấy Trịnh Bảo Châu như thế này, có phần không biết an ủi cô thế nào, "Tôi nghe dì Tô, người bà ngoại cậu rất cứng cáp."

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, nâng tay uống một ngụm bia: "Cậu đúng là không biết an ủi người khác."

Khúc Trục: "....."

"Nhưng bà ngoại tôi đúng là cứng cáp thật, nghe nói lần trước còn muốn đi làm tình nguyện viên cộng đồng, người ta thấy bà lớn tuổi không cho bà tham gia, bà còn ấm ỉ với người ta cơ mà."

Khúc Trục vâng vâng lon bia trong tay, nhìn cô bảo: "Cho nên chuyện có thể không tệ như cậu nghĩ, ngày mai nói chuyện tử tế với dì Tô trước đã."

Ở nhà Trịnh Bảo Châu, Tô Minh Hỉ hằng còn ngồi trên sofa xem ảnh quảng bá của 《 Tân Nguyệt Vân Tâm Kiếm. Bà tìm được Weibo, thấy được bình luận của mọi người. Đây là bộ IP vô hiệp kinh điển, vốn đã tự mang lưu lượng, hơn nữa nam chính là sao nam đang nổi, nữ chính là tiểu hoa từng có rating cao, độ chú ý đương nhiên cực cao.

Ngoại trừ nam nữ chính, còn có một số vai phụ quan trọng, đều có fans của mình, trong số họ chỉ có Trịnh Bảo Châu là một người mới toanh, ngay cả Weibo cũng không có.

Nhưng dù ở giữa trận máu tanh mưa gió ấy, cũng có dân mạng chú ý tới con bé, còn cho nó một top bình luận, vậy mà cũng chiếm được vị trí cuối

của bình luận hot.

"Em ngồi đó xem cả buổi, đang xem gì thế?" Bố Trịn hút xong một điếu thuốc ngoài ban công, trở vào phòng khách. Tô Minh Hỉ ghét bỏ dịch ra bên ri, nói với ông mà đầu chẳng thèm ngẩng lên: "Đang xem dân mạng bình luận Bảo Châu."

"Ồ? Bọn họ nói gì?" Bố Trịn cũng có chút tò mò.

Tô Minh Hỉ nói: "Đều là khen nó xinh đẹp có linh khí, còn có người bảo nó mở Welbo."

Bố Trịn nói: "Đương nhiên, Bảo Châu của chúng ta từ nhỏ đã xinh đẹp."

"Chính vì nó đẹp quá." Tô Minh Hỉ thờ dãi, "Nếu nó không đẹp như thế, không chừng cũng không muốn làm nữ minh tinh đến vậy."

Bố Trịn ngồi đó không nói, Tô Minh Hỉ lại ấn mở ảnh tạo hình của Trịn Bảo Châu, phóng to lên nhìn: "Con bé thật sự rất giống Minh Mỹ."

Tô Minh Mỹ đã từng là niềm kiêu hãnh của họ, vì trong nhà ra một đại minh tinh, rất nhiều thân thích quăng tám sào chẳng đến, chả có việc gì mà cứ tới bắt quàng làm họ. Bản thân Tô Minh Mỹ cũng có linh khí, quay phim nào phim đó đoạt giải, trước kia mỗi lần phim của em ấy chiếu, nhà họ đều đi xem buổi chiếu ra mắt.

Nhưng từ sau khi em ấy tự sát, tất cả đều thay đổi.

Chương 46: Cảm giác ôm cậu đúng là được hơn Lâm...

Tô Minh Mỹ từ nhỏ đã xinh đẹp, lại là em út trong nhà, là đứa được chiều nhất trong nhà. Em ấy cũng thông minh, rất có thiên phú về diễn xuất, tuổi còn nhỏ đã rời nhà học diễn xuất, đi theo đoàn phim chạy khắp cả nước. Lúc ấy chỉ cần có tiết mục TV của em ấy, cả nhà sẽ canh trước TV để xem, em ấy ra CD, poster nào, trong nhà cũng mua rất nhiều về.

Về sau tất cả những thứ này đều bị cất đi, TV cũng chẳng còn ai muốn xem, cả nhà đều bị một lớp khói mù che phủ.

Không có ai nhắc lại cái tên này, giống như làm vậy là có thể không đau nữa.

Tô Minh Hi vẫn luôn cho rằng, Trịnh Bảo Châu nói muốn làm nữ minh tinh, chỉ là giấc mơ minh tinh mà đứa nhỏ nào cũng thích, giờ nghĩ lại, lúc trước con bé bướng bỉnh dán lại bài tập làm văn bị xé ấy, có lẽ đã dự báo kết quả hôm nay.

"Em cũng không cần giận quá, tốt nhất, con cái khó lắm mới về." Bố Trịnh ngồi một bên, khuyến khích Tô Minh Hi, "Ngày mai rồi nói chuyện tử tế với Bảo Châu."

Tô Minh Hi nhìn poster của Trịnh Bảo Châu trên điện thoại: "Nói chuyện gì? Anh thấy nó nghe lời mình được à?"

Bố Trịnh thở dài một hơi: "Con cái lớn, có cách nghĩ của mình, chúng ta biết làm sao được? Cũng không thể trói nó trong nhà chứ hả?"

Tô Minh Hi ngẩng đầu lên nhìn ông: "Em thấy biện pháp của anh được đấy."

Bồ Trịn: "....."

Trong nhà Khúc Trục, Trịn Bảo Châu đã uống hết một lon bia, lại duỗi tay ra lấy lon thứ hai. Khúc Trục dịch lon bia sang bên cạnh, không cho Trịn Bảo Châu lấy: "Cậu không sợ uống say à?"

Trịn Bảo Châu thuận thế nhìn về phía anh, khẽ nhướn chân mày: "Đâu phải cậu không biết tử lượng của tôi."

Khúc Trục khẽ gạt đầu: "Cậu bảo Sailor Moon ấy hả?"

"....." Trịn Bảo Châu lập tức nhớ lại một ít khoảnh khắc 'chết xã hội', nói chuyện cũng không cứng như vừa nãy, "Đó là uống rượu trắng được không? Hai lon bia mà uống say? Cậu xem thường tôi quá đây."

"Ờ." Khúc Trục đáp được chẳng hay chớ, nhưng bàn tay đặt trên lon bia vẫn không buông ra.

Trịn Bảo Châu dứt khoát đứng lên cầm lon bia ở chỗ xa hơn, còn khiêu khích nhướn mày với Khúc Trục.

Khúc Trục: "....."

Trịn Bảo Châu rất cuộc là quá yên tâm với đàn ông, hay là chỉ yên tâm với anh?

Trịn Bảo Châu không biết mỗi nghĩ trong lòng anh, "Bang" một tiếng kéo nắp bia, uống một ngụm: "Đúng rồi, video lúc trước cậu xóa chưa?"

Khúc Trục nhìn cô, chân mày hơi nhướn, không trả lời.

Trịn Bảo Châu đang định nói chuyện, di động của Khúc Trục đã vang lên. Khúc Trục nhìn lên bàn, là mẹ anh gọi video call tới.

"Là mẹ tôi." Anh nói rồi khom người với lấy di động, nhận điện thoại, "Mẹ."

"Tiểu Trục, năm mới vui vẻ." Bố mẹ Khúc Trục chen chúc trên màn ảnh, cười chúc Tết anh. Khúc Trục gật đầu, nói với họ: "Bố mẹ cũng vậy."

"Bố mẹ rất tốt, không cần lo, một mình con phải chăm sóc bản thân cho tốt nhé."

"Vâng, cái này con có kinh nghiệm rồi."

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh: "....."

"Buổi tối ăn gì thế?" Bố Khúc Trục không nghe ra hoặc là giả vờ không nghe ra lời ám chỉ của anh, vui vẻ hỏi hờ hởi anh, "Ăn sủi cảo à?"

"Vâng."

"Ý?" Mẹ Khúc Trục phát hiện không đúng, "Sao con lại ở nhà? Không đến chỗ dì Tô à?"

"Đúng nhỉ." Bố Khúc Trục lúc này cũng phát hiện bối cảnh trên video của Khúc Trục là ở nhà mình, "Con về nhà sớm thế à? Bố mẹ còn định chúc Tết dì Tô của con đây."

"....." Khúc Trục trầm ngâm, tự hỏi phải nói với họ ra sao. Lúc này, mẹ Khúc tình mắt phát hiện chỗ không đúng: "Người ngồi cạnh con là Bảo Châu phải không? Bảo Châu cũng ở nhà mình à?"

Nghe dì Khúc kêu mình, Trịnh Bảo Châu thờ đầu qua: "Chú Khúc, dì Khúc, năm mới vui vẻ."

"Cháu cũng vậy cháu cũng vậy, Bảo Châu đúng là ngày càng xinh đẹp!"

"Đúng đúng!"

"Đâu có, chú dì mới ngày càng tuổi trẻ ạt!"

"Ha ha ha Bảo Châu vẫn khéo miệng như thế." Mẹ Khúc cười vài tiếng, xong

lại hỏi, "Cháu với Khúc Trục....."

"À, bọn cháu vừa ăn cơm ở nhà cháu xong, vì ăn no quá nên xuống dưới đi bộ một lát, sau đó liền nghĩ đi lên xem thử." Trịnh Bảo Châu sợ họ hiểu làm gì đó, nhàn nhàn chóng giải thích nửa thật nửa giả.

"À...." Bố mẹ Khúc Trục hiểu ra gật đầu, sau đó vừa cười vừa nói với họ, "Nếu vậy thì, bố mẹ không quấy rầy các con nữa, cúp nhé!"

Vừa dứt lời, video call đã bị cúp.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô nhìn màn hình tối đi im lặng hai giây, ngẩng đầu nhìn Khúc Trục: "Tôi cảm giác như bố mẹ cậu hiểu làm gì rồi."

"..... Ừm."

"....." Ừm là xong?

Khúc Trục cất di động, đứng lên báo với Trịnh Bảo Châu: "Thời gian cũng không sớm nữa, số bia còn lại tôi tịch thu, cậu uống xong lon này thì đi nghỉ sớm đi, ngày mai tôi đi gặp dì Tô với cậu."

"Ờ, được." Trịnh Bảo Châu nhìn bóng anh đi vội đi vàng, có chút khó hiểu cầm bia uống một ngụm.

Khúc Trục đưa bia để vào phòng anh, thật sự sợ Trịnh Bảo Châu uống trộm. Một lát sau, anh lại ôm một bộ quần áo từ trong ra: "Đây là áo ngủ của mẹ tôi, sạch sẽ, tối nay cậu mặc cái này đi."

"Ừ."

"Đây là khăn, mới đây." Khúc Trục nói, đặt hết đồ lên sô pha, rồi xoay người về phòng. Trịnh Bảo Châu nhìn anh đóng cửa phòng, cầm bia lơ đãng cười một cái.

Cô uống bia xong liền cầm đồ Khúc Trục đưa đi rửa ráy, căn hộ này tuy có hai phòng vệ sinh, nhưng đều độc lập, cũng không liền với phòng ngủ. Trịnh Bảo Châu thay áo ngủ ra khỏi phòng vệ sinh, liếc cửa phòng Khúc Trục một cái. Cửa phòng anh đang đóng, nhưng bên trong vẫn còn sáng đèn, hẳn là chưa ngủ.

Trịnh Bảo Châu cảm thấy hình như anh đang đợi mình rửa ráy xong, sau đó anh mới đi.

Cô cười một cái, đi đến phòng khác, đóng cửa.

Khúc Trục nghe tiếng đóng cửa, mới cầm khăn và áo ngủ ra khỏi phòng. Trịnh Bảo Châu đang ở phòng Khúc Trục tham quan cúp thường và giấy khen của anh, tiếp đó nghe ở bên ngoài truyền đến tiếng nước rất nhỏ.

Tiếng thật ra không lớn, nhưng vào ban đêm yên tĩnh nghe thấy rất rõ. Mấy năm trước trong thành phố còn chưa cấm nổ pháo hoa pháo trúc, tầm này bên ngoài còn ồn ào thôi rồi, nhưng bây giờ tiểu khu lại yên tĩnh đi nhiều, chỉ thì thoảng nghe được vài tiếng chó sủa.

Tiếng nước ào ào cứ vậy truyền vào tai Trịnh Bảo Châu, cách cô không xa không gần, lại khó mà bỏ qua. Cô đứng đó nghe tiếng nước một lát, bỗng thánh âm ngừng lại. Trịnh Bảo Châu liếc ra phía cửa, mở cửa thò đầu ra ngoài.

Khúc Trục từ phòng vệ sinh đi ra, đang lau nước trên tóc, liền thấy Trịnh Bảo Châu lén lút nhìn quanh ở đó.

Anh dùng động tác, theo bản năng lấy khăn che trước ngực mình, đối diện với ánh mắt của Trịnh Bảo Châu: "Cậu làm gì đây?"

Trịnh Bảo Châu chớp mắt, đi ra khỏi phòng: "Không có gì, muốn uống miếng nước."

Cô nói, còn cố ý ngó nghiêng nửa thân trên chưa cài hết cổ áo của Khúc

Trực: "Cậu che gì nha, đều là bạn nói khéo, xuề xòa tí."

Khúc Trực: "....."

Anh cảm thấy có lẽ Trịnh Bảo Châu lại còn bốc lên đầu rồi.:

"Tôi đột nhiên nhớ ra, không phải cậu làm một phòng tập gym trong nhà à? Nói là bình thường cũng phải vận động, còn nói dáng người cậu rất ngon." Trịnh Bảo Châu đánh giá anh, "Nhưng hôm nay cậu nói với mẹ tôi không phải vậy. Có phải là cậu lừa tôi không?"

".....Cậu uống nhiều." Khúc Trực đứng nguyên tại chỗ, ngữ khí có chút cứng nhắc.

"Có chút bia mà thôi." Trịnh Bảo Châu hoàn toàn không để tí cồn này vào mắt.

Khúc Trực nhìn cô: "Lúc cậu lấy bia, tôi cố ý xem rồi, bia này số độ rất cao."

"Như nhau cả." Trịnh Bảo Châu vẫn nhìn anh lom lom, "Cậu ở đây đánh trống lảng, có phải bị tôi nói trúng không? Có dám để tôi xem dáng người cậu rồi cuộc ngon hay không không?"

"....." Không dám.

"Cậu bảo muốn uống nước phải không?" Khúc Trực nâng lên tay, chỉ hướng phòng bếp, "Tủ lạnh có bình nước, nhưng mà lạnh, nếu muốn uống, có thể làm nóng trước một tí."

"À." Trịnh Bảo Châu gật đầu, đi qua hướng anh chỉ, nhưng lúc đi qua cạnh anh, đột nhiên chân ngoẹo một cái..

"Ai nha." Trịnh Bảo Châu ai nha một tiếng, ngã quỵ về phía Khúc Trực, Khúc Trực theo bản năng đưa tay đỡ cô. Trịnh Bảo Châu bị anh ôm, vừa nhắc đầu liền thấy một mảng ngực và cơ bụng.

"....."

Trong nhà dường như còn yên tĩnh hơn lúc này, Khúc Trục nhận ra gì đó, định buông Trịn Bảo Châu ra, Trịn Bảo Châu lại nâng tay lên trước khi ánh buông ra, chuẩn xác không làm đáp trên ngực Khúc Trục.

Rắn chắc, xem ra ngày thường có rèn luyện thật.

Khúc Trục cứng hết người trong một chốc, sau đó đột ngột buông tay, lùi ra sau hai bước, cứ như Trịn Bảo Châu là con thú dữ nào đó.

Trịn Bảo Châu đứng thẳng người, nhìn về phía Khúc Trục cười cười: "Cậu nói không sai, ôm cậu được hơn Lâm Tử Khâm đó."

"....." Khúc Trục trầm mặc một lát, nhìn cô chằm chằm, nói "Cậu còn nhớ Lâm Tử Khâm cơ à?"

"Nhớ chứ, anh ấy còn đóng phim cùng tôi mà!" Nói đến đóng phim, Trịn Bảo Châu lại nghĩ tới chuyện ảnh quảng bá phim bị mẹ cô thấy hôm nay, "Thời toang, chuyện tôi đóng phim bị mẹ phát hiện! Làm sao bây giờ!"

Khúc Trục: "....."

Anh cảm thấy sau này thật sự không được cho Trịn Bảo Châu uống rượu, cô say xong bên ngoài nhìn như rất bình thường, nhưng không ai biết kế tiếp cô sẽ làm gì.

"Cậu uống nước rồi đi ngủ sớm đi." Khúc Trục vội vàng nói xong câu này, rồi nhàn chân vòng qua Trịn Bảo Châu đi về phòng, còn khóa trái cửa phòng.

..... Ai mà nghĩ được, cuối cùng người khóa trái cửa phòng lại là anh?:)

Trịn Bảo Châu đi đến phòng bếp mở tủ lạnh, quả nhiên nhìn thấy bình đựng nước. Cô cứ chẳng cảm đi đun nóng, trực tiếp mở ra uống một ngụm.

Chật lờng lạnh lẽo khiến cô thoải mái một chút, cô đóng tủ lạnh, cầm nước về phòng.

Sáng hôm sau, Trịnh Bảo Châu mở mắt tỉnh lại, đầu hơi âm ỉ đau. Cô xoa huyết thái dương của mình, nghĩ thầm hôm qua đúng là không nên chọn bia có độ cao như thế, nhưng hôm qua tâm trạng cô không tốt, không chọn độ cao thì sao mượn rượu tiêu sầu được?

Chỉ đáng tiếc từ lượng của cô tốt, không dễ say.

Tối hôm qua tắm xong cô bèn thấy có hơi nóng, vì thế ra ngoài cầm một chai nước. Cô nghiêng đầu nhìn lướt qua, nước còn đặt ở đầu giường cô.

Nhưng đoạn giữa hình như còn xảy ra chuyện gì đó?

Cô nghĩ nghĩ, tay phải khẽ giật giật.

Từ từ, cảm giác này..... Cô nâng lên tay, khó tin nhìn chằm chằm vào tay mình.

Hôm qua có phải cô dùng bàn tay này sờ soạn Khuê Trục không??

..... Không, nhất định là ảo giác, rượu phẩm của cô luôn luôn tốt mà.

Trịnh Bảo Châu thuyết phục mình như vậy, đổi lại quần áo của mình rồi ra ngoài rửa mặt. Mở cửa mới thấy, phòng bếp truyền đến một ít động tĩnh, Trịnh Bảo Châu tò mò đi qua, thấy Khuê Trục đang chuẩn bị bữa sáng ở phòng bếp.

Cô có chút bất ngờ nhìn anh: "Cậu còn biết nấu ăn à?"

Khue Trục nghe thấy tiếng cô, quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt có gì đó lập lờ: "Tỉnh rồi?"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu đi lên, nhìn vào trong nồi, "Cậu đang nấu bánh trôi?"

"Ừ, trong nhà chỉ có đồ đông lạnh này thôi, ăn tạm đi."

"Ờ....." Trịnh Bảo Châu thu mắt về, "Tôi mới bảo sao cậu lại biết nấu ăn?"

Khúc Trục trầm mặc một chút, rồi mở miệng thanh minh cho mình: "Hồi cấp hai tôi đã biết nấu ăn, ở nước ngoài du học mấy năm, tài nấu nướng chỉ có tiến bộ hơn."

Trịnh Bảo Châu bị dáng vẻ nghiêm túc cả ánh chớp cười: "Thật à? Vậy khi nào đầu bếp Khúc phải thể hiện tài năng mới được."

Cô trêu Khúc Trục xong, liền đi rửa mặt trang điểm, lúc xuất hiện trở lại ở phòng khách, đã là Trịnh Bảo Châu xinh đẹp lấp lánh.

"Cẩn thận nóng." Khúc Trục ngồi đối diện cô, nhắc nhở cô một câu, "Ăn xong thì chúng ta đi tìm dì Tô."

Nhắc tới chuyện đi tìm Tô Minh Hi, Trịnh Bảo Châu vẫn hơi chột dạ, Khúc Trục thấy cô hơi nhíu mày, an ủi bảo: "Không cần lo lắng, tôi đứng về phía cậu."

Câu nói này như có ma lực nào đó, làm Trịnh Bảo Châu thoáng cái đã an tâm không ít.

Đúng, cô đâu có chiến đấu một mình, cô còn có bạn bè của cô, họ đều ủng hộ cô.

Ăn bánh trôi xong, Trịnh Bảo Châu lấy di động, cùng Khúc Trục về lại nhà mình. Tô Minh Hi cứ như biết bọn họ sẽ tới, sáng sớm đã ngồi trên sofa chờ họ. Hôm nay bà nôm bình tĩnh hơn hôm qua nhiều, ít nhất không vừa thấy Trịnh Bảo Châu đã mở miệng mắng.

Trịnh Bảo Châu háng giọng có chiến thuật, gọi bà một tiếng: "Mẹ."

"Còn biết tôi là mẹ cô?" Tô Minh Hi nhìn cô, "Chúng ta khởi vờ vịt nữa, trực tiếp vào chuyện chính đi."

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trúc ngồi xuống sofa, bà nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Bộ phim con lo lắng kia, nếu đã quay xong rồi, mẹ cũng không làm được gì, nhưng chuyện này đến đây là hết, con cũng coi như đạt được ước mơ, về sau an tâm làm việc khác cho mẹ."

Trịnh Bảo Châu biết ngay mẹ cô dễ nói chuyện vậy mà, nhưng hôm nay cô tới cũng không tính nhượng bộ: "Mẹ, theo ý của mẹ thì ước mơ của con chẳng khác gì trò trẻ con? Giống như chơi trò gia đình? Mẹ thấy như vậy là được, nhưng con thấy không được, con nói con muốn làm nữ minh tinh, trước giờ luôn là nghiêm túc."

Tô Minh Hỉ mím chặt môi, bà đương nhiên biết con bé nghiêm túc, chính là vì biết nó nghiêm túc, bà mới phải cứng rắn chặt đứt mong muốn của nó.

"Phim con cũng quay rồi, con còn muốn thế nào? Có phải nhất định phải nhìn bà ngoại con vào bệnh viện, con mới bằng lòng dừng lại?"

Trịnh Bảo Châu cau mày, nhất thời không nói gì. Chuyện di nhỏ tự sát, tổn thương nhất chính là bà ngoại, cô không có biện pháp để bà ngoại coi như chưa có gì xảy ra. Nhưng mà, rốt cuộc cô cũng có gì sai?

Nghĩ mình từ nhỏ đến lớn đều chỉ có thể giấu ước mơ ở trong lòng, không dám nói với bất cứ ai, Trịnh Bảo Châu cũng cảm thấy tủi thân: "Mẹ, con biết mọi người không thể quên được chuyện của di nhỏ, nhưng vì sao phải dùng chuyện của di nhỏ để trừng phạt con chứ? Con biết con nói vậy có lẽ có chút ích kỷ, nhưng hồi cấp ba, con đã vì mọi người mà bỏ lý tưởng của mình một lần, bây giờ có thể đổi làm mọi người nhường một bước vì con?"

Tô Minh Hỉ nghe cô nói vậy, hốc mắt cũng hơi đỏ, năm cấp ba, buổi tối Trịnh Bảo Châu bỏ thi ngàn nghệ thể, bà biết con bé khóc trong phòng.

Bà nghe thấy hết.

Bà biết làm vậy là không công bằng đối với Bảo Châu, nhưng chuyện của Minh Mỹ, là cây gai trong lòng họ, nhiều năm như vậy, mọi người đều rất

cẩn thận không đụng vào, như vậy mới có thể sống tiếp.

Bà nghẹn ngào, nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Bảo Châu, bọn mẹ không hy vọng con đi đóng phim, không chỉ là vì sợ nhắc tới Minh Mỹ, mà cũng vì lo rằng con sẽ giống Minh Mỹ ..... Dùng lời của ông ngoại con mà nói, đóng phim toàn là kẻ điên, diễn diễn rồi chẳng nhận ra đâu là thật, đâu là phim."

"Con thừa nhận diễn viên giỏi đúng là có tình huống không thoát vai được, nhưng không phải ai cũng sẽ làm chuyện cực đoan." Trịnh Bảo Châu nhìn lại mẹ cô, "Buổi học đầu tiên mà thầy dạy con, chính là thoát vai."

Mày Tô Minh Hỉ giật giật: "Cái gì, con còn tự tìm thầy? Xem ra thật muốn xông pha showbiz nhỉ?"

"....." Trịnh Bảo Châu lại nghẹn nước mắt về, "Làm gì mà không cần thầy ợ?"

"..... Được, dù gì nên nói mẹ đã nói rồi, con muốn tiếp tục đóng phim mẹ chắc chắn không đồng ý, nhân lúc chuyện này chưa lộ chỗ bà ngoại con, mẹ phải giải quyết nó trước." Bà nói xong, bèn đứng dậy dọn ghế tựa, chắn cửa, theo đó ngồi lên trên: "Trước khi con nghĩ ra, mẹ sẽ ngồi luôn ở đây, ai cũng đừng tưởng bước ra khỏi cái cửa này."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục: "....."

Đương lúc mấy người giảng cơ không thôi, điện thoại của Trịnh Bảo Châu vang lên. Cô cầm lấy lên nhìn, là Cao Bác Vân gọi tới.

Cô liếc nhìn Tô Minh Hỉ đứng ở cửa như môn thần, đi vào phòng nhận điện thoại: "Đạo diễn Cao, chuyện gì?"

"Bảo Châu à, chúc mừng năm mới nhé!" Cao Bác Vân ở đầu kia hơi ha hơi hờ chúc tết, "Cô thấy ảnh tạo hình official weibo đăng hôm qua chưa? Mọi người đều đánh giá cô rất tốt, đúng rồi sao ngay cả cái Weibo cô cũng không có, nhanh mở một weibo diễn viên đi."

"....." Trịnh Bảo Châu hít sâu một hơi, rống lên với Cao Bác Vân ở đầu kia điện thoại, "Anh còn không biết xấu hổ mà nói à, mấy người đăng ảnh tạo hình sao không nói tôi biết một tiếng! Mấy người đăng cả ảnh của tôi, người nhà tôi thấy hết rồi! Bây giờ mẹ tôi còn không cho tôi ra cửa nữa kia!"

Cao Bác Vân bị cô bắn liên tăng đến ngực luôn: "Cô đợi tí, vì sao mẹ cô không cho cô ra cửa?"

"Anh nói xem? Anh cũng biết di nhỏ của tôi là Tô Minh Mỹ nhỉ? Ý nghĩa của di nhỏ là, di ấy là em của mẹ tôi, em ruột! Bọn họ kệ nhất chính là giới giải trí, đặc biệt là nữ minh tinh đóng phim!"

Cao Bác Vân: "....."

"Anh nói giờ phải làm thế nào!"

"....." Cao Bác Vân gãi đầu, bồi rồi hết sức, "À thì, tôi cũng không nghĩ tới, bố tôi cũng không nói gì với tôi. Tôi còn muốn sau tết cô quay bù một cảnh, giờ là cô không tới được?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Mẹ tôi ngồi ở cửa như Quan Công kia kia, chỉ thiếu cầm cây đại đao thôi."

"....." Cao Bác Vân suy xét trong chốc lát, rồi bảo cô, "Vậy cô gửi địa chỉ nhà cô, tôi tự mình đến làm tư tưởng công tác cho di nhé?"

Chương 47: Đôi khi bà cảm thấy Bảo Châu...

Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại xong, gửi định vị cho Cao Bác Vân.

Ngày mừng một tết, trên đường phố được một lần ít xe như vậy, Cao Bác Vân lái xe cả đường thông thoáng không kẹt tí nào. Anh ta chẳng mất bao lâu đã tới dưới nhà Trịnh Bảo Châu, tìm lên nhà theo thông tin số tòa Trịnh Bảo Châu đưa cho.

Tô Minh Hỉ còn ngồi ở cửa, thái độ không mềm đi tí nào. Trịnh Bảo Châu bóc cho mình một quả quýt đường, ngược lên nhìn Tô Minh Hỉ một cái: "Mẹ, mẹ khát không? Có muốn lại đây ăn quả quýt không á?"

"Mẹ không ăn!" Tô Minh Hỉ nhìn cô chằm chằm, cười lạnh một tiếng, "Ha, thế mà con vẫn còn nuốt trôi được."

Trịnh Bảo Châu nhét nửa quả quýt vào miệng, có chút lúng búng nói: "Đó là tự mẹ muốn ngồi đó, có ai bắt mẹ đâu."

Tô Minh Hỉ chắt lưỡi một tiếng, bắt đầu mắng bỗ Trịnh Bảo Châu trong lòng. Bà biết ngay ông chẳng nghĩ ra biện pháp nào hay ho!

Đang nghĩ tới đó, thì bên ngoài có người gõ cửa hai cái. Tô Minh Hỉ cũng không đứng lên, trực tiếp quay lại hướng ra cửa hỏi một câu: "Ai đấy?"

Ngoài cửa vang lên một giọng nam trẻ tuổi: "Chào dì ạ, cháu tới tìm Trịnh Bảo Châu."

Tô Minh Hỉ xoay đầu lại nhìn Trịnh Bảo Châu, ánh mắt lóe lên soi mói: "Con còn tìm ngoại bính?"

"Không phải, là bạn con tới chơi tết."

"Bạn nào? Bạn trai?"

"....." Trịn Bảo Châu cảm nín. Cao Bác Vân còn ở ngoài gõ cửa: "Đi ơi, phiên đi mở cửa cho cháu với ạ, cháu tới chúc tết."

Tô Minh Hỉ lúc này mới đứng lên, từ mắt mèo nhìn ra. Ngoài cửa đứng một anh chàng trẻ tuổi, tướng mạo tuy không đẹp bằng Khúc Trực, nhưng cũng là đoan đoan chính chính, sạch sẽ thoài mái. Khí chất của anh ta hơn người bình thường, cũng không lời thối lếch thếch như một số người đồng trang lứa, nom là một chàng trai rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, điều kiện kinh tế cũng không tồi.

"Con quen khí nào?" Tô Minh Hỉ quay lại nhìn Trịn Bảo Châu.

Trịn Bảo Châu úp mở nói: "Gần đây ạ."

Tô Minh Hỉ nhìn anh ta một chốc, rồi hơi hơi dịch ghế dựa, mở cửa ra. Cao Bác Vân trong tay xách theo một hộp quà, người còn chưa vào, đã đưa hộp quà vào trước: "Chúc dì năm mới vui vẻ, quây rầy rồi, quây rầy rồi."

Vì ghế dựa chắn trước cửa, cửa chỉ mở được phân nửa, Cao Bác Vân nghiêng mình chen vào, mỉm cười chào hỏi Tô Minh Hỉ. Trịn Bảo Châu thấy anh ta còn cầm quà, nghĩ thầm không hổ là đạo diễn Cao ha, dưới tình huống khẩn cấp không hề chuẩn bị như vậy, còn có thể chú đáo nhớ rõ mang quà.

Tô Minh Hỉ nhận quà của Cao Bác Vân, đặt lên đất, đóng cửa rồi lại dịch ghế trở về, một lần nữa ngồi vào chỗ.

Cao Bác Vân nhìn loạt động tác của bà, cười gượng mở miệng: "Dì đây là?"

Tô Minh Hỉ nói: "Đang thanh lý môn hộ, cháu tới có hơi không khéo."

"Ha ha ha ha." Cao Bác Vân vẫn cười kén, nhìn Tô Minh Hỉ nói, "Dì thật biết

nói đùa, Tết nhất, hòa khí sinh tài hòa khí sinh tài."

Tô Minh Hỉ ngẩng đầu lên, tỉ mỉ đánh giá anh ta: "Cháu là bạn của Bảo Châu?"

"Đúng ạ." Cao Bác Vân dứt lời bèn nhìn qua Trịn Bảo Châu, kết quả liếc mắt một cái thấy Khúc Trục đang ngồi trên sô pha. Anh đang vắt chéo cặp chân dài không chỗ để, bình tĩnh nhàn nhã bóc quýt. Phát hiện anh ta đang nhìn, anh còn thoáng ngược mắt lên, đón ánh mắt anh ta.

Sắc mặt Cao Bác Vân hơi cứng lại, ánh mắt của Khúc Trục có chút sắc bén, trông chẳng hữu hảo chút nào.

Anh ta lại cười ha ha hai tiếng, thăm nghĩ mình hôm nay đúng là xông vào đám rồng hang hổ: "Anh đây không phải là bạn học của Bảo Châu à? Hai người đây là..... gặp người lớn rồi?"

Trịn Bảo Châu giật giật khóe miệng, lại nghĩ tới cuộc nói chuyện của họ trên xe ngày đó: "Nhà cậu ấy ở ngay trong khu này, từ tiểu học đã gặp người lớn trong nhà tôi rồi."

"À....." Cao Bác Vân chậm rãi gật đầu, ánh mắt ở quét qua quét lại giữa hai người họ. Tô Minh Hỉ ở đằng sau hỏi anh ta: "Cháu với Bảo Châu quen nhau ở đâu? Sao trước nay đi không nghe thấy nó nói?"

"À, là thế này dì ơi, cháu là đạo diễn....."

"Đạo diễn?" Cao Bác Vân còn chưa nói hết câu, Tô Minh Hỉ đã nâng cao âm lượng, "Vậy cậu tới nhà chúng tôi làm gì?"

Bởi vì Tô Minh Hỉ khí tràng quá mạnh, Cao Bác Vân theo bản năng lùi về sau một bước, mặt mang cười nói: "Dì ơi dì đừng kích động, hôm nay cháu tới là muốn tâm sự với dì về chuyện của Bảo Châu."

"Chuyện của Bảo Châu thì liên quan gì đến cậu?" Tô Minh Hỉ nói xong, lại nhận ra gì đó, "Tôi hiểu rồi, bộ phim Bảo Châu quay kia, không phải cậu là

đạo diễn chứ?"

"Đúng là cháu....."

"Vậy cậu đi đi, chúng ta không có gì để nói hết!" Tô Minh Hi trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Cao Bác Vân ăn vạ tại chỗ không nhúc nhích: "Dì ơi, chuyện nhà dì cháu đã biết....."

"Cậu biết cái gì?" Ánh mắt sắc lẹm của Tô Minh Hi bắn tới.

Cao Bác Vân lại lùi ra sau một bước, cùng đạo diễn Cao mắng người đầy trung khí ở phim trường như hai người khác nhau: "Cháu nghe bố kể một ít chuyện năm đó..."

Tô Minh Hi nhíu mày: "Bố cậu? Bố cậu là ai nữa?"

"Bố cháu là Cao Thiên Minh, cháu là Cao Bác Vân, cũng là đạo diễn của 《 Tân Nguyệt Vân Tâm Kiếm.》 Cao Bác Vân thấy lần này bà không cắt lời mình, tránh thủ thời gian bắt đầu thảo thảo bất tuyệt, "Tuy bản thân cháu vẫn là đạo diễn mới, nhưng cháu tin tưởng ánh mắt mình cũng không tệ. Khi cháu thấy Bảo Châu lần đầu tiên ở phim trường, liền cảm thấy cô ấy đặc biệt có linh khí, điều kiện ngoại hình cũng cực kỳ tốt, là một diễn viên rất tiềm lực. Tuy trong 《 Tân Nguyệt Vân Tâm Kiếm 》 cô ấy chỉ là một vai phụ nhỏ, nhưng thật ra cháu đang bắt tay chuẩn bị phim truyền hình mới, hơn nữa có ý muốn mời cô ấy đảm nhiệm nữ chính....."

Lúc Tô Minh Hi nghe được bố anh ta là Cao Thiên Minh, liền ngăn cả người, những thứ anh ta nói lúc sau, bà căn bản không nghe vào. Chờ tiếng ơng ơng của Cao Bác Vân biến mất bên tai, ánh mắt bà mới tập trung lần nữa, nhìn người thân anh ta đổi diện: "Cậu nói bố cậu là Cao Thiên Minh? Chính là đạo diễn Cao Thiên Minh của 《 Ngày xuân không về 》 ?"

"Vâng....." Cao Bác Vân gật đầu, còn định nói tiếp, liền thấy Tô Minh Hi bỗng đứng phắt khởi ghế. Ba người trong phòng đều tò mò nhìn bà chằm chằm,

Tô Minh Hì ra ban công, lúc quay vào, trong tay cầm một cái chổi to.

"Bố cậu là Cao Thiên Minh đúng không?" Tô Minh Hì nói, cái chổi đã 'chào hỏi' lên người Cao Bác Vân, Cao Bác Vân sững sốt một thoáng, rồi ôm đầu né một chổi thối tới rào rạt này.

"Không phải, di ơi, có chuyện từ từ nói!" Cao Bác Vân ôm đầu tròn chui tròn nhui trong phòng khách, bộ dạng chật vật ấy cực kỳ giống Trịnh Bảo Châu năm đó chạy vắt giò lên cổ trước cổng trường tiểu học.

Trịnh Bảo Châu với Khúc Trục phản ứng lại, cũng tiến lên vội vã ngăn cản Tô Minh Hì: "Đúng đúng, mẹ ơi mình có chuyện từ từ nói, mẹ bỏ chổi xuống trước!"

Tô Minh Hì mặt đỏ lên, cho dù bị người chặn, vẫn giơ chổi, ra sức đập vào không trung: "Mẹ với nó không có gì để nói cả! Nó lại còn dám tới nhà tìm con? Năm đó Minh Mỹ chính là vì đóng phim điện ảnh của Cao Thiên Minh mới tự sát, bây giờ nó lại tới tìm con gái mẹ đóng phim! Nhà chúng tôi là nợ nần gì nhà họ Cao mấy người à! Liền nhào vào một nhà chúng tôi mài dao soàn soạt đúng không?!"

"Di ơi, hiểu làm, thật là hiểu làm!"

"Không có hiểu làm! Cậu rút ra ngoài cho tôi!"

"Được được, cháu rút ngay! Di đừng kích động!" Cao Bác Vân ôm đầu, nhánh như chớp chạy từ phòng khách ra, đẩy ghế dựa mở cửa chui ra ngoài. Tô Minh Hì theo sát lên đóng cửa cái "Rầm", lại ngồi xuống trên ghế dựa.

Trên tay bà còn cầm cây chổi vừa đánh Cao Bác Vân, cứ vậy chống trên mặt đất, càng giống Quan Công.

Cao Bác Vân trước khi tới không nghĩ hỏa lực của mẹ Trịnh Bảo Châu lại lớn như vậy, lần này anh ta bị chính ngu luôn. Anh ta đi qua đi lại ngoài cửa, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra gọi cho Cao Thiên Minh: "Bố, con gặp tí rắc

rồi, có lẽ cần bố ra mặt giải quyết mới được."

"....." Cao Thiên Minh im lặng một lát, thanh âm trầm trầm nói, "Con không kêu bố đi đồn công an nhận người nữa đây chứ? Cao Bác Vân con hiện tại đã trưởng thành rồi, chuyện của mình tự mình giải quyết."

"Bố nói lung tung gì đây! Cao Bác Vân con lớn vậy rồi, chỉ ăn thiệt mỗi lần đó, bố phải nhớ cả đời đúng không?"

Cao Thiên Minh hạ một tiếng: "Đáng mà con."

"....." Cao Bác Vân hít một hơi, ổn định cảm xúc rồi mở miệng lần nữa, "Hôm nay con tìm bố để nói chuyện nghiêm túc. Hôm qua bọn con đã đăng ảnh tạo hình, kết quả người nhà Trịn Bảo Châu thấy, con không nghĩ bọn họ lại phản đối cô ấy đóng phim như vậy, hiện tại cô ấy bị mẹ nhốt trong nhà, con liền nói để con tới làm công tác tư tưởng cho dì, kết quả....."

"Kết quả bị người ta đánh cho chạy?"

"....." Cao Bác Vân dừng một chút, "Sao bố biết?"

Cao Thiên Minh cũng dừng một chút: "Bởi vì năm đó bố cũng suýt nữa bị bọn họ đánh cho chạy."

Nói suýt nữa, là vì lúc ấy là ở lễ tang của Tô Minh Mỹ, nếu không phải vì không làm ồn quá khó coi, ông đã sớm bị đánh cho chạy rồi.

Cao Thiên Minh nói xong câu này, Cao Bác Vân bên kia hơn nửa ngày mới lại cất tiếng: "Cho nên bố tới cũng không xài được đúng không?"

Cao Thiên Minh tự hỏi một chút, rồi nói với anh: "Việc này bố đi quá cũng không thích hợp, con về trước đi, bố sẽ nghĩ cách giải quyết."

"Bố có cách gì ạ?"

Cao Thiên Minh nói: "Tìm một người thích hợp hơn đi."

Trong nhà, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục lại ngồi trở lại phòng khách, trong một chốc không có ai nói gì. Tô Minh Hỉ hiện tại ngực còn hơi phập phồng, xem chừng vừa rồi bị tức điên thật.

《 Ngày xuân không về 》 là bộ điện ảnh cuối cùng Tô Minh Mỹ đóng, trong phim bà ấy đóng vai một họa sĩ thất bại u sầu, cuộc đời họa sĩ này có thể dùng từ bi kịch để hình dung — cô có thời thơ ấu bất hạnh, có một cặp cha mẹ vô trách nhiệm, mà vẽ tranh là thứ duy nhất có thể chữa lành cô. Nhưng sau khi lớn lên cô mới phát hiện, thứ cô vẽ căn bản không đáng tiền, tác phẩm của cô luôn không được thị trường xem trọng. Về sau cô khó khăn gặp được một người thường thức mình, hai người cùng nhau trải qua một thời gian vui vẻ, người đàn ông đó là mối tình đầu của cô. Nhưng kết quả cô phát hiện người nọ sớm đã kết hôn, tất cả điều anh ta nói chỉ toàn là dối trá. Họa sĩ cuối cùng thất vọng hoàn toàn với thế giới này, vào một ngày xuân nắng đẹp, cô chọn dùng thuốc màu kịch độc "Paris green" kết thúc sinh mệnh của mình.

Bộ điện ảnh này chiếu ở rạp khi ấy, vì diễn xuất tinh tế vừa vặn của Tô Minh Mỹ, một lượng lớn người xem khốc trong rạp chiếu phim.

Bi kịch luôn rúng động lòng người hơn hài kịch.

Chẳng qua không lâu sau, Tô Minh Mỹ cũng tự sát.

Không ai nói được chuyện này không liên quan gì tới bộ điện ảnh mà bà ấy đóng.

Diễn viên đem một nhân vật diễn sống, có phải cũng đồng thời có nghĩa rằng cô ấy không còn tìm được chính mình? Trịnh Bảo Châu và Tô Minh Mỹ giống nhau, tình cảm tinh tế, cộng cảm xúc mạnh, đạo diễn đều nói các cô có linh tính, nhưng chính là vì như vậy, họ càng không thể để Bảo Châu đóng phim nữa.

Chuyện này mà xảy ra ở nhà họ lần nữa, thì không ai chịu nổi.

"Mẹ." Trịnh Bảo Châu cẩn thận gọi Tô Minh Hỉ một tiếng. Tô Minh Hỉ ngược mắt nhìn về phía cô, Trịnh Bảo Châu run một chút, mỉm cười nói với bà: "Bây giờ cũng không còn sớm, cũng đến lúc phải nấu cơm rồi."

"Ha." Tô Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn cô nói, "Còn muốn ăn cơm? Hôm qua đồ ăn thừa không ít, giữa trưa tùy tiện hâm nóng là ăn được rồi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Hôm qua dư lại, phần lớn đều là đồ muối, mình vẫn nên làm hai món mới thì hơn chứ ạ? Hơn nữa cơm cũng không có nữa, còn phải nấu cơm đúng không ạ?"

"Muốn nấu tự mình nấu, đừng chơi chiêu trước mặt mẹ."

"....." Trịnh Bảo Châu cười nói, "Được, con nấu thì con nấu, trưa nay cho mọi người thưởng thức tay nghề của con."

Trịnh Bảo Châu nói xong liền vào phòng bếp, Khúc Trục cũng vào theo. Trịnh Bảo Châu mặc tạp dề, nhìn anh một cái: "Cậu theo vào cái gì?"

Khúc Trục nói: "Tôi làm trợ thủ cho cậu."

"Không cần." Trịnh Bảo Châu quay về phía mẹ cô nhìn nhìn, bảo Khúc Trục, "Không bằng cậu đi ra ngoài tìm sự với mẹ tôi, cậu cũng biết bà ấy từ nhỏ đã thích cậu, nói không chừng cậu tìm sự với bà ấy, liền đã thông tư tưởng cho bà ấy thì sao?"

"..... Tôi cảm thấy khả năng không cao đâu." Anh thấy Trịnh Bảo Châu đây là quá lạc quan, "Nhưng tôi có thể tìm sự với dì lần nữa xem."

"Vậy tương lai của tôi giao cho cậu!"

"....." Mọi Khúc Trục giật giật, biểu cảm toát lên chút mất tự nhiên. Trịnh Bảo Châu hàng năm nhìn quen cái mặt lạnh te của anh, cực kỳ nhạy bén bắt được biến hóa rất nhỏ trên mặt anh: "Sao vậy?"

"..... Không sao." Khúc Trục nói xong câu này, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Lúc anh tâm sự với Tô Minh Hi, Trịnh Bảo Châu nấu cơm, làm hai món ăn. Di động đặt trong tạp dề rung một cái, Trịnh Bảo Châu lấy ra, thấy Cao Bác Vân nhắn tin cho cô.

Cao Bác Vân: Các cô thế nào rồi?

Trịnh Bảo Châu: Khúc Trúc đang tâm sự với mẹ tôi, tôi đang nấu cơm trong bếp. Anh về nhà rồi à?

Cao Bác Vân: Tôi vẫn đang trước cửa nhà cô [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Σ(⊙▽⊙ Anh không đi?

Cao Bác Vân: Không, tôi thấy dì Tô nóng phừng phừng như vậy, nghĩ chút nữa nếu tình hình xấu đi, tôi có thể ở ngoài hỗ trợ một chút

Trịnh Bảo Châu:..... Anh không lạnh à?

Cao Bác Vân: Có mà vừa lạnh vừa đói [ ] chưa từng thấy đạo diễn nào low như tôi luôn á [mỉm cười]

Trịnh Bảo Châu:..... Tôi nói với mẹ một tiếng, để anh vào ăn cơm trưa.

Cô gửi tin này đi, xong bèn ra khỏi phòng bếp, cười tủm tỉm nhìn Tô Minh Hi, sau đó sấp lại bên tai Khúc Trúc nhỏ giọng hỏi anh: "Hai người nói chuyện thế nào rồi?"

Khúc Trúc cũng nhỏ giọng theo cô: "Công tác tư tưởng không thông, nhưng tâm trạng dì Tô bây giờ có tốt hơn xiu."

"Vậy là tốt rồi, xem như thắng lợi một giai đoạn." Trịnh Bảo Châu nói với anh xong, liền quay qua Tô Minh Hi hô một tiếng ngọt lịm, "Mẹ."

Tô Minh Hi suýt nữa bị cô gọi nổi hết da gà, bà cảnh giác nhìn Trịnh Bảo Châu, không biết nó lại nghĩ ra cái quỷ gì: "Có việc nói thẳng."

Trịnh Bảo Châu nói: "Cao Bác Vân, chính là bị người bị mẹ đánh ra ý, anh ta còn ở cửa chưa đi. Không thì mẹ cho anh ta vào ăn bữa cơm, mẹ xem Tết nhất, thằng bé một mình ở bên ngoài vừa lạnh vừa đói, khổ thế chứ lì."

Tô Minh Hỉ vừa định nói, Trịnh Bảo Châu bèn vội vã tiếp lời: "Con biết mẹ có ý kiến với đạo diễn Cao Thiên Minh, nhưng người ta cũng chỉ là đạo diễn, quay phim chính là công việc của người ta. Chuyện di nhỏ, không thể cứ đổ lên đầu người ta chứ ợ? Lùi một vạn bước, cho dù chuyện này đạo diễn Cao thật sự không thể thoát thác, vậy cũng không can hệ gì với con của ông ấy, lúc ấy Cao Bác Vân vẫn chỉ là đứa nhóc, anh ta đâu biết gì. Mẹ xem, vừa này mẹ đánh người ta một trận, ít nhất cũng cho thằng bé ăn miếng cơm nóng chứ ợ?"

"....." Tô Minh Hỉ trầm mặc một lúc lâu, có đôi khi bà cảm thấy Bảo Châu rất giống Minh Mỹ, nhưng có đôi khi, bà lại cảm thấy hai đứa không giống nhau tí nào.

Minh Mỹ nếu có một nửa tài ăn nói của con bé, khi nhỏ cũng không đến mức bị người ta ăn hiếp mà chỉ biết khóc chít chít về nhà tìm anh cả.

"Thôi, con muốn kêu nó ăn cơm thì ăn đi." Tô Minh Hỉ cuối cùng vẫn nhượng bộ, "Dù sao mẹ thấy chó lạc trên đường cũng sẽ cho ăn."

"..... Được ợ." Trịnh Bảo Châu mỉm cười giúp Cao Bác Vân nhận làm "chó lạc", "Thế mẹ dịch tí, con mở cửa cho anh ta."

"Không cần con." Tô Minh Hỉ sợ cô nhân cơ hội chạy trốn, không dịch một li, "Con về phòng bếp nấu cơm tiếp đi, mẹ sẽ mở cửa cho nó. Nói trước, ăn cơm xong kêu nó về đi, nếu không đừng trách mẹ lại đánh nó."

"Dạ dạ." Trịnh Bảo Châu cảm di động, lùi về phòng bếp gửi tin nhắn cho Cao Bác Vân, "Chúc mừng, nưng nưng đáp ứng mở cửa phát cháo."

Chương 48: Anh bạn học của cô có phải ...

Lúc Tô Minh Hi mở cửa ra, thấy Cao Bác Vân vẫn còn đứng bên ngoài thật. Bà không ngờ, anh thanh niên này cố chấp ra trò.

Cao Bác Vân nghe tiếng mở cửa, vội vàng ngừng đầu nhìn qua, mặt mày tươi cười chào Tô Minh Hi: "Chào đi ạ, chào đi ạ."

Tô Minh Hi gật đầu có lệ, bảo anh ta: "Vào đi."

"Cảm ơn đi!" Cao Bác Vân cuống quýt đi vào, sợ chạm một giây Tô Minh Hi sẽ đổi ý.

Sau khi anh ta ngồi vào bàn ăn, Trịnh Bảo Châu bung đồ ăn vừa làm xong ra. Cô đặt đồ ăn lên bàn, liếc Cao Bác Vân một cái, đạo diễn Cao thành thật quá, lổ tai đều lặn đồ cả lên.

"Uống chút nước cơm đi, hơi nóng đấy." Cô cầm bình giữ nhiệt đựng nước cơm, đổ non nửa bát vào cái bát trước mặt Cao Bác Vân.

Nước cơm và rượu gạo nhìn có phần tương tự, Cao Bác Vân đã lâu lắm không uống qua cái này: "Cô làm cái này trông vẫn hoá phục hưng quá nhỉ."

Trịnh Bảo Châu nói: "Nhà hàng khách sạn bọn tôi chủ yếu làm đồ dân già, cơm cũng toàn là cơm hấp xứng, đương nhiên là có nước cơm."

Cao Bác Vân phía trước nghe cô nói cô có khách sạn, nhưng chi tiết hơn thì anh ta không hỏi, lúc này anh ta cũng mới biết đặc sắc khách sạn của Trịnh Bảo Châu là đồ dân già: "Hôm nay cô cũng nấu cơm hấp xứng"

"Phải, phối hợp với món đặc sắc đầu bảng của nhà hàng bọn tôi." Cô nói, chỉ vào hai đĩa mình mới bung lên, "Đây là đậu phụ thịt bò, đây là gan heo xào ớt hai màu, đều do tôi lên học với sư phụ đầu bếp, hôm nay anh tới đúng rồi đây."

Cao Bác Vân nhìn đồ ăn cô làm, bề ngoài đều không tồi, nhìn ra được có phần nào công lực: "Tôi đúng là không nhìn ra, cô lại biết nấu ăn cơ đấy."

"Há." Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, "Tôi biết, đám tục tăng các anh đều có thành kiến với người đẹp, cảm thấy người đẹp chẳng biết cóc gì, chỉ biết làm nũng với đàn ông."

"..... Tôi đâu có nói vậy."

"Tôi không so đo với anh, ăn cơm đi." Trịnh Bảo Châu vào phòng bếp, bung cả cơm ra, "Mọi người tự múc cơm nhé, vì có nước cơm nên tôi không nấu canh nữa."

Cô cũng kêu Khúc Trúc ở phòng khách lại, sau đó gọi Tô Minh Hỉ một tiếng: "Mẹ, mẹ cũng tới ăn cơm đi? Yên tâm con không chạy đâu."

"....." Lăn lộn cả buổi sáng như vậy, Tô Minh Hỉ đương nhiên cũng đói, bà vẫn dùng ghế dựa chặn cửa, chỉ có người đi qua, ngồi xuống bàn cơm, "Động đũa đi, để lâu đồ ăn nguội hết."

Bà nói vậy, mọi người mới cầm đũa lên ăn. Thức ăn trên bàn không ít, phần lớn đều là mấy món đồ khô hôm qua dư lại, mọi người cầm đũa, hiển nhiên sẽ muốn ném thử hai món Trịnh Bảo Châu làm.

Chẳng qua đĩa đậu phụ thịt bò kia, ở trong có rất nhiều dầu ớt, nom màu toàn là đỏ, Cao Bác Vân do dự một chút, chuyển đũa qua gan heo xào ớt hai màu. Món này nhìn màu thì không cay, nhưng ở trong lại bỏ rất nhiều ớt xanh và ớt cựa gà.

Trịnh Bảo Châu thấy Cao Bác Vân vậy hết ớt trên gan heo xuống, không nhìn được sửa anh ta: "Ớt hai màu này chính là tinh hoa, anh phải ăn kèm ớt"

cay mới ngon!"

Cao Bác Vân nói: "Tôi không ăn cay."

Anh ta ném một miếng gan heo, vị chua ngọt, không quá cay, ăn vào cực kỳ thơm ngon trơn mềm. Hai mắt anh ta đều sáng lên: "Cái này ăn ngon thật, tay nghề của cô giỏi bất ngờ hai!"

"Tôi đã nói là tôi lên học với đại sư phụ, nhà hàng khách sạn bọn tôi rất nổi tiếng ở nông trường Ánh Sao đây."

Cao Bác Vân nói: "Tôi đây hôm nào nhất định phải dẫn bạn đến chỗ động."

"Mùa đất khách bọn tôi không nhận khách lẻ và đơn nhỏ, nếu anh có thể ăn theo tiêu chuẩn của đoàn du lịch, bọn tôi có thể suy xét tiếp đãi." Trịnh Bảo Châu nói mười phần kiêu ngạo, "Nhưng nếu anh đặt phòng ở khách sạn bọn tôi, vậy đương nhiên có thể hưởng thụ nhà hàng của khách sạn."

"....." Cao Bác Vân lặng đi, "Ồ, cho nên muốn ăn cơm ở chỗ các cô, còn phải đặt riêng một phòng huh?"

"Anh cũng có thể chờ mùa xuân khách hằng tới nha."

"....." Trịnh Bảo Châu đúng là kiêu ngạo còn hơn anh ta ở phim trường. Cao Bác Vân ném xong gan heo xào ớt hai màu, vì hương vị cực ngon, nên lại hơi thêm nhìn đĩa đậu phụ thịt bò kị.

Trịnh Bảo Châu nói: "Anh nhìn chăm chăm nó làm gì? Ăn đi."

Cao Bác Vân khó xử nói: "Nhưng món này trông rất cay."

Trịnh Bảo Châu đặc biệt thành khẩn nói: "Không cay, ăn đi!"

Khúc Trục: "....."

Cao Bác Vân gỡ đĩa, vẫn chần chừ.

Trịnh Bảo Châu nhìn sang Khúc Trục: "Thế Khúc Trục cậu thử xem, có phải không cay không!"

Khúc Trục nhìn cô một cái, cầm thìa múc một muỗng đậu phụ vào bát mình, cúi đầu ăn một miếng.

Cao Bác Vân nhìn anh hỏi: "Thế nào?"

Khúc Trục nói: "Ăn rất ngon, đậu phụ cực kỳ mềm, cũng rất ngon miệng." Cuối cùng, anh lại bồi thêm một câu: "Không cay."

Trịnh Bảo Châu nói: "Đúng chưa, tôi đã nói không cay mà, cái này chỉ là nhìn đồ thôi!"

Cao Bác Vân tin lời ma quỷ, cũng dùng thìa múc một muỗng đậu phụ, để vào bát. Trên đậu phụ dính dầu cay, phóng ra tín hiệu nguy hiểm mà lại mê người. Hương khí từ trong bát truyền tới chóp mũi, Cao Bác Vân vẫn không nhìn được, ném một miếng đậu phụ.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục nhìn chăm chăm anh ta không chớp mắt, giây lát Cao Bác Vân đưa đậu phụ vào miệng, liền nhăn mặt kêu thảm một tiếng: "Á!"

Trịnh Bảo Châu vội hỏi: "Sao thế sao thế? Nóng quá à?"

Cao Bác Vân nhìn Trịnh Bảo Châu bên cạnh, mắt đã nổi hơi nước: "Vừa nóng vừa cay!"

Trịnh Bảo Châu nói: "Anh như trẻ con ấy, vừa rồi Khúc Trục ăn còn biết thổi trước!"

"..... Trọng điểm là nó cay!"

Khúc Trục thấy ánh mắt lên án của Cao Bác Vân lia qua, sắc mặt chẳng chút biến hóa, càng khởi phải nói là hổ thẹn gì: "Tôi thấy không cay thật."

Trịnh Bảo Châu cũng tự ném thử đậu phụ, bảo Cao Bác Vân: "Thực sự không cay mà!"

Cao Bác Vân: "....."

Tô Minh Hỉ sâu xa nói: "Hai đứa nó đều thích ăn cay."

"....." Đã nhận ra, Cao Bác Vân cầm nước cơm bên cạnh uống một ngụm, không đụng vào đậu phụ nữa.

Trịnh Bảo Châu lại nói: "Vậy anh thử thịt bò đi, đậu phụ có lẽ bọc hơi nhiều dầu ớt, thịt bò chắc là không cay."

Cao Bác Vân liếc cô một cái: "Cô đoán tôi còn tin cô à?"

Ánh mắt Trịnh Bảo Châu đặc biệt vô tội: "Tôi không ngờ anh lại sợ cay vậy á. Vậy đi, anh ăn kèm cơm, như vậy sẽ không thấy cay nữa."

Cao Bác Vân mới đầu kiên quyết không muốn đụng vào đậu phụ thịt bò chút nào nữa, nhưng sau vẫn không nhịn được, dùng phương pháp Trịnh Bảo Châu cung cấp thử một chút. Vị cay và cơm trung hoà, đúng là đỡ hơn nhiều.

Sau khi ăn xong anh ta chủ động hỗ trợ rửa bát, bình thường ở nhà anh ta có di giúp việc, bản thân rất ít khi làm việc nhà, nhưng hôm nay để kéo dài thời gian, ở chỗ này lâu hơn một chút, anh ta xắn tay áo xông lên.

Khúc Trục ở lại phòng khách tiếp tục chuyện phiếm với mẹ Trịnh Bảo Châu, hy vọng có thể tìm được chỗ đột phá.

Trong phòng bếp, Cao Bác Vân đứng ở bên bồn rửa, lén lút ngoảnh về phía phòng khách, sau đó hạ giọng hỏi Trịnh Bảo Châu bên cạnh: "Cô với anh bạn học kia, thật không có gì hả? Sao tôi thấy khó tin nhỉ?"

Trịnh Bảo Châu mắt kiên nhẫn chặc một tiếng: "Mẹ tôi hôm qua còn giới

thiệu đối tượng cho cậu ấy đây, anh nói bọn tôi có cái gì được?"

Cao Bác Vân nửa tin nửa ngờ: "Cho nên ngày đó cô ở phòng anh ta, hai người thật sự không làm gì cả?"

"Cũng không phải....."

Cô mới nói tới đó, Cao Bác Vân bèn nhướn mày, ra vẻ "Tôi biết mà".

Trịnh Bảo Châu cạn lời nhìn anh ta: "Đạo diễn mấy anh lúc nào cũng suy nghĩ phức tạp thế à? Tối hôm đó tôi ngủ trong phòng ngủ, cậu ấy ngủ sô pha, vì ban ngày đóng phim mệt quá nên mới ngủ luôn ở chỗ cậu ấy!"

Cao Bác Vân đánh giá cô, cảm thấy cô không nói điều, bèn mở miệng với thâm ý sâu xa: "Cậu bạn học của cô có phải không được không?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô hít vào một hơi, nở một nụ cười với Cao Bác Vân: "Anh đem câu này này ra ngoài nói trực tiếp với cậu ấy, xem hôm nay anh có bị ăn đánh lần hai không."

"....." Cao Bác Vân miệng cộp gan thở nói, "Tôi đây là căn cứ lý do thoái thác của cô làm phỏng đoán hợp lý."

"Hợp lý chỗ nào? Tôi bảo anh chú Khúc Trực rất ghim thù, nếu anh đắc tội cậu ấy, đừng nhìn mặt ngoài cậu ấy giống như không phản ứng gì, nhưng một khi bị cậu ấy tìm được cơ hội, cậu ấy sẽ điên cuồng trả thù."

"....." Đáng sợ vậy sao? "Vậy cô có thể làm bạn với anh ta nhiều năm như vậy, cô đúng là yêu anh ta thật nhỉ."

"....." Trịnh Bảo Châu lặng đi một lúc, "Anh có tập trung rửa bát được không hả?"

Cao Bác Vân vừa rửa bát, vừa dự tính: "Dầu sao tôi thấy anh ta có ý với cô,

bằng không ai sẽ chạy tới đoàn phim xa xôi để thăm bạn học? Cô cho rằng anh ta là Bồ Tát thật chắc?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Hai người đang nói chuyện gì đây?" Khúc Trục không biết khi nào đã đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm bóng lưng hai người.

Trịnh Bảo Châu và Cao Bác Vân đột ngột giật mình một cái, quay đầu lại nhìn anh. Cao Bác Vân cười ha hả cười hai tiếng, nhìn anh nói: "Anh tới khi nào thế, sao không nghe tiếng gì cả? Người dọa người hù chết người á."

Khúc Trục không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ là đứng đó nhìn anh ta, lặp lại câu hỏi vừa nãy một lần nữa: "Hai người vừa mới nói gì vậy?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Anh ta khen cậu là Bồ Tát đây."

Cao Bác Vân: "....."

Khúc Trục liếc Trịnh Bảo Châu một cái, đi vào phòng bếp bảo Cao Bác Vân: "Để tôi làm chỗ, dì Tô muốn nói chuyện với anh."

Cao Bác Vân thất hết cả tim: "Nói gì?"

"Tôi sao biết?" Khúc Trục đẩy anh ta ra khỏi bồn rửa, còn mình thì xắn tay áo, "Nếu anh sợ, thì đi sớm đi."

Cao Bác Vân quả thật có hơi sợ Tô Minh Hi, nhưng chuyện của Trịnh Bảo Châu còn chưa giải quyết, sao anh ta yên tâm được!

Anh đang nghĩ xem lát nữa muốn ứng phó Tô Minh Hi thế nào, một hồi tiếng chân "Thịch thịch thịch" đã nhánh chóng truyền đến. Tô Minh Hi tay cầm điện thoại, chạy tới cửa phòng bếp: "Bảo Châu, bác con nói bà ngoại bị ngã, giờ đang ở bệnh viện!"

Trịnh Bảo Châu ngỡ người, sau đó vội vàng tháo găng trên tay xuống: "Giờ

chúng ta đi bệnh viện luôn, xe của con đang đỗ ở dưới."

"Được." Tô Minh Hỉ lúc này cũng không rảnh lo Cao Bác Vân, vội vàng thu dọn đồ đạc, liền chuẩn bị ra ngoài cùng Trịnh Bảo Châu.

"Dì Tô, dì đừng gấp." Khúc Trục động viên Tô Minh Hỉ một câu, "Cháu đi cùng mọi người, xem có gì hỗ trợ được không."

Tô Minh Hỉ gật đầu, nhìn qua Cao Bác Vân: "Hôm nay cậu về trước đi."

Cao Bác Vân tuy cũng muốn đi cùng, nhưng lại thấy thật sự không thích hợp, cuối cùng vẫn gật đầu, tự mình đi rồi.

Xe của Trịnh Bảo Châu đỗ ở bãi đỗ xe của tiểu khu, cô đi đến trước xe kéo cửa ra, đang chuẩn bị ngồi lên, thì tay Khúc Trục đã đặt lên cổ tay cô: "Đề tôi."

Trịnh Bảo Châu ngược mắt nhìn anh, dường hồ không nghe hiểu ý anh, Khúc Trục giải thích: "Bây giờ cảm xúc của cậu có phần bất ổn, để tôi lái xe."

Trịnh Bảo Châu khựng lại, như có hơi bất ngờ: "Cậu có bằng lái?"

"..... Tôi thì bằng lái ở nước ngoài, sau khi về liền đổi thành bằng lái trong nước." Khúc Trục nhẹ nhàng kéo cô ra khỏi cửa xe, "Yên tâm, kỹ thuật của tôi rất tốt."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô nhìn Khúc Trục ngồi vào ghế điều khiển, liền đi ra phía sau, ngồi cùng mẹ cô. Khúc Trục chờ hai người cài dây an toàn, mới lái xe ra ngoài. Bà ngoại của Trịnh Bảo Châu không đi bệnh viện trung tâm, chỉ đi đến bệnh viện nhỏ gần nhà, Khúc Trục bật dẫn đường, lái xe về hướng bệnh viện.

Trịnh Bảo Châu ngồi phía sau an ủi mẹ cô, bảo bà đừng quá lo lắng. Vừa nãy họ đã hỏi qua bác, bà ngoại ngã không nặng lắm, đánh thạch cao cố định xong là có thể về nhà. Nhưng vì là người già, cho nên người nhà đều

không yên tâm.

Xe chạy đến gần bệnh viện phụ, tín hiệu giao thông liền xấu đi, mặc dù đang là tết, nơi này vẫn đông đúc như thường. Trước bệnh viện khò dừng xe, Trịn Bảo Châu vốn định bảo Khúc Trục và mẹ xuống xe trước, rồi mình tìm vị trí dừng xe, không ngờ kỹ thuật của Khúc Trục thật sự tốt, lại có thể ưu nhã đem xe chen vào một chỗ trống.

Quả đỗ xe song song này, đúng là thần kỳ.

"....." Trịn Bảo Châu vừa chấn động mạnh, vừa bình tĩnh cời dây an toàn, "Kỹ thuật không tồi."

Khúc Trục ngược mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, cũng duỗi tay cời dây an toàn trên người: "Xuống xe đi."

Ba người xuống xe xong, đi thẳng lên phòng bệnh của bà ngoại Trịn Bảo Châu. Phòng bệnh là phòng hai người, lúc này một bệnh nhân khác không ở, phòng bị người nhà Trịn Bảo Châu chiếm đầy.

Ông ngoại, bác trai, bác gái, chị họ cả, anh rể, không thiếu ai, ngay cả Dao Dao đang học tiểu học cũng tới.

Bà ngoại bố thạch cao trên đùi phải, ngồi trên giường, trừ tâm tình nom không tốt lắm, người thật ra còn khá tinh thần. Trường hợp này Trịn Bảo Châu khi học cấp ba cũng gặp một lần, chẳng qua khi đó còn chưa có anh rể và Dao Dao. Lúc ấy bố mẹ cô cũng ở, cô vừa vào phòng bệnh, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía cô, sau đó bắt đầu màn biểu diễn của họ.

Vì từng có tiền sử một lần, mà lúc này bà ngoại ngã lại khớp thời gian như vậy, Trịn Bảo Châu không thể không nghi ngờ có phải bọn họ lại kết phùng duyên kịch không.

Nhưng nhìn chân bố thạch cao của bà ngoại, lại không giống giả vờ.

"Mẹ, mẹ thế nào rồi? Sao đang yên lành lại ngã?" Tô Minh Hi tới trước giường

bệnh, có chút sốt ruột. Bác gái của Trịnh Bảo Châu ở cạnh đó vỗ vỗ tay bà an ủi, nói: "Bác sĩ nói chân của mẹ không nghiêm trọng, chỉ có chức năng cơ thể bà hơi kém, có lẽ thời gian hồi phục sẽ lâu một chút."

Tô Minh Hi gật đầu, thoáng yên tâm: "Vậy bây giờ cần nằm viện không? Người già ngã cũng không phải việc nhỏ, cần làm kiểm tra toàn thân không?"

Bác gái nói: "Bác sĩ nói không cần nằm viện, nhưng ở nhà cũng yêu cầu tính dưỡng. Yên tâm đi, cần kiểm tra đều kiểm tra rồi, không có vấn đề gì."

Di động trên tay Trịnh Bảo Châu rung một cái, cô động tác rất nhỏ mở di động, trộm nhìn màn hình.

Chị họ cả: Xin lỗi Bảo Châu, lần này đều tại Dao Dao gửi ảnh em vào nhóm [che mặt] con bé căn bản không biết chuyện của bà dì, bọn chị đã dạy nó rồi [che mặt] hình như bà ngoại đã biết em đóng phim, hôm nay là hàng xóm của bà gọi cho bố chị, bọn chị mới chạy tới [che mặt]

Chị họ cả: Lần này là thật, không phải giả vờ [che mặt]

Trịnh Bảo Châu: "....."

Vì sao bà ngoại vốn không bao giờ lướt Weibo, cũng biết chuyện đó nhàn nhàn như vậy? Rốt cuộc là ai đâm chọt trước mặt bà!

"Bảo Châu à." Bà ngoại bỗng nhiên mở miệng kêu Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu tinh thần rung lên, cả người phùng bị.

"Bà ngoại." Cô miễn cưỡng cười gọi bà ngoại một tiếng, túm ống tay áo Khúc Trục bên cạnh, xích lại gần giường bệnh.

Bà ngoại nhìn động tác gần như tay nắm tay của họ, ánh mắt giật giật: "Cháu với Khúc Trục là như thế nào? Yêu đương?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Nếu giờ cô nói cô với Khúc Trục yêu đương, có thể gạt chuyện đóng phim sang một bên?

Động tác của Khúc Trục cũng cứng lại, như nhất thời không biết làm sao. Cuối cùng vẫn là Tô Minh Hỉ phá vỡ cục diện bế tắc: "Mẹ, mẹ còn nhận ra Khúc Trục ợ?"

"Con nói gì thế, sao mẹ không nhận ra được?" Bà ngoại liếc Tô Minh Hỉ một cái, "Khúc Trục lớn lên từ nhỏ với Bảo Châu, hơn nữa mặt mũi nó cũng chẳng thay đổi gì, vẫn đẹp trai như thế."

Bà ngoại khen Khúc Trục xong, lại cực kỳ lý trí quay về chủ đề chính: "Vậy nên hai đứa có yêu nhau không? Lần này tới bệnh viện thăm bà còn đi cùng nhau nữa."

Tô Minh Hỉ nói: "Hôm nay vừa khéo Khúc Trục ở bọn con, là nó lái xe đưa bọn con tới đây."

"Ờ....." Bà ngoại lên tiếng, nhìn Tô Minh Hỉ hỏi, "Minh Hỉ à, chuyện Bảo Châu đóng phim, con biết chưa?"

"....." Tô Minh Hỉ không ngờ cái nời này bà cũng phải công một phần, chỉ đành gạt đầu, "Vừa biết không lâu ợ."

"Vậy sao con không nói với mẹ?" Khi bà ngoại nói lời này rõ ràng mang theo sự bất mãn và tức giận, "Mẹ còn phải nghe ở chỗ lão Giang đây."

Tô Minh Hỉ mím môi, bảo bà: "Không phải con sợ mẹ giận sao ợ?"

"Vậy giờ mẹ không giận à?" Bà ngoại nói đoạn nhìn về phía Trịn Bảo Châu, "Bảo Châu, cháu nói với bà chuyện này là sao."

"....." Trịn Bảo Châu mím môi một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể cười khan hai tiếng, "Bà ngoại, mình đừng đề cập tới việc này trước, hiện tại quan trọng nhất là bà phải nghỉ ngơi cho tốt ợ."

"Cháu đừng giả ngu để lừa bà, cháu nghĩ bà ngã như nào?" Bà ngoại nói, sắc mặt trở nên nghiêm túc, "Nhà chúng ta không thể có nữ minh tinh thứ hai."

Chương 49: Sau khi lớn lên, cháu mới biết

Trong phòng bệnh không khí cũng căng thẳng theo, mọi người nhìn bà ngoại trên giường bệnh, tạm thời không ai nói chuyện.

Không khí an tĩnh đến áp lực, ai cũng nói lúc Tô Minh Hi tức giận rất ghê gớm, lại không biết cái ghê gớm của bà đều di truyền từ bà ngoại của Trịnh Bảo Châu.

Tô Minh Hi nhìn Trịnh Bảo Châu đang đứng ở kia, do dự một chút, vẫn đi khuyên mẹ mình: "Mẹ, mẹ đừng giận, giận hồng người thì không đáng. Hơn nữa Dao Dao còn ở đây, đừng làm con bé sợ."

Bà ngoại thương cháu, thu lửa giận, đổi sang tông giọng hết sức bình tĩnh nói với Trịnh Bảo Châu: "Bảo Châu, bộ phim con quay rồi thì thôi, bà cũng không truy cứu nữa, nhưng sau này cháu không được đóng phim nữa."

Tô Minh Hi nói: "Con cũng nói với nó như thế, nhưng con bé một chốc một lát còn chưa thông, mẹ cho nó ít thời gian....."

"Con đúng là không thông được." Trịnh Bảo Châu khẽ nắm chặt bàn tay đang đặt bên người, nhìn bà ngoại ngồi dựa trên giường bệnh, "Bà ngoại, cháu biết bà vẫn luôn thương cháu, khi nhỏ mỗi lần con phá phách, mẹ muốn mắng con, bà cũng che chở cháu. Nhưng duy có chuyện của di nhỏ là cháu không rõ, lúc di ấy mới mất, mọi người rất khó thoát khỏi nỗi đau, đây là việc thương tình của con người, cháu hoàn toàn hiểu, Nhưng chuyện này đã qua gần 20 năm! 20 năm, thời gian của mọi người cứ như dừng lại ở ngày di mất vậy, vĩnh viễn không thoát ra được, đây là bình thường sao?! Mọi người cất hết đồ vật của di, mọi người không cho ai trong nhà bàn tán về mình tình, càng không cho cháu làm mình tình, mọi người hủy diệt mọi dấu vết của di trên đời, như vậy mọi người sẽ có thể thoải mái hơn sao?"

"Bảo Châu, con biết mình đang nói gì không?" Tô Minh Hi lặn giọng cắt ngang.

Trịnh Bảo Châu quay đầu nhìn bà: "Mẹ, mẹ từng nặn mụn chưa? Nếu mụn sinh mụn, chỉ có nặn mụn ra, nó mới có thể liền lại, đạo lý này mọi người rõ ràng đều hiểu, nhưng mọi người đều không muốn làm. Con thấy không phải con có vấn đề, mà là mọi người có vấn đề!"

"Đủ rồi!" Lần này là bác trai của Trịnh Bảo Châu lên tiếng chặn cô, "Bảo Châu, cháu càng nói càng lố! Bác thấy mẹ cháu bình thường chiều cháu quá rồi!"

Trịnh Bảo Châu thuận thế nhìn ông, tuy ngực hơi phập phồng, nhưng vẫn không có nửa phần nhượng bộ: "Bác, bác là con cả trong nhà, cháu biết lúc trước ông ngoại bà ngoại bận công tác, mẹ cháu với dì nhỏ phần lớn thời gian đều là bác trông. Khi còn nhỏ cháu luôn cảm thấy bác rất lợi hại, giống như một siêu nhân, khó khăn gì cũng không sợ. Khi nhỏ cháu cực kỳ muốn lớn lên thật nhanh, cháu cho rằng đợi cháu thành người lớn, cháu cũng có thể giống bác, sẽ không còn khó khăn nào có thể ngăn cháu. Nhưng sau khi lớn lên cháu mới phát hiện, kỳ thật người lớn không hề dũng cảm, người lớn cũng sẽ sợ hãi cũng sẽ trốn tránh, người lớn cũng sẽ yếu đuối như một đứa trẻ."

Trịnh Bảo Châu nói những lời này, không biết khi nào mặt đã đầm nước mắt, ngay cả người rắn rỏi như bác trai cũng đỏ hốc mắt. Mọi ông mím thẳng, dù trong lòng suy nghĩ trào dâng, nhưng ông không thể thốt ra được từ nào.

Bà ngoại trên giường bệnh quay đi lau khóe mắt, rồi lần nữa nhìn Trịnh Bảo Châu: "Bảo Châu, cháu thấy mọi người không cho cháu đi đóng phim, chỉ vì sợ nhớ tới Minh Mỹ sao? Chuyện đó xác thật là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng bọn bà, nhưng mọi người càng lơ lửng, là cháu sẽ thành ra như Minh Mỹ, đắm chìm trong phim chẳng phân biệt được đâu là hiện thực."

"Bà ngoại, cháu và dì nhỏ là hai người khác nhau, lựa chọn của dì ấy không có nghĩa cũng là lựa chọn của cháu." Trịnh Bảo Châu giơ tay lau nước mắt

trên mặt, cũng nhìn về phía bà ngoại cô, "Cháu rất sợ chết, thế giới này còn có nhiều thứ đẹp đẽ như vậy, cháu luyến tiếc."

"Vậy cháu thấy Minh Mỹ bỏ được sao!" Bà ngoại rớt cuộc cũng không cảm được cảm xúc, nói với chút kích động, "Minh Mỹ nó cũng từng là một đứa yêu đời, sôi nổi đến vậy! Trước khi nó xảy ra chuyện, ai cũng chưa từng nghĩ nó sẽ làm như thế....."

Bà ngoại nói đến đó, đã nghẹn ngào không ra tiếng, Tô Minh Hi thấy thế vội vàng tiến lên vỗ nhẹ lưng bà, giúp bà hít thở: "Mẹ, mẹ đừng kích động, chú ý thân thể."

Hồ mắt bà cũng phiem hồng, hơi trách cứ nhìn Trịnh Bảo Châu một cái: "Bảo Châu, chuyện này hôm nay chúng ta không nói nữa, có phải con thật sự phải làm bà ngoại giận ra mệnh hệ gì, con mới vừa lòng?"

Trịnh Bảo Châu đứng tại chỗ không nói nữa, bà ngoại đã giận thành như vậy, cô cũng không muốn bà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khúc Trục rút khăn giấy trên cái bàn cạnh đó, nhìn Trịnh Bảo Châu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng đưa khăn giấy cho cô. Trịnh Bảo Châu tiếp nhận, yên lặng xoa nước mắt trên mặt, Dao Dao ngửa đầu nhìn cô, đột nhiên "Ồa" một tiếng khóc ra.

Người trong phòng giật nảy mình, tới tập nhìn về phía con bé. Cảm xúc của trẻ con luôn khá mãnh cảm, Tô Minh Hi lơ lửng vừa rồi mọi người cãi nhau dọa đến nó, nhẹ giọng vỗ về: "Dao Dao sao rồi? Không khóc nhé, chúng ta về nhà ngay giờ được không?"

"Không." Dao Dao khóc thút thít nói, chạy đến trước mặt Trịnh Bảo Châu ôm chặt chân cô, "Sao mọi người cứ bắt nạt dì họ, mọi người nhiều người bắt nạt một mình dì, dì thật đáng thương, ô ôa —"

Dao Dao khóc long trời lở đất, Trịnh Bảo Châu lau khô nước mắt trên mặt, khom lưng bế con bé lên: "Dao Dao không khóc, dì không sao."

"Đi rõ ràng đều khóc đỏ cả mắt." Dao Dao ôm cổ cô, khóc nổi cả bong bóng mũi. Bác gái của Trịnh Bảo Châu thấy thế, vội vàng dỗ: "Dao Dao, lại đây với bà ngoại nào. Mọi người không bắt nạt dì họ đâu, mọi người vì tốt cho dì thôi."

Dao Dao nhìn bà ngoại mình, vẫn ôm cổ Trịnh Bảo Châu không buông, khóc thút thít chỉ trích bọn họ: "Mẹ đã nói với con rồi, mọi người không thích đi đi đóng phim, nói nếu đi đóng phim mọi người sẽ đau lòng, nhưng nếu không đóng phim thì đi sẽ đau lòng. Mọi người rõ ràng là để mình khởi đau lòng, còn nói vì tốt cho dì!"

Giọng trẻ con mang theo tiếng nức nở không có tí lực uy hiếp nào, nhưng sau khi con bé nói xong lời này, phòng bệnh lại yên lặng lần nữa. Cuối cùng bác trai nhìn về phía mẹ Dao Dao ở bên cạnh, mở lời trước: "Ô Giai Dánh, vợ chồng hai đứa bình thường dạy Dao Dao như vậy sao?"

Chị họ cả đột nhiên bị điểm danh, bả vai cũng hơi run lên, chị nhìn bỏ mình một cái, cuối cùng đứng vào cạnh Trịnh Bảo Châu: "Bố, con thấy Bảo Châu nói không sai, năm đó mọi người giả bệnh lừa Bảo Châu, làm nó bỏ thi nghệ thuật, lòng con thật ra là không tán thành, nhưng con không dám nói. Năm nay con vẫn luôn thấy rất xin lỗi Bảo Châu, con biết mọi người có lo lắng của mọi người, nhưng như Bảo Châu nói đây, chuyện của cô Minh Mỹ đã qua 20 năm, đến lúc mọi người phải thoát ra rồi."

Bác trai của Trịnh Bảo Châu lại mím chặt miệng hơn, bác gái vội vàng ở cạnh hòa giải: "Giai Dánh, con biết chuyện này rất phức tạp....."

"Chuyện này thật ra không phức tạp chút nào." Tô Giai Dánh không đợi bà nói hết, liền chuyển ánh mắt lên giường bệnh, "Bà nội, mọi người không muốn để Bảo Châu đóng phim như vậy, không ngoài hai nguyên nhân, thứ nhất, mọi người không muốn thấy bóng dáng cô Minh Mỹ trên người em ấy. Có đôi khi con cũng thấy Bảo Châu rất giống cô Minh Mỹ, nếu em ấy cũng trở thành một đại minh tinh, con nhất định sẽ nhớ tới cô Minh Mỹ khi nhìn em ấy. Nhưng đây hẳn là khổ khổ mà ta phải khắc phục, chứ không phải trực tiếp bắt Bảo Châu trả giá. Lâu vậy rồi, chuyện của cô Minh Mỹ chúng ta hẳn nên buông bỏ, nếu dì còn sống, cũng sẽ không muốn thấy chúng ta

cứ mãi như vậy. Thứ hai, chính là như bà nội nói, sợ Bảo Châu sẽ theo đi theo đường của cô Minh Mỹ. Nếu thật sự vì không thoát vai diễn, phân không rõ hiện thực và phim, như vậy nó thật ra là một loại bệnh tâm lý, có thể khám bác sĩ tâm lý để tư vấn và chạy chữa. Trùng hợp, Khiếu Châu vừa khéo là bác sĩ tâm lý."

Khiếu Châu mà chị nhắc tới, chính là chồng chị, bố của Dao Dao. Tô Giai Đán nói xong một tràng, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Khiếu Châu.

Khiếu Châu cảm thấy áp lực rất lớn.

Bác trai của Trịnh Bảo Châu nhìn anh: "Khiếu Châu, con thấy thế nào?"

"....." Một bên là bố vợ, một bên là vợ, anh ta không muốn đắc tội ai cả, nhưng anh không thể không lựa chọn, "Bố, Giai Đán nói không sai, cái này đúng là một loại bệnh tâm lý. Diễn viên hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ xuất hiện tình trạng này, tình huống nhẹ người ta có thể tự khai thông là được, nếu nghiêm trọng hơn, có thể xin giúp đỡ từ bác sĩ tâm lý. Đây không phải bệnh nan y, có thể chữa trị."

Sau khi anh nói xong, bà ngoại trên giường bệnh bỗng cười lạn một tiếng: "Hay lắm, hôm nay bà coi như biết, thanh niên trong nhà ta, không đứa nào là đèn cạn dầu. Mấy đứa không hổ là nhân tài được học đại học, nói chuyện cũng ra gì và này nọ lắm. Hoá ra chúng tôi bỏ tiền bỏ sức nuôi dạy anh chị, là để hôm nay anh chị dạy lại chúng tôi?"

Mấy đứa nhỏ không lên tiếng nữa, ánh mắt của bà ngoại dừng trên người Khúc Trục, nhìn anh hỏi: "Khúc Trục, cháu là người bằng cấp cao nhất ở đây, cháu nói xem chúng nó nói đúng không?"

Khúc Trục giật giật khóe miệng, còn chưa lên tiếng, Tô Minh Hi đã ở bên nói với bà ngoại của Trịnh Bảo Châu: "Mẹ, mẹ không cần hỏi nó, nó đã ở nhà làm công tác tư tưởng cho con cả buổi sáng."

Nếu không phải bà ngoại Trịnh Bảo Châu đột nhiên xảy ra chuyện, nói không chừng bà đã bị anh thuyết phục.

"....." Khúc Trục thu lại những gì chưa kịp nói.

Bệnh nhân giường bên cạnh tản bộ xong về, vừa vào phòng bệnh đã bị bộ sậu trong phòng làm chấn động. Người phụ nữ chần chừ đứng ở cửa nhìn, xấu hổ cười cười với họ: "Mọi người là..... đang họp gia đình à? Có lẽ tôi nên tản bộ thêm vòng nữa thôi hơn?"

"....." Bà ngoại vịn Tô Minh Hi bên cạnh, ngồi dậy khỏi giường, "Chúng ta về trước, có gì về nhà lại nói tiếp."

Vì chân bà ngoại bố thạch cao, bọn họ thuê riêng một chiếc xe lăn của bệnh viện, đẩy bà đi ra. Hôm nay mọi người đều lái xe tới, qua bàn bạc một lúc, bác trai và bác gái của Trịnh Bảo Châu thêm ông ngoại bà ngoại một xe, một nhà Dao Dao vốn hẳn là một xe, nhưng Dao Dao ôm cổ Trịnh Bảo Châu mãi không buông, vợ chồng Tô Giai Đán bèn dứt khoát để con bé đi cùng xe với Bảo Châu, bọn họ gọi Tô Minh Hi qua xe mình, tránh để bà lại xung đột với Bảo Châu.

Xe phân phối xong, Trịnh Bảo Châu liền ôm Dao Dao, cùng Khúc Trục đi ra ngoài bệnh viện. Tô Giai Đán và Khiếu Châu đi phía sau họ, nhìn bóng dáng hai lớn một bé, đuôi mày hơi giật giật: "Anh có thấy, ba bọn họ mới giống người một nhà không?"

Khiếu Châu nhìn bóng lưng họ, nói: "Cơ mà cậu Khúc này lúc trước anh có nghe nhà em nói, chả phải nói như nước với lửa với Bảo Châu à?"

"Đúng vậy!" Bản thân Tô Giai Đán cũng không nghĩ ra, "Hai đứa nó khi nhỏ quan hệ thật sự kém cực, nếu không vì giết người là phạm pháp, bọn nó có lẽ không thể lớn lên với nhau mất!"

"....." Khiếu Châu lặng đi một chút, "Thế hai đứa giờ là sao?"

Tô Giai Đán sờ cằm nói: "Em nghĩ là một trong hai đứa nó bị đánh tráo."

"..... Ờ, có khả năng."

Trịnh Bảo Châu ở đằng trước đang cầm khăn giấy Khúc Trúc đưa cho, đem nước mắt nước mũi trên mặt Dao Dao lau đi: "Dao Dao, hôm nay cảm ơn cháu giúp dì họ nói chuyện nhé, muốn ăn gì dì họ mua cho."

Dao Dao lúc này đã không khóc nữa, nhìn Trịnh Bảo Châu hớn hờ nói: "Dao Dao không cần ăn!"

"Ồ, thế Dao Dao muốn gì nhỉ?"

Dao Dao thẹn thùng chớp chớp mắt: "Dì họ có thể hỏi giúp cháu ảnh ký tên của Lâm Tử Khâm không ạ?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Làm nửa ngày, hóa ra Dao Dao là vì trai đẹp hen.:)

"Ồ, Dao Dao là vì ảnh giai kia mới giúp dì sao?" Trịnh Bảo Châu cố ý khở sở nói.

Dao Dao vội vàng nói: "Không phải đâu! Dao Dao biết vì cháu gửi ảnh trong nhóm, mọi người mới mắng dì! Dao Dao thật sự muốn giúp dì mà!"

"À, vậy được rồi, nể tình Dao Dao thật lòng giúp dì, dì sẽ hỏi giúp cháu ảnh ký tên của Lâm Tử Khâm."

"Cảm ơn dì họ!" Dao Dao vui vẻ bẹp một miếng lên mặt Trịnh Bảo Châu, "Cháu muốn mười cái!"

"..... Bạn học nhỏ này, có phải bạn hơi tham không nhỉ?"

"Còn có Châu Đình, Hoàng Vi Vi, Phùng Nguyệt Nguyệt, Tạ Ưu....." Dao Dao bẻ ngón tay đếm số bạn học muốn ảnh của Lâm Tử Khâm cho Trịnh Bảo Châu xem.

Trịnh Bảo Châu đầu đầy vạch đen cắt lời con bé: "Rồi, đã biết, dì sẽ cố hết"

sức xin mời cái cho cháu."

"Cảm ơn dì!" Dao Dao nói xong, lại ngắm thấy Khúc Trục đang đi bên cạnh, hướng về phía anh đang đôi tay nhỏ, "Anh ơi, dì ôm mệt rồi, đổi anh ôm Dao Dao nhé!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Nào có, cô nói cô ôm mệt khi nào? Tuy ôm trẻ con đúng là mệt thật, nhưng cô chính là cô gái cũng Lâm Tử Khâm ở phimiz trường cả một buổi sáng đó, tí cân nặng này tính là gì!

Khúc Trục thật ra lại rất tự nhiên đem Dao Dao ôm đi, hai tay Dao Dao thuận thế ôm lấy cổ anh, nhìn mặt anh hề hề cười ngu: "Anh đẹp trai quá, anh là bạn trai của dì họ ạ?"

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh khụ một tiếng: "Dao Dao, cháu đừng nói bậy."

"Nhưng dì họ trước giờ chưa dẫn anh nào khác về cả." Dao Dao nói với cô, rồi lại nhìn chằm chằm vào mặt Khúc Trục, "Lông mi của anh trai dài thật đấy, mắt mũi miệng cũng đẹp ghê."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Trình độ viết văn của Dao Dao, bắt phân thắng bại với cô lúc nhỏ ha.

Trịnh Bảo Châu nghe con bé khen Khúc Trục như vậy, cố ý chọc nó: "Vậy Dao Dao cảm thấy anh trai này đẹp, hay là Lâm Tử Khâm đẹp hơn?"

"Ồm....." Dao Dao khó xử nhăn cặp mày nhỏ, "Cháu vẫn chọn Lâm Tử Khâm đi, rốt cuộc anh trai này vẫn là của dì họ, còn Lâm Tử Khâm là của mọi người."

"....." Vừa nãy khi Dao Dao phát huy xuất sắc giúp cô ngăn cơn sóng dữ, cô nên nghĩ ra nó không phải học sinh tiểu học bình thường mới phải.

Đường đến nhà bà ngoại Khúc Trục vẫn phụ trách lái xe, Trịnh Bảo Châu và Dao Dao ngồi ở hàng sau. Mọi người đến nơi gần như cùng lúc, bà ngoại được bác ôm từ trên xe xuống, sau đó đặt lên xe lăn.

Vì chân bà ngoại đang bị thương, hành động không tiện, vừa rồi mấy trường bồi đã thương lượng sẽ thay phiên nhau chăm bà, nhưng bà ngoại không đồng ý.

"Không phải phiên như vậy, mẹ biết nhà các con đều bận, mẹ không phải còn có ba các con chăm sóc à." Ông ngoại tuy chẳng có cảm giác tồn tại, nhưng vào những thời điểm này lại phát huy tác dụng quan trọng, "Ông ấy chăm mẹ là đủ rồi, hơn nữa mẹ cũng không phải không cử động được, cái gì làm được mẹ sẽ cố tự làm."

Mọi người vẫn có chút không yên tâm, bác trai đề nghị thuê hộ lý, cũng bị bà ngoại từ chối. Vì không lay chuyển được bà, mọi người đành lùi một bước, nói cứ cách hai ba ngày sẽ tới xem một lần.

"Đúng rồi, còn phải mua cho mẹ một cái xe lăn tốt chút." Tô Minh Hi nhắc tới món này, Trịnh Bảo Châu nói: "Con có quen người bạn làm dụng cụ y tế, để con tìm cậu ta mua giúp."

Tô Giai Dán nói: "Tốt quá, vậy việc này Bảo Châu đi liên hệ, nhưng tiền hai ta chia đều đi, xe lăn tốt cũng không rẻ."

"Không sao ạ, bình thường chị chăm sóc bà nhiều hơn em, tiền để em chi, không cần tính toán thế đâu ạ."

Bà ngoại nghe cô nói vậy, lại hừ một tiếng: "Cháu cũng biết cháu ít tới thăm bà hả? Có phải sợ bà phát hiện cháu đi đóng phim không hả?"

"....." Đúng chóc.

"Rồi mẹ ơi, những việc này chúng ta nói sau, con đi mẹ đi nghỉ trước, bác sĩ nói chân mẹ cần tĩnh dưỡng," Tô Minh Hi đẩy bà ngoại của Trịnh Bảo Châu vào phòng, bác gái của Trịnh Bảo Châu thấy hôm nay khó được một lần

đồng đủ, liền tính làm cơm chiều ở đây luôn, mọi người có thể ăn bữa cơm đoàn viên cùng nhau.

Bác trai của Trịnh Bảo Châu từ nhỏ đã bắt đầu trông em, điều kiện khi ấy tương đối khổ, để đỡ hai em ăn cơm, ở phương diện nghiên cứu cách dùng nguyên liệu đơn giản nhất nấu ra đồ ăn ăn ngon nhất, là làm đủ nghiên cứu, Trịnh Bảo Châu lúc sau muốn làm ăn uống, cũng ít nhiều chịu ảnh hưởng của ông.

Hôm nay bà ngoại không nấu được, bác gái bèn kéo bác trai vào phòng bếp, để ông làm bếp chính, thể hiện tài năng cho bọn trẻ. Diện tích phòng bếp không lớn, mấy thanh niên cũng không đi xem náo nhiệt, chỉ ngồi phòng khách nói chuyện phiếm.

Trịnh Bảo Châu đang chơi trò chơi với Dao Dao, bỗng nhận được tin nhắn của Đàm Diệu. Người này đã bắt vô âm tin một thời gian, Trịnh Bảo Châu tưởng anh ta rút cuộc dừng lại, không ngờ hôm nay anh ta lại nhắn tin cho cô.

Trịnh Bảo Châu click mở ra xem, Đàm Diệu cũng thấy được bức ảnh tạo hình nọ, khiếp sợ chạy tới hỏi cô.

Trịnh Bảo Châu: Ủ, đúng là tôi [mỉm cười]

Đàm Diệu:!! Hóa ra nghề phụ lúc trước cô nói là đóng phim??

Quả thật không ra bài theo lẽ thường!

Đàm Diệu: Cô tính về sau phát triển sang giới giải trí à?

Trịnh Bảo Châu: Xem đã

Đàm Diệu nhíu mày, xem đã là ý gì? Với điều kiện và tài nguyên của cô muốn phát triển trong giới thật sự quá dễ, liền lấy ảnh tạo hình lần này mà nói, cô chỉ là một vai phụ nhỏ, đứng giữa các tiểu hoa lưu lượng mà vẫn có thể khiến dân mạng chú ý.

"Thế nào cậu Đàm, đúng là cô ấy chứ?" Một người bạn của Đàm Diệu cầm gậy bi-a, dựa vào trước bàn nhìn anh ta, "Tao đã nói mày với cô Bảo Châu này không có duyên phận, mày từ bỏ đi."

"Tao cũng thấy vậy." Một anh bạn khác đánh bóng vào lỗ, cầm gậy bi-a thẳng người dậy, "Chú Đàm ghét nhất là người trong giới giải trí, ông ấy không thể đồng ý mày cặp với nữ minh tinh làng giải trí đâu."

Đàm Diệu nhíu mày, không hiểu sao chuyện lại thành ra như vậy. Bố anh xác thật rất反感 cảm giới giải trí, nhà họ Đàm bọn họ đặt chân kinh doanh rất nhiều lĩnh vực, duy nhất chưa từng chạm vào sản nghiệp liên quan tới giải trí.

Trịnh Bảo Châu đầu bên kia, cô gửi xong hai chữ "Xem đã", liền đặt di động sang một bên. Dao Dao nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: "Dì họ, có phải dì lên anh trai Khúc Trục, nhắn tin với anh trai khác không?"

"....." Trịnh Bảo Châu vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của con bé, "Quả đầu dưa của cháu cả ngày cứ nghĩ gì thế hả?"

"Ờ ờ."

Dao Dao cười hai tiếng, cửa phòng liền bị gõ vang. Trịnh Bảo Châu để tay cầm xuống, đứng lên nói: "Chắc là bố đi tới, đi đi mở cửa."

Bố cô sáng hôm nay đã ra ngoài, nói là có chút việc cần ông tự mình đến xử lý. Vốn kế hoạch là tối mới về được, nhưng giữa trưa biết bà ngoại Trịnh Bảo Châu ngã bị thương, bèn tạm thời điều chỉnh công tác, buổi chiều liền chạy qua đây.

Trịnh Bảo Châu đi lên mở cửa, quả nhiên thấy bố cô đứng bên ngoài. Cô vừa hô một tiếng bố, liền thấy phía sau bố cô lại có một người đi ra.

Trịnh Bảo Châu nhìn người đó sững sốt, có chút không tin nói: "Thầy Cát? Sao thầy lại tới đây?"

Chương 50: Con bé nói, nó có nghĩa là báu vật vô giá...

Bố Trịn nói hôm nay vốn là đi ra ngoài xử lý việc công ty thật, nhưng trên đường nhận một cuộc điện thoại, bèn đi khui phố cổ đón thầy Cát.

Trịn Bảo Châu mời họ vào nhà, rót chén trà nóng cho họ, có phần kỳ quái nhìn họ: "Bố, sao bố lại tới cùng thầy Cát thế ạ?"

Bố Trịn cười gượng hai tiếng nói: "À, tình cờ gặp dưới lầu."

Thầy Cát cũng phớt lờ lý do thoái thác của ông: "Đúng vậy, tình cờ gặp. Thầy nghe nói bà ngoại em bị thương, cho nên cố ý tới thăm."

Trịn Bảo Châu có chút nghi ngờ hỏi: "Thầy quen bà ngoại em ạ?"

Sau khi hỏi xong, cô lại thấy vấn đề này có hơi thừa, thầy Cát cũng là thầy của di nhỏ hỏi đó, có quen bà ngoại cô cũng không lạ.

Cát Hoàng Nghị cười nói: "Đúng là có quen, hồi Minh Mỹ còn đi học, chúng ta đã gặp qua, về sau có lần Minh Mỹ đi nơi khác đóng phim, không liên lạc được, bà ngoại em cũng tìm đến chỗ thầy....."

Sau nữa, chính là lúc Minh Mỹ xảy ra chuyện.

Dường như nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Tô Minh Hi từ phòng ngủ đi ra, khi thấy Cát Hoàng Nghị ngồi trên sofa, bà cũng sững sốt một chút: "Ngài là, thầy Cát?"

"Cô chắc là mẹ của Bảo Châu?" Cát Hoàng Nghị gật đầu, nhìn Tô Minh Hi nói, "Hôm nay tới đột xuất, quấy rầy."

"Nào có, nào có." Tô Minh Hỉ ngoài miệng nói lời khách sáo, trong lòng lại nhẩn chổng suy nghĩ cẩn thận ngọn nguồn sự tình. Thầy Cát là ân sư của Minh Mỹ, nhưng sau khi Minh Mỹ qua đời, bọn họ đã lâu không thăm hỏi, hiện giờ chuyện Bảo Châu đóng phim vừa bại lộ, cụ Cát đã tìm lại đây, khẳng định là viện binh do nhà họ Cao kia tìm.

Cụ Cát lớn tuổi hơn bọn họ, lại là người thầy đức cao vọng trọng, họ có thể nào cũng không dám hô to gọi nhỏ với cụ ấy.

"Tôi nghe nói bà ngoại của Bảo Châu bị gãy chân? Hiện tại thế nào?" Cát Hoàng Nghị quan tâm hỏi một câu.

Tô Minh Hỉ nói: "Không đáng ngại, bác sĩ nói ở nhà tĩnh dưỡng là được. Mẹ tôi đang ở trong phòng nghỉ ngơi, để tôi dẫn thầy vào thăm bà ấy."

"Được được." Cát Hoàng Nghị gật đầu, theo Tô Minh Hỉ đi vào phòng.

Bọn họ vừa đi, Tô Giai Dán liền tò mò sáp lại gần Trịn Bảo Châu, hỏi cô: "Thầy Cát này, có phải là thầy của cô Minh Mỹ năm đó không? Chị đã từng nghe tên tuổi của ông ấy, rất nhiều ảnh đế ảnh hậu của showbiz, đều do ông ấy dạy ra."

"Vâng," Trịn Bảo Châu gật đầu. Tô Giai Dán lại hỏi: "Thế sao e cũng biết cụ Cát?"

Trịn Bảo Châu nói: "Lúc trước đạo diễn Cao giới thiệu em đến chỗ ông ấy học biểu diễn."

Tô Giai Dán thoáng trợn tròn hai mắt, rất là kinh ngạc: "Thầy Cát tự mình dạy em á? Cơ hội này rất khó được à nha, em phải học cho tốt!"

"Em biết."

"Ày, thế hôm nay thầy Cát tới đây, có phải tới nơi giúp em không?"

Trịn Bảo Châu hơi lắc đầu, không lên tiếng. Thầy Cát đột nhiên xuất hiện ở

đây khẳng định không phải trùng hợp, cô cảm thấy khả năng lớn là tới làm thuyết khách giúp cô, nhưng làm sao thầy ấy biết được?

Cô nghĩ nghĩ, cầm di động gửi tin nhắn cho Cao Bác Vân: "Chuyện của tôi anh nói cho thầy Cát à?"

Cao Bác Vân cứ như đang đợi tin nhắn của cô, đáp ngay tắp lự: "Tôi không, nhưng tôi nói với bố tôi, ông ấy nói sẽ nhờ người tới hỗ trợ, không phải là cụ Cát chứ?!"

Trịnh Bảo Châu:..... Chắc vậy, giờ ông ấy đang ở nhà tôi, tâm sự với bà ngoại tôi.

Cao Bác Vân: À thì

Xem ra bố anh ta vẫn đáng tin một lần nữa, còn mời được cụ Cát tới.

Cao Bác Vân: Có thầy Cát ra tay, sự tính cơ bản là ổn, xem ra thầy Cát cũng rất luyện tiếc cô rời khỏi showbiz đó

Trịnh Bảo Châu: Hy vọng ông ấy có thể thuyết phục bà ngoại tôi_(;3" ∟)_

Cao Bác Vân: Không vấn đề. Đúng rồi, vết thương của bà ngoại cô thế nào?

Trịnh Bảo Châu: Không vấn đề

Cao Bác Vân:.....

"Dì họ, dì lại nhắn tin với anh trai nào đây?" Dao Dao âm thầm sáp lại, muốn nhìn lên di động của Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu cố ý đưa điện thoại ra sau, không cho con bé xem, nhưng cô lại quên động tác này chả khác nào đưa điện thoại tới trước mặt Khúc Trục.

Khúc Trục hơi rủ mắt, liền thấy màn hình di động của cô. Dao Dao ngẩng đầu nhìn sang Khúc Trục, gọi anh: "Anh Khúc Trục, anh thấy chưa?"

"Ừ." Khúc Trục khe khẽ lên tiếng, thu hồi ánh mắt.

Trịnh Bảo Châu: "?"

Hoá ra đôi này còn chơi đánh phối hợp??

"Nhìn lên nội dung di động người khác là không đạo đức!" Trịnh Bảo Châu khóa màn hình di động, quay đầu chỉ trích Khúc Trục. Khúc Trục trước sau như một tỏ vẻ bình tĩnh, cứ như người vừa rồi nhìn trộm di động người khác không phải anh: "Là tự cậu đưa di động tới, tôi sơ sẩy cái là thấy."

"..... A!"

Khúc Trục đưa quýt đường đã bóc trong tay cho Trịnh Bảo Châu, làm bộ lơ đãng nói một câu: "Cao Bác Vân quan tâm cậu thật nhỉ."

Trịnh Bảo Châu một phát ăn hết quả quýt đường nhỏ nhỏ, phun hạt bên trong ra rồi nói với Khúc Trục: "Chứ gì nữa, anh ta còn nói mấy ngày nữa muốn tôi đi quay bù một cảnh, nếu tôi không đi được thì anh ta phiền to."

"Ờ." Khúc Trục lên tiếng, lại cầm lên một quả quýt đường, "Muốn nữa không?"

Dao Dao từ bên cạnh chen lại: "Dao Dao cũng muốn ăn!"

Tô Giai Đán thấy thế, vẫy tay với con bé: "Dao Dao, qua chỗ mẹ, đừng quấy rầy người ta yêu đương."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục: "....."

Trong phòng, Cát Hoàng Nghị ngồi trên ghế trước giường, đầu tiên hỏi thăm sắc khỏe bà ngoại Trịnh Bảo Châu một chút, sau đó đi vào vấn đề chính: "Hôm nay tôi tới, kỳ thật muốn tâm sự với bà về chuyện của Bảo Châu. Thật không dám giấu, Bảo Châu cũng học diễn xuất ở chỗ tôi, đã mấy tháng."

Tô Minh Hi sưng sốt một chút, lúc trước bà nghe Trịnh Bảo Châu nói nó có thầy dạy, nhưng không ngờ lại là cụ Cát lão.

Bà ngoại nom lại không quá bất ngờ, bà nhìn nhật mà cười, nói với Cát Hoàng Nghị: "Tôi đoán được đại khái, nếu Bảo Châu không phải học trò của thầy, sao thầy có thể chạy chuyện này vì nó được."

Cát Hoàng Nghị đẩy cặp kính lão trên sống mũi, ngữ khí không nhanh không chậm mà bảo với bà: "Cô bé Bảo Châu này rất có thiên phú, học nhanh, ngộ tính cũng cao, tôi rất coi trọng con bé. Trên người con bé đúng là có chút bóng dáng của Minh Mỹ, nhưng nó cũng không phải Minh Mỹ, hai người họ vẫn khác nhau nhiều."

Bà ngoại Trịnh Bảo Châu thở dài một tiếng: "Thầy Cát, tôi biết hôm nay thầy tới có ý gì, nhưng hoàn cảnh nhà chúng tôi thầy cũng biết....."

"Tôi biết, mấy năm nay mọi người cũng khổ sở." Cát Hoàng Nghị nói, tự ông cũng thở dài, "Nhưng Bảo Châu không nên gánh tất cả, tôi thấy được, con bé thật sự rất đam mê diễn xuất, nếu không nó cũng không có khả năng trong tính hướng mọi người đều phản đối như vậy mà vẫn không chịu từ bỏ. Tôi biết mọi người đang lo lắng gì, nhưng làm như vậy, phải chăng ngược lại sẽ tạo áp lực lớn cho con bé?"

Ánh mắt bà ngoại giật giật, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Thầy Cát, hôm nay ở bệnh viện, bọn Bảo Châu cũng nói với bọn tôi rất nhiều, vừa nãy tôi còn đang thảo luận với Minh Hi, nhiều năm như vậy có phải chúng tôi thật sự đã sai? Nhưng chúng tôi thật sự lo lắng cho Bảo Châu."

Cát Hoàng Nghị lý giải mà cười, nhẹ giọng trấn an bà: "Tôi cũng là trưởng bối, tôi hiểu tâm trạng làm trưởng bối của mọi người. Nhưng nếu thật sự muốn nhọc lòng chuyện của con cháu, vậy thì chả bao giờ hết, bà không lo lắng vì chuyện này, cũng sẽ lo lắng vì chuyện khác. Còn nữa, chúng ta cũng không quản được chúng nó cả đời, chờ chúng ta qua đời, còn chả phải chúng nó muốn thế nào thì làm thế ấy à? Chẳng qua khi đó lại muốn làm việc mình thích, có lẽ đã chậm. Cho nên cứ yên tâm, con cháu tự có phúc của con cháu."

Bà ngoại im lặng nhìn chằm chằm nơi vô định, Cát Hoàng Nghị thắm thía mà nói với bà: "Tới tuổi chúng ta, đã coi như cuối cuộc đời, chúng ta thế nào kể cũng chẳng khác biệt bao lắm, nhưng thanh niên không giống vậy, Bảo Châu mới 25 tuổi, tương lai của con bé còn dài, những năm tháng ấy con bé đều phải tự đi, chúng ta không thay nó được. Nếu cứng rắn bắt chúng nó sống theo ý tưởng của chúng ta, chúng ta vui vẻ ngắn ngủi, nhưng chúng nó có thể không vui cả đời, đến cuối cùng không chừng còn mang theo nỗi uất hận với chúng ta ra đi. Đây thật sự là thứ ta muốn sao?"

Sau khi ông dứt lời, trong phòng rơi vào im lặng, nhất thời chẳng ai nói chuyện. Cát Hoàng Nghị ngồi một lát, lại dạn dò vài câu kêu bà ngoại của Trịn Bảo Châu giữ gìn sức khỏe, liền đứng lên khởi ghe: "Tôi biết chuyện này người ngoài có nói nhiều cũng vô ích, vẫn phải tự mình nghĩ thông suốt. Hôm nay tôi không quấy rầy nữa, bà nghỉ ngơi cho khỏe nhé."

"Vâng," Bà ngoại của Trịn Bảo Châu gật đầu, nhìn ông nói, "Thầy Cát, tôi biết vừa rồi thầy nói đều là những lời tận đáy lòng, tôi sẽ nghĩ kĩ lại. Minh Hỉ, con tiễn thầy Cát đi."

"Dạ." Tô Minh Hỉ lên tiếng, theo thầy Cát ra ngoài. Vừa ra tới, liền thấy mọi người đều lén lút nhìn về phía họ, bà chẳng nói gì, chỉ liếc bỏ Trịn một cái: "Đi thôi, đưa thầy Cát về."

"Được được." Bỏ Trịn lấy áo khoác, rồi theo họ đi ra phía ngoài. Trịn Bảo Châu theo sau, không yên tâm hỏi một câu: "Hay để con đưa thầy Cát về?"

"Không cần, con ở lại chơi với Dao Dao đi, kỹ thuật lái xe của bố con cũng không kém đến thế đâu."

"..... Dạ được." Trịn Bảo Châu tạm biệt Cát Hoàng Nghị xong, lại ngồi lại sofa. Tô Giai Dán hỏi cô: "Sao mẹ em thần bí vậy, tí tiếng gió cũng không lộ?"

"Em cũng không rõ." Trịn Bảo Châu cũng tò mò bọn họ hàn huyên những gì trong đó, nhưng cô không dám hỏi.

"Bảo Châu." Tiếng bà ngoại bỗng từ trong phòng truyền tới, "Cháu vào đây tí."

Trịnh Bảo Châu sững sốt, trong mắt toát lên vẻ hoảng hốt. Tô Giai Dánh vỗ vỗ mu bàn tay cô, dùng ánh mắt an ủi cô "Đừng hoảng, bình tĩnh!"

Khúc Trúc đứng lên theo Trịnh Bảo Châu, thấp giọng hỏi cô: "Có muốn tôi vào với cậu không?"

Trịnh Bảo Châu đang định gật đầu, lại nghe bà ngoại gọi cô một tiếng: "Một mình cháu vào."

"....." Trịnh Bảo Châu nhìn mọi người trong phòng khách lưu luyến không thôi, một mình đi vào. Bà ngoại không biết đã tự xuống giường bằng cách nào, đang ngồi trên xe lăn, làm Trịnh Bảo Châu hoảng đến vội vàng chạy lại: "Bà ngoại, sao bà lại tự xuống giường thế ạ?"

"Bà không sao." Bà nói, tự đẩy xe lăn về phía cái tủ quần áo xưa cũ. Trịnh Bảo Châu đuổi theo bà, thấy bà muốn mở cửa tủ, liền giúp bà mở ra: "Bà ngoại, bà muốn tìm cái gì? Cháu tìm giúp bà."

"Chính là hộp sắt ở dưới cùng ấy, cháu lấy ra cho bà." Bà ngoại vươn ngón tay chỉ tủ dưới đáy tủ quần áo.

Trong tủ còn để một ít quần áo cũ, Trịnh Bảo Châu khom lưng lục lọi một hồi, mới tìm được hộp sắt mà bà ngoại nói. Trên hộp có một cái khóa cũ, đã hơi rỉ sắt, thấy được là đã lâu không ai dùng.

Trịnh Bảo Châu đưa hộp cho bà ngoại cô, có chút tò mò hỏi: "Bà ngoại, có gì trong này vậy?"

Hộp khá là to, không giống như đồ vật nhỏ.

Bà ngoại lục từ ngăn kéo bàn trang điểm ra một cái chìa khóa, cắm vào khóa, dùng sức xoay vài cái, mới mở được khóa ra: "Quả nhiên thứ này để

lâu không xài, sẽ bị rỉ."

Bà phàn nàn một câu, gỡ khóa xuống, mở hộp ra. Trịnh Bảo Châu nhìn thoáng qua bên trong, phía trên cùng là một tấm ảnh chụp Tô Minh Mỹ.

Cô đang ngây người tại chỗ, bà cô đã đem đồ bên trong từng cái từng cái lấy ra: "Thời điểm Minh Mỹ nổi tiếng, còn chưa có internet hay Weibo, lúc ấy mọi người vẫn chỉ xem báo, tạp chí, mỗi lần có tin của nó, bà luôn thích cắt xuống, gom lại với nhau. Xem, tất cả là ở đây."

Trên mỗi trang giấy ố vàng đều có ảnh và tên của Tô Minh Mỹ, có cái về điện ảnh của dì, có cái là phỏng vấn, có cái đưa tin hội trường gặp mặt fan điện ảnh của dì hot cỡ nào, cũng có ảnh quảng bá phim mà dì đóng. Cuối cùng, là năm di tự sát, đầu đề trang nhất của các tờ báo lớn, che trời lấp đất đưa tin tức này.

"Lúc ấy giao thông cũng không phát triển, nó đi nơi khác đóng phim, chúng ta cũng rất khó đi thăm nó." Bà ngoại vuốt ve Tô Minh Mỹ trên ảnh chụp, hốc mắt dần dần đã ướt, "Bà vẫn luôn thấy rất xin lỗi Minh Mỹ, nó còn nhỏ đã hàng năm đóng phim ở ngoài một mình, khổ không ít, mà thời gian bà ở cạnh nó lại ít. Có lần nó bị thương ở nơi khác, bà phải đọc báo mới biết được. Bà muốn đi thăm con bé, nhưng thời gian đó mãi chẳng liên hệ với nó được, cuối cùng vẫn phải nhờ thầy Cát, mới nhờ quan hệ đưa bà với mẹ cháu tới đoàn phim được. Cái chân của nó khi ấy, còn ghê hơn bà bây giờ."

Trịnh Bảo Châu trong lòng trăm mối tơ vò, không biết phải nói gì để an ủi bà ngoại, bà ngoại nghiêng đầu nhìn về phía cô, như xuyên qua cô nhìn thấy Tô Minh Mỹ: "Cháu và Minh Mỹ tiếp xúc ít, có lẽ không có nhiều ấn tượng với nó, nhưng cái tên 'Bảo Châu' này, vẫn là con bé đặt cho cháu. Con bé nói, nó có nghĩa là báu vật vô giá, hòn ngọc quý trên tay."

Hốc mắt Trịnh Bảo Châu cũng có chút đỏ, rất ít khi có ai kể chuyện di nhỏ cho cô, cô cũng đến giờ nghe bà ngoại nói mới biết, hóa ra tên cô là di nhỏ đặt.

"Chúng ta chưa từng nghĩ, có một ngày nó sẽ lựa chọn phương thức cực

đoan như vậy rời khỏi chúng ta." Bà ngoại nói tới đây, cảm xúc mắt không chế mà kích động lên, ngay cả thanh âm cũng đầy nghẹn ngào, "Con gái bà tự sát, nó không chỉ chối bỏ đời mình, nó còn chối bỏ đời làm mẹ của bà! Nhiều năm như vậy, ngoại trừ đau lòng, bà đối với nó càng có nhiều áy náy, bà luôn nghĩ, nếu bà có thể dành thời gian với nó nhiều hơn, phải chăng nó sẽ không làm việc ngốc như thế?"

"Bà ngoại, bà đừng như vậy, di nhỏ khẳng định không có ý đó." Trịnh Bảo Châu thấy bà ngoại thương tâm như vậy, cũng khổ sở tiến lên ôm bà an ủi, "Bà ngoại, bà đừng đau lòng quá, phải giữ gìn sức khỏe."

Bà ngoại gỡ tay xoa nước mắt trên mặt, đợi cảm xúc ổn định hơn chút, rồi đem thứ cuối cùng trong hộp sắt ra: "Trước lúc Minh Mỹ tự sát, đã viết một bức di thư. Bức di thư này ngoại trừ cảnh sát và nhân viên công tác cạnh Minh Mỹ lúc ấy, chỉ có mấy người nhà chúng ta xem qua."

Bà mở bức thư trong tay, lấy một tờ giấy viết thư ố vàng từ bên trong ra.

Chương 51: Cháu thích Bảo Châu

Đọc bức thư thấy buồn thật các bạn ạ*

Nét mực trên giấy viết thư đã hơi phai màu, nhưng chữ viết vẫn có thể thấy rõ. Chữ của Tô Minh Mỹ sạch đẹp rõ ràng, có thể thấy khi viết bức thư này, cảm xúc là bình tĩnh.

"Rốt cuộc vẫn đi đến bước này, mà tâm trạng con bây giờ lại bình tĩnh đến lạ. Từ lâu con đã luôn thấy đau khổ, nghĩ đến sắp được kết thúc tất cả, con lại cảm thấy nhẹ nhàng bội phần. Con thừa nhận con là một người yếu đuối, cuối cùng con vẫn lựa chọn trốn tránh, nhưng con thật sự quá mệt mỏi. Con chỉ thấy thẹn với người thân của con. Mẹ, xin lỗi mẹ vào phút cuối con cũng không gọi điện thoại cho mẹ, nói với mẹ vài lời. Như con đã nói ở trên, con là một người yếu đuối, con không có dũng khí gọi điện thoại, con sợ con nghe giọng mọi người, nghĩ đến dáng vẻ khốc thương của mọi người, con sẽ mềm lòng.

Nhưng con thật sự quá đau đớn, con chỉ muốn kết thúc tất cả.

Con biết có lẽ mình bị bệnh, nhưng con không biết làm thế nào để chữa cho mình. Trước kia đóng phim có thể làm con thấy vui sướng, nhưng hiện tại không còn bất cứ chuyện gì làm con thấy vui nữa. Thời đi học thầy đã bảo con, con quá đắm chìm vào nhân vật, đây là ưu điểm, cũng là khuyết điểm. Một diễn viên chuyên nghiệp hẳn phải biết nhập vai, cũng phải biết thoát vai. Nhưng con lại rất khó thoát khỏi một vai diễn, vì phân biệt vai diễn và bản thân, sau khi đóng máy một bộ phim, con thích đi tiếp xúc người trong hiện thực, như vậy con mới có thể cảm nhận được chân thật, cảm nhận được sự tồn tại của Tô Minh Mỹ.

Mỗi lần con yêu, cũng đều là khoảng thời gian này. Mẹ, con còn chưa từng

nói với mẹ, thật ra con đã từng yêu mấy người bạn trai, nhưng lần nào cũng vì lý do công việc, đi hướng chia tay. Nhưng con vẫn cảm ơn họ, vì cùng họ ở chung, giúp con tìm về Tô Minh Mỹ.

Sau khi diễn xong 《Ngày xuân không về》, một thời gian dài con cũng không nhận vai nữa, vì con cảm giác được trạng thái của mình không tốt. Bạn bè bên cạnh biết tính hình của con, bèn thường xuyên hẹn con ra ngoài, hy vọng con có thể chậm rãi thoát khỏi nhân vật. Có lần con và bạn ra ngoài ăn cơm, làm quen với một người đàn ông. Anh ta không quá giống những người bạn trai con từng yêu trước đây, anh ta không phải người trong giới, trong số bạn trai cũ của con chỉ có thể tính là bình thường, con lại bị anh ta hấp dẫn rất mạnh.

Trên người anh ta có hơi thở cuộc sống nồng đậm, cực kỳ tươi mới, giống như con lúc trước. Từ nhỏ anh ta đã ra ngoài buôn bán, đi qua rất nhiều nơi, luôn có thể kể những chuyện con chưa từng nghe thấy, tuy biết những câu chuyện đó không nhất định là thật, nhưng lại khiến con cảm thấy vô cùng thú vị. Nó khiến con có chút vui mừng, vì đã lâu con không cảm nhận được thú cảm xúc "Thú vị" này.

Về sau bạn con bèn thường xuyên gặp mặt, mỗi lần hẹn hò đều rất vui vẻ, khi con muốn phát triển quan hệ thêm một bước với anh ta, thì anh ta thẳng thắn thừa nhận chuyện đã kết hôn với con. Con không nhớ rõ tâm trạng của mình lúc ấy thế nào, nhưng con cảm giác sâu sắc về số mệnh, giống như con kết cục không thể tách nhân vật Kim Nhã này ra khỏi mình.

Thời gian đó tuy con không đóng phim, nhưng có nhận rất nhiều việc khác, con cho rằng nếu con bận, thì sẽ không miên man suy nghĩ nữa; con còn nghĩ có lẽ chờ điện ảnh công chiếu, khả năng con sẽ tốt lên. Nhưng con đau khổ kiên trì đến giờ, tính hình chẳng hề chuyển biến tốt hơn. Con thật sự không còn sức tiếp tục nữa, mẹ ơi, xin tha thứ cho đứa con gái yếu đuối này. Minh Mỹ tuyệt bút."

Khi Trịnh Bảo Châu đọc thư, phát hiện trên giấy viết thư có không ít chỗ bị nước mắt ướt để lại dấu vết, cô đoán là nước mắt của bà ngoại khi đọc thư. Cô không dám tưởng tượng khi nhà bà ngoại nhìn thấy bức thư này đau

lòng đến thế nào, bức thư này so với báo là di thư, càng giống bức thư bọc bạch của Tô Minh Mỹ viết cho người nhà hơn.

Bà ngoại hẳn đã đọc thư rất nhiều lần, ngoại trừ những vệt nước mắt, còn có vài chỗ có nếp gấp rõ ràng. Trịn Bảo Châu gấp lại thư theo nếp gấp cũ, đút vào phong bì. Bà ngoại ngồi một bên không nói gì, chỉ có nước mắt nơi khóe mắt tiết lộ cảm xúc của bà.

Trịn Bảo Châu rút một tờ khăn giấy ra, giơ tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt bà: "Bà ngoại, di nhờ bị bệnh."

"Bà biết." Giọng bà ngoại mang theo run rẩy nhẹ nhẹ, "Nó cũng đi khám bác sĩ, nhưng bệnh tâm lý vào thời này còn rất khó chữa, huống chi là thời ấy. Nếu lúc trước bà có thể ở cạnh nó nhiều thời gian thêm chút, có lẽ nó sẽ không đi đến bước này."

Đừng nói người nhà thường xuyên không thấy mặt như bọn họ, lúc trước cả nhân viên công tác bên cạnh Tô Minh Mỹ, cũng rất ít người biết tình huống của di. Bà ngoại di ấy biểu hiện không khác gì bình thường, thậm chí khi cảnh sát hỏi nhân viên công tác, thật nhiều người đều ra vẻ kính ngạc nói hoàn toàn không ngờ.

"Nếu chúng ta quan tâm nó nhiều hơn một chút, dù một chút ít thôi, kết quả có lẽ đã khác."

"Bà ngoại, đó không phải lỗi của bà." Trịn Bảo Châu nhẹ giọng trấn an bà, "Trong thư di nhờ cũng nói, di ấy không muốn thấy mọi người đau buồn."

"Sao thế này?" Tô Minh Hỉ đi vào, thấy tình hình trong phòng, nhất thời ngỡ ngác. Bà thấy những đồ vật về Minh Mỹ được lấy ra lần nữa, trong lòng như có gì đó chấn động: "Mẹ, mẹ đang....."

Mấy thứ này đều là bà ngoại Trịn Bảo Châu thu hồi, ngoại trừ bà không ai biết cất ở đâu.

"Mẹ đem di thư của Minh Mỹ cho Bảo Châu xem." Bà ngoại lau nước mắt,

quay đầu nhìn Tô Minh Hi, "Hôm nay bọn nó nói nhiều như thế, còn làm phiền thầy Cát đi một chuyến, mẹ nghĩ có lẽ lúc trước chúng ta luôn gạt chúng nó, từ chối nhắc về Minh Mỹ, đúng là không ổn lắm. Sau khi nói ra, quả thật mẹ thấy lòng dễ chịu hơn nhiều."

Tô Minh Hi khẽ nhấp môi, tâm trạng không thể nói rõ, bà đi lại nhìn Tô Minh Mỹ trên báo, sau một lúc lâu thì cười một tiếng nhỏ như không có: "Hóa ra thật sự đã qua nhiều năm rồi, con đã già rồi, còn Minh Mỹ vẫn như cũ."

"Đúng vậy." Bà ngoại gạt đầu, cất những đồ vật lấy ra vào hộp sắt, "Con về nhanh vậy? Thầy Cát đâu?"

"Bố Bảo Châu lái xe đưa thầy Cát về rồi, con cũng không đi theo nữa." Tô Minh Hi nói, "Con vừa mua ít đồ ăn dưới lầu, buổi tối mọi người cùng ăn cho vui."

"Ừ." Hộp sắt một lần nữa đóng lại, nhưng lần này bà ngoại không dùng khóa khóa nó lại nữa, "Bảo Châu, xem bức thư lúc này của dì cháu rồi, cháu vẫn muốn đóng phim sao?"

Tô Minh Hi cũng ngược mắt nhìn về phía cô, Trịnh Bảo Châu nhẹ nhàng mím môi, nhìn bà ngoại hỏi: "Bà ngoại, bà có thấy dì nhỏ hối hận vì làm diễn viên không?"

Tay bà ngoại thoáng khựng lại, trước nay bà chưa từng nghĩ, hay là nói cố ý không nghĩ về việc này. Bức thư cuối cùng của Minh Mỹ viết nhiều như vậy, nhưng không có từ nào đề cập rằng con bé hối hận trở thành diễn viên.

"Năm cháu 6 tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy dì nhỏ, đã hy vọng sau này lớn lên sẽ trở thành một người sáng lấp lánh như dì. Cho đến hôm nay giấc mơ này cũng không thay đổi, thậm chí ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Bây giờ cháu đã biết làm một diễn viên giỏi thực vất vả, thực không dễ dàng, nhưng cháu vẫn muốn trở thành diễn viên."

Dáng vẻ nói chuyện của Trịnh Bảo Châu, làm Tô Minh Hi nhớ cô bé Trịnh Bảo Châu ngồi dưới đất, đem từng mảnh bài làm văn bị xé dính trở lại năm ấy.

Ánh mắt của con bé giống hệt khí đò, liền định, lấp lánh ánh sáng.

Trong phòng yên tĩnh một hồi lâu, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ của vài người quanh quần bên tai. Bà ngoại bỏ cái hộp trong tay xuống, ngược mắt nhìn cô: "Bà cố thể không ngăn cháu làm chuyện cháu muốn làm, bà biết bà cũng chẳng ngăn được, nhưng cháu muốn chúng ta lập tức chấp nhận chuyện này, chúng ta cũng không làm được. Không bằng hai ta cho nhau một ít thời gian, cẩn thận ngắm lại."

Trịnh Bảo Châu biết đây đã coi như bà ngoại nhượng bộ, liền gật đầu nói: "Dạ, nhưng mẹ cháu không được nhốt cháu trong nhà nữa."

Tô Minh Hỉ hạ một tiếng: "Mẹ thật muốn nhốt con trong nhà đây, nhưng có được đâu? Xem cái vẻ của mấy đứa ở viện hôm nay, trở tay báo cảnh sát nói mẹ nhốt người phi pháp mẹ cũng tin."

"Rồi, chuyện cứ tạm như vậy trước, chúng ta đều bình tĩnh lại." Bà ngoại vẫy tay với Tô Minh Hỉ, "Minh Hỉ, đỡ mẹ lên giường, mẹ muốn nghỉ ngơi một chút."

"Dạ." Tô Minh Hỉ đi đỡ bà ngoại Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu cũng ở bên cạnh hỗ trợ, bà ngoại nằm xong, Tô Minh Hỉ bảo Trịnh Bảo Châu, "Chúng ta ra ngoài đi, để bà con nghỉ ngơi một chút, hôm nay đúng là vất vả."

"Vâng," Trịnh Bảo Châu theo Tô Minh Hỉ ra ngoài. Hai người vừa ra tới, đám người trong phòng đều nhìn về phía họ, cái kiểu muốn hóng hớt lại không tiện mở miệng.

Mãi cho tới bữa tối, mọi người đều ăn ý không nhắc lại chuyện này, đêm nay bác trai đúng là ra tay hoàn hảo, làm một bàn món ngon, Trịnh Bảo Châu ăn nhiều đồ ngon thế, tâm trạng cũng rất cuộc cũng tốt lên.

Sau khi ăn xong mọi người cùng nhau dọn bàn và bếp, rồi Tô Minh Hỉ bắt đầu đuổi người: "Chỗ bà ngoại cũng không ở được nhiều người thế này, mọi người hôm nay đều về cả đi, đừng làm rầy bà nghỉ ngơi. Hôm nay tôi ở lại đây với mẹ, ngày mai mới đi."

Mọi người đều không dị nghị gì, liền cùng nhau rời đi. Trịn Bảo Châu tính về thẳng khách sạn, bèn hỏi Khúc Trục một tiếng: "Cậu về chỗ nào?"

Khúc Trục nói: "Đi cùng cậu."

Trịn Bảo Châu gạt đầu, nói với bố cô một tiếng, bèn cùng Khúc Trục đi lấy xe. Xe của Tô Giai Dán đỗ ngay bên cạnh, Dao Dao trước khi lên xe, còn không quên nhắc Trịn Bảo Châu một câu: "Dì họ, đừng quên lấy cho cháu ảnh ký tên nha."

"Yên tâm, không quên được." Trịn Bảo Châu mỉm cười phất tay với con bé, rồi mở cửa xe ngồi vào. Buổi tối lúc về là cô lái xe, Khúc Trục ngồi ghế phụ lái, cuối cùng tìm được cơ hội hỏi một câu: "Hôm nay nói chuyện với bà cậu thế nào?"

Trịn Bảo Châu gạt đầu, nói với anh: "Sau khi thầy Cát tới, thái độ của bà mềm đi thấy rõ, xem ra làm giáo viên cũng có lợi á, mọi người đều theo bản năng nghe lời bạn."

"Cái đó không chắc, thiếu gì học sinh nghịch ngợm gây sự."

Trịn Bảo Châu cười một tiếng, nói: "Cũng phải, nhưng gút mắc của bà ngoại tôi rất cuộc cũng cởi được một ít, hôm nay bà cho tôi xem di thư của di nhỏ."

Khúc Trục sững sốt một chút, di thư của Tô Minh Hi chưa từng công bố ra ngoài, cho nên rất nhiều người không biết có thứ này. Khúc Trục cũng không ngoại lệ.

"Năm đó di nhỏ của cậu còn để lại di thư?" Anh có phần kinh ngạc.

Trịn Bảo Châu gạt đầu: "Ừ, di ấy đúng là vì đóng phim dẫn tới trầm cảm, cho nên người nhà tôi mới phản đối tôi đóng phim như vậy. Bà ngoại tôi vẫn luôn tự trách, bà cảm thấy bà không đủ quan tâm di nhỏ, hôm nay bà cứ nói mãi, nếu bà có thể ở cạnh di nhỏ nhiều hơn, có lẽ sẽ không xảy ra

chuyện như vậy."

Khúc Trục trầm ngâm một lát, rồi nói: "Từ bệnh trầm cảm này mấy năm lại đây mới thường xuyên xuất hiện thường xuyên trong mắt đại chúng, dù là ngày nay, vẫn có người không coi nó ra gì, cho rằng người bệnh chỉ tự lừa dối trong lòng. Người mắc bệnh trầm cảm, bề ngoài nom không khác gì người bình thường, cho dù là bạn bè thân thích, cũng khó phát hiện bạn họ bị trầm cảm."

Trịnh Bảo Châu nghe anh nói xong, suy nghĩ một lát mới nói: "Cho nên cậu định nói chuyện này không thể trách bà ngoại tôi đúng không?"

"..... Ừm." Khúc Trục có chút gượng gạo đáp, "Nhưng tôi hiểu làm người nhà rất dễ sinh ra ý tưởng này. Họ lo lắng cho cậu cũng rất bình thường, nhưng hiện giờ cách chữa trị phương diện này đã tiến bộ hơn xưa nhiều, chỉ cần uống thuốc đúng hạn phối hợp trị liệu, là có cơ hội chữa khỏi."

Nói xong, anh dừng một chút rồi bổ sung một câu: "Đương nhiên ý tôi không phải nói cậu sẽ bị bệnh trầm cảm."

"....." Trịnh Bảo Châu gật đầu, nếu không phải đang lái xe, còn muốn giơ ngón cái với anh, "Không hổ là tiến sĩ Khúc, đúng là rất nghiêm cẩn."

Khúc Trục quay đầu qua chỗ khác không nói gì nữa, Trịnh Bảo Châu an tĩnh một lát, rồi lại hỏi anh: "Cậu đã xem 《 Ngày xuân không về 》 di nhờ tôi diễn chưa?"

"Chưa." Khúc Trục lắc đầu, "Nghe nói cực kỳ u buồn, cho nên tôi không xem."

Trịnh Bảo Châu nghe hiểu anh nói u buồn là u buồn gì, khẽ cười một tiếng: "Đúng thật, tôi đã xem, sau đó khóc thành cơn ngốc ở trong phòng, một tuần tiếp theo tâm trạng đều cực kỳ tệ, làm mẹ tôi tưởng tôi yêu sớm còn thất tình."

Khúc Trục: "....."

"Khán giả xem xong còn khó chịu như vậy, di nhỏ năm đó chắc là còn khó chịu hơn?" Trịnh Bảo Châu ngữ khí nhàn nhạt nói, "Tôi còn nhớ rõ trong phim, trước khi họa sĩ quyết định tự sát, có người hỏi cô ấy nếu có kiếp sau, cô ấy muốn làm gì? Họa sĩ nói, làm gì cũng được, chỉ đừng vẽ tranh nữa. Nhưng nếu di nhỏ có thể làm lại lần nữa, tôi nghĩ có lẽ di ấy vẫn sẽ chọn làm diễn viên."

Bởi vì Tô Minh Mỹ trên màn ảnh, mới là sáng chói nhất.

Trịnh Bảo Châu vẫn luôn cho rằng, cuộc đời không chỉ có độ dài, còn có độ dày, tuy cuộc đời Tô Minh Mỹ thật ngắn ngủi, nhưng di ấy đã để lại cho lịch sử điện ảnh một nét mực đậm đà.

Sau khi xe về đến khách sạn, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều trực tiếp về phòng, hôm nay ai cũng mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Hai ngày sau, bạn của Trịnh Bảo Châu liên lạc với cô, nói xe lăn đã đưa đến địa chỉ cô cho. Trịnh Bảo Châu nổi cảm ơn đôi phương, chuẩn bị tự đến nhà bà ngoại nhìn một cái. Xe lăn này có rất nhiều công năng, cô lo bà cụ tự mày mò không ra được.

Lúc cô ra cửa vừa khéo gặp phải Khúc Trục, cô sững sốt một chút, đóng cửa rồi hỏi anh: "Cậu muốn ra ngoài?"

Khúc Trục gật đầu, nhìn túi cô đeo trên vai: "Cậu cũng ra ngoài hả?"

"Ừ, xe lăn đưa đến rồi, tôi đi xem giúp bà ngoại." Trịnh Bảo Châu vừa nói vừa đi ra ngoài, "Cậu có việc tìm tôi hả?"

Khúc Trục nói: "Vẫn định qua nhà bên kia xem trang hoàng, còn muốn gọi cậu đi cùng, nếu cậu có việc, vậy hôm khác đi."

Anh nhắc như thế, Trịnh Bảo Châu cũng nhớ ra vụ này: "Không cần hôm khác, tôi ở chỗ bà ngoại về rồi cùng cậu đi xem, tôi đi không lâu đâu."

Khúc Trục suy nghĩ gì đó khẽ gật đầu, sau đó nhìn Trịnh Bảo Châu nói: "Thế

nếu không tôi với cậu cùng đi qua đây."

Trịnh Bảo Châu chớp mắt, đồng ý: "Được nha."

Hai người cùng đến nhà bà ngoại, con xe lăn quả nhiên đã được đưa đến, lúc họ tới nơi, Tô Minh Hi đang ở cầm bàn hương dẫn nghiên cứu: "Ài, sao hai đứa lại tới?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Bạn con nói xe lăn đã đưa tới đây, con có ý tới xem á."

"Ờ, thế đúng lúc, Tiểu Khúc, cháu tới nhìn giúp dì cái bàn hương dẫn này," Tô Minh Hi tiếp đón Khúc Trục, chỉ chỗ anh chỗ bà xem không hiểu. Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh nhìn họ s.ở soạn, điện thoại bỗng kêu vang, cô liếc thấy là Cao Bác Vân gọi, vội che màn hình, liếc Tô Minh Hi.

Bà đang nghe Khúc Trục giảng giải rất nghiêm túc, căn bản không chú ý đến mình.

Trịnh Bảo Châu cảm di động, lặng lẽ ra ngoài ban công nhận cuộc gọi. Khúc Trục dùng khõe mắt liếc cô một cái, nói với Tô Minh Hi: "Ta để bà ngồi lên tự dùng thử xem."

"Được được." Tô Minh Hi theo Khúc Trục đẩy xe lăn vào trong phòng, đỡ bà ngoại của Trịnh Bảo Châu lên xe lăn.

Bà ngoại ngồi vào, liền cảm giác hoàn toàn khác với cái mình ngồi trước kia: "Khởi phải nói, cái này ngồi thật sự thoải mái hơn nhiều."

"Đó là chắc chắn ả, bằng không Bảo Châu phí công sức mua cho mẹ cái này làm gì?" Tô Minh Hi giúp bà chỉnh dáng ngồi, giới thiệu với bà, "Cái này còn nhiều chức năng lắm, Khúc Trục nói để mẹ thử xem."

"Ừ, được đó." Bà ngoại nói, nhìn ra phía ngoài, "Bảo Châu đâu?"

Tô Minh Hi cũng thấy hơi lạ: "Đúng vậy, con bé này lại làm biếng ở đâu rồi?"

Khúc Trục nói: "Hình như có người tìm cậu ấy, cậu ấy đi nghe điện thoại."

Tô Minh Hì vừa nghe lời này, liền đoán Trịn Bảo Châu lại lên giờ trò sau lưng họ: "Cái dáng lên lút này, không phải là đạo diễn nào tìm nó đây chứ?" Bà nói, nhìn sang bà ngoại của Trịn Bảo Châu: "Mẹ, mẹ không định đồng ý Bảo Châu đóng phim đó chứ?"

Bà ngoại nói: "Mẹ không đồng ý thì được à? Con ngăn cũng không được, mẹ thì có biện pháp gì?"

Tô Minh Hì nhủ mày nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể cứ chiều nó như vậy, lỡ ngày nào đó....."

Bà nói tới đây thì không nói nữa, nhưng ý về sau không cần nói cũng biết. Khúc Trục ở bên cạnh nghe cuộc đối thoại của họ, ánh mắt thoắt giật giật, sau đó nhìn họ nói: "Bà, dì Tô, chuyện dì nhỏ của Bảo Châu, thật ra Bảo Châu đều nói với cháu. Cháu biết mọi người lo lắng Bảo Châu cũng sẽ vì đóng phim mà mắc bệnh trầm cảm, nhưng hiện tại mọi người phổ biến đã coi trọng bệnh này hơn xưa nhiều, nhiều người chỉ hơi trầm cảm đã chủ động tiếp nhận trị liệu, bệnh này không phải bệnh nan y, có thể chữa khỏi."

Tô Minh Hì nghe anh nói vậy, nhin không được nói: "Cháu xem, dì biết ngay cháu lại bắt đầu nói giúp Bảo Châu, hôm đó cháu khuyên dì cả buổi sáng, thế vẫn còn chưa đủ. Trong ấn tượng của dì, rõ ràng cháu đâu có thích nói mấy đâu nhỉ."

Khúc Trục: "....."

Tô Minh Hì nhìn anh, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "À, kỳ thật những thứ các cháu nói, dì đều thấy có lý, nhưng một mặt, bọn dì cần chút thời gian để chấp nhận, mặt khác, bọn dì cũng thật sự lo lắng Bảo Châu đóng phim một mình bên ngoài, bọn dì không thể ở cạnh con bé, con bé có chuyện gì bọn dì cũng không biết trước được."

Khúc Trục giật giật khóe miệng, nói: "Mọi người không cần lo lắng, cháu sẽ ở cạnh cậu ấy."

Tô Minh Hì và bà ngoại đều ngỡ người một lúc, hai người nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn là Tô Minh Hì phát biểu: "Khúc Trục à, cháu với Bảo Châu từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cháu lại xuất sắc như vậy, bọn dì khẳng định là tin cháu, nhưng..... thì, cháu cũng không thể ở cạnh Bảo Châu mãi được, đúng không? Giờ còn được, nhưng về sau dù dì cháu cũng phải kết hôn chứ?"

"Không ạ."

"..... Hà?"

"Cháu sẽ không kết hôn với người khác." Khúc Trục nhìn hai người, sắc mặt thành kính như ngày đó anh nói về khoa học kỹ thuật phát triển với Trịnh Bảo Châu, "Cháu thích Bảo Châu."

Chương 52: Khúc Trục theo Bảo Châu nhà ta nháy lớp

Khúc Trục cùng Trịn Bảo Châu đã biết nhau từ tiểu học, người hai nhà cũng coi như là hiểu tận gốc rễ nhau, nhưng Tô Minh Hi chưa từng nghĩ sẽ ghép Trịn Bảo Châu với Khúc Trục, vì bà biết hai đứa nó từ nhỏ đã bất hòa.

Giờ thình lình nghe Khúc Trục nói nó thích Trịn Bảo Châu, Tô Minh Hi có hơi ngạc: "À thì, Khúc Trục này, di biết cháu muốn giúp Bảo Châu, nhưng cháu cũng không cần nói dối vậy đâu."

"....." Khúc Trục lặng đi một lúc, rồi nhìn Tô Minh Hi nói, "Di Tô, khi còn nhỏ cháu và Bảo Châu có không ít hiểu lầm, nhưng lần này về nước, bọn cháu đều có nhận thức mới về nhau, cháu nói như vậy, không phải để hỗ trợ Bảo Châu, cũng không phải húng khởi nhất thời. Di nhìn cháu lớn lên, di biết tính cháu, cháu sẽ không lấy chuyện này ra nói đùa."

"Cái đó thì đúng, thằng bé nhà cháu từ nhỏ làm gì cũng nghiêm túc." Tô Minh Hi cũng cảm thấy Khúc Trục sẽ không thuận miệng lời tình cảm của mình ra đùa, nhưng bà vẫn thấy khó bề tưởng tượng, "Vậy là, sau khi cháu về nước lần này, phát hiện cháu thích Bảo Châu?"

"Có thể nói như vậy." Khúc Trục không phủ nhận, "Cho nên mọi người không cần lo lắng, cháu sẽ ở cạnh Bảo Châu, sẽ không để cậu ấy một mình chịu đựng cảm xúc tiêu cực, nếu cậu ấy thật sự xuất hiện triệu chứng trầm cảm, cháu cũng sẽ cùng cô ấy đi chữa trị. Cho nên, xin mọi người có thể đồng ý để Bảo Châu làm chuyện mình thích, để cậu ấy theo đuổi lý tưởng của mình."

Tô Minh Hi và bà ngoại Trịn Bảo Châu nhìn nhau một cái, dường như ai cũng hơi lưỡng lự. Hai người im lặng một lát, rồi vẫn là Tô Minh Hi nói: "Khúc Trục à, cháu đột nhiên nói vậy, chúng ta cũng chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng

nếu cháu và Bảo Châu yêu nhau, chúng ta nhất định yên tâm. Nhưng chuyện cháu thích Bảo Châu, cháu đã nói với Bảo Châu chưa?"

"Tạm thời chưa ạ." Khúc Trục hơi mím của Khúc Trục để lộ nét buồn rầu, "Vi trước kia chúng cháu có chút hiểu lầm, nên cháu muốn tìm cơ hội thích hợp mới nói với cậu ấy."

"À, vậy à....." Tô Minh Hỉ chậm rãi gật đầu, lại nhìn anh, "Khúc Trục, không phải dì không tin cháu, nhưng cháu làm nghiên cứu khoa học cũng rất bận, cháu nhìn bố mẹ cháu kia, quanh năm suốt tháng không về nhà, đoán chừng cháu cũng chẳng có bao thời gian ở cạnh Bảo Châu."

Khúc Trục nói: "Dì Tô, nghiên cứu khoa học cũng có kiểu này kiểu kia, lâu cháu và bố mẹ cháu mà nói, cấp bậc bảo mật của hạng mục nghiên cứu nhà cháu là khác nhau, cháu sẽ không giống họ, động tí là bị nhốt ở căn cứ, cháu có thể về nhà mỗi ngày."

"Thế nếu Bảo Châu đóng phim ở ngoài....."

"Dì Tô, giờ đã khác 20 năm trước rồi." Khúc Trục biết Tô Minh Hỉ muốn nói gì, tiếp lời bà, "20 năm qua nước ta phát triển rất nhanh, không chỉ có kinh tế, còn bao gồm khoa học kỹ thuật và cơ sở xây dựng. Internet có thể giúp hai người xa nhau vạn dặm thấy mặt bất cứ khi nào, bọn cháu có thể gọi điện và video call hàng ngày, nếu muốn gặp trực tiếp, ngồi máy bay đi cũng chỉ có hai, ba tiếng. Khoảng cách ở xã hội hiện đại mà nói, căn bản không phải vấn đề."

Trịnh Bảo Châu vừa đi vào, liền nghe thấy Khúc Trục nói lời này. Cô cảm động thốt ra tiếng thở, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Khúc Trục thẳng nói: "Ồ này, mọi người đang mở tọa đàm khoa học kỹ thuật à? Hay đó."

Tiền sĩ Khúc quả không hổ là tiền sĩ Khúc, phổ cập kiến thức khoa học là bất kể thời gian và địa điểm!

Khúc Trục quay đầu nhìn cô, ánh mắt Tô Minh Hỉ và bà ngoại cũng dừng trên người cô, trong phòng rơi vào sự yên lặng quý giá.

"....." Trịn Bảo Châu bị họ nhìn phát hoảng, "Con cắt ngang mọi người toạ đàm à? Thì, con cũng muốn nghe mà không được sao?"

"....."

Cuối cùng vẫn là Tô Minh Hi ngược ngùng cười đánh vỡ trầm mặc: "Ha ha, con tới muộn, bọn mẹ đã nói xong rồi."

Trịn Bảo Châu bĩu môi, cũng chẳng muốn nghe toạ đàm gì cho cam, cô tới trước mặt bà ngoại, khom lưng nhìn xe lăn: "Bà ngoại, bà thao tác thấy thế nào?"

"Rất tốt, rất tốt." Bà ngoại gật đầu cười ha ha.

"Vậy là tốt rồi." Trịn Bảo Châu cũng gật đầu theo, "Nếu bà có vấn đề gì, có thể gọi cho cháu bất cứ khi nào, với lại trong nhà thêm cái xe lăn, còn phải để không gian thoáng một chút, mấy thứ không cần thì đừng chất đống trong phòng."

"Ai nói bà không cần mấy thứ đó, cháu cứ kệ đi, nhà bà to như vậy còn không để được cái xe lăn chấc." Bà ngoại vừa nói vừa điều khiển xe lăn đi tới đi lui, "Cháu xem, cái này linh hoạt lắm."

Trịn Bảo Châu: "....."

"Đúng rồi, hôm nay cháu về, tiện thể đi thăm thầy Cát đi." Bà ngoại thể hiện màn điều khiển xong, lại bắt đầu giao nhiệm vụ, "Lần trước thầy Cát có ý tới thăm bà, hôm đó lại là ngày mừng một tết, chúng ta cũng nên đi thăm hỏi ông ấy. Chân cẳng bà không tiện, cháu thay bà đi, mấy thứ ăn uống bên cạnh sô pha cháu mang qua hết đi, thuận tiện nói với ông ấy một tiếng sức khỏe của bà đã không có gì đáng ngại"

"Vâng," Trịn Bảo Châu gật đầu, đúng lúc cô có thể đem giầy chúng nhận làm từ thiện lúc trước đưa cho thầy Cát.

"Vậy cháu với Khúc Trục ra ngoài trước đi, ông ngoại cháu đang nấu cơm, hai đứa ở lại đây ăn trưa nhé. Bà và mẹ cháu nghỉ lên cứu tiếp cái xe lăn này."

"À....." Trịn Bảo Châu liếc Khúc Trục một cái, cùng anh đi ra ngoài. Hai người họ vừa đi, Tô Minh Hỉ liền đóng cửa phòng lại, cùng mẹ bà mở hộp kín.

"Con xem, mẹ đã nói gì nào?" Hai mắt bà ngoại lập loè vẻ thông thái, "Cái lần Khúc Trục theo đuổi Bảo Châu nhà chúng ta nhảy lên lớp 5, mẹ biết ngay nó không nở Bảo Châu nhà ta rồi!"

Tô Minh Hỉ: "....."

Bà cảm thấy có lẽ chuyện không phải như thế.

"Con thấy Khúc Trục vừa nói có thật không?" Bà hỏi Tô Minh Hỉ. Tô Minh Hỉ nghĩ nghĩ, gật đầu: "Thằng bé Khúc Trục này vẫn là đáng tin, nếu nó nói như vậy, thì nó đúng là nghĩ như vậy."

Bà ngoại Trịn Bảo Châu gật đầu phụ họa, ít nhiều gì cũng yên tâm hơn: "Nếu Bảo Châu thật sự thành đôi với Khúc Trục, vậy nhất định là chuyện tốt. Minh Mỹ đã nói trong di thư, yêu đương với người ngoài nghề khiến nó được chữa lành, tìm được bản thân, nếu Bảo Châu có một tình yêu ổn định, chắc cũng có ích."

"Vâng, thêm người làm bạn con bé, chăm sóc nó, chắc chắn là càng tốt, hơn nữa thằng bé Khúc Trục này bọn con yên tâm." Nói thật, Bảo Châu đáng đẹp như vậy, Tô Minh Hỉ luôn lo con bé sẽ giống Minh Mỹ, gặp phải người không tốt, "Khúc Trục thông minh cẩn thận, Bảo Châu có bị gì, nói không chừng nó còn phát hiện dễ hơn chúng ta."

"Con nói không sai, nhưng bây giờ nó còn chưa ngộ ý với Bảo Châu nữa mà." Bà ngoại đột nhiên phát hiện điểm mù, "Chúng ta ở đây tính toán tốt hơn nữa, cũng chỉ là nhiệt tình một bên thôi."

Trong phòng khách, Trịn Bảo Châu ngồi trên sofa, tò mò hỏi Khúc Trục:

"Vừa rồi mọi người làm gì mà lại nói tới khoa học kỹ thuật phát triển thế?"

"....." Khúc Trục mặt không đỏ tím không đập nôi, "Từ sự phát triển và biến hóa của xe lăn nói lên."

"Ồ..... Không hổ là cậu."

Khúc Trục liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi cô: "Còn cậu? Vừa rồi lén lút gọi điện với ai đấy?"

"Còn có thể là ai, đạo diễn Tiểu Cao á." Trịnh Bảo Châu hạ giọng tán dóc với anh, "Anh ta hỏi chuyện nhà tôi đã xử lý xong chưa, sợ hôm sau tôi không thể đi phim trường quy bù."

"À." Khúc Trục gật đầu, "Tôi cảm thấy hẳn đã giải quyết 90%, còn lại 10%, là cần cho họ một chút thời gian."

Trịnh Bảo Châu tròn tròn mắt: "Sao đã 90%?" Theo ngày đó cô nghiền ngẫm thái độ của bà ngoại mà xem, nhiều nhất cũng chỉ 60%, không thể nhiều hơn.

Khúc Trục không nói gì, Trịnh Bảo Châu thấy anh lại úp úp mở mở, liền hạ một tiếng không hỏi nữa. Giữa trưa ăn cơm ở chỗ bà ngoại xong, Trịnh Bảo Châu xách theo túi lớn túi nhỏ quà tặng thầy Cát, xuống lầu lấy xe. Khúc Trục thấy hai tay cô sắp không xách nổi, định lên xách giúp cô, sắp ra cửa thì bị Tô Minh Hỉ gọi lại: "Khúc Trục."

Bà vẫy tay với Khúc Trục, kêu anh qua đó, Khúc Trục nhìn Trịnh Bảo Châu đang đi phía trước, rồi lùi trở vào: "Sao thế dì Tô?"

Tô Minh Hỉ cười ha hả mà bảo anh: "Không có gì, chính là muốn nói với cháu một chút, tâm ý của cháu cháu phải nói sớm với Bảo Châu nhé, nếu có gì cần bọn dì, mọi người đều rất vui lòng hỗ trợ."

"Dạ." Nhắc tới chuyện thổ lộ với Trịnh Bảo Châu, Khúc Trục cũng có vẻ hơi mất tự nhiên, "Cháu sẽ tìm cơ hội bảo cậu ấy, cảm ơn dì Tô."

"Được được, vậy hai đứa đi đi, trên đường cẩn thận nhé."

"Vâng ạ." Khúc Trục lúc này mới ra cửa đuổi theo Trịnh Bảo Châu.

Nhà ông ngoại bà ngoại đang ở là bác trai và mẹ cùng bỏ tiền ra mua lúc Trịnh Bảo Châu học đại học. Trên dưới khu nhà đều có thang máy, tương đối hợp với người già, Trịnh Bảo Châu xách đồ vật đứng chỗ thang máy đợi một chốc, Khúc Trục mới tới. Cô nhìn anh một cái, hỏi: "Sao cậu đi chậm thế?"

Khúc Trục ấn thang máy, nhân tiện cầm lấy đồ trong tay Trịnh Bảo Châu: "Lúc ra cửa dì Tô gọi tôi lại nói mấy câu."

Trịnh Bảo Châu tò mò nhìn anh: "Mẹ tôi nói gì với cậu?"

Khúc Trục nói: "Bảo tôi giúp họ chăm sóc cậu cho tốt."

"..... Khụ." Trịnh Bảo Châu mắt tự nhiên dời mắt, nhìn con số không ngừng giảm xuống ở phía trên bên phải. Tuy cô biết mẹ cô nói lời này không có gì ý khác, nhưng từ miệng Khúc Trục nói ra, vẫn khiến người ta thấy chút miên man.

"Đúng rồi, tôi muốn đi gặp thầy Cát trước, cậu muốn đi cùng tôi không?" Cô nhìn chằm chằm cửa thang máy hỏi Khúc Trục.

Khúc Trục gật đầu: "Cùng đi, cậu xách theo nhiều đồ vậy cũng không tiện."

"Cũng phải, ngõ nhà thầy Cát nhỏ không dễ lái xe, bình thường tôi đến đều dừng xe ở ngoài, tự đi bộ vào."

Khúc Trục lơ đãng cười một cái, nhìn cô bảo: "Không sao, tôi có thể giúp cậu xách đồ."

Vì sợ thầy Cát ăn tết ở nhà con cháu, trước khi đi Trịnh Bảo Châu còn gọi điện cho ông, hỏi rõ ông có ở nhà không. "Thầy Cát bảo thầy ở nhà, chúng ta qua đó luôn." Trịnh Bảo Châu mở cửa xe, để Khúc Trục đặt đồ vào ghế

Sau.

Lúc trước Trịn Bảo Châu dùng học phí làm từ thiện được giấy chứng nhận, cũng đặt ở đó, Khúc Trục nhìn thoáng qua, bỏ đồ vào rồi đóng cửa lại.

Hôm nay xe trên đường xe vẫn chưa đông lắm, Trịn Bảo Châu tương đối thuận lợi, tới chỗ thầy Cát, cô vẫn đỗ xe ở ngoài, cùng Khúc Trục xuống xe đi bộ vào. Di Vương ra mua đồ, thấy Trịn Bảo Châu ở đằng trước đi vào, vui vẻ tiến lên chào cô: "Bảo Châu à, lâu rồi không thấy cháu tới nhé!"

Trịn Bảo Châu cười với dì: "Lần trước vào đoàn đóng phim, cho nên không tới học ạ."

"À, dì biết!" Di Vương vỗ tay một cái, hai mắt tỏa sáng, "Có phải 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 không? Dì thấy trên mạng, cháu hoá trang đẹp lắm!"

Di Vương nói, lúc này mới để ý thấy Khúc Trục bên cạnh Trịn Bảo Châu. Di ta quan sát chàng trai cao to đẹp trai này này một cái, chần chờ hỏi Trịn Bảo Châu: "Bảo Châu, đây là bạn trai cháu à?"

Trịn Bảo Châu liếc Khúc Trục một cái, nhớ tới dì Vương hỏi trước liền mạng làm mai cho cô, liền gật nhẹ: "Gần gần thế ạ."

Khúc Trục không ngờ cô sẽ thừa nhận, nhìn cô với chút kính ngạc. Sắc mặt dì Vương cũng thay đổi, theo sau cười gượng: "À à, cậu này đẹp trai thật. Xem cháu kia, có bạn trai sao không nói với dì?"

Trịn Bảo Châu nói: "Bạn cháu cũng mới xác định quan hệ."

Xác thật là mới, cực kỳ mới.

Di Vương đành phải nói: "Không sao không sao, cháu tới tìm thầy Cát phải không? Dì vừa mới thấy ông ấy trong sân, chắc đang chờ cháu đây, hai đứa mau qua đó đi."

"Dạ, tạm biệt dì Vương." Trịn Bảo Châu nói, còn tóm ít trái cây nhét vào tay dì Vương. Cô và Khúc Trục đi rồi, dì Vương cầm trái cây nhìn bóng dáng của họ, nhìn không được lắc đầu: "Aiz, trai tài gái sắc, mình biết ngay thằng cháu mình không có cơ mà."

Khúc Trục cùng Trịn Bảo Châu đi tới trước, như tùy ý hỏi một câu: "Dì Vương lúc này, là muốn giới thiệu đối tượng cho cậu à?"

"Đúng vậy, nhiệt tình lắm." Trịn Bảo Châu cảm thấy chúng xã giao trâu bò của mình, ở trước mặt dì Vương còn phải kêu sư phụ, "Tôi đã bảo với dì ấy không cần, dì ấy vẫn không chịu ngồi yên."

"Ờ, dì ấy định giới thiệu ai cho cậu?"

"Hình như là cháu dì ấy, nói là bác sĩ bệnh viện nào đó."

Khúc Trục nói: "Bác sĩ công tác bận lắm, hơn nửa nửa đêm có ca mổ có thể bị gọi đi, nếu gặp tình huống đặc biệt, vậy càng bận, không chừng mười ngày nửa tháng không thấy được người."

"....." Trịn Bảo Châu nghiêng đầu nhìn anh một cái, "Vậy cũng không khác các cậu làm nghiên cứu khoa học nhỉ?"

Khúc Trục nói: "Tôi có thể về nhà mỗi ngày."

"....." Ờ, cậu kêu gạo thật ha, "Tới rồi, là chỗ này."

Trịn Bảo Châu cùng Khúc Trục tới cửa nhà thầy Cát, cô nhìn vào trong sân, quả nhiên thấy thầy Cát đang ngồi trong đình, trên bàn đun một hồ trà, bên chân đốt bếp than kiểu cũ của ông.

"Thầy Cát." Trịn Bảo Châu đi vào, gọi ông một tiếng. Cát Hoàng Nghị nhìn ra cửa, thấy một chàng trai trẻ và Trịn Bảo Châu cùng đi đến. Chàng trai này ông có chút ấn tượng, lúc trước đã gặp ở nhà bà ngoại Trịn Bảo Châu. Lúc ấy ông tưởng là họ hàng trong nhà, giờ xem ra có lẽ là bạn trai Trịn Bảo Châu đúng hơn?

Ông cười chào Trịnh Bảo Châu, sau đó ánh mắt dừng trên người Khúc Trục:
"Chàng trai này là?"

"À, cậu ấy tên Khúc Trục, là bạn học cũ của em." Trịnh Bảo Châu nói tới đây, lại lặng lẽ bảo Cát Hoàng Nghị, "Nhưng em vừa bảo dì Vương cậu ấy là bạn trai em, nên thầy Cát thầy gặp dì Vương, cũng phải nói đây là bạn trai em nhé."

Cát Hoàng Nghị nghe cô nói vậy, nở nụ cười: "À, có chuyện vậy sao, rồi rồi." Ông gật đầu đồng ý, cười nhìn Trịnh Bảo Châu: "Bạn học cũ, lớn lên với nhau từ bé?"

"Đúng vậy."

"Vậy chính là thanh mai trúc mã."

"....." Đối diện trước kia Trịnh Bảo Châu nhất định sẽ chém đĩnh chặt sắt nói, cũng có thể là kẻ thù truyền kiếp. Nhưng bây giờ cô bỗng phát hiện hình như cô không còn để bụng?

"Anh Khúc công tác ở đâu?" Cát Hoàng Nghị cười nhẹ hỏi Khúc Trục. Khúc Trục đáp: "Ngài gọi cháu Khúc Trục là được, cháu làm ở vườn công nghệ."

Cát Hoàng Nghị nghĩ nghĩ: "Là vườn công nghệ mới xây bên Thành Nam à?"

"Đúng ạ."

"Bên đó đều là nhân tài cao cấp chính phủ đưa vào, xem ra cậu bạn này rất xuất sắc." Cát Hoàng Nghị nói xong, lại bổ thêm một câu, "Rất xứng đôi với Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu vô cớ hoảng hốt, vội đem quà họ mang tới đẩy sang chỗ Cát Hoàng Nghị: "Thầy Cát, đây đều là bà ngoại bảo em mang cho thầy, bà bảo bọn em tới chúc Tết ạ."

"Ừ, có lòng." Cát Hoàng Nghị đặt quà cáp sang bên, dò hỏi Trịnh Bảo Châu, "Sức khỏe bà ngoại em thế nào?"

"Không có gì đáng ngại, thầy không cần lo ạ." Trịnh Bảo Châu nói tới đây, nhìn ông cảm kích, "Còn phải cảm ơn thầy tới thăm bà ngoại em, hiện giờ thái độ bà đã dịu đi rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi, các em ngồi trước, ngồi xuống nói chuyện, tiện thể ném thử trà của thầy." Cát Hoàng Nghị mời hai người họ ngồi xuống, cầm hai chén trà đặt trước mặt họ, rót trà vào.

"Đúng rồi thầy Cát, đây là giấy chứng nhận lúc trước em làm từ thiện họ gửi. Vì em lấy danh nghĩa của thầy, nên giấy chứng nhận này cũng để thầy bảo quản ạ." Trịnh Bảo Châu đưa giấy chứng nhận mình nhận được qua. Cát Hoàng Nghị nhìn thoáng qua, đặt giấy chứng nhận và quà Trịnh Bảo Châu mang đến vào cùng nhau: "Ừ, thầy sẽ bảo quản thích đáng."

Trịnh Bảo Châu uống ngụm trà, nghĩ nghĩ, vẫn hơi chần chừ mà nói: "Thầy Cát, thật ra hôm nay em tới, còn có một việc muốn hỏi thăm."

Cát Hoàng Nghị gật đầu: "Em nói đi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Bà ngoại cho em xem di thư của dì nhỏ, trong di thư có nói trước khi dì nhỏ qua đời có hẹn hò với một người đàn ông, thầy có biết là ai không ạ?"

Chương 53: Khúc Trục kéo Trịn Bảo Châu vào sát tường...

Di thư của Tô Minh Mỹ Cát Hoàng Nghị chưa từng thấy, chỉ nghe người nhà Tô Minh Mỹ nhắc tới, nghe Trịn Bảo Châu hỏi vậy, đầu tiên ông hơi sững sốt, sau đó mới lắc đầu: "Sau khi Minh Mỹ tốt nghiệp, thầy với em ấy thật ra không liên hệ mấy. Lúc trước nhà bà ngoại em, cũng hỏi thầy Minh Mỹ hẹn hò với ai, nhưng thầy biết đều là người trong giới, lần trước thầy đã kể với em đấy. Còn người em ấy nhắc tới trong di thư, thầy cũng không biết."

"Vậy ạ." Trịn Bảo Châu nhẹ nhàng gật đầu, cũng không truy vấn thêm. Cô đọc miêu tả trong di thư, cảm thấy người đàn ông nọ có thể là quen di thông qua bạn bè của di. Năm đó nếu bọn họ thường xuyên gặp nhau, vậy thì nhân viên công tác bên người không thể không biết chút gì. Không biết bà ngoại lúc ấy có hỏi qua nhân viên công tác chưa?

"Bảo Châu, em hỏi thăm cái này, là định làm gì?" Cát Hoàng Nghị hỏi cô.

Trịn Bảo Châu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Cũng không định làm gì, chỉ là có tí muốn biết người nọ là ai."

"Biết rồi làm gì được? Chuyện này đã qua lâu rồi, Minh Mỹ cũng không về được, chỉ thêm phiền não thôi." Cát Hoàng Nghị nói tới đây, khe khẽ dài, "Bà ngoại em năm đó, hẳn cũng muốn nghe ngóng người nọ là ai, nhưng hình như cuối cùng cũng không giải quyết được gì."

Trịn Bảo Châu rõ đạo lý ông nói, chẳng qua trong lòng cô không nuốt nổi cục tức này. Người ngoài chỉ biết Tô Minh Mỹ tự sát, lại không biết vào lúc cuối đời, bà gặp phải một gã tồi như vậy!

"Thời gian Minh Mỹ còn đi học, thầy đã phát hiện em ấy rất dễ lún sâu vào nhân vật, khó thoát vai hơn các bạn." Cát Hoàng Nghị nhớ lại chuyện đã

qua, không nhanh không chậm nói, "Thầy cũng tìm em ấy nói vấn đề này, nhưng trước sau không có biện pháp nào tốt để giải quyết. Nếu chỉ diễn một ít vai bình thường, thật ra vấn đề không lớn, nhưng phim điện ảnh Minh Mỹ diễn, đa số đều tương đối văn nghệ hoặc tương đối hiện thực. Sau khi diễn Tú Na, em ấy đã xuất hiện triệu chứng trầm cảm rõ ràng."

Trịnh Bảo Châu thoáng thất thần, Tú Na chính nhân vật trong bộ điện ảnh cô bốc trúng lần tham gia khảo sát khách mời trước đó. Câu chuyện chủ yếu nói về sự quy huấn và bóc lột của đại gia tộc thời phong kiến đối với nữ giới, là tác phẩm đi đầu về đề tài nữ giới. Nữ chính luôn sống rất áp lực và tuyệt vọng, nhưng không có sức phản kháng.

"Về sau biết em ấy muốn diễn 《 Ngày xuân không về 》, thầy cũng lo lắng, nhưng thầy không nghĩ ..... Aiz." Cát Hoàng Nghị không nói thêm nữa.

Trịnh Bảo Châu đổi đề tài, mọi người hàn huyên một lát, rồi Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đứng dậy tạm biệt. Trên đường ra ngoài, Trịnh Bảo Châu vẫn luôn im lặng, Khúc Trục thấy cô rầu rĩ không vui, mở miệng hỏi cô: "Cậu đang nghĩ gì vậy?"

"Hả?" Trịnh Bảo Châu lấy lại tinh thần, nhìn anh một cái, "Tôi có nghĩ gì đâu."

Khúc Trục đương nhiên không tin, anh nghĩ nghĩ, rồi hỏi Trịnh Bảo Châu: "Người đàn ông vừa nãy cậu hỏi thầy Cát ấy, ông ta làm sao?"

Nhắc tới gã tồi này, Trịnh Bảo Châu liền hừ lạnh một tiếng: "Ông ta không sao cả, ông ta chỉ là mắc cái lỗi đàn ông khắp thiên hạ đều mắc thôi."

Khúc Trục: "....."

"Hy vọng phái nam cũng có thể tuân thủ nam đức, đừng kết hôn rồi còn đi cặp kè các cô gái trẻ xinh xắn."

Khúc Trục đại khái đã hiểu chuyện là như thế nào: "Cậu định tìm ra ông ta, sau đó trông bao tải đánh một trận hả?"

"....." Cô cũng muốn thế đấy, "Tôi muốn lên án đạo đức của ông ta!"

"..... Được."

Hai người đang tám chuyện, một con xe riêng từ ngõ phía sau lái qua. Ngõ ở đây đều rất hẹp, cũng chỉ đủ một chiếc xe đi qua, lại không đủ chỗ Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục đi hàng hai ở trước. Xe ở đằng sau bíp bíp vài tiếng, lại không hề giảm tốc độ, Khúc Trục túm cổ tay Trịnh Bảo Châu, kéo cô vào sát tường, mình cũng tiến lên một bước, chắn trước người cô.

Con xe riêng trực tặc lái qua sau lưng Khúc Trục, lại đi bíp bíp những người phía trước.

Trịnh Bảo Châu sau lưng dán tường, phía trước là gương mặt gần trong gang tấc của Khúc Trục. Không thể không nói, da của Khúc Trục thật đẹp, nhìn gần như vậy, cũng chả có tỳ vết gì, hơn nữa vì cách gần, vẻ đẹp còn được phóng đại.

Hơi thở của anh khẽ khàng thổi trên mặt cô, Trịnh Bảo Châu hơi nhấc mắt, liền đối diện với ánh mắt nóng bỏng của anh. Trái tim cô mất không chế đập như nổi trống, bàn tay đặt trên eo cô, rõ ràng là cách quần áo dày mùa đông, lại khiến da cô nóng hầm hập.

Trịnh Bảo Châu cứng người, thoáng cái đầu óc trống rỗng, chỉ có tiếng tim đập đặc biệt rõ ràng bên tai.

"Không có việc gì chứ?" Khúc Trục đã buông cô ra từ khi nào, kéo khoảng cách với cô một chút. Trịnh Bảo Châu âm thầm bình phục lòng, quay qua Khúc Trục lắc đầu: "Không, không sao, cảm ơn."

"Ừm." Khúc Trục lên tiếng, tiếp tục đi với cô ra ngoài ngõ. Trịnh Bảo Châu im lặng cả quãng đường, nhịp tim cô rất cuộc chạm rã khỏi bình thường, nhưng cô lại cảm thấy mình không bình thường lắm.

Vì sao lúc này cô lại phản ứng lớn vậy nhỉ? Khúc Trục chỉ gần cô một chút, đỡ eo cô một chút thôi mà! Vì sao cô lại biểu hiện quê thế nhỉ, trái tim suýt

nhảy khỏi cả lồng ngực!

Giống hệt cô bé con vừa mới biết yêu! Cú vớ!

Trịnh Bảo Châu chỉ nghĩ vậy thôi, mặt lại chậm rãi nóng lên.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Tuyệt vọng.:

"Sao mặt cậu đỏ thế? Có phải khó chịu ở đâu không?" Khúc Trúc thấy cô đỏ hết cả mặt, bèn khẽ hỏi thăm một câu. Trịnh Bảo Châu thấy anh muốn dùng mu bàn tay để thử nhiệt độ trên trán mình, đột nhiên ngửa ra sau: "Không!"

"....." Tay Khúc Trúc khựng giữa không trung, rồi thu về, "Không thì tốt."

"Ha ha." Trịnh Bảo Châu cười gượng hai tiếng, thấy trong đôi mắt đen của anh toát lên chút mất mát, tự dưng lại nghĩ có phải động tác của mình vừa nãy đã làm anh tổn thương.

"....." Trịnh Bảo Châu cạ lời với bản thân, "Thế bây giờ chúng ta qua nhà cậu đi."

Khúc Trúc theo cô ngồi lên xe, nghĩ một lúc lại sửa chủ ý: "Không thì mình hẹn mai đi, hôm nay chạy nhiều chỗ như vậy, chắc cậu cũng mệt rồi."

"Ờk, thế nào cũng được" Trịnh Bảo Châu không nghĩ nhiều, đồng ý cái rụp.

Khúc Trúc nói: "Ngày mai đến giờ xuất phát tôi lại qua tìm cậu."

"Ừ." Trịnh Bảo Châu cài dây an toàn, lái xe ra ngoài.

Sau khi về khách sạn, Trịnh Bảo Châu về thẳng phòng mình, không chung một chỗ với Khúc Trúc nữa. Cô cảm thấy thời gian này mình ở cạnh Khúc Trúc nhiều quá, đã bắt đầu thành không bình thường!

Cô nghĩ tới nghĩ lui, rồi vẫn gửi tin nhắn cho người có kinh nghiệm tình yêu phong phú - Mạnh Nhã Hâm: "Có phải một người độc thân lâu rồi, nhìn thấy anh chàng nào cũng mặt đỏ tim đập không?"

Mạnh Nhã Hâm:.....? Cái đó chắc chắn là không nhá

Mạnh Nhã Hâm: Mà nhìn ai mà mặt đỏ tim đập?

Trịnh Bảo Châu: Không ai

Mạnh Nhã Hâm: Nếu hỏi tao, mày phải đem tình hình thực tế nói cho tao, không thì tao phân tích giúp mày thế nào được!

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, cảm thấy nó nói hình như có vài phần đạo lý, bèn bảo cô bạn: "Cũng không ai, chính là Khúc Trực."

Mạnh Nhã Hâm:.....

Mạnh Nhã Hâm: Mà chờ tao tí

Trịnh Bảo Châu: Mà làm gì?

Mạnh Nhã Hâm: Tao đi xem bàn phím của Đồng Đồng đã bán đi chưa.

Trịnh Bảo Châu:.....[mỉm cười]

Cô tìm Mạnh Nhã Hâm, đã nói lên rằng đầu óc cô hiện đang không tỉnh táo mất rồi.

Ừ, không sai, nhất định là vì chuyện gần đây khiến đầu óc cô không tỉnh táo, cho nên cô mới mặt đỏ tim đập với Khúc Trực.

Nghĩ như vậy tất cả đều có thể giải thích được, Trịnh Bảo Châu yên tâm tắt đi khung chat với Mạnh Nhã Hâm.

Nhớ hôm nay Cao Bác Vân đặc biệt gọi điện, bảo cô nhanh mở một weibo

diễn viên, cô lại ngồi lên sô pha, mở APP 'mắt to' ra. Cô vẫn luôn dùng Weibo này, dấu vết cuộc sống riêng tư quá nhiều, khẳng định phải đăng ký lại cái mới. Cô ngồi đó vọc một lát, rốt cuộc đã chuẩn bị xong tài khoản mới.

Tài khoản mới mở thành công xong, cô share thông tin tài khoản cho Cao Bác Vân: "Báo cáo đạo diễn Cao, Weibo đã chuẩn bị xong!"

Cao Bác Vân có vẻ chẳng hề có cuộc sống riêng gì cả, trả lời cô ngay: "Ờ, để tôi xem."

Tài khoản của Trịnh Bảo Châu được đặt là Trịnh Bảo Châu, avatar cô chọn ảnh quảng bá của Diệp Linh, còn chính rất nhiều lần, chọn cái đẹp nhất.

Có thể thấy gánh nặng thần tượng rất nặng.

Cao Bác Vân: Được rồi, xin thêm tích V chứng thực, có thể tag tôi với nhà sản xuất xác nhận giúp cô.

Trịnh Bảo Châu: Ờ

Cao Bác Vân:..... Vì sao một đạo diễn như tôi, còn phải phụ trách chuyện này [Cười mỉm] đây là đạo diễn level bảo mẫu ấy nhớ [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: [Vỗ vai.jpg]

Lúc Trịnh Bảo Châu đi xin chứng thực, Cao Bác Vân kêu weibo chính thức của phim edit ảnh tạo hình Weibo lần nữa, tag cả weibo của Trịnh Bảo Châu Weibo vào, còn gào một câu ở phần bình luận.

Cuối cùng, sợ dân mạng không phát hiện được, còn bảo em gái quản lý weibo chính thức: "Thôi, em vẫn đăng thêm cái Weibo, báo với mọi người Trịnh Bảo Châu mở Weibo đi. Dù sao lúc trước chẳng phải có nhiều dân mạng hỏi weibo của Trịnh Bảo Châu đó sao?"

Em gái phụ trách weibo chính thức: Ông chủ tuyệt vời!

Em gái phụ trách weibo chính thức chịu thương chịu khổ đăng thêm một bài Weibo, còn không quên sửa cả bài ghim trên đầu weibo.

Trịnh Bảo Châu xin chúc thực xong, phát hiện mình đã có hơn một nghìn fans! Trời ơi chẳng cô sắp nổi, Weibo cá nhân cô dùng nhiều năm rồi, cũng chỉ có hơn một nghìn fans!

Bây giờ cô chỉ có một bài Weibo xin chúc thực, dân mạng theo dõi cô xong, đều bình luận dưới bài Weibo này. Trịnh Bảo Châu lật lật, rất nhiều người kêu cô up ảnh selfie. Trịnh Bảo Châu nghĩ bây giờ là Tết Âm Lịch, nên vui vẻ đồ đạc, bèn vào phòng để quần áo tìm cho mình cái váy dài màu đỏ ra thay.

Lại trang điểm lần nữa, phối đồ trang sức, Trịnh Bảo Châu cuối cùng chụp một bức selfie, đăng lên Weibo.

Trịnh Bảo Châu: Chào mọi người, tôi là diễn viên là đóng vai Diệp Linh - Trịnh Bảo Châu, cảm ơn mọi người đã theo dõi tôi. ^^ [hình ảnh]

Lần đầu tiên dùng thân phận diễn viên công khai giới thiệu bản thân, Trịnh Bảo Châu còn có chút hồi hộp.

Dân mạng cứ như đang nằm vùng ở weibo của cô, ảnh selfie của cô vừa đăng, năm trăm ảnh em đã nhiệt tình nhấn lại ở dưới.

"Vợ ơi!!!!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Không đến mức, không đến mức.

"Ngao ngao ngao ngao, vợ đẹp quá! Đồ hiện đại nhìn cũng xinh!"

"Mì trời đây là để ôm ấp người đẹp [đầu chó]"

"Đã gặp chị bé ở phim trường, đẹp thật sự á!! Chị bé nhất định phải hot nha!"

"Bảo Châu còn có ác phẩm khác không, muốn xem, Hèn mọn.jpg"

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, tác phẩm của mình..... Kể ra rất nhiều, đâu chỉ tính diễn vai quần chúng, cũng coi như tham dự còn gì. Nhưng dù là những bộ phim cô đóng vai quần chúng, cũng không phát sóng nhanh thế được, nhanh nhất cũng phải chờ đến sáu tháng cuối năm.

Trịnh Bảo Châu đang muốn trả lời một bạn may mắn, Cao Bác Vân đã nhắn tin cho cô: "Đừng lộ quá nhiều với mọi người, chờ sau khi phim chiếu, để cho họ tự đi khai quật!"

"Ờ....." Trịnh Bảo Châu xóa đi câu trả lời, sau đó hỏi Cao Bác Vân, "Vậy là đạo diễn Cao, anh vẫn luôn giám sát Weibo của tôi à?"

Cao Bác Vân: Tôi sợ cô không có người đại diện, ngây ngốc chả biết gì!

Trịnh Bảo Châu: "....."

Tôi thấy anh mới ngây ngốc.

Nhưng đạo diễn Tiểu Cao tạm thời vẫn là đạo diễn của cô, cô không nên quá kiêu ngạo thì hơn.

Cao Bác Vân: Cô thật sự cần người đại diện đó, Weibo chính là nơi cô phô diễn bản thân, mỗi tiếng nói hành động mọi người đều sẽ tìm hiểu

Trịnh Bảo Châu: Ờ, tôi biết rồi, chính là xây dựng hình tượng hả

Nếu chỉ là lập hình tượng, cô cảm thấy có thể mời Khúc Trục qua đây làm người đại diện cho cô.

Đương nhiên, Tiến sĩ Khúc chắc hẳn không có thời gian.

Trịnh Bảo Châu: Chuyện người đại diện tôi sẽ suy nghĩ, trước khi quyết định tôi sẽ không nói lung tung trên Weibo, xin đạo diễn Cao yên tâm [Cười mỉm]

Cao Bác Vân: Cô không nói, tôi đã quên mình chỉ là đạo diễn [Cười mỉm]

Cao Bác Vân: Bên tôi vừa lúc có một người bạn phù hợp, có thể giới thiệu chỗ cô, ngày mai cô có bận không? Tôi xếp lịch hẹn chỗ các cô

Trịnh Bảo Châu: Hả? Giờ không phải Tết Âm Lịch à, bạn anh không nghỉ sao?

Cao Bác Vân:..... Chỗ nên cô có chuyện gì, nói thẳng đi [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu: Ngày mai tôi hẹn Khúc Trúc đi xem nhà

Cao Bác Vân:??? Hai người muốn mua nhà tân hôn? Không phải cô nói hai người không có gì à??

Trịnh Bảo Châu: Không phải! Không muốn mua nhà, cậu ấy đã mua rồi!!

Cao Bác Vân: Cái gì??? Hai người hành động nhanh vậy! [Cười mỉm]

Trịnh Bảo Châu:.....

Mệt, không muốn giải thích nữa.

Chương 54: Người béo lên thì đầu cũng to lên phải không

Weibo tích V màu vàng của Trịnh Bảo Châu Weibo được add vào rất nhanh, cô share weibo của mình vào nhóm Mạnh Nhã Hâm tạo lúc trước, ở đó rỗng lên một câu: "Các chị em, Weibo diễn viên của tao ra lò rồi, mấy đứa đi theo dõi đi. [đầu chó]"

Mạnh Nhã Hâm: Weibo chính thức vừa đăng tao đã theo dõi rồi!

Trịnh Bảo Châu: Đáng tin! [Ngón cái]

Sầm Đồng Đồng: Nghe mày kêu Khúc Trục là chị em, tao yên tâm.

Trịnh Bảo Châu:.....

Khúc Trục: @ Trịnh Bảo Châu, 9 rưỡi sáng mai gặp được chứ?

Sầm Đồng Đồng:??? Hai bạn làm gì đấy

Khúc Trục: Xem trang hoàng nhà

Sầm Đồng Đồng: Nhà ai? Nhà gì??

Mạnh Nhã Hâm: Đoán mò là nhà tân hôn [Đầu chó] Đồng Đồng có thời gian ở đây nói phét, không bằng nhanh đi bán phím đi [Đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: Mày có thời gian ở đây nói phét, không bằng tìm việc mà làm đi [Cười mỉm]

Mạnh Nhã Hâm: Nó cuống rồi, nó cuống rồi

Trịnh Bảo Châu:..... Tạm biệt.

Cô rời khỏi WeChat, trực tiếp khóa di động.

9 rưỡi sáng hôm sau, Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục đi Kim Ngọc Mãn Đường. Đã có không ít nhà treo vải đỏ trên ban công, biểu thị đang trang hoàng, Trịnh Bảo Châu chạy xe đến cổng lớn, hỏi Khúc Trục: "Cậu mua chỗ đỗ xe chưa?"

Khúc Trục gật đầu: "Mua rồi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Vậy mình đi từ hầm để xe lên nhé?"

"Được."

Trịnh Bảo Châu hai lần trước tới cũng chưa xem hầm để xe, hôm nay chạy xe xuống dưới, mới tham quan một chút. Hầm để xe trang hoàng rất sáng sủa, sàn nhà được quét sơn, sẽ không bị quá nhiều bụi.

"Cũng không tệ." Cô theo chỉ dẫn được tòa của Khúc Trục, đỗ xe vào. Vì Khúc Trục mua sớm, chọn được chỗ đỗ xe rất gần đường lên tòa nhà. Trịnh Bảo Châu lúc xuống xe còn nói thảm: "Chờ họ mở bán đợt hai, chẳng phải cũng hết chỗ để xe ngon sao?"

Khúc Trục nghe cô nói vậy, đóng cửa xe rồi hỏi cô một tiếng: "Cậu vẫn là tính mua nhà ở đây à?"

"Đúng vậy." Trịnh Bảo Châu đeo túi lên, gật đầu: "Tôi rất thích mẫu nhà ở đây, hơn nữa tính thanh khoản cao á, cậu đừng thấy giờ nó bán không được giá, chờ thêm mấy năm Thành Nam hoàn toàn phát triển lên, thì giá nhà khu này chắc chắn cũng nước lên thuyền lên đây."

Khúc Trục cười khẽ một tiếng: "Ừ, bên bán bất động sản cũng nói vậy."

Anh vừa nói xong, liền thấy một thứ gì đó lông xù xù chạy nhanh tới trước mặt. Khúc Trục cứng người, đóng băng tại chỗ không nhúc nhích. Trịnh Bảo

Châu cũng thấy thú đó, liên tục trấn an Khúc Trục: "Đừng hoảng, là mèo, không phải chó!"

Cô vừa dứt lời, con vật nhỏ vừa chạy qua liền vung cái đầu nhỏ từ sau cột ra, nhìn họ kêu một tiếng: "Meo."

Khúc Trục như thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng không căng thẳng như vừa rồi nữa: "Chắc là mèo hoang ở gần đây, đi thôi." "Ừ." Trịnh Bảo Châu vừa theo anh vào trong, vừa quan sát sắc mặt anh, bất giác lại thấy buồn cười, "Cậu sợ chó thế, lẽ sau này bạn gái cậu nuôi chó, thì cậu làm sao?"

Khúc Trục im lặng một chút, rồi nói: "Cô ấy không nuôi chó."

"Hà?" Lần này đổi thành Trịnh Bảo Châu ngỡ người, Khúc Trục nói vậy nghĩa là gì? Anh có bạn gái??

Trịnh Bảo Châu kinh ngạc: "Cô ấy? Cô nào? Cậu có bạn gái từ khi nào??"

Khúc Trục lại không tiết lộ gì nữa, giữ kín như bưng. Trịnh Bảo Châu thấy anh lại bắt đầu úp úp mở mở, bèn tự mình ở kia đoán mò.

Dựa theo cách nói của Khúc Trục, ở nước ngoài anh không có bạn gái, vậy khẳng định là về nước mới quen. Tiến sĩ Khúc bình thường sinh hoạt cực kỳ đơn điệu, không phải đi làm, thì là trên đường đi làm, nếu anh có bạn gái, vậy có khả năng nhất là đồng nghiệp!

"Tôi biết rồi, có phải là đồng nghiệp nữ cùng phòng thí nghiệm của cậu không?" Trịnh Bảo Châu hóng hớt hỏi.

Khúc Trục nhìn cô một cái, phủ nhận: "Không phải."

"Không phải?" Trịnh Bảo Châu nghi hoặc nhíu mày, sau đó tròn mắt lấy tay che miệng, "Chẳng lẽ là đồng nghiệp nam?"

"....." Khúc Trục nhìn cô như nhìn con thiếu năng, "Trong đầu cậu có thể nghĩ cái gì ra hồn không?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Thế cậu cả ngày đều ở công ty, nào có thời gian quen bạn gái?" Khúc Trục nói: "Tôi cũng đâu ở công ty 24 giờ một ngày, tôi cũng về khách sạn mà." Trịnh Bảo Châu giờ càng hoảng hơn lúc này: "Cậu lại còn đặt ý đồ lên người nhân viên nữ khách sạn tôi?!"

Khúc Trục: "....."

Cửa thang máy lúc này mở ra cái "Đình", Khúc Trục sai chân dài đi ra ngoài: "Tối rồi."

Trịnh Bảo Châu cũng theo ra, còn muốn hỏi anh rốt cuộc coi trọng ai, Khúc Trục lại như sao nam bị paparazzi ép hỏi chuyện tình cảm, vội vàng chuyển đề tài: "Trước tết vừa đi điện nước xong, chuẩn bị lắp sưởi sàn."

Căn nhà đã khác hẳn so với lần trước Trịnh Bảo Châu tới, Khúc Trục sửa lại kết cấu phòng, phòng khách trông có vẻ rộng hơn. Cô dạo quanh phòng một vòng, hỏi Khúc Trục bên cạnh: "Thợ điện nước của cậu cũng không tệ ha."

Khúc Trục nói: "Quản lý hạng mục là một người bạn của Tề Thịnh, nhà tôi với Tề Thịnh đều do anh ta phụ trách."

"Ờ...Được đây." Nếu là bạn của Tề Thịnh, ít nhất sẽ không lừa họ. Hai người xem trong nhà một chốc, chụp thêm mấy tấm ảnh, lúc ra về ngược lại không gặp phải cơn mè� hoang khí này.

Trên đường về, Khúc Trục giả như vô tình hỏi Trịnh Bảo Châu: "Giữa trưa muốn cùng đi ăn không?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Giữa trưa tôi có hẹn với người ta rồi." Lòng mày Khúc Trục giật giật, hỏi cô: "Cậu hẹn ai?"

"Cao Bác Vân." Trịnh Bảo Châu quay đầu ở ngã tư phía trước, "Anh ta nói giới thiệu người đại diện chỗ tôi, trưa nay hẹn ăn cơm ở khách sạn của mình." "Khách sạn của mình?" Khúc Trục theo bản năng lặp lại lần nữa. Trịnh

Bảo Châu nhìn anh một cái, trêu ghẹo: "Cậu đúng là không khách khí nhỉ, khách sạn đã thành 'của mình' rồi."

"....." Khúc Trúc mắt tự nhiên khẽ một tiếng, "Tôi chỉ là đơn thuần lặp lại lời của cậu thôi."

"Biết rồi, biết rồi." Trịn Bảo Châu vừa lái xe vừa nói, "Lần trước Cao Bác Vân đã nói muốn đến khách sạn mình ăn cơm, hôm nay cuối cùng bị anh ta tìm được cơ hội. Tôi đã một phòng, bữa trưa liền không ra ngoài."

Khúc Trúc gật đầu: "Ồk, mình hẹn hôm sau nhé."

"Được nha." Trịn Bảo Châu đáp ứng xong, mới nhận ra đây có gì sai sai. Sao cô lại có cái hẹn với Khúc Trúc nhỉ??

Xe về tới nông trường Ánh Sao, Khúc Trúc cởi dây an toàn, mở cửa xe: "Giữa trưa ăn cơm cậu tốt nhất đừng uống rượu."

Trịn Bảo Châu nhìn anh không phục: "Sao, tầm lượng của tôi hơi bị được đây? Máy sếp tổng lần trước, là tôi giúp máy cậu uống đồ còn gì"

Khúc Trúc im im nhìn cô, trong đầu Trịn Bảo Châu bỗng hiện lên mấy hình ảnh, phân biệt là vòm ngực dưới cổ áo rộng mở của Khúc Trúc, với bàn tay của cô đặt lên ngực anh.

"....." Trịn Bảo Châu nóng hết cả mặt.

"Xem ra không cần tôi nhắc lại chỗ cậu nhỉ." Khúc Trúc nói xong câu đó, lại nhìn cô một cái, bước xuống xe. Sau khi đóng cửa xe, Trịn Bảo Châu nhìn bóng lưng anh từ kính chiếu hậu, miệng lẩm bẩm: "Hừ, rõ ràng trước lúc cậu về nước, tôi uống rượu xong rất bình thường mà."

Quả nhiên, vẫn là Khúc Trúc nhắc cô.

Nhưng hôm nay cô chỉ gặp người đại diện, không có tiệc rượu, vốn đã không tính uống rượu. Cô về phòng đổi bộ quần áo, sau đó xuống dưới lầu trước

chờ Cao Bác Vân.

Bởi vì gần tới trưa, lục tục có khách đã đặt bàn tới ăn cơm, Trịn Bảo Châu vốn ngồi ngồi trên sô pha ở đại sảnh, loáng thoáng nghe thấy có người nói đến mình. Cô ngược mắt nhìn qua, thấy mấy người khác chờ trong sảnh, cứ nhìn cô mãi.

Ngụy Trân bước vội tới, đưa khẩu trang trên tay cho Trịn Bảo Châu: "Cô Bảo Châu, nhìn như họ nhận ra cô là Trịn Bảo Châu đóng Diệp Linh rồi, tốt nhất là cô đừng ngồi ở đây."

Trịn Bảo Châu: "....."

Không ngờ, một vai phụ nhỏ nhỏ như cô, bây giờ cũng có đãi ngộ bực này! Đại ip tốt thật!

Cô đeo khẩu trang, chuẩn bị trực tiếp vào phòng chờ Cao Bác Vân, mấy người khách luôn nhìn cô ở đằng kia, còn định theo sau, bị Ngụy Trân ngăn lại: "Quý khách, phòng của quý khách đã chuẩn bị xong, có thể vào phòng chờ ạ."

Một cô gái nhìn bóng Trịn Bảo Châu vội vàng đi xa, hỏi dò Ngụy Trân: "Chị đẹp lúc này, chính là Trịn Bảo Châu phải không? Chính là diễn viên đóng Diệp Linh bản mới nhất ấy!"

"Đúng đúng, bọn tôi đều thấy càng nhìn càng giống chị ấy, chị ấy đẹp thật á! Chị ấy cũng là tới chỗ này ăn cơm à?"

Ngụy Trân nói: "Xin lỗi, chúng tôi không thể lộ thông tin cá nhân của khách hàng. Hay là quý khách vào phòng uống trà trước? Trà chỗ chúng tôi cũng rất nổi tiếng."

"Ừm được." Khách hàng bị Ngụy Trân khuyên vào phòng, Ngụy Trân cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Trịn Bảo Châu ngồi trong phòng đợi chưa bao lâu, Cao Bác Vân đã đến.

Bên cạnh anh ta còn theo một người phụ nữ, tuổi nom không lớn hơn Trịnh Bảo Châu bao nhiêu, nhưng khí chất rất giỏi giang, làm người tự dung cảm thấy rất đáng tin cậy.

Cao Bác Vân vào xong, bèn tháo khăn quàng cổ, trước tiên giới thiệu với Trịnh Bảo Châu: "Đây là Chu Hiểu Nam, cô có thể kêu cô ấy là chị Hiểu Nam, trước kia cô ấy làm ở giải trí Tinh Diệu, từng mang Đường Thái Nhiên và B.I.G, tuy đều là ca sĩ thần tượng, nhưng năng lực nghiệp vụ của cô ấy thì khỏi chê, mang cô dư dả."

Đường Thái Nhiên và B.I.G đều là thần tượng của giải trí Tinh Diệu, cũng từng hot một thời gian, Trịnh Bảo Châu cũng có nghe tới. Nhưng hai năm gần đây bọn họ vẫn luôn xuống dốc, lại từ từ mất đi lực ảnh hưởng.

Cô nhìn Chu Hiểu Nam cười cười, mời chị với Cao Bác Vân ngồi xuống trước: "Hai người ngồi xuống uống miếng trà trước, đồ ăn tôi đã đặt rồi, lát nữa mang lên vừa ăn vừa nói chuyện."

"Được." Chu Hiểu Nam ngồi xuống ghế, nhìn xung quanh, "Lúc tôi có nghe đạo diễn Cao nói, khách sạn này là sếp Trịnh mở?"

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Chị gọi tên em là được, không gọi sếp đâu. Lúc trước quả thật em luôn làm buôn bán, mấy tháng này mới bắt đầu đóng phim. Còn mong chị Hiểu Nam đừng chê em."

"Nói gì vậy." Chu Hiểu Nam uống ngụm trà, nói với Trịnh Bảo Châu, "Em trong thời gian ngắn như vậy, đã có thể từ một diễn viên quần chúng nhỏ nhỏ, diễn đến vai Diệp Linh, thuyết minh em có thực lực cũng có vận khí. Điều kiện ngoại hình của em cũng xuất sắc, nghe nói còn đang theo học thầy Cát? Tương lai rất triển vọng nha."

Cao Bác Vân ở bên cạnh vừa uống trà vừa nhìn các cô: "Thế nên giờ là giai đoạn khen nhau thương mại?" Chu Hiểu Nam cười một tiếng, nhìn anh nói: "Chị nói đều là thật hết nhé, nếu cậu không coi trọng em ấy, cậu sẽ để bụng chuyện em ấy như vậy à?" Cao Bác Vân nói: "Em đây cũng chỉ quan tâm chị Hiểu Nam thôi, chị xem hai người một thái vừa vận thiếu người đại diện, một thái

vừa vặn thiếu nghệ sĩ, không phải khéo? Em chỉ là người dặt mồi trung gian, cuối cùng được hay không là tự hai người bàn."

Trịnh Bảo Châu nhìn Chu Hiểu Nam, hỏi chị: "Lúc trước em thấy trên diễn đàn có người đưa tin, nói chị từ chức ở Tín Diệu, xem ra là thật?"

Chu Hiểu Nam gật đầu, nói với cô: "Chị ở Tín Diệu cũng không phải người đại diện hạng nhất, nhưng B.I.G xem như một tay chị gầy dựng, có điều sau khi họ nổi tiếng, chị phát hiện lý niệm của chị ngày càng rời xa lý niệm của công ty, chị nói B.I.G muốn đi tiếp lâu dài, cần phải chuyển hình, bao gồm cả Đường Thi Nhiên giao cho chị lúc sau, đều có vấn đề này. Công ty chỉ nghĩ vào lúc nghệ sĩ hot, dùng mọi cách vắt khô giá trị của họ, không tính toán lâu dài cho họ. Em cũng biết Tín Diệu am hiểu nhất là tuyển chọn và tạo idol, đám này không hot thì có đám tiếp theo, bọn họ căn bản không lo thiếu người. Chị cũng từng đề xuất với lãnh đạo rằng hình thức này có vấn đề, nhưng bọn họ căn bản không thêm để ý, vì hình thức này phí tổn thấp nhất, chỉ cần có một người nổi, là họ kiếm đủ."

Trịnh Bảo Châu vừa nghe chị kể vừa khẽ gật đầu, Tín Diệu đã chế tạo rất nhiều tổ hợp như vậy nhiều năm nay, phần lớn đều là phù dung sớm nở tối tàn, đương nhiên, cũng có người bật hẳn lên và vẫn hot đến tận bây giờ, thuộc dạng công ty kiếm đủ như Chu Hiểu Nam nói, nhưng những người khác thì càng ngày càng tuột dốc, tài nguyên cũng ngày càng kém, một vòng luẩn quẩn.

"Công ty Tín Diệu này đúng là chẳng ra gì, chị đi là đúng rồi." Cao Bác Vân bên cạnh nói, "Hồi trước Đường Thi Nhiên và Đinh Mông là ra cùng đợt tuyển tú, một cái đi Tín Diệu, một cái đi Quang Thần, chị xem Đinh Mông bây giờ kìa, đã thành chị đại mới trong làng nhạc, có thể sánh cùng Tư Mã Tiêu Tiêu, Đường Thi Nhiên thì sao? Sắp không tìm được người này nữa rồi."

Chu Hiểu Nam thở dài: "Kỳ thật Đường Thi Nhiên thực lực không kém, nhưng công ty quy hoạch và dựng hình tượng cho cô ấy lại có vấn đề. Chị cũng vì việc này nhiều lần xung đột với lãnh đạo, khiến mấy năm nay ở Tín Diệu ngày càng bị xa lánh, cho nên dứt khoát từ chức."

Giữa lúc họ trò chuyện, đồ ăn cũng được bung dần lên, Cao Bác Vân hôm nay đặc biệt chọn chỗ này, chính là để ăn đồ ăn ở đây. Những món Trịn Bảo Châu chọn, đều đủ sắc hương vị, Cao Bác Vân gọi nhân viên phục vụ lại, nói với cô gái: "Lấy thêm cho anh ít rượu."

Trịn Bảo Châu nhìn anh ta một cái: "Anh còn muốn uống rượu hả?"

Cao Bác Vân nói: "Ăn không thể này nhất mồm quá? Hai người muốn uống không? Tôi biết chị Hiểu Nam tửu lượng được lắm."

"Bình thường, bình thường." Chị Hiểu Nam xua tay, "Vậy gọi ít bia là được, chị uống với cậu một chút."

"Được nhé." Cao Bác Vân gọi ít bia, Trịn Bảo Châu vốn không định uống, kết quả lúc sau không khí trên bàn cơm quá tốt, nói đến hiên, không biết thế nào đã uống lên rồi.

Ba người uống hết bia Cao Bác Vân gọi, nhưng may cũng chưa say, ít nhất nhìn qua là thế. Chuyện hợp tác sự nói một lần chưa xong, Trịn Bảo Châu và Chị Hiểu Nam thêm phương thức liên hệ của nhau, tính lúc sau lại từ từ nói. Cô tiễn Chị Hiểu Nam cùng Cao Bác Vân ra ngoài, còn gọi người lái thuê cho họ, mới vừa quay lại, liền thấy Khúc Trục đứng sau lưng mình.

"....." Trịn Bảo Châu ngớ một chút, "Sao cậu lại ở đây?"

Khúc Trục nói: "Tôi xuống dưới đi dạo loanh quanh, vừa khéo thấy cậu.."

"Loanh quanh? Vừa khéo?" Trịn Bảo Châu nhìn anh, "Sao tôi thấy khó tin nhỉ?" Khúc Trục không trả lời cô, mà hỏi: "Cậu uống rượu?" "Không." Trịn Bảo Châu trợn mắt nói dối.

Khúc Trục có chút bất đắc dĩ liếc cô một cái: "Cậu đúng là không biết học ngoan. Đi thôi, tôi đưa cậu đi lên."

"Không cần." Trịn Bảo Châu xua anh, "Tôi đâu có uống say."

"Ồ." Khúc Trúc đáp một tiếng, cùng cô đi lên trên lầu. Dọc đường đi, Trịnh Bảo Châu còn kể với Khúc Trúc tiền độ tìm người đại diện của cô: "Tôi cảm thấy chị Hiếu Nam người không tệ, tôi với chị ấy nói chuyện cũng hợp. Tôi bảo chị ấy tôi muốn mở studio, chị ấy cũng tán thành, về sau hai bọn tôi cần thương lượng xem studio này cụ thể làm như nào, còn phải tuyển không ít người á."

Khúc Trúc cười nói: "Cậu làm nữ minh tinh, tiền kiếm chẳng thấy đâu, tiền tiêu lại chẳng ít."

Trịnh Bảo Châu nói: "Đây toàn là đầu tư giai đoạn đầu, cậu không hiểu."

"Ồ." Cửa thang máy mở ra, Khúc Trúc và Trịnh Bảo Châu cùng đi ra ngoài. Khúc Trúc đến cửa phòng mình, mở cửa phát hiện Trịnh Bảo Châu còn theo sau lưng. Anh quay đầu nhìn cô một cái: "Phòng của cậu ở bên kia."

Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi không vào phòng cậu ngồi được à?" Khúc Trúc: "....."

Để anh đoán xem hôm nay Trịnh Bảo Châu lại muốn giữ bệnh gì đây?!

Trịnh Bảo Châu không chờ anh trả lời, đã tự chèn vào phòng Khúc Trúc. Khúc Trúc bắt đắc dĩ thở dài, theo sau đóng cửa.

Trịnh Bảo Châu đá giày mình ra, ngồi xuống sofa phía cửa Khúc Trúc: "Vừa nãy chị Hiếu Nam còn kêu tôi ăn uống điều độ, trời ơi, chị ấy nói nữ minh tinh đều ăn rất ít, chị ấy nói tôi ăn quá nhiều." Khúc Trúc khẽ nhíu mày, đi đến ngồi xuống cạnh cô: "Cậu gầy như vậy còn phải ăn uống điều độ?"

"He he." Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, dán bên tai Khúc Trúc nói nhỏ, "Nói trộm với cậu, thật ra mấy ngày ăn tết, tôi béo hai cân[1]."

Khúc Trúc: "....."

Hơi thở của Trịnh Bảo Châu phả trên tai anh, làm vành tai anh nhuộm một vòng đỏ. Anh đột nhiên đứng lên, bước nhàn nhàn tới một bên: "Tôi đi lấy chó

cậu ít đồ uống."

Lần trước Trịn Bảo Châu tới có phần này chỗ anh chỉ có nước trắng, lần này Khúc Trục đặc biệt chuẩn bị một ít đồ uống. Anh lấy ra một lọ, nghe thấy Trịn Bảo Châu ở đằng sau rầu rĩ nói: "Khúc Trục, người béo lên thì đầu cũng to lên phải không nhỉ? Sao tôi không cưỡi quần áo được?"

Khúc Trục:???

Anh cầm nước phi trở về phòng khách, thấy Trịn Bảo Châu đang ra sức định cởi cái váy trên người xuống.

-

[1] 1 cân = 500gr. Hai cân là 1kg đó bà con.

Chương 55: Giờ không có gương, vậy dùng...

"Trịnh Bảo Châu, cậu đang làm cái gì đấy!" Khúc Trục đặt đồ uống lên bèn, giữ lấy hai tay của Trịnh Bảo Châu, ngăn cản cô hành động tiếp.

Trịnh Bảo Châu bị ánh tím phát đau cổ tay, ầm ĩ lên: "Đau đau đau, cậu nhẹ tí!"

"....." Khúc Trục phóng nhẹ lực tay, nhưng vẫn giữ cổ tay cô, không cho cô lộn xộn. Trịnh Bảo Châu ngược mắt nhìn ánh, bỗng nở nụ cười: "Ha ha ha, cậu căng thẳng thế làm gì? Có phải bên trong tôi không mặc quần áo đâu!"

Cô nói xong còn cố ý đưa lưng ra, như muốn cho Khúc Trục xem bên dưới khóa cô kéo ra, còn có cái áo giữ nhiệt màu nhạt.

Khúc Trục khóe miệng giật giật, đưa mắt sang một bên: "Vậy cũng không được tùy tiện cởi quần áo."

"Nhưng mà tôi thấy quần áo chật quá, không thở nổi." Trịnh Bảo Châu cau mày, "Hình như bữa trưa tôi ăn nhiều quá."

"..... Bỏ hình như đi." Khúc Trục liếc xéo cô, "Không biết ăn ít đi, còn uống nhiều rượu nữa."

"Rượu là ba người uống mà!" Trịnh Bảo Châu cãi lý, "Hơn nữa tôi vốn đâu có say, cậu nhớ lại xem lần trước là ai giúp cậu uống đồ mấy nhà tư bản ấy hả!"

Khúc Trục nói: "Vậy cậu cũng lại nhớ lại xem, sau khi cậu uống đồ bọn họ, thì cậu làm gì?"

Trịnh Bảo Châu giả vờ nghe không hiểu: "Tôi làm gì?"

"Ha." Khúc Trục cầm di động mình lên lướt vài cái, click mở một cái video, giọng cao vút của Trịnh Bảo Châu từ bên trong vang lên, "Sailor Moon, biến thân —!"

Trịnh Bảo Châu sững sốt, bèn tới cướp di động của anh, Khúc Trục phản ứng nhanh giờ di động cao quá đầu, Trịnh Bảo Châu ngồi trên sô pha, không với tới: "Khúc Trục, không phải bảo cậu xóa video đi à!"

Khúc Trục nói: "May tôi lưu lại, bằng không cậu lại muốn tiếp tục giả ngu không nhận."

"Cậu!" Trịnh Bảo Châu dứt khoát đứng lên, muốn cướp di động, kết quả đâm phải váy của mình, cả người đổ thẳng lên người Khúc Trục. Khúc Trục theo bản năng đưa tay đỡ cô, lúc ngã ra sô pha thì di động ở tay đang giờ lên cũng thuận thế rơi xuống đất.

"Loảng xoảng" một tiếng, trong phòng lặng đi. Trịnh Bảo Châu mở to mắt nhìn người bị mình đè trên sô pha, thấy vẻ giật mình hoảng hốt lóe lên trong mắt anh, lại có tí..... đáng yêu?

Tay Khúc Trục đặt sau eo Trịnh Bảo Châu, khóa kéo trên váy cô vẫn đang mở, tay anh để thẳng lên trên áo giữ nhiệt mà cô lấy làm tự hào. Hơi ẩm cơ thể Trịnh Bảo Châu xuyên qua lớp vải mỏng manh truyền tới lòng bàn tay anh, nóng như muốn bốc cháy

Mặt Khúc Trục căng ra, không dám động đậy máy may, cũng may Trịnh Bảo Châu lúc này cũng thành thật nằm trên người anh, không có động tác thêm nữa. Tay Khúc Trục hơi nắm thành quyền, lại chậm rãi buông ra, cuối cùng giữ tư thế này, gạt tóc sau lưng Trịnh Bảo Châu sang bên, giúp cô kéo khóa sau váy lên.

Tiếng kim loại ma sát vang lên trong phòng, Trịnh Bảo Châu theo đó cảm thấy bên hông thắt vào, lại bắt đầu khó thở. Cô nhìn chằm chằm Khúc Trục dưới mình, mặt đầy bất mãn: "Cậu lại kéo khóa của tôi lên làm gì?"

Khúc Trục nói: "Đừng để bị cảm."

Trịnh Bảo Châu chép một tiếng, vẫn không tỉnh dậy khỏi người anh, cứ vậy nhìn chăm chăm anh. Khúc Trục bị cô nhìn đến mắt tự nhiên, vành tai chậm rãi nổi lên màu hồng nhạt: "Cậu nhìn chăm chăm tôi làm gì?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Luyện mắt á, ánh mắt của diễn viên rất quan trọng, phải có lực ngưng tụ, không thể phân tán."

"....." Khúc Trục mím môi, thật sự không dám gạt bừa với cái lý do vớ vẩn này, "Cậu nhìn tôi là luyện được ánh mắt?"

"Đúng vậy, bình thường tôi đều nhìn gương luyện tập, giờ không có gương, vậy dùng mắt của cậu thay thế."

Khúc Trục: "....."

Anh im lặng một hồi, rồi nhẹ đẩy người đang ăn vạ trên người anh: "Không cậu dậy đi, tôi đi tìm cái gương cho?"

"Thôi." Trịnh Bảo Châu hừ một tiếng, cuối cùng cũng bỏ dậy từ người anh, "Tôi về rồi luyện tiếp."

Khúc Trục thở phào một hơi, cũng từ số phía ngồi dậy, Trịnh Bảo Châu mở đồ uống anh lấy ra, uống lên, Khúc Trục nhìn cô một cái, bỗng thấy hơi bực: "Trịnh Bảo Châu, có phải cậu không biết tôi là đàn ông không?"

"Phốc, kị kị." Trịnh Bảo Châu bị nước trong miệng sặc một cái, liên tục ho mấy tiếng. Cô thở lại bình thường, cười ha ha nghiêng đầu nhìn Khúc Trục: "Cái này có gì mà không biết, ha ha ha ha."

Khúc Trục cũng cong môi: "Cho nên cậu cố ý?"

"Cố ý gì á?" Trịnh Bảo Châu uống nước trong tay, liếc anh qua khóe mắt. Khúc Trục lại thở ra một hơi, thầm nhủ không cần so đo với kẻ say rượu giờ

Khúc này: "Thôi, coi như tôi chưa nói."

Trịnh Bảo Châu uống xong, nấc một cái, lại nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm.

"....." Khúc Trục giơ tay che mắt cô, mở miệng nói, "Uống xong rồi thì về phòng cậu đi."

"Xì, nhỏ mọn." Trịnh Bảo Châu đứng lên, còn không quên cầm túi của mình, "Tôi đi đây, không cần tiễn."

"..... Cứ để tôi tiễn, khởi cậu lại đi sai phòng." Đèn chỗ anh thì không sao, nếu vào nhầm phòng người khác, thì vấn đề lớn. Khúc Trục giúp cô mở cửa, Trịnh Bảo Châu kháy kháy món tóc dài của mình, khoác túi đi ra ngoài, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ say rượu giờ trò vừa nãy. Khúc Trục vẫn nhìn cô mãi đến lúc cô vào phòng, mới đóng cửa trở vào.

Trịnh Bảo Châu về phòng xong rửa mặt, liền bò lên giường ngủ trưa. Sau khi ngủ dậy đầu óc thật ra lại tỉnh không ít, cô cúi đầu nhìn áo ngủ trên người mình, mí mắt khẽ giật giật.

Có phải cô vừa mới cởi váy ở phòng Khúc Trục không vậy???

Cứu mạng, trước kia cô uống rượu xong, tuy cũng say rượu đùa giỡn, nhưng toàn là đóng cửa xong tự mình giỡn trong phòng! Ở trước mặt người khác, cô luôn biểu hiện rất bình thường!

Trịnh Bảo Châu uống rượu không dễ lên mặt, cho nên đôi khi cô đã say thật, nhưng trên mặt không nhìn ra tí nào. Tỉu lượng của cô thật ra cũng tạm, không dễ say bất tỉnh nhân sự, thậm chí có thể biểu hiện rất bình thường trước mặt người ngoài, thế nên người uống rượu với cô phần lớn cho rằng tỉu lượng cô rất tốt.

Chỉ có mình cô biết, sau khi cô đóng cửa, đã từng mở concert cá nhân trong phòng tắm.:)

Nhưng từ khi Khúc Trục về nước, cô liền phát hiện không đợi cô về phòng mình, mà ở trên đường đã bắt đầu say rượu giờ trò! Lần đầu tiên là nháy Sailor Moon trước mặt Khúc Trục, thế cũng thôi, ít nhất còn gần với hình tượng trước kia của cô, nhưng về sau lại ngày càng bất thường!

Lần trước là nghe tiếng anh tắm suy nghĩ bậy bạ, còn tự tay sờ soạng, lần này là trực tiếp cởi váy trong phòng anh! Có phải còn đề lên người anh tán tỉnh??

"....." Tại sao ở trước mặt Khúc Trục, cô say xong lại làm trò xấu xa vậy nhỉ???

Chẳng lẽ độc thân lâu sẽ biến thái thật sao?!

Không, chẳng định là Khúc Trục có vấn đề, Trịnh Bảo Châu cô không phải loại người xấu xa đó!

Cô xoa tóc ngồi dậy, thấy đoàn phim gửi cho mình lịch quay bổ sung. Thời gian quay bổ sung lần này không dài, tổng cộng chỉ cần vào đoàn ba ngày, lúc Trịnh Bảo Châu đi cũng không xếp quá nhiều đồ, cuối cùng thấy vali còn chỗ trống, bèn mang theo cả thùng ngâm chân mà Khúc Trục mua cho.

Cảnh quay bổ sung phần lớn đều là cảnh đánh đàn, Trịnh Bảo Châu ngày đầu vẫn luôn luyện chiêu trong phòng tập đàn phím dựng lên, tuy lần trước treo dây cáp suýt bay nửa cái mạng già của cô, nhưng đã nghỉ thời gian dài rồi, lần nữa mặc đai treo cáp vẫn hơi hơi kích động.

Bởi cảnh quay bổ sung không nhiều lắm, cô luyện trong phòng tập một ngày, hôm sau liền về đoàn phim. Lúc quay thật thì chiêu thức vẫn hơi khác với ở phòng tập, rất cuộc thì lúc luyện tập đâu có mặc trang phục diễn, mà khi quay thật thì quần áo của cô có phần dim động tác, phải điều chỉnh ở hiện trường mấy lần, mới đánh ra hiệu quả mà Cao Bác Vân vừa lòng.

Trên người Trịnh Bảo Châu lại bị thít ra vết bầm mới, cô xem như hiểu vì sao diễn viên bây giờ quay cảnh đánh đàn đều quay chậm xoay vòng, cô đây có nền tảng mười mấy năm vũ đạo còn mệt như vậy, những diễn viên không có nền tảng gì chắc chắn không muốn chịu cái khổ này.

Rốt cuộc năm mà kiếm được tiền thì ai còn muốn vất vả.

Nhưng trong đoàn phim của Cao Bác Vân ngay cả đình lưu như Lâm Tử Khâm cũng không thể làm việc qua loa, Cao Bác Vân có niềm đam mê thuần khiết với võ hiệp, đương nhiên là có yêu cầu cao với cảnh đánh đấm. 《Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm》 là một bộ IP võ hiệp lớn, cảnh đánh thành công, chẳng khác nào thành công hơn nữa.

Nghỉ ngơi giữa giờ, cô lại ngồi ở khu nghỉ của Lâm Tử Khâm xài ké mặt trời nhỏ của anh. Đoàn phim không lâu nữa là có thể đóng máy, mặt trời nhỏ cuối cùng cũng sắp được nghỉ rồi.

Lâm Tử Khâm ngồi bên cạnh cô, cùng cô tán gẫu: "Nghe Bác Vân nói lúc trước em gặp chút rắc rối, suýt không tới được?"

Trịnh Bảo Châu cười cười, nói: "Đúng ạ, nhưng giờ cơ bản đã giải quyết, không thì hôm nay em cũng chẳng xuất hiện ở đây được."

Lâm Tử Khâm khẽ gật đầu: "Nếu em không đóng phim, thì thật đáng tiếc. Ảnh quảng bá phim của em ra xong rất được hưởng ứng, chờ đến lúc phim chiếu, chắc chắn em sẽ nổi."

Trịnh Bảo Châu nói: "Vậy mượn lời hay của thầy Lâm ạ!"

Lâm Tử Khâm cười một tiếng không nói gì, Trịnh Bảo Châu thấy hình như anh có tâm sự, bèn hỏi: "Anh sao thế? Cảm giác hôm nay cảm xúc của anh hình như không tốt?"

Lâm Tử Khâm nghĩ nghĩ, nói với cô: "Cũng không có gì, chỉ là trên mạng có người nói anh chỉ biết đóng phim cổ trang, không thoát được vòng an toàn. Đạo này anh cũng đang suy nghĩ, quay xong bộ này, phải chăng không nên nhận phim cổ trang nữa?"

"Aiz, anh đừng nghe họ nói bậy, họ đang ghen tị với anh đó!" Trịnh Bảo Châu nghe anh nói không định đóng phim cổ trang nữa, còn sốt ruột hơn

fans của anh, "Anh quay phim cổ trang rất là đẹp, vì sao không quay? Bọn họ thấy anh tốt thì không chịu được! Hơn nữa anh cũng mới quay liên tục ba bộ cổ trang mà, đã ra đâu vào đâu đâu, anh xem những diễn viên hồi xưa, chẳng phải quay mãi một loại hình à, liên tục rất nhiều bộ, giờ xem xem thành kính điển hết còn gì? Dựa theo tiêu chuẩn của những người đó mà nói, chẳng phải họ chết dí trong vòng an toàn à?"

Lâm Tử Khâm nghe cô nói bùm bùm một hồi, nghe nghe liền nở nụ cười: "Em không phải là fans của anh đâu chứ? Lúc trước anh nói không muốn quay phim cổ trang, fandom của anh cũng sôi lên y như vậy."

".....À thì, có phải fans anh không cũng như nhau cả! Em làm một người xem bình thường, em cứ thích xem trai đẹp diễn cổ trang đây, tức chết bọn họ!" Hiện giờ trai đẹp cổ trang vốn hiếm, chả thế thì sau khi Lâm Tử Khâm bắt ngờ xuất hiện, cũng sẽ không có lưu lượng đổ hết vào mình. Anh mới quay ba bộ, đã có người ngồi không yên kêu anh thoát khỏi vòng an toàn, vòng an toàn đích thị là miếng gạch, cần chỗ nào thì dọn chỗ đó.

"Diễn viên không muốn lặp lại hình tượng là bình thường, nhưng anh quay ba bộ cổ trang, một Vương gia, một thần tiên, một đại hiệp, vốn là không giống nhau, hơn nữa bây giờ diễn viên không cần thế thân như anh thật sự rất ít, anh nào có an toàn?" Trịnh Bảo Châu quay có mấy cảnh đánh nhau đã thâm hết mình mấy, Lâm Tử Khâm là nam chính, cảnh đánh đấm gần như xuyên suốt từ đầu đến cuối, cô nghĩ thôi cũng mệt, "Ha, anh thoát khỏi vòng an toàn, để xem bọn họ vào phim cổ trang xoay vòng vòng à?"

Lâm Tử Khâm mỉm cười đưa bình nước cho cô, nhìn cô bảo: "Em nói nhiều vậy chắc khát nước nhỉ? Uống miếng đi."

"..... Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu cầm lấy, cốc nước này luôn đặt ở gần mặt trời nhỏ, vẫn còn ấm.

Lâm Tử Khâm nói: "Anh cũng đâu nói sau này không đóng cổ trang nữa, chỉ là bộ tiếp theo tính đổi sang cái khác."

Trịnh Bảo Châu hỏi anh: "Anh có ý tưởng gì rồi ạ?" Lưu lượng đang hot như

Lâm Tử Khâm, chắc chắn là bộ này chưa xong, bộ tiếp theo đã tìm tới cửa, trông dáng vẻ của anh, hẳn đã có nhà làm phim đến tiếp xúc.

Lâm Tử Khâm cũng không cố ý giấu cô, anh gật đầu, nói với Trịnh Bảo Châu: "Có mấy kịch bản đã gửi cho anh, đa phần đều là cổ trang, trong đó cũng có IP lớn, nhưng anh vẫn hơi do dự. Mấy hôm trước Bác Vân cũng tìm anh, bảo bộ phim tiếp theo của cậu ta, cũng muốn mời anh diễn nam chính."

Trịnh Bảo Châu xem nữa bị sặc nước trong miệng, cô phát hiện gần đây mỗi khi uống nước người ngồi đối diện đều thích nói chuyện giạt gân. Lâm Tử Khâm thấy cô có vẻ rất kình ngạc, liền hỏi: "Sao vậy?"

Trịnh Bảo Châu xua tay, ý bảo mình không sao: "Cơ mà đạo diễn Cao, anh ấy chuẩn bị bao nhiêu bộ phim tiếp theo ă?"

Lâm Tử Khâm cười nói: "Chắc chỉ có một thôi, cậu ta cũng nói với em hả?"

"Có nhắc một tí." Trịnh Bảo Châu nhớ lần trước Cao Bác Vân tới nhà mình, đúng là dùng vai nữ chính của bộ phim tiếp theo để hù mẹ cô, "Nhưng không biết ông ý nói thật hay giả."

Nếu thật muốn mời cô diễn nữ chính bộ phim tiếp theo, vậy là cô có thể cùng Lâm Tử Khâm đóng vai chính???

Bước vọt này hơi bị lớn nha.

"Để sau em hỏi lại anh ấy xem." Trịnh Bảo Châu tạm thời bỏ qua chuyện này, "Đúng rồi, nhà em có một bạn nhỏ cực kỳ thích anh, bảo em xin ảnh ký tên của anh cho nó, không biết có tiện không ă?"

Lâm Tử Khâm thật ra lại đồng ý rất sáng khoái: "Được nhé, chỗ trợ lý hình như có ảnh của anh, chờ lát nữa kêu cô ấy tìm một cái cho em."

Trịnh Bảo Châu xấu hổ nói: "À thì, chuyện là, nhiều bạn nhỏ cùng lớp nó đều thích anh, nó đã hứa mang cho bạn, bảo em xin giúp mười cái....."

Trịnh Bảo Châu tự mình nói xong, cũng cảm thấy yêu cầu thật thái quá, bèn nói thêm: "Cơ mà không sao, mười cái phiền anh quá, anh cho em một hai cái là được, cảm ơn thầy Lâm!"

Lâm Tử Khâm cũng không từ chối vội, mà suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: "Mười cái cũng không tính phiền, chẳng qua chỗ trợ lý của anh chắc là không có nhiều thế, anh phải về tìm xem, lần sau mang cho em, hoặc là em trực tiếp cho anh địa chỉ, anh gửi qua cho."

"Được không ạ? Vậy phiền anh gửi qua giúp em, bên nhận trả tiền là được ạ." Trịnh Bảo Châu cảm thấy Lâm Tử Khâm quá là chiều fans, chẳng trách các bạn nhỏ đều fan anh, "Em viết địa chỉ viết cho anh?"

Lâm Tử Khâm nói: "Em gửi qua điện thoại cho anh đi." Nói xong anh thoáng dừng một chút, nhìn cô hỏi: "Có phải chúng ta còn chưa thêm bạn không nhỉ?"

"Đúng ạ!" Trịnh Bảo Châu mãi không có gan hỏi anh, sợ người ta nghĩ một vai phụ nhỏ như cô còn tưởng mình rất gì và này nọ.

Lâm Tử Khâm lấy điện thoại ra, click mở WeChat: "Em quét anh đi, lúc nào anh gửi sẽ bảo em."

"Dạ, cảm ơn thầy Lâm." Trịnh Bảo Châu thích ý quét mã QR của Lâm Tử Khâm, thuận lợi thêm anh làm bạn bè. Tối đến về khách sạn, cô vừa ngâm chân, vừa khoe trong nhóm: "Các bạn ơi, tớ thêm wechat của Lâm Tử Khâm rồi đây, ha ha ha ha!"

Mạnh Nhã Hàm:!!

Trịnh Bảo Châu: Từ nay về sau, vòng bạn bè của tớ lại thêm một trai đẹp [đầu chó]

Sầm Đồng Đồng: Đừng nói lần nào mà lướt vòng bạn bè đều như dạo hậu cung nhá [Ngoáy mũi]

Trịnh Bảo Châu: Đúng là có cảm giác ấy đấy [đầu chó]

Trịnh Bảo Châu ngâm chân xong, nằm ở trên giường lướt vòng bạn bè, quả nhiên lướt được ảnh selfie của giai đẹp.

Giai đẹp là Khúc Trục.

"....." Trịnh Bảo Châu lặng đi một chốc, ấn mở avatar của Khúc Trục nhấn riêng với anh, "Tiền sĩ Khúc lại giảm nghèo có mục tiêu à?"

Khúc Trục: Đúng vậy

Trịnh Bảo Châu:..... Cảm ơn

Khúc Trục: Lúc nào cậu về?

Trịnh Bảo Châu: Ngày mai quay xong về luôn

Khúc Trục: Ừ

Trịnh Bảo Châu đang định nhấn lại ảnh, di động đã rung lên, cô tưởng Khúc Trục gọi điện cho cô, kết quả trên di động chính in hình tên mẹ cô.

Trịnh Bảo Châu tay run một cái, tiếp điện thoại: "À, mẹ? Muộn thế rồi có chuyện gì ạ?"

Tô Minh Hi ở đầu kia nói: "Con ở đâu?"

"Con..... Con ở phòng ạ." Trịnh Bảo Châu sợ bà truy, lại hỏi bà lần nữa, "Mẹ tìm con có chuyện gì ạ?"

Tô Minh Hi nói: "Bà ngoại con, mới ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, liền không nhìn được nữa, hôm nay một hai phải ra ngoài tự mua thức ăn."

"À? Chân bà không phải cần tẩm dưỡng sao ạ?"

"Bà không nghe, ngồi xe lăn rồi đi ra ngoài. Thế cũng thôi, bà ra ngoài một chuyến, con đoán thế nào?"

Trịnh Bảo Châu đứng là không đoán được: "Thế nào?"

"Bà bắt đầu viết thư lên chính phủ! Bà bảo chỗ chúng ta làm hạ tầng không chống ngại quá kém, bà cảm thấy bà ngồi xe lăn, đi đâu cũng không tiện!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Không hổ là bà ngoại cô, triển khai kiểu này cô chẳng bao giờ nghĩ tới.

"Bà chẳng mua gì cả, về cái liền lên phường, kể rất nhiều con đường chỉ có bậc thang, hoàn toàn không suy xét đến người ngồi xe lăn, sau đó ngày mai còn muốn tới ban quản lý giao thông công cộng, nói lên xuống xe buýt không tiện tí nào, để bọn họ cải tiến. Mẹ không ngăn được, con biết ăn nói, ngày mai con đi với bà đi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Ấy, cái này, mẹ, bà ngoại là nhiệt tình, việc này bà không làm sai....."

"Mẹ có nói bà sai đâu, con với bà đi với nhau vừa khéo, đốc thúc thành phố A xây dựng hạ tầng không chống ngại, dựa vào hai người."

"....." Trịnh Bảo Châu xoa xoa chóp mũi, "Bên con mai có việc, không đi được. Nếu không mẹ hỏi chị họ tí?"

"Chị họ con bận đi làm cả, không phải mẹ thấy con thời gian linh hoạt nhất à?"

"Ấy.... Vậy mẹ kêu bà ngoại đi mượn một ngày đi? Ngày kia là con rảnh."

"Thôi được rồi, để mẹ báo bà." Tô Minh Hi nói xong liền cúp điện thoại, di động của Trịnh Bảo Châu về lại giao diện chat với Khúc Trúc, cô tiện tay gửi Khúc Trúc một meme đồ mờ hời.

Khúc Trục: Sao vậy?

Trịnh Bảo Châu: Bà ngoại tôi, hôm nay ngồi xe lăn ra ngoài mua thức ăn, sau đó có phát biểu quan trọng đối với việc xây dựng hạ tầng không chương ngại của thành phố mình, đang viết thư cho thị trường rồi. [Hút thuốc]

Khúc Trục cười một tiếng, trả lời: "Kể cũng là chuyện bà sẽ làm, hạ tầng không chương ngại của mình đúng là còn rất nhiều chỗ chưa đủ, nếu mỗi người đều nhiệt tình như bà, vậy khẳng định có thể tăng tốc độ xây dựng hạ tầng không chương ngại."

Trịnh Bảo Châu: Nhiệt tình lắm, ngày mai bà còn muốn lên ban quản lý giao thông công cộng, đề xuất ý kiến phê bình về công tác của họ cơ [Hút thuốc]

Trịnh Bảo Châu: Mẹ tôi bảo tôi đi với bà, mà mai bên tôi còn phải quay một ngày

Khúc Trục nghĩ nghĩ, nhập vào khung chat: "Hay là để tôi đưa bà đi."

Trịnh Bảo Châu: A? Cậu không đi làm à?

Khúc Trục: Có thể nghỉ nửa ngày, ngày nghỉ lúc trước tôi vẫn chưa dùng đến

Trịnh Bảo Châu: Được nha, nhưng có phiền cậu quá không?

Khúc Trục: Không sao, cậu nói với bà một tiếng, sáng mai tôi qua thẳng chỗ bà

Trịnh Bảo Châu nhấn lại một chữ "Được", rồi quay ra gọi Tô Minh Hi: "Mẹ, Khúc Trục nói ngày mai cậu ấy có thể đi với bà."

"Hử?" Tô Minh Hi hơi ngỡ ngàng, nói chuyện trở nên kỳ kỳ quái quái, "Con tìm Khúc Trục à? Chuyện nhà mình con cứ phiền Khúc Trục, đúng là không coi

nó là người ngoài nhỉ?"

"....." Trịnh Bảo Châu trầm mặc, cứ cảm thấy bà nói có ẩn ý, "Không phải là mẹ mới không coi cậu ấy là người ngoài sao?"

"Khụ, nhưng trước kia con có thể đâu, mẹ thấy bây giờ con với nó có vẻ thân ha."

"Mẹ đừng nói linh tinh." Trịnh Bảo Châu cống quit chuyển đề tài, "Khúc Trực hồi trước đã làm tọa đàm về xây dựng lối đi cho người khiếm thị, cái đó cũng thuộc về hạ tầng không chướng ngại, cậu ấy có kinh nghiệm về mặt này, chắc sẽ ăn rở với bà ngoại đây ạ."

"Được rồi..... nhưng con làm phiền người ta, nhớ xong việc mời người ta ăn một bữa, thể hiện lòng cảm ơn."

"Biết rồi, con cúp trước nhé." Trịnh Bảo Châu nhàn tay cắt điện thoại, cũng không rõ mình đang chột dạ cái gì.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Trực đúng hẹn đến nhà bà ngoại Trịnh Bảo Châu. Bà ngoại hiện tại đã điều khiển xe lăn rất thành thạo, thấy anh tới, còn bảo anh hỗ trợ sửa bức thư bà viết hôm qua.

"Khi bà không ngồi xe lăn, thật sự không ý thức được những cái này, hôm qua bà ra ngoài, mới phát hiện hóa ra lại bất tiện đến thế." Lúc Khúc Trực xem giúp bà bức thư, bà ngoại còn xả giận với anh, "Cháu nói xem bà chỉ ngồi xe lăn một thời gian, đã cảm thấy bất tiện như vậy, những người tàn tật ấy, họ phải ngồi xe lăn cả đời, họ phải làm sao? Việc này chúng ta không thể mặc kệ được."

"Bà ngoại, bà đừng gấp, bà nói đúng, thư của bà cũng viết chân tình cảm động, không cần phải sửa đâu ạ." Khúc Trực quay đầu, trấn an cảm xúc của bà, "Hơn nữa nhà nước cũng không nói mặc kệ, chẳng qua xây dựng hạ tầng không chướng ngại cần tốn rất nhiều nhân lực tài lực và thời gian, chúng ta phải làm từng bước một. Có địa phương xác thật còn chưa chú trọng việc này, nhưng có những người giống bà luôn đề xuất ý kiến, mới có

thể cải thiện chút đỉnh. Thật ra bây giờ có rất nhiều người trong xã hội chú ý tới phương diện này, tuần sau có một bữa tiệc từ thiện về vấn đề này đây ạ."

"Thật à?"

"Dạ." Khúc Trục gật đầu. Buổi tiệc từ thiện này vốn mời giáo sư La tham gia, nhưng giáo sư La không thích tham dự những buổi này, lại không muốn bỏ qua cơ hội phổ cập khoa học này, bèn giao Khúc Trục đi tham gia.

Trịnh Bảo Châu ở quay hết một ngày ở phim trường, quay xong liền về thẳng nông trường Ánh Sao. Ở trên đường cô đã bắt đầu nhắn tin cho Khúc Trục: "Hôm nay bên cậu với bà ngoại tôi tiên triễn có thuận lợi không?"

Khúc Trục: Rất thuận lợi, ban quản lý giao thông công cộng còn coi trọng ý kiến của bà lắm, nói sắp tới sẽ tiến hành chính đôn cải cách.

Trịnh Bảo Châu: Đa! Hai người giỏi vậy!

Khúc Trục: Cũng không phải bọn tôi giỏi, mà là ban quản lý giao thông công cộng giác ngộ cao

Trịnh Bảo Châu: Phức, mà lúc trước không phải tôi làm từ thiện à, mấy hôm trước có một người phụ trách hạng mục gửi thiệp mời, mời tôi tham gia một buổi tiệc từ thiện!

Trịnh Bảo Châu: Tôi tìm hiểu một chút, mới biết cũng là về xây dựng hạ tầng không chương ngại đó, cậu thấy có khéo không?

Đuôi mày Khúc Trục khẽ nhướng, cái này đúng là quá khéo. Anh không nói với Trịnh Bảo Châu mình cũng đi, ngược lại hỏi: "Cậu về rồi sao?"

Trịnh Bảo Châu: Đang trên đường

Khúc Trục: Sắp tới thì gọi điện cho tôi, tôi xuống đón cậu

Trịnh Bảo Châu đang gõ vào khung chat hai chữ "Không cần", đầu ngón tay

hời khụng lại, xóa đi hai chữ đó, một lần nữa gõ mấy chữ lên.

"0ki. (*>▽<*)"

Chương 56: Cậu gần tôi như vậy, là...

Xe của Trịnh Bảo Châu chạy về nông trường Ánh Sao trong màn đêm, qua cửa sổ cô thấy xa xa là Khúc Trục đang đứng trước cửa khách sạn. Ánh mặc áo khoác dài màu xám, quần khắn quàng cổ kẻ caro, rõ ràng nhiệt độ không khí bên ngoài chỉ có mấy độ, nhưng dáng anh đứng đó vẫn đĩnh đạc, nếu không thấy anh thò ra khỏi trắng, Trịnh Bảo Châu còn tưởng anh không lạnh chút nào.

Ánh đèn xe chiếu lên người anh, Khúc Trục thuận thế nhìn sang. Trịnh Bảo Châu chờ xe dừng hẳn, rồi mở xe xuống trước, Khúc Trục thấy cô xuống, đem túi giấy đang cầm nhét vào tay cô: "Cậu cầm, tôi xách hành lý chỗ."

Trịnh Bảo Châu vừa rồi thấy anh cầm cái gì đó, giờ cầm lấy mới phát hiện nó rất nóng. Cô mở túi giấy ra ngó một cái, bên trong thế mà là khoai nướng: "Ôa, khoai nướng? Cậu mua ở đâu thế?"

Khúc Trục xách vali của cô ra, đóng cốp xe: "Tự tôi nướng, lần trước chẳng phải Mạnh Nhã Hàm đào rất nhiều khoai lang đỏ ở nông trường à? Cậu ấy cho tôi một ít."

"À." Trịnh Bảo Châu cũng không vội ăn, dùng khoai nướng ấm tay, "Cậu nướng bằng gì?"

"Tôi mua nồi chiên không dầu." Xe đưa Trịnh Bảo Châu về lại cổng bóng đêm đi rồi, Khúc Trục kéo vali, cùng Trịnh Bảo Châu đi vào khách sạn, "Lúc trước tăng ca toàn gọi đồ ăn ngoài, tôi dứt khoát mua nồi chiên không dầu, có thể tự mình làm ít đồ ăn khuya."

"Cậu tỉ mỉ thật đấy." Trịnh Bảo Châu ôm khoai nướng, nhìn Khúc Trục đang đi bên cạnh, "Cậu lạnh không? Hay cậu cầm chỗ ấm tay này?"

Khúc Trúc nói: "Không cần, vốn chuẩn bị cho cậu mà."

Trịnh Bảo Châu nói: "Sao cậu lại đứng ngoài chờ? Cậu ở trong sảnh khách sạn chờ tôi là được, bên ngoài lạnh thế."

Sảnh khách sạn có máy sưởi có số phía, không thoải mái hơn đứng ở ngoài chịu rét sao?

Khúc Trúc dừng một chút, rồi nói: "Đứng ở ngoài có thể thấy cậu sớm hơn một chút."

Trịnh Bảo Châu bị anh nói đến nỗi tim đập bình bịch, Khúc Trúc rõ ràng là trai khoa học tự nhiên, vậy mà lời nói lại thả thính trong vô hình, đây là thực lực của người từ bé đã được A+ môn tập làm văn chăng.

Khúc Trúc bỏ dĩ vậy.

Trịnh Bảo Châu mặt có chút nóng lên, cô đưa khay nướng trên tay lên chắn mặt, lúng búng nói một câu: "Ở trên xe lúc nhìn thấy cậu, đúng là thấy rất an tâm."

Khúc Trúc hơi khựng lại, sau đó trả lời hơi mất tự nhiên: "Ừm."

Trịnh Bảo Châu cùng anh vào thang máy, Tiểu Ngọc gửi ảnh vừa chụp lên hai người sống vai vào khách sạn lên nhóm, sau đó ở gào lên trong đó: "Cô Bảo Châu đã về rồi! Anh Khúc tối om còn ở ngoài chờ chị ấy về! Giờ nhiệt độ không khí đã gần 0 độ rồi, yêu là đây chứ đâu!"

Tiểu Ngọc: Anh ấy còn đặc biệt chuẩn bị khay nướng cho cô Bảo Châu, oa oa! Tôi xin cản trước!

Lương Tuệ Tuệ: Oa! Tiểu Ngọc kỹ thuật chụp ảnh của cậu xin vậy! Ảnh này chụp rất có cảm giác nhé!

Tiểu Ngọc: Không phải kỹ thuật tớ tốt, là hai người họ đẹp đó oa oa! Anh

như nào ngoài đời như thế, tớ còn không thêm filter!

Nguy Trần: Chị thêm giúp em một cái [hình ảnh]

Mạnh Nhã Hàm:!! Chị bảo đây là poster điện ảnh em cũng tin!

Mạnh Nhã Hàm: Để em P mấy chữ!

Mạnh Nhã Hàm thao tác một hồi, P mấy chữ "Bản tính ca mùa đông" lên poster của cô, rồi gửi lại trong nhóm.

Lương Tuệ Tuệ: Đã đặt làm hình nền di động [hình ảnh] cảm ơn cả nhà

Sầm Đồng Đồng:???

Mạnh Nhã Hàm: Cổ phiếu CP tăng, bàn phím của Đồng Đồng lại sắp giảm giá rồi [đầu chó]

Mà hai người trong cậu chuyện lại chẳng hề quan tâm bàn phím của Sầm Đồng Đồng tăng giá hay giảm giá, Khúc Trục xách vali của Trịnh Bảo Châu vào phòng, nhìn dáng vẻ cũng không định đi ngay. Trịnh Bảo Châu không vội vã thu dọn hành lý, cô rót một ly nước ấm cho Khúc Trục, chia khoai nướng trong tay làm hai nửa: "Cậu muốn ăn một ít không? Vẫn còn nóng."

"Được." Khúc Trục nhận lấy nửa củ khoai Trịnh Bảo Châu đưa qua. Trịnh Bảo Châu cúi đầu cắn một miếng khoai nướng mềm mại, lập tức hạnh phúc cảm thán một tiếng: "Ngọt ghê, ăn ngon thật!"

Khúc Trục cũng nếm một miếng, gật đầu nói: "Chỗ tôi vẫn còn, nếu cậu thích ăn thì chỗ cậu hết."

"Không cần không cần, cậu để lại mà ăn, Mạnh Nhã Hàm cũng cho tôi một ít, chẳng qua tôi còn chưa kịp ăn, đã vào đoàn rồi." Trịnh Bảo Châu nói, lại cắn một miếng khoai to, "Ưm, thật là ngọt, ngày mai tôi cũng tự nướng một ít mới được."

"Đúng rồi, tiếc tối lúc trước cậu nói....." Khúc Trục tay lột vỏ khoai, lơ đãng hỏi một câu. Trịnh Bảo Châu nghe anh hỏi việc này, liền buông miếng khoai đã ăn gần hết xuống, rút một tờ khăn giấy xoa xoa tay: "Ừm, tối vừa lúc muốn hỏi cậu xem mặc cái váy nào đẹp đây!"

"..... Hà?" Khúc Trục mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô, Trịnh Bảo Châu tự động đi vào phòng để quần áo, may mò một hồi, rồi lấy ra một cái váy đuôi cá màu vàng kim, "Cậu thấy cái này thế nào? Váy này là tôi thích nhất, hoàn hảo chỗ dịp quan trọng này!"

Váy trên tay Trịnh Bảo Châu sáng lên lấp lánh, màu vàng kim bắt mắt, thoạt nhìn đúng là phong cách cô thích. Trước kia Khúc Trục sẽ thấy quá mức phù phiếm, nhưng bây giờ tưởng tượng dáng vẻ Trịnh Bảo Châu mặc nó, lại thấy cũng không tồi: "Đẹp đây."

"Đúng chứ? Phụ kiện tôi cũng nghĩ rồi, cậu chờ tí." Trịnh Bảo Châu thả váy, lại đi lấy hộp trang sức hộp của mình ra, quay về phía Khúc Trục mà mở, "Ta đa ta đa! Vòng cổ và hoa tai bằng vàng, có phải cực hợp với cái váy này không! Bộ trang sức này tôi đặt làm đây, hoa văn và hình dáng khá cổ điển, làm trang sức vàng cũng không tục, ngược lại trông sang từ trong ra ngoài!"

"..... Ừ, sang thật." Trang điểm một cây vàng như vậy, trừ Trịnh Bảo Châu, đổi thành người khác anh thật không dám nghĩ mặc vào sẽ ra gì.

"Tôi lâu rồi không tham gia hoạt động kiểu này, nghĩ thôi đã thấy kích động!"

"Ừm..... Nhưng có hơi hoàn chỉnh quá không?" Ăn mặc thế này mà không đi tham đồ thì phí.

"Không đâu, tôi mua để mặc dịp này mà. Nhưng dạo này tôi tăng hai cân, đừng nói không mặc vừa chứ?"

Khúc Trục thấy Trịnh Bảo Châu cầm váy so lên người, hận không thể thửi ngay tại chỗ, vội vàng đứng lên khởi sô pha: "Tôi không quấy rầy cậu thửi quần áo, tôi đi trước."

"Ờ....." Trịnh Bảo Châu nhìn bóng anh vội vã rời đi, vốn định nói lấy một câu, nhưng lại nhớ tới hình ảnh mình cởi váy trước mặt anh.

Ừm..... Phản ứng của anh hình như cũng bình thường.

Trịnh Bảo Châu không quan tâm anh nữa, cầm váy vào phòng để quần áo mặc thử. Còn may, váy vẫn vừa người, cô đeo cả trang sức lên, soi gương. Hôm đó nên làm tóc kiểu gì nhỉ? Cuộn sóng to kiểu cổ? Có vẻ được ha.

Trịnh Bảo Châu đặt thiệp trang điểm trước, trước buổi tiệc từ thiện ngoại trừ chuẩn bị đi dự ra, thì còn việc mở phòng làm việc với Châu Hiểu Nam. Quy trình thành lập phòng làm việc thoạt trông khá phức tạp, nhưng tiền vào đúng chỗ, tất cả đều được xử lý nhanh chóng. Cô hẹn thời gian ký hợp đồng người đại diện với Châu Hiểu Nam, Châu Hiểu Nam liền bắt đầu thông báo tuyển nhân sự cho phòng làm việc.

Nào là trợ lý, truyền thông, kinh doanh, trang điểm tạo hình hậu kỳ, Trịnh Bảo Châu đang thiếu hết, tuy hiện giờ cô chẳng có công tác trong tay.:

Vì tiệc từ thiện tiệc không mang tính showbiz, Trịnh Bảo Châu cũng không mang trợ lý và người đại diện, nhưng cô vẫn trang điểm như một nữ minh tinh, vừa xuất hiện liền hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Lần trước ảnh tạo hình của cô đã hút một lượng chú ý nhỏ trên mạng, nhưng nhân sĩ xã hội có mặt đêm nay phần đông đều khá lớn tuổi, hoặc căn bản không quan tâm showbiz, nên cũng không biết chuyện này. Có mấy sếp nhận ra cô, cũng là người Trịnh Bảo Châu quen trên thương trường khi trước.

Trịnh Bảo Châu đêm nay quả đã làm tóc uốn lộn to cổ điển, là mảnh ghép hoàn hảo với thân trang điểm của cô. Truyền thông ở hiện trường phát hiện Trịnh Bảo Châu, liền bắt đầu chụp cô liên tục, có người nhận ra cô là diễn viên đóng Diệp Linh bản mới, chụp càng chăm chú hơn.

Sau đó vẫn là người của ban tổ chức người tới, kêu họ chụp hiện trường

hoạt động nhiều hơn, dẫu sao mời họ tới đây, không phải để chụp nữ minh tinh.

Trịnh Bảo Châu vẫn luôn trò chuyện với các ông chủ ở đó, lúc nghe nói đêm nay còn có giáo sư chuyên gia tới, cô còn hơi tò mò là ai. Chẳng bao lâu, giáo sư chuyên gia mà ban tổ chức mời cũng xuất hiện, mọi người đều tò mò nhìn qua.

Khúc Trục mặc một bộ vest màu vàng champagne, phối với một cái cà vạt đậm màu, được ban tổ chức dẫn tới. Trịnh Bảo Châu trên tay cầm một ly champagne, khi thấy ánh thì ngẩn ngơ.

Đêm nay Khúc Trục ăn mặc thật là đẹp trai, ngay cả tóc cũng cố ý làm, nhưng khiến Trịnh Bảo Châu ngẩn ngơ không phải cái đó, dẫu sao anh đã đẹp trai từ nhỏ đến lớn, cái cô kinh ngạc là, Khúc Trục lại có vest màu vàng kim!!!

Việc này còn gây sốc hơn là việc con mèo hoang đã triệt sản ở khu nhà họ mang thai!

Màu vàng kim cho người ta cảm giác khá ngả ngớn và phô trương, quả thật như đường ngược chiều với một nghiên cứu viên ổn trọng như Khúc Trục, hơn nữa từ nhỏ anh đã chường mắt cái kiểu ăn mặc đeo vàng dát ngọc này, anh vốn không thể mua vest màu vàng kim cho mình ư?!

Trịnh Bảo Châu đột nhiên cảm thấy lòng người quả là phức tạp.:

Nhưng phải nói rằng, bộ vest màu vàng champagne này anh mặc rất đẹp. Màu vàng kim cực kỳ kén người mặc, khí chất người mặc mà hơi thiếu một chút, trông sẽ giống nhà giàu mới nổi, Trịnh Bảo Châu là do nhan sắc khí chất xuất chúng, từ nhỏ đã có thể cân được kiểu trang điểm phù hoa này, cho nên dù hôm nay cô mặc một cây vàng trên người, cũng không ai thấy cô tục. Trái với vẻ đẹp nùng liệt của cô, khí chất của Khúc Trục thanh lẫn hơn nhiều, vốn mặc màu vàng kim trông sẽ không hợp, nhưng anh dùng áo sơ mi và cà vạt màu đậm kết hợp với sự phô trương của màu vàng, khiến bộ trang phục này trở nên hoàn hảo.

Khúc Trục vừa lên sàn, vì nhan sắc và khí chất cao chót vót, trở thành 'tân sủng' của nhóm truyền thông ở hiện trường. Bọn họ vốn cho rằng bữa tiệc tham dự phần lớn là doanh nhân như này, chỉ có thể thấy các sếp đầu trọc hoặc đầu mỡ hoặc bụng bia thôi, không ngờ còn có thể nhìn thấy nữ minh tinh với giáo sư chuyên gia đẹp trai như vậy.

Hôm nay để hai người này lên bìa, ai còn sầu không lưu lượng?

"Giới thiệu với mọi người, vị này chính là giáo sư Khúc hôm nay chúng tôi mời đến." Ban tổ chức đến bên chỗ Trịnh Bảo Châu, dừng lại chào hỏi với họ. Ông sếp cạnh Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục gật đầu, rồi hỏi người của ban tổ chức: "Tôi nhớ lúc trước không phải liên hệ giáo sư La à?"

Người phụ trách của ban tổ chức cười nói: "Giáo sư La không quen những dịp này, bên phải trợ thủ đắc lực của ông ấy tới. Các vị đừng nhìn giáo sư Khúc trẻ tuổi, lý lịch của cậu ấy phải gọi là sáng lấp lánh, giáo sư La toàn là khen không hết."

"Quá khen." Khúc Trục khìlem tồn nói một câu.

Ông sếp hỏi chuyện lúc trước cười một tiếng, lại phát hiện điểm mù khác: "Năm nay lưu hành màu vàng kim à? Bộ đồ của giáo sư Khúc với sếp Trịnh của chúng ta, rất hợp đây."

Ông ta vừa nói vậy, những người khác cũng phát hiện, còn có người ghé vào rằng họ đang mặc đồ đôi.

"Các vị đừng làm sếp Trịnh của chúng ta xấu hổ."

"Đâu có." Trịnh Bảo Châu bung champagne cười cười, "Chỉ sợ giáo sư Khúc của chúng ta da mặt mỏng."

"....." Khúc Trục nhìn cô một cái, cũng không nói gì với cô, chỉ nghiêng đầu nói với ban tổ chức, "Ta bắt đầu đi."

"Được, giáo sư Khúc lên đài từ bên này đi." Ban tổ chức mời Khúc Trục lên một bên sân khấu, lát nữa yêu cầu anh lên đài diễn thuyết ngắn gọn. Sau khi tiệc tối chính thức bắt đầu, đầu tiên là vài vị lãnh đạo lên phát biểu, cảm ơn một lượt những người nhiệt tình tham dự, mọi người đều lễ phép vỗ tay, lúc Khúc Trục lên đài, tiếng vỗ tay rõ ràng lớn hơn một chút.

Trịnh Bảo Châu đặc biệt lưu ý, đêm nay cũng có không ít bà chủ tham dự, xem ra Tề Thịnh không nói sai, trường hợp này phải để giáo sư Khúc tới.

"Đầu tiên, vô cùng mọi người tham dự bữa tiệc hôm nay, cũng cảm ơn sự duy trì sự nghiệp công ích từ trước tới nay của mọi người." Sau khi Khúc Trục nói, hiện trường dần dần yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dừng trên người anh. Khúc Trục đã mở không ít tọa đàm, đối diện đủ loại đám đông, ngược lại cũng không sợ phát biểu trên sân khấu: "Lần trước, có một người thân trong nhà tôi bị thương ở chân, không thể không ngồi xe lăn, khi bà ra ngoài mua thức ăn, mới phát hiện ngồi xe lăn ra cửa lại bất tiện đến vậy. Có rất nhiều đoạn đường chỉ có bậc thang không có đường dốc, xe buýt phiên bản không chương ngại lại không gắn liền với trạm xe, thậm chí không có túi khí an toàn. Trước đây tôi vẫn học tập ở nước ngoài, ở nước ngoài tôi thường xuyên nhìn thấy người ngồi xe lăn trên xe buýt, nhưng trong nước vì hạ tầng không chương ngại còn chưa đủ hoàn thiện, cho nên rất khó nhìn thấy người khuyết tật ra ngoài.

Hạ tầng không chương ngại cũng không phải không liên quan tới người bình thường, ai trong chúng ta cũng có thể có lúc bị thương, còn có những bà mẹ đẩy xe nôi trên đường, kỳ thật họ cũng cần những thứ này. Người nhà của tôi cũng giống các vị, là một người tốt bụng, hôm đó bà liền viết thư cho thị trường, còn đề xuất ý kiến với công ty giao thông công cộng, đều nhận được phản hồi tích cực. Ít người sử dụng không phải lý do để chúng ta không xây dựng hạ tầng không chương ngại, quyền lợi của số ít cũng cần được bảo hộ....."

Khúc Trục ở trên đài dùng lời lẽ dễ hiểu, nội dung sâu sắc nói hơn mười phút, có lẽ người đẹp nói chuyện đúng là hấp dẫn hơn, mọi người nghe nghiêm túc hơn lúc này nhiều. Khi kết thúc mọi người vỗ tay rất nhiệt liệt, Trịnh Bảo Châu có chút tiếc nuối Khúc Trục thế mà lại không nhân cơ hội bán sản

phẩm của phòng thí nghiệm của họ.

Khúc Trục nói xong, bị ban tổ chức xếp ăn cơm cùng bàn với Trịnh Bảo Châu. Trên bàn cơm ai nấy đều thể hiện hứng thú nồng hậu với anh, Trịnh Bảo Châu phát hiện cũng không chỉ bà chủ có hứng với Khúc Trục, ông chủ có con gái, cũng cực kỳ hứng thú với anh .....

Sau khi kết thúc tiệc tối, ban tổ chức nói phải xe đưa Khúc Trục về, bị Khúc Trục uyển chuyển từ chối: "Tự tôi về là được, không cần phiền toái."

"A? Thế không hay lắm đâu, cứ để bọn tôi phải xe đưa ngài về." Ban tổ chức rất khó xử.

Khúc Trục vẫn nhẹ nhàng từ chối: "Thực sự không cần, tôi không lạc được đâu."

"....." Cái này khó nói à nha, đêm nay ánh mắt mọi người nhìn ngài như sỏi như hổ ấy.

Khúc Trục tạm biệt anh ta, quay luôn ra cửa, vừa ra khỏi hội trường, liền thấy con xe màu đỏ bắt mắt của Trịnh Bảo Châu ngừng ở cửa.

Anh đi lên, Trịnh Bảo Châu ngồi ghế sau mở cửa xe, ngược mắt nhìn anh cười: "Đây không phải giáo sư Khúc à? Một mình hả? Để tôi đưa anh về nhé?"

Khúc Trục nhìn cô khẽ cong môi, kéo cửa xe ngồi vào.

Người phụ trách của ban tổ chức không yên tâm đi theo Khúc Trục ra ngoài, thấy anh lên xe của Trịnh Bảo Châu, bỗng ..... hiểu ra toàn bộ mọi chuyện..

Vậy là đêm nay hai người họ cố ý mặc đồ đôi hả?

Trên xe Trịnh Bảo Châu, Khúc Trục nới lỏng cà vạt đã thắt cả đêm, khẽ thở ra một hơi. Trịnh Bảo Châu đêm nay uống xong, gọi người lái thay, cô ngồi cạnh Khúc Trục b, nhìn anh bảo: "Giáo sư Khúc hôm nay biểu hiện không tồi, kéo được khá khá tiền từ thiện nhé."

"Ừ....." Khúc Trục tựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt, nom có chút mệt mỏi. Hôm nay anh ở phòng thí nghiệm cả ngày, tối lại không ngơi nghỉ tới đây tham gia tiệc tối, bây giờ rốt cuộc cũng có thời gian để thở.

Trịnh Bảo Châu thấy anh nhắm mắt nghỉ ngơi, bèn kêu tài xế mở một bài nhạc thư giãn: "Nghe nói đêm nay gom từ thiên, chủ yếu để cải tạo nhà cũ, thêm thang máy với đường dốc này nọ."

"Ừ..... Hy vọng có thể giúp được một số người."

"Nhưng tôi còn có một vấn đề muốn hỏi cậu, người nhà mà cậu kể, không phải bà ngoại tôi chứ?" Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh nói, "Bà ngoại tôi khi nào thành người nhà cậu vậy?"

Khúc Trục rốt cuộc mở mắt, tựa lưng vào ghế nghiêng đầu nhìn cô. Có lẽ vì hơi mệt thật, trong mắt anh còn lóng lánh nước, nom khác hoàn toàn với vẻ rụt rè xa cách ngày thường, lại còn mang theo tí tí yếu đuối động lòng người.

Trịnh Bảo Châu bị anh nhìn mà tim đập loạn cả lên, cô ho khan một tiếng, quay đầu nhìn đăm đăm vào cảnh đêm ngoài cửa sổ: "Tôi đùa á, cậu mệt thì ngủ một lát đi, tới nơi tôi gọi."

"Ừm." Khúc Trục lên tiếng, lại nhắm mắt lại, Trịnh Bảo Châu lén thở phào một cái.

Dọc đường kể tiếp cô không nói gì nữa, tài xế kỹ thuật không tệ, lái xe rất vững, Khúc Trục ở trên xe ngủ mất. Trịnh Bảo Châu thấy anh ngủ ngon lành, cố ý bảo tài xế chạy xe vào gara, mới dừng lại.

Khúc Trục còn chưa tỉnh, Trịnh Bảo Châu chờ tài xế đi, rồi cởi dây an toàn nhìn người ngồi cạnh.

"Khúc Trục?" Cô kêu một tiếng, đối phương không phản ứng. Trịnh Bảo Châu một tay chống đầu, nghiêng người nhìn anh. Khởi phải nói, mặt nghiêng của

Khúc Trục đúng là đẹp, đường cong cao thấp phập phồng, mượt mà xinh đẹp, nhìn mê cực.

Anh ngủ không hề phòng bị, như không hề lo lắng người ta sẽ làm gì đó với anh.

Trịnh Bảo Châu nhìn nhìn, liền cảm thấy ánh mắt của mình thay đổi. Tuy đêm nay cô có uống chút rượu, nhưng thật sự chỉ một chút thôi, bây giờ cô rất tỉnh. Nhưng trong đầu lại nghĩ tới dáng vẻ mới tắm xong của Khúc Trục ngày nọ.

..... Cứu mạng, chẳng lẽ cô thật sự cố ý đồ xấu xa với Khúc Trục sao?

Cô và Khúc Trục quen biết nhiều năm như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn chẳng có cảm giác đặc biệt gì với anh, sao bây giờ, lại sắp mất khí tiết tuổi già vậy?

Nhưng quả thật Khúc Trục trưởng thành còn cảm dỗ hơn Khúc Trục hồi đi học, cái hormone đàn ông này, làm cô không nhìn được mắt.

Cô hơi hơi cong người lại gần Khúc Trục, người thấy mùi nước hoa cho nam nhàn nhạt trên người anh, rất dễ chịu. Trịnh Bảo Châu nhẹ nhàng ngồi xuống, lại gần Khúc Trục thêm chút. Đôi môi mọng của anh hơi mím, nổi lên màu hồng nhạt, nhìn mà khiến người ta suy nghĩ miên man. Trịnh Bảo Châu hơi cúi đầu, kề sát vào anh, chỉ cần xuống thêm chút nữa, là cô có thể chạm vào môi anh.

Khúc Trục lông mi giật giật, bất thình lình mở mắt. Thấy mặt Trịnh Bảo Châu gần trong gang tấc, anh cũng lập tức ngậy ra.

Trịnh Bảo Châu lúc này bị dọa ngốc luôn, cô vốn cũng không định làm gì, chỉ muốn ngắm sát mặt trai đẹp thôi, không ngờ trai đẹp đột nhiên mở mắt. Lúc này cô có mười cái mồm, cũng chẳng giải thích rõ được.

Hai người đều cứng hết cả người, tạm thời duy trì tư thế không nhúc nhích. Hầu kết Khúc Trục khẽ chuyển động, giọng hơi khàn: "Cậu kề sát tôi vậy, muốn hôn tôi hả?"

"..... Tôi, tôi không phải, tôi không có!" Trịnh Bảo Châu đột nhiên kéo khoảng cách với ánh, kịch liệt phủ nhận, "Tôi vừa gọi cậu, cậu không phản ứng, tôi chỉ định nhìn xem có phải cậu ngủ say như chết rồi không!"

"Thế à?" Khúc Trục ngồi dậy, lại kéo cà vạt xuống, liếc mắt nhìn Trịnh Bảo Châu bên cạnh, "Sao tôi thấy ánh mắt cậu vừa nhìn tôi không đúng lắm nhỉ?"

"..... Cậu nghĩ nhiều rồi!" Trịnh Bảo Châu mở cửa xe, vội vàng nhảy xuống, "Tối rồi, cậu muốn ngủ về phòng mà ngủ!"

Cô nói xong bèn chạy trời chết, tim đập thình thịch cả quãng đường.

Nếu vừa rồi Khúc Trục không tỉnh, phải chăng cô sẽ hôn? A a a cô lại thêm cơ thể Khúc Trục thật!

Cô móc di động ra, gửi tin nhắn cho cô bạn thân có kinh nghiệm yêu đương phong phú nhất - Mạnh Nhã Hàm: "Nếu mày thêm cơ thể một người đàn ông thì làm sao???"

Mạnh Nhã Hàm: Làm sao nữa? Có thể ngủ thì cố mà ngủ, không thể ngủ, nghĩ biện pháp sáng tạo cơ hội ngủ

Trịnh Bảo Châu:.....

Đây là phụ nữ trưởng thành hử? Nói chuyện đúng là khác thật.

Mạnh Nhã Hàm: Thế mày thêm cơ thể ai? Khúc Trục?

Trịnh Bảo Châu: Tao không có [Cười mỉm]

Mạnh Nhã Hàm: Người trưởng thành đừng có nói một đằng nghĩ một nẻo, thành thật đối diện dự.c vọng của mình, không có gì đáng xấu hổ [đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: [Cười mỉm]

Mạnh Nhã Hàm: Tao thấy Khúc Trục cũng thêm cơ thể mày, mày khởi nghĩ nhiều, trực tiếp hôn luôn, cậu ta chắc chắn không nhịn được, đảo khách thành chủ [Tuyết]

Trịnh Bảo Châu khóa màn hình di động, ném qua một bên. Theo cách nói của Mạnh Nhã Hàm, vừa rồi nếu cô hôn trong xe, Khúc Trục sẽ trực tiếp không nhịn được đảo khách thành chủ trong xe à? Thế chẳng phải hợp.....?

Quá kích thích rồi.:)

Cô đang nghĩ tới một số việc không thể miêu tả, cửa phòng đã bị gõ vang, Tiếng Khúc Trục vang lên bên ngoài: "Trịnh Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu ở trong phòng run hết cả người: "Chuyện gì?"

Khúc Trục ở ngoài nói: "Chìa khóa xe cậu không lấy, rồi tới lúc lại lật cả thế giới tìm chìa khóa."

"À à à." Trịnh Bảo Châu liên tục "à" vài tiếng, nhưng không dám mở cửa cho Khúc Trục, "À thì, cậu để ở cửa cho tôi đi, tôi đang c.ởi quần áo!"

"....." Bên ngoài im lặng một hồi, mới nghe tiếng Khúc Trục, "Ừ, tôi để trên sàn cho cậu, cậu nhớ lấy nhé."

"Được." Trịnh Bảo Châu lên tiếng, sau đó dán lỗ tai lên cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân của Khúc Trục xa dần, tiếp đó vang lên tiếng mở cửa đóng cửa, Trịnh Bảo Châu lại chờ một chốc, lặng lẽ mở cửa, nhặt chìa khóa trên sàn, vội vàng lùi về trong phòng.

Chương 57: Nếu tôi để bụng...

Tối này Trịnh Bảo Châu cần thận nghĩ lại, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, cô có ý tưởng ấy với Khúc Trục?

Là tối hôm đó thấy anh một mình di chuyển đồng xe đạp công cộng chiếm lối đi cho người mù? Hay là hôm tọa đàm ở trường tiểu học? Khúc Trục nói đến chuyên ngành và lý tưởng của mình, lúc nào cũng hấp dẫn, giống như đêm nay anh phát biểu ở tiệc từ thiện, cả người tỏa sáng.

"....." Trịnh Bảo Châu càng nghĩ, càng thấy mình khác thường.

Cô dùng chén chén đầu, nhắm mắt lại. Chỉ mong đêm nay đừng mơ gì kỳ quái.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Trịnh Bảo Châu chôn nửa mặt trong chăn. Con mắt lộ bên ngoài xoay xoay, lấy di động đầu giường xem thời gian.

Đã hơn 8 giờ, xem ra dù trước khi ngủ cô có nghĩ nhiều, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng giấc ngủ..... Tối hôm qua thật ra thì không mơ gì lạ cả, chỉ mơ thấy thời gian cô và Khúc Trục học cấp ba. Cô vươn một tay xoa xoa tóc, mở Weibo lướt hot search.

Hôm nay không ai ngoại tình, không ai ngồi tù cũng không ai lộ dươ, hotsearch trông cứ bình bình, thứ duy nhất khiến Trịnh Bảo Châu chú ý, là bữa tiệc từ thiện hôm qua của họ, thế mà lại lên cái hotsearch. So với tiệc từ thiện hử chút là có mình tin tỵ tập, cảm giác tồn tại của bữa tiệc này quá yếu, hot search cũng chỉ có vị trí ba mươi mấy. Cô đang muốn ấn vào, lại phát hiện cái hotsearch ngay sau cái này, tiêu đề là Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu sững sốt, vội ấn vào, hotsearch cô lên là tin về buổi tiệc từ

thiện hôm qua cô đi, trong đó còn có hình HD của ban tổ chức, tuy rằng kém hình chính sửa tỉ mỉ của mình tính, nhưng Trịnh Bảo Châu chủ yếu thắng nhờ vào vẻ đẹp trời sinh.

Hotsearch tuy vị trí không cao, nhưng cũng có người theo dõi cô phát hiện, sau đó bị ảnh của cô mê hoặc thất điên bát đảo, điên cuồng khen rầm rầm cầu vòng ở phần bình luận. Có thể là thấy cô ít fans, dễ bắt nạt, có người chạy tới cái hotsearch chẳng hề nổi bật này nói cô còn chưa hot đã bắt đầu làm màu.

"....." Cô muốn làm màu thì đã mua hot search no 1 cho mình rồi, ủy ủy khuất khuất nằm ngoài ba mươi thì tính làm màu cái gì!

Cũng may còn có dân mạng mắt sáng nói giúp cô.

"Mẹ tui cũng tham gia tiệc từ thiện này, chỉ có người lúc trước đã từ thiện với cả quyên tiền nhiều, mới nhận được thư mời thôi [doge]"

Bình luận lập tức được like đến hot.1, Trịnh Bảo Châu bỏ ý định tự vén tay áo xông lên, thoát hotsearch.

Tiếp đó cô lướt bảng hotsearch, sau đó thấy "Khúc Trục" cách mấy vị trí đằng sau.

Trịnh Bảo Châu: "!"

Hotsearch này quả nhiên cũng liên quan tới buổi tiệc tối qua, giáo sư Khúc bằng vào dáng người và nhan sắc xuất chúng, leo lên đuôi bảng hotsearch. Trịnh Bảo Châu chụp lại bảng hot search, gửi cho Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu: Nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có lúc tôi xếp hạng trước cậu [hình ảnh]

Khúc Trục ấn xem hình ảnh cô gửi, sau đó trả lời một câu: "..... Khá nhớ."

Trịnh Bảo Châu: [đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: Cậu cứ việc nói thẳng đi, tôi qua có phải cậu cố ý mặc đồ đòi với tôi không? Có dân mạng nhìn ra rồi đây [đầu chó]

Khúc Trục:..... Trùng hợp

Trịnh Bảo Châu: Xi, cậu biết rõ tôi muốn mặc màu vàng kim [đầu chó]

Khúc Trục:..... Tôi đến công ty rồi, trưa nói tiếp nhé

Trịnh Bảo Châu nường mày, đây là không nói được, liền lấy công tác làm cớ?

Trịnh Bảo Châu bỏ di động xuống, bò dậy khỏi giường. Khoảng thời gian này cô vẫn đang cùng Chu Hiểu Nam chuẩn bị phòng làm việc, qua mấy vòng sàng chọn bước đầu xác định địa chỉ phòng làm việc, buổi chiều hai người muốn đi xem thực địa. Khu nhà này xây ở nội thành, bên trong yên tĩnh thanh u, là mô hình tĩnh lặng trong ồn ào.

Trong khu có không ít phòng làm việc của nghệ sĩ, hôm nay họ đi xem cái này là phòng làm việc trước đã dọn đi, chủ đầu tư một lần nữa cho thuê. Nhà là một căn ba tầng nhỏ, xây rất nghệ thuật, ở trong đã trang hoàng, lúc chủ trước đi, còn để lại một ít đồ trang trí nhỏ.

"Phòng cách trang hoàng này em thấy cũng không tệ, sửa tí nữa là được, như vậy thì khá tiết kiệm thời gian, chị thấy thế nào?" Trịnh Bảo Châu cùng Chu Hiểu Nam dạo quanh phòng một vòng, thương lượng với chị.

"Chị thấy được, chúng quy thuê nhân viên vào, phải có chỗ cho họ đi làm chứ." Chu Hiểu Nam nói, thuận miệng hỏi Trịnh Bảo Châu, "Nãy chị thấy cái hot search của em, tiếc từ thiện?"

"Đúng vậy, ban tổ chức gửi thư mời cho em, thì em đi." Trịnh Bảo Châu nói xong cười một cái, "Không ngờ còn lên hotsearch."

"..... Ừ, rất tốt." Chu Hiểu Nam muốn nói đây là thể chất nhiều nghệ sĩ hâm

mộ mà không được, "Ánh của em chị xem rồi, rất đẹp, là tự em tìm thợ trang điểm hả?"

"Đúng vậy, trước kia em cũng hay tham gia một số hoạt động giống vậy, cho nên có thợ quen."

Chú Hiểu Nam gật đầu, nghĩ một hồi, bắt đầu sắp xếp công việc cho Trịnh Bảo Châu: "Chị thấy ảnh chụp của em trên mạng phản hồi rất tốt, không thì tháng sau nhân dịp xuân về hoa nở, ta chụp bộ ảnh ấn tượng mùa xuân đi?"

"Bộ ảnh mùa xuân?"

"Ừ." Chú Hiểu Nam gật đầu, "Bộ phim em quay lúc trước còn một thời gian nữa mới chiếu, trong thời gian này ta cũng phải tìm việc khác, kiếm cảm giác tồn tại chứ. Fan em bây giờ cơ bản đều bị hấp dẫn bởi sắc đẹp của em, cho nên chị nghĩ chúng ta có thể chụp một bộ ảnh, vừa có thể củng cố fan, lại không chừng còn hút được đợt fans mới."

"Được ạ, dù sao tạm thời em cũng không có phim mà quay." Trịnh Bảo Châu cảm thấy biện pháp của Chú Hiểu Nam không tồi, hơn nữa ai kêu cô cũng thích chụp ảnh chứ.

"Vậy để chị đi sắp xếp."

"Ồkì."

Chú Hiểu Nam tuy giờ đã rời Tín Diệu, nhưng vẫn còn những mối quan hệ trong tay, nhân nhĩ chóng liên hệ đội ngũ chuyên nghiệp cho Trịnh Bảo Châu. Đầu xuân nhiệt độ tuy chưa nóng lên, nhưng hoa cỏ chăm sóc tỉ mỉ trong công viên Ánh Sao và công viên Lệ Trạch, đã lần lượt hé nở. Đội nhiếp ảnh chọn mấy địa điểm không tồi, chọn một ngày trời đẹp, chụp ảnh cho Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu mặc một bộ trini diễn trong show mùa xuân của Sâm Thủy, là cái váy lần trước cô với Mạnh Nhã Hâm đi xem show tía được. Váy thiết kế rất lung linh, đóa hoa thêu tinh xảo lấp lánh ánh bạc dưới nắng mặt trời, cực

kỳ đúng gu cô. Làn váy bằng lụa mỏng mềm mại rũ đến mắt cá chân, làm chân Trịnh Bảo Châu càng thêm thon dài.

Váy dài phối với vòng cổ trên chầu cùng kiểu tóc xoắn cổ điển mà Trịnh Bảo Châu yêu nhất, Chu Hiểu Nam nhìn cũng phải thành fan nhan sắc của cô: "Có người nào từng nói em rất giống Tô Minh Mỹ chưa???"

"....." Trịnh Bảo Châu mỉm cười gật đầu, "Thường xuyên nghe người ta nói vậy đó ạ."

Cô còn chưa nói quan hệ của cô với Tô Minh Mỹ cho Chu Hiểu Nam, nên Chu Hiểu Nam ngạc nhiên như vậy cũng dễ hiểu.

Ngay cả chuyên viên trang điểm cũng vừa làm tóc cho cô, vừa cảm thán: "Chị gái xinh thật đấy! Da cũng đẹp cực!"

"Cảm ơn!" Trịnh Bảo Châu hào phóng nhận lời khen.

Hôm nay tuy có mặt trời, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, Trịnh Bảo Châu vẫn luôn khoác cái áo khoác bên ngoài, chỉ cởi ra lúc chụp. Trịnh Bảo Châu chụp ảnh khiến cho du khách xung quanh rào rào vây xem, rất nhiều người đều cố ý dừng lại nhìn cô.

Ban đầu mọi người tưởng cô đang chụp ảnh cưới, sau mới phát hiện không có chú rể, lại cho rằng cô đang chụp ảnh nghệ thuật.

Tạm thời không có ai nhận ra đây là một minh tinh nhỏ chưa có tiếng tăm.

Chu Hiểu Nam phát hiện không ai nhận ra cô cũng là chuyện tốt, chờ cô hot rồi, hiện trường chỉ sợ khó mà không chế được.

Quay chụp tiền hành rất thuận lợi, sau khi kết thúc Trịnh Bảo Châu vốn định hẹn Chu Hiểu Nam đi ăn lẩu chỗ ấm, ai ngờ Chu Hiểu Nam lại cau mày nhìn cô: "Em còn ăn lẩu? Chị đã bảo em chưa, nữ minh tinh phải ăn uống điều độ? Bây giờ em nặng bao nhiêu rồi?"

"....." Không ăn thì không ăn, sao đột nhiên lại hỏi câu nặng?

Trịnh Bảo Châu cười với chị, mở miệng nói: "Đột nhiên em không thấy thèm ăn nữa, thế này đi em về tùy tiện luộc ít bông cải xanh ăn, chị cũng tan làm trước đi, tạm biệt!"

Cô chẳng thèm tẩy trang, quần áo cũng chẳng đổi, trực tiếp kêu tài xế đem chở mình về khách sạn. Lúc này trời đã xẩm tối, Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, gửi tin nhắn cho Khúc Trục: "Cậu tan làm chưa? Buổi tối tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Khúc Trục đang chuẩn bị gọi cơm hộp, tối lại tặng ca một cốc, liền thấy tin nhắn của Trịnh Bảo Châu. Anh hơi ngạc nhiên, nhắn lại cô: "Vừa tan làm, sao đột nhiên muốn mời tôi ăn cơm? Kiếm được tiền à?"

Trịnh Bảo Châu: Không! Lần trước cậu đi với bà ngoại giúp tôi, mẹ đặc biệt dặn tôi mời cậu đi ăn!

Khúc Trục:..... Ờ, được, ăn gì?

Trịnh Bảo Châu: Lẩu! Tôi đến cơ quan đón cậu nhé.

Khúc Trục: Ừ.

Tê Thịnh đang ở phòng thay đồ thay quần áo thấy Khúc Trục tới, có chút bất ngờ nhìn chằm chằm anh: "Sao ông lại tới đây? Không phải ông bảo muốn tặng ca tí nữa à?"

Khúc Trục cởi áo blouse trắng, móc vào ngăn tủ, lấy áo khoác của mình ra: "Ngày mai tặng cũng thế."

Tê Thịnh nghi ngờ nhìn anh: "Tính hình thế nào Khúc, có phải có hẹn với người đẹp không?"

Khúc Trục nhìn anh ta một cái, không phủ nhận: "Trịnh Bảo Châu hẹn tôi ra ngoài ăn lẩu."

"Cái gì?" Tề Thỉnh nhìn phần khởi hẳn lên, "Lão Khúc, ông nói thật với tôi đi, hai người hiện tại rốt cuộc đã tới bước nào rồi? Hôn chưa?"

Khúc Trục nhìn anh ta, hơi nhăn mày: "Trong đầu ông chỉ có mấy thứ thấp kém này thôi hả?"

"Thấp kém?" Tề Thỉnh hừ hừ hai tiếng, ngược mắt nhìn anh, "Ông để tay lên ngực rồi nói tôi biết, ông có muốn làm thứ thấp kém đó không hả?"

Khúc Trục: "....."

Anh đóng lại cửa tủ, xoay người bỏ đi. Tề Thỉnh cũng đóng tủ, đuổi theo anh ra ngoài: "Hai người đi đâu ăn lẩu thế? Dẫn tôi theo với?"

Khúc Trục đáp không cần suy nghĩ: "Nếu ông tự trả tiền ngồi ở bàn bên cạnh, có thể suy xét tiện thể mang ông đi."

Tề Thỉnh: "....."

A, còn nói ông không có suy nghĩ thấp kém đi? Hiện giờ trong mắt ông không chứa nổi cái bóng đèn nữa là!

"Không mang thì không mang theo, ai thêm." Tề Thỉnh rầm rì hai tiếng, thấy Khúc Trục đứng ở cửa công ty không đi, bèn dừng lại theo anh, "Ông đứng đây làm gì?"

Khúc Trục nói: "Trình Bảo Châu tới đón tôi."

Tề Thỉnh: "....."

Trước nay chưa thấy ai ăn cơm mềm mà còn đặc ý dào dạt vậy luôn.:

"Lão Khúc này, ông sa ngã rồi." Tề Thỉnh nói vô cùng đau đớn, "Trước kia ông không như thế, bây giờ ông biết cơm mềm ngon rồi."

Khúc Trục: "....."

Hai người đứng trước cửa công ty tào lao một lát, xe Trịnh Bảo Châu đã lái tới. Khúc Trục đi lên, kéo cửa ghế phụ lái ngồi vào. Trịnh Bảo Châu hạ cửa sổ xe, nhìn Tề Thận ở bên ngoài: "Tề Thận, anh muốn đi đâu? Tiện tôi đưa anh."

Tề Thận còn chưa nói, Khúc Trục ở bên cạnh đã nói: "Anh ta đến ga tàu điện ngầm."

"....." Tề Thận quay qua họ cười cười, "Đúng vậy."

"À....." Trịnh Bảo Châu gạt đầu, "Vậy anh lên xe đi."

"Không cần." Dưới cái nhìn chằm chằm của Khúc Trục, Tề Thận tự giác từ chối đề nghị của Trịnh Bảo Châu, "Bên ngoài vườn công nghệ chính là cửa vào ga tàu điện ngầm, tự tôi đi bộ ra là được."

"À, vậy được, bọn tôi đi trước." Trịnh Bảo Châu vẫy tay với anh ta, nâng cửa sổ xe lái ra ngoài. Tề Thận ở đằng sau hít thở, nhưng vẫn phải giữ nụ cười.

Trên xe, Khúc Trục nghiêng đầu nhìn Trịnh Bảo Châu một lát, rồi hỏi cô: "Chiều cậu làm việc hả? Trang điểm kiểu này không giống ngày thường lắm."

"Ờa." Trịnh Bảo Châu cười khẽ ra tiếng, "Giáo sư Khúc còn nhận ra kiểu trang điểm cơ?"

"..... Khụ." Khúc Trục hờ hững một tiếng, "Kỳ lắm à?"

"Không không, tôi đang khen cậu đấy chứ." Trịnh Bảo Châu nói, "Lúc chiều tôi ra ngoài chụp ảnh, lúc về chỉ thay quần áo, không tẩy trang."

"Ừm." Khúc Trục lên tiếng, không nói gì nữa. Trịnh Bảo Châu bảo anh: "Ăn ở gần đây nhé, bên công viên Ánh Sao có một tiệm lẩu hương vị không tệ. Tôi vừa mới gọi điện đặt chỗ."

"Được." Khúc Trục nói, lại hơi không yên tâm hỏi cô, "Nhưng bây giờ tốt xấu

gì cậu cũng là nữ minh tinh, cậu không sợ bị người ta nhận ra à?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Không đâu, hôm nay tôi chụp ảnh ở ngoài cũng chưa ai nhận ra tôi."

Nhưng vì an toàn, bọn họ lát nữa vẫn cố kiếm cái phòng mà ngồi.

Tiệm lẩu làm ăn rất tốt, thời điểm hai người Trịnh Bảo Châu tới, cơ bản là ngồi đầy. May mắn là vừa lúc có một bàn trong phòng riêng ăn xong, người phục vụ liền dẫn hai người qua đó.

Gọi đồ xong, Trịnh Bảo Châu hứng thú bưng bưng đưa mấy bức ảnh mình chụp lúc chiều cho Khúc Trục xem: "Cậu xem, tôi chụp lúc chiều đây, đẹp nhỉ!"

Ảnh trên di động của cô là ảnh Chu Hiểu Nam dùng di động của cô chụp, hoặc mấy bức mà nhiếp ảnh gia cảm thấy ảnh gốc đã đẹp rồi, Khúc Trục lướt mấy bức, có hơi mắt tự nhiên nói: "Ừ, rất đẹp."

"Tôi cũng thấy vậy, tôi đẹp quá đi."

"....." Khúc Trục cười nhẹ một tiếng, nhìn cô nói, "Nhưng cậu mặc ít thế không lạnh sao?"

"Đương nhiên lạnh chứ, chỗ nên tôi mới muốn ăn lẩu đó, kết quả chị Hiểu Nam còn không cho."

Khúc Trục khẽ nhượng chân mày, nhìn cô nói: "Chị ấy không cho cậu ăn, cậu còn hẹn tôi đi ăn?"

Trịnh Bảo Châu đúng lý hợp tình nói: "Chỉ cần chị ấy không thấy, chính là tôi không ăn."

"Ừ..... Tinh thần thắng lợi, rất tốt."

Nhưng trong lòng Trịnh Bảo Châu vẫn có chút tội lỗi: "Tôi nay tôi ăn ít hai

miếng vẩy, tí về vận động mới đi nghỉ."

Khúc Trục ngoài miệng thì khất khe, nhưng nghe cô muốn giảm béo, lại không nhịn được mà nhíu mày: "Cậu đã gầy lắm rồi, lại gầy nữa không khỏe đâu."

"Hết cách, nữ minh tinh cày kính lắm, cô này còn gầy hơn cô kia."

"Cậu cũng không cần cày như họ." Khúc Trục nói, "Cậu rất ăn ảnh, cậu như bây giờ lên ảnh là đẹp lắm rồi."

Trịnh Bảo Châu buột miệng thốt lên: "Cậu là người tình trong mắt hóa Tây Thái."

Nói xong lời này, cả phòng yên tĩnh.

Trịnh Bảo Châu nhận ra: "....."

Cứu mạng! Cứu mạng! Có thể để cô rút lại câu nói ấy không!!

Cô rớt cuộc đang nói gì thế a a a a!

Nội tâm Trịnh Bảo Châu sụp đổ, sao cô cứ mắt mặt trước mặt Khúc Trục vậy nhờ!

Cô cứng đờ ở đó không dám động đậy, chỉ muốn tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại. Khúc Trục cũng như bị đóng đinh, ngồi thừ người trên ghế.

"Hai vị, nước lẩu của quý khách đây ạ." Người phục vụ bung nước lẩu tới, vừa vào phòng cứ như bước vào một bức ảnh tĩnh.

Tay bung nồi của anh ta khựng lại, ngón trái ngón phải một cái, sau đó cổ sức đúng động tác nhẹ nhất dọn nồi lên, mở gói gia vị ra: "Hai vị, nấu luôn chứ ạ?"

Anh ta không xác định hỏi một câu.

Trịnh Bảo Châu rút cuộc hoàn hồn từ tỉnh lặng: "Ồ ờ, mở bếp giúp chúng tôi với."

"Được ạ." Anh ta mở bếp, một người phục vụ khác lục tục bung đồ ăn họ gọi lên. Bầu không khí trong phòng rút cuộc khôi phục như thường, Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục đối diện, cười gượng với anh: "Ha ha, cậu từ nhỏ tôi đã dốt văn, cậu đừng để bụng ha."

Khúc Trục im lặng một lát, rồi ngược mắt nhìn cô: "Nếu tôi để bụng thì sao?"

"..... Cái gì?" Trịnh Bảo Châu lại ngỡ ngác lần nữa.

Khúc Trục nhìn cô, lặp lại lần nữa: "Nếu tôi để bụng thì sao? Cậu sẽ chịu trách nhiệm chứ với tôi chứ?"

Chương 58: Sắc đẹp chính là hàng cở giá

... Trինh Bảo Châu chưa từng gặp ai ăn vạ như vậy.

Cô sửng sốt một chốc, mới mở miệng nói: "Đây là lừa gạt kiểu mới hả??"

Khúc Trục nhìn chằm chằm cặp mắt đen sâu thẳm của cô, như có lực hút nào đó, khiến người ta không thể bỏ qua: "Vậy là cậu không tính chịu trách nhiệm với tôi?"

Trինh Bảo Châu: "....."

Vừa lúc người phục vụ đồ ăn hống hốt liếc Trինh Bảo Châu một cái.

"....." Trինh Bảo Châu chưa từng nghĩ Khúc Trục là người như thế, còn biết trời buộc đạo đức, "Hơn nửa năm trước có một con mèo lạc tới khách sạn tôi, nó vừa thấy tôi đi ra, liền đâm vào chân tôi, sau đó bẹp một cái, ngã ra đất không chịu dậy. Sau đó bọn Lương Tuệ Tuệ nhận nuôi nó, lần trước tôi còn thấy cậu cho nó ăn đấy."

"....." Khúc Trục giật khóe miệng, "Vậy nên?"

"Nên nó trả ơn cậu, truyền thụ kinh nghiệm cho cậu hả? Quá siêu."

"....." Khúc Trục nhìn cô một hồi, sau đó khẽ hừ một tiếng, "Cậu nói nhiều như vậy, còn chả phải không muốn chịu trách nhiệm?"

Trինh Bảo Châu: "....."

Người ngồi đối diện là Khúc Trục thật sao! Chứ không phải bị mèo bám vào người!

Cô nàng bồi bàn bên cạnh còn sốt ruột hơn cô, người đẹp này không được à, trai đẹp ngời ngời như thế cô còn không đè! Nếu không được thì để cho mì đi!

"Được, tôi chịu trách nhiệm, hôm nay tất cả thịt bò dạ dày ruột vịt tôi nhúng giúp cậu!" Trịnh Bảo Châu nói, rồi gấp một miếng dạ dày siêu phẩm thả vào nồi nhúng vài giây, đém số rồi vớt lên, "Vừa chín!"

Cô kẹp dạ dày đã nhúng vào bát của Khúc Trục, lẩu nấu lên mùi thơm nức mũi, Khúc Trục nhìn cô một cái, cầm đũa kẹp dạ dày xoay xoay trong đĩa chằm.

Trịnh Bảo Châu nhìn anh ăn xong, quan tâm hỏi: "Ăn ngon chứ?"

Khúc Trục gật đầu: "Không tồi."

"Vậy tôi nhúng cho cậu miếng thịt bò!" Trịnh Bảo Châu bắt đầu ân cần phục vụ, cả buổi đều lo cho Khúc Trục, bản thân lại không ăn mấy.

Cô không thừa nhận vì cô chột dạ.

Cô không biết lời Khúc Trục nói hôm nay ý gì khác không, nhưng cô lảng đi, Khúc Trục về sau cũng không nhắc lại. Trịnh Bảo Châu bỗng phát hiện mình hơi rén, lúc trước cô nói với Mạnh Nhã Hàm mình ha.m m.uồn cơ thể Khúc Trục, nhưng cơ hội thật sự bày ra trước mặt, cô lại hơi sợ hãi.

Đây chẳng lẽ Diệp Công thích rống trong truyền thuyết???

"....." Không, không thể nào, Trịnh Bảo Châu cô sao lại hèn thế được, chỉ vì quá đột ngột chưa chuẩn bị tốt mà thôi. Ừ đó!

Trịnh Bảo Châu hít sâu một hơi, đầu óc toàn là Khúc Trục. Rốt cuộc anh nói đùa với cô, hay thật sự có ý với cô nhỉ?

Khúc Trục hẳn sẽ không lấy chuyện này ra giỡn với người khác, nên là anh

thật sự muốn cùng mình.....

Không được không được, không thể tưởng tượng tiếp nữa.

"Phụt!" Trịnh Bảo Châu nghĩ tới một số hình ảnh kích thích, mặt nóng lên đem mình chôn trong chăn.

..... Vậy cô đúng là Diệp Công thích rỗng phải không! Bây giờ nghĩ thì được gì!

Tiếng di động rung trong căn phòng yên ắng nghe rõ mồn một, Trịnh Bảo Châu thò một tay từ ổ chăn ra, sờ được di động lại rụt về.

Tin nhắn là Mạnh Nhã Hâm gửi, cô nàng thấy trong nhóm có người nói cô và Khúc Trục ra ngoài ăn lẩu, cố ý tới hỏi tiền triển.

Trịnh Bảo Châu: Tiền triển là, sau khi tao về download ngay cái APP chống lừa đảo quốc gia. [Cười mỉm]

Mạnh Nhã Hâm:???

Tiền triển gì thần kỳ vậy?

Trịnh Bảo Châu không nhắn lại nữa, ôm chăn ngỡ ngác, ngỡ ngỡ một hồi thì ngủ mất.

Không quá mấy ngày, tổ nhiếp ảnh hậu kỳ dùng tốc độ nhanh nhất sửa xong ảnh cho Trịnh Bảo Châu, có rất nhiều bức ảnh mà nhiếp ảnh gia cảm thấy không tồi, số lượng gửi cho cô hơn lúc trước đã bàn nhiều. Chu Hiểu Nam làm Trịnh Bảo Châu tự chọn mười mấy bức, đăng lên Weibo, Trịnh Bảo Châu nhìn ảnh cả nửa ngày, thấy mỗi một bức đều khó lấy hay bỏ.

Trời ơi, sao cô lại đẹp thế nhỉ! Cô bị sắc đẹp của mình mê hoặc rồi!

Cuối cùng cô gian nan chọn mười lăm bức ảnh, đăng lên weibo vào thời gian Chu Hiểu Nam chỉ định. Ảnh vừa đăng lên các tính yêu theo dõi cô đã vào

binh luận, thời gian này bọn họ còn tự lấy một cái tên, kêu Kim Nguyên Bảo.

Quả thực nói đúng tiếng lòng của Trịnh Bảo Châu.

Chú Hiểu Nam đã nghĩ ảnh của Trịnh Bảo Châu sẽ khiến cho dân mạng trên Weibo chú ý, nhưng không nghĩ sẽ khiến nhiều người chú ý như vậy, chị vốn còn định tiêu tiền mua hot search cho Trịnh Bảo Châu, kết quả ảnh chụp Trịnh Bảo Châu dựa vào sức mình xông lên hotsearch số năm.

Đây là cái hotsearch cao nhất mà Trịnh Bảo Châu từng lên, bản thân cô cũng ngỡ ngàng.

"Chị Hiểu Nam, đây không phải hotsearch chị mua cho em thật chứ?" Trịnh Bảo Châu cầm di động, nhìn Chú Hiểu Nam hỏi. Chú Hiểu Nam ngồi trước máy tính, không ngừng cập nhật số liệu: "Không thật mà, chị vốn định mua cho em cái mười mấy thôi, không ngờ..... Em tiết kiệm tiền thật đấy."

"....." Trịnh Bảo Châu lặng đi một lát, lại hỏi, "Vậy chị mua fans cho em à?"

Hôm nay binh luận của cô bùng nổ, xem không xuể, fans Weibo cũng tăng như điên, hiện giờ đã hơn mười vạn.

Chú Hiểu Nam nói: "Gần đây đang bận chuyện phòng làm việc, nào có rảnh mua fans Weibo cho em."

Trịnh Bảo Châu yên lặng mở binh luận của mình, nhìn xem những fans mới tới này đang nói những gì.

"A a a a chị đẹp quá đẹp quá, đây nhan sắc thần tiên gì vậy chứ [Khóc]"

"Vợ ơi sao em đẹp thế!!! Tui bị mê hoặc mắt rồi ai thấu đây [Sắc]"

"Chị tiên nữ xuống trần vất vả quá! [Tim][Tim][Tim]"

"Bảo Châu đẹp cao cấp ghê, có cảm giác giống người đẹp thập niên 70-80! Có phần giống Tô Minh Mỹ á! (Lộ tuổi rồi)"

"Lầu trên nói rất đúng, nữ minh tinh bây giờ đẹp thì đẹp đó, nhưng bị ảnh hưởng thẩm mỹ internet quá, sửa đến nổi chẳng còn đặc sắc! Hứa với mì đừng động mặt đừng giảm béo, Bảo Châu như bây giờ là đẹp nhất!"

"Hu hu hu cảm ơn chị đã làm thẩm mỹ của showbiz lùi lại 20 năm!!! Em nhìn mặt người đẹp mạng đủ lắm rồi [Khóc]"

"Bảo Châu mặc chính là bộ váy trình diễn trong bộ sưu tập mùa xuân của JS - thương hiệu con cao cấp của Sâm Thủy đó! Cổ mặc nó siêu đẹp, Sâm Thủy chuyển tiền đi!! [hình ảnh]"

Phía dưới đi theo một đoàn kêu Sâm Thủy chuyển tiền.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Giang cư mệnh đúng là người người tài giỏi, không chỉ biết bung bỏ, còn biết tìm đủ cách kiếm tiền giúp cô.

Cảm động. T^T

"Chị thấy rất nhiều người chạy đến weibo chính thức của Sâm Thủy, kêu họ chuyển tiền cho em đây." Chu Hiểu Nam cũng phát hiện dân mạng chơi tới bến, vừa cười vừa bảo Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu nói: "Em thấy, họ còn bảo em không cần giảm béo."

Chu Hiểu Nam: "....."

Chị họ khan một tiếng, làm bộ không nghe thấy câu đó: "Đợt này Sâm Thủy cộ nhiệt của em, nếu họ nháy bèn một tí, khẳng định sẽ share Weibo cảm ơn."

Chu Hiểu Nam vừa mới nói không bao lâu, weibo chính thức của Sâm Thủy thật sự đã share weibo của Trịnh Bảo Châu, cảm ơn cô ủng hộ sản phẩm thương hiệu trong nước. Trịnh Bảo Châu cho rằng chuyện cũng chỉ vậy thôi,

lúc sau độ hot của bộ ảnh sẽ xuống dần. Đợt này tăng nhiều fans như vậy, đối với cô mà nói đã là niềm vui bất ngờ, cô rất vừa lòng.

Kết quả cùng ngày hôm đó, người của Sâm Thủy đã liên hệ Châu Hiểu Nam, nói muốn để Trịnh Bảo Châu làm người phát ngôn cho thương hiệu JS. Sâm Thủy là thương hiệu thời trang lâu đời trong nước, trước đây vẫn luôn nhắm vào thị trường cấp trung, quần áo không thể nói là rẻ, nhưng so với thương hiệu lớn quốc tế thì giá đó rẻ bèo rồi. Theo internet phát triển, rất nhiều thương hiệu mới xuất hiện, cũng tạo thành một đòn nặng với Sâm Thủy, doanh số bán hàng ngày một giảm.

Nhưng từ mấy năm nay họ tái cơ cấu lãnh đạo, phong cách đột phá rất lớn, chiến lược marketing cũng ngày càng tinh chuẩn. Thương hiệu khởi tử hồi sinh trông thấy, nở rộ mùa xuân thứ hai, tung ra dòng phụ cao cấp JS, khẩu hiệu là muốn trở thành thời trang cao cấp dành riêng cho dân trong nước.

Có thể thấy tham vọng bùng bùng.

Khi Châu Hiểu Nam thấy tin nhắn của đối phương, còn ngỡ ra một lát, thậm chí nghi ngờ có phải lừa đảo không: "Bảo Châu, bên này người của Sâm Thủy liên lạc với chị, nói là muốn hợp tác làm đại diện thương hiệu với em."

"Hả?" Trịnh Bảo Châu còn ngồi đó chơi di động, nghe thế cũng ngỡ ra hết Châu Hiểu Nam, "À thì, di động của chị đã tải APP chống lừa đảo quốc gia chưa?"

"....." Châu Hiểu Nam không trả lời, trước tiên xác minh thân phận đối phương, xác nhận đúng là người của Sâm Thủy, mới cùng Trịnh Bảo Châu nói tiếp, "Không phải lừa đảo, tới bàn chuyện hợp tác thật."

Trịnh Bảo Châu xuống khởi sơ phác, đến cạnh Châu Hiểu Nam kéo ghế ngồi xuống: "Sâm Thủy dạo này như đúng là tìm không ít mình tính làm đại diện, chả phải Lâm Tử Khâm là đại diện thương hiệu của họ đây à?"

"Đúng vậy, nhưng đại diện của họ phân cấp rất chi li, danh hiệu được đưa ra cũng khác nhau, Lâm Tử Khâm là cao nhất, danh hiệu này cũng chỉ có

minh anh ta." Chu Hiểu Nam quá quen với cách làm của bên nhãn hàng, "Ngoài Lâm Tử Khâm, bên dưới còn có một tiểu hoa, mấy idol ra mắt từ tuyển tú."

Trịnh Bảo Châu nói: "Có thể thấy cấp bậc của quý giới nghiêm ngặt, nhưng em chưa là gì hết mà." Thậm chí năm trước, cô còn đang diễn vai quần chúng ở phim trường.

Chu Hiểu Nam nói: "Nhưng giờ em có lưu lượng, bộ ảnh của em hôm nay xuất sắc thật. Mặt khác có lẽ họ cũng thật sự cảm thấy em mặc váy của họ đẹp, cho nên họ đưa ra là đại diện cho JS, tuy là thương hiệu con, nhưng trước mắt thương hiệu này chưa từng có minh tinh làm đại diện, hơn nữa là dòng phụ cao cấp. Cuối cùng, hẳn là thấy em có lời, họ rất coi trọng khả năng phát triển của em trong tương lai, cho nên thừa dịp em đang rảnh, ký hợp đồng với em trước."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cái lý do cuối thật đúng là thực tế cuộc đời.

"Vậy em có ý định hợp tác không?" Chu Hiểu Nam hỏi cô.

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Đương nhiên, tuy phí đại diện có lẽ không nhiều, nhưng chân muối cũng là thịt mà."

"..... Ừ, để chị nói giúp em." Chu Hiểu Nam nói, "Chị sẽ cố hết sức kéo giá cao một tí."

"Hay á!"

Chu Hiểu Nam báo một giá không thấp đối với một người mới, chị đã chuẩn bị sẵn sàng cò cưa với đối phương, nhưng đối phương lại sáng khoái bất ngờ, chẳng khó xử gì đã đồng ý luôn. Có lẽ là định nhân lúc đang nóng, làm ngay cho xong, lưu trình cũng cực nhanh, cùng ngày ký hợp đồng, Sâm Thụ và JS đều thông báo người phát ngôn đầu tiên của JS trên Weibo.

Fan weibo của Trịnh Bảo Châu nhóang cái đã rần rần lên.

"???Chuyển tiền thật kìa!!!"

"Ha ha ha ha cười chết, Bảo Châu của chúng mình vậy là có đại diện??"

"Tôi đã nói mà, sắc đẹp chính là hàng có giá [Đầu chó]"

"Chúc mừng chị đẹp! Hớng phím nhàn nhàn chiều [Ôm một cái]"

"Nếu vậy, tui nói thẳng, lần trước vòng cổ cùng hoa tai Bảo Châu chụp ảnh đeo, là của Trần Úc, châu báu Trần Úc có phải cũng nên chuyển tiền không [Đầu chó]"

"@ Châu báu Trần Úc, khởi cảm ơn [Đầu chó]"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Thế này hơi quá. Châu báu Trần Úc là hững trang sức châu báu nhất nhì trong nước, tuổi còn lớn hơn Trịnh Bảo Châu, người phát ngôn từng mời cũng đều cỡ Tô Minh Mỹ.

Thời điểm Tô Minh Mỹ còn sống, châu báu Trần Úc luôn do di đại diện, trước nay chưa từng thay đổi, trang sức châu báu của Tô Minh Mỹ, cũng có rất nhiều của Trần Úc. Đúng vì chịu ảnh hưởng đó, hiện giờ hững trang sức mà Trịnh Bảo Châu yêu nhất chính là Trần Úc. Sau khi Tô Minh Mỹ mất, có một thời gian dài Trần Úc không mời người phát ngôn mới, đúng là chân ái với di, người phát ngôn sau đó, cũng là ảnh hậu quốc dân giống Tô Minh Mỹ.

Chẳng qua mấy năm nay, họ cũng bắt đầu mời một số diễn viên lưu lượng, người phát ngôn hiện tại của Trần Úc, chính là người từng va nhau với Trịnh Bảo Châu trong đoàn làm phim - Tôn Tịch.

Tôn Tịch mặt mũi xinh đẹp, độ nổi tiếng cao, nhưng kỹ thuật diễn xuất luôn vấp phải tranh luận, lời đồn được lãng-xê cũng chưa bao giờ dứt. Đặt vào khi trước, Trần Úc sẽ không bao giờ mời cô ta làm người phát ngôn.

"Có lẽ bên nhân hàng để thích ứng hoàn cảnh chung, cũng không thể không cúi đầu trước lưu lượng." Trịnh Bảo Châu và Chu Hiểu Nam ngồi trong phòng làm việc vừa trông coi, vừa chuyệן phiếm.

Việc sửa phòng làm việc đã vào giai đoạn cuối, sắp dùng chính thức được. Vì hai ngày này Trịnh Bảo Châu hot rần rần, người gửi đơn tới phòng làm việc cũng tăng đột biến, Trịnh Bảo Châu và Chu Hiểu Nam xem sơ yếu lý lịch còn không xuể.

Chu Hiểu Nam tắt một hồ sơ, nói với Trịnh Bảo Châu: "Cũng liên quan tới nội bộ của họ, chị cũng không được ít drama của Trần Úc, thấy bảo phe phái trong nhà họ đấu đá ghê lắm, trước đây thái tử của Trần Úc thế đơn lực mỏng, bị ép ra nước ngoài, nghe nói dạo này trở về rồi."

"A, gì cơ gì cơ?" Chị nói đến cái này, Trịnh Bảo Châu tớn lên, ai không thích nghe drama của đại gia, "Thái Tử mà lại thế đơn lực mỏng?"

"Sao, chưa thấy trong cung đấu à? Thái Tử là nhất định phải mạnh à? Hoàng đế còn làm bù nhìn cơ mà."

"..... Chị nói rất có lý." Trịnh Bảo Châu vội vàng nhớ lại mấy quyển cung đấu mình từng đọc, "Nên đây là tranh đấu giữa phái bảo hoàng với phái cách tân?"

"..... Tựa tựa thế, người phát ngôn chỉ là một biểu hiện bên ngoài của cuộc đấu đá ấy thôi."

"Ồa, kích thích ghê."

"....." Chu Hiểu Nam nhìn cô một cái, "Em vẫn nhân đi sàng lý lịch đi, tính hình của Trần Úc phức tạp hơn Sâm Thủy nhiều, không phải dân mạng nói vài câu là giúp em lấy được đại diện đâu."

"Em đâu phải vì đại diện." Trịnh Bảo Châu lườm bêu, "Em hit drama thôi mà. Em mua đồ của nhà họ nhiều vậy, mà chưa bao giờ biết có vụ này đây."

Cô ngồi lại trước máy tính, đang xem sơ yếu lý lịch, thì nhận được tin nhắn của Vương Tín Nghệ.

Vương Tín Nghệ: Chị em, tớ vừa thấy hot search, cậu đại diện cho JS!!!

Trịnh Bảo Châu: Đúng vậy!

Vương Tín Nghệ!!! Trâu bò! Chúc mừng chị em oa oa!

Vương Tín Nghệ: Ngắm hai ta từ cùng nhóm tiền cảnh mà ra, tự dung xúc động quá [che mặt]

Cô nàng vừa nói vậy, Trịnh Bảo Châu cũng nhớ lại những ngày từng cùng nhau thức khuya dậy sớm, đóng vai quần chúng ở phim trường. Rõ ràng thời gian đó còn chưa qua bao lâu, nhưng nhớ lại như đã cách mình rất xa, rất xa.

Trịnh Bảo Châu: Gần đây cậu thế nào? Qua tết tớ bận quá, lâu rồi không liên lạc với cậu.

Vương Tín Nghệ: Tớ vẫn nhận vai ở phim trường [che mặt] cũng may hiện tại là khách mời, không mệt như hồi trước nữa

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, hỏi cô nàng: "Cậu có từng cân nhắc ký hợp đồng với công ty quản lý chưa?"

Vương Tín Nghệ: Cậu biết bên phim trường đây, người tới dự đồ nhiều, nhưng không mấy ai đáng tin [che mặt]

Trịnh Bảo Châu: Đạo này tớ đang xây dựng phòng làm việc riêng, nếu cậu đồng ý, có thể tới chỗ tớ? Tuy bây giờ tớ cũng chẳng có công tác, nhưng ít nhất tớ có thể bảo đảm không lừa cậu [đầu chó]

Vương Tín Nghệ ngẩn ngơ, hóa ra còn làm vậy được à!

Vương Tín Nghệ:!! Đi theo cậu là tớ chắc dạ! Hơn nữa tớ coi trọng cậu, phím của cậu mà chiếu chắc chắn sẽ hot, tớ đi theo cậu là được ăn sung mặc sướng rồi[che mặt]

Trịnh Bảo Châu: Ha ha ha ha được, để tớ gửi địa chỉ phòng làm việc cho cậu, hôm nào rảnh cậu có thể qua đây bàn trực tiếp [nhe răng]

Vương Tín Nghệ: Ồ! Cậu đúng là chị em quý báu [rơi lệ]

Trịnh Bảo Châu gửi điện vị cho Vương Tín Nghệ, kêu Chu Hiểu Nam một tiếng: "Chị Hiểu Nam!"

Chu Hiểu Nam không thèm ngẩng đầu: "Sao vậy? Tìm được trợ lý phù hợp rồi à?"

"Không phải." Trịnh Bảo Châu cười hắc hắc, "Em ký một nghệ sĩ cho phòng làm việc của chúng ta!"

Chu Hiểu Nam: "???"

Chu Hiểu Nam rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn cô, đây là thói quen làm nữ doanh nhân của sếp Trịnh à?

Thế nhưng càng khiến cô không ngờ là, đúng thời điểm hai người khua chiêng gõ mõ chuẩn bị phòng làm việc, một cái hotsearch tựa đề "Trịnh Bảo Châu phẫu thuật thẩm mỹ" khí thế khó đỡ xông lên no.1 bảng hotsearch.

Chương 59: Trịn Bảo Châu tội đẹp từ nhỏ tới lớn

Weibo loan tin Trịn Bảo Châu phẩ thuật thẩm mỹ là một tài khoản marketing ăn dưa, tuy tên của nó được đặt giống người qua đường ăn dưa, nhưng phía sau chắc chắn có công ty nuôi. Weibo đăng một bức ảnh Trịn Bảo Châu đóng phim ở phim trường khi trước, chả biết kiếm ở đâu ra.

Lúc ấy Trịn Bảo Châu còn đang làm diễn viên quần chúng, trong ảnh phục trang tạo hình của cô rất chỉ là bình thường, nhưng chỉ có vậy, vốn không ảnh hưởng sắc đẹp của cô, nhớ trước đây chính vì cô mặc một bộ sườn xám thường thàn quá đẹp, mới khiến Tôn Tịn đuổi cô đi. Blogger tung tin đồn quả cũng không mù, nên cố tình sửa mặt Trịn Bảo Châu xấu đi!

Trịn Bảo Châu trước nay chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ thế, ảnh loan tin người ta phẩ thuật thẩm mỹ là tự Photoshóp!

"Vừa sửa ảnh vừa mua hot search, giờ em đã nổi thế cơ à?" Trịn Bảo Châu quả thật giận quá mà cười, mua hot search nào có rẻ, không biết ai chịu chơi, mua hẳn no.1 cho cô.

Người lần trước chỉ nhiều tiền như vậy để chọc tức cô, ấy là Khúc Trục.:)

Trịn Bảo Châu ấn mở bình luận dưới tài khoản marketing ra, quả nhiên bình luận hot đều đang bôi đen cô.

"Hai ngày trước mua nhiều hot search thế, không ngờ lật xe nhanh vậy nhớ [Ăn dưa]"

"Chắc là chính chỗ giống Tô Minh Mỹ [Ăn dưa]"

"Thế Trịn Bảo Châu có tác phẩm tiêu biểu gì không? Showbiz dễ dãi thế, ai

cũng làm đại diện được?"

"Cười chết, tác phẩm tiêu biểu của Trịnh Bảo Châu chính là mặt cô ta đó [Đầu chó] ngờ đâu mặt cũng là giả [Đầu chó]"

Trịnh Bảo Châu cười ha ha. Cô ấn vào trang cá nhân của những người mắng cô, phát hiện không ít người là fans Tôn Tịch.

"Chị Hiểu Nam, em phát hiện điểm mù!" Trịnh Bảo Châu gọi Chú Hiểu Nam đang ở bên cạnh xử lý việc này, "Những người chửi em đa phần là fans của Tôn Tịch! Quá đáng thật, nói em là đối thủ của Tôn Tịch, tự em cũng phải mắng một câu ăn vạ vượt cấp, họ lại vui vẻ nâng tầm cho em!"

Tay Chú Hiểu Nam gõ phím như bay, một bên dùng WeChat bản web trò chuyện, một bên trả lời Trịnh Bảo Châu: "Căn cứ tin tức chị nghe được, không có gì bất ngờ thì đúng là bên Tôn Tịch đang gây sự."

Người đẹp Trịnh Bảo Châu cạn lời, cô thật không ngờ Tôn Tịch yêu cô vậy luôn: "Cô ta bôi đen em làm gì? Không phải vì lúc trước em mắng cô ta là đồ được lãng-xê ở phim trường, cô ta ghim đến giờ chứ?"

"....." Chú Hiểu Nam lặng đi một chốc, ngừng tay quay lại nhìn cô, "Em mắng Tôn Tịch ở trường quay lúc nào?"

"Chính là hồi làm diễn viên quần chúng đó..... Thời quên nó đi."

Chú Hiểu Nam: "....."

Không hổ là sếp Trịnh, làm diễn viên quần chúng thời đã dám thách thức nữ chính ở phim trường!

Chị ho nhẹ một tiếng, bảo Trịnh Bảo Châu: "Hợp đồng đại diện của Tôn Tịch với Trấn Ưc còn hai tháng nữa là hết hạn, có lẽ bên cô ta lo Trấn Ưc sẽ cho em đại diện, nên cố ý làm như vậy."

Mọi tác phẩm của Trịnh Bảo Châu bây giờ đều đang chờ phát sóng, hút

fans toàn nhờ vào mặt, Tôn Tịnh đúng là tìm đúng chỗ bôi đen.

Trịnh Bảo Châu nghe Chu Hiểu Nam nói, thấy càng nực cười: "Bọn họ có cảm giác nguy cơ thật nhớ? Phía Trần Úc chưa có động tĩnh, cô ta đã nhảy lên rồi."

Nếu Trần Úc vì mấy câu của cộng đồng mạng, đã đổi người phát ngôn thành cô thật, cô Trịnh Bảo Châu không tin.

"Dù sao đối với cô ta không có gì không tốt, lại còn tránh để em nổi, em nổi thì cô ta thêm đối thủ cạnh tranh còn gì? Nhân lúc em chưa nhiều fans, đúng là cơ hội tốt để ra tay."

"..... Ha ha."

"Chị nghĩ biện pháp xóa hotsearch giảm nhiệt độ đã, em nghĩ xem nên đáp trả như thế nào đi?"

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, hỏi Chu Hiểu Nam: "Xóa hotsearch cũng phải tốn tiền phải không?"

"Đúng." Chu Hiểu Nam gật đầu.

Trịnh Bảo Châu nói: "Sao em phải tốn tiền này! Em muốn chính họ phải bỏ tiền xóa hot search!"

Chu Hiểu Nam: "....."

Đây là sự quyết đoán của sếp Trịnh ha.

"Em định làm thế nào?" Chị hỏi Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu nói: "Tóm lại, em sẽ về nhà lấy hết ảnh từ nhỏ tới lớn ra!"

Thiết bị điện tử bây giờ tuy tiện, nhưng cũng chỉ có ảnh gần đây của cô, ảnh khi nhỏ, đều đặt trong quyển album cũ ở nhà. Album cô không mang sang khách sạn, vẫn luôn để ở nhà bố mẹ, giờ cô phải về nhà.....

Ặc, hy vọng mami yêu quý của cô không có rảnh lên mạng.

"Em đi trước, có gì ta gọi điện." Trịnh Bảo Châu xách túi bao, rời khỏi phòng làm việc.

Ở Vườn công nghệ, nhân viên nghiên cứu Tề Thịnh nhân lúc nghỉ trưa trốn việc, vừa mở Weibo thì thấy ngay hotsearch phẫu thuật thẩm mỹ của Trịnh Bảo Châu.

"Lão Khúc!" Anh ta theo bản năng hô Khúc Trực một tiếng, nhìn chằm chằm di động không thèm nhìn đường mò qua bàn làm việc của Khúc Trực, "Cô Bảo Châu lại lên hot search!"

Trong thời gian này Trịnh Bảo Châu lâu lâu lại lên hot search, Khúc Trực thấy, cũng dần dần thành quen: "Cô ấy lên hot search là bình thường mà?"

Rất cuộc giờ đã là nữ minh tinh Trịnh Bảo Châu.

Tề Thịnh vội la lên: "Lần này không giống! Nó nói cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ!"

Khúc Trực cau mày, trực tiếp lấy di động của Tề Thịnh xem. Rất nhiều bình luận dưới Weibo đăng tin đều bôi đen Trịnh Bảo Châu, tuy cũng có fans bên cô, nhưng có vẻ trong thời gian ngắn không thể chọi với đội kia được.

Khúc Trực nhìn những bình luận đầy ác ý đó, mày nhíu chặt hơn, Tề Thịnh đứng cạnh anh nói: "Trịnh Bảo Châu không phẫu thuật thẩm mỹ chứ! Việc này ông có quyền lên tiếng nhất đấy!"

Khúc Trực đáp: "Tất nhiên cô ấy không phẫu thuật thẩm mỹ, từ nhỏ đã vậy rồi."

Anh lưu lại ảnh tài khoản marketing đăng, gửi sang máy tính của mình. Tề Thịnh nhìn anh, tò mò hỏi: "Ông làm gì vậy?"

"Chúng mình bức ảnh này là kết quả PS." Khúc Trực nói xong bèn bắt đầu

thao tác trên máy tính. Tề Thịnh đứng cạnh nhìn ảnh, vẻ chăm chú của Khúc Trục, sánh bằng lúc anh làm việc trong phòng thí nghiệm.

Ảnh ta bỗng thấy xúc động ghê gớm, trước kia anh ta luôn cảm thấy Khúc Trục không có tí tế bào lãng mạn nào, giờ xem ra, tình yêu đúng là vĩ đại! Một khúc gỗ được nó tưới tắm, cũng có thể lặc mình hoá thành gỗ điêu khắc!

Trong lúc Khúc Trục xử lý ảnh chụp, Trịn Bảo Châu đã về đến nhà. Cô nhẹ tay nhẹ chân dùng chìa mở cửa, hy vọng mẹ cô đang ngủ trưa.

Nào biết cửa vừa mở, đã thấy bố cô đứng ở cửa nhìn cô lom lom.

Trịn Bảo Châu: "....."

Cô xấu hổ cười với bố, nhỏ giọng hỏi ông: "Bố, sao trưa nay bố không ở công ty?"

Bố Trịn nói: "Con còn mặt mũi để hỏi à, sáng mẹ con gọi cho bố, nói trên mạng đang mắng con, giận quá còn mắng cả bố trong điện thoại luôn."

Trịn Bảo Châu: "....."

Cô nuốt nước miếng, ngó vào phòng như ăn trộm: "Thế..... mẹ đâu ạ?"

"Mẹ con còn đang lên mạng chửi nhau với người ta đây." Bố Trịn nói đến việc này, cũng hơi bất đắc dĩ, "Bà ấy bực quá, đăng ký cái tài khoản Weibo, còn bị người ta mắng nick ảo."

Trịn Bảo Châu: "....."

"Bố, này, sao bố không khuyên mẹ?"

"Bố khuyên được à? Này bà ấy còn còn bảo bố đăng ký tài khoản, đi battle trên mạng với bà ấy."

"....." Trịnó Bảo Châu kìnó ngạc nhìn ông, "Bố, hay thế, bố còn biết cả battle cơ à?"

Bố Trịnó: "Mẹ con vừa học đó."

"....."

"Có phải Bảo Châu về không đây?" Tiếng Tô Minh Hỉ vọng trong phòng ra, Trịnó Bảo Châu vội vã chào lễ phép.

"Về thì vào đi, đứng mãi ở cửa làm gì?" Tiếng Tô Minh Hỉ lại vang lên lần nữa. Trịnó Bảo Châu đành phải thay dép lê, xách túi đi vào: "Mẹ, mẹ không ngủ trưa à?"

Tô Minh Hỉ nhìn cô, hừ một tiếng: "Ha, mẹ ngủ được à? Giận tính cả ngủ rồi."

"....." Trịnó Bảo Châu đến ngồi bên cạnh bà, bắt đầu khuyên, "Mẹ lớn tuổi rồi, cãi nhau với dân mạng làm gì, phần lớn bọn nó không chứng còn đang học tiểu học ấy, mẹ nói xem mẹ cãi với một đám học sinh tiểu thì được gì?"

"Mẹ muốn cãi với chúng nó chắc? Không phải chúng nó mắng con trước à?" Tô Minh Hỉ nói, lại chìa đầu mâu vào cô, "Con tới đúng lúc, con nói mẹ nghe, sao mấy đứa đó lại nói con phẫu thuật thẩm mỹ? Hà?"

"Haiz, còn sao nữa, kém miếng khó chịu."

"Sao lại kém miếng khó chịu, con làm gì chúng nó rồi hả?" Tô Minh Hỉ nói xong lại nóng mặt, "Người chưa bao giờ gặp mặt, cũng thế thốt bảo con phẫu thuật thẩm mỹ, cười chết người, con gái mẹ trông như thế nào, mẹ còn không rõ hơn chúng nó à? Còn bảo mẹ là thủy quân tẩy trắng, mẹ thấy chúng nó mới là thủy quân!"

Trịnó Bảo Châu: "....."

Xem ra mẹ cô bây giờ đã nắm vững và thuần thục ngôn ngữ mạng lắm rồi.

"Mẹ, mẹ đừng giận, mẹ giận hồng người thì sướng chỗ họ thôi." Trịnh Bảo Châu vỗ lưng Tô Minh Hi, vượt cơn tức chỗ bà, "Họ sợ con cướp mất đại diện, nên cố ý bôi đen con, dẫm con xuống, đại diện sẽ là của họ. Mẹ yên tâm đi, con về là để tìm ảnh hồi xưa, chuyện phẫu thuật thẩm mỹ này, cũng dễ sáng tỏ thôi."

Tô Minh Hi nhíu mày nói: "Vậy nên mẹ mới bảo con đừng vào giới giải trí, bây giờ trên mạng chúong khí mù mịt, loại người nào cũng có, di nhỏ của con năm đó nào có nhiều chuyện linh tinh như này....."

"Mẹ, cũng không nói vậy được, việc gì cũng có hai mặt, internet cũng làm đời sống của mình thuận tiện hơn, khoa học kỹ thuật đã làm thay đổi cuộc sống thật mà."

"....." Tô Minh Hi nghiêng đầu, đánh giá cô cẩn thận, "Sao mẹ thấy con càng ngày càng nói giống Khúc Trục nhỉ? Đúng rồi, nhắc Khúc Trục, lần trước mẹ bảo con mời người ta ăn cơm, con mời chưa?"

"Mời rồi, mời rồi." Trịnh Bảo Châu trả lời hai tiếng, vội vội vàng vàng đứng lên khởi sô pha, "À thì, mẹ, album của con còn để trong phòng con phải không? Con đi tìm xem ha."

Trịnh Bảo Châu nói xong liền chạy vội vào phòng, phòng của cô bỏ không đã thật, nhưng vẫn được quét tước sạch sẽ, cô dựa vào trí nhớ móc trong tủ quần áo ra một quyển album xưa xưa xưa xưa, mở trang bìa ra xem.

Cuốn album này lúc cô ra đời, bố mẹ cô mua, bức ảnh đầu tiên bên trong, chính là bức ảnh bệnh viện chụp khi cô mới sinh. Năm đó chụp ảnh chẳng dễ như bây giờ, nhưng bố mẹ Trịnh Bảo Châu vẫn dùng ảnh chụp ghi lại quá trình cô trưởng thành.

Trịnh Bảo Châu từ nhỏ đã thích chụp ảnh, những tấm ảnh này đã được sắp lại theo thời gian chụp, cứ lật một tờ, Trịnh Bảo Châu trong ảnh cũng dần dần lớn lên.

Cũng vào lúc xem album, Trịnh Bảo Châu mới phát hiện, té ra khi nhỏ cô lại

chụp chung với Khúc Trục nhiều như thế? Lúc ấy họ rõ ràng là nhìn nhau sinh ghét, thế mà lại có nhiều ảnh chụp chung đến vậy. Nhìn những tấm ảnh này Trịnh Bảo Châu còn có ít ấn tượng, có nhiều ảnh chụp tiết mục biểu diễn Tết thiếu nhi ở trường, có nhiều ảnh chụp ở đại hội thể thao, có ảnh tập thể của lớp, cũng có ảnh Tô Minh Hỉ lòi họ ra chụp riêng.

Nhìn những tấm ảnh này, Trịnh Bảo Châu bỗng có cảm giác mãnh liệt rằng, Khúc Trục đúng là lớn lên cùng cô.

Cô khép album lại, tìm túi giấy trong phòng, để album vào. Lúc cô cầm túi giấy ra, Tô Minh Hỉ còn đang ngồi ở sofa, chẳng qua trong tay dôi ra một phong thư.

Thấy Trịnh Bảo Châu ra, Tô Minh Hỉ vẫy tay với cô, gọi cô lại: "Bảo Châu, con lại đây, mẹ có việc nói với con."

Trịnh Bảo Châu tức khắc có dự cảm xấu, mắt thấy thái độ của các bà các mẹ về chuyện cô làm mình tin đã đi, chẳng lẽ vì chuyện hôm nay lại về trước giải phóng đi?

Cô nhìn Tô Minh Hỉ cười cười, định chuẩn là hay nhất: "Mẹ, giờ con đang bận, hay để hôm khác lại nói?"

Tô Minh Hỉ liếc cô một cái, không thả người: "Mẹ bảo con lại đây, không mất bao nhiêu thời gian của con đâu."

"....." Trịnh Bảo Châu đàn căng da đầu đi qua, ngồi xuống cạnh bà.

Tô Minh Hỉ nói: "Trước khi đi con mắt, có lập di chúc."

Một câu này đã khiến Trịnh Bảo Châu sửng sốt, cô ngẩn ngơ, rồi nhìn Tô Minh Hỉ hỏi: "Hà?"

Tô Minh Hỉ mở phong thư ra, cầm một cái thẻ ngân hàng ở bên trong ra: "Khi Minh Mỹ nổi tiếng, kinh tế nước ta chưa phát triển như giờ, lương diễn viên đóng phim cũng thấp hơn những mình tin bây giờ nhiều, nhưng đi con

vẫn kiếm được một ít tiền. Tiền đó một phần di quỳên tặng ở ngoài, dư lại cho ông ngoại, bà ngoại, bác con với mẹ. Tiền của di mọi người không dùng, mẹ vẫn gửi số tiền này ở ngân hàng, cũng mặc kệ nó, nhiều năm rồi, tiền lãi khá nhiều."

Tô Minh Hì nói, đem thẻ ngân hàng trên tay đưa cho Trịnh Bảo Châu: "Tiền trong thẻ này, bây giờ mẹ giao hết cho con."

Trịnh Bảo Châu cầm thẻ trong tay, vẫn chưa hiểu ngô khốai gì: "Mẹ này, sao tự dung lại đưa con tiền?"

Tô Minh Hì nói: "Mẹ biết gần đây con đang xây dựng phòng làm việc, vạn sự khởi đầu nan, chắc chắn chỗ nào cũng phải dùng tiền, mẹ nghe nói mua một cái hot search cũng phải mấy chục vạn."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Mẹ cô chơi Weibo thành pro rồi.

"Hơn nữa tiền này cũng không phải mẹ cho, là di nhỏ con cho, coi như di nhỏ ủng hộ giấc mơ của con đi."

Trịnh Bảo Châu ngần người, chần chờ nhìn bà: "Mẹ, nghe ý của mẹ, là không phản đối con làm nữ minh tinh nữa hả?"

Tô Minh Hì cười khẩy một cái: "Mẹ phản đối nhiều năm rồi, con thấy có tác dụng không? Có không? Kết quả còn bị mấy đứa 'dạy dỗ' một hồi. Hơn nữa cho dù không làm nữ minh tinh, thì cũng phải là tự mình không muốn, tuyệt đối không thể bị người khác chèn ép. Bọn nó bôi đen con như vậy, chẳng phải muốn giành tài nguyên của con à? Được thôi, vậy tôi giành với cô, người nhà chúng ta không thể nuốt cục tức này được."

"....."Ặc, nói thế nào nhỉ, cảm ơn Tôn Tịnh?

"Mẹ, không ngờ nha, mẹ của con háo hắng ghê đây." Trịnh Bảo Châu cười một tiếng.

Tô Minh Hỉ nói: "Là bọn nó sai trước, chúng ta không sợ cạnh tranh, ai có bản lĩnh người đầu được, nhưng tiền đề là cạnh tranh công bằng, giờ trò bẩn sau lưng người khác, là lý gì? Mẹ nhìn không quen."

"Rồi, ta không chung màn thầu thì vẫn phải tránh khí phách, đúng không?" [1] Trịnh Bảo Châu cắt cái thẻ Tô Minh Hỉ cho cô, đứng lên bảo bà, "Con về xử lý việc này trước, bọn họ không kiên ngoạ trên mạng được lâu nữa đâu!"

Trịnh Bảo Châu mang album quay lại khách sạn, bèn chọn từ trong đó ra một ít ảnh rồi lấy di động chụp lại, lại chọn một ít ảnh chụp mấy năm gần đây trên di động, từ 11 tuổi đến 25 tuổi sắp xếp đánh dấu xong, đăng toàn bộ lên Weibo.

Trịnh Bảo Châu V: Ngại quá, Trịnh Bảo Châu tôi đúng là đẹp từ nhỏ tới lớn đây [Cười mỉm]

Câu văn ngắn gọn súc tích phối hợp mặt cười lạnh nhạt, điểm trào phúng lập tức kéo max. Phía dưới đính kèm mười lăm bức ảnh, càng tăng độ sát thương.

Càng đáng nói là, Weibo này cô đăng trực tiếp vào hotsearch "Trịnh Bảo Châu phẫu thuật thẩm mỹ".

Hotsearch này đến bây giờ vẫn còn chễm chệ ngôi đầu bảng, weibo của Trịnh Bảo Châu đăng lên xong, rất mau đã có nhiều người xem.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha cười chết tui, chị tui là nhất!"

"Mì thấy gì đây! Mười lăm bức ảnh xin xẻo từ nhỏ tới lớn của Bảo Châu của mì!!! Vợ ơi em đẹp quá!!! [sắc]"

"A a a a chị tiên nữ đúng là đẹp từ nhỏ tới lớn, nhan sắc quá tuyệt vời! Nhưng chị đăng ở đây có ổn không ạ [đầu chó]"

"Wow, thật á? Tôi không tin [đầu chó] trừ phi cô đăng hết ảnh trước mười tuổi cho tôi xem [đầu chó]"

"Đệt, vốn chẳng hứng thú với màn tấu hài này, hiện tại tui tuyên bố tui là fans sắc đẹp của nàng [đầu chó] thích nhất là người đẹp cứng như này [đầu chó]"

"Giải tán, phá án rồi, nhìn mắt mũi này là biết chưa dao kéo [ăn dưa] tiện đây nói một câu, cô này đẹp thiệt [ăn dưa]"

"Tiểu Nguyên Bảo tới rồi!! Bảo Châu không cần để ý đám này, đã có người đăng chúng cứ bức ảnh kia là P!!"

Lúc Trịnh Bảo Châu thấy bình luận này thì khá sùng sốt, bức ảnh kia chắc chắn là P, nhưng Chu Hiểu Nam tìm người giám định nhanh thế à?

Bình luận có những người khác cũng nói ảnh bôi đen cô là P, hơn nữa còn kèm link, Trịnh Bảo Châu ấn vào link, phát hiện là một tài khoản lạ đăng chúng cứ ảnh bị P, nói có sách mách có chứng, chắc như đinh đóng cột.

Hơn nữa chúng cứ này cũng đăng trực tiếp vào bài "Trịnh Bảo Châu phẫn thuyệt thắm mỹ".

..... Đúng là anh hùng chung chí hướng với cô.

Cô chụp Weibo gửi cho Chu Hiểu Nam, hỏi chị: "Chị Hiểu Nam, đây là người chị tìm á? Rất gì và này nợ đây!"

Chu Hiểu Nam: ? Chị có tìm người, nhưng không phải id này

Chu Hiểu Nam: Vừa hỏi, không phải cậu ta

Trịnh Bảo Châu: ? Thế đây là ai?

Chu Hiểu Nam: Không biết, chắc là fans em, hoặc là sứ giả chính nghĩa.

"....." Trịnh Bảo Châu im lặng tự xem xét id đăng chúng cứ P ảnh, tài khoản không mới, nhưng Weibo lúc đó chắc có mấy, trước kia từng share một định vị, còn ở nước ngoài.

Trịnh Bảo Châu lòng nảy số, gửi ảnh màn hình cho Khúc Trục: "Khúc Trục, đại hiệp này là cậu à?"

Khúc Trục đang làm việc, không mang di động, đến lúc anh thấy tin nhắn của Trịnh Bảo Châu, đã là giờ tan tầm. Anh nghĩ nghĩ, gọi cho Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu gần như tiếp ngay lập tức: "Khúc Trục, cậu tan làm rồi!"

"Ừ....." Khúc Trục đang định giải thích với cô hơi xấu hổ, "Đi làm di động để trong ngăn tủ, không thấy được tin nhắn của cậu."

"Tôi cũng đoán vậy!"

Khúc Trục nói: "Hôm sau mà có việc gấp tìm tôi, có thể gọi văn phòng hành chính, ở đó lúc nào cũng có người, họ nhận được sẽ hỗ trợ tìm tôi."

"Ừ..... Thế số văn phòng hành chính là bao nhiêu?"

Khúc Trục cong môi, cười nhẹ bước ra ngoài công ty: "Về tôi viết cho cậu, cậu nhớ cất kỹ."

"Được." Trịnh Bảo Châu cất tiếng, lại nghĩ tới vấn đề mình hỏi lúc chiều, "Thế weibo kia là của cậu hả?"

"Ừ." Khúc Trục nhẹ giọng đáp.

Trịnh Bảo Châu dường như cũng không bắt ngờ, nhưng khóe miệng vẫn không tìm được mà cong lên: "Cảm ơn cậu, weibo của cậu đã được đẩy lên top rồi, mọi người mở bài này ra, là thấy được chúng cứ cậu đăng."

"Tôi muốn chính là thế mà." Nhắc tới chuyện này, Khúc Trục lại hơi lo, "Bây giờ cậu thế nào? Không sao chứ?"

"Tôi đương nhiên là không sao, tôi đang hết ảnh từ 11 đến 25 tuổi, chỉ cần mắt chưa mù là đều nhìn ra tôi đẹp từ nhỏ đó!"

Khúc Trục lại cười một tiếng, bảo cô: "Tôi sắp về rồi, cậu đang ở khách sạn hả?"

"Đúng, tôi còn chưa ăn cơm, không thì chờ cậu về mình cùng ăn?"

"Được." Khúc Trục nhếch khóe môi, nói với Trịnh Bảo Châu ở đầu kia điện thoại, "Tôi cúp trước, lên xem weibo của cậu."

"Ha ha ha lên đi!"

Lúc Khúc Trục xem weibo của Trịnh Bảo Châu, thì người đại diện của Tôn Tịch cũng đang theo sát tiến triển sự việc: "Hiện giờ đề tài Trịnh Bảo Châu phẫu thuật thẩm mỹ này, đã biến thành giải đấu ảnh đẹp của Trịnh Bảo Châu rồi, rất nhiều fans đăng ảnh cô ta trong đó, hơn nữa weibo của Trịnh Bảo Châu và weibo đập ảnh P vẫn luôn trên top, đề tài này đã không dùng được nữa, xóa thôi, bằng không là mình tự PR cho họ."

Tôn Tịch chắt lưỡi một cái, nói: "Xóa đi."

Người đại diện nhìn máy tính, mày nhăn còn chặt hơn hồi nãy: "Phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu vừa đăng Weibo, nói muốn kiện Vua ăn dưa qua đường bịa đặt phí bán."

--

[1] Chung, hấp và tranh đồng âm là [zhēng]

Chương 60: Trịnh Bảo Châu, đừng quên tôi cũng có...

Luật sư của Trịnh Bảo Châu chính người khi trước luật sư Hàn giới thiệu cho cô, sau khi trên mạng bùng lên tin đồn cô phẫu thuật thẩm mỹ, cô đã liên hệ luật sư xử lý. Lời đồn được share hơn năm trăm lượt, ảnh PS sửa mặt cũng có bằng chứng như núi, muốn kiện là căng đét.

Bởi vì thái độ của luật sư khá rắn, "Vua ăn dưa qua đường" lập tức quỳ, gỡ xóa weibo, đồng thời ghim bài thanh minh xin lỗi, nhưng không thừa nhận bức ảnh là giả PS, chỉ nói là tìm được trên mạng.

Xin lỗi cũng lên hotsearch, cộng thêm hotsearch "Trịnh Bảo Châu đẹp từ nhỏ tới lớn", Trịnh Bảo Châu hôm nay một ngày ba hotsearch lên bảng, còn toàn là hotsearch có vị trí cao.

Đợt này xem như Tôn Tịnh cho không.

Trịnh Bảo Châu đóng weibo, tiếp đó lật album ảnh trên bàn. Thời điểm Khúc Trục tới, đúng lúc cô chọn ảnh của hai người họ ra.

"Là tôi, Khúc Trục." Khúc Trục gõ gõ cửa phòng, Trịnh Bảo Châu nói để nhà hàng đưa cơm tới lên, kêu anh tới phòng cô ăn. Trịnh Bảo Châu nghe tiếng gõ cửa liền ra mở cửa cho Khúc Trục, còn cầm một đôi dép nam mới ra: "Đây là hôm nay Ngụy Trân đưa cho tôi, mới đó!"

Khúc Trục nhìn đôi dép cô mang ra, vừa đổi giày vừa bảo cô: "Sao quản lý Ngụy lại đưa dép nam cho cậu?"

"Ặc, chắc vì đây là một cặp!" Trịnh Bảo Châu chỉ đôi mình đang đi, đúng là cùng cặp với đôi Khúc Trục đang đổi, "Đôi của tôi cũng là quản lý Ngụy đưa cho, tôi thấy rất đáng yêu!"

"Ừ, đúng là đáng yêu. " Nhưng cậu không thấy có gì sai à?

Ngẫm có lẽ cô bạn xử lý drama phẫu thuật thẩm mỹ cả ngày hôm nay, Khúc Trục lại thấy cô không nhận ra cũng không có gì sai.

"Trên đường về, tôi thấy tài khoản marketing kia xin lỗi cậu? "

"Đúng, luật sư của tôi hơi bị giỏi đấy. " Trịn Bảo Châu đóng cửa, bảo Khúc Trục, "Đồ ăn đưa lên rồi, chúng mình ăn cơm trước đi. "

"Được. "

Phòng của Trịn Bảo Châu một căn suite được sửa sang lại, có nhà bếp và phòng ăn. Khúc Trục rửa tay, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô. Lúc Trịn Bảo Châu bung đồ ăn được giữ ấm ra, Khúc Trục đang cúi đầu nhìn ảnh trên bàn: "Mấy bức ảnh này cậu kiếm đâu ra vậy? "

Trịn Bảo Châu đặt đĩa xuống, nhìn anh cười một cái: "Hi hi, hôm nay tôi lục album ra đấy, không ngờ trước đây ta lại chụp chung nhiều như vậy. "

Đầu ngón tay được làm móng đẹp đẽ của Trịn Bảo Châu chạm nhẹ vào một bức ảnh, nói với anh: "Cậu xem, tấm này là hồi trước cậu bị cơn chó cơn dọa khốc, mẹ tôi cầm máy ảnh chụp chỗ hai ta! Mắt cậu đỏ bừng, thực sự trông thấy mà thương. "

Khúc Trục: "....."

Anh nhấc mắt nhìn Trịn Bảo Châu: "Nếu biết mình không giỏi văn, thì đừng tùy tiện dùng từ linh tinh. "

"Tôi dùng từ linh tinh đâu, cậu hỏi ai cũng là trông thấy mà thương thôi "

"....." Khúc Trục im lặng cầm đũa, bung bát ăn cơm, "Ăn cơm đi. "

"Ờ. " Trịn Bảo Châu cũng bung bát bắt đầu lựa cơm, lúc gắp rau, cô thấy

Khúc Trục định lên lấy bức ảnh trông thấy mà thương đó đi.

"Cậu làm gì?" Trịn Bảo Châu "Bộp" một cái dùng ngón tay đè bức ảnh lại, ngẩng đầu nhìn Khúc Trục.

Khúc Trục im lặng một lát, rồi nói: "Đây chẳng phải ảnh chung của hai ta à? Tôi cũng có thể cầm chứ."

Trịn Bảo Châu đáp: "Tấm của cậu mẹ đã đưa cậu từ bao giờ rồi, tấm này là của tôi."

"Ờ, vậy sao?" Khúc Trục thu tay về, tiếp tục ăn cơm. Trịn Bảo Châu biết anh muốn trộm lịch sử đen tối của mình đi, cười gian một tiếng: "Lại nói, cậu lấy một tấm này cũng vô dụng, chỗ tôi có rất nhiều ảnh đen của cậu đấy."

Cô nói, lại đẩy một tấm hình đến trước mặt Khúc Trục: "Ảnh chụp hôm biểu diễn tiết mục ngày quốc tế thiếu nhi, con trai cũng trang điểm đậm, cậu nhìn cặp môi đỏ rực của cậu kia, còn hàng mi vừa cong vừa dài quá trời này nữa, xinh quá đi mất ha ha ha ha ha!"

Khúc Trục: "....."

Sao cô còn giữ cái này đến tận giờ???

Anh xấu hổ đến nỗi nắm chặt cây đũa mấy phần, nhưng trên mặt vẫn giả vờ bình thản như mây gió: "Ảnh chụp từ hồi bé xíu, chỉ cần tôi không thừa nhận, vậy thì không phải tôi."

"....." Tác giả này Trịn Bảo Châu không ngờ, "Cậu còn nói tôi, kiểu AQ của cậu tôi còn phải hít khói."

Nói xong, cô lại cười với Khúc Trục: "Khi còn bé không nhận, thì ảnh lúc lớn cậu không muốn nhận cũng không được ha?"

Cô chọn một tấm hình trong di động, đưa tới trước mặt Khúc Trục: "Cậu xem ảnh này?"

Bức ảnh là cô chụp từ video Khúc Trục tọa đàm lần trước, là hình ảnh đeo bờm tai chó mà bạn nhớ chỗ.

Khúc Trục nhìn bức ảnh trực tiếp trầm mặc ba giây, sau đó ngẩng đầu nhìn người đang đặc chí đối diện: "Trịnh Bảo Châu, cậu đừng quên tôi cũng có lịch sử đen tối của cậu nhé. "

"Ờ. " Trịnh Bảo Châu không sợ, "Khi còn bé tôi cũng không nhận. "

Khúc Trục nói: "Sailor moon. "

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Cậu vẫn chưa xóa! " Trịnh Bảo Châu suýt nữa vỗ bàn đứng dậy, Khúc Trục bưng bát, ung dung gấp đồ ăn: "Sự thực chứng minh, tôi không xóa là sáng suốt. Nếu cậu muốn cùng tổn thương với tôi, tôi sẽ đăng video lên mạng. "

Anh nói, nâng mắt nhìn Trịnh Bảo Châu một cái: "Dẫu sao bây giờ cậu cũng là nữ minh tinh, nói không chừng còn lên hotsearch. "

"....." Khúc Trục quả nhiên vẫn là chỗ Khúc Trục.

Cô thu hết ảnh trên bàn lại, còn sợ Khúc Trục trộm đi không bằng, giấu biến vào phòng ngủ. Cảnh thận ngấm lại, vốn cô đem ảnh ra, là muốn nhớ lại thời thơ ấu với Khúc Trục, sao lại biến thành mọi mớ lịch sử đen tối của nhau vậy?

.....Bỏ đi, thời thơ ấu của họ cũng chẳng có gì hay hóm để nhớ lại, thật muốn nhớ ầu mà, khéo lại chửi nhau té tát mất.

Sau hôm đó, drama trên mạng liên quan tới việc Trịnh Bảo Châu chính hình dần lắng xuống, mà phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu cũng chính thức đưa vào sử dụng. Nhân viên phòng làm việc cũng đã tuyển hơn phân nửa, đủ để duy trì công việc hàng ngày của Trịnh Bảo Châu.

Nhưng công tác hiện giờ của Trịnh Bảo Châu, cơ bản đều là chụp ảnh, đầu tiên là chụp bộ ảnh đại diện với JS, tiếp theo người phụ trách JS nói đã giúp cô hẹn tạp chí, làm phỏng vấn, lại phải đi chụp một bộ ảnh tạp chí, đương nhiên, trang phục cũng là của JS.

Thời gian chụp ảnh tạp chí còn chưa xác định, Cao Bác Vân lại tới tham quan phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu trước.

"Không tệ ha, cũng ra dáng lắm." Anh ta dạo một vòng quanh phòng làm việc, sau đó ngồi vào văn phòng của Trịnh Bảo Châu, còn không quên khen cái sofa của cô, "Sofa của cô ngồi sướng thật đấy."

"Chứ sao, tôi thử từng cái một để chọn đó." Cô và Chu Hiểu Nam tồn không ít công sức cho nội thất mềm của phòng làm việc, tuy sau này cô làm việc không ở văn phòng nhiều, nhưng vẫn muốn chọn cho mình một chiếc sofa thoải mái nhất.

"Dạo gần đây cô nổi như cồn ha, có thể nói là khách quen bảng hotsearch rồi." Cao Bác Vân nhấp một hớp cà phê trên bàn, trêu cô một câu, "Lúc trước tôi còn đang suy nghĩ chờ phim chiếu cô sẽ nổi tiếng, bây giờ nhìn lại vẫn là tôi đánh giá thấp cô, ảnh hóa trang vừa ra, cô đã hot rồi."

"Cái này là nhờ đồng nghiệp nâng đỡ." Cô nói đương nhiên là Tôn Tịnh, nếu không phải tôn tịnh đợt này làm um lên, fans cô cũng không tăng nhanh như vậy.

Cao Bác Vân cười một tiếng, không tranh luận nữa, ngược lại bàn chuyện chính với cô: "《 Tân nguyệt vẫn tâm kiếm 》 đã hơ thế rồi, tiếp sau là giai đoạn hậu kỳ, vì là phim võ hiệp phổ thông, nên không có nhiều hiệu ứng đặc biệt, hậu kỳ không mất nhiều thời gian, bọn tôi tranh thủ lên sóng vào cuối năm."

"Ừ, thế thì tốt quá."

"Lần trước tôi có đề cập với cô, tôi đang chuẩn bị một bộ truyền hình mới, hôm nay tới là muốn bàn với cô chuyện này."

Trịnh Bảo Châu ngăn người, cầm cà phê trước mặt uống một hớp có lệ: "Anh không dự định mời tôi đóng vai chính thật đó chứ? "

"Là có ý định. " Cao Bác Vân nói, "Nhưng cô vẫn phải thử trang trước, bên đầu tư cũng muốn xem. "

Trịnh Bảo Châu hỏi anh: "Phim về đề tài gì? "

"Dân quốc thương chiến, tên là 《 Nơi trái tim hướng về》 . Đây là một kịch bản sáng tác, sau khi đọc tôi rất thích. Nữ chính vốn là thiên kim tiểu thư của một gia tộc lớn, sau đó cha cô bị hãm hại, nhà phá sản, cốt truyện kể về loạt sự kiện cô dựng lại sản nghiệp gia tộc đồng thời giải oan cho cha. "

Trịnh Bảo Châu hơi sững sờ: "Đại nữ chứ? " [1]

"Cũng không phải, đất diễn của nam chính cũng không ít, nếu phải nói, thì xem như cường-cường? " Cao Bác Vân chăm chú từ ngữ, "Nam chính khi bé gia cảnh bần hàn, từng được cha nữ chính tiếp tế, vì thế về sau gia đình nữ chính phá sản anh ta âm thầm trợ giúp nữ chính. Nhưng sau này nữ chính mới biết, mới đầu hai người xem như đối địch, sau đó hai người liên thủ ngược phe phản diện, xem như là tình yêu bình đẳng? "

Trịnh Bảo Châu nhớ lần trước Lâm Tử khâm cũng nhắc qua với cô về chuyện này, bèn hỏi Cao Bác Vân với chút ngạc nhiên: "Nam chính đã quyết định chưa? Có phải Lâm Tử khâm không? "

Cao Bác Vân nghe cô hỏi vậy thì có vẻ hơi bất ngờ: "Sao cô lại nghĩ tới cậu ấy? "

Trịnh Bảo Châu đáp: "Lần trước anh ấy có nói với tôi, nói anh tìm anh ấy đóng nam chính cho phim mới. "

"....." Cao Bác Vân mím môi, cuối cùng vẫn là không nhịn được mà phun nước bọt sao nam đương hot này, "Đã hứa bảo mật cơ đấy! Cậu ta chẳng thản với cô thật nhỉ! "

".....Ặc, lúc anh ấy bảo tôi, anh ấy còn chưa đồng ý đồng mà." Trịnh Bảo Châu chờ cho Lâm Tử khâm một câu.

".....Quên đi, không quan trọng." Cao Bác Vân nói, "Lần trước không phải cô nói tạo hình Diệp Linh mộc mạc quá à, nữ chính lần này là kiểu đẹp rực rỡ, sẽ có rất nhiều quần áo đẹp."

Trịnh Bảo Châu đương nhiên động lòng tập lự: "Đạo diễn Cao, tôi có thể."

Cao Bác Vân: "....."

"Khụ, nhưng mà, nhân vật này phức tạp hơn Diệp Linh rất nhiều." Phim còn chưa mở máy, đạo diễn Cao đã bắt đầu chỉ cách diễn, "Trong nguyên tác miêu tả về Diệp Linh không nhiều, trong cốt truyện cô ấy là nhân vật thể ngoại cao nhân, không có gì nhập nhố, đối diễn viên mà nói là loại dễ nắm bắt nhất, vì cô ấy chỉ có một loại trạng thái."

Trịnh Bảo Châu vừa nghe vừa gật đầu, trước kia cô đã nói, phần diễn khó nhất của Diệp Linh là cảnh đánh nhau.

Cao Bác Vân nói tiếp: "Nữ chính lần này thì khác, cô ấy có rất nhiều trạng thái. Đoạn trước cô ấy là đại tiểu thư không rành việc đời, ngây thơ đơn thuần. Sau khi gia đình phá sản, cô ấy chán nản, sụp đổ, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên lần nữa nhờ vào nội tâm kiên cường. Sau khi bắt đầu sự nghiệp, cô ấy cũng không phải vừa lên là đại sát tứ phương, cô ấy cũng bị lừa gạt, bị phản bội, từ không hiểu gì trưởng thành đến khôn ngoan tính toán về sau. Nói chung đây là một vai cần diễn viên kiên trì nghiền ngẫm, không dễ diễn."

Trịnh Bảo Châu khẽ ừ, đây quả thật là một nhân vật khá phức tạp, đặc biệt là khi đồng cũng sẽ không đồng theo trình tự thời gian, trạng thái của nhân vật sẽ quay xen kẽ đồng thời, việc đó không thể nghĩ ngờ là đã gia tăng độ khó.

Cao Bác Vân để cô nghĩ một hồi, mới mở miệng hỏi: "Cô nghĩ thế nào? Có

nắm chắc không? "

Trịnh Bảo Châu đáp: "Tôi cảm thấy mặc dù đối với nhân vật này mà nói, tình tiết cô ấy trường thành ở phần sau, mới là thời khắc tỏa sáng, nhưng khó diễn nhất chính là phần trước. Trước đây tôi cũng xem qua phim truyền hình tương tự, nếu diễn viên không xử lý được, rất dễ đem nhân vật diễn thành một đứa ngớ ngẩn, khụ, hoặc là kiểu ngốc trắng ngọt[2]. Nhìn từ gia cảnh của nhân vật này, cô ấy khẳng định đã tiếp thu giáo dục cao đẳng, rất có thể còn du học, tôi cảm thấy chỉ ít IQ của cô ấy không có vấn đề, thậm chí có thể nói là rất thông minh, bằng không lúc sau làm sao đột biến genes được. Cô ấy là một người trẻ có tư tưởng tiên tiến và học thức, chỉ bị người trong nhà bảo vệ quá tốt, không hiểu sự phức tạp của lòng người thôi."

"Nói không sai." Cao Bác Vân nghe cô nói xong, gật gù hài lòng như cha già, "Tôi sợ nhất cũng là cái này, nếu như giai đoạn trước không xử lý được, sẽ mất cảm tình khán giả, đến lúc đó một mảng live comment toàn là mảng nữ chính bị đàn."

Trịnh Bảo Châu bổ sung: "Đương nhiên, cái này không chỉ phải xem cách diễn của diễn viên, cũng phải xem kịch bản của biên kịch, biên kịch không thể viết những đoạn ngu ngốc được."

Cao Bác Vân nhìn cô cười một tiếng: "Cô là muốn hỏi tôi kịch bản phải không? Đợi lát nữa tôi sẽ gửi cho cô nửa đoạn đầu, cô xem trước một chút. Biên kịch này là biên kịch có tiếng trong giới, am hiểu viết đề tài thương chiến, gián điệp chiến này nhất, hẳn sẽ không để cô thất vọng."

"Đạo diễn Cao nói vậy thì tôi yên tâm."

Trịnh Bảo Châu vừa nói xong, Chu Hiểu Nam gõ cửa đi vào: "Tám chuyện gì đó, mà tập trung thế?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "À, em vừa nhận một kịch bản mới cho em."

Chu Hiểu Nam: "....."

Chị đi bàn chuyện chụp ảnh tạp chí ngày kia một lát, sếp Trịnh đã tự nhận kịch bản mới ngay đây?

Chị làm người đại diện thật không có cảm giác thành công á.

"Kịch bản tôi cũng sẽ gửi cho Hiếu Nam một phần, đến lúc đó hai người bàn xem, bên tôi có tiến triển gì mới, cũng sẽ báo ngay với mọi người." Cao Bác Vân uống nốt cà phê, đứng lên từ ghế sa lông, "Hôm nay tôi về trước."

"Ờ đạo diễn Cao, đạo diễn Cao đi thông thả!" Trịnh Bảo Châu ra ngoài tiễn Cao Bác Vân, rồi về văn phòng. Chu Hiếu Nam thấy cô trở về, hết nhin nổi mà hỏi: "Đạo diễn Cao cho em phím gì thế?"

Trịnh Bảo Châu đáp: "Một bộ dân quốc thương chiến, nam chính hình như đã quyết định là Lâm Tử khâm."

"!" Chu Hiếu Nam không chút do dự nói, "Nhận!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Chị Hiếu Nam còn bất quy tắc hơn cả cô ha!

"Vấn chị còn định bảo em, có một gameshow muốn em tham gia, nhưng nếu em muốn nhận phím truyền hình, khả năng sẽ xung đột thời gian." Chu Hiếu Nam đơn giản nói qua gameshow cho Trịnh Bảo Châu, gameshow này Trịnh Bảo Châu từng nghe qua, khá là hot, hơn nữa điều kiện đưa ra cho cô cũng không kém.

Cô cân nhắc một lúc, bảo Chu Hiếu Nam: "Hay là thôi, nếu em nhận phím thật, thì tốt nhất là tập trung chuẩn bị. Nhân vật này vốn là khó nắm bắt, lại là vai nữ chính đầu tiên của em, em muốn dùng hết sức để đóng thật tốt."

"Được." Chu Hiếu Nam vốn không phải người chỉ biết cái lợi trước mắt, bằng không chị cũng sẽ không nghĩ việc ở Tin Diệu. Nhìn từ góc độ phát triển lâu dài của nghệ sĩ, Trịnh Bảo Châu đóng tốt vai này, tuyệt đối có lợi hơn tham

gia một gameshow nhiều.

Cao Bác Vân chẳng mấy đã gửi kịch bản điện tử tới, Trịnh Bảo Châu nhận được xong liền cấp bách đọc thử. Kịch bản viết cũng không tệ, biên kịch rất có kinh nghiệm đắp nặn nhân vật, dù là nam chính hay là nữ chính, đều tràn ngập sức hút, đặc biệt là nữ chính, viết ra vẻ ngây thơ rục rờ ban đầu của cô ấy, nhưng lại không có vẻ thiếu thông minh. Ngay cả tuyến tình cảm của nam nữ chính biên kịch cũng viết rất có sức dẫn, cô không thể tin đây là do một biên kịch nam viết.

"Bảo Châu à, đây có hàng chuyển phát nhanh cho em." Chu Hiểu Nam cầm một gói hàng, đi tới để vào tay Trịnh Bảo Châu, "Lát nữa em mở ra xem, với cả ngày kia đừng quên chụp ảnh tạp chí. Ngay mai không có việc thì có thể không đến phòng làm việc."

"Dạ chị Hiểu Nam." Trịnh Bảo Châu thuận mắt liếc gói hàng chuyển phát nhanh, thấy người gửi viết một chữ "Lâm".

Cô thoáng cái tình hết cả người, mở gói hàng chuyển phát nhanh ra.

Bên trong quả nhiên xếp mười bức ảnh ký tên của Lâm Tử Khâm gửi! Hơn nữa mười tấm còn khác nhau! Thế này người ta chọn làm sao được!!

Cô kích động trái ảnh ra bàn, hướng chúng nó chụp con ảnh, gửi cho Khúc Trục: "Tôi nhận được ảnh ký tên của Lâm Tử Khâm nè, ơ ye!"

Khúc Trục vừa tan làm, mở wechat với Trịnh Bảo Châu, liền thấy mười Lâm Tử Khâm khác nhau đang ống ẹo nhìn anh.:)

—

[1] Đại nữ chủ: Dòng phim xoay quanh cuộc đời của nữ chính từ sự nghiệp đến tình yêu

[2] Ngôn ngữ mạng, chủ yếu để chỉ người con gái không mưu mô, không cá tính, trắng trẻo và đáng yêu.

Chương 61: Anh nói anh thích em

Khúc Trúc trả cô một câu: "Cậu lấy nhiều ảnh ký tên của anh ta thế làm gì? Dán lên trừ tà à?"

Trịnh Bảo Châu:..... Lần trước Dao Dao bảo tôi lấy cho nó, lúc ấy cậu cũng ở đây còn gì!

Khúc Trúc: À....Vậy cậu nhân gì gửi cho nó đi

Trịnh Bảo Châu: Lần sau gặp đưa!

Khúc Trúc: Chuyển phát nhân đi, nếu cậu ngại phiền thì tôi có thể giúp cho

Trịnh Bảo Châu:.....

Trịnh Bảo Châu: Không cần, tôi tự gửi được!)

Trịnh Bảo Châu đem ảnh chụp gói lại nguyên vẹn, bảo lễ tân gửi đi

Hai ngày kể Trịnh Bảo Châu hoặc là xem kịch bản, hoặc là chụp tạp chí, nhìn thì không có việc gì, nhưng thời gian mỗi ngày thời gian đều được sắp kín. Bên phía JS động tác cũng nhân, đã bắt đầu treo quảng cáo của Trịnh Bảo Châu ở trung tâm thương mại, trên trang web chính thức cũng thay ảnh Trịnh Bảo Châu hết.

Lúc Mạnh Nhã Hâm dạo trung tâm thương mại, thấy biển quảng cáo của Trịnh Bảo Châu ở cửa hàng của JS, còn đặc biệt chụp lại cho cô, đăng vào nhóm: "Quả nhiên là nữ minh tinh! Có phải nên phát lì xì không ta?"

Trịnh Bảo Châu thuận tay phát một bao lì xì to trong nhóm.

Mạnh Nhã Hàm: Cảm ơn nữ minh tinh!

Trịnh Bảo Châu gửi một meme lên nhóm, Chu Hiểu Nam lại nhắn tin cho cô: "Bảo Châu, bên này có cái một lễ thời trang mời em tham dự, em có muốn tham gia không?"

Chị gửi nội dung và thư mời sự kiện cho Trịnh Bảo Châu, buổi lễ thời trang này mỗi năm đều tổ chức, lực ảnh hưởng trong các loại sự kiện không tính là lớn, nhưng mỗi năm vẫn có không ít minh tinh tham gia.

Trịnh Bảo Châu: Được á, tham gia một chút không tốn mấy thời gian, còn thêm được ít độ nhận diện

Chu Hiểu Nam: Chị cũng nghĩ vậy, nhưng là sự kiện này Tôn Tịnh cũng đi..... Chị sợ hai người chửi nhau ở hiện trường

Dẫu sao Trịnh Bảo Châu từng là một diễn viên quần chúng có thể mảng thẳng nữ chính ở phim trường.

Nghe Tôn Tịnh cũng tham gia, Trịnh Bảo Châu xác thật hơi dị ứng, nhưng cô không thể trừng phạt mình vì Tôn Tịnh: "Yên tâm, chỉ cần chị ta không chọc em, thì không đến mức."

Chu Hiểu Nam:..... Rồi, lần đầu em dùng thân phận nữ minh tinh tham gia sự kiện kiểu này, vẫn chú ý hình tượng chút ha!

Trịnh Bảo Châu: Ồ

Chu Hiểu Nam: Để chị trả lời phía ban tổ chức.

Biết Trịnh Bảo Châu muốn tham gia buổi lễ thời trang, JS lập tức cung cấp một bộ váy lễ phục cho người phát ngôn của họ, dặn cô cần phải mặc đi sự kiện. Sau khi phòng làm việc nhận được váy, Chu Hiểu Nam liền bảo team tạo hình bắt đầu nghiên cứu kiểu tóc và makeup cho buổi lễ, còn gửi mấy bản cho Trịnh Bảo Châu chọn.

Bộ váy lần này là kiểu hở lưng, để phô bày thiết kế sau lưng, team tạo hình đặc biệt thiết kế cho Trịnh Bảo Châu một búi tóc, không chỉ có thể lộ lưng, còn làm nổi bật đường cong nơi cổ cô, Trịnh Bảo Châu cảm thấy tạo hình này rất đẹp, liền chốt bản này.

Hôm sự kiện nhiệt độ không cao mấy, Trịnh Bảo Châu dọc đường vẫn luôn mặc áo khoác, tới hiện trường bước lên thảm đỏ, mới cởi áo khoác ra. Đây vẫn là lần đầu tiên Trịnh Bảo Châu bước trên thảm đỏ, tuy không phải sự kiện lớn, nhưng phóng viên và khán giả ở hiện trường đều rất nhiệt tình, cô vừa xuống xe ông kính ở đó liền đồng loạt chĩa vào cô, đèn flash lóe lên liên tục.

Trịnh Bảo Châu lúc trước có tập huấn cấp tốc, khi vừa xuống xe đôi mắt nhiều đèn flash như vậy còn có chút không quen, nhưng thích ứng ánh đèn rất nhanh, dừng lại mỉm cười trước ông kính.

Hai bên thảm đỏ trừ phóng viên, còn có các fans và trạm tự đi vào bằng đủ loại thủ đoạn, Trịnh Bảo Châu kính ngạc phát hiện thế mà có Tiểu Nguyên Bảo giữ lightboard tiếp ứng cho cô! Cô vẫy tay riêng với các fan đáng yêu của cô, rồi mới đi tiếp về phía trước.

Ký vào bảng ký tên xong, người chủ trì dẫn cô vào hội trường, chỗ ngồi trong hội trường đều được sắp xếp, Tôn Tịch vị trí ở chính phía trên cô, cách rất gần.

Tôn Tịch đến nơi sớm hơn Trịnh Bảo Châu, đã ngồi vào chỗ, khi thấy Trịnh Bảo Châu tới, chỉ nghiêng đầu liếc cô một cái, sau đó lại cười nói với người ngồi cạnh. Trịnh Bảo Châu cũng không phản ứng cô ta, tự ngồi xuống ghế, Chu Hiểu Nam gửi cho cô rất nhiều ảnh raw thảm đỏ vừa này, cô chọn vài cái, gửi hết vào nhóm nhỏ của cô.

Mạnh Nhã Hàm:!!! Đẹp!

Sầm Đồng Đồng:!!! Đẹp!

Khúc Trục: Ủ.

Mạnh Nhã Hàm: Ủ là ý làm sao?

Khúc Trục:..... Ý trên mặt chữ

Khúc Trục: @Trịnh Bảo Châu, cậu tham gia sự kiện ở đâu

Trịnh Bảo Châu vừa share một định vị lên nhóm, liền nghe thấy bên ngoài lại ồ lên, không biết là mình tin nhắn nào tới. Rất nhanh, đáp án công bố, Lâm Tử Khâm mặc một thân thời trang cao cấp đi đến giữa vòng vây của một đoàn nhân viên công tác.

Lâm Tử Khâm vai rộng eo thon chân dài, khí chất cũng rất thanh lãnh, mặc đồ hiện đại kỳ thật rất đẹp, có cảm giác của quý công tử. Chỗ của anh ngay cạnh Tôn Tịnh, còn gần Trịnh Bảo Châu hơn.

Lâm Tử Khâm đi tới, chào Trịnh Bảo Châu: "Lâu rồi không gặp."

"Lâu rồi không gặp." Trịnh Bảo Châu cũng cười với anh, "Đúng rồi, còn chưa cảm ơn anh gửi ảnh cho em hôm trước, bạn bé trong nhà thích lắm."

Lâm Tử Khâm vừa cười vừa ngồi xuống ghế: "Không có gì."

Trịnh Bảo Châu nói: "Chỉ là anh gửi mười bức ảnh khác nhau, làm chị em chúng nó suýt nữa đánh nhau để cướp ảnh."

"....." Lâm Tử Khâm im lặng một lúc, mới mở miệng lần nữa, "Là anh nghĩ không hết, căn bản anh nghĩ kỹ mười bức ảnh khác nhau thì hào nhoáng hơn."

"Ha ha ha ha em trêu anh thôi."

Tôn Tịnh ở bên cạnh nghe lỏm Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm nói chuyện phiếm, cô ta biết hai người họ hai chung đoàn phim 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, quen nhau cũng chẳng kỳ lạ, nhưng không nghĩ quan hệ của họ lại

tốt đến vậy.

"Hai ta chụp chung bức ảnh đi?" Trịnh Bảo Châu cầm di động hỏi Lâm Tử Khâm. Lâm Tử Khâm gật đầu nói: "Chụp ảnh với người đẹp là vinh hạnh của anh."

Trịnh Bảo Châu mở ra camera làm đẹp: "Cảm ơn anh đẹp trai!"

Cô giơ di động xoay người, chụp máy phô với Lâm Tử Khâm, sau đó gửi ảnh vào nhóm.

Trịnh Bảo Châu: [Hình ảnh] Lâm Tử Khâm cũng tới! Ngồi ngay trước tao!

Mạnh Nhã Hàm: Gato [chán]

Sầm Đồng Đồng: Gato [chán]

Mạnh Nhã Hàm: Từ từ, bên cạnh Lâm Tử Khâm có phải Tôn Tịnh không vậy??

Trịnh Bảo Châu:..... Mà ý chân ái Tôn Tịnh nữa, có góc nhỏ xíu vậy mà cũng nhận ra cô ta

Mạnh Nhã Hàm: Team Tôn Tịnh hôm nay đăng hình lên Weibo! Còn mua hot search vị trí cao, tao nhận ra váy của cô ta!

Trịnh Bảo Châu:..... À.

Mạnh Nhã Hàm: Mà sao mà không đăng ảnh thăm dò lên Weibo?

Trịnh Bảo Châu: Chắc đang chỉnh, chỉnh xong sẽ đăng, thăm dò có sắp xếp nhiếp ảnh gia của bên tao

Mạnh Nhã Hàm: Thế là được rồi, vậy tí mà lên chụp thêm mấy tấm ảnh của Lâm Tử Khâm rồi gửi vào nhóm nhé [đáng yêu]

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sự kiện bắt đầu liền cất điện thoại, buổi lễ thời trang này là buổi trao giải của ban tổ chức, tuy rằng giải thưởng này ra ngoài chả ai biết, nhưng đối với mình tính mà nói cũng chẳng sao cả, dù sao đi thăm đồ là tăng được độ nhận diện. Thời gian sự kiện không dài, lúc kết thúc Trịnh Bảo Châu vẫn theo người chủ trì rời khỏi hội trường.

Sự kiện tổ chức ở một khách sạn, ngoài khách sạn hằng còn nhiều phòng viên vây quanh, hình như định chờ mình tính đi ra, chặn lại phòng viên.

Tôn Tịnh chính là một trong số người bị chặn.

Thời điểm Trịnh Bảo Châu ra tới, thấy Tôn Tịnh bị truyền thông vây quanh, cô nhìn thoáng qua, cũng không tính ở lại, phủ áo khoác cho mình chuẩn bị đi, bỗng nghe thấy phía Tôn Tịnh hô nhỏ một tiếng.

Trịnh Bảo Châu quay đầu lại nhìn sang, Tôn Tịnh hôm nay mặc một bộ váy cúp ngực dài quét đất, vừa rồi không biết có phải có phóng viên xô đẩy cô ta, một chân cô ta giẫm phải váy. Cúp ngực vốn đã thấp, bị giẫm như vậy suýt chút nữa giẫm tuột cả váy xuống, sắp sửa bị lộ hết. May cô ta phản ứng nhanh, kịp thời kéo lại ngực áo, một tay khác vẫn luôn che trước ngực.

Những phóng viên vừa nãy còn bắn câu hỏi như súng liên thanh lúc này chẳng nói năng gì, toàn dùng ống kính chĩa vào ngực cô ta chụp, Tôn Tịnh vẫn luôn che, kêu bọn họ đừng chụp, nhưng lúc này còn ai nghe vào.

Trịnh Bảo Châu cũng không biết nhân viên bên cạnh Tôn Tịnh chạy đi đâu, giờ còn chưa ra cứu net, cô đẩy mấy phóng viên trước mặt ra, cởi áo khoác của mình, đắp lên người Tôn Tịnh.

"Mấy người có đạo đức nghề nghiệp tí được không hả? Chụp ngực nữ mình tính làm gì?" Trịnh Bảo Châu quay đầu nhìn đám phóng viên, "Bảo mấy người đừng chụp không nghe thấy sao?"

Các phóng viên hơi sửng sốt, rồi lại bắt đầu chụp cô, còn có nam phóng viên làm như vô tội, tự biện mình: "Vừa rồi chả phải cô ta cố tình lộ ra để hút mắt

à? Bọn tôi chỉ thỏa mãn cô ta, ok?"

Trịnh Bảo Châu quả thật nực cười trước lý do không biết xấu hổ này: "Vậy bây giờ anh cũng cố tình lộ ra tôi xem xem? Tôi cũng thỏa mãn anh ok?"

Tôn Tịnh chưa bao giờ nghĩ, Trịnh Bảo Châu sẽ che trước mặt cô ta, đưa áo cho cô ta vào lúc này.

Nam phóng viên bị Trịnh Bảo Châu cà khịa vẫn không phục, lại bắt đầu chằm ngòi ly gián: "Không phải cô có thù với Tôn Tịnh à, cô ở đây ra mặt cho cô ta cái gì? Muốn ké fame hả?"

Anh ta thấy lễ phục của Trịnh Bảo Châu hở lưng, lại chìa vào lưng cô, xúc phạm đủ đường.

"Xin lỗi nhường đường," Tiếng Khúc Trục đột nhiên vang lên ở phía trước, Trịnh Bảo Châu còn chưa phản ứng lại, một chiếc áo khoác mang theo hơi ấm đã phủ lên vai cô. Cô ngơ ngác nắm cái áo trên vai, ngược lên nhìn Khúc Trục từ trên trời rơi xuống.

Sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ mình vừa gửi điện vị, anh liền tới đây sao?

Khúc Trục không chờ cô hoàn hồn, đã giúp cô ngăn đám phóng viên vây quanh, kéo cô ra ngoài. Người đại diện của Tôn Tịnh lúc này cũng vội vã chạy tới, cùng mấy trợ lý hộ tống cô ta rời đi.

Trợ lý của Trịnh Bảo Châu vội vã đuổi theo Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, dẫn họ tới cạnh xe chờ bên ngoài. Khúc Trục tiếp tục dắt Trịnh Bảo Châu ngồi vào xe, đóng cửa bên phía anh.

Tài xế lập tức lái đi, rời xa những ánh đèn flash chói mắt, cảm xúc của Trịnh Bảo Châu mới dần dần bình tĩnh lại. Khúc Trục vẫn đang dắt tay cô, cô liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt của họ, hỏi Khúc Trục: "Sao cậu lại ở đây?"

Khúc Trục nói: "Cố ý tới tìm cậu."

"Nhưng cậu vào khách sạn kiểu gì? Không có bảo vệ chặn cậu à?"

"Có." Khúc Trúc nhìn cô nói, "Tôi nói tôi là nhân viên phòng làm việc của cậu, bọn họ liền cho tôi vào."

"....." Trịnh Bảo Châu thoáng cạn lời, "Để vậy á?"

"Ừ."

"....." Trịnh Bảo Châu lại quan sát ánh, dáng người này diện mạo này, xác thật dễ dàng lẫn vào đám sao nam.

Chú Hiểu Nam thấy hai người nói xong rồi, nhìn thoáng qua đôi tay nắm chặt cửa hộ, ngẩng đầu hỏi Trịnh Bảo Châu: "Này có chuyện gì vậy?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Tôn Tịch giảm phải vậy, suýt nữa lộ hàng, đám phóng viên liền chĩa vào cô ta chụp. Không biết nhân viên của cô ta đi đâu, lúc quan trọng lại chả thấy mặt."

Chú Hiểu Nam: "....."

Này..... Có phải đang mắng cả chị không đây?

Chị thân một hơi, bảo cô: "Đêm nay chắc chắn sẽ lên hot search, không chừng còn kéo theo em nữa."

Trịnh Bảo Châu phì một tiếng: "Lên thì lên, ai sợ ai. Có một chía phóng viên ghé thăm cực kỳ, làm chuyện xấu còn đẩy lý do lên đầu người khác, đúng là cười chết người."

Chú Hiểu Nam nói: "Thôi, nếu đã vậy rồi thì lo nữa cũng vô dụng, đêm nay em về nghỉ trước đi, bên hot search chị sẽ trông chừng, có gì sẽ đáp trả ngay."

"Vâng."

Ánh mắt của Chú Hiểu Nam lại lướt mấy vòng quanh người Khúc Trục: "Anh đẹp trai này là....."

"À, quên giới thiệu." Trịnh Bảo Châu nói, "Cậu ấy là bạn học cũ của em."

"Chỉ là bạn học cũ hả?" Chú Hiểu Nam liếc liếc bàn tay đang nắm cùng nhau của họ đầy ám chỉ.

Trịnh Bảo Châu rút cuộc cũng nhận ra, rút tay mình ra: "Là bạn học cũ thật mà."

"Được rồi." Chú Hiểu Nam không truy hỏi nữa, "Sếp Trịnh này, em là bà chủ của phòng làm việc, em muốn yêu đương chị cũng không quản được, hơn nữa chị cũng đâu có nói không được yêu."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Không phải, không phải cô đã bảo là bạn học cũ à!

Chú Hiểu Nam quay qua Khúc Trục cười cười: "Anh đẹp trai này ở đâu? Chúng tôi tiện đường đưa anh về."

Khúc Trục nói: "Không cần, tôi với Trịnh Bảo Châu ở cùng một chỗ."

Chú Hiểu Nam: "???"

Hay chưa, đây là định nghĩa mới của bạn học cũ hở?

"Không đúng không đúng, chị đừng hiểu lầm, cậu ta ở khách sạn của em."
Trịnh Bảo Châu hạn hán lời, "Không phải như chị nghĩ đâu?"

Chú Hiểu Nam xạo: "Chị có nghĩ gì đâu, em cuống cái gì?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Nhân viên bây giờ toàn khịa sếp như vậy sao?:)

Sau khi xe tới nông trường Ánh Sao, Trịn Bảo Châu và Khúc Trục cùng xuống xe. Trịn Bảo Châu còn khoác áo Khúc Trục trên người, Khúc Trục chỉ mặc áo sơ mi, nhìn căn bản không chống được gió rét buổi đêm.

"Cậu lạnh không?" Trịn Bảo Châu ngẩng đầu hỏi Khúc Trục một câu.

Khúc Trục nói: "Đường có vài bước chân thôi, không lạnh."

"À." Trịn Bảo Châu gật đầu, cùng anh đi vào khách sạn. Khúc Trục không về phòng anh luôn, mà là đưa Trịn Bảo Châu về, còn rót cho cô một ly sữa ấm.

Trịn Bảo Châu đang thay quần áo trong phòng, Khúc Trục hướng về phía phòng ngủ nói một tiếng: "Thay quần áo xong thì ra uống sữa trước nhé."

"Được." Trịn Bảo Châu ở trong phòng đáp một tiếng, không bao lâu liền mặc áo ngủ đi ra. Tóc cô cũng thả xuống, tùy ý xoa trên người. Giẫm dép lê đến sô pha ngồi xuống, Trịn Bảo Châu bung cốc thủy tinh uống một hớp sữa lớn, cảm giác dễ chịu hơn nhiều: "À, ấm thật, vừa nãy thật ra dạ dày hơi đau, bây giờ dễ chịu hơn rồi."

Khúc Trục ngồi bên cạnh nhìn cô: "Vậy uống hết sữa bỏ đi."

"Ừ." Trịn Bảo Châu lên tiếng, ừng ực uống hết cốc sữa. Khúc Trục thấy cô uống xong rồi, mới nói: "Tôi nhớ cậu với Tôn Tịnh có mâu thuẫn đúng không? Sao còn giúp cô ta?"

"Nghe cậu nói kia, đây là hai chuyện khác nhau, tôi không thể nhìn một nữ minh tinh sắp lộ hết hàng, vẫn thờ ơ chứ?" Trịn Bảo Châu nói tới đây, vẫn còn tức, "Cậu không biết đám phóng viên đó đâu, không biết gì là tôn trọng phụ nữ, lại còn nói cô ta cố tình lộ ra để hút mắt, đúng là buồn cười. Bọn họ không thấy Tôn Tịnh vẫn luôn dùng tay che ngực sao? Kêu họ đừng chụp vẫn cứ chụp."

Khúc Trục nghe cô nói xong, khẽ cười một tiếng: "Cậu luôn nhiệt tình như vậy

nहीं."

"Chứ sao, hơn nữa tôi với Tôn Tịnh cũng chả phải thù hằn ghê gớm gì." Trịnh Bảo Châu nói, "Nếu hôm nay đổi là tôi, tôi cũng hy vọng lúc ấy sẽ có người giúp tôi. Chỉ là không biết việc hôm nay sẽ bị họ viết thành gì nữa."

Nghe đến đó, Trịnh Bảo Châu liền nhíu mày.

Khúc Trúc an ủi cô: "Cậu đã làm được rất nhiều, không phải ai cũng có dũng khí tiến lên hỗ trợ."

Anh nhìn Trịnh Bảo Châu, ánh mắt mềm mại chưa từng có: "Cậu đừng cảm, thiện lương, ai cũng thích."

Trịnh Bảo Châu nghe câu trước khi còn định gạt đầu, thềm nghĩ cuối cùng Khúc Trúc cũng có mắt, khi nghe được câu cuối cùng, lại ngỡ ra bất thình lình: "Cậu bảo gì cơ?"

Khúc Trúc cúi đầu ghé sát vào cô, nhẹ nhàng hôn sữa trên môi cô, thì thào: "Anh nói, anh thích em."

Chương 62: Trong mắt anh, em lấp lánh hơn bất cứ loại châu báu nào

Từ nhỏ đến lớn bên cạnh Trịnh Bảo Châu không thiếu người thích cô, phần lớn đàn ông đều thích cô xinh đẹp, nhưng Khúc Trục lại nói cô đừng cảm thẹn lương, làm ai cũng thích.

Trịnh Bảo Châu vốn đã mụ mị, bị Khúc Trục hôn một cái, đầu óc càng ngừng hoạt động. Anh hôn rõ ràng là nhẹ như vậy, ngay cả giọng anh cũng khẽ khàng, nhưng rơi vào người Trịnh Bảo Châu, vẫn như đâm thẳng vào trái tim.

Hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cái hôn của Khúc Trục lướt qua là ngừng, môi anh rời khỏi môi Trịnh Bảo Châu, nhưng cũng không cách cô quá xa. Anh hơi ngược mắt nhìn cô, như đang chờ đợi gì đó, ánh mắt Trịnh Bảo Châu cuối cùng cũng dần dần có tiêu cự, một lần nữa tìm lại hơi thở.

Máu toàn thân dường như đều dồn lên đỉnh đầu, Trịnh Bảo Châu cảm giác rõ mặt và lỗ tai mình bắt đầu nóng lên. Hơi thở của Khúc Trục bao trùm cô, khiến tim cô mất không chế đập nhàn hơn, cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt đẹp trai bản phóng đại của Khúc Trục: "Anh đang tỏ tình với em à?"

"Đúng vậy." Khúc Trục trả lời không cần nghĩ.

Trịnh Bảo Châu lại ngờ ra một chút: "Trước kia không phải anh ghét em lắm à?"

Khúc Trục nói: "Trước kia em cũng ghét anh còn gì? Đổi thành trước kia anh

hôn em, chắc hẳn bây giờ em đã chó ăn tát rồi?"

"....." Trịnh Bảo Châu nghĩ lại, hình như đúng như anh nói.

Khúc Trúc thấy cô không nói lời nào, lại tự nói tiếp: "Trước kia anh không đủ hiểu em, lại tự cho là đúng mà lý giải em, em đã sâu sắc kiểm điểm. Mà ngày nay ở chung, khiến anh một lần nữa hiểu biết em, cũng phát hiện rất nhiều điểm đáng yêu của em ....."

Trịnh Bảo Châu ngắt lời anh: "Dừng cảm, thiện lương?"

"Đúng vậy."

"Chó nên anh thấy em không đẹp?"

"....." Khúc Trúc im lặng một lúc, nâng tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc dài bên mặt cô, "Trước kia anh cho rằng em chỉ đẹp, nhưng hiện giờ anh biết, trên người em có rất nhiều chỗ còn hấp dẫn hơn xinh đẹp. Em thông minh kiên cường, kiên trì với lý tưởng của mình, cho dù có nhiều khó khăn cũng không thể đẩy ngã em. Em còn có một tâm lòng trắc ẩn đáng quý, sẽ không thờ ơ khi người khác gặp khó khăn. Khi nhỏ em viết trong bài tập làm văn, hy vọng em có thể trở thành người sáng lấp lánh như Tô Minh Mỹ, hiện tại em làm được rồi rồi. Trong mắt anh, em lấp lánh hơn bất cứ loại châu báu nào."

Trịnh Bảo Châu hơi mím môi, bị anh nói đến chớp mũi cay cay.

Cô cuối cùng cũng được biết thế nào là làm văn level A+, cô Trương năm đó chằm chằm là nơi có sách sách có chứng.

"Em, em vẫn chưa được như anh nói." Trịnh Bảo Châu bị Khúc Trúc khen đến ngượng ngịu quay đi, không dám nhìn thẳng đôi mắt tình cảm chân thành của anh lúc này.

Khúc Trúc hơi cong môi, vén lọn tóc đen của cô ra sau tai, thấy lỗ tai cô đỏ bừng. Anh cố ý ghé sát tai cô, khẽ thào thì bên tai cô: "Những gì anh nói

còn chưa bằng một phần nghìn cái tốt của em."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cứu với! Trai thẳng khoa tự nhiên giết người!!!

Khúc Trúc lại hôn một cái lên lỗ tai đỏ như xuất huyết của cô, rồi hỏi: "Thế nên, quý cô Trịnh Bảo Châu bằng lòng chấp nhận lời tỏ tình của anh chứ?"

"....." Trịnh Bảo Châu hít sâu một hơi, cực lực bình ổn trái tim đang đập cuồn cuộn của mình, "Cũng, cũng được."

Khúc Trúc cười nhẹ một tiếng, nhìn cô như muốn nói gì, di động Trịnh Bảo Châu đặt trên bàn bắt đầu rung lên liên hồi. Khúc Trúc quay đầu liếc qua, Trịnh Bảo Châu cũng nhân đó cầm điện thoại lên.

Chu Hiểu Nam gửi rất nhiều tin nhắn cho cô, đều là hình chụp từ Weibo. Trịnh Bảo Châu click mở ra, chuyện tối nay Tôn Tịnh thiếu điều lộ hàng quả nhiên đã lên hot search, còn có tài khoản marketing định hướng dư luận rằng cô ta cố ý làm thế để tạo drama — tuy cuối câu có dấu chấm hỏi, nhưng trong bụng có ý gì người sáng suốt nhìn cái là biết.

Những người qua đường ăn dưa vốn chẳng chú ý buổi lễ thời trang này, giờ cũng bị hot search này hút tới, sầm soi ảnh chụp. Fans của Tôn Tịnh tuy không ít, nhưng vì duyên với người qua đường của Tôn Tịnh vốn là bình thường, lúc này căn bản không đo được số lượng lớn người ủa vào.

Chu Hiểu Nam: Em cũng lên hot search, chúc mừng, Trịnh Bảo Châu tức giận mắng phóng viên.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Trịnh Bảo Châu tự mình vào Weibo, hot search của cô xếp dưới cái của Tôn Tịnh hai hàng, có phóng viên đăng một đoạn video hiện trường, chính là đoạn Trịnh Bảo Châu chất vấn phóng viên có đạo đức nghề nghiệp không.

Hot search của cô kể cũng không thể nói là hot search đen, bởi vì liên hệ với chuyện của Tôn Tịnh, có thể nhân chứng làm rõ đầu đuôi sự việc. Dân mạng ăn dưa thấy cô nhiệt tình trưng nghĩa, mắng quá đúng, nhưng một bộ phận khác có góc nhìn xảo quyệt, nói rằng cô ăn "bánh bao thịt người" của Tôn Tịnh, lợi dụng chuyện người ta suýt lộ hàng để ké fame.

Trịnh Bảo Châu đã sớm biết kiểu suy 1 ra 3 của giang cư mạn, lúc này có người nói như vậy cô cũng không thấy lạ. Cô vốn định đáp trả, nhưng ngắm lại như thế sẽ phải khui chuyện Tôn Tịnh lộ hàng ra lần nữa, bèn bỏ ý định.

Cũng may bên Tôn Tịnh vẫn luôn xóa hot search giảm độ nóng, còn gửi đơn luật sư cho nam phóng viên cứ chụp cô ta. Không biết có phải là chiến lược team PR của cô ta không, Tôn Tịnh đăng một Weibo, hướng đề tài về việc "Tôn trọng phụ nữ" "Xúc phạm phụ nữ", trên mạng cũng ngày càng nhiều phái nữ lên tiếng ủng hộ cô ta.

Trịnh Bảo Châu cũng tăng fan theo.

Xem ra người làm ơn thì vẫn được trả ơn.

Khúc Trục cũng ngồi cạnh cô xem Weibo, tài khoản Weibo của anh đăng ký từ khá sớm, nhưng rất ít sử dụng, thường chỉ dùng để đọc tin tức. Dạo gần đây, thời gian anh lãng phí trên Weibo tăng gấp bội, tất cả là nhờ cô nàng mình tình Trịnh Bảo Châu này.

"Anh em với Lâm Tử Khâm cũng leo lên hot search." Khi Khúc Trục nói lời này, vừa lúc ấn mở một bức ảnh fans chụp ở hiện trường, Lâm Tử Khâm quay đầu nói gì đó với Trịnh Bảo Châu, trong mắt đong đầy ý cười. "Hai người nói chuyện vui thật nhỉ, có cả fan CP."

Trịnh Bảo Châu hơi khựng lại, liếc qua màn hình điện thoại của Khúc Trục: "Ặc, đây là, em chỉ cảm ơn anh ấy gửi ảnh kỷ tên thôi, mấy cái ảnh này đều là P xong thêm filter, anh đừng tin!"

"Ờ, thế hả?"

"Đúng vậy, hơn nữa em có xào CP với anh ấy, fans anh ấy cũng không đồng ý, fans CP lát nữa sẽ bị và cho xem!"

"..... Anh thấy là em sắp bị và đây." Khúc Trục tìm một Weibo cho cô xem, "Fan lớn này của Lâm Tử Khâm, đã công khai tỏ thái độ không chấp nhận nữ nghệ sĩ nào đó ké fame xào CP. Em đoán cô ta nói nữ nghệ sĩ đó là ai?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Cô ta tự sướng quá ứ!" Ngón tay Trịnh Bảo Châu ấn nhanh trên màn hình vài cái, sau đó đưa cho Khúc Trục xem, "Anh xem, đêm nay lúc anh dẫn em đi cũng bị chụp! Bộ ảnh này fans sửa còn đẹp hơn cái với Lâm Tử Khâm ứ chú? Đồi ta giờ cũng có fans CP!"

"....." Khúc Trục nhìn bức ảnh chín ô fans làm, trên người Trịnh Bảo Châu khóa áo khóa cửa anh, anh nắm tay Trịnh Bảo Châu, giúp cô ngăn phóng viên, một đường ra ngoài.

Còn ghép chữ, cho dù tính cả thể giới chống lại em, anh cũng bắt chấp tất cả để mang em đi.

Khúc Trục: "....."

Sửa tốt phết.

Chu Hiểu Nam lại nhắn tin cho Trịnh Bảo Châu: "Em rất lợi hại."

Trịnh Bảo Châu: "?"

Chu Hiểu Nam chụp super topic của ba cái CP cho cô xem: "Tham dự một sự kiện, thu hoạch ba CP."

Không sai, đúng ba cái, một cái còn lại là đóa bách hợp giữa cô và Tôn Tịnh.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô đã ngộ ra, dân mạng đúng là không kén, cái gì cũng gặm được.

Trịnh Bảo Châu: Tối nay hỗn loạn quá, hay ảnh thắm đồ của em để mai hằng đăng?

Chu Hiểu Nam: Ngày mai đăng thì hơi gượng, không thì 12 giờ đêm nay đăng, tuy lưu lượng không tốt bằng giờ, nhưng hôm nay em đủ nóng rồi [ ]

Trịnh Bảo Châu:..... Được

Khúc Trục nhìn thời gian, đứng lên bảo Trịnh Bảo Châu: "Đã muộn rồi, hôm nay em cũng mệt, nghỉ sớm đi, anh về trước."

"À, được." Trịnh Bảo Châu đứng lên theo anh, đưa anh đến cửa, "Từ từ, anh quên áo khoác."

Trịnh Bảo Châu chạy vào phòng, cầm áo khoác Khúc Trục bỏ quên ra. Khúc Trục nhận áo từ tay cô, nói một câu cảm ơn.

Trịnh Bảo Châu cười đáp không có gì, lúc Khúc Trục xoay người thì gọi anh lại: "Khúc Trục!"

"Ừ?" Khúc Trục vừa quay đầu, Trịnh Bảo Châu liền nhón mũi chân ôm cổ anh, hôn chụt môi anh một cái.

Khúc Trục sững sốt, Trịnh Bảo Châu không chờ anh hoàn hồn, quăng một câu "Ngủ ngon" rồi đóng cửa lại trốn về phòng mình.

Dựa lên cửa phòng, tìm Trịnh Bảo Châu còn đập bùm bùm. A a a cô vừa hôn trộm thành công!

Tuy hôn xong bỏ chạy có hơi hèn, nhưng cũng xem như đáp lại tấm lòng của anh nhỉ!

Cô dùng mu bàn tay lạnh lạnh áp lên mặt mình, điện thoại trên bàn lại rung lên một cái. Trịnh Bảo Châu lo là Weibo lại xảy ra chuyện, vội vàng qua xem.

Lần này là Khúc Trục.

Khúc Trục: Hôn anh xong rồi chạy là có ý gì?

Trịnh Bảo Châu: [ ]

Khúc Trục: Hóa ra Trịnh Bảo Châu cũng thẹn thùng à

Trịnh Bảo Châu: [ ]

Khúc Trục ngoài cửa nhìn cái mặt cười của cô cười khẽ một tiếng, tin nhắn của Trịnh Bảo Châu đã gửi tới.

Trịnh Bảo Châu: Ý là chúc bạn trai ngủ ngon, đã hiểu chưa anh [ ]

Khóe miệng Khúc Trục lại cong thêm, trước giờ anh đúng là không phát hiện, hóa ra Trịnh Bảo Châu còn có thuộc tính ngọt ngào [1].

Anh nhắn một đoạn thoại cho Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu mở chăm đờ, liền nghe thấy giọng nói từ tin nhắn của Khúc Trục vang lên từ ống nghe: "Hiểu rồi, bạn gái."

Trái tim Trịnh Bảo Châu không yên cả đêm, nếu trong lòng thực sự có một chú nai con đam loạn, vậy chắc đam chết nghèo từ bao giờ rồi. Cô phát lại tin nhắn thoại của Khúc Trục, sau đó chạy tới chạy vào nhóm nhỏ gửi một bao lì xì to.

Đã trễ rồi, nhưng thành viên trong nhóm vừa thấy bao lì xì vẫn lập tức nháy ra.

Mạnh Nhã Hàm: Ngon! Bóc tem [Đầu chó]

Sầm Đồng Đồng: Bóc tem có ích gì, tao nhiều hơn mày [Đầu chó]

Mạnh Nhã Hàm: Tối nay Bảo Châu vội vàng lên hot search một không? Còn

đặc biệt lên phát lì xì chúc mừng thê [Đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: Không phải, không liên quan tới hot search, cái này lì xì thoát ế [Thẹn thùng]

Mạnh Nhã Hàm:!!!

Cô nàng vừa gửi xong dấu chấm than, Khúc Trục lại phát một bao lì xì vào nhóm.

Khúc Trục: Lì xì thoát ế.

Mạnh Nhã Hàm:??? Hai bạn?

Khúc Trục: Chính là cái cậu nghĩ đây

Sầm Đồng Đồng:..... Tôi trả lì xì cho hai bạn, hai bạn trở lại FA được không? [ ]

Mạnh Nhã Hàm: Ha ha ha ha ha ha ha, Đồng Đồng chuẩn bị live ăn bàn phím ở đâu đây? Nhớ ném cái link vào nhóm nhé.

Sầm Đồng Đồng không thêm phản ứng.

Mạnh Nhã Hàm: @ Sầm Đồng Đồng, 12 giờ, đừng giả chết [Đầu chó]

Lần này rút cuộc cũng gỡ Sầm Đồng Đồng sống lại.

Sầm Đồng Đồng: Cảm ơn, vừa ném hết bàn phím trong nhà rồi. [ ]

Sầm Đồng Đồng: @ Trịnh Bảo Châu @ Khúc Trục, tôi hỏi tí, hai bạn vì xem tôi ăn bàn phím mới hy sinh lớn như vậy à? Thật không cần đâu [ ]

Khúc Trục: Dương nhiên là vì thích

Sầm Đồng Đồng:.....[ ]

Mạnh Nhã Hàm: Tôi vừa chụp đoạn chat của hai bạn gửi sang nhóm game CP bên cạnh rồi, mọi người đang bắt đầu ăn mừng

Mạnh Nhã Hàm: Nhóm này đề nghị chỉ để lại Bảo Châu hoặc Khúc Trục, tôi không muốn ăn cơm chó hàng ngày đâu [Đầu chó]

Khúc Trục: Đề nghị cậu đi

Mạnh Nhã Hàm:.....

Sầm Đồng Đồng: Ha ha ha ha xúng đáng [ ]

Mạnh Nhã Hàm: @ Sầm Đồng Đồng, ngày mai đưa máy một cái bàn phím [ ]

Trịnh Bảo Châu lúc này đã nằm trên giường, cô thấy đã đến giờ, liền vào Weibo xem qua, phòng làm việc đã đăng ảnh cô đi thăm đồ. Giờ này vẫn còn không ít dân mạng vào tung hương, cô share Weibo, liền thấy Khúc Trục nhắn.

Khúc Trục: Muốn thế vẫn share Weibo, còn chưa ngủ?

Trịnh Bảo Châu:..... Anh vẫn đang nhìn trộm còn gì!

Khúc Trục: Anh không nhìn trộm, anh nhìn công khai.

Khúc Trục: Share Weibo xong ngủ đi, ngày mai việc gì không?

Trịnh Bảo Châu: Tạm thời không có

Khúc Trục: Chúng mình cùng ăn sáng?

Trịnh Bảo Châu: Được nhé!

Khúc Trục cười cười, trả lời: "Sáng mai gọi điện kêu em."

Không biết vì sao, rõ ràng chỉ là mấy chữ vuông lạnh lùng là trên màn hình, nhưng Trịnh Bảo Châu lại có thể tưởng tượng ra biểu cảm và giọng điệu của Khúc Trục khi nói lời này, sau đó nụ cười trên mặt không ép xuống nổi.

Thật thần kỳ, rõ ràng cô và Khúc Trục đã biết nhau nhiều năm rồi, vậy mà vẫn có cảm giác này? Đây là uy lực của trúc mã trên trời rơi xuống sao, vừa quen thuộc vừa có cảm giác mới mẻ?

Lại nói cô và Khúc Trục gặp lại lâu vậy rồi, cô vẫn chưa hỏi mấy năm nay một mình Khúc Trục ở nước ngoài sống thế nào.

Đầu óc cô toàn nghĩ về Khúc Trục, nghĩ nghĩ liền ngủ mất, sáng hôm sau, cô bị cuộc gọi của Khúc Trục đánh thức.

Nhìn tên người gọi trên màn hình di động, Trịnh Bảo Châu vẫn còn mụ mị, mơ màng buồn ngủ nhận điện thoại: "A lô....."

"Còn chưa tỉnh à?" Giọng Khúc Trục vang lên ở đầu bên kia, "Dậy rửa mặt đi, xuống lầu ăn sáng."

Trịnh Bảo Châu tỉnh ngay lập tức, đột nhiên ngồi phất dậy: "À, được, ngay đây!"

Cô cúp điện thoại xong bèn đi thay quần áo rửa mặt, sau đó trang điểm đơn giản, rồi ra cửa. Vừa mở cửa phòng, liền thấy Khúc Trục dựa vào hành lang chờ cô, thấy cô ra, Khúc Trục đứng thẳng người, mỉm cười với cô.

Anh cười quá đẹp, má Trịnh Bảo Châu lại bắt đầu nóng lên. Cô cố tình ho khan một tiếng, đóng cánh cửa sau lưng: "Sao anh lại đứng đây chờ em?"

Khúc Trục nghĩ nghĩ, nhìn cô nói: "Vậy lần sau nhớ mời anh vào phòng."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô im lặng một chốc, cùng Khúc Trục đi về phía thang máy: "Anh là trai khoa học tự nhiên thật à? Sao anh biết thừa thính thê?"

"Thả thính?" Khúc Trục nhìn cô, "Đó đều là lời thật lòng của anh với em."

"....." Hồng hồng, cô không dám chê trai khoa học tự nhiên là trai thẳng sắt thép nữa, "Em thấy anh chắc nhiều kinh nghiệm từ thời đi học ấy nhỉ?"

Khúc Trục nói: "Hồi đi học không phải mình luôn ở bên nhau à?"

"Ai nói, anh ở nước ngoài nhiều năm như vậy, em cũng đâu có liên hệ với anh." Trịnh Bảo Châu nói, sóng vai anh vào thang máy, "Mấy năm ở nước ngoài anh sống thế nào? Kể em nghe chút đi."

Khúc Trục hỏi cô: "Em muốn nghe cái gì?"

"Ờ....." Trịnh Bảo Châu làm bộ làm tịch suy nghĩ, "Tỷ như cô nào thích anh, hoặc anh thích cô nào đấy cũng được."

Khúc Trục nhìn cô, cười một tiếng: "Bắt đầu hỏi thăm lịch sử yêu đương của anh nhá?"

"Ừa, anh còn có lịch sử yêu đương? Ghê nha."

"....." Khúc Trục giơ tay xoa xoa tóc cô, xúc cảm mềm mại này khiến anh yêu đến nỗi không muốn buông tay, "Anh có lịch sử yêu đương gì, em biết anh yêu nhất là tổ quốc mà."

"Ha ha ha ha." Trịnh Bảo Châu bị anh nói không nhịn được cười.

Khúc Trục dắt tay cô, cùng cô ra khỏi thang máy. Nhân viên công tác dọc đường đi đều dùng ánh mắt ái muội nhìn họ, khóe miệng hơi nhếch còn lộ vẻ vui mừng của mẹ già.

"Chắc họ biết hết rồi!" Trịnh Bảo Châu hiện giờ nghĩ ngờ, có phải nhân viên toàn khách sạn đều tham gia cái nhóm gặm CP kia hay không nữa!

Khúc Trục thật ra không lắm để ý: "Biết thì biết đi, hay là em muốn yêu

đương lên lút với anh?"

"....." Yêu đương lên lút nghe cũng có chút kích thích. Cô lấy ra hai cái khẩu trang, đưa Khúc Trục một cái: "Bây giờ cho anh trải nghiệm một chút, cảm giác yêu đương lên lút với nữ mình tính là như thế nào."

---

[1] Ngạo kiều: bên ngoài tỏ ra lạnh lùng, ương bướng, cường ngạnh nhưng bên trong lại rất âm áp hay ngược ngược và dễ xấu hổ.

Chương 63: Người nhà của sếp

Bởi vì Trịnh Bảo Châu hiện giờ tốt xấu cũng là sao nữ đã lên rất nhiều hot search, không chỉ ra ngoài phải mang khẩu trang, ăn sáng cũng phải ăn trong phòng riêng.

Bữa sáng ở nhà hàng nguyên là tự phục vụ, lại bị họ biến thành gọi món. Lương Tuệ Tuệ quá rõ khẩu vị của hai người họ, trực tiếp mang món bình thường hay ăn lên cho họ: "Cô Bảo Châu, anh Khúc, em mang bữa sáng cho hai người đây ạ!"

"Ừ cảm ơn." Trịnh Bảo Châu vừa nói vừa tháo khẩu trang trên mặt xuống, sau đó cô cúi đầu, liền thấy Lương Tuệ Tuệ đặt một phần trứng hấp nhìn trái tim xuống trước mặt họ.

Trịnh Bảo Châu lặng đi, Lương Tuệ Tuệ ngược lại rất tích cực chủ động giải thích với cô: "Đây là trứng hấp trái tim sư phụ Liêu làm riêng cho chị với anh Khúc đây ạ, thử tim!"

Lương Tuệ Tuệ nói xong liền bắn tim cho Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Giờ cô mới thấy may là họ ngồi phòng riêng.

"Chúc cô Bảo Châu và anh Khúc ngọt ngọt ngào ngào, hạnh phúc trăm năm!" Lương Tuệ Tuệ chúc phúc xong, bung mâm cười tủm tỉm mà đi.

"....." Trịnh Bảo Châu xấu hổ cười với Khúc Trục một tiếng, "Ha ha, Tuệ Tuệ đạo này đang ôn thi, cố lẽ áp lực hơi lớn."

Khúc Trục nhìn cô cười một tiếng, cầm cái thìa đặt bên trứng hấp lên: "Anh thấy rất đáng yêu."

Trịnh Bảo Châu thuận miệng nói: "Em thấy anh rất đáng yêu."

Bàn tay cầm thìa của Khúc Trục hơi cứng lại, sau đó khẽ cong môi, múc một thìa trứng hấp đưa đến bên miệng Trịnh Bảo Châu: "Sau khi tốt nghiệp tiểu học không ai dùng từ đáng yêu để khen anh nữa. Há mồm."

Trịnh Bảo Châu há miệng ăn miếng trứng hấp anh dứt, sau đó nhìn anh nói: "Hình như ngọt hơn bình thường một chút, có phải sư phụ Liễu cố ý nấu ngọt không nhỉ?"

Dù gì thì hình dáng cũng làm thành hình tim rồi.

Khúc Trục lại múc một thìa trứng hấp, đưa lên miệng mình: "Có thể là vì anh ngọt đó."

"....." Trịnh Bảo Châu vốn định khĩa anh, kết quả thấy anh dùng cùng cái thìa ăn trứng hấp, lời đến miệng liền thay đổi, "Cái thìa đó em dùng rồi mà!"

Khúc Trục nhàn nhạt gật đầu: "Anh biết."

"....." Trịnh Bảo Châu chỉ cái thìa khác trên bàn, "Đó rõ ràng còn một cái!"

Khúc Trục ăn trứng xong, nhìn cô: "Hình như ngọt hơn bình thường một chút thật, xem ra là em ngọt."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô đỏ mặt quay đầu sang bên, lo ăn bữa sáng của mình.

Khúc Trục còn phải đến công ty, hôm nay chờ Trịnh Bảo Châu trễ mất một lúc, anh liền ăn qua vài thứ, rồi đứng dậy: "Anh phải đi rồi, em ăn từ từ, không cần vội."

"Hà?" Trịnh Bảo Châu ấn màn hình di động nhìn thời gian, đúng là không còn sớm nữa. Cô thả đồ trong tay xuống, nói với Khúc Trục: "Không để em đưa anh đi, lái xe sẽ nhàn hơn, anh có thể ăn thêm tí nữa!"

Khúc Trục cười cười, khom lưng hôn lên môi Trịnh Bảo Châu một cái: "Anh no rồi, cảm ơn chiêu đãi."

Trịnh Bảo Châu chờ ra tại chỗ.

Trong mắt Khúc Trục còn mang cười, lấp lánh như ánh sao: "Em ăn nhiều một chút, không cần vội, anh đi trước."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh đi ra ngoài, trên má còn nóng bừng.

..... Thế này không được! Chỉ bị anh hôn cái đã đỏ mặt, sau này làm thế nào!

..... Không, cô cũng không có ý đồ!

Trịnh Bảo Châu bưng cốc nước chanh lạnh trước mặt, uống ừng ực, hạ nhiệt bằng phương pháp vật lý.

Khúc Trục thường là người đầu tiên đến công ty, nhưng hôm nay anh chậm công xong, Tề Thịch đã ngồi bên trong. Thấy Khúc Trục đi vào, Tề Thịch tức khắc tỉnh người: "Lão Khúc, tối qua ông làm gì đây? Hôm nay đến muộn thế?"

Khúc Trục vô cảm trả lời anh: "Muộn à? Còn một lúc nữa mới muộn mà."

"So với ông ngày thường thì là muộn rồi!" Tề Thịch nói đoạn đứng lên, đến trước mặt anh, ngữ khí mờ ám hơn nãy nhiều, "Hai ta biết nhau lâu rồi, ông không cần phải giấu tôi. Hot search tối qua tôi thấy rồi, ông ở cùng cô Bảo Châu cả đêm phải không?"

"....." Khúc Trục im lặng một lát, kéo ghế ở chỗ mình ngồi xuống, "Đúng là cùng nhau."

Mặc dù Tề Thịch vừa nói chắc nịch, nhưng lúc này nghe Khúc Trục chính

miệng thừa nhận, anh ta lại bị đá kích: "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Tề Thỉnh nhin lặng nhìn anh một hồi, rồi hỏi dò: "Hôm qua tôi thấy trên mạng đều nói ông là nhân viên phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu, chừng nào thì ông thành người phòng làm việc của họ thế hả?"

Khúc Trục nói: "Người nhà của sếp, cũng được coi là người của phòng làm việc thật."

Tề Thỉnh: "....."

Nên đúng là cái anh ta nghĩ sao? Khúc Trục công khai đây sao!

"Lão Khúc..... Ông là, yêu đương với cô Bảo Châu hả?"

Khúc Trục kinh ngạc nhìn anh ta: "Hai ta nói lâu như thế, giờ ông mới hiểu ra?"

"....." Tề Thỉnh lau mặt, dù anh ta sớm đã thấy họ có gì đó, nhưng bên nhau thật, anh ta lại nhất thời không tiêu hóa được. Ngay lúc anh ta lau mặt, thì thấy giáo sư La đầu bạc đi tới.

Tề Thỉnh lập tức gọi nạn nhân này lại: "Giáo sư La, thầy biết Khúc Trục có bạn gái chưa!"

Bước chân thoăn thoắt của giáo sư La dừng lại, đứng lại nhìn họ: "Tiểu Khúc có bạn gái?"

"Đúng!" Tề Thỉnh trả lời còn tích cực hơn Khúc Trục.

"Tốt." Giáo sư La chỉ trầm ngâm một giây, liền gạt đầu, "Tiểu Khúc cũng tới tuổi rồi, cả ngày nhốt mình trong phòng thí nghiệm cũng không được, nên yêu đương."

Khúc Trục lúc này mới xen một câu: "Cảm ơn giáo sư La."

Khúc Trục vẫn luôn là thân nhân giáo sư La đặc biệt quý mến, giờ nghe bảo anh có bạn gái, bản thân cũng tò mò đối tượng anh yêu: "Là cô gái thế nào?"

"Rất là xinh đẹp!" Tề Thỉnh ân cần cầm di động của mình tới, "Chỗ em có ảnh, em cho thầy xem."

Giáo sư La đỡ mắt kính trên mũi, ngó nghiêng bức ảnh Tề Thỉnh phóng to vài lần: "Ừ, cô gái này đẹp thật, trông có chút giống mình mình ấy, Tô Minh Mỹ."

Tề Thỉnh kính ngạc nhìn ông: "Thầy còn biết Tô Minh Mỹ ư?"

Giáo sư La khịt mũi: "Có gì lạ đâu, em biết lúc trước Tô Minh Mỹ nổi tiếng cỡ nào không? Rạp chiếu phim cả nước đều chiếu phim của cô ấy, cửa hàng văn phòng phẩm trước cửa trường tiểu học đều dán poster của cô ấy."

"..... À, là em nhà quê."

Giáo sư La ngược mắt nhìn anh ta một cái: "Nhưng bạn gái của Khúc Trục mà, sao em lại có ảnh người ta?"

"..... Em lưu trên mạng về á!" Tề Thỉnh vội vàng bảo vệ trong sạch, "Cô Bảo Châu này, cũng là nữ mình mình đó!"

"Ồ?" Giáo sư La nghe anh ta nói vậy, lại nhìn bức ảnh trên điện thoại, "Chả trách lại xinh thế."

Dứt lời ông nhìn Khúc Trục, như là bỗng nhiên hiểu ra gì đó: "Thảo nào lúc trước giáo sư Vương trong viện bảo giới thiệu đối tượng cho em, em chưa nghĩ đã từ chối, hóa ra là thích nữ mình mình. Ảnh mắt cao ha."

Khúc Trục cười một cái, bảo ông: "Giáo sư La thầy hiểu lắm, Bảo Châu là bạn từ bé của em."

Giáo sư La ngăn người, sau đó gạt đầu nói: "Thôi, lão Vương đừng mơ nữa, chồi non ưu tú, đều bị đặt sẵn từ nhỏ rồi."

Trịnh Bảo Châu lúc này mới chậm rì rì ăn xong bữa sáng, mang khẩu trang lên phòng, Vừa ngồi xuống sofa, liền nhận được yêu cầu kết bạn trên WeChat. Trịnh Bảo Châu mở lên, đổi phương gửi tin nhắn xác minh tới là "Tôi là Tôn Tịnh".

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô không biết Tôn Tịnh từ đâu hỏi được số wechat của cô, nhưng suy xét hai giây vẫn kết bạn với Tôn Tịnh.

Sau khi thêm bạn, Tôn Tịnh chủ động tới khều cô: "Áo khoác của cô còn ở chỗ tôi, cô cho địa chỉ, tôi gọi người đưa cho cô."

Trịnh Bảo Châu mới hiểu, hóa ra là vì trả áo.

Cô thoáng thở phào, gửi địa chỉ phòng làm việc cho Tôn Tịnh. Sau đó Tôn Tịnh không nói gì nữa, Trịnh Bảo Châu cũng không có chủ động tìm cô ta. Trong thời gian này vì công tác, cô không cố định thứ ba đến nhà thầy Cát học nữa, đều là có rảnh thì qua. Hôm nay cô thấy cũng không có việc gì, liền gọi điện cho thầy Cát, xác định thời gian với ông xong, dọn dẹp một chút rồi đi học.

Buổi chiều Tôn Tịnh gọi người đưa áo của cô tới phòng làm việc, như là sợ thiếu cô sao đó, Trịnh Bảo Châu bảo lễ tân đặt áo trong văn phòng, lần sau tới phòng làm việc cô lấy.

Cũng không biết lộ thông tin ở đâu, Trịnh Bảo Châu còn đang học, mẹ cô đã gọi điện tới, hỏi có phải cô với Khúc Trục yêu nhau.

Trịnh Bảo Châu giật khóe miệng, hỏi bà: "Mẹ nghe ai nói?"

Tô Minh Hỉ nói: "Đồng Đồng, nó nói tới qua con với Khúc Trục công khai trong nhóm, còn phát lì xì!"

"....." Cô còn chưa bắt Sầm Đồng Đồng ăn bàn phím, mà con bé đã mách đến chỗ mẹ cô rồi! Sao, muốn để mẹ cô làm gậy đánh uyên ương à!

Sầm Đồng Đồng để không ăn bàn phím đúng là không từ thủ đoạn!

"Mẹ, đúng thế ạ, nếu mẹ muốn phản đối....."

"Vì sao mẹ phải phản đối?"

"....." Bà vừa hỏi, khiên Trịnh Bảo Châu ngỡ ra. Ặc, cũng đúng, từ nhỏ mẹ cô đã rất thích Khúc Trục.

"Con cũng không biết vì sao mẹ phản đối, con nói là nếu....."

"Không có nếu, con yêu đương với Khúc Trục cho tử tế." Tô Minh Hỉ cắt lời cô, "Người ta lần trước đã nói với mẹ và bà ngoại con....."

"Đợi chút, mẹ, từ từ đã." Lần này đổi thành Trịnh Bảo Châu cắt lời bà, "Anh ấy nói gì với hai người?"

"Chính là nói thích con đó." Tô Minh Hỉ nói, "Ha, bằng không con nghĩ bọn mẹ nhả ra cho con làm xằng làm bậy trong showbiz kiểu gì được? Còn không vì Khúc Trục bảo đảm với mẹ, nói nó thích con, sẽ ở bên con, bảo mẹ không cần lo lắng. Khúc Trục là mẹ nhìn từ nhỏ tới lớn, con người nó mẹ biết, nó nói như vậy, cũng coi như cho bọn mẹ một viên thuốc an thần."

"....." Trịnh Bảo Châu trầm mặc hồi lâu, "Đây là chuyện lúc nào?"

"Lần trước con tới đưa xe lăn cho bà ngoại ấy." Tô Minh Hỉ nghĩ dù sao bây giờ hai đứa cũng ở bên nhau, liền nói hết chuyện khi trước, "Lúc ấy Khúc Trục nói chưa thổ lộ với con, bảo bà với mẹ đừng cho con biết, nó nói nó muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói với con."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trúc lên chơi chiếu sau lưng cô?

Tô Minh Hỉ kể với Trịnh Bảo Châu xong, lại mấy phần tò mò hỏi: "Thế cơ hội thích hợp nó tìm được là gì? Tối qua? Mẹ với bố con thấy ảnh hai đứa trên hotsearch đây."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Kể từ khi mẹ cô biết chơi Weibo, cô cảm giác mình không còn riêng tư trước mặt bà nữa rồi.:

"Đám phóng viên này quá tồi, hôm qua con làm rất đúng," Tô Minh Hỉ nói tiếp, "Mẹ đã nói gì? Thành bé Khúc Trúc này đáng tin, người ta nói sẽ ở bên con, thì sẽ làm thật. Con xem trường hợp tối qua, là nó che chở con thoát khỏi vòng vây phóng viên đúng không?"

Trịnh Bảo Châu bỗng ngây người, Tô Minh Hỉ không nhắc, cô còn không nghĩ nhiều, lúc này nói vậy, trong lòng cô dâng lên từng đợt âm áp.

Khúc Trúc không hề nói gì với cô, tối qua anh cũng chỉ hỏi cô ở đâu, rồi tới ngay. Anh cũng không biết lúc sau sẽ xảy ra chuyện, anh chỉ muốn đến với cô, gần cô thêm một chút mà thôi.

Như lời hứa của anh vậy.

"Thôi mẹ không làm con trẻ học nữa, lần sau có rảnh kêu Khúc Trúc cùng sang nhà bà ngoại ăn cơm, bà ngoại con nhớ thành bé lắm."

"À..... Được ạ." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại xong, ngượng ngùng nói với thầy Cát một tiếng, "Là mẹ em, có tí việc nhà."

Cát Hoàng Nghị này giờ vẫn luôn ngồi ở đây, từ đôi câu của cô cũng nghe ra đại khái: "Bảo Châu, em với cậu trai lần trước tới đây yêu nhau hả?"

Trịnh Bảo Châu không ngờ, ngay cả người đức cao vọng trọng như thầy Cát, cũng thích ăn dưa: "Đúng ạ, mới thôi ạ."

Cát Hoàng Nghị cười gật đầu, trên mặt còn ra vẻ tán thán: "Thằng bé đó được đấy, tuy thầy lớn tuổi rồi, nhưng nhìn người vẫn chuẩn. Em với cậu ta ở bên nhau, thầy cũng yên tâm."

Cát Hoàng Nghị dẫu sao cũng là trường bồi, tán gẫu với trường bồi về vấn đề này, Trịnh Bảo Châu cũng hơi ngại: "Thầy Cát, thầy đừng gheo em như mẹ em nữa."

"Rồi." Cát Hoàng Nghị hiên từ nở nụ cười, "Người trẻ tuổi các em đúng là da mặt mỏng, thầy không nói nữa. Hôm nay cũng khá khá rồi, học đến đây thôi, nhân vật ấy em đã nắm khá chắc rồi, tự mình cân nhắc thêm là được."

Hôm nay Trịnh Bảo Châu đặc biệt tới thảo luận với ông về nữ chính phim mới, khoảng thời gian này cô tự đọc kịch bản, khi nghiền ngẫm nhân vật cũng gặp phải một số vấn đề, có những cái cô không rõ nên xử lý thế nào, Cát Hoàng Nghị đều giảng giải cho cô. Mỗi lần nghe thầy Cát giảng bài, Trịnh Bảo Châu đều cảm thấy nút thắt được giải, đương nhiên cũng giống thầy Cát nói, tự cô phải nghĩ nhiều luyện nhiều, học cách thông hiểu đạo lý.

Từ chỗ thầy Cát về, Trịnh Bảo Châu về thẳng khách sạn. Buổi tối cô và Khúc Trục hẹn nhau ăn cơm, cô gọi đồ ăn trước như hôm bữa, để phòng bếp làm xong đưa lên phòng cô.

Sau đó xắn tay áo đến công ty Khúc Trục đón anh tan tầm.

Tê Thịnín phát hiện, Khúc Trục dạo này không tích cực tăng ca tí nào!

"Lão Khúc, sao hôm nay ông lại tan tầm đúng giờ?" Tê Thịnín cùng Khúc Trục quét mặt trước máy chấm công, ra khỏi công ty, "Quả nhiên yêu đương sẽ khiến người ta sa đọa!"

Khúc Trục nghiêng đầu nhìn anh ta một cái: "Cảm giác sa đọa thật tốt, đáng tiếc ông không cảm nhận được."

Tê Thịnín: "..... Tạm biệt."

Khúc Trục yêu vào, không chỉ có độc, còn vừa chua vừa thú! Quả thật không muốn chung một chỗ với cậu ta một giây nào hết!

Tề Thính vừa quẹt cái xe đạp công cộng, liền thấy một con xe quen thuộc trở tới.

Xe dừng trước mặt Khúc Trục, gương mặt của Trին Bảo Châu lộ ra nơi cửa sổ xe hạ xuống: "Em tới đón anh ta tìm nê!"

Tề Thính: "....."

Vì sao lại để anh ta thấy cảnh này! Anh ta đi sớm hơn chút là tránh được kiếp này rồi!

Anh ta đầy bụng cảm phẫn quay đầu nhìn về phía Khúc Trục: "Lão Khúc, ông lại còn để bạn gái tới đón ông ta tìm, tôi kình!"

Trին Bảo Châu quay qua anh ta nói: "Là tự tôi muốn đến, hi hi!"

Tề Thính: "....."

Cô Bảo Châu cô có tự giác làm một phú bà được không! Hơn nữa bây giờ cô là nữ minh tinh đó!

Khúc Trục cậu ta có tài đức gì chứ!

"Cô Bảo Châu, tôi bảo nhé anh chàng này không chiền được, đàn ông chỉ thích người hồ hững với mình, như vậy mới có khả năng cảm nhận phục, cô đối xử tốt với cậu ta, cậu ta chỉ thấy cô không có tính kình chiền thôi!"

"..... Vậy sao?" Trին Bảo Châu sờ cằm, nghiêm túc suy tư.

"Em đừng nghe anh ta nói bậy." Khúc Trục liếc Tề Thính một cái, kéo cửa ghế phụ ngồi vào, "Anh thấy anh ta nhìn quá, ngày mai anh sẽ nói với giáo sư La, chia một phần việc của anh cho anh ta, như vậy anh có thể hằng ngày

ăn tối cùng em."

Trịnh Bảo Châu vui vẻ nói: "Được nhé!"

Tề Thịnh: "???"

Đây việc người nên làm sao?

Cặp đôi lưu manh này.:

Chương 64: Em đột nhiên nhớ ra, trong gara có...

Vườn công nghệ cách nông trường Ánh Sao rất gần, lái xe không đến vài phút. Khúc Trục ngồi trên ghế phụ, nghiêng đầu nhìn Trịnh Bảo Châu bên cạnh: "Sao lại muốn đón anh tan tầm thế?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Em muốn tới thì tới thôi."

Khúc Trục cười một tiếng, nhìn cô bảo: "Tuy anh không ngại ăn cơm mềm, nhưng về sau không cần tự đi đâu, ở trên phòng chờ anh là được."

Trịnh Bảo Châu liếc anh qua khe cửa, quẹo trái ở ngã tư phía trước: "Chờ sau này em ra ngoài đóng phim, anh muốn em đón em cũng không đón được."

Khúc Trục ngẫm thấy lời cô nói không sai, liền sửa lời: "Vậy tầm này ngày mai anh vẫn chờ em tới hả?"

"Ha ha ha ha." Trịnh Bảo Châu bật cười, bản tình ca trên xe còn chưa phát hết, xe đã tới gần khách sạn. Trịnh Bảo Châu chạy xe đỗ vào gara, một bên cởi dây an toàn một bên hỏi Khúc Trục: "Nhưng em đón anh mỗi ngày, có gây ảnh hưởng tới anh không?"

Khúc Trục cũng mở chốt dây an toàn trên người, nghiêng đầu nhìn cô: "Đối với anh thì không ảnh hưởng gì, nhưng đối với tinh thần và thể chất của đồng nghiệp anh thì có thể."

"Phụt." Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, chống cằm làm bộ suy tư, "Thế hay là em không đón anh nữa?"

Khúc Trục nói: "Cũng được, nhưng anh ăn ít cơm mềm, em lấy gì đền anh?"

"Ôa, anh là nhân viên nghiên cứu, lại không biết xấu hổ gì cả." Nhưng mà cô thích, "Vậy anh nói xem, anh muốn đền thế nào?"

Khúc Trục nghĩ nghĩ, hơi mở tay ta, nhìn Trịnh Bảo Châu: "Hay em ôm anh một cái?"

Trịnh Bảo Châu thực sự không nghĩ anh đưa ra yêu cầu này, buồn cười nhìn anh: "Anh là nhân tài cao cấp du học về, thế mà lại thích ôm ôm hôn hôn bay cao cao như trẻ con hả?"

Có thể do tính cách lãnh đạm trước giờ, bị Trịnh Bảo Châu cười vào mặt, Khúc Trục cũng cũng không biến sắc: "Vậy em muốn ôm anh một cái không?"

"Không, dị lắm ha ha ha."

Khúc Trục cũng cong khóe miệng theo cô: "Không ôm? Anh không thích câu trả lời của em, cho em một cơ hội nói lại lần nữa."

"Được được được, ôm anh ôm anh." Trịnh Bảo Châu thò người tới gần, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy vòng eo thon chắc của Khúc Trục. Tư thế này khiến mặt cũng tự nhiên dán lên ngực Khúc Trục, Trịnh Bảo Châu cọ cọ vòng ngực rắn rỏi dày rộng của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vang lên trong đó.

Cơ thể nam và nữ khác nhau rất nhiều, trước kia Trịnh Bảo Châu ôm bạn nữ, chỉ thấy thơm tho mềm mại, hiện tại ôm Khúc Trục, lại cảm nhận một cách trực quan về thể trạng và lực lượng của phái nam.

Ôm lên có cảm giác rất là an toàn.

"Xúc cảm ôm anh thích thật." Trịnh Bảo Châu bình luận một câu. Tiếng cười khẽ của Khúc Trục rơi xuống đỉnh đầu, anh hạ tay thuận thế vòng lấy Trịnh Bảo Châu: "Xúc cảm ôm em cũng không kém."

"Chỉ không kém sao?"

"Không ôm ai khác, không có so sánh."

"..... Dẻo miệng thật đấy."

Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu nhìn Khúc Trục, trong mắt lấp lánh ý cười, Khúc Trục nhìn mà ngứa trong lòng. Anh không kìm được, hơi nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô.

Trịnh Bảo Châu mới đầu còn cứng người, nhưng rất mau đã bị Khúc Trục làm cho nhõn nhạo.

Cô không hiểu, vì sao trai thẳng khoa tự nhiên lại làm nghề vậy, đây là bản năng đàn ông sao?

Khúc Trục hằng còn thăm dò giữa môi lưỡi của Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu lại nhẹ đẩy Khúc Trục ra, Khúc Trục chống trán cô, khẽ thở gấp hỏi: "Sao vậy?"

Trịnh Bảo Châu đôi mắt ngó lên tường: "Em bỗng nhớ ra, trong gara có camera."

"....." Khúc Trục lặng đi một giây, sau đó khàn khàn cười một tiếng, "Vậy ta trở về phòng."

Trịnh Bảo Châu lấy hai cái khẩu trang trên xe, đưa cho Khúc Trục một cái. Khúc Trục không muốn đeo lắm: "Anh đâu phải sao, không ai biết anh."

Trịnh Bảo Châu vừa mang khẩu trang vừa nhìn môi anh: "Kể cũng không phải ý đó, chỉ là bây giờ môi anh toàn là sơn của em."

"....." Khúc Trục soi vào gương chiếu hậu trong xe, trên môi đúng là bị lem sơn của Trịnh Bảo Châu, anh dùng ngón cái nhẹ nhàng lau lau, muốn đem sơn lau sạch, kết quả sơn môi lại lem ra khóe miệng, còn bắt mắt hơn vừa nãy.

Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh nhìn anh, hưng phấn chớp chớp mắt: "Trông

anh thế này, thật là gợi cảm. Anh rất hợp màu sơn này á."

Khúc Trục nhìn cô một cái, Trịnh Bảo Châu thấy anh không nói chuyện, lại càng hăng hái: "Trong phòng em còn nhiều màu lắm, về em cho anh thử nhé, xem màu nào nào hợp với anh nhất?"

Khúc Trục bỗng dí sát vào cô, trong tiếng trầm thấp loáng thoáng một tia nguy hiểm: "Vậy phải xem em dùng cách nào thử cho anh."

"....." Trịnh Bảo Châu luống cuống chân tay đẩy anh ra, mở cửa trốn xuống xe. Rồi xa hơi thở của Khúc Trục, cô mới thở một hơi thật dài.

Aiz, đàn ông đúng là không trêu được.

Khúc Trục mang khẩu trang, cũng xuống xe. Hai người cùng nhau về phòng, thu thập qua một chút liền ngồi xuống ăn cơm chiều. Trịnh Bảo Châu bung bát, vừa ăn cơm vừa lướt Weibo, ngâm cứu động thái showbiz.

Khúc Trục ở đời điện nhìn cô: "Lúc ăn cơm đừng xem điện thoại."

"Vâng vâng." Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu lên, mỉm cười với Khúc Trục, "Em nhìn anh thì được chứ gì, anh đẹp hơn điện thoại nhiều."

Khúc Trục gạt đầu: "Sự thật mà."

Trịnh Bảo Châu chê một câu trong bụng, di động bên cạnh lại rung mấy lần liên tiếp. Trịnh Bảo Châu cúi đầu liếc một cái, thấy Mạnh Nhã Hâm nhắn tới: "Là Mạnh Nhã Hâm, chắc có việc."

Cô đem mở tin lên, thấy thiệp mời Mạnh Nhã Hâm gửi.

Mạnh Nhã Hâm: Thứ bảy tuần sau Ngụy Vũ tổ chức đám cưới ở khách sạn Định Áu, mày với Khúc Trục có đi không?

Mạnh Nhã Hâm: Vì thân phận mày bây giờ hơi nhạy cảm, cho nên bọn họ bảo tao hỏi mày giúp

Mạnh Nhã Hâm: Lý Tuệ Hân trong nhóm cứ cue mày vào, rớt cuộc lúc trước có tin đồn Nguyệt Vũ là người mày thích mà không có được.....

Trịnh Bảo Châu:..... Phải!!!

Mạnh Nhã Hâm: Ha ha ha ha mày đừng tức làm gì, dù sao bây giờ mày cũng có Khúc Trục đây thôi [đầu chó] tao đề nghị hai đứa mày đi, không tức chết thì cũng làm nó chưa chết luôn [đầu chó]

Trịnh Bảo Châu: Tao hỏi Khúc Trục xem đã

Cô ngước mắt nhìn Khúc Trục ngồi đối diện: "Mạnh Nhã Hâm nói thứ bảy tuần sau Nguyệt Vũ kết hôn, bọn họ hỏi chúng ta có đi không."

Khúc Trục nói: "Anh thế nào cũng được, ngày đó em có rảnh không? Nếu em muốn đi, anh đi cùng."

"Bây giờ em cũng không chắc, em bảo với họ là không chắc trước vậy." Trịnh Bảo Châu nhún vai Mạnh Nhã Hâm, rồi mặc kệ điện thoại, "Thời gian trôi nhanh thật, bọn họ cấp ba bắt đầu cười rồi."

Khúc Trục nói: "Vì tuổi bọn họ lớn hơn em."

"....." Phải nhỉ, đầu gì cô mới mười bốn đã lên cấp ba.

"Nguyệt Vũ chính là gã lần trước Lý Tuệ Hân nói, từ chối thư tình của em hả?" Khúc Trục thình lình hỏi một câu, Trịnh Bảo Châu thối nĩa phun hết cơm trong miệng,

"Khụ, lần trước em đã bảo anh rồi, là anh ta viết thư tình cho em bị từ chối, còn trả đũa!"

"Ừ, có thể thấy da mặt cậu ta rất dày." Giọng Khúc Trục không nghe ra cảm xúc gì, "Làm chuyện như vậy, còn mặt mũi mời em tham gia hôn lễ, gửi tiền mừng cho cậu ta."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Đệch, nghe vậy cô tham gia thì lỗ quá rồi!

"Nhưng nếu em không đi, lỡ mọi người lại tưởng vì năm đó yêu thầm, anh ta kết hôn em tan nát cõi lòng?" Trịnh Bảo Châu càng nghĩ càng có khả năng, "Không được, năm đó em chưa kịp bác bỏ tin đồn, lần này không thể làm lời đồn lên men nữa! Em muốn cho họ thấy, Trịnh Bảo Châu em là người phụ nữ Ngụy Vũ còn khướt mới với được!"

"....." Khúc Trục ngồi đối diện nhìn cô một lát, nhin không bật cười. Trịnh Bảo Châu thấy anh cười đến rung cả bả vai, đá chân anh dưới bàn: "Anh cười cái gì? Em nói không đúng sao?"

"Em nói rất đúng." Khúc Trục cười nói, "Anh ủng hộ em."

"Hừ!"

"Em muốn đi nhớ bảo anh, anh đi với em."

"Ừm ừm."

Trịnh Bảo Châu tuy trong bụng ghét Ngụy Vũ, hay Lý Tuệ Hân cố ý phát tán tin đồn, nhưng nghĩ đến sao cũng là hôn lễ của người ta, âm ỉ cũng không hay. Vì thế cô suy nghĩ một biện pháp chiết trung, quyết định cùng người yêu khâm tốn âm thầm làm màu trước mặt bọn họ.

Lần trước Khúc Trục âm thầm mặc đồ đôi với cô cũng không tệ, lần này cô chuẩn bị mua hai bộ lễ phục đôi, mặc đến hôn lễ của Ngụy Vũ. Thân là đại diện của JS làm cô liên hệ người phụ trách nhân hiệu JS trước, nói nhu cầu của mình với cô ấy.

Tham gia hôn lễ cần lễ phục không có gì lạ, nhưng cô muốn hai bộ, còn là một nam một nữ, còn muốn kiểu cặp đôi..... Xin lỗi chứ, người phụ trách muốn không nghĩ nhiều cũng không được!

Mặc dầu trong lòng tò mò muốn chết, nhưng cô ấy cũng ngại hỏi trực tiếp, chỉ có thể giúp Trịnh Bảo Châu chọn lễ phục trước: "Lễ phục nữ là cô mặc phải không ạ? Số đo của cô bên chúng tôi đã có, nhưng phải cung cấp số đo của bên nam nữa mới được, chúng tôi sẽ sửa theo kích cỡ xong trước hôn lễ."

Số đo? Tuy Khúc Trục cô ôm rồi, cũng hôn rồi, nhưng còn chưa luyện được bản lĩnh dùng mắt với tay đo được kích cỡ.

"Kích cỡ tôi đo xong sẽ báo cô, phiền cô chọn giúp chúng tôi mấy kiểu trước được không?"

"Được ạ." Người phụ trách nghĩ nghĩ, bổ sung thêm, "Hoặc cô có thể dẫn bạn nam tới trực tiếp cửa hàng, tôi sẽ sai người chuẩn bị lễ phục trước, hai người tới chọn kiểu dáng xong chúng tôi có thể hỗ trợ đo kích cỡ luôn."

"Hay đó, phiền cô rồi sếp Tạ!"

"Không cần khách sáo, cô chốt thời gian rồi báo thẳng cho tôi là được."

"Tốt quá." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, liền gửi tin nhắn cho Khúc Trục, hỏi anh ngày nào có rảnh. Vì trong giờ làm Khúc Trục không thể dùng di động, nên cô cũng không chờ anh trả lời, lại tiếp tục đọc kịch bản của mình.

Cao Bác Vân đã thông báo ngày mai cô đi thử trang, thuận tiện gặp nhà sản xuất. Kịch bản của Trịnh Bảo Châu chỉ có một phần, cô đọc đi đọc lại mấy lượt, kịch bản cô rất thích, lúc trước Cao Bác Vân chỉ nói với cô phần của nữ chính, tuyển truyện của nam chính kỳ thật cũng viết rất hấp dẫn.

Nam chính là một thương nhân yêu nước, mặt ngoài có vẻ ôn nhuận khiêm tốn, thật ra lại là một kẻ 'bạch thiết hắc'[1] lòng dạ thâm sâu, luôn chiu toàn giữa các thế lực. Bởi vì từng chịu ơn của cha nữ chính, nên sau khi nhà nữ chính phá sản, vẫn âm thầm trợ giúp nữ chính, hai đường thẳng song song cũng theo đó mà giao nhau.

Tên biên kịch này Trịnh Bảo Châu tuy không quen thuộc, nhưng cô tra cứu một chút thì phát hiện, mấy bộ phim hot hit lúc trước đều có tên anh ta. Anh ta đặc biệt am hiểu viết cảnh quyền mưu, cảnh tình cảm cũng nắm bắt tốt hơn nhiều nam biên kịch, Trịnh Bảo Châu rất xem trọng kịch bản này.

Xem ra đạo diễn Cao vẫn có ánh mắt chọn kịch bản đây.

Đương nhiên, vẫn phải cảm ơn anh ta có xuất phát điểm tốt, không thì tài nguyên tốt như này, cũng không đến tay một đạo diễn mới như anh ta.

"Bảo Châu ơi, lần trước chụp hình tạp chí, vlog kêu em quay vẫn còn chứ?"

Chú Hiểu Nam nhấn Trịnh Bảo Châu một tin, Trịnh Bảo Châu lấy di động, nhấn lại chỗ chỉ: "Còn, muốn đăng ợ?"

Chú Hiểu Nam: Ừ, bên tạp chí sắp lộ hai bức ảnh, cho nên muốn em đăng vlog hâm nóng trước.

Trịnh Bảo Châu: Được ợ, khi nào?

Chú Hiểu Nam: Mai kia đi, xác định thời gian xong chị báo, em cứ chuẩn bị trước.

Chú Hiểu Nam: Ngày mai đừng quên đi thử trang, chị sẽ lái xe đến đón em đúng giờ.

Trịnh Bảo Châu mới đầu cảm thấy tự lái xe đi cũng được, dù sao lúc trước cô vẫn như vậy làm, kết quả tư tưởng này bị Chú Hiểu Nam phê bình một hồi, nói bây giờ cô đã không còn là vai quần chúng ở phim trường nữa, cũng phải có tí mặt mũi, không người khác thấy lại cười chớ.

"Hơn nữa, dù em không cho trợ lý đi theo, mỗi tháng họ vẫn được nhận tiền lương."

Câu này của Chú Hiểu Nam hoàn toàn thuyết phục Trịnh Bảo Châu.

Hôm thứ tư, bên cạnh Trịnh Bảo Châu có Châu Hiểu Nam và một trợ lý đi theo, xuống xe dừng ngay Lâm Tử Khâm. Hai người đều biết đôi phương đang bàn nam nữ chính, nên cũng không có nhiều bất ngờ, chào hỏi xong liền cùng nhau đi vào. Cao Bác Vân thấy họ tới cùng nhau, bắt đầu bà tám hăng say: "Hai người có hẹn trước không vậy? Thế này mà bị chụp, CP của hai người chẳng phải thành thật? Mà vậy cũng được, có lợi để phim thêm hot."

Trịnh Bảo Châu nhắc nhở anh: "Không phải chú đạo diễn Cao, bộ phim chiếu trước của anh là 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, nữ chính phim đây không phải tôi, phim chiếu nên xào CP nam nữ chính chứ?"

"..... Đúng là làm người ta đau lòng, Bảo Châu ơi, cô mới vào chèo nhuộm showbiz mấy ngày, sao đã rần rần mấy cái quy tắc ngầm thế?"

"....." Trịnh Bảo Châu nói, "Vi tôi cũng là dân mạng ăn dưa mà."

Lâm Tử Khâm cười một tiếng, nói với Trịnh Bảo Châu: "Đừng để ý cậu ta, mình đi hóa trang trước đi."

"Vâng," Trịnh Bảo Châu theo Lâm Tử Khâm đi phòng hóa trang, đạo diễn Cao Bác Vân bị quăng ra sau, thật không có tôn nghiêm mà.

Hôm nay hiện trường còn có chuyên viên phục trang, đo kích cỡ cho Lâm Tử Khâm và Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu tuy còn chưa ký hợp đồng chính thức, nhưng cũng chắc tám chín phần, quần áo nữ chính trong phim rất nhiều, lúc trước Cao Bác Vân nói sẽ có rất nhiều đồ đẹp là không lừa cô. Toàn bộ quần áo của cô đoàn phim sẽ may đo riêng, cho nên cần chuẩn bị trước.

Trước đây Trịnh Bảo Châu làm diễn viên quần chúng, quần áo đều là đồ người khác từng mặc, có thể lấy một bộ sạch sẽ đã là không tồi. Lúc đóng Diệp Linh, thật ra thì có đồ diễn riêng cho cô, nhưng cũng không phải may đo, hiện tại nháy lên thành nữ chính, quần áo được may đo, hơn nữa còn nhiều bộ đến vậy!

Khó trách ai cũng liều mạng leo lên, chiến trường danh lợi thật sự căm dỗ.

Lúc cô và Lâm Tử Khâm ngồi hoá trang, còn cùng nhau giao lưu kịch bản, giữa lúc đó nhà sản xuất và cùng một vài người phụ trách sáng tạo có qua nhìn một cái, chào hỏi, hai người lại tiếp tục hoá trang.

Nam hoá trang đơn giản hơn nữ, Lâm Tử Khâm tạo hình xong, Trịnh Bảo Châu còn đang vẽ mắt. Trong phim cô có mấy trạng thái, tạo hình tương ứng cũng sẽ thay đổi, hiện tại đang thử là đại tiểu thư ngày thơ hồn nhiên giai đoạn đầu.

Diện mạo của Trịnh Bảo Châu thuộc loại minh diễm, đẹp ấn tượng, Cao Bác Vân ban đầu tìm cô diễn Diệp Linh, cũng từng lo khí chất của cô sẽ không hợp với nhân vật thanh lãnh đầy tiên khí như Diệp Linh, nhưng cuối cùng hiệu quả lại rất được.

Trịnh Bảo Châu rất linh hoạt, hơn nữa có điểm cộng diễn xuất, có thể nắm bắt khí chất nhân vật một cách khéo léo.

Đại tiểu thư dân quốc lần này cũng vậy, cô tạo hình xong thay đổi biểu cảm, cho dù chưa thay trang phục diễn, cũng đã thể hiện được cảm giác ngày thơ hồn nhiên ấy.

"Không tồi, không tồi." Cao Bác Vân rất vừa lòng tạo hình này, hơn hở cong hết cả miệng, "Rất đẹp, thầy Lâm thấy thế nào?"

Lâm Tử Khâm cũng cảm thấy đẹp: "Ừ, cô Trịnh rất linh hoạt, nhân vật này không chừng lại hợp với cô ấy."

Chuyên viên trang điểm nói: "Thế chúng ta còn thử tạo hình giai đoạn sau không?"

"Có, anh kêu bên sản xuất lại đây xem luôn." Cao Bác Vân kêu mấy người phụ trách sáng tạo tới, nhìn tạo hình của Lâm Tử Khâm cùng Trịnh Bảo Châu, mọi người đều rất vừa lòng. Lâm Tử Khâm thì không nói, địa vị đỉnh lưu đặt ở đó, mời được anh là hot ngay, Trịnh Bảo Châu tuy là gương mặt mới,

nhưng ngoại hình của cô cực kỳ tốt, hơn nữa hiện tại có thể thấy xu thế đi lên, nhà sản xuất phim cũng rất coi trọng cô.

Mọi người không có ý kiến gì, chuyên viên trang điểm liền bắt đầu chỉnh trang cho Trịnh Bảo Châu, chủ yếu là sửa màu mắt và màu môi. Phần trang điểm của Lâm Tử Khâm không phức tạp đến thế, thật ra có thể đi rồi, nhưng anh hiển nhiên không định đi, cũng ở lại chờ tạo hình lần hai của Trịnh Bảo Châu.

Giai đoạn sau nữ chính trưởng thành, rút đi sự hồn nhiên ngây ngô, trở nên tính toán như nam chính, hóa trang rục rờ hơn lúc đầu nhiều. Tạo hình này lại khá khớp với khí chất vốn có của Trịnh Bảo Châu, chẳng qua bản thân Trịnh Bảo Châu ngọt hơn một chút, mà nữ chính thì mạnh mẽ hơn.

Thay đổi tạo hình, khi Trịnh Bảo Châu triển lãm với mọi người, ánh mắt tự nhiên thay đổi, trong đôi mắt trong trẻo cất giấu nhiều điều khó đoán, cô mỉm cười với anh, rõ ràng là đẹp đến xiêu lòng, nhưng lại giấu giếm sự bí ẩn.

"Cái này đẹp!" Cao Bác Vân kích động đứng dậy, anh ta biết mà, Trịnh Bảo Châu là cô gái định mệnh của anh ta!

Tự Trịnh Bảo Châu cũng cực kỳ thích hai tạo hình hôm nay, cô bưng bưng hứng thú gửi hai bức ảnh selfie cho Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu: Hey, mời ký nhận bạn gái hai mặt của anh [Bắn tim](chỉ để thưởng thức nội bộ, xin đừng share ra ngoài)

Lần này Khúc Trục trả lời cô rất nhanh: "Anh giấu còn không kịp, sao lại chia sẻ với người khác được."

[1] bạch thỉết hắc: dùng để chỉ một người hoặc nhân vật, trông có vẻ dễ thương và vô hại, nhưng thực chất là một người mưu mô, quyết đoán, tàn nhẫn và đáng sợ

Chương 65: Khóa không kéo được, anh giúp em

Trịnh Bảo Châu có đạo nghi ngờ, mấy năm Khúc Trục ở nước ngoài nghiên cứu chuyên ngành thừa thính.

"Lại nhắn tin với ai đây?" Cao Bác Vân thấy Trịnh Bảo Châu ngồi đó há hốc mồm nhìn di động, ở bên cạnh nói mát, "Đừng bảo lại là anh bạn học cũ lần trước đây nhớ?"

"Ai cần anh lo." Trịnh Bảo Châu khóa di động, khảy tóc mình hai cái, "Kiểu tóc búi này làm đẹp thật đấy."

Chuyên viên trang điểm đứng sau cô nói: "Để tiết kiệm thời gian nên tôi làm cái đơn giản nhất, chờ định trang chính thức sẽ làm tinh xảo hơn một chút."

Hôm nay chỉ là thử trang điểm mặt, chờ đồ diễn làm tốt, phối hợp với trang phục thì trang điểm còn phải điều chỉnh nữa. Cao Bác Vân trao đổi với chuyên viên trang điểm vài câu, rồi bảo Trịnh Bảo Châu: "Hôm nay đến đây thôi, về tôi gửi hợp đồng cho cô, cô xem xong chúng ta nhanh nhanh ký hợp đồng."

"Được." Trịnh Bảo Châu ngồi trở lại ghế, để chuyên viên trang điểm giúp cô tháo tóc tẩy trang. Bên làm phim gọi Cao Bác Vân, nói buổi tối mọi người cùng ăn cơm, Lâm Tử Khâm còn cố lịch, bèn từ chối, Cao Bác Vân cũng chối: "Tôi còn phải về phòng làm việc xem bọn họ cắt phim."

《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 tuy đã quay xong rồi, nhưng anh làm đạo diễn cũng không thể buông tay mặc kệ, vẫn cần theo sát tiến độ hậu kỳ. Nhà sản xuất thấy hai người họ không rảnh, liền nói hôm nào mọi người có thời gian lại hẹn sau.

Trịnh Bảo Châu tẩy trang trả đồ xong, đeo khẩu trang rồi theo Chu Hiểu Nam và trợ lý đi về. Giữa đường người phụ trách JS gửi tin nhắn cho cô, nói đã hẹn thời gian ngày mai chỗ họp, có thể qua thử lễ phục.

Trịnh Bảo Châu nhắn cảm ơn, rồi chạy đi tìm Khúc Trục tán phét: "Ngày mai đã hẹn thời gian rồi nhé, anh chưa quên đi thử lễ phục với em chứ?"

Khúc Trục lúc này đã tan tầm, trả lời rất tích cực: "Không quên, nhưng chỉ tham gia hôn lễ Nguyễn Vũ thôi, mà phải long trọng vậy sao?"

Trịnh Bảo Châu: Còn lâu mới vì Nguyễn Vũ, là vì trong sạch của Trịnh Bảo Châu em!

Khúc Trục cười một tiếng, Bảo Châu vẫn trẻ con đến đáng yêu: "Biết rồi, ngày mai anh sẽ gọi em dậy đúng giờ."

Lần trước Khúc Trục đứng ngoài cửa chờ Trịnh Bảo Châu, giả đáng thương, thuận lợi lấy được thẻ phòng từ chỗ Trịnh Bảo Châu. Hiện giờ anh có thể 'quang minh chính đại' vào phòng chờ người.

Anh rời giường xong gọi điện cho Trịnh Bảo Châu trước, cung cấp dịch vụ đánh thức bằng cơm, sau đó sửa soạn đầu đuôi rồi qua phòng Trịnh Bảo Châu chờ cô. Vì Trịnh Bảo Châu còn trang điểm, cho nên tốn thời gian hơn anh một chút, Khúc Trục cũng không hối, vào phòng bếp chiên trứng gà với thịt xông khói cho hai người, còn làm nóng sữa bò.

Lúc Trịnh Bảo Châu ra tới, trên bàn đã bày cơm sáng, cô còn không biết tủ lạnh của mình có nhiều đồ như vậy luôn.

"Anh làm hả?" Trịnh Bảo Châu thuận tay cầm một quả cà chua bi, nhét vào miệng, Khúc Trục vỗ mu bàn tay cô: "Rửa tay chưa?"

"Ú, tay em sạch mà." Trịnh Bảo Châu ngoài miệng nói vậy, thân thể vẫn thành thật đi vào phòng bếp rửa tay, "Anh nhét nhiều đồ vào tủ lạnh nhà em từ khi nào vậy?"

Trịnh Bảo Châu ở ngay khách sạn, một ngày ba bữa đều ăn ở nhà hàng, rất ít khi tự nấu, chỗ nên đồ trong tủ lạnh không nhiều. Khúc Trục ngồi xuống bên bàn ăn, cầm cốc sữa bò uống một ngụm: "Mua đồ cất tủ lạnh phòng anh, thuận tiện nhét một ít ở chỗ em."

"Ha ha ha." Trịnh Bảo Châu cười cười ngồi xuống đối diện anh, thử miếng trứng ốp la, "Chàng trai tay nghề không tồi nha."

Khúc Trục vui vẻ tiếp nhận lời khen: "Ừ, đọc thân 25 năm luyện ra đây."

Trịnh Bảo Châu lại bị anh trêu bật cười, trước kia cô chỉ cảm thấy Khúc Trục miệng độc, giờ phát hiện anh không chỉ biết lời ngon tiếng ngọt, còn biết nói đùa: "Anh đừng mãi nói em là diễn viên hài độc thoại nữa, em thấy anh cũng hợp làm hài độc thoại lắm á."

"Xem ra chúng ta đúng là trời sinh một đôi."

"....." Trịnh Bảo Châu im lặng một chút, lại bắt đầu ném phé liệu màu vàng ra, "Nhưng hai câu của mình tách ra nghe, có vẻ sai sai ta."

Khúc Trục nhớ lại đoạn đối thoại của họ, thời gian im lặng còn dài hơn cô: "Bình thường em đọc vừa tiểu thuyết kiểu đây thôi."

"..... Em mới không đọc!"

"Thật á? Anh không tin."

"....." Ờ thôi, cũng cất mấy trang web tiểu thuyết, thỉnh thoảng sẽ lục xem, "Vậy anh dám nói anh không xem video không khỏe mạnh không hài!"

"Video không khỏe mạnh?" Khúc Trục nghĩ nghĩ, nhìn cô hỏi, "Ý em là mấy cái muk-bang á? Ăn quá nhiều đồ dư calo trong cùng một lần, sau đó lại đi kích nôn, đúng là không khỏe mạnh."

Trịnh Bảo Châu kéo kéo khỏe miệng: "Anh còn giả vờ? Anh không chia sẻ link với anh em của anh chắc?"

"Ảnh quả tình chưa từng chia sẻ."

"À, thế là bọn họ chia sẻ với anh đúng không!"

"....." Khúc Trục buông nĩa, chống mặt bàn hơi đổ người về phía Trịn Bảo Châu, "Nếu em có hứng thú với vấn đề này, thật ra chúng ta có thể tự thân thể nghiệm xem thế nào, hẳn sẽ thú vị hơn video đó."

Trịn Bảo Châu: "....."

Té ra nhân viên nghiên cứu cũng chơi trò lưu manh!

Khúc Trục nhìn cô ngượng ngùng tránh ánh mắt mình, câu môi cười khẽ một tiếng, một lần nữa cầm nĩa lên: "Em có thể suy xét."

"Suy xét cái đầu anh!" Trịn Bảo Châu mắng một tiếng, dùng nĩa xiên quả cà chua bì, nghiền răng nghiền lợi nhai.

Hai người cùng nhau ăn bữa sáng xong liền tới cửa hàng của JS. Bởi hôm nay là hành trình cá nhân, Trịn Bảo Châu không mang trợ lý, tự lái xe chở Khúc Trục ra ngoài. Trên đường đi Chú Hiểu Nam nhắn tin cho Trịn Bảo Châu, vì cô đang lái xe không tiện xem, Khúc Trục bèn ngồi cạnh thuật lại giúp cô: "Chị ấy bảo hợp đồng bên pháp vụ đang xem, nếu không có vấn đề thì có thể ký hợp đồng luôn."

"Vâng."

Khúc Trục nhìn cô hỏi: "Là hai bức ảnh thủ trang gửi anh hôm qua à?"

"Đúng á, phim mới của Cao Bác Vân, đề tài dân quốc thương chiến." Trịn Bảo Châu vừa lái xe, vừa nói cho anh, "Kịch bản em xem một phần, cũng được lắm."

Khúc Trục cũng không muốn xen vào công việc của cô, chỉ nhắc nhở một câu: "Hợp đồng tốt nhất là em cũng tự xem xem."

"Tôi qua em đã xem qua, tuy em không phải dân chuyên, nhưng mấy năm nay ký nhiều hợp đồng rồi, vẫn có một chút kinh nghiệm." Trịnh Bảo Châu ngó anh cười một cái, "Anh yên tâm đi, pháp vụ của phòng làm việc của em là bạn của Hàn Luật, Hàn Luật hợp tác với em nhiều năm rồi, vẫn đáng tin."

"Vậy là được rồi." Nói tới đây, Khúc Trục lại không khởi nghĩ đến, hỏi Trịnh Bảo Châu học đại học đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, tuy bắt đầu từ mấy tiệm trà sữa, nhưng đối với một sinh viên không có kinh nghiệm xã hội gì mà nói, cũng là một việc rất nguy cơ. "Hồi đại học em tự khởi nghiệp, không sợ bị lừa sao?"

"Sợ chứ, cho nên làm bất cứ quyết định nào cũng phải cực kỳ cẩn thận, đặc biệt là ký hợp đồng." Trịnh Bảo Châu nói với anh, "Trước kia đúng là có người thấy em là sinh viên liền định lừa em, may em cẩn thận không trúng chiêu. Luật sư Hàn là bố em giới thiệu cho em, mấy năm nay giúp em rất nhiều. Nói vậy thì đúng là vẫn phải cảm ơn bố em, anh nói cũng không sai."

Khúc Trục mắt tự nhiên hờ một tiếng, giải thích: "Thế cũng không phải, lúc đó anh chỉ biết phẫn diện. Buôn bán vốn là không dễ, huống hồ em là nữ sinh viên, quả thật em dùng cảm và quyết đoán hơn rất nhiều, anh mắt đầu cũng không tồi."

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Ha ha, hôm nay em coi như biết, khi anh ghét một người, cô ấy làm gì anh thấy cũng sai, nhưng khi anh thích một người, dù có tự vả mặt thì cũng thấy cô ấy đúng."

Khúc Trục: "....."

Thời được rồi.

"Con người đúng là tiêu chuẩn kép." Trịnh Bảo Châu nhìn anh một cái. Khúc Trục nhướng mày: "Cái này anh không phủ nhận, không phải em cũng vậy à?"

"..... Nào có, chủ đề của vừa nãy của mình không phải kịch bản à?" Chờ nên

bóc vết sẹo thương tổn lẫn nhau lên, "Lại nói nam chính bộ phim này lại là Lâm Tử Khâm á! Em thấy em rất có duyên với anh ấy!"

"....." Khóe miệng Khúc Trục lạnh nhạt công xuống, "À, chúng ta vẫn nên bàn về chuyện buôn bán đi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô dùng khóe mắt liếc Khúc Trục một cái, hứng thú hỏi anh: "Anh sẽ không ghen nữa đó chứ? Anh nhớ mọn thật đó."

Khúc Trục nhìn cô: "Anh còn nhớ mọn hơn em nghĩ nữa đây."

"....." Không không không, về chuyện Khúc Trục nhớ mọn, năm lớp 3 tiểu học cô đã biết rồi!

Trịnh Bảo Châu không chọc Khúc Trục nữa, hết sức chuyên chú lái xe. Tới rồi trước cửa hàng JS, nhân viên cửa hàng nhiệt tình mời hai người lên khu VIP lầu hai.

"Cô Trịnh, chỗ chúng tôi chuẩn bị tổng cộng ba bộ lễ phục, cô xem thử xem." Nhân viên cửa hàng mang bao tay trắng, đẩy lễ phục đã chuẩn bị ra, "Suy xét đến việc cô tham gia hôn lễ, cho nên về màu sắc chúng tôi tránh màu đỏ màu trắng để bị đụng hàng với cô dâu, màu đen có lẽ mọi người cũng kiêng, cho nên chúng tôi chọn hồng nhạt, tím nhạt và màu vàng."

Trịnh Bảo Châu nhìn một chút, mấy cái váy đều rất đẹp, váy đẹp cô không thiếu, cho nên trọng điểm là xem lễ phục cho nam. JS chuẩn bị lễ phục nam chủ yếu là tây trang, kiểu dáng cũng sần sần như nhau, chỉ là phối màu có hơi khác — tỷ như cô chọn váy hồng nhạt, thì áo sơ mi, cà vạt cùng túi áo của nam cũng là màu hồng nhạt.

Cô nhìn qua Khúc Trục n: "Nếu em chọn hồng nhạt....."

"Không được." Không chờ cô nói xong, Khúc Trục đã cắt ngang, "Anh không cần được hồng nhạt."

"Ai nói, màu vàng kim anh còn cân được, hồng nhạt không làm khó được anh." Trịnh Bảo Châu ôm tâm tư muốn nhìn Khúc Trục mặc hồng nhạt, bắt thuyết phục anh. Nhân viên cửa hàng JS cũng ở bên cạnh hát đệm: "Đúng vậy thưa anh, kỳ thật quý ông mặc hồng nhạt cũng không kỳ quái, ngược lại là một. Hơn nữa dáng người và khí chất của anh đều cực kỳ tốt, hiệu quả lên người chắc chắn sẽ không kém."

Từ Khúc Trục vừa vào cửa, cô nàng liền để ý anh đẹp trai này, nhưng xuất phát từ lễ phép, cô nàng không thể nhìn chăm chăm vào anh. Hiện tại, rất cuộc có lý do để nhìn một cách công khai rồi!

Tuy cái nghề này của họ mỗi ngày đều phải nịnh khách, nhưng lời vừa rồi cô nàng không hề trái lương tâm, vị này đẹp trai thật, hơn nữa dáng người đúng là cái mắc áo trời sinh.

Cô nàng không biết thân phận của anh, nhưng vừa rồi cô thấy Trịnh Bảo Châu lái siêu xe chở anh ta tới..... Đây là thú vui của phú bà! Cô cũng ao ước có cái thú này quá!

Tuy trong đầu nhân viên cửa hàng đã chạy xa vạn dặm, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười chuyên nghiệp thân thiện ấy.

Khúc Trục vẫn không bị bọn họ lung lay: "Anh cảm thấy váy màu tím này đẹp nhất."

Trịnh Bảo Châu nhìn lại váy của mình, đẹp là đẹp, nhưng cô đoán Khúc Trục chọn cái này, là vì lễ phục nam bên cạnh chỉ có cà vạt và túi áo màu tím.

"Anh thích màu tím?" Trịnh Bảo Châu nhìn anh, màu tím cũng một màu quen rũ, cô còn chưa thấy Khúc Trục mặc bao giờ, "Cũng được, vậy thử bộ tím này trước đi."

"Được ạ." Nhân viên cửa hàng mở Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đến hai phòng thử đồ khác nhau, cũng đưa quần áo qua.

Trịnh Bảo Châu cẩn thận thay váy, phát hiện khóa kéo sau lưng hơi khó kéo. Cô ló đầu khỏi phòng thử đồ, muốn gọi nhân viên cửa hàng tới giúp mình kéo một chút, kết quả thấy Khúc Trục đã thay xong lễ phục, đang đứng trước gương sửa sang lại.

"Khúc Trục." Cô gọi Khúc Trục một tiếng. Khúc Trục nghiêng đầu nhìn cô, đi qua chỗ cô: "Sao thế?"

"Khóa không kéo lên được, anh giúp em kéo với."

"Được." Khúc Trục vào phòng thay đồ, Trịnh Bảo Châu liền vén tóc ra trước người, quay lưng lại.

Lần trước Trịnh Bảo Châu cởi váy trong phòng anh, bên trong còn mặc cái áo giữ nhiệt, nhưng lần này dưới váy cô không mặc gì, tấm lưng trắng nõn cứ như vậy lộ ra trước mắt Khúc Trục.

Khúc Trục đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô, hầu kết anh khẽ lăn lộn, tiến lên dùng một tay ôm lấy Trịnh Bảo Châu từ phía sau. Anh hơi cúi đầu, chớp mũi cọ qua làn da sau cổ Trịnh Bảo Châu, nhẹ nhàng ngửi ngửi. Trịnh Bảo Châu bị anh cọ ngứa, nhin không được bật cười vắn vẹo người: "Anh làm cái gì thế, em bảo anh kéo khóa giúp em mà."

"Ừ." Khúc Trục khàn khàn trả lời, một nụ hôn rơi sau cổ Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu như bị điện giật cả người, mặt không chế mà run nhẹ. Khúc Trục ôm cô chặt hơn một chút, đặt xuống một loạt những nụ hôn trên lưng cô.

"Khúc Trục, anh đừng làm vậy ở đây....." Trịnh Bảo Châu không ngờ chỉ mấy cái hôn của Khúc Trục, lại khiến cô đứng không nổi nữa rồi. Khúc Trục lật cô lại, mặt hướng vào mình lưng áp vào tường: "Thế nào là làm vậy?"

Trịnh Bảo Châu đỏ mặt, nhìn anh muốn nói gì, vừa há miệng thở dốc, nụ hôn của Khúc Trục lại chuẩn xác khóa lấy môi cô. Từ khi hai người xác định quan hệ tới nay, cũng thường thường sẽ hôn một cái, nhưng phần lớn là lướt qua liền ngừng, mà giờ nụ hôn này lại mang hơi thở xâm chiếm mãnh liệt, nóng bỏng hơn bất cứ lần nào trước đó.

Trịnh Bảo Châu hứng chịu thế công của Khúc Trục, thậm chí anh đột nhiên nhiệt tình như vậy, là bởi thấy phòng thử đồ rất kích thích ư?

Còn nói anh không xem video không khỏe mạnh!!

"Hai vị thử đồ xong chưa ạ? Có cần chúng tôi hỗ trợ không ạ?" Tiếng nhân viên cửa hàng thình lình từ ngoài vọng vào, cắt ngang hai người trong phòng thử đồ. Khúc Trục thoáng kéo giãn khoảng cách với Trịnh Bảo Châu, khéo môi nhếch lên một vòng cung đẹp đẽ, Trịnh Bảo Châu phát hoảng trong bụng, hướng ra ngoài trả lời nhân viên cửa hàng một câu: "Tôi sắp mặc xong rồi."

"Vâng, tôi ở ngay bên ngoài, có yêu cầu thì bất cứ lúc nào cũng có thể bảo tôi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Hay là cô ra chỗ khác làm việc đi ha?

Cô nhìn Khúc Trục, véo eo anh một cái: "Anh còn cười được? Chúng ta ra ngoài thế nào giờ?"

Khúc Trục duỗi tay ra sau lưng cô, chậm rãi kéo khóa lên giúp cô: "Em tìm bữa một lý do đuổi cô ấy đi là được."

"....." Trịnh Bảo Châu nói với nhân viên cửa hàng ở ngoài, "À, tôi hơi khát nước, cô lấy giúp tôi cốc nước được không?"

Nhân viên cửa hàng nói: "Tôi vừa mới đưa nước và hoa quả đến cho hai vị đây ạ."

"..... Úc." Không hổ là phục vụ cấp VIP, thật là tri kỷ.

Khúc Trục lại hôn nhẹ lên môi cô một cái, bảo cô: "Trục tiếp đi ra ngoài thôi, chỉ cần chúng ta mặt dày, thì người xấu hổ là cô ấy."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Nghe đi, đây là tiếng người à?:)

Giữ tinh thần "Tôi không xấu hổ, thì người khác xấu hổ", Trịnh Bảo Châu bị Khúc Trúc kéo từ phòng thử đồ ra ngoài. Chờ khi nhân viên cửa hàng bên ngoài thấy bọn họ ra cùng nhau, đồng tử lập tức rúng động!

Nhưng cô nàng rất chuyên nghiệp, chẳng sợ trong lòng đã động dật cấp mười, trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

Chẳng qua nụ cười hơi cứng hơn bình thường một chút mà thôi.

"Hai vị đều mặc xong rồi à?" Cô nàng không hỏi lấy một tiếng vì sao họ từ một phòng thử đồ đi ra, trực tiếp đi lên giúp họ điều chỉnh quần áo, "Cô Trịnh, cô mặc bộ này rất đẹp, màu tím làm bật làn da trắng hồng của cô đấy ạ."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Đúng vậy, sao mà không trắng hồng cơ chứ, dầu sao da mặt của cô không dày như Khúc Trúc.:)

"Anh Khúc mặc bộ này rất hợp, cà vạt màu tím là nét bút vẽ rồng điểm mắt, làm bật khí chất sang chảnh, còn thêm một thoáng thần bí."

Trịnh Bảo Châu đã không còn lòng dạ thử tiếp nữa, bèn chốt luôn bộ này: "Chúng tôi chọn bộ này."

"Được ạ." Nhân viên cửa hàng mỉm cười gật đầu, "Chúng tôi sẽ giúp hai người đo kích cỡ, sau đó điều chỉnh dựa theo dáng người của hai người, sửa xong sẽ báo với cô ngay."

Chương 66: Đẹp đôi

Trịnh Bảo Châu đo kích cỡ xong trước, ngồi trên sofa vừa ăn trái cây vừa xem nhân viên cửa hàng đo cho Khúc Trục. Khúc Trục cởi áo vest xuống, đứng đó rất là hợp tác, nhân viên mang bao tay trắng cầm thước dây đo độ rộng vai và chiều dài cánh tay cho anh, một nhân viên khác ở bên cạnh ghi chép.

Bởi vì Khúc Trục dáng người rất đẹp, hình ảnh này còn rất mãn nhãn.

Đo xong xuôi, Khúc Trục liền vào phòng thử đồ thay quần áo, Trịnh Bảo Châu cầm thẻ đi trả tiền. Nhân viên cửa hàng quét thẻ của cô, hỏi: "Cô Trịnh, quần áo sẽ sửa xong trong vòng 3 ngày, đến lúc đó cô lại đây lấy, hay là chúng tôi đưa đến chỗ cô đặt ạ?"

"Đưa đến giúp tôi nhé." Trịnh Bảo Châu lười chạy lần nữa, liền bảo họ hỗ trợ giao hàng. Nhân viên cửa hàng gật đầu đáp một tiếng được: "Vậy phiền cô để lại địa chỉ và điện thoại."

Trịnh Bảo Châu để lại địa chỉ khách sạn, vừa đăng ký xong, Khúc Trục cũng ra tới. Trịnh Bảo Châu bảo anh đợi một chút, cô thay quần áo xong, liền cùng Khúc Trục ra khỏi JS.

Nhân viên cửa hàng nhìn mãi đến khi xe họ đi xa, mới quay về trong tiệm, phục vụ có thể nói là cực kỳ chu đáo. Khúc Trục vẫn ngồi ở ghế phụ, phía trò bảo: "Vừa rồi nhân viên cửa hàng nhìn anh, cũng không biết là hâm mộ anh hay là hâm mộ em nữa."

"Phụ." Trịnh Bảo Châu liếc nhìn anh, "Sao, đại tiến sĩ Khúc rốt cuộc không dày mặt ăn cơm mềm được nữa à? Không thể nào, vừa rồi lúc ra khỏi phòng thử đồ, da mặt anh rõ là dày mà."

Khúc Trục công môi không trả lời, Trịnh Bảo Châu sợ anh có gánh nặng tâm lý thật, lại giải thích một câu: "Hôn lễ vốn là em bảo anh đi cùng, theo lý nên cung cấp đồ tham dự cho anh. Hơn nữa em còn là người đại diện của họ, tem mua quần áo ở đó có thể hưởng ưu đãi dành riêng cho người đại diện ấy."

"À." Ngữ khí của Khúc Trục nghe có chút tiếc nuối, "Vừa rồi anh nên ké ưu đãi người đại diện của em, mua thêm một bộ mới phải."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sao cô lại thấy Khúc Trục sẽ có gánh nặng tâm lý cơ chứ.:

Buổi chiều Khúc Trục nhận một cuộc gọi lại ra ngoài tăng ca một lát, Trịnh Bảo Châu ở khách sạn một mình, đăng vlog quay lúc trước lên. Ảnh tạp chí lần này do JS ở giữa bắc cầu, Trịnh Bảo Châu mới có cơ hội. 《TOMATO》 là một trong những tạp chí khá nổi về thời trang, mặc dù Trịnh Bảo Châu chỉ là lấy được trang phía trong, không phải trang bìa, nhưng vlog của cô vừa đăng lên, bình luận vẫn nổ tung.

Fans ở dưới kích động gào khóc đòi ăn, chờ ảnh đẹp nóng hổi ra lò, mà một số người thì chưa đến giậm chân, móc xia dưới weibo của Trịnh Bảo Châu, nói cô là người mới chỉ có tác phẩm gì, lại vừa có đại diện vừa có tạp chí, sức lãng xê của tư bản đúng là khác biệt.

Loại người này, fans đương nhiên sẽ xiên ra ngoài.

"Buồn cười ghê, không biết là tư bản nào lãng xê Bảo Châu, lãng xê cho cổ vai Diệp Linh mua nước tương, còn chẳng tính là nữ phụ. Tư bản này không ổn hén [Móc mũi]"

"Bức ảnh lúc trước kêu Bảo Châu phẫu thuật thẩm mỹ bị chụp khi cô ấy đóng diễn viên quần chúng trong đoàn phim! Nếu cô ấy được tư bản lãng xê vì sao còn muốn diễn vai quần chúng, trải nghiệm cuộc sống à?"

"Chắc các anh các chị ấy được tư bản lảng xê [đáng yêu] cho nên nhìn ai cũng thấy tư bản lảng xê [đáng yêu]"

"Tài nguyên tạp chí này là JS cho chị ý, vì chị ý là người đại diện! Bảo Châu lấy được đại diện thế nào ai cũng biết, ba xàm bá láp ít thôi!"

"Bảo Châu đừng để ý bọn đưa chuột muối chua ấy, chúng mình nói chuyện phúc lợi 500 vạn fans đi [đầu chó]"

Trịnh Bảo Châu thấy bình luận được like lên top này, mới giật mình phát hiện fans của cô đã sắp đạt 500 vạn. Lúc trước tăng fans cô cũng chưa phát phúc lợi gì, 500 vạn đúng là không ít, hay cũng làm một cái?

Cách 500 vạn fans còn một khoảng, Trịnh Bảo Châu quyết định suy nghĩ cẩn thận một chút.

Mà trước khi fans cô tăng tới 500 vạn, hôn lễ của Ngụy Vũ đã tới. Đầu tiên là Trịnh Bảo Châu nhận được lễ phục của cô và Khúc Trục, lễ phục sửa xong quả thật vừa người hơn trước, hiệu quả mặc lên người tốt hơn hẳn.

Khách sạn Định Âu là một khách sạn lớn năm sao của thành phố A, làm tiệc cưới ở đó cũng không rẻ, xem ra mấy năm nay Ngụy Vũ làm ăn cũng khá lắm. Hôm nay Trịnh Bảo Châu không tự lái xe, là trợ lý tới đón cô với Khúc Trục.

Lúc xuống xe, Trịnh Bảo Châu vẫn cực kỳ tự giác mang khẩu trang. Khúc Trục vì phối hợp với cô, cũng mang khẩu trang lên.

Khẩu trang cũng là một cặp.

Vừa vào khách sạn, bảng tên Ngụy Vũ và cô dâu được đặt ngay sảnh lớn, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đi theo bảng hướng dẫn lên phòng tiệc tầng hai. Lúc này phòng tiệc chưa có bao nhiêu người, vì Trịnh Bảo Châu thân phận đặc biệt, nên Ngụy Vũ xác định cô sẽ tới, cố ý đặt một phòng riêng cho đám bạn cấp ba tới dự.

Trịnh Bảo Châu ở cửa phòng tiệc dùng tên Khúc Trục đăng ký, đem phong bì đã chuẩn bị đưa qua. Người phụ trách đăng ký bóc cho cô một nắm kẹo mừng, sau đó lại nhiệt tình đưa thuốc lá cho Khúc Trục, Khúc Trục không cầm: "Cảm ơn, tôi không hút thuốc."

"Không hút thuốc à, vậy ăn thêm kẹo mừng đi, lấy may." Đồi phương lại bóc một nắm kẹo mừng nhét vào tay Khúc Trục.

Hai người cầm kẹo mừng, đang chuẩn bị sang phòng cách vách, Ngụy Vũ và cô dâu đã đi ra. Mặc dầu Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều mang khẩu trang, nhưng hai người thật sự quá nổi bật, đặc biệt là khi họ đứng cùng một chỗ.

Ngụy Vũ gần như liếc một cái liền nhận ra họ: "Trịnh..... Khúc Trục, là Khúc Trục phải không?"

Anh ta vốn định kêu Trịnh Bảo Châu, lại kịp thời phản ánh xe, kêu tên Khúc Trục. Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều nhìn về phía anh ta.

Thời cấp ba Ngụy Vũ dáng dấp cũng đẹp, thành tích cũng ổn, chỗ nên trong khóa cũng được coi là nam sinh khá được yêu thích — coi là "khá", là vì cùng khóa còn có một Khúc Trục, mà Khúc Trục gần như hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ nữ sinh.

Khúc Trục nổi thì có nổi đấy, nhưng cũng có tiếng khó ưa, chỗ nên một số nữ sinh biết khó mà lui, đánh mắt sang người đẹp trai thứ hai của khóa là Ngụy Vũ. Mọi người đều thấy anh ta dễ ưa hơn Khúc Trục, cho đến một hôm có tin đồn Ngụy Vũ từ chối Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu là nữ sinh xinh nhất khóa, hơn nữa tính cô phóng khoáng, thành tích ưu tú, thể thao cũng ổn, rất được các bạn học yêu mến.

Ngụy Vũ thế mà từ chối Trịnh Bảo Châu, việc này đương nhiên có thể nói là drama siêu to khổng lồ.

Trịnh Bảo Châu hiện tại suy nghĩ cẩn thận, đặt vào bây giờ, cái đây gọi là ké

fame! Ngụy Vũ ké fame của Trịnh Bảo Châu cô!!

Dáng dấp Ngụy Vũ bây giờ béo hơn lúc trước một chút, tóc cũng ít hơn một chút, nhưng vẫn còn tí bóng dáng hồi xưa, Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu đều nhận ra anh ta. Cô dâu đi theo bên cạnh, ban đầu cô dâu nghe Ngụy Vũ nói Trịnh Bảo Châu là bạn học cũ của chồng, cũng tới tham gia hôn lễ của họ, cô ấy không tin, cho tới bây giờ được tận mắt nhìn thấy Trịnh Bảo Châu.

Cô ấy là fans của Lâm Tử Khâm fans, tự nhiên cũng chú ý tới Trịnh Bảo Châu, nghe nói Trịnh Bảo Châu cố ý cùng xào CP ké fame Lâm Tử Khâm, cô ấy còn hơi phản cảm. Vì thế cô ấy yên lặng theo dõi weibo của Trịnh Bảo Châu, chờ cơ hội để 'hắc', không ngờ bất giác bị sắc đẹp của Trịnh Bảo Châu hấp dẫn, set ảnh mùa xuân của Trịnh Bảo Châu quá đẹp! Sau đăng cái bộ ảnh từ nhỏ đến lớn cũng quá đẹp! Còn lần trước mảng phóng viên giúp Tôn Tịnh nữa, ngẫu hết nước chấm!

Chờ cô ấy tỉnh táo lại, cô đã tự xưng Tiểu Nguyên Bảo mất rồi! :)

Tận mắt nhìn thấy Trịnh Bảo Châu, cô dâu kích động ôm miệng, vẻ mặt không dám tin Ngụy Vũ sợ cô ấy thất thố, vội vàng giải thích với Trịnh Bảo Châu: "Cái đó, cô ấy rất thích cậu, còn theo dõi Weibo cậu, cho nên thấy cậu thì hơi quá khích."

Trịnh Bảo Châu nhìn cô dâu với vẻ khá bất ngờ, điểm này cô đúng là chưa bao giờ nghĩ tới.

Cô dâu mới dù đu idol, nhưng lớn chừng này mới là lần đầu tiên thấy một mình mình ở khoảng cách gần đến thế, vật vả lắm mới miễn cưỡng mình bình tĩnh lại. Cô nàng đi đến trước mặt Trịnh Bảo Châu, thấp thỏm kích động nói: "Người thật còn đẹp hơn trong ảnh! U là trời chị đẹp quá!"

"....." Trịnh Bảo Châu không nhịn được bật cười, "Chị mang khẩu trang e cũng thấy được à?"

"Đương nhiên! Khẩu trang vốn không che được vẻ đẹp của chị mà!" Cô dâu thật thà tung hương, "Em ôm chị một cái được không ạ?"

"Đương nhiên là được." Trịnh Bảo Châu vươn tay, ôm cô dâu, "Tân hôn vui vẻ."

"Cảm ơn ạ!"

"Ờ, hai cậu sang phòng nhỏ bên cạnh trước đi, còn một lát nữa mới vào tiệc."
Ngụy Vũ thấy có khách tới bèn kêu Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đi trước,
"Các bạn lớp cấp ba của mình đều ở bên đó."

"Ừ." Khúc Trục lên tiếng, kéo Trịnh Bảo Châu đi. Cô dâu nhìn bọn họ nắm tay nhau, đột nhiên túm lấy Ngụy Vũ cạnh mình: "Anh đẹp zai vừa rồi, là bạn trai của Trịnh Bảo Châu à!"

Ngụy Vũ sững sốt, bảo với cô nàng: "Chắc là không phải, cậu ta cũng là bạn cấp ba của anh, thân mai trúc mã với Trịnh Bảo Châu."

"Còn là thân mai trúc mã á, thế thì chắc rồi không sai được!"

"..... Em đừng nói bậy bạ, truyền ra ngoài lại ảnh hưởng tới họ."

"Em không nói bậy nhé." Cô dâu nói, "Anh không thấy họ còn mặc đồ đôi đấy à? Vừa nãy đi còn nắm tay nhau."

Ngụy Vũ lại ngẩn người, nắm tay thì anh ta thấy, nhưng anh ta chỉ cho là hai người họ thân thiết, rất cuộc thì lớn lên từ nhỏ với nhau, còn về đồ đôi.....

"Hai người đó mặc đồ đôi khi nào?"

"....." Cô dâu hần hán lời nhìn anh ta, "Cà vạt với túi áo của anh đẹp zai kia, cố ý chọn cùng màu váy của Trịnh Bảo Châu, còn không phải đồ đôi à!"

Ngụy Vũ còn chưa ngấm vào đầu, đã bị lôi đi giao lưu, tạm thời ném việc này ra sau đầu.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đi về phía phòng riêng, khe khẽ thở dài: "Thời,

hôm nay tha cho Nguyệt Vũ, năm đó bị thiệt em nhin."

Khúc Trục cười khẽ một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt thấp thoáng tò mò: "Sao lại đổi ý? Không phải muốn chúng mình với mọi người là Nguyệt Vũ không với được em sao? Không phải muốn trả lại trong sạch cho em à?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Nguyệt Vũ đúng là không ra gì, nhưng cô dâu thì vô tội mà, hôm nay không phải hôn lễ của mình Nguyệt Vũ, cũng là hôn lễ của cô ấy. Em không muốn hủy hoại kỷ ức đẹp của người ta, thôi, để Nguyệt Vũ cảm ơn vợ anh ta đi."

Khúc Trục thật ra không thấy bất ngờ, anh hơi cong môi, dừng lại gõ gõ cửa phòng.

"Có phải Bảo Châu và Khúc Trục tới không?" Tiếng Mạnh Nhã Hàm vang lên từ trong phòng, "Tớ mở cửa!"

Cô nàng xung phong nhận việc đi tới mở cửa, quả nhiên thấy Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đứng bên ngoài, hơn nữa lại còn long trọng mặc lễ phục đôi!

"Má tôi ơi, hai bạn đẹp thế!!" Mặc dù hay gặp Trịnh Bảo Châu với Khúc Trục, nhưng Mạnh Nhã Hàm vẫn không thể không cảm thán một câu. Mọi người nghe cô nàng nói vậy, đều sôi nổi vươn cổ nhòm ra cửa.

Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục đi vào, cởi khẩu trang trên mặt xuống: "Xin lỗi mọi người, có phải bọn tớ tới chậm không?"

Lúc cô cởi khẩu trang thì cả phòng vang lên tiếng cảm thán rõ rành rành, cũng không biết là cảm thán cô đẹp, hay là cảm thán nữ mình tính tới thật.

Khúc Trục cũng cởi khẩu trang theo, chào hỏi người trong phòng. Mọi người lúc này mới hoàn hồn, sôi nổi đứng lên khởi sở phả, chào đón bọn họ: "Không đâu, mau tới ngồi mau tới ngồi, mọi người vừa nãy vẫn nhắc hai bạn đấy!"

Mạnh Nhã Hàm thuận thế liếc qua người đang trắng cả mặt – Lý Tuệ Hân: “Đúng vậy, đặc biệt là Tuệ Hân, ở trong nhóm cú nhắc Bảo Châu mãi, tớ còn nghĩ cậu ta yêu thầm Bảo Châu đấy.”

Lý Tuệ Hân bị điểm danh, cuối cùng cũng hoàn hồn: “Dầu gì tớ với Bảo Châu cũng làm bạn học hai năm mà.”

Một anh chàng bên cạnh không biết là ai, xấu miệng nói: “Vừa nãy tớ còn thấy Lý Tuệ Hân ngày càng xinh đẹp, bây giờ thấy Trịnh Bảo Châu mới biết cái gì mỹ nữ hàng real!”

Mạnh Nhã Hàm: “.....”

Người muốn khĩa Lý Tuệ Hân vài câu cô đây, bây giờ cũng thấy xót thay Lý Tuệ Hân.

Sắc mặt Lý Tuệ Hân quả nhiên lại thay đổi, nhưng cũng chưa nói gì, tự ngồi vào một bên không để ý tới ai. Lại có người dùng mắt soi Trịnh Bảo Châu với Khúc Trục, bất ngờ nói: “Bảo Châu, không phải cậu với Khúc Trục yêu nhau đó chứ?!”

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục năm đó đều được coi là nhân vật tiếng tăm của khóa, nhưng vì hai người có tiếng bất hòa, mọi người đều nói họ là cặp đôi không có khả năng thành người yêu nhất. Nào ngờ hôm nay...đúng là chẳng ai biết trước chuyện đời.

“Hai cậu còn đồ đời kia!” Lại có người nhìn ra chi tiết trên quần áo của họ, ở bên cạnh kinh ngạc cảm thán, “Mau kể bọn tớ nghe, là ai theo đuổi ai?”

“Chắc chắn là Khúc Trục theo đuổi Bảo Châu nhà mình rồi.” Mạnh Nhã Hàm ở cạnh chen vào một câu.

Khúc Trục gật đầu: “Ừ, là tớ theo đuổi Bảo Châu.”

Trong phòng ồ lên một hồi, Mạnh Nhã Hàm y hệt người đại diện của Trịnh Bảo Châu, lại mở miệng nhắc nhở: “Nhưng việc này chỉ người trong phòng

minh biết thôi, đừng nói lung tung ra ngoài."

"Biết rồi biết rồi." Mọi người sôi nổi đồng ý.

Lý Tuệ Hân một mình ngồi cắn hạt dưa, có một bạn nữ cũng lại nắm một nắm hạt dưa, thuận tiện ngồi xuống cạnh Lý Tuệ Hân: "Tuệ Hân, có phải trước kia cậu thích Khúc Trục không?"

Lý Tuệ Hân trợn mắt: "Ờ không nhé."

"Haiz, có gì đâu mà chối, Trịnh Bảo Châu không phải cũng bị Ngụy Vũ từ chối à?" Người nọ nói xong, bản thân cũng chả tin, "Sao tớ thấy vụ đây cứ sai sai nhỉ?"

Lý Tuệ Hân không nói chuyện, đôi phương lại nhìn chăm chăm Trịnh Bảo Châu với Khúc Trục, tiếp tục cảm thán: "Nhiều năm trôi qua rồi, Khúc Trục thế chả thấy tàn tạ đi, thậm chí còn đẹp trai hơn lúc trước! Điểm này thì Ngụy Vũ không được rồi, lại không vận động thì hai năm nữa cậu ta sẽ phát tướng ra."

Lý Tuệ Hân cũng không nhìn được mà nhìn về Khúc Trục, tốt nghiệp đã nhiều năm, Khúc Trục vẫn mang dáng vẻ khí phách hăng hái trong ấn tượng của cô ta, lần trước thấy anh ở quán thịt nướng Lilité, cô ta còn không có cảm giác mãnh liệt này, hôm nay Khúc Trục mặc lễ phục đứng giữa đám bạn học, cực kì bắt mắt.

Giống như thời cấp ba cả trường tập trung ở sân thể dục chào cờ buổi sáng, nhưng cô ta luôn liếc mắt một cái là tìm ra Khúc Trục.

Thời đi học cô ta có yêu thầm Khúc Trục, nhưng lúc ấy nữ sinh thầm mến Khúc Trục rất nhiều. Nữ sinh theo đuổi Khúc Trục chẳng bao giờ hết, mặc dù lớp 12 rồi vẫn có người đưa thư tình cho anh, khiến chủ nhiệm lớp họ tức giận chạy đi tố cáo với chủ nhiệm lớp nữ sinh đó, đừng ảnh hưởng Khúc Trục đi thi.

Khúc Trục đương nhiên không bị ảnh hưởng, hoặc nói anh chưa từng bị bắt

luận ai hay chuyện gì ảnh hưởng,

Nhưng, vì sao Trịnh Bảo Châu lại khác?

Vì sao cô tình là Trịnh Bảo Châu??

Nếu nói điều gì mà thời cấp ba Lý Tuệ Hân không thể dần lòng, thì một là Khúc Trục, hai là Trịnh Bảo Châu.

Lý Tuệ Hân gia cảnh không tồi, mặt mũi cũng xinh, từ nhỏ đến lớn cô ta luôn là đối tượng được hâm mộ. Cho đến khi cô ta gặp Trịnh Bảo Châu, lần đầu tiên cô ta hâm mộ một người.

Trịnh Bảo Châu giống như một hòn châu báu, quá bắt mắt, khi cô ở đó, mọi người chẳng còn nhìn cô ta nữa. Cũng may cô ta còn có cái chức ủy viên học tập, làm cô tìm về một chút cân bằng, nhưng vào học kỳ hai, ủy viên học tập cũng bị Trịnh Bảo Châu cướp mất!

Cô ta không hiểu..:)

Những ngày sau đó, cô ta luôn âm thầm phân cao thấp với Trịnh Bảo Châu, thành tích của hai người không khác là bao, mỗi lần thi cô ta vượt mặt Trịnh Bảo Châu, cô ta sẽ âm thầm cao hứng, nếu Trịnh Bảo Châu vượt mặt cô ta, cô ta sẽ càng nỗ lực hơn trước. Chuyện này Trịnh Bảo Châu không hề hay biết, nhưng thành tích của cô ta lại bắt giáng tiền bộ rõ rệt .....

Lúc ấy cô ta nghĩ, cô ta để ý Trịnh Bảo Châu như vậy, là vì cùng lớp với Trịnh Bảo Châu, chờ tốt nghiệp rồi, cô ta sẽ đá đít Trịnh Bảo Châu ra khỏi cuộc đời.

Thứ duy nhất cô ta không đoán được là, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh đến vậy, mọi người thần tốc tiến vào thời đại internet, Trịnh Bảo Châu vĩnh viễn có trong di động của cô ta.

Chương 67: Cậu lấy tư cách gì để nói câu này

Lý Tuệ Hân không thêm Trịnh Bảo Châu làm bạn bè, sau đó có một ngày cô ta bỗng nhiên bị kéo vào nhóm lớp. Cô ta vốn còn vui vẻ cực kỳ, cho đến khi khung chat bật lên thông báo, Trịnh Bảo Châu tham gia vào nhóm.

Khóe miệng nhếch lên của Lý Tuệ Hân tức khắc sụp xuống.

Cửa phòng bỗng bị gõ hai cái, Ngụy Vũ đẩy cửa ra, nói với họ một tiếng: "Nghỉ lễ sắp bắt đầu rồi, các cậu vào bàn trước đi."

Bạn học cấp ba tổng cộng tới mười người, Ngụy Vũ xếp họ vào một bàn. Trịnh Bảo Châu mang khẩu trang, cùng Khúc Trục ra ngoài. Bàn của bọn họ ở trong góc, kẻ cũng không khiến người ta chú ý.

Nghỉ lễ bắt đầu vào 12 giờ đúng, lưu trình cũng tựa tựa như các hôn lễ mà Trịnh Bảo Châu từng tham gia, nhưng kẻ ra phòng tiệc được bày trí rất đẹp. Bắt đầu vào tiệc Trịnh Bảo Châu mới tháo khẩu trang, Mạnh Nhã Hâm ngồi cạnh cô, hỏi một câu: "Nữ minh tinh có phải không được ăn đồ nhiều calo như này không?"

Trịnh Bảo Châu trấn định tự nhiên: "Chỉ cần người đại diện không thấy, là có thể ăn."

Mạnh Nhã Hâm cạn lời: "..... Sao mày không có tí phẩm chất nào của nữ minh tinh thế?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Khúc Trục bảo tao không cần so với các nữ minh tinh khác, anh ý bảo tao gầy lắm rồi."

Mạnh Nhã Hâm thuận thế nhìn Khúc Trục đang ngồi bên tay kia Trịnh Bảo

Châu.

Khúc Trúc thân nhiên gật đầu: "Ừ, tôi bảo thế."

"....." Rồi, mí người vui là được.

Lễ phục hôm nay Trịnh Bảo Châu mặc rất dễ lộ bụng, cô không dám ăn thả phan, mỗi món chỉ ăn mấy miếng. Ăn được một nửa thì cặp đôi mới cười lại mời rượu, vì bàn này nhiều con gái, mọi người cũng không ép uống rượu, có lòng là được.

Buổi chiều đôi tân hôn còn đặt phòng cho khách, có thể uống trà chơi mạt chược, thân nhân muốn hát karaoke, họ cũng có thể hỗ trợ đặt chỗ. Trịnh Bảo Châu và Khúc Trúc không ở lại chơi với mọi người, rời đi trước. Cô đi toilet dặm lớp trang điểm, lúc ra ngoài vừa khéo gặp Ngụy Vũ.

Trịnh Bảo Châu không biết Ngụy Vũ là tình cờ đi toilet, hay là cố ý ở đây chờ cô, cô cũng không hỏi. Cô gật đầu cười với Ngụy Vũ, đang chuẩn bị đi, lại bị Ngụy Vũ gọi lại: "Này, Trịnh Bảo Châu."

Trịnh Bảo Châu dừng lại nhìn anh ta, Ngụy Vũ có vẻ co quắp, có thể là vì giữa trưa bị rót không ít rượu, mặt anh ta hơi đỏ. Anh ta nhìn Trịnh Bảo Châu, muốn nói lại thôi: "Tôi nghe bọn họ nói, cậu với Khúc Trúc thân đôi?"

"Ừ." Trịnh Bảo Châu gật đầu thẳng tưng.

Ngụy Vũ lóe lên vẻ tự giễu trong mắt: "Thế nên năm đó cậu từ chối tôi, là vì Khúc Trúc?"

Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta một cái, bỗng nhiên cong môi cười cười: "Ngụy Vũ, hôm nay tôi đã cố ý không nhắc tới việc này, cậu còn tự đụng vào họng súng. Sao nào, bây giờ thừa nhận năm đó là tôi từ chối cậu?"

Mặt Ngụy Vũ lại đỏ hơn vừa rồi mấy phần, anh ta mím môi, như muốn cùng cô giải thích gì đó: "Việc đó không phải tôi tung tin, lúc ấy có một bạn học thấy, cậu ta bèn hỏi có phải tôi bị cậu từ chối..... Tôi, tôi cũng không rõ lúc

ấy bị làm sao, tôi cảm thấy bị cậu từ chối rất mất mặt, bèn thuận miệng nói là cậu bị tôi từ chối, không, không ngờ cậu ta kể chuyện đó cho tất cả mọi người."

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, nhìn anh ta nói: "Cậu bị từ chối mất mặt, còn tôi thì không mất mặt đúng không?"

"Không, không phải, lúc ấy tôi chỉ....."

"Khởi giải thích, cho dù là người khác tung hô ra, sau khi cậu biết cũng không đứng ra làm sáng tỏ cho tôi mà."

Ngụy Vũ mím môi không nói gì, Trịnh Bảo Châu lúc này cũng không muốn chấp nhận với anh ta. Chuyện đã qua nhiều năm, nếu không phải dạo này gặp Lý Tuệ Hân, cô ta luôn lôi chuyện cũ ra nhắc, Trịnh Bảo Châu cũng mau quên có việc này.

Cô không có nói nữa, nhắc chân chuẩn bị rời đi, Ngụy Vũ đuổi tay muốn giữ cô lại, nhưng đưa ra một nửa cũng tự ý thức được không ổn, lại thu về: "Trịnh Bảo Châu, thực xin lỗi."

Anh ta bỗng nhiên xin lỗi Trịnh Bảo Châu, có lẽ rốt cuộc có mở đầu, cậu kể tiếp anh ta nói ra nhẹ nhàng rất nhiều: "Chuyện năm đó là tôi làm sai, tôi xin lỗi cậu. Tôi biết lời xin lỗi của tôi quá muộn, nhưng kỳ thật mấy năm nay tôi vẫn nhớ chuyện đó. Lúc trước đúng là tôi yêu đuổi, lại sĩ diện."

"Cậu biết là được." Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta, "Hy vọng về sau cậu đối xử với vợ cậu, có thể giống một người đàn ông, có trách nhiệm hơn."

Bị cô gái mình từng thích nói như vậy, mặt mũi kháng định khó coi, bàn tay Ngụy Vũ đặt bên người hơi nắm thành quyền, lòng bàn tay ứa ra một lớp mồ hôi mỏng. Qua một lúc lâu, anh ta mới miễn cưỡng bật ra một câu từ cổ họng: "Ừ, tôi sẽ."

Khúc Trúc đứng ngay ngoài chỗ rẽ, chờ hai người nói xong, mới từ bên ngoài đi tới: "Ngụy Vũ, cô dâu đang tìm cậu đây."

"Ờ, được." Ngụy Vũ lên tiếng, lại nhìn Trịnh Bảo Châu một cái, bước nhanh ra bên ngoài. Lúc lướt qua Khúc Trục, ánh ta thoáng dừng bước, đứng lại nói một câu: "Hy vọng cậu đối xử tốt với Bảo Châu."

Cảm xúc trong mắt Khúc Trục còn lạnh nhạt hơn vừa rồi, ánh mắt liếc qua người Ngụy Vũ, dường như có băng, thiếu chút nữa làm Ngụy Vũ lạnh đến rùng mình: "Cậu lấy tư cách gì để nói câu này?"

"Bạn, bạn học cũ." Khí thế của Ngụy Vũ bỗng yếu hẳn xuống, hồi đi học anh ta đã không ưa Khúc Trục, Khúc Trục luôn mang cái vẻ kén kiêu, giống như không thêm bỏ những thứ xung quanh vào mắt. Nhiều năm trôi qua rồi, cậu ta không hề thay đổi, vẫn làm người ta không ưa nổi.

Khúc Trục lạnh đạm công môi, đứng tại chỗ chờ Trịnh Bảo Châu: "Lúc nào kết hôn sẽ nhớ mời bạn học cũ là cậu, để còn trả tiền mừng lại cho bọn tôi."

"....." Ngụy Vũ cuống quýt bỏ đi.

Khúc Trục dặt tay Trịnh Bảo Châu, bảo cô: "Chúng ta cũng đi thôi."

"Ừ." Trịnh Bảo Châu nghe lời anh vừa nói với Ngụy Vũ, tò mò hỏi anh, "Lúc kết hôn anh định mời Ngụy Vũ thật à?"

Trên mặt Khúc Trục rớt cuộc lại nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Trịnh Bảo Châu: "Tiền đề là, chúng ta phải có một hôn lễ đã."

Hai từ "Hôn lễ" làm tim Trịnh Bảo Châu đập nhanh một nhịp, rồi mau chóng khôi phục như thường: "Không phải anh cầu hôn đó chứ?"

"Đương nhiên không rồi." Khúc Trục nói, "Anh cầu hôn sẽ qua loa vậy đâu."

"Ờ....."

"Đúng rồi, chỉ cần em có việc không?"

Trịnh Bảo Châu lắc đầu: "Không có, anh có kế hoạch gì à?"

"Thật ra anh cũng không," Khúc Trục nhìn cô cười một cái, "Nhưng Mạnh Nhã Hâm nói, Sầm Đồng Đồng có kế hoạch."

Trịnh Bảo Châu nghĩ hoặc nhường mày. Trên đường về, cô đã hiểu ra.

Hồi trước Sầm Đồng Đồng đã hùng hồn tuyên bố, nếu Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục thành đôi, cô sẽ ăn hết bàn phím trong nhà. Tuy lúc sau cô nàng tuyên bố đã rút hết bàn phím, nhưng Mạnh Nhã Hâm vẫn không tính để cô nàng thoát tội dễ thế được.

Sầm Đồng Đồng nói không có bàn phím, cô liền đặt cho Sầm Đồng Đồng một bàn phím đặc biệt.

Có thể nói là chị em cây khế.

Bàn phím đặt làm tốn chút thời gian, mấy hôm trước người bán mới giao. Ngày hôm qua Mạnh Nhã Hâm tra đơn hàng, thấy hiện đã nhận, vì thế cô nàng lập tức bày trò, bắt Sầm Đồng Đồng livestream ăn bàn phím cho mọi người xem.

Thời gian chốt vào chiều nay.

"Vui không, bất ngờ không?" Mạnh Nhã Hâm ở đầu kia điện thoại, giọng kiêu ngạo đến độ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đắc ý dờ dạt của cô bây giờ, "Tao sợ hôm nay mày bị kình bỉ ở hôn lễ của Ngụy Vũ, đặc biệt chuẩn bị tiết mục này cho mày! Tao đúng là chị em tốt của mày mà!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sầm Đồng Đồng nghe xong muốn đánh người.

"Bây giờ tao đang bị lôi đi chơi mát chược, bọn họ ba thiếu một không cho tao đi." Khi Mạnh Nhã Hâm nói chuyện, có thể nghe được tiếng mát chược bên chỗ cô nàng, "Nhưng không vấn đề, việc này không chậm trễ tao xem

livestream. Ai kêu Sầm Đồng Đồng đi!"

Khúc Trục chủ động nói: "Để tôi."

Trịnh Bảo Châu: "?"

Cô nghĩ ngờ Khúc Trục vẫn mang thù trong lòng.

Chờ nên mới nói, không thể đắc tội Khúc Trục hẹp hòi này! Đây toàn là kinh nghiệm xương máu của cô đó!

Khúc Trục tạo video call ba bên, bấm riết không tha kêu Sầm Đồng Đồng lên. Sầm Đồng Đồng trên mặt cười hi hi, trong lòng toàn lời th.ô t.ự.c: "Mấy người sẽ gặp báo ứng."

Khúc Trục nói: "Cậu ăn bàn phím trước rồi tính."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Mạnh Nhã Hâm cười càn rỡ.

Sầm Đồng Đồng mỉm cười lấy cái bàn phím Mạnh Nhã Hâm đặt riêng cho cô ra. Coi như Mạnh Nhã Hâm còn có tí lương tri và thường thức, biết người ăn bàn phím sẽ chết, nên cô nàng tìm tiệm bán kẹo ngọt, đặt hộp làm cho một bàn phím bằng sô cô la.

Sô cô la là loại đen nguyên chất, ngọt trừ hơi đắng, mặt khác đều ổn. Sầm Đồng Đồng ở bên kia màn hình gặm hai miếng, Trịnh Bảo Châu và Mạnh Nhã Hâm đã cười điên rồi.

"....." Sầm Đồng Đồng mỉm cười, "Không nghĩ lần đầu trong đời tao làm mukbang, sẽ như này đây."

Trịnh Bảo Châu cười đến lau nước mắt: "Tao cũng không ngờ, lần đầu trong đời tao xem người ta làm mukbang, lại hề hức như vậy, ha ha ha ha!"

Sầm Đồng Đồng nhẩn nhục gặm thêm hai miếng, dù là socola đen cũng bắt đầu ngán: "Ăn không vô, chỗ ăn socola sẽ chết."

"....." Mạnh Nhã Hàm dựng ngón tay cái với bạn, "Không hổ là mày, cơ được dẫn được, vì không ăn cả mình cũng mất."

Sầm Đồng Đồng nhìn cô nàng cười cười: "Mày cũng thế thôi, chó độc thân còn cười giẻ? Cũng muốn miếng thức ăn chó à?"

"....." Mạnh Nhã Hàm cười không nổi.

"Rồi cứ vậy đi." Sầm Đồng Đồng bàn phím đã ăn, Trịnh Bảo Châu tính tha cho cô, "Hy vọng qua chuyện này, Đồng Đồng có thể ngã một lần khôn lên tí, về sau đừng tùy tiện lập flag."

"Đó còn không phải do hai đứa mày quá chó!" Nhớ bọn họ trước kia ở trước mặt mình mất đối phương thế nào, Sầm Đồng Đồng liền giận sôi máu, "Hai đứa trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, đừng bảo chỉ vì xem tao ăn bàn phím nhớ! Sầm Đồng Đồng tao có tài đức gì! Đệch!"

"Thời thôi, Đồng Đồng, hai đứa nó đều tự vả mà." Mạnh Nhã Hàm lòng bông nói, "Rốt cuộc không ai trốn được luật hóa quả đầu."

"Khụ." Trịnh Bảo Châu khụ một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói, "Nếu Đồng Đồng cũng ăn bàn phím rồi, tao tuyên bố hội nghị video hôm nay thành công tốt đẹp, ai về nhà này đi."

Cô nói dứt liền cúp điện thoại, sau đó thở hắt một hơi. Khúc Trục ở bên cạnh nhìn cô, nhìn đến giữa cả lòng cô, cô sáp lại, cười hỏi Khúc Trục: "Phòng vẫn đương sự này, có thấy hoa quả thơm không?"

Khúc Trục lơ đãng gọi lên một độ cung nơi khóe miệng, sau đó cúi người chụp một cái lên môi Trịnh Bảo Châu: "Thơm hay không không biết, nhưng mà rất ngọt."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sau hôn lễ của Ngụy Vũ hôn không bao lâu, bạn sale bên Kim Ngọc Mãn

Đường gọi điện cho Trịnh Bảo Châu, báo cô lượt hai đã mở bán, cô thể đến chọn phòng. Y như Trịnh Bảo Châu nghĩ, căn hộ thông tầng đã hết, cô đành chọn loại thứ hai.

"Biết thế này năm đó tốt nghiệp xong em cũng nghiên cứu khoa học." Trịnh Bảo Châu cầm danh sách căn hộ nhân viên bán hàng đưa cô, vừa chọn vừa kèo nheo với Khúc Trục. Khúc Trục cười cười, bảo cô: "Căn hộ của anh, anh trang hoàng làm nhà tân hôn đó."

Trịnh Bảo Châu kinh ngạc nhìn anh: "Cái gì? Tầm ấy mà anh đã tính đến chuyện kết hôn?"

Căn hộ của Khúc Trục đã trang hoàng được một thời gian, anh mà lại chuẩn bị chu đáo thế? Nếu thành anh chàng nào đây, suy xét kết hôn cũng không kỳ quái, nhưng lúc trước không phải trong lòng Khúc Trục chỉ có tổ quốc thôi à! Sao lại nghĩ đến chuyện kết hôn!

"Hay là lúc ấy anh đã thích em rồi?" Trịnh Bảo Châu đá lông nheo với anh, "Bữa trước em nghe mẹ nói, anh đã sớm bộc bạch tiếng lòng với bà và mẹ rồi."

"Ừ, đúng thế đấy."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô vốn định trêu Khúc Trục vài câu, kết quả anh thừa nhận đến là thần nhiên, lại làm cô hết cả hứng.

"Đúng là không biết xấu hổ gì cả." Trịnh Bảo Châu nhìn chằm chằm danh sách trong tay, làm bầm một câu.

Khúc Trục nghe thấy cô nói, cười khẽ một tiếng: "Dù gì thì em cũng quan trọng hơn."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô muốn làm một tuyển tập lời yêu cho Khúc Trục.

Trước kia cô quả tình không biết Khúc Trục biết nói ngọt như vậy á.:

"Mà anh đã mua nhà ở đây rồi, em vẫn muốn mua cùng khu à?"

"Vâng, khả năng tăng giá rất lớn, cũng coi như đầu tư." Trịnh Bảo Châu nói, "Hơn nữa nếu sau này mình cãi nhau, bỏ nhà đi trốn cũng tiện."

"....." Khúc Trục im lặng một lát, thò lại gần xoay Trịnh Bảo Châu lại, đối mặt với cô, "Anh sẽ không cãi nhau với em."

Lời này chọc Trịnh Bảo Châu bật cười: "Anh nói lại lần nữa? Anh có muốn đếm xem từ nhỏ tới giờ chúng ta cãi nhau bao nhiêu lần không?"

"Ờm....." Khúc Trục khó được lúng túng một lần, trầm ngâm, "Nếu về sau thật sự cãi nhau, em có thể đuổi anh đi, con em đừng đi. Anh sợ em đi sẽ không trở lại."

Ánh mắt chăm chú, dịu dàng, khiến Trịnh Bảo Châu tim đập như trống nổi.

..... Phải nhanh nhanh chóng chóng ra tuyển tập lời yêu cho Khúc Trục thôi!
Mỗi ngày thả thính như này ai chịu nổi!

Cuối cùng Trịnh Bảo Châu chọn một căn cùng tòa nhưng khác tầng với Khúc Trục, mặc kệ ai bỏ nhà đi trốn cũng rất là tiện.

Các loại thủ tục xử lý xong, bắt đầu mùa xuân đã đã gần kết thúc, thời tiết dần dần nóng lên. Phục trang cho bộ phim mới của Trịnh Bảo Châu đã xong hai bộ, Cao Bác Vân hẹn thời gian, kêu họ tới thử quần áo, thuận tiện chụp ảnh tạo hình.

Thời gian này Cao Bác Vân rất bận, ngoài việc chuẩn bị phim mới, còn phải theo sát công tác hậu kỳ của 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》. Hôm anh ta kêu Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khê m đến chụp ảnh tạo hình, trailer đầu tiên của 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 cũng chính thức lên sóng.

Trailer tổng cộng một phút mười bảy giây, độ dài không tính là ngắn, nhưng vì đây là một bộ truyền hình, nhân vật đông đảo, ngoại trừ nam nữ chính có màn ảnh nhiều một tí, các nhân vật còn lại cơ bản chỉ một, hai cảnh.

Trịnh Bảo Châu không ngờ, trong tình huống mỗi phút mỗi giây đều phải giành giật như vậy, Diệp Linh lại có mười giây màn ảnh!

Cô được cắt vào đoạn cuối có tám giây là cảnh đánh đấm, dư lại hai giây là cảnh từ xa kéo lại gần mặt, quay đẹp cực kỳ.

Thực xin lỗi, cô đếm kỹ như vậy đó, ai biết cô là con nhà quê lần đầu có trailer.

Nhân thời gian trống trước khi chụp ảnh tạo hình, cô share video của web chính thức trước. Cô bây giờ đã có hơn 500 vạn fans, lần trước đạt 500 vạn fans cô hưởng ứng fans kêu gọi, đăng bộ ảnh trước mười tuổi làm phúc lợi, hiện giờ mọi người lại bắt đầu đòi phúc lợi 600 vạn.

Dưới Trailer đương nhiên là địa bàn của nam nữ chính, nhưng mười giây của Trịnh Bảo Châu có một màn ảnh chung với Lâm Tử Khâm, hai người vừa đẹp vừa ngầu, bị fans CP mắt tinh như cú chụp lại.

Fans CP như được chí bảo, bắt đầu gặm đường, fans only của Lâm Tử Khâm liền không vui, vì thế hai bên có xô xát nhỏ.

— sở dĩ nói xô xát nhỏ, là vì fans CP nhân số quá ít, căn bản không đánh lại fans only của Lâm Tử Khâm.

Nhưng vì các cô đăng trên super topic của mình, lại bị fans only oán hận phỉ đầu, trong lòng ghen cực tức, cho nên chiến lược bùng nổ một đợt nhỏ. Mắt thấy hai bên xô xát sắp thặng cấp, một blogger bỗng nhảy đưa tin nóng.

"Fans Cp của Lâm Tử Khâm và Trịnh Bảo Châu đang xé nhau với fans only, ngờ đâu Trịnh Bảo Châu đã có bạn trai. [Ăn dưa]".

Chương 68: Bạn họ còn nói em chơi trai

Trịnh Bảo Châu không phải mình tin lưu lượng nhiều người chú ý, cho nên cũng không vì lộ bạn trai mà hạ cánh top 1 hotsearch được. Blogger tung tin đăng ảnh chụp màn hình chat của anh ta với một người trên mạng, còn kèm thêm một bức ảnh chụp lén.

Trong ảnh Trịnh Bảo Châu và một người đàn ông nắm tay nhau, mặc đồ đôi, vừa nhìn là biết quan hệ không phải thường.

Cái này cơ bản chắc như ăn bắp là yêu đương rồi, rất nhanh đã có người nhận ra nam chính.

"Đây không phải nhân viên phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu à? Lần trước dẫn cô ấy thoát khỏi đám phóng viên là anh ta phải không? [ăn dưa]"

"Hình như là anh đẹp giai này! Hai người đó còn có topic CP á!"

Fans CP khắp miền tổ quốc nghe tin lập tức hành động, người bình luận trên hot search ngày càng nhiều, xếp hạng cũng chạm rai lên tới số 10. Trịnh Bảo Châu hôm nay bận ở ngoài cả ngày, vừa đắp mặt nạ nằm lên giường, lại nhận được điện thoại của Chu Hiểu Nam: "Em với Khúc Trực bị đưa tin, xếp hạng hot search còn đang tăng lên."

Trịnh Bảo Châu sững sờ, cô không ngờ một mình tin nhỏ như cô mà cũng được mọi người để ý chuyện tình cảm thế cơ??

"Chị xem ảnh, là bị chụp hôm em với Khúc Trực tham gia hôn lễ." Chu Hiểu Nam ngồi trước máy tính, nhìn hình ảnh phóng đại trên màn hình, "Là ảnh trong nhà, không giống paparazzi chụp, hẳn là khách mời ở hiện trường chụp lén."

"A này....." Trịnh Bảo Châu mở loa, vào Weibo cũng thấy ảnh blogger đăng. Ảnh không phải bị chụp ở sân tiệc, bởi cảnh là phòng riêng để đám bạn cấp ba bọn họ ôn chuyện. Trịnh Bảo Châu cạ lời: "Phòng này toàn là bạn cấp ba cả, lúc ấy bọn em có chèo nhau, bọn họ chụp lên em hiểu được, nhưng gửi cho blogger thương mại là như nào?"

"Cố ý chính em đây." Chu Hiểu Nam nói, "Em có thù với bạn cấp ba nào không?"

"Nói giỡn, em đáng yêu thế này sao lại có thù với ai được."

"....." Chu Hiểu Nam im mắt một lúc, rồi nói, "Thời truy cứu việc này cũng vô nghĩa, chúng ta thảo luận xem nên đáp lại thế nào đây."

Trịnh Bảo Châu cho rằng chỉ có mình mình đang hot mới cần trả lời chuyện tình cảm, không ngờ mình mình bé tí hèn như cô cũng phải làm: "Em thì không sao, nhưng em không chắc Khúc Trục có để ý không, để em hỏi anh ấy trước."

"Được." Chu Hiểu Nam biết Khúc Trục làm nghiên cứu khoa học, loại người này thường khá thanh cao, phần lớn không muốn cùng liên quan tới giới giải trí. Nếu Khúc Trục không phải là bạn học của Trịnh Bảo Châu, có lẽ hai người chẳng thể thành đôi được.

Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, chụp màn hình Weibo gửi cho Khúc Trục. Khúc Trục trả lời ngay: "Ảnh không sao, bên em muốn trả lời thế nào anh cũng phối hợp."

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, thoăn thoắt nhập chữ vào khung thoại: "Em là sợ yêu nữ mình mình, không tốt cho hình tượng nghiên cứu khoa học của anh."

Khúc Trục: Thời đại nào rồi, không cần lo quan niệm kỳ thị nghề nghiệp này

Trịnh Bảo Châu: Ha ha ha ha ha ha, vậy em thừa nhận?

Trịnh Bảo Châu: Nhưng em sẽ che thông tin của anh!

Khúc Trục:..... Đừng biến anh thành tội phạm truy nã là được

Trịnh Bảo Châu: Nói vậy, tội phạm bị truy nã đẹp trai như anh, trốn không đến hai ngày sẽ bị quần chúng nhân dân phát hiện!

Những lời này vừa gửi đi, di động của Trịnh Bảo Châu liên rung lên, Khúc Trục gọi tới chỗ cô. Cô bóc mặt nạ trên mặt xuống, tiếp điện thoại: "Khúc Trục?"

"Ừ." Thanh âm đượm cười của Khúc Trục vang lên từ ống nghe, "Đã trễ thế này còn chưa ngủ? Lúc ăn tối đã buồn ngủ rũ ra rồi."

"Vì hot search làm em lên tin tức thần chứ sao." Trịnh Bảo Châu ngồi dựa gối tám điện thoại với anh, "Sao anh cũng chưa ngủ?"

Khúc Trục nói: "Anh đang viết luận văn."

"Đồ, không hổ là anh." Trịnh Bảo Châu tán thưởng, "Vậy anh viết tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa, chuyện hot search em sẽ xử lý."

"Ừ, em cũng ngủ sớm đi." Chật giọng lạnh nhạt ban ngày của Khúc Trục, ban đêm nghe lại thấy dịu dàng đến lạ, "Đừng thức muộn quá, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, khloe miệng không nhin được mà cong lên. Cô sung sướng mở wechat của Chu Hiểu Nam, nhấn một tin cho chị: "Khúc Trục không ý kiến, hay chúng ta trực tiếp thừa nhận đi, dù sao em cũng không định đi đường lưu lượng, kiếm cơm nhờ fans."

Trịnh Bảo Châu trước kia tuy chưa vào showbiz, nhưng theo kinh nghiệm hồng đưa của cô, fans dễ tiếp thu chuyện yêu đương của nữ minh tinh hơn nam minh tinh. May mắn cô là nữ minh tinh.

Trịnh Bảo Châu: Như vậy thì fans của Lâm Tử Khâm fans sẽ không nói em cồ

ý xào CP nữa! Hơn nữa em thấy fans super topic của em và Khúc Trúc tăng vọt, mọi người đều phóng pháo chúc mừng đó

Chú Hiểu Nam:..... Em nói đúng, nhưng nữ minh tinh cũng có fans sự nghiệp. Bất ngờ chưa, em không chỉ có fans sự nghiệp, mà các em ấy còn bắt đầu công khai thoát fans trên super topic rồi

Trịnh Bảo Châu:.....

Cô lanh lệ ần vào super topic của mình, nổi trên top là thông báo thoát fan của một bé fan.

Vui sướng hệ dưỡng thành: Trịnh Bảo Châu, chị thật sự làm em thất vọng [ ] từ lúc chị còn làm diễn viên quần chúng ở phim trường em đã chú ý đến chị, nhìn chị đi từ áo rỗng đến Diệp Linh, em vui vẻ biết bao [ ] vì bây giờ chị chưa có tác phẩm nào lên sóng, chị bị hất bao lần chị không biết sao? [ ] vì không có tác phẩm, chị nhận đại diện, chụp ảnh tạp chí cũng bị chê [ ] em muốn chờ tác phẩm của chị lên sóng, đập nát mặt mấy người đó, kết quả thì sao? Xin lỗi người bị vả mặt trước là em [ ] vì sao cố tình phải đâm đầu vào yêu đương? Không làm sự nghiệp cho tốt, lại thích chơi trai hơn [ ] thoát fan, tạm biệt."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Hóa ra thật sự có fan còn chú ý sự nghiệp của cô hơn bản thân cô.

Nhưng cô làm sự nghiệp và chơi trai cũng đâu có xung đột gì! Huống chi trai này cô đã xõ mũi được gì đâu!

Người thoát fan bởi Trịnh Bảo Châu "vì yêu cứ đâm đầu" giống vậy còn rất nhiều, super topic cũng có các fans khác khuyên, nói là xem trailer 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 trên trang chủ, Bảo Châu biểu hiện tốt, tương lai nhất định là đầu tư không lỗ.

Sau đó bị những người thoát fan trả lời: "Cổ cố tiềm lực thật, nhưng sự nghiệp mới bắt đầu đã vội vàng theo trai, còn trông mong cổ dốc lòng vào

sự nghiệp sao bạn?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sao cô không chờ! Hôm nay khiến cô đau eo đau lưng, không phải đàn ông, mà là sự nghiệp!

Trịnh Bảo Châu nhấn lại một tin cho Châu Hiểu Nam: "Lấy số fans hiện tại của em, chắc sẽ không vì thoát fan mà lên hot search nhỉ?"

Châu Hiểu Nam:.....

Trịnh Bảo Châu: Thời thoát fan thì thoát, chúng ta lúc nào đáp lại?

Châu Hiểu Nam: Bên phòng làm việc đang viết bản thảo, viết xong gửi em

Trịnh Bảo Châu: Không thì mai lại viết, thức đêm hại sức khỏe

Châu Hiểu Nam:..... Em nghĩ thoáng thật đấy,

Trịnh Bảo Châu trả cho chị một cái meme, xong phát hiện mình bị kéo vào một nhóm. Nhóm do Nguyễn Vũ tạo, bên trong cả thấy mười hai người.

Vừa vặn là mười người tham dự hôn lễ cộng thêm cô dâu chú rể.

Mạnh Nhã Hàm khều riêng Trịnh Bảo Châu: "Tao kéo mày với Khúc Trúc vào, Nguyễn Vũ nói muốn điều tra rõ là ai gửi ảnh lên mạng."

Trịnh Bảo Châu: Hà, kể cũng không cần, dù sao sau này cũng chẳng qua lại

Mạnh Nhã Hàm: Thế không được, tao thấy super topic của mày rất nhiều người thoát fan! Ảnh tao xem rồi, đưa chụp ảnh chắc chắn là trong lớp mình!

Cùng lúc đó, trong nhóm cũng rần rần lên, Nguyễn Vũ đang hỏi trong nhóm là ai gửi ảnh cho blogger, ngữ khí còn khá lý trí và kiềm chế. Sau khi anh ta hỏi không ai trong nhóm tự thú, tiếp đó cô dâu mới nháy ra, nói chuyện không

ôn hòa như Nguyệt Vũ.

"Ảnh rõ ràng là chụp trong phòng riêng, mấy ảnh chị đều là bạn học cũ của Nguyệt Vũ, chúng tôi mời Trịnh Bảo Châu đến tham gia hôn lễ, các ảnh chị lại đâm một dao sau lưng, có lý không? Chúng tôi phải giải thích với người ta thế nào? Ảnh chị chụp xong còn gửi blogger thương mại, chẳng phải chơi người ta à, thế này mà bảo là bạn học? A?? Có gan làm thì đừng có hèn, sao giờ không ra nói đi? Tôi mặc kệ đó là ai, làm vậy là xâm phạm quyền riêng tư!"

Trong nhóm lại im như thóc, Trịnh Bảo Châu vốn định ra hòa giải, Lý Tuệ Hân lại đột nhiên lên tiếng: "Dù sao không phải tôi, tuy là tôi có chút mâu thuẫn với Trịnh Bảo Châu, nhưng không đến mức làm chuyện hèn thế này."

Sau khi cô ta lên tiếng, liên tục có người +1 phía sau, trong phòng trừ Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực, tổng cộng tám người, tám người đều nói không phải mình.

Khúc Trực: Theo như các cậu nói, thì chỉ có thể là bọn tôi tự xào.

Trịnh Bảo Châu: [che mặt]

Trịnh Bảo Châu: Không phải ảnh đang viết luận văn à [che mặt] ảnh cứ viết luận văn đi [che mặt]

Khúc Trực: Em cũng không ngủ còn gì? Bảo ngủ ngon lại tiếp tục chơi đi động

Mạnh Nhã Hàm:??? Hai bạn từ từ, ở đây mà cũng úm nhau được?

Mạnh Nhã Hàm: Hai bạn cẩn thận nó lại chụp hình gửi blogger đây [đầu chó]

Trịnh Bảo Châu chớp chớp mắt, từ "nó" này dùng chuẩn thật.

Di động nhận được lời mời kết bạn, Trịnh Bảo Châu mở ra xem, thế mà là Lý

Tuệ Hân. Cô thêm bạn Lý Tuệ Hân, Lý Tuệ Hân liền nhún tởm bùm bùm.

"Tôi biết chắc chắn bây giờ cậu đang nghi ngờ tôi nhất, nhưng thật sự không phải tôi xì tin này ra [ ] mặc kệ cậu tin hay không, tôi không làm chính là không làm, tôi làm tôi dám nhận. Chuyện này tôi chắc chắn sẽ điều tra rõ, sẽ không đội nôi cho nó đâu. [ ]"

Trịnh Bảo Châu: =. = tôi có nói là cậu đâu

Lý Tuệ Hân: Cậu ngoài miệng chưa nói nhưng trong lòng nhất định là nghĩ thế [ ] tôi điều tra được sẽ liên hệ cậu [ ]

Lý Tuệ Hân vẫn luôn là một người tích cực, đặc biệt là khi gặp chuyện liên quan tới Trịnh Bảo Châu. Hồi đi học Trịnh Bảo Châu cũng lờ mờ cảm giác cô ta không thích mình, thậm chí coi mình là kẻ địch giả tưởng, cho nên cũng không tiếp xúc nhiều với cô ta.

Cô nói việc này cho Khúc Trục nghe, Khúc Trục trả lời: "Muốn điều tra kỹ thật cũng dễ, căn cứ góc độ chụp ảnh, có thể suy ra vị trí ngồi của người chụp lúc ấy. Anh nhớ lúc ấy ngồi ở hướng đó là Trương Lỗi."

Trịnh Bảo Châu:??? Anh nhớ rõ vị trí ngồi của từng người?

Khúc Trục: Lúc vào cửa nhìn lướt qua

Trịnh Bảo Châu:..... A, đây là cái ý hả? Chính là cái ý.

Khúc Trục cười khẽ một tiếng, trả lời cô: "Tinh tượng."

Trịnh Bảo Châu: Đúng đó [ ] nhưng người chụp ảnh cũng không nhất thiết là ngồi ở chỗ mình chụp

Khúc Trục: Góc chụp ảnh hẳn là ngồi chụp, nhưng không loại trừ cậu ta đổi chỗ. Nhưng trong ảnh tượng của anh thì vị trí của mọi người cơ bản không thay đổi.

Khúc Trục: Đương nhiên anh chỉ suy đoán, không khẳng định là cậu ta, chỉ là nếu muốn điều tra, có thể bắt đầu từ cậu ta

Khúc Trục: Có phải Trương Lỗi yêu thầm em không? [ ] viết thư tình cho em hả? [ ]

Trịnh Bảo Châu:??? Anh ghen ghê thế, sao không nói là cậu ta yêu thầm anh đi?

Khúc Trục: Thôi, vấn đề này mai ta gặp rồi nói, em ngủ trước đi [ ]

Trịnh Bảo Châu gửi cho anh một trăm cái emoji cười mỉm: "Đêm nay em đã nhận được vô số cái mặt cười rồi, đừng gửi em [ ] nữa, trả cho anh [ ]."

Khúc Trục cảm di động, cúi đầu mỉm cười.

Trịnh Bảo Châu: Họ còn nói em chơi trai [ ] em có chơi được gì đâu!

[Trịnh Bảo Châu thu hồi một tin nhắn]

Khúc Trục: Anh thấy rồi

Trịnh Bảo Châu giả chết.

Một lát sau, cô nghe tiếng chuông cửa reo vang, cô sùng sốt, di động nhận được tin nhắn của Khúc Trục.

"Mở cửa."

"....." Trịnh Bảo Châu dẫm dép lê xuống giường, ra mở cửa cho Khúc Trục. Trên người Khúc Trục cũng đi dép lê mặc áo ngủ, cúc áo ngủ còn chỉ gài một cái ở giữa.

Trịnh Bảo Châu đứng ở cửa, nuốt nước miếng: "Khuya rồi, anh làm gì á?"

Khúc Trục nói: "Ngủ."

"..... Hà?"

Trịnh Bảo Châu không biết vì sao chuyện lại thành ra như vậy, Khúc Trục mặc áo ngủ ngồi trên giường cô, nom dáng vẻ chuẩn bị đi ngủ: "Anh tắm rồi, ngủ đi."

"???"Trịnh Bảo Châu chả hiểu ra sao, "Sao anh lại muốn ngủ ở chỗ em?"

Khúc Trục dựa vào đầu giường, nhìn cô cười như không cười: "Không phải em bảo em chưa xõ múi....."

"A a a a a!" Trịnh Bảo Châu thét chói tai ngắt lời anh, "Anh đừng nói!"

"Rồi, anh không nói." Khúc Trục vẫn cong khóe miệng, dù bận vẫn ung dung nhìn Trịnh Bảo Châu đứng ở mép giường, "Thế em không tính ngủ à?"

"....." Anh ở đây thì ai ngủ nổi! Trịnh Bảo Châu lại có nhận thức mới về độ mặt dày của Khúc Trục, sao anh không đở mặt tí nào vậy? "Không phải anh phải viết luận văn à?"

"Ừ, ngày mai viết tiếp, hôm nay khuya rồi."

"..... Ừm." Trịnh Bảo Châu nghĩ bụng, sao cô phải sợ? Chỉ là chơi trai thôi mà, cô ước gì được thế cơ!

Cô phi sang bên kia nằm xuống, còn ra lệnh cho Khúc Trục: "Anh tắt đèn đi."

Quả nhiên, cô vừa chủ động, Khúc Trục lại mất tự nhiên. Anh đáp một tiếng, tắt đèn trong phòng, nằm xuống cạnh Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu tìm đập thính thịch, ngay cả trong bóng tối, hơi thở của Khúc Trục vẫn vờn quanh cô, hoàn toàn không thể bỏ.

Cơ thể cô thẳng đơ ra, không dám lộn xộn, bên tai bỗng vang lên tiếng cười khẽ của Khúc Trục, tiếp đó cả người bị Khúc Trục ôm vào lồng ngực: "Đừng sợ, anh không định làm gì đâu. Anh chỉ đột nhiên rất muốn ôm em ngủ."

"À....." Trịnh Bảo Châu trả lời cứng đờ, cô và Khúc Trục tuy quen nhau đã lâu, nhưng vẫn là lần đầu cùng chung chăn gối.

Mỗi Khúc Trục dán trên vành tai cô, thì thầm bên tai cô: "Nhưng nếu em muốn làm gì anh, anh sẽ không phản kháng."

"....." Thật, thật vậy chăng? Trịnh Bảo Châu ngửa ngáy trong bụng. Cô xoay người, đổi mặt Khúc Trục, duỗi tay ôm eo anh.

Khúc Trục khẽ hỏi bên tai cô: "Chỉ thế thôi?"

"Vậy anh còn muốn thế nào?" Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối.

Khúc Trục cúi đầu hôn lên môi cô một hồi, ôm cô sát hơn: "Em còn có thể ôm chặt hơn."

Trịnh Bảo Châu lại rúc vào lòng anh, tựa đầu vào ngực anh. Khúc Trục dịu dàng nói trên đỉnh đầu cô: "Bảo Châu, ngẩng đầu lên."

"Làm gì?" Trịnh Bảo Châu ngược mắt nhìn anh. Khúc Trục hôn lên chóp mũi cô một cái, khàn khàn nói: "Em nói xem? Có người chỉ dám nói, không dám làm."

"....." Trịnh Bảo Châu gân cổ nói, "Gì mà em không dám?"

Cô chui lên trên, hôn từ giữa mày Khúc Trục hôn đến khóe mắt, cuối cùng là cặp môi mỏng thường chẳng phun ra được lời nào hay kia. Ngón tay Khúc Trục đan vào mái tóc mây của cô, giữ chặt gáy cô thuận thế làm nụ hôn này sâu hơn.

Trịnh Bảo Châu bỗng cảm thấy, chơi trai thật là sướng.

Lúc Khúc Trục buông cô ra, cô đã bắt đầu thiếu oxy, Khúc Trục nhìn dáng vẻ chật vật của cô, ôm cô nói khẽ: "Thôi, hôm nay em mệt rồi, ngủ đi."

Trịnh Bảo Châu thở phè phò nhìn ánh, ánh tới ngủ chày với cô thật đấy à.

Bắt được ánh mắt cô, Khúc Trục nường mày: "Hay em muốn tiếp tục?"

Trịnh Bảo Châu vội vàng nhắm mắt lại.

Khúc Trục lẳng lặng cong môi, cũng nhắm mắt lại.

Khi Trịnh Bảo Châu tỉnh dậy, bên cạnh trống không. Cô xoa tóc ngồi dậy, suy nghĩ tối qua chẳng lẽ là cô nằm mơ?

"Tỉnh rồi à?" Khúc Trục từ phòng tắm đi ra, trên người còn mặc bộ áo ngủ tối qua, chẳng qua lần này còn quá đáng hơn, ngay cả cái cúc duy nhất kia cũng chẳng gài nữa.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ờm, biết không phải mơ, thì cô yên tâm rồi.

Chương 69: Mình Mời Trịn Kíúc

"Nhìn anh cười kìa gì thế?" Kíúc Trục rửa mặt ra, liền thấy Trịn Bảo Châu ngồi trên giường nhìn mình ngây ngô cười, không nhìn được cũng cong môi theo.

Trịn Bảo Châu cười tủm tỉm nói: "Nhìn body ngon lành của anh."

"À." Kíúc Trục thần nhiên lên tiếng, "Thảo nào nước miếng sắp nhỏ ra rồi."

"....." Trịn Bảo Châu gần như theo bản năng giơ tay sờ sờ miệng mình, xác định mình không chảy nước miếng, mới trừng mắt nhìn Kíúc Trục, "Anh nói bậy!"

Kíúc Trục đi qua, một tay chống trên giường, khom lưng hôn trán cô: "Hôm nay dậy muộn, anh phải lên công ty, em có thể ngủ thêm một lát."

Trịn Bảo Châu ngẩng đầu lên, thuận tay ôm vòng eo gầy mà rắn chắc của anh: "Em cũng không ngủ nữa, cục diện rồi rầm hôm qua đang chờ em xử lý."

Kíúc Trục giơ tay xoa đầu cô, bảo cô: "Vậy anh gọi bữa sáng cho em."

"Vâng." Trịn Bảo Châu lên tiếng, cũng vào phòng tắm rửa mặt. Lúc đi ra Kíúc Trục đã không ở đó nữa, nhưng trên bàn đã đặt bữa sáng nhà hàng đưa lên. Cô bước tới cầm sữa bò uống một ngụm, vừa ngồi xuống sofa, liền nhận được tin nhắn Chu Hiểu Nam gửi: "Dậy chưa? Bản thảo các bạn PR viết xong rồi, em xem một chút, nếu không có vấn đề gì thì chị bảo họ đăng luôn."

Trịn Bảo Châu mở hình ảnh chị gửi, đọc lời giải thích đã soạn. Lời giải thích

cũng không dài, mở đầu là thừa nhận Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đang yêu, cũng nói lúc trước trên mạng đồn đại "Khúc Trục là nhân viên phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu" là sai. Đồng thời cũng kêu gọi mọi người đừng quá chú ý vào chuyện cá nhân của nghệ sĩ, cuối cùng chỉ trích người tiết lộ ảnh cá nhân, và bảo lưu quyền truy cứu trách nhiệm pháp luật.

Lời giải thích viết rõ ràng trật tự chu đáo, Trịnh Bảo Châu thấy không có vấn đề gì, liền nhấn lại Chu Hiểu Nam một cái meme "OK".

Được cô cho phép, weibo của phòng làm việc nhân chứng đăng lời giải thích, còn đóng thêm con dấu. Dân mạng như đều đang chờ câu trả lời này, Weibo vừa ra liền xuất hiện số bình luận cực nhiều. Fans chưa thoát đường nhiên là nói giúp Trịnh Bảo Châu, kêu mọi người chú ý vào tác phẩm, kết quả phía dưới có người nháy ra nói, Trịnh Bảo Châu có tác phẩm quái nào để chú ý.

"....." Ha ha. Trịnh Bảo Châu tức cười, cho dù tác phẩm điện ảnh chưa lên sóng, nhưng những ảnh chụp trước đó cũng là kết quả công tác của cô. Chụp ảnh nghệ thuật cũng rất mệt cũng rất thú vị thách năng lực biểu hiện, đâu phải đứng bừa ở đó là được!

Nhưng cô biết tránh luận chuyện này với dân mạng là vô ích, chỉ cần ngày nào phim cô chưa chiếu, ngày đó bọn họ vẫn sẽ lấy việc này để hắc cô. Cô ngồi thảnh thơi trên sofa điều chỉnh tâm trạng, sau đó mới dùng Weibo của mình share lời lời than thở mình, cũng bổ sung một ít.

Trịnh Bảo Châu V: Tôi và anh Khúc là thân mai trúc mã, quen nhau từ rất nhỏ, sau khi tốt nghiệp cấp ba anh ấy vẫn ở nước ngoài du học, cuối năm ngoài mới về nước, chúng tôi cũng mới ở bên nhau. Anh ấy không phải người trong giới, cho nên tin tức về anh tôi không muốn tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể nói bình thường công tác của anh còn bận hơn tôi, mọi người thật sự không cần lo lắng tôi vì yêu mà chậm trễ công việc [che mặt] tôi cho rằng một cái người trưởng thành đủ tư cách hoàn toàn có thể cân bằng công việc và tình yêu, cuối cùng cảm ơn mọi người quan tâm ^^.

Weibo của cô đăng lên bình luận còn tấn mạnh hơn cái phòng làm việc

đăng, tuy mọi người biết cô và Khúc Trục yêu nhau, nhưng không biết họ còn là thân mai trúc mã! Fans CP của hai người càng thêm hích, tung tăng phổ cập khoa học về Khúc Trục dưới weibo của Trịnh Bảo Châu.

"Anh Khúc làm nghiên cứu khoa học, lúc trước cùng Bảo Châu tham gia tiệc từ thiện, còn lên cả hot search. Lúc ấy Bảo Châu còn chưa có nhiều người chú ý, cho nên có lẽ mọi người không biết, có hứng thú có thể vào cổng thông tin! [Link]"

"Anh Khúc đúng là đẹp trai, tốt bụng, IQ cao! Cực xứng với Bảo Châu của chúng mình! Lúc trước anh còn mở tọa đàm công ích ở trường tiểu học đó, mọi người đến xem này! [Link]"

"Hiu hiu hiu thân mai trúc mã ngọt quá đê, mẹ ôi mì rớt cuộc cần được hàng real rồi [Rơi lệ]"

"Các chị em, anh rể vừa đẹp trai vừa IQ cao như vậy, gặp được chứ không cầu được đâu [Che mặt] hơn nữa còn là thân mai trúc mã, thế này còn không cần sao [Che mặt]"

"Tôi tin Bảo Châu không phải dạng lụy tình! Dù cô ý có thì anh Khúc cũng chắc chắn là không [Cổ vũ]"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ở này, cô cảm thấy Khúc Trục còn lụy hơn cô cơ!

Ngoại trừ những bình luận nóng được like lên top này, cũng có bình luận mỉa mai nói mát, nhưng Trịnh Bảo Châu cũng chỉ có thể mặc kệ bọn họ, dầu sao chẳng thể khiến tất cả mọi người thích bạn được. Hiện giờ một ít người thoát fan, cô cũng có chút buồn, nhưng cô tin tưởng chờ sau này phim của cô lục tục lên sóng, sẽ có nhiều khán giả thích cô hơn.

Đang nghĩ đến đó, di động của Trịnh Bảo Châu lại rung lên, Mạnh Nhã Hàm gửi tin nhắn mới.

"Tao thấy weibo của mày rồi, giờ mày thừa nhận mày với Khúc Trục là thanh mai trúc mã? Hồi xưa không phải ngày nào cũng kêu là oan gia à!"

Trịnh Bảo Châu nhấn lại cô nàng: "Mọi thứ đều thay đổi theo thời gian, và tất nhiên con người cũng thế."

Mạnh Nhã Hàm:..... A, đàn bà

Trịnh Bảo Châu: Không chém gió với mày nữa, tao phải đọc kịch bản!

Trịnh Bảo Châu thật không phải cố ý lấy cớ chuồn, mà là đi đọc kịch bản thật. 《 Nơi trái tim hướng về 》 đã chính thức ra poster tuyển diễn viên, hiện đang tuyển một số vai chưa chốt, Cao Bác Vân cũng lên lịch với họ để tổ chức một buổi đọc kịch bản.

Kịch bản mới mà biên kịch viết trong thời gian này Trịnh Bảo Châu đã nhận được, cô tránh thủ nghĩ lên cứu kịch bản trước buổi đọc kịch bản.

Ngày đọc kịch bản, ngoại trừ đạo diễn biên kịch, quay phim, mỹ thuật, ghi âm, sản xuất và diễn viên đều có mặt, ngay cả Lâm Tử Khâm cũng tới. Trịnh Bảo Châu vốn tưởng người nổi tiếng với lịch trình kín mít như anh, đại khái sẽ không tới tham gia đọc kịch bản, hiện tại xem ra Lâm Tử Khâm quan tâm chất lượng biểu diễn hơn kiếm tiền.

Trịnh Bảo Châu là lần đầu tiên tham gia một buổi đọc kịch bản, có chút khẩn trương, cảm giác hơi giống thời đi học bị giáo viên gọi lên đọc văn diễn cảm. Vì thời gian có hạn, mọi người chỉ lựa chọn mấy cảnh để cùng đọc cùng thảo luận, qua mấy tiếng, cũng thu hoạch rất nhiều.

Sau một thời gian lắng xuống, tin tức chuyện yêu đương của Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đã phai nhạt, cảm xúc của fans cũng ổn định, fans CP phần và fans bình thường không đụng chạm tới nhau.

Trong những ngày showbiz chẳng có chuyện gì lớn xảy ra, 《 Nơi trái tim hướng về 》 chính thức công bố dàn diễn viên chính.

Lâm Tử Khâm là nam nghệ sĩ đình lưu hiện giờ, mỗi hành động của anh đều bị các bên chú ý. Khi 《 Nơi trái tim hướng về 》 mới bắt đầu tiếp xúc với anh, trên mạng đã có người leak thông tin, rằng anh muốn đóng nam chính bộ phim này. Nhưng vì chưa công bố chính thức, fans đều coi như không biết.

Vai nữ chính cũng lan truyền nhiều phiên bản, trong đó gồm cả Trịnh Bảo Châu. Nếu lúc trước không bị leak tin Lâm Tử Khâm là nam chính, nữ chính sẽ không có nhiều người chú ý như vậy, dẫu sao đây là một kịch bản sáng tác, không phải IP lớn tự mang lưu lượng. Nhưng vì Lâm Tử Khâm mang lưu lượng, cho nên nữ chính cũng được chú ý luôn.

Mà ngay hôm nay, bên phía sản xuất không hề dấu hiệu, bắt chính lính công bố!

Weibo chính thức của 《 Nơi trái tim hướng về 》 đã mở một thời gian, lúc trước chỉ đăng tin tuyển diễn viên, hôm nay công bố nam nữ chính, đồng thời đăng cả ảnh tạo hình của hai người.

Phim truyền hình Nơi trái tim hướng về: Anh, là thương nhân truyền kỳ thời dân quốc Đoàn Lan Anh @Lâm Tử Khâm, qua lại giữa hai giới hắc bạch, không ai có thể đoán được lòng anh; cô, là thiên kim nhà phú thương Triệu Kính Hồng @Trịnh Bảo Châu, bỏ đi sự ngây thơ, ẩn sâu nỗi lòng, chỉ một cái liếc nhìn đã 'kinh hồng'[1] [Đầu chó] Trong năm tháng rung chuyển đó, vận mệnh của hai người sẽ đan xen như thế nào? Nợ nước thù nhà còn đường nào phải đi? [Đầu chó] Mời các bạn đón xem bộ phim dân quốc thương chiến 《 Nơi trái tim hướng về 》 . [Cổ vũ]

Tuy rằng bản công bố tóm tắt phim này có hơi nhiều sạn, nhưng mọi người cũng chẳng thêm đá xéo, bởi vì bốn bức ảnh dưới đoạn tóm tắt, khiến fans hú hét còn chưa xong nữa là.

Weibo chính thức một hơi đăng bốn bức ảnh tạo hình, nam nữ chính mỗi người hai bức. Lâm Tử Khâm một bộ áo dài dân quốc, thêu thùa tinh xảo khí chất nho nhã, một bộ tây trang phảng phất, thủ công tinh tế khí tràng cường đại, hơi thở của boss ập vào mặt.

Mà hai bộ của Trịnh Bảo Châu, một bộ váy kiểu Âu xinh xắn đáng yêu, khéo léo kết hợp về ruy rờ và quý phái của thiên kim nhà giàu, một bộ khác là sườn xám màu đỏ thắm thêu thùa phức tạp, kết hợp với búi tóc tinh xảo và kiểu trang điểm điểm lệ, nắm cực gắt về gợi cảm và nguy hiểm.

Lục biểu hiện của hai diễn viên đều cực kỳ mạnh, hai bức ảnh chụp ra hai khí chất hoàn toàn khác nhau, điểm giống nhau duy nhất là — đẹp dữ thần!

Fans của Lâm Tử Khâm và Trịnh Bảo Châu đều phát cuồng lên dưới mấy bức ảnh, fans Lâm Tử Khâm cuồng cuồng hú hét thậm chí nhất thời quên bồng phải chê người được chọn vào vai nữ chính.

Mà fans CP của Lâm Tử Khâm và Trịnh Bảo Châu CP, cũng lại lần nữa đứng lên! Thời gian trước vì Trịnh Bảo Châu công khai yêu đương, fans CP của cô và Lâm Tử Khâm khí thế đê mê, nhiều người chẳng còn nói gì trên super topic nữa, hôm nay, bọn họ lại lần nữa được tiêm đầy máu gà, hớn hở như ăn Tết.

Vì kỷ niệm thời khắc lịch sử này, họ thậm chí còn xin một super topic mới, tên là "Trịnh Khí Lâm Nhiên"! Vô cùng thích hợp với tâm trạng dựng lại giang sơn, khí thế hưng hực của họ bây giờ!

Fans Trịnh Bảo Châu bận bịu li ếm mặt, lúc sau mới để ý thấy CP "Trịnh Khí Lâm Nhiên" tro tàn lại cháy. So với Khúc Trục là anh rể chính thức, fans thường khẳng định là càng ghét Lâm Tử Khâm hơn, vì liên quan tới Lâm Tử Khâm, là sẽ bị fans Lâm Tử Khâm mắng ké fame. Mà fans CP của Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu, đương nhiên càng chúng mắt bọn họ nháy nhót, anh giai Khúc Trục của họ không cần mặt mũi sao!

Vì thế bọn họ cũng xin một super topic mới, tên là "Minh Môi Trịnh Khúc", chói lọi kêu gào bên họ mới là cặp đôi hoàn hảo!

Đương lúc một đám fans quần ma loạn vũ, có người để ý thấy fans sự nghiệp lúc trước thoát fan Trịnh Bảo Châu, im im mò về.

Vui sướng hệ dưỡng thành: A a a a a Bảo Châu đẹp quá!!! Biểu cảm dữ

thần!!! Bộ phim này hot là cái chắc!!! Bảo Châu xông lên chỗ em!

"Ặc, tui nhớ không nhầm, thì bà là người hôm bữa viết văn thoát fan nhớ? [Móc mũi]"

"Cười chết, thời gian thoát fan ngắn nhất trong lịch sử [Đầu chó] quả nhiên 'luật hoa quả' không chứa một ai [đầu chó]"

"Hoan nghênh tới hiện trường quay xe của fans, tui là phóng viên tiên tuyến [Ăn dưa]"

Bởi vì người nhấn lại quá nhiều, cô bạn "Vui sướng hệ dưỡng thần" này lại đăng một bình luận mới.

"Chào mọi người, Hồ Hán Tam tôi lại về rồi đây [đáng yêu]"

Fans quay xe như cô bạn này cũng không ít, đều bị hai bức ảnh của Trịnh Bảo Châu hấp dẫn quay lại. Trịnh Bảo Châu bắt được vai nữ chính này, không nghĩ ngờ gì là đã cho fans một liều trợ tim, bản thân cô cũng tặng vọt một đợt fans. Fans của cô nháy mắt sắp sửa vượt 800 vạn, fans nói đùa là theo tốc độ này, cô mau chuẩn bị phước lợi đạt 10 triệu luôn đi.

Bên sản xuất cũng kêu nam nữ chính đăng weibo thông báo, dưới weibo của Trịnh Bảo Châu Weibo toàn là Tiểu Nguyên Bảo tung hương.

"Chị Hiểu Nam, có phải em sắp hot không!" Trịnh Bảo Châu cầm di động kích động nháy đến trước mặt Chu Hiểu Nam. Chu Hiểu Nam trong bụng tuy cũng vui, nhưng vẫn rất bình tĩnh nhắc nhở cô một câu: "Diễn tốt mới hot, diễn không tốt thì hốt."

"....." Chị Hiểu Nam chị mượn miệng của Khúc Trục à?

"Hơn nữa fan của Lâm Tử Khâm thấy em chưa đủ địa vị....."

Chu Hiểu Nam chưa nói xong, đã bị Trịnh Bảo Châu cắt ngang: "Nhưng cũng có fans của anh ấy bảo em siêu đẹp đó!"

"..... Ừ." Nếu ảnh tạo hình của Trịnh Bảo Châu không có hiệu quả tốt vậy, thì giờ cô đã bị fans Lâm Tử Khâm vui dập rồi, "Tóm lại là phải giữ tâm trạng bình thường, tập trung đóng phim. Hơn nữa ngoài fans của Lâm Tử Khâm, còn có fans của các nữ minh tinh khác đang chưa lè kìa, nếu em diễn hỏng, bọn họ sẽ nhảy ra chế giễu đầu tiên."

"Em biết, em sẽ diễn thật tốt!" Đoàn phim đại khái sẽ khai máy vào tháng mười, còn phải đi nơi khác, phim trường thành phố A tuy cũng có phố dân quốc, nhưng không có lớn bằng thành phố H.

Trước khi quay chính thức Cao Bác Vân còn sắp xếp một buổi đọc kịch bản nữa, ngay tháng sau, đến lúc đó diễn viên tham gia sẽ nhiều hơn lần trước.

Vì vui vẻ, đến tối Trịnh Bảo Châu đặc biệt mời nhân viên phòng làm việc đi ăn, gọi cả Khúc Trục. Tính Khúc Trục không thích kiểu giao lưu tập thể này, nhưng sợ một mình Trịnh Bảo Châu ở ngoài lại uống nhiều, anh vẫn qua.

Trịnh Bảo Châu đặt hai phòng to ở Thiên Hạ Cục, vách ngăn giữa phòng bỏ ra được, như vậy là có một cái phòng siêu to. Bây giờ nhân viên phòng làm việc ngày càng nhiều, hai bàn lớn Trịnh Bảo Châu đặt đều ngồi đầy.

Khúc Trục từ bên Vườn công nghệ lại đây, sẽ muộn hơn họ một chút, Trịnh Bảo Châu vốn định để mọi người vừa ăn vừa chờ, nhưng sợ với ăn, rõ ràng mọi người càng hứng thú với ngài Khúc hơn.

Trong sự chờ đợi tha thiết của mọi người, Khúc Trục cuối cùng cũng được phục vụ dẫn tới. Cửa phòng vừa mở ra, mấy chục đôi mắt đồng loạt nhìn về phía anh. Bước chân Khúc Trục đông cứng, sau đó đi về phía Trịnh Bảo Châu: "Ngại quá tôi vừa tan làm, tới hơi muộn."

"Đâu có đâu có, cậu tới được là mọi người vui rồi." Chu Hiểu Nam đại biểu, đứng lên chào đón Khúc Trục, "Tới tới, cậu ngồi cạnh Bảo Châu này, giữ chỗ cho cậu rồi đây."

"Cảm ơn." Khúc Trục cùng cảm ơn chị, đến ngồi cạnh Trịnh Bảo Châu.

Ánh mắt mọi người cũng cực kỳ nhất trí đuổi theo anh, dừng lại phía anh và Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu cho rằng ngày thường bị nhân viên khách sạn soi đã xấu hổ nhất rồi, hôm nay mới biết, không, bây giờ mới là xấu hổ nhất.:

"À, cái đó....." Trịnh Bảo Châu nói với người phục vụ ngoài cửa, "Mọi người đến đủ rồi, lên đồ ăn đi."

"Vâng." Người phục vụ gật đầu, rồi ra ngoài sắp xếp lên món.

Trịnh Bảo Châu hơi nhẹ một tiếng, nói với Khúc Trục: "Em giới thiệu với anh một chút, hai bạn này là trợ lý của em, anh đã gặp rồi, bên này là đội kinh doanh, bên này là đội PR, bên này là bộ phận tài chính, hành chính, pháp vụ, tuyên truyền....."

Trịnh Bảo Châu lần lượt giới thiệu các bộ phận của phòng làm việc cho Khúc Trục, Khúc Trục nghe xong khẽ cười nói: "Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đủ cả."

Anh cười, phía dưới liền có hai nữ đồng nghiệp kích động kêu lên hai tiếng, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ngo qua, cô bé hành chính trước giờ luôn hoạt bát đánh bạo nói: "Anh rể đẹp trai quá, đẹp hơn cả trên ảnh! Anh ý còn cười với chị á!"

Nghe thế mọi người đều nở nụ cười mờ ám, Trịnh Bảo Châu ổn định tâm trạng, không để mặt mình đỏ lên bởi tiếng cười: "Anh ấy cười với chị thì có gì lạ đâu, tám chiểu mới thế!"

"Đúng đúng đúng." Có đồng nghiệp tiếp lời cô, ở dưới ồn ào, "Với quan hệ của người ta thì cười một cái có là gì, cô Bảo Châu nói đúng, mấy đứa đúng là không biết thế giới của người trưởng thành!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ăn nói hổ báo thế.

May mà người phục vụ đã mau mắn bung đồ ăn lên, dùng đồ ăn chặn miệng mọi người.

Trịnh Bảo Châu uống chút rượu, lúc về lời kéo Khúc Trục giờ trò, bắt anh công cô: "Anh công em đi, anh không công em không đi."

Khúc Trục: "....."

Đồng nghiệp bên cạnh đều rất hiểu chuyện, nói: "Chúng mình đi thôi, chúng mình không thấy gì cả!"

Trịnh Bảo Châu còn túm áo Khúc Trục, Khúc Trục thở dài, ngồi xổm trước mặt Trịnh Bảo Châu: "Lên đi."

[1] Một thoáng kinh hồng: Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng, trọn đời nhưng nhớ, trọn kiếp không quên, không oán không hối hận

Chương 70: Tôi là bạn trai của Bảo Châu, cảm ơn

Trịnh Bảo Châu nhún một cái, nhảy lên lưng Khúc Trục. Tay cô vòng quanh cổ Khúc Trục, trong tay còn cầm cành hoa không biết lấy từ đâu.

Khúc Trục cũng cô đứng lên, nhìn hoa trên tay cô: "Hoa ở đâu ra thế?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Lấy trong phòng ăn á."

"..... Em nhảy của người ta vậy à?"

Người phục vụ bên cạnh nghe thấy họ nói chuyện, cười khàn khàn nói: "Không sao, sếp Trịnh thích hoa thì tặng luôn ạ."

"Nghe thấy chưa, người ta nói tặng em." Trịnh Bảo Châu đặc ý cầm hoa quơ quơ trước mặt Khúc Trục. Tay Khúc Trục lại nắm chặt chân cô một chút, cành cáo: "Đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống đây."

Trịnh Bảo Châu nghe lời vất lên vai anh bất động, cô hái đóa hoa xuống, nhẹ nhàng cắm vào tóc của Khúc Trục, Khúc Trục không phát hiện. Người phục vụ bên cạnh nhìn thấy, không nhịn được bật cười, Trịnh Bảo Châu nghiêng đầu, ra hiệu "Suýt" với cô nàng.

Người phục vụ gật = đầu, không nói gì, Khúc Trục cũng Trịnh Bảo Châu một đường ra ngoài Thiên Hạ Cư, chờ xe tới. Trợ lý lái xe của Trịnh Bảo Châu tới, rồi mở cửa ra cùng Khúc Trục nói: "Khúc....."

Hai từ anh Khúc còn chưa nói xong, ánh mắt cô nàng đã bị đóa hoa trên đầu Khúc Trục hấp dẫn. Trịnh Bảo Châu nháy mắt với cô nàng, trợ lý ngậm miệng, coi như không nhìn thấy bông hoa nhỏ trên đầu Khúc Trục: "Anh Khúc, để em đưa hai người về, hay anh lái xe đưa cô Bảo Châu về?"

Cô thấy lúc tối Khúc Trục không uống rượu, chắc là muốn đưa Trịn Bảo Châu về nhà.

Khúc Trục quả nhiên chọn cái sau: "Em về với mọi người đi, để anh lái xe."

"Được ạ." Trợ lý mở cửa, bước xuống xe. Cô nàng lại liếc đóa hoa trên đầu Khúc Trục một cái, cười bảo anh: "Vậy em về trước, anh với cô Bảo Châu chú ý an toàn."

"Ừ." Khúc Trục khẽ gạt đầu, nghiêng đầu nhìn Trịn Bảo Châu vẫn đang ăn vạ trên người mình, "Tỉnh rượu chưa? Tỉnh thì xuống đi."

"Ờm." Trịn Bảo Châu lên tiếng, nháy khởi lưng Khúc Trục. Cô tự giác đi sang ghế phụ, kéo cửa xe ngồi vào. Khúc Trục ngồi vào ghế điều khiển, thuận tay đóng cửa phía mình vào.

Trịn Bảo Châu ở bên cạnh cài dây an toàn, cài nửa ngày cũng không được, Khúc Trục xem đến nhíu mày: "Bỏ tay ra, để anh."

"Ờm." Trịn Bảo Châu nghe lời buông tay, Khúc Trục lại gần, giúp cô cài dây an toàn, đang định ngồi thẳng người, vừa nhấc đầu liền thấy bông hoa trên đầu mình qua gương chiếu hậu trong xe.

"....." Anh im lặng một hồi lâu, mới nhìn về đầu số bên cạnh, "Trịn Bảo Châu, cái này có phải em làm không?"

"Cái gì ạ?" Trịn Bảo Châu ngây thơ vô tội nhìn anh, như lúc này mới phát hiện trên đầu anh có một đóa hoa, "Ồ, sao trên đầu anh lại cài hoa thế này? Đẹp phết nhỉ."

"Ha." Khúc Trục nhàn nhạt mà ha một tiếng, nhìn sang tay Trịn Bảo Châu, "Cành hoa lúc này em lấy đâu? Sao giờ chỉ còn cành cây thế?"

Trịn Bảo Châu cúi đầu nhìn cành cây trên tay, cũng thốt lên cảm thán kinh ngạc như anh: "Đúng nhỉ, hoa của em đâu?"

"..... Tré con." Khúc Trục nói xong túm bông hoa trên đầu xuống, thuận tay cài lên đầu Trịnh Bảo Châu, "Vẫn là em cài đẹp hơn."

"Ai nói, em thấy anh cài đẹp." Trịnh Bảo Châu nói có cứ có lý, "Anh xem đàn ông thời cổ đó, không phải đều thích cài một đóa hoa trên đầu sao?"

"Họ là họ, anh là anh." Khúc Trục cũng cài dây an toàn của mình vào, khởi động xe, "Ngồi tử tế."

"Ờm." Trịnh Bảo Châu ngồi thẳng lại, lấy di động ra nghiêng đầu, nhìn màn hình selfie mấy kiểu, "Em cũng đẹp ghê."

Khúc Trục cười một tiếng, đáp lại một câu "Ừ".

Trịnh Bảo Châu lại chụp một bức Khúc Trục lái xe, xong đó liền cắt di động tựa lưng vào ghế nhắm mắt: "Em mệt em muốn ngủ một lát."

"Ừ, tới anh gọi em."

Khúc Trục mở định vị, xe từ từ lướt đi trong cảnh đêm của thành phố. Khúc Trục lái xe rất ổn, Trịnh Bảo Châu bất giác liền ngủ mất, lúc mở mắt, xe đã dừng ở gara.

"Tới rồi?" Trịnh Bảo Châu xoa mắt, ngồi thẳng dậy.

"Ừ." Khúc Trục cởi dây an toàn, lên tiếng, "Tỉnh rượu rồi?"

Trịnh Bảo Châu nường mày không phục: "Em chỉ uống một chút, vốn đâu có say!"

"À, vậy chơi xấu đòi anh công, là em cố ý?"

"Chơi xấu gì, rõ ràng là anh chủ động muốn công em."

"À thế à?" Khúc Trục dí sát cô, con người đen thẫm nhìn lại đây, "Vậy có cần"

anh cũng em lên khách sạn không?"

Trịnh Bảo Châu sợ anh xăng bậy, theo bản năng chống lên ngực anh: "Em đã bảo anh ở đây có camera mà."

Khúc Trúc cười một tiếng, kéo khoảng cách với cô: "Em khẩn trương thế làm gì? Có phải đang nghĩ bậy bạ gì không?"

"....." Ngài đúng là biết trả đũa!

Trịnh Bảo Châu mở cửa xe, cùng Khúc Trúc xuống xe, Khúc Trúc xem cô đi đường còn ổn, rượu đã tỉnh đến bảy tám phần: "Trở về ngủ sớm chút."

Trịnh Bảo Châu nói: "Chị Hiếu Nam còn bảo em vận động rồi mới được ngủ! Anh không thấy hôm nay em ăn gì trên bàn cơm, là chị ấy nhìn chăm chăm em à!"

Trịnh Bảo Châu vừa nói vậy, Khúc Trúc liền bật cười, lúc tối Chu Hiếu Nam quả thật nhìn chăm chăm Trịnh Bảo Châu, sợ cô ăn nhiều hai miếng.

"Nhưng qua thời gian nữa em phải vào đoàn rồi, đúng là không được mập." Trịnh Bảo Châu vừa đi vừa nheo nheo bụng mình, cô phát hiện chỉ cần da mặt đủ dày, thì dù người đại diện luôn nhìn bạn, cũng không ảnh hưởng bạn ăn cơm, "Em vẫn về rèn luyện hai mươi phút vậy."

Khúc Trúc khẽ cười nói: "Giờ xem ra, cái phòng tập thể thao của anh làm chuẩn rồi, không chừng sau này em còn dùng nhiều hơn anh."

Nhà Khúc Trúc đã sửa sang gần xong, chờ trang hoàng xong lại để đó nửa năm, Tết Âm Lịch sang năm hẳn có thể chính thức dọn vào ở.

"Chờ khi nào em rảnh, chúng ta cùng đi chọn nội thất mềm." Khúc Trúc bảo Trịnh Bảo Châu, "Có ít đồ cần đặt làm, phải chờ một thời gian, nên có thể đi chọn trước."

"Được!" Trịnh Bảo Châu vốn rất thích chuyện trang hoàng nhà cửa này,

huống chỉ là nhà tân hôn của cô và Khúc Trục, "Dạo siêu thị nội thất thích cực, em có thể ở đó cả ngày."

Khúc Trục nhìn cô công môi: "Nói vậy anh lo lắm, đâu sao em bây giờ đã là nữ minh tinh gần mười triệu fans, đến lúc đó ở siêu thị nội thất sẽ không bị nhận ra chứ?"

"Em có thể nguy trang mà!" Trịnh Bảo Châu nói, rồi lên xuống đánh giá Khúc Trục vài lần, "Cơ mà anh cũng phải nguy trang cùng em mới được, rất nhiều dân mạng nhận ra anh đó."

Trịnh Bảo Châu nói liền nhớ ra, Khúc Trục đã từng dựa vào nửa khuôn mặt, bước lên top 1 bình luận nóng của hotsearch "Điểm nhan sắc của người bình thường có thể cao đến mức nào".

Hai người trò chuyện trò chuyện, liền tới cửa phòng. Sau lần Khúc Trục ngủ ở phòng cô, anh không tới phòng cô nữa. Trịnh Bảo Châu đứng ngoài cửa, nhìn anh nói: "Em tới rồi."

Khúc Trục cũng dừng lại theo, anh nhìn Trịnh Bảo Châu một lúc, nhẹ gật đầu: "Ừ, vậy anh về trước?"

Trịnh Bảo Châu trầm ngâm một lát, cũng gật đầu theo: "Vâng, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Khúc Trục chúc cô ngủ ngon, liền đi về phòng mình. Trịnh Bảo Châu vào phòng, đóng cửa lại, đứng tại chỗ dậm chân!

A a a, vừa nãy có phải nên mời Khúc Trục vào ngồi? Mọi người đều tưởng thành cả rồi, hơn nữa đều có ý ấy với nhau, sao lại phải khách sáo vậy chứ!

Khúc Trục có lẽ có bản khoán, không chừng sẽ nhin đến tận ngày kết hôn luôn.

..... Không được, cô phải nghĩ cách bắt lấy anh chàng này.

Nhìn biểu hiện của Khúc Trục, chỉ cần cô chủ động một chút, anh khẳng định

không cầm giữ được!

Trịnh Bảo Châu đang suy nghĩ tới đó, Chu Hiểu Nam đã nhắn tới một tin: "Về chưa? Nhớ vận động xong mới ngủ nhé."

"....." Trịnh Bảo Châu trả lời chị, "Kiểu vận động của người trưởng thành cũng được tính chứ?"

Chu Hiểu Nam:???

Chu Hiểu Nam: Có phải chị quây rầy gì không?

Trịnh Bảo Châu: Kể cũng không. [ ]

Chu Hiểu Nam: Là em không được hay là Khúc Trục không được?

Trịnh Bảo Châu: [ ] chị không có chuyện gì khác thì em tập kyo khí đây

Chu Hiểu Nam: Hôm bữa em chụp ảnh trong tạp chí còn gì, ngày kia tạp chí mở dự bán, sẽ cho em một link riêng

Trịnh Bảo Châu:..... Thời gian chọn chuẩn đây

Chu Hiểu Nam: Ai nói không phải đâu, hai ngày này lưu lượng của em lớn, bọn họ cũng muốn bán nhiều một chút. Mai em nhớ share cái Weibo

Trịnh Bảo Châu: Vâng

Kỳ tạp chí mà Trịnh Bảo Châu chụp kia chỉ là trang bên trong thêm một phỏng vấn nhỏ, nói về chủ lực doanh số thì cũng không ở chỗ cô. Nhưng vì ảnh chụp đến cực kỳ đẹp, đối fans mà nói vẫn rất có lực hấp dẫn. Tạp chí còn không có kế hoạch tặng poster Trịnh Bảo Châu, nhưng nhân khí của Trịnh Bảo Châu tăng quá nhanh, tạp chí để hấp dẫn nhiều fans tới mua, còn lâm thời thêm một tấm poster làm tặng phẩm.

Dự bán bắt đầu vào 12 giờ trưa, không đến nửa phút lượng tồn kho thiết

đặt đã bị mua sạch. Fans không cướp được fans chạy đến dưới weibo chính thức của tạp chí, bắt đầu chất vấn tạp chí có phải bán hạn lượng không, sao hạn lượng lại không nổi sớm.

Phía tạp chí cũng quá oan, lượng tồn kho của họ là tham khảo doanh số tạp chí của nữ minh tinh mấy năm gần đây, thiết lập số lượng cho là fans Trịnh Bảo Châu sẽ không mua hết, ngờ đâu thoáng cái đã hết. Nhận thấy tình hình phản ứng, tạp chí khẩn cấp sửa lượng tồn kho, lần này trực tiếp thiết lập thành 99 vạn, số này đủ fans hốt hết. :)

Thấy tạp chí lại mua được, fans hùng hổ dưới weibo mới dời trận địa, tạp chí vì đơai công chuộc tội, còn làm riêng poster doanh số cho Trịnh Bảo Châu, đặt trên Weibo tuyên truyền.

Nhìn thấy tạp chí của Trịnh Bảo Châu bán chạy, đám anti-fan lại ngồi không yên, chốc chốc khĩa Trịnh Bảo Châu vất tiền của fans còn dám yêu đương, chốc chốc lại khĩa fans ngọc ngàch lắm tiền cam nguyện bị vất.

Fans giữa lúc mua tạp chí, còn bớt thời giờ battle với bọn họ hai câu.

Trịnh Bảo Châu thật ra không quá để ý chuyện này, cô vẫn luôn định vị rất rõ bản thân, cô phải làm một diễn viên, tạp chí bán chạy là dẹt hoa trên gấm, cô cũng sẽ không dựa cái này kiếm cơm. Cô lên Weibo cảm ơn mọi người ủng hộ, sau đó dời lực chú ý lên kịch bản.

Đợt này cô vẫn luôn tự nghiên cứu kịch bản, có vấn đề gì sẽ hỏi ý kiến thầy Cát lúc đi học, cô còn add cả WeChat của biên kịch, thường thường sẽ đi quây rồi anh ta.

Biên kịch tuy có kêu ca với Cao Bác Vân về Trịnh Bảo Châu, nhưng trong lòng vẫn rất thương thích diễn viên nghiêm túc như cô.

Thoáng cái buổi đọc kịch bản lần hai đã đúng hạn gõ cửa, lần này diễn viên tới rất nhiều, còn có cả người bên đầu tư tham gia. Lâm Tử Khâm làm nam chính vẫn tới tham gia buổi đọc kịch bản một cách chuyên nghiệp, Trịnh Bảo Châu thấy mọi người đều nghiêm túc, trong lòng cũng chắc chắn, dẫu sao

phim truyền hình không chỉ dựa vào một người mà hoàn thành, cần mọi người cùng nỗ lực mới có thể làm tốt.

Trong buổi đọc kịch bản tuy mọi người đều có lý giải khác nhau về kịch bản, nhưng bầu không khí chính thể vẫn còn tốt, sau khi kết thúc Cao Bác Vân còn mời mấy diễn viên chủ chốt và phụ trách sáng tạo đi ăn cơm. Tư bản hôm nay tới dự cũng đi, địa điểm vẫn là Thiên Hạ Cục.

Nhà đầu tư chính của 《 Nơi trái tim hướng về 》 là Ảnh nghiệp Hoàn Vũ, bọn họ trước giờ luôn làm phim chất lượng, danh tiếng trong nghề không phải dạng vừa. Nhà tư bản hôm nay tới chính là người của Hoàn Vũ, họ Du, là một người đàn ông trẻ tuổi. Chuyện của Hoàn Vũ Trịn Bảo Châu cũng có biết một hai, người sáng lập họ Du, cho nên vị này xem như là người trong gia đình, nhưng làm một công ty niêm yết hiện đại, hình thức quản lý gia đình đã chậm rãi bị đào thải, một ít cổ đông mới gia nhập, rút máu mới cho công ty, cũng thay đổi cơ cấu của Hoàn Vũ.

"Bảo Châu, tôi thấy Du Thành Uy cứ nhìn cô mãi." Trên bàn cơm, Cao Bác Vân lặng lẽ nói với Trịn Bảo Châu một câu, "Cô phải cẩn thận một chút, tôi sợ anh ta coi trọng cô."

Trịn Bảo Châu cũng phát hiện vị sếp họ Du kia luôn nhìn cô, vừa nãy còn uống riêng với cô, liền lặng lẽ trả lời Cao Bác Vân: "Người này có lai lịch gì á?"

"Người nhà họ Du thôi." Cao Bác Vân lấy tay che miệng, thấp giọng nói chuyện với Trịn Bảo Châu, "Nhưng cô cũng không phải sợ, người nhà họ Du bây giờ cũng không nắm giữ quyền nói chuyện tuyệt đối ở công ty, đại cổ đông Tổng Nam Xuyên của họ, rất lợi hại."

"À..... Tôi nhìn như có nghe qua người này, có phải là chồng của nữ minh tinh nào không??"

"Đúng vậy."

Cao Bác Vân vừa lên tiếng, Du Thành Uy đã ở bên kia 'cue' anh: "Đạo diễn Cao, anh thì thăm gì với nữ chính của chúng ta thế? Có gì bọn tôi không thể

nghe à?"

"Nào cố." Cao Bác Vân cười nói, "Tôi đây sắp không được còn gì, nên đang hỏi Bảo Châu có thể giúp tôi uống hai ly không."

"Anh thế là không được rồi, đàn ông đàn ông sao lại bảo phụ nữ chần rượu chớ." Du Thành Uy lại bung ly rượu lên, "Nào, mọi người lại cùng uống một ly."

Người trên bàn lại uống cùng anh ta một ly, Cao Bác Vân cảm di động lặng lẽ nhìn tin cho Trịnh Bảo Châu: "Tiếng tăm trong vòng của Du Thành Uy không tốt lắm, thường chơi mờ ám với hot girl mạng, cô đề phòng anh ta chút."

Trịnh Bảo Châu trả lời anh một câu "Đã biết", ngay đó liền nhận được tin nhắn của Khúc Trục: "Vẫn đang ăn à?"

Trịnh Bảo Châu: Đúng vậy [Che mặt]

Khúc Trục: Uống rượu hử?

Trịnh Bảo Châu: Uống rồi [Chạm ngón tay]

Khúc Trục: Giờ anh qua đón em, chờ anh

Trịnh Bảo Châu cong cong môi, để điện thoại sang một bên. Vì Lâm Tử Khâm hôm sau còn có lịch, nên anh lên tiếng phải đi trước. Trịnh Bảo Châu theo anh, đứng lên nói mình cũng đi trước.

Du Thành Uy nghe cô nói phải đi, đầu tiên là giữ lại mấy câu, thấy thái độ cô kiên quyết, bèn nói mình cũng đi.

Trịnh Bảo Châu không để ý đến anh ta, tự ra khỏi phòng, gọi điện thoại kêu trợ lý lái xe tới, chuẩn bị chờ Khúc Trục trên xe. Du Thành Uy đuổi kịp cô, gọi cô một tiếng: "Cô Trịnh, cô muốn đi đâu? Không bằng tôi đưa cô đi."

"Không cần, tôi có trợ lý," Trịnh Bảo Châu nhìn anh ta cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Du Thành Uy vẫn theo sát bên cô: "Cô đừng khách sáo như vậy, không thì chúng ta lại đi uống vài chén? Tôi gọi mấy người bạn ra, chúng ta đi KTV."

"Thật không cần đâu sếp Du, ngày mai tôi còn có việc." Trịnh Bảo Châu một đường ra tới bên ngoài Thiên Hạ Cục, vẫn chưa cắt đuôi được Du Thành Uy. Trợ lý của Trịnh Bảo Châu đã lái xe ra, thấy Trịnh Bảo Châu bị một người đàn ông quần lầy, bèn mở cửa xe đi xuống: "Cô Bảo Châu, chỉ lên xe trước đi."

"Ừ."

Trịnh Bảo Châu gật đầu, chuẩn bị lên xe, cánh tay lại bị Du Thành Uy kéo lại: "Cô Trịnh, cô đừng không nể mặt như vậy, bây giờ cô còn chưa nổi đâu, đã lên mặt với nhà đầu tư?"

Trịnh Bảo Châu nhíu mày, rút tay mình về, nhìn anh ta nói: "Sếp Du, tiền là đầu tư vào đoàn phim, không phải là đầu tư lên người tôi. Anh có yêu cầu gì, có thể đề nghị với đạo diễn Cao."

Du Thành Uy cười khẩy một tiếng, dường như thấy cô không biết tốt xấu: "Cô đang ám chỉ tôi đầu tư tiền cho cô sao? Cũng không phải không được?"

Trịnh Bảo Châu cũng cười khẩy theo, đang muốn kêu anh ta cầm tiền đó đi khám đầu óc đi, tiếng Khúc Trục đã vang lên gần đó: "Bảo Châu."

Vừa dứt lời, anh đã chạy tới cạnh Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu không ngờ anh tới nhanh như vậy, còn hơi kinh ngạc, Khúc Trục kéo cô ra sau mình, nhìn Du Thành Uy ở đối diện: "Vị này là?"

Trịnh Bảo Châu nói: "À, là sếp Du của Hoàn Vũ, một trong những nhà đầu tư của phim chúng em."

"Sếp Du phải không?" Khúc Trục thần sắc lạnh lùng nói, "Tôi là bạn trai của

Bảo Châu, cảm ơn anh tiễn cô ấy ra."

Anh nói xong, cũng không chờ Du Thành Uy phản ứng, trực tiếp lời Trịnh Bảo Châu đi. Trợ lý theo sau họ, cũng nhanh chóng lên xe, không dám trì hoãn giây nào lái xe rời đi.

Chương 71: Ai không đi kẻ đó làm chó

Trợ lý của Trịnh Bảo Châu ở phía trước lái xe, thường thường liếc trộm hàng sau qua gương chiếu hậu. Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu ngồi phía sau, sắc mặt hai người đều không được tốt.

"Vừa rồi gã đó muốn làm gì?" Khúc Trục nhìn Trịnh Bảo Châu, mở miệng trước.

Trịnh Bảo Châu nói: "Muốn em đi KTV hát, em đã nói không đi, còn lời kéo mãi. May anh đến đó, không có lẽ em đã đánh nhau với anh ta rồi."

Khúc Trục: "....."

Anh im lặng một chốc, thần sắc hòa hoãn: "Những người khác bên em đâu? Sao chỉ có hai người ở kia?"

"Bọn họ còn chưa ăn xong, là Lâm Tử Khâm nói muốn đi cho kịp máy bay, em mới theo nói phải đi, không ngờ cha họ Du đó theo em ra tới."

Trợ lý không lên ăn cơm với Trịnh Bảo Châu, cũng không biết trước đó có chuyện gì, nhưng hiện tại nghe Trịnh Bảo Châu nói vậy, cô nàng cũng nhíu mày theo: "Cô Bảo Châu, sếp Du đó danh tiếng không tốt lắm, lúc thì mờ ám với hot girl này, lúc thì tai tiếng với nữ minh tinh kia, còn mảng phóng viên trên Weibo. Tóm lại không phải người hiền lành gì, chuyện hôm nay anh ta có trả thù chị không?"

Du Thành Uy này rõ ràng là coi trọng cô Bảo Châu, tưởng cô ấy cũng dễ ăn như mấy người anh ta gặp lúc trước, không ngờ người ta không nể mặt, anh ta chắc phải tức chết?

Trợ lý vừa nói xong, di động của Trịnh Bảo Châu liền vang lên. Là Chú Hiểu Nam gọi tới.

"Alo, chị Hiểu Nam, chuyện gì ạ?" Trịnh Bảo Châu tiếp điện thoại. Chú Hiểu Nam ở đầu kia hỏi cô: "Tối nay các em đi ăn Du Thành Uy cũng đi?"

"Đúng vậy." Trịnh Bảo Châu lên tiếng, theo bản năng ngồi thẳng dậy, "Không thể nào, anh ta còn mánh lẻo với chị à?"

Chú Hiểu Nam nói: "Hai người phát sinh chuyện gì? Anh ta vừa mới lên Weibo mắng em đến hộc máu, nhân viên bộ phận PR thấy, lập tức nói cho chị."

"Cái gì?" Trịnh Bảo Châu tức quá mà cười, "Anh ta còn mặt mũi mắng em? Thật coi em là quả hồng mềm dễ bóp phải không?"

"Trước tiên em chớ có gấp, anh ta cũng không chỉ tên nói họ, nhưng câu chữ thì người sáng suốt đều nhìn ra là đang nói em." Chú Hiểu Nam sợ Trịnh Bảo Châu xúc động, trấn an cô một câu, "Em nói trước xem hai người đêm nay làm sao, để bên chị cũng nghĩ đổi sách."

Trịnh Bảo Châu nói: "Chính là cơm nước xong anh ta bắt em đi KTV uống rượu với anh ta, em không đi, giờ đang trên đường về khách sạn."

Du Thành Uy là người thế nào Chú Hiểu Nam cũng hiểu, chị nghe Trịnh Bảo Châu nói vậy, liền biết là chuyện thế nào: "Rồi, chị đã biết, em cứ mặc kệ anh ta trước, chớ bợn chị thương lượng xong đáp trả."

"Vâng," Trịnh Bảo Châu lên tiếng, cúp điện thoại rồi mở ngay Weibo ra, "Tiểu Nguyên, em biết tài khoản weibo của Du Thành Uy là gì không?"

"Là tên của anh ta, còn thêm V."

Trịnh Bảo Châu gật đầu, tra tên Du Thành Uy ở khung tìm kiếm, quả nhiên nháy ra Weibo của anh ta.

Anh ta năm phút trước vừa đăng một Weibo, hiện tại đã có vài trăm bình

luận.

"Có nữ minh tinh tinh tươm quá? Còn chưa nổi tiếng đã bắt đầu lên mặt với nhà đầu tư?? Ha ha, một đứa làm diễn viên quần chúng ở phim trường như cô, nếu không gian gian dúi dúi mặt mờ với đạo diễn, cô lên làm nữ chính được à? Giả bộ thanh cao trước mặt tôi? [ ]"

Trịnh Bảo Châu xem xong mày liền nhíu, cái tút này đúng là không chỉ tên nói họ, nhưng cũng chỉ kém báo số chúng mình của Trịnh Bảo Châu cô thôi. « Nơi trái tim hướng về » là Hoàn Vũ đầu tư, Du Thành Uy đội cái họ "Du" này ở bên ngoài rêu rạc, ai không biết anh ta là người của Hoàn Vũ?

Du Thành Uy ngày thường không ít tin tức yêu đương, hơn nữa toàn liên quan đến giới giải trí, lượng fans Weibo của anh ta cũng không ít. Weibo này vừa đăng, rất nhiều anti-fan của Trịnh Bảo Châu đã nghe mùi bò tởi.

"Trịnh Bảo Châu? [Suyt]"

"Tui biết là ai [Đầu chó] tui đã nói cô ta nổi một cách không rõ ràng, quả nhiên bị phốt rồi [Đầu chó]"

"Ha ha ha ha ha ha tôi chẳng bắt ngờ tí nào, loại này đột nhiên hot, khẳng định có vấn đề. Phía trước nói cô được lãng xê, fans nhà cô ta còn không thùa nhận [Ăn dưa]"

"Giờ bệnh ngôi sao với tư bản, được thời [Đầu chó] nhưng quan trọng là cổ còn chưa phải ngôi sao [Đầu chó]"

"Cho mí bạn biết, hai bộ phim truyền hình zbz hiện tại công bố, đạo diễn là cùng một người [Đầu chó]"

"Hôm bữa không phải cô ta vừa công khai bạn trai à? A này..... Xâu hổ ha ha ha."

Du Thành Uy nhìn dân mạng bình luận, lửa giận trong lòng cuối cùng cũng với một chút. Ha ha, một tiểu minh tinh mà muốn đầu với gã, đúng là không

biết tốt xấu.

Gã kêu tài xế chở đến trước một quán KTV, xuống xe phi thẳng lên phòng. Bị Trịnh Bảo Châu làm hồng tâm trạng, gã liền hỏi vị trí của mấy anh em, chạy tới cùng bọn họ ca hát uống rượu. Mới vừa đẩy cửa phòng, liền thấy tất cả bọn họ đều tụm một chỗ xem di động.

"Gì hay ho đây? Có phải lừa tao giấu hàng không?" Du Thành Uy tò mò đi tới. Mấy người ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhìn gã đều có chút quý dị: "Thành Uy này, Weibo mày vừa đăng là nói Trịnh Bảo Châu à?"

"Đúng vậy, tao bảo cô ta tới ca hát uống rượu, cô ta còn vén mặt với tao. A, chưa có đứa con gái nào dám không nể mặt tao vậy đâu." Du Thành Uy biết đàn bà ở cạnh gã không nhất định đều thích gã, chỉ là ngại nhà họ Du sau lưng gã, không dám đắc tội gã thôi. Nhưng gã chả thấy sao, dù sao gã cũng chẳng thích bọn họ thật, mọi người vui vẻ cùng nhau, theo như cầu, có gì không tốt?

Trịnh Bảo Châu là không biết điều.

Một người anh em thâm sâu đưa điện thoại cho gã: "Mày cứ tự xem đi."

"Làm gì mà thần bí thế." Du Thành Uy cầm di động qua, cúi đầu cái là thấy Trịnh Bảo Châu vừa chuyển tiếp Weibo của gã.

Trịnh Bảo Châu V: Tôi chờ mờ thẳng chỗ nhà anh! Tôi không muốn đi KTV ca hát uống rượu chính lên mặt với anh? Anh nghĩ mặt mũi anh lớn chắc? Bỏ tôi còn không dám kêu tôi bồi rượu anh tính cái thứ gì? Còn tôi với đạo diễn có mập mờ không, anh có chứng cứ gì lấy ra xem nào, đừng có ba lạng nhăng trên Weibo, có gan chúng ta gặp trên tòa??? [ ]

Du Thành Uy mặt xanh lè, đám người trong phòng theo bản năng dịch xa một tí.

Trịnh Bảo Châu xả một trận, quá sáng. Chu Hiểu Nam còn đang thương lượng đổi sách với bộ phận PR, thấy cô đăng Weibo sắc mặt cũng sắp xanh.

"Trịnh Bảo Châu em làm gì thế! Không phải chị đã bảo em đừng đáp trả gì sao?" Chu Hiểu Nam trực tiếp gọi điện cho cô, "Em nháy ra như vậy, không phải tương đương thừa nhận người kia là em sao!"

Trịnh Bảo Châu cầm di động nói: "Em có nhận hay không có gì khác nhau sao? Bình luận đều chỉ thẳng tên em, anh ta còn nói em với Cao Bác Vân gian díu mập mờ, ám chỉ em cầm súng Khúc Trục! Nay em nhin được Khúc Trục cũng không thể nhin á!"

Chu Hiểu Nam: "....."

Chị hít một hơi, hỏi Trịnh Bảo Châu: "Khúc Trục ở cùng em không?"

"Ờ."

"Vậy cậu ta thấy em đăng Weibo, cũng không biết ngăn em lại sao!"

"Vì sao anh ấy phải ngăn em, anh ấy ủng hộ em đăng!" Trịnh Bảo Châu nói, nghiêng đầu xác nhận với Khúc Trục, "Đúng không!"

Khúc Trục: "....."

Lời này em nên hỏi trước khi đăng mới đúng chứ.

Nhưng anh quả thật cũng dung túng hành động này của cô, không có gì để biện hộ: "Ừ, Bảo Châu quyết định gì tôi cũng đồng ý."

"....." Chu Hiểu Nam tức phát điên, gào lên ở bên kia điện thoại, "Thế cô ấy bảo cậu chia tay cậu cũng đồng ý hả!"

"Cái đó tôi không thể đồng ý." Khúc Trục mặt không đổi sắc nói.

Chu Hiểu Nam: "....."

"Thôi, tôi không muốn cãi nhau với hai người điên tình như cô cậu..... Cứu

mạng, Du Thành Uy lại đăng Weibo!”

Chú Hiểu Nam cảm thấy sau này trên người chị phải thủ sẵn thuốc trợ tim cấp tốc, mới có thể đảm nhiệm người đại diện cho Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, phát hiện Du Thành Uy lại chuyển tiếp Weibo vừa nãy của cô.

Du Thành Uy V: A, tôi đã chữa mặt mũi mà cô còn tự nháy ra, thật tưởng rằng hành vi lén lút của mấy người không ai biết đúng không? Được thôi, ra tòa thì ra tòa, còn nữa, tôi chính thức tuyên bố, 《 Nơi trái tim hướng về 》 tôi rút vốn!

A!!!! Còn muốn dùng tiền uy giúp cô?? Trịnh Bảo Châu sôi sùng sục chuyển tiếp Weibo của anh ta.

Trịnh Bảo Châu V: Rút thì rút, bà đây tự đầu tư!! Tôi lập tức liên hệ luật sư, ai không dám lên tòa kẻ đó làm chó!

Drama tối nay quả là xuất sắc, hơn nữa tiết tấu cực kỳ mau, thường thường là quần chúng ăn dưa còn chưa kịp phản ứng, cốt truyện đã có tiền triển mới. Giang cư mạn bôn ba giữa weibo của hai người, thân ảnh hết cơn chồn ăn dưa nháy nhót ngoài ruộng.

Hiện tại bên Trịnh Bảo Châu đã đăng Weibo, vì thế dân mạng lại ùa sang bên cô.

“Trịnh Bảo Châu quả là nữ minh tinh cứng nhất tôi từng thấy ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

“Du Thành Uy có tiếng như nào mọi người đều biết đi [Ăn dưa] drama này tui đứng bên Bảo Châu.”

“Cười chết, tôi định nói trẻ trâu cãi nhau, nhưng tưởng tượng đến bọn họ cãi chính là tám chín vị số, tôi để lại nước mắt chưa xốt [Rơi lệ]”

"A a a Bảo Châu làm tốt lắm, chụy đã sớm muốn mắng thằng chó Du Thành Uy kia rồi!!!"

"Ảnh đây [Thằng chó.jpg]"

Trong một đêm, meme thằng chó Du Thành Uy rải đầy trên mạng.

Chú Hiếu Nam vâng xem toàn trường, mỉm cười tỏ vẻ, mệt mỏi, hủy diệt đi, muốn làm gì thì làm.:)

Cao Bác Vân còn đang ăn cơm cùng nhà sản xuất và đội sáng tạo, trong phòng không ai biết bên ngoài đã long trời lở đất. Đến lúc tan cuộc Cao Bác Vân đã uống ngà ngà say, anh cầm di động ra muốn nhìn thời gian, mới phát hiện di động có mấy chục cuộc gọi nhỡ, thiếu chút nữa gọi nổ cả máy.

Anh mắng một câu quốc túy, vẻ mặt khó tin: "Chuyện gì thế này? Người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu??"

Anh đang nghĩ ngợi, bỗng anh Cao Thiên Minh lại gọi tới. Lần này Cao Bác Vân cuối cùng cũng tiếp điện thoại: "Bố....."

"Bố cái gì bố! Anh là bố tôi!"

"....." Cao Bác Vân nuốt nước miếng, "Không dám không dám, rốt cuộc là có chuyện gì ạ?"

"Du Thành Uy với Trịnh Bảo Châu xé nhau trên Weibo kia, anh lại nghe điện thoại trễ chút nữa thì có thể trực tiếp đi bằng thính phiên tòa của bọn họ đây!"

"..... Hà??" Nghe đến phải nháo ra tòa, Cao Bác Vân luống cuống ngay tắp lự, "Có phải Du Thành Uy làm gì Bảo Châu không? Con biết thằng chó đó không có ý tốt mà!"

"Ha." Cao Thiên Minh cười một tiếng, "Tự anh lên Weibo xem đi, dẫu gì anh cũng được vinh danh trên hot search."

"....." Việc này còn liên quan đến anh? Cao Bác Vân vuốt mặt, cúp điện thoại, lẩn lẹ vào Weibo. Ăn xong dưa đêm nay, Cao Bác Vân cũng tỉnh cả rượu, anh nắm di động nghẹn ba giây, vẫn không tìm được mẩu to một câu: "Thằng chó Du Thành Uy!"

Trong khi ấy Trịnh Bảo Châu đã về đến khách sạn. Ở trên đường cô liên hệ ngay luật sư, nói muốn tố Du Thành Uy bịa đặt phỉ báng, sau đó lại nghĩ tới Thiên Hạ Cục có camera, có thể chứng minh tối nay Du Thành Uy quần lấy cô. Luật sư nói với cô camera chỉ có cảnh sát mới truy cập được, cô lại dứt khoát báo cảnh sát.

Trợ lý đưa cô về đã nhìn đến ngõ người.

Lúc trước Trịnh Bảo Châu làm sáng tỏ lời đồn sửa mặt, giúp Tôn Tịnh mắng phóng viên, trợ lý đã biết Trịnh Bảo Châu rất cứng, nhưng hôm nay cô nàng xem như mở rộng tầm mắt. Ảnh nghiệp Hoàn Vũ tuyệt đối là tai to mặt lớn trong giới công ty điện ảnh, cho nên dù mọi người đều biết Du Thành Uy là hạng người gì, vẫn không thể không cùng anh ta lui tới.

Cứ việc mấy năm nay Hoàn Vũ đã thay đổi cơ cấu, nhưng nhà họ Du căn cơ còn đó, tục ngữ nói, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, không phải sao?

Thế nên cô nàng thật không nghĩ tới, sếp trịnh của họ, sẽ khí phách như ông này!!

Thời điểm cô nàng lái xe về, cảm xúc hăng còn mên mẫn mang.

Trịnh Bảo Châu tắm rửa xong bình tĩnh lại nhiều, đêm nay còn bốc lên đầu cô, lại gặp gã ngốc x Du Thành Uy, làm việc xác thật hơi xúc động. Cảnh thận ngấm lại xử lý đúng là không thỏa đáng, nhưng..... Sáng cũng là sáng thật!

Lúc cô sấy tóc, thấy Khúc Trực mặc áo ngủ đứng trong phòng ngủ của cô. Khúc Trực vừa nãy nhân lúc cô tắm rửa, anh cũng về phòng tắm rửa, vì không yên tâm Trịnh Bảo Châu, anh thay quần áo xong lại qua.

Thêm lần này, anh tổng cộng đã tới phòng ngủ của Trịnh Bảo Châu hai lần. Lần trước anh còn không chú ý, Trịnh Bảo Châu trên tường còn treo bài tập làm văn cô viết hồi lớp 3.

Trịnh Bảo Châu thấy anh đứng ven tường, ngửa đầu nhìn bài tập làm văn dán trên đó, đột nhiên có hơi ngượng: "Anh nhìn gì thế?"

Khúc Trục nghe thấy tiếng cô, quay đầu nhìn cô, hơi công môi: "Nhìn tác phẩm lớn của em."

"Đừng nhìn đừng nhìn, nào có đẹp bằng A+ của anh!" Trịnh Bảo Châu đi lên, nâng tay định che mắt Khúc Trục. Khúc Trục né tay cô, cười nói: "Ừ, là Trịnh Bảo Châu, cô ấy đẹp quá!"

"....." Trịnh Bảo Châu quả thực xấu hổ muốn chết, Khúc Trục đọc bài tập làm văn cô viết! "A a không chỗ nói!"

Bây giờ cô không chỉ muốn che mắt Khúc Trục, còn muốn bịt cả miệng anh luôn. Khúc Trục nắm tay cô, kéo người vào trong ngực anh: "Thế nào, còn xấu hổ à?"

Trịnh Bảo Châu quay đầu đi, tránh đi ánh mắt anh: "Em không có!"

"Ồ, thế sao tai lại đỏ?" Khúc Trục nói, cúi đầu hôn tai Trịnh Bảo Châu một cái, sau đó nhẹ nhàng cười ra tiếng, "Đỏ hơn này."

"Anh cố ý!" Trịnh Bảo Châu bắt mẫn trừng mắt với anh. Khúc Trục cười khẽ rồi đem cô ôm chặt hơn, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Cô Trương còn nhận xét, hy vọng em gặp khó khăn đừng từ bỏ, cô đúng là xem thường em rồi. Từ chuyện đêm nay mà xem, Trịnh Bảo Châu của chúng ta chỉ làm người khác khó khăn thôi."

"....." Trịnh Bảo Châu bĩu môi, không lên tiếng.

Khúc Trục lại hôn hôn, thấp giọng thì thầm: "Nhưng gan của em lớn đây, đặc tội nhà họ Du không sợ thật à?"

"Em sợ cái gì?" Trịnh Bảo Châu ngửa đầu nhìn anh, "Hiện tại là xã hội pháp trị, anh ta còn muốn một tay che trời? Toàn bị chiêu quên, anh nói không sai, anh ta là chưa gặp được kén kén là em đây, mới từng ngày bán trứng thành ra như giờ!"

"Ừ, đừng nóng giận, anh ta hiện tại kén kén định còn tức hơn em." Khúc Trục hôn vài cái lên môi Trịnh Bảo Châu, dịu dàng vỗ về cô.

Trịnh Bảo Châu bị anh hôn đến hết cả giận, đổi mắt mong môi nhìn anh. Khúc Trục cười một tiếng, chống chóp mũi cô, nói: "Nhìn cái gì?"

Trịnh Bảo Châu sáp lại, mở cái chốc lên môi anh: "Nhìn anh đẹp trai."

Cô kéo Khúc Trục ngồi xuống giường, mười phần bá tổng tuyên bố: "Đêm nay anh phải ở đây hầu em ngủ."

Khúc Trục cười một tiếng, giơ tay xoa cô đầu: "Anh thấy em còn chưa hết say đâu."

Trịnh Bảo Châu phồng má không nói chuyện, hiềm khi có biểu cảm đáng yêu như vậy, Khúc Trục nhìn mà không nhìn được chốc chốc: "Biết rồi, anh sẽ ở đây hầu em. Em nghỉ sớm đi, ngày mai dậy còn không biết sự tình sẽ phát triển như thế nào."

"Ừm...." Trịnh Bảo Châu gật đầu, thấy Khúc Trục chuẩn bị đứng dậy đi, bèn kéo lại, "Anh đi đâu?"

Khúc Trục nói: "Anh sang bên kia ngủ."

Trịnh Bảo Châu mím môi, liền như vậy nhìn anh một hồi, ngồi lên đùi anh, ấn bờ vai anh, hôn lên môi anh. Khúc Trục sững sốt một chút, sau đó nhàn nhàn chống đả khách thành chủ, tay đặt sau đầu cô làm nụ hôn sâu thêm.

Tay Trịnh Bảo Châu cứ không thành thật, Khúc Trục bắt lấy tay cô, đè ở bên người, tiếp tục lưu luyến giữa răng và môi cô.

Trịnh Bảo Châu biết mà, chỉ cần cô hơi chủ động một chút, Khúc Trục căn bản không cầm giữ được. Cô có thể cảm nhận rõ Khúc Trục kích động hơn bao giờ hết, những nơi anh chạm vào cô nóng lên như lửa.

Cô nhắm mắt lại, cảm thụ tất cả của Khúc Trục, cùng anh trầm luân vào xoáy nước.

(Không có tí thối nào bà con ạ -.-)

Chương 72: Kinh Thân phận thật sự của sếp Trịnh

Có lẽ vì buổi tối được vận động đầy đủ, Trịnh Bảo Châu ngủ rất ngon, nếu không phải trời vừa sáng Chu Hiểu Nam đã gọi điện cho cô, cô có thể ngủ thẳng đến giữa trưa.

Trịnh Bảo Châu nghe thấy tiếng chuông, mơ mơ màng màng duỗi tay muốn sờ di động của mình, kết quả sờ đến một thứ cứng cứng còn âm ấm. Cô kỳ quái nhíu nhíu mày, mở mắt ra nhìn.

Tay cô đang sờ tới sờ lui trên ngực Khúc Trực.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Một tiếng cười khẽ vang lên trên đỉnh đầu, Trịnh Bảo Châu vừa ngẩng lên, liền nhìn thẳng vào đôi mắt cười của Khúc Trực.

"Xúc cảm có được không?" Anh hỏi.

Trịnh Bảo Châu mặt nóng lên, nhưng vẫn quật cường sờ ngực Khúc Trực một phen: "Cũng không tệ."

Tiếng chuông điện thoại ngừng rồi lại vang, Trịnh Bảo Châu ôm chần ngồi dậy, cuối cùng cũng sờ đến di động, bấm nhận cuộc gọi: "Alo, chị Hiểu Nam, chuyện gì thế ạ?"

"Tỉnh ngủ?" Chu Hiểu Nam ở bên kia hừ hánh một tiếng, "Trong lúc em ngủ, Du Thành Uy cố gắng lắm đó."

"....." Trịnh Bảo Châu im lặng một lát, chuyển cuộc gọi sang loa, mở Weibo, "Anh ta lại làm gì?"

"Không biết anh ta kiếm được ảnh lúc em quay 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 ở chỗ nào, có phóng viên chụp được em từ xe Cao Bác Vân xuống dưới, cùng cậu ta ra vào khách sạn, hiện tại Du Thành Uy đang cầm cái ảnh nát này làm rùm beng đây."

"..... Em thấy rồi." Trịn Bảo Châu đã ấn vào weibo của Du Thành Uy, thấy cái tút ảnh ta chuyển tiếp bài weibo lúc 5 giờ sáng.

Người viết ban đầu là blogger thương mại giới giải trí, thường xuyên tung drama trong giới, lần này anh đăng vào nửa đêm, cầm ảnh của Trịn Bảo Châu và Cao Bác Vân để "chứng thực" quan hệ "không chính đáng" của họ.

Người này vừa nhìn là biết Du Thành Uy tìm tới, bài viết gần như vừa đăng đã được Du Thành Uy share.

Du Thành Uy V: @ Trịn Bảo Châu, không phải nói không mập mờ với đạo diễn sao? Ra đây xem nào.

"A." Trịn Bảo Châu nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, chụp lại Weibo của anh ta. Trải qua một vòng battle tối qua, cô phát hiện một điểm mù, chính là fame của cô cao hơn Du Thành Uy! Cô làm gì phải chuyển tiếp weibo cho anh ta ké fame, một cái share cô cũng không cho anh ta!

Tải ảnh lên Weibo, Trịn Bảo Châu nhàn nhện viết trên Weibo của mình.

Trịn Bảo Châu V: Nha, sếp Du tổng 5 giờ đã dậy đăng Weibo cơ à, có phải tối qua tức giận cả đêm chưa ngủ hém? Tôi không giống anh, tôi có sinh hoạt của người trưởng thành, tối qua tôi ngủ ngon lắm [ ] còn có cái ảnh nát này của anh, có thể chứng minh gì? Đầu tiên trên xe không chỉ có hai người bọn tôi, tiếp theo một người phụ nữ xuống từ xe một người đàn ông, liền đại biểu bọn họ có quan hệ không chính đáng phải không? Nếu thật như vậy, về sau toàn bộ phái nữ cũng không dám ngồi xe khác phái nữa. Tính lại đi, Đại Thành đã vong rồi [ ]

Trước khi quay 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 , tôi vẫn là một diễn viên

khách mời bình thường ở phim trường, tôi không có trợ lý không có công ty, mỗi ngày tự khìêng ghé diễn viên đi đoàn phim. Đạo diễn Cao thấy mình tôi mang theo nhiều đồ vật, bèn hàng ngày chờ tôi về khách sạn sau khi kết thúc công việc, đúng, chính là khách sạn mấy người chụp đây, rất nhiều diễn viên trong đoàn phim bọn tôi đều ở đó [ ] cái ảnh chụp của anh chả có lấy một cử chỉ thân mật, anh liền dám lấy ra nhìn hình nói chuyện, hiện giờ paparazzi tiêu chuẩn đều thấp vậy sao? Nếu tôi là sếp anh, tôi đuổi anh lâu rồi.

Còn nữa tôi qua tôi đã định nói rồi, lúc trước đúng là tôi làm diễn viên quần chúng ở phim trường đây, thế thì sao? Tôi chưa bao giờ thấy mặt mặt, anh có tư cách gì để khình thường diễn viên quần chúng? Bất kể một bộ phim nào đều là thành quả của tất cả nhân viên công tác trong đoàn phim, không phải chỉ bằng vài diễn viên chính là có thể quay được một bộ phim truyền hình. Anh khình thường diễn viên quần chúng, vậy sau này đầu tư phim ảnh đừng dùng diễn viên quần chúng nữa nhé???

Nói đến đầu tư, các khán giả đang đợi 《 Nơi trái tim hướng về 》 không cần lo lắng, tôi nói tôi sẽ đầu tư, thì tôi sẽ đầu tư, sẽ không để bộ phim này chết.

Đây là lần cuối cùng tôi công khai đáp trả @ Du Thành Uy, tôi qua tôi đã liên hệ luật sư cũng đã báo cảnh sát, mọi chuyện sau này chúng ta theo trình tự pháp luật. Chúng cứ tôi đã giữ lại, vẫn là câu nói kia, ai không dám lên tòa đưa đồ làm chó [ ] (không có ý nói chó không tốt)

Trịnh Bảo Châu đăng Weibo xong, liền ôm di động ngồi đó xem cập nhật, Khúc Trục ngồi cạnh cô, cũng không mặc quần áo nghiêm chỉnh, chỉ khòác cái áo ngủ, cúc cũng không cài, nơi ngực và vai còn có thể nhìn ra ít vệt đỏ, đều là tối qua Trịnh Bảo Châu cào.

"Trình độ viết văn của em tiến bộ hơn hồi tiểu học nhiều, cô Trương mà thấy thì vui lắm đây." Khúc Trục nhìn di động, nửa thật nửa giả nói, "Hắn có thể kéo một ít phỉu từ phái nữ và diễn viên quần chúng."

Trịnh Bảo Châu nhìn về phía anh: "Em lại không có ý đó, em nói đều là lời

thật lòng! Phái nữ đã bị quy huấn đủ nhiều rồi, bây giờ ngồi xe khác phái thôi cũng bị lời ra nhục nhã, cứ như nó là vũ khí thần kỳ, đúng là buồn cười. Còn diễn viên quần chúng, thật sự rất mệt đài ngộ lại kém, nhưng đại thiếu gia như cha họ Du này, không hiểu cũng bình thường."

"Anh cũng không có ý đó, anh chỉ nói về suy luận thôi." Khúc Trục nhấc tay, vuốt cái đầu xù, "Anh chuẩn bị đi làm, hay em ngủ tiếp một lát?"

Trịnh Bảo Châu lắc đầu: "Em không ngủ được, không chừng Du Thành Uy còn muốn thừa dịp em ngủ lại chính cái gì ra."

Khúc Trục nghĩ nghĩ, bảo cô: "Vậy hay anh xin nghỉ hôm nay ở nhà với em."

"Không cần." Trịnh Bảo Châu sán lại, hôn môi anh một cái, "Tự em xử lý được, hơn nữa giờ em đâu chỉ có một mình, đằng sau em còn có đoàn đội mà."

Khúc Trục nghe cô nói vậy, nhìn không được mà cười khẽ: "Đoàn đội của em không chừng đã bị em tức chết rồi."

"Ặc....." Đoán từ ngữ khí của Chu Hiểu Nam trong điện thoại, chị ấy đúng là giận không nhẹ, "Thế họ cũng chịu thôi, ai kêu em là sếp của họ chứ!"

Khúc Trục lại cười cười: "Anh đi làm nhé?"

"Vâng!"

Khúc Trục nhìn cô: "Em hôn anh cái nữa đi."

"..... Thật là, ghét ghê." Trịnh Bảo Châu ngoài miệng phàn nàn, thân thể lại thành thật dán lại gần hôn Khúc Trục một cái. Khúc Trục cuối cùng cũng vừa lòng, đứng dậy mặc quần áo rửa mặt.

Trịnh Bảo Châu còn ngồi tại chỗ lướt Weibo, cô không ngờ mới sáng tinh mơ đã có dân mạng lên ăn dưa, dân mạng cũng không ngờ, sáng sớm đã có nhiều dưa để ăn như vậy.

Chuyện tôi qua rất nhiều người làm nội dung đều theo độ nóng đưa tin, đứng về phía Trịnh Bảo Châu và đứng về phía Du Thành Uy đều có cả, nhưng mắt thường có thể thấy số người đứng về phía Trịnh Bảo Châu nhiều hơn một chút. Buổi sáng hai người lại battle một vòng xong, Cao Bác Vân rất cuộc nhớ ra đăng cái Weibo, làm sáng tỏ quan hệ của anh và Trịnh Bảo Châu, còn nói anh ta đương là nam thân niên độc thân vui tính, không duyên cố bị bắt danh dự, cũng muốn giữ lại quyền truy cứu trách nhiệm pháp luật với đối phương.

Anh đăng Weibo Trịnh Bảo Châu có thể hiểu, nhưng cô không ngờ là, Tôn Tịch mà cũng bỗng nhiên đăng Weibo, móc máy Du Thành Uy một hồi, còn đăng lên ảnh chụp một đoạn chat của hai người, trong ảnh Du Thành Uy nói chuyện đi hết sức.

Fans Weibo của cô ta còn nhiều hơn Trịnh Bảo Châu và Du Thành Uy cộng lại, bức ảnh này vừa đăng, fans nổ tung, nói Du Thành Uy thế này đã xem như quấy rối tình dục.

Trịnh Bảo Châu không biết Tôn Tịch vì sao đột nhiên nhảy ra nã pháo với Du Thành Uy, nhưng vào lúc này, hành động này không thể nghĩ ngờ là đã giúp cô, từ một bên khác chứng minh Du Thành Uy không chỉ quấy rối một mình cô.

Cô nghĩ một lát, vẫn gửi tin nhắn wechat cho Tôn Tịch: "Cảm ơn chị em [ ] không ngờ mới sáng tình mơ mà mọi người dậy hết rồi ha [ ]."

Tôn Tịch trả lời gần như lập tức: "Cô nói gì vậy? Weibo tôi vừa đăng cũng không phải là để giúp cô, tôi đã gai mắt Du Thành Uy lâu rồi. Đã có cô làm đầu tàu, tôi liền quạt gió thêm củi một chút thôi."

Trịnh Bảo Châu: À

Tôn Tịch: Với lại ai là chị em với cô?

Trịnh Bảo Châu: Hóa ra chị vẫn giữ si tại 'ngạo kiều' nhỉ, ờk nhé chị em

Tôn Tịnh:.....[ ]

Tôn Tịnh tuy ngoài miệng không nhận, nhưng xác thật đã dặt dư luận về phía bất lợi cho Du Thành Uy, hơn nữa sau khi Weibo này được đăng, lại có vài hot girl mạng nháy ra nói Du Thành Uy cũng quấy rồi các cô. Những người này có nhiều là bị Du Thành Uy quấy rồi thật, cũng có chỉ vì ké fame, nhưng Du Thành Uy đã thành chỗ rơi xuống nước, ai nấy đòi đánh.

Du Thành Uy ở nhà tức giận đến muốn ném di động, không ngờ di động vừa ném ra ngoài, ổ gà đã đánh điện thoại tới. Du Thành Uy nghe cục tức, lại nhất điện thoại trở về: "Bố....."

"Mày đừng gọi tao! Tao sắp bị mày tức chết rồi!" Bố Du Thành Uy ở bên kia điện thoại cau tiết rống lên, "Tối qua mày làm loạn cái gì hả? Mặt mũi nhà họ Du còn chưa bị mày ném hết sao?"

"Không phải, rõ ràng là Trĩn Bảo Châu ....."

"Mày đừng nói với tao về con bé đó nữa! Mày tưởng trong bụng mày nghĩ gì tao không biết?" Bố Du Thành Uy không đợi gã nói xong đã cắt ngang, "Mày làm loạn ở ngoài cũng thôi, mày nói cái gì mà rút vốn? Đây là chuyện mình mày có thể quyết định sao? Sớm hôm nay tao đã bị kêu lên họp hội đồng quản trị, nói là muốn trao đổi chuyện mày gây ra đấy!"

Du Thành Uy không phục: "Bố, Hoàn Vũ vốn là của nhà họ Du chúng ta, mấy người khác dựa vào cái gì mà định đoạt!"

"Dựa vào người ta có cổ phần công ty, dựa vào người là là đại cổ đông! Mày đúng là làm thì ít, phá thì nhiều!"

Điện thoại đột nhiên bị cúp, Du Thành Uy nghe một hơi, bất thình lình ném điện thoại ra ngoài, trực tiếp ném nó vỡ tan tành.

Chuyện Trĩn Bảo Châu và Du Thành Uy tranh cãi, nhiệt độ trên mạng vẫn tăng cao, người hai bên đều nhìn chằm chằm biến hóa tình hình. Du Thành Uy vốn cho rằng tình hình hiện tại đã tệ lắm rồi, ngờ đâu đó mới chỉ là khai

vị.

Giữa trưa, bỗng có một đại V, nháy ra đăng một bài Weibo dài. Anh ta là một chủ blog phổ cập khoa học, ngày thường thích đăng ít tin tức về internet và máy tính, đây vẫn là lần đầu anh ta cắt dưa giải trí.

"Dưa của Trịnh Bảo Châu mọi người đều ăn rồi nhỉ? Không thể không nói bạn này đúng là cứng, có lẽ anti-fan đều ngu người, chẳng là tôi tò mò tìm thông tin bạn này, phát hiện mấy thứ sẽ làm anti-fan ngu người hơn nữa [ăn dưa]

Căn cứ tư liệu tôi tra được, Trịnh Bảo Châu từ năm nhất đã mở một tiệm trà sữa gần trường học, kiếm phải gọi là đầy bồn đầy chén. Tiếp đó bạn này lần lượt mở nhà hàng Trung Quốc và khách sạn điền viên, tôi cố ý đi tra, trạng thái kinh doanh vẫn luôn tốt, hẳn là không bao lâu đã hồi vốn, hiện giờ nằm kiếm tiền. Bạn còn đầu tư mấy công ty, tôi cũng tra xét một chút, trên cơ bản là công ty start-up, mấy năm nay biểu hiện cũng không phải dạng vừa, có lẽ cũng kiếm cho bạn ấy không ít tiền.

Có thể nói là con gái cưng của ông trời.

Lúc tôi tìm tòi, còn phát hiện bạn ấy có cái video phỏng vấn với ABA, trong đó nhắc tới con đường bạn gây dựng sự nghiệp, anh em nào hứng thú có thể vào xem, tôi đặt link ở cuối bài (vì tiêu đề và giới thiệu đều không có tên Trịnh Bảo Châu, cho nên video này đến nay không ai phát hiện [Che mặt]). Vì phỏng vấn nhắc tới bố Trịnh Bảo Châu, tôi lại đi tra bố bạn ấy ..... U là trời, đúng kiểu hào môn thế gia luôn. [Ăn dưa]

Nói tóm lại là, sếp Trịnh đầu tư một bộ 《 Nơi trái tim hướng về 》 hoàn toàn không thành vấn đề, fans có thể yên tâm nhé.

Nhưng điều duy nhất tôi hiểu là, sếp Trịnh ngài có tiền như vậy, vì sao muốn đóng vai quần chúng ở phim trường? Chẳng lẽ là để trải nghiệm cuộc sống à? [Che mặt]

PS: Ngân hàng trà sữa mấy năm nay không dễ làm như hồi mới bắt đầu, tiệm trà

sữa ở cửa trường cũng thay đổi trang hoàng, nhãn hiệu với hình thức kinh doanh, có lẽ anh em sẽ cho rằng đổi người, nhưng thật ra thì không, bà chủ đứng sau vẫn luôn là Trịnh Bảo Châu."

Dưới Weibo còn kèm rất nhiều ảnh, đều tư liệu anh ta tra được ở một nền tảng tra cứu doanh nghiệp, có thể show ra các công ty có liên hệ với Trịnh Bảo Châu.

Dân mạng ăn dưa lúc đầu, không thể ngờ hướng đi này.:

"Đừng nói anti-fan ngu, tôi cũng ngu luôn [Tạm biệt]"

"Mì hiểu rồi, cho nên không phải Trịnh Bảo Châu leo lên đạo diễn, là đạo diễn leo lên phú bà [Che mặt]"

"@ Du Thành Uy, anh gặp rắc rối rồi [Đầu chó]"

"Giật hết cả nhà [Che mặt] người ta năm nhất đã bắt đầu kiếm tiền, mình còn đang thích ứng cuộc sống đại học [Che mặt]"

"Tôi tra cứu một chút, Trịnh Bảo Châu 16 tuổi thi đại học..... Còn vào trường chớ....."

"A a a a a tôi yêu cô này!! Vừa đẹp vừa giàu vừa có tiền!"

"Em thì khác, em chỉ muốn theo cô Bảo châu học đầu tư thôi [Che mặt]"

"Tôi đã nói trên mạng từ bao giờ bao giờ rồi, Trịnh Bảo Châu là bà chủ khách sạn trước kia tôi ở mà! Nhưng có ai để ý đâu!!"

Hiện giờ có người chú ý tới anh ta, hơn nữa còn là rất nhiều người, họ không chỉ biết Trịnh Bảo Châu có khách sạn, còn liệt ra địa chỉ khách sạn của Trịnh Bảo Châu, điện thoại của khách sạn đều mau bị gọi nổ.

Ngụy Trần khẩn cấp liên hệ Trịnh Bảo Châu, mở miệng câu đầu tiên chính là: "Cô Bảo Châu cô bị lộ, nhanh rút lui khỏi khách sạn!"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Giám đốc Nguyễn vừa mới xem phim điệp viên à?

Cô hít một hơi, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Khách sạn của mình bị bới ra, điện thoại ở lễ tân reo suốt, phòng cũng bị đặt full, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chạy tới xem cô, cô mau rút lui đi!"

"....." Cô đã nghĩ chờ tới ngày cô nổi tiếng, khách sạn của cô cũng nổi tiếng theo, nhưng không nghĩ ngày này tới nhanh như vậy, "Tôi biết rồi, tôi rời khách sạn ngay bây giờ, mọi người cũng phải chuẩn bị cho trường hợp khẩn cấp, gọi nhân viên nghỉ ở bộ phận bảo vệ về tăng ca khẩn cấp, mặt khác cũng báo một tiếng với quản lý của nông trường Ánh Sao."

"Được, tôi sẽ sắp xếp."

"Vậy nhé." Trịnh Bảo Châu vừa cúp điện thoại, Khúc Trúc đã gọi tới. Trịnh Bảo Châu vừa tiếp điện thoại, thanh âm vội vã của Khúc Trúc vang lên từ ống nghe: "Em còn ở khách sạn không?"

"Ánh cũng biết chuyện trên mạng à? Em đang chuẩn bị dọn dẹp tí rồi rời khách sạn."

"Vậy em chờ ánh một chút, ánh xin nghỉ với giáo sư La, ánh về đón em."

"A, được ạ." Trịnh Bảo Châu thở dài, "Cuối cùng vẫn liên lụy ánh phải nghỉ."

"Giữa hai ta có gì mà liên lụy?" Khúc Trúc thân mật hỏi ngược lại, "Ánh đã trên đường rồi, tới ngay đây."

"Vâng." Trịnh Bảo Châu đáp, trên mặt toét ra một nụ cười.

"Nghĩ được đi đâu chưa? Về nhà bố mẹ?"

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, cùng anh nói: "Thôi, em không muốn quấy rầy bố mẹ, kỳ thật ở Hoa Đô em còn có một căn biệt thự, chúng ta đi chỗ đó đi."

Khúc Trục đầu bên kia nhìn không được nường mày: "Em còn tư tàng một bộ bất động sản nữa?"

"Ha ha ha ha là bố mẹ em mua chỗ, em chẳng ở bao giờ." Trịnh Bảo Châu giải thích với anh, "Thật ra em muốn chỗ bố mẹ ở, nhưng bàn bè của mẹ em đều ở bên nhà cũ, bà ấy không nỡ đi, nơi ở khu biệt thự chẳng có ai nói chuyện với bà."

Khúc Trục gật đầu: "Cũng đúng, họ ở bên kia có hơn ba mươi năm, có tình cảm."

"Ừm, an ninh bên Hoa Đô cũng tốt hơn bên bố mẹ em, ở đó thích hợp cho đại minh tinh em đây ẩn thân hơn."

Khúc Trục nghe vậy liền cười rộ lên, anh cũng không biết vì sao dưới tình huống chưa có bộ phim nào phát sóng mà Trịnh Bảo Châu có thể khuấy đảo giới giải trí.

Lúc hai người họ chuyện phiếm, phía Hoàn Vũ cũng họp hội đồng quản trị xong, lập tức đăng bài thanh minh.

Anh nghiệp Hoàn Vũ V: Chính thức thanh minh, ngôn luận cá nhân trên mạng của ngài Du Thành Uy không đại biểu quyết sách của công ty, chúng tôi không rút vốn khỏi 《 Nơi trái tim hướng về 》 , đối với tất cả nhân viên đoàn phim và những người trên mạng bị chuyện này làm phiền, chúng tôi chân thành xin lỗi.

Chương 73: Chú dì cố để ý chúng ta ở cùng nhau

Đì Hoa Đô là Khúc Trực lái xe, Trịnh Bảo Châu ngồi ghế phụ lái, thấy Hoàn Vũ công bố thân mình. Dưới lời thân mình có đủ từ dân mạng ăn dưa đến fans khắp nẻo, mỗi người đều tới dăm Du Thành Uy một chân.

Trịnh Bảo Châu đang xem hăng say, Cao Bác Vân lại gọi video call tới chỗ cô. Trịnh Bảo Châu dùng đầu ngón tay ấn lên màn hình, mặt của Cao Bác Vân liền nháy ra: "Chuyện gì thế đạo diễn Cao?"

"Cô xem bài thân mình của Hoàn Vũ chưa?" Cao Bác Vân ở bên kia hỏi cô.

Trịnh Bảo Châu gật đầu, trả lời anh: "Đang thưởng thức đây."

"Ờ... Vừa rồi bên Hoàn Vũ liên hệ riêng với tôi, giải thích một lô một lốc, tóm lại bọn họ khẳng định sẽ không rút vốn, cô cũng không cần lo."

"Tôi vốn đâu có lo." Trịnh Bảo Châu nói, "Nhưng dù bọn họ không rút vốn, tôi vẫn tính đầu tư."

"Haiz, phim của mình hiện giờ không thiếu tiền, hôm qua Du Thành Uy nói muốn rút vốn xong, liền có rất nhiều ông chủ liên hệ bọn tôi, nói muốn đầu tư." Cao Bác Vân vẻ mặt buồn rầu oán thán nhà đầu tư quá nhiều, "À đúng rồi, có mấy người còn nói là bạn cô đấy."

"Bạn tôi?"

"Đúng vậy."

Cao Bác Vân báo tên sếp tổng mấy công ty, Trịnh Bảo Châu nghe xong, chặm rì rì gật đầu: "À, đúng là cố quen, hợp thương vụ thường niên mỗi năm

đều gặp mặt."

"Ngoại trừ mấy ông chủ này, còn có sếp Đàm của tập đoàn Vinh Thái. Tập đoàn họ đầu tư rất nhiều lĩnh vực, nhưng không bao giờ dính với giới giải trí, thế mà lại bỗng nhiên muốn đầu tư phim của mình." Cao Bác Vân trầm nghĩ, quả nhiên vẫn là do đoàn phim của họ quá xuất sắc, "Tôi nói cô nghe, vấn đề của đoàn mình bây giờ là người muốn đầu tư quá nhiều, chúng ta phải chọn nhà đầu tư tốt nhất trong số đó."

"Ờ....." Trịnh Bảo Châu nghe anh ta nói xong, chậm rãi gật đầu, "Tôi cảm thấy tôi rất tốt nè, chọn tôi!"

Cao Bác Vũ: "....."

"Hôm bữa mẹ đưa tôi toàn bộ phần di sản di nhỏ để lại cho mẹ, thời gian này tôi vẫn luôn nghĩ phải dùng số tiền này thế nào. Giờ tôi đã biết, đầu tư vào bộ phim đầu tiên tôi đóng nữ chính, chính là lựa chọn tốt nhất." Trịnh Bảo Châu nói đạo lý rõ ràng, hợp tình hợp lý, "Cảm giác này giống như, đi ấy chúng kiến nữ chính đầu tiên của tôi ra đời, mà tôi cũng sẽ lấy nó làm khởi điểm, giúp đi đi tiếp con đường mà đi chưa hoàn thành."

"....." Cao Bác Vân nghe xong trầm mặc một giây, "Nếu cô nói vậy, tiền này tôi không thể không lấy rồi."

"Chứ sao nữa, hôm sau chúng ta tìm cái thời gian ký hợp đồng nhé."

"Được....."

"Đúng rồi, không phải chúng ta còn một nhân vật chưa chốt à? Tôi có thể đề cử Vương Tín Nghệ bên phòng làm việc của tôi không?"

Cao Bác Vân nhướng mày, nhìn cô nói: "Sao, mới đầu tư, đã muốn nhét người của mình vào đoàn phim à?"

"Cái gì, anh đừng nói vậy, tôi chỉ hy vọng đạo diễn Cao cho cô ấy một cơ hội thử vai, còn được hay không vẫn là dựa vào bản lĩnh."

Cao Bác Vân nghĩ nghĩ: "Cô gái cô nói tôi còn có ấn tượng, là nữ khách mời trong đoàn 《 Tân nguyệt 》 lần trước phải không? Chỉ em thân thiết của cô."

"Đúng vậy, điều kiện của cô ấy cũng không tồi, diễn nhân vật nhỏ khá ổn định là đảm nhiệm được."

"Được, đến lúc đó bảo cô ấy tới thử vai, nhưng có được chọn không thì tôi không đảm bảo." Cao Bác Vân nói, lại liếc cô một cái, "Nhưng chuyện này, rất dễ khiến người ta nói ra nói vào. Cho dù cô ấy được chọn bằng vào thực lực, truyền tới bên ngoài, người khác vẫn chỉ cảm thấy là cô nhét người vào."

Trịnh Bảo Châu thật ra lại không quá để ý cái này: "Mồm mọc trên người họ, họ muốn nói thế nào cũng đâu quản được, dù sao tôi tin tưởng tác phẩm của diễn viên có thể nói, nếu cô ấy có tài, người xem đều sẽ thấy được. Hơn nữa chỉ vì cô ấy là người bên phòng làm việc của tôi, chúng ta vì tị hiềm mà không cho cô ấy cơ hội thử vai, vậy chẳng phải ngược lại không công bằng sao?"

"Cô có thể nghĩ vậy là được. Đúng rồi, sếp Tổng của Hoàn Vũ nói muốn mời chúng ta ăn một bữa cơm, bày tỏ xin lỗi, còn đặc biệt nói muốn mời cô đại giá quang lâm."

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, nói với anh ta: "Được á, dù sao tôi chỉ có mâu thuẫn với Du Thành Uy, không đến nỗi giận lây cả Hoàn Vũ."

"Vậy để tôi trả lời họ, lúc nào xác định thời gian tôi báo lại cô."

"Được." Trịnh Bảo Châu nói chuyện với Cao Bác Vân xong, liền cúp điện thoại. Vừa thở ra một hơi, Lâm Tử Khâm đã gọi tới cho cô.

Trịnh Bảo Châu nhìn tên trên màn hình, nhất thời không cử động.

Khúc Trúc ở cạnh nghĩa di động của cô một cái, cười như không cười hỏi: "Tiếp đi, sao không nghe?"

"....." Không phải là sợ anh lại ăn dấm sao?;)

Trịnh Bảo Châu hít nhẹ một tiếng, tiếp điện thoại, click mở loa: "Alo, Lâm Tử Khâm?"

"Ừ, xin lỗi tôi qua anh vội đi chỗ kịp giờ bay, hành trình sau khi đáp xuống cũng nhiều, bây giờ mới thấy chuyện giữa em với Du Thành Uy."

Khúc Trúc liếc Trịnh Bảo Châu một cái, từ xoang mũi hít nhẹ ra tiếng, Trịnh Bảo Châu cười gượng nói: "Không sao ạ, việc này đâu phải lỗi của anh."

Lâm Tử Khâm nói: "Hôm qua anh nên chờ em một chút, như vậy Du Thành Uy sẽ không quẩn lầy em."

"Anh đừng nghĩ vậy, chuyện này có thể nào cũng không thể trách anh được. Hơn nữa nếu gã Du Thành Uy muốn dây dưa với em, tôi qua không có cơ hội anh ta cũng sẽ tìm cơ hội khác, cuối cùng kết quả cũng như nhau."

Lâm Tử Khâm ở bên kia khẽ thở dài: "Em không sao thì tốt rồi."

"Em đương nhiên không sao, hiện tại có sao là Du Thành Uy."

Lâm Tử Khâm cười một tiếng, Trịnh Bảo Châu lại nói: "Với cả chuyện đoàn phim anh cũng không cần lo, vừa nãy đạo diễn Cao gọi điện cho em, ông đang kêu ca người muốn đầu tư nhiều quá, chọn hoa cả mắt."

Lâm Tử Khâm lần này cười lớn hơn nữa: "Cái này anh tin, bây giờ nhiệt độ của em cao như vậy, chắc chắn ai cũng muốn chia một miếng bánh."

"Không có không có, vẫn là thầy Lâm lưu lượng lớn hơn."

Lâm Tử Khâm cười nói: "Ừ, hai ta cũng khỏi cần ghen nhau, nếu em không sao, thì anh không quấy rầy nữa."

"Dạ, em cũng không quấy rầy thầy Lâm nữa, tạm biệt thầy Lâm." Trịnh Bảo

Châu cúp điện thoại xong, quay đầu nhìn Khúc Trục một cái. Khúc Trục mặt ngoài chăm chú lái xe, trên thực tế lỗ tai đã dựng đứng như thỏ, nghe cô và Lâm Tử Khâm nói chuyện.

"Nói xong rồi." Trịnh Bảo Châu cầm di động quơ quơ cạnh Khúc Trục. Khúc Trục làm bộ nghiêm túc nhíu nhíu mày: "Đừng làm phiền anh lái xe."

"À, anh lái nghiêm túc ghê nhỉ."

"Anh làm việc luôn luôn nghiêm túc."

"Ồ, tốt, khen anh!"

"....."

Sau khi xe chạy đến Hoa Đô, Trịnh Bảo Châu hỏi bảo vệ ở cổng rằng căn biệt thự của cô đi hướng nào.

"Cảm ơn anh trai, lâu lắm tôi không tới, không nhớ rõ nữa." Cô hỏi thăm rõ ràng xong, đem kính xe ấn lên, chỉ huy Khúc Trục đi vào trong. Xe họ lái đi rồi, quản lý trực ban ở cổng mới hóng hớt chạy tới hỏi: "Lúc này có phải Trịnh Bảo Châu không?"

Anh bảo vệ cũng có chút kích động: "Đúng ạ, người thật đẹp hơn cả ảnh! Không ngờ cô ấy cũng ở chỗ này!"

"Bình tĩnh, chỗ chúng ta vốn có không ít minh tinh mà, chuyện thường thôi!"

Khúc Trục chạy xe đến căn nhà của Trịnh Bảo Châu, đỗ xe vào gara. Trịnh Bảo Châu xuống xe đi lấy rượu hàn huyên, mới nhớ ra Khúc Trục cũng không ở khách sạn được nữa: "Khúc Trục, trên mạng cũng có ảnh của anh, nếu anh về khách sạn, chắc chắn sẽ bị nhận ra."

Cô vừa xem video Ngụy Trân gửi, đã có không ít người tới khách sạn, ngoài fans, còn có mấy blogger, chạy đến khách sạn của họ phát sóng trực tiếp ké fame.

Khúc Trúc xách hành lý trong tay cô, cùng cô đi vào trong: "Anh chắc là không liên quan."

"Cái đó không chắc, tốt nhất là anh tạm thời trốn đi, chờ hết lùm xùm rồi tính."

Khúc Trúc cạn lời nhìn cô: "Chờ nên anh chúng quy vẫn biến thành tội phạm truy nã?"

"Ha ha ha ha ha." Trịnh Bảo Châu vừa cười, vừa mở cửa phòng, "Hôm nay đi vội quá, anh cũng chưa thu dọn đồ đạc, không thì anh về nhà ở vài ngày trước?"

"Bên kia cách nông trường Ánh Sao xa quá, ngòi tàu điện ngầm cũng phải đổi chuyến."

"Tàu điện ngầm chỗ này có thể tới thẳng vườn công nghệ đó! Hay là anh ở đây đi!"

"Được."

"....." Từ từ, Trịnh Bảo Châu nhíu mày.

Có phải cô vừa sập bẫy không nhỉ?

"Khúc Trúc, có phải anh đã tính trước rồi không?" Trịnh Bảo Châu trợn mắt nhìn Khúc Trúc, như thể muốn thu hết biểu cảm của anh vào mắt.

Khúc Trúc vô tội nhìn cô: "Rõ ràng là em đề nghị."

"....." Thôi được, cô nhận thua, "Cơ mà bên này vẫn không có ai ở, đồ vật cũng không nhiều, nếu không em bảo bọn Ngụy Trân thu dọn đồ của anh, đưa sang bên này?"

Khúc Trúc nghĩ nghĩ, đem rương hành lý đặt xuống cạnh sô pha: "Để anh

kêu Tề Thỉnh dọn giúp anh."

"Cũng đúng, các anh đều là nam thì tiện hơn." Trịn Bảo Châu gật đầu, "Thế buổi tối mình nhân tiện mời anh ấy một bữa luôn."

"Ừ." Khúc Trục nhìn một vòng quanh phòng khách, "Bên này có người định kỳ quét tước à?"

"Vâng, ít ra còn sạch."

"Ừ." Khúc Trục lại xoay chuyển, "Nhưng nhìn trang hoàng, không giống phong cách của em."

"Anh nói đúng rồi." Trịn Bảo Châu cười nói, "Căn nhà này lúc trước đều do bố em trang hoàng, trông như này đã không tồi, bố với mẹ em lại rất thích. Cho nên em mới nói thích hợp bọn họ lại đây ở."

Khúc Trục cũng cười một tiếng: "Nhìn ra được chú rất nghiêm túc suy người trẻ tuổi thích phong cách gì."

"Ai nói không phải đâu." Trịn Bảo Châu lại xách hành lý lên, "Chúng ta đi lên trước đi, phòng bên trên rất nhiều, tùy anh chọn một phòng."

Khúc Trục đi theo Trịn Bảo Châu lên, lại có chút do dự: "Nếu chú đi biết chúng ta ở đây cùng nhau, có thể ý kiến gì không?"

"Ặc.... Nếu là người khác, có lẽ bọn họ sẽ lập tức lao tới, còn nếu là anh, chắc họ không ý kiến gì đâu."

Khúc Trục cười một tiếng, theo cô vào thang máy: "Vinh hạnh của anh."

Giữa trưa ăn cơm, Tề Thỉnh mang hành lý tới cho Khúc Trục. Vì hai người vừa dọn đến biệt thự, còn chưa kịp đi mua đồ, giữa trưa chỉ có thể gọi cơm ở Thiên Hạ Cư.

"Ngại quá Tề Thỉnh, nói mời anh ăn cơm, điều kiện hữu hạn chỉ có thể ăn cơm

hộp."

Tề Thỉnh cảm thấy Trịnh Bảo Châu quá khách khí: "Tuy là cơm hộp, nhưng đây là cơm hộp của Thiên Hạ Cư mà!"

Thiên Hạ Cư chỉ phí binh quân gần bốn vị số, nếu không phải ngày lễ trọng đại, anh sẽ không đi Thiên Hạ Cư ăn cơm. Người ở biệt thự đúng là khác biệt, gọi cơm hộp cũng phải gọi cỡ Thiên Hạ Cư: "Bữa này ngon, tôi ăn rất vui."

"....." Khúc Trục nghiêng đầu nói với Trịnh Bảo Châu, "Không phải nhân viên nghiêng cứu nào cũng giống anh ta đâu."

Trịnh Bảo Châu cười xoa xoa tay, bảo hộp tiếp tục ăn.

Cơm nước xong Khúc Trục vốn định cùng Tề Thỉnh quay lại vườn công nghệ, đi làm nửa ngày, không ngờ cảnh sát lại liên hệ Trịnh Bảo Châu, mời cô đi một chuyến. Khúc Trục khẳng định không yên tâm để mình Trịnh Bảo Châu đi, bèn cùng cô ra ngoài.

Trịnh Bảo Châu gọi cả luật sư Hàn, tới nơi mới phát hiện Du Thành Uy cũng có mặt, hơn nữa bên người cũng có luật sư.

Bởi vì Trịnh Bảo Châu báo cảnh sát trước, cảnh sát lần này mời họ tới, chủ yếu là hỏi họ có ý định giải quyết riêng không.

"Bên anh Du đã đồng ý bồi thường cho cô, chỉ cần cô yêu cầu bồi thường không quá đáng, bên họ đều đáp ứng được." Chú cảnh sát ngồi ở giữa hòa giải. Trịnh Bảo Châu cự tuyệt như chém đinh chặt sắt: "Tôi không cần tiền, giải quyết riêng cũng được, nhưng tôi yêu cầu Du Thành Uy công khai xin lỗi tôi trên Weibo, hơn nữa ghim bài xin lỗi trên top nửa năm."

"Cô đừng có được voi đòi tiên....." Du Thành Uy vừa nghe cô nói, ghen một bụng tức lại bốc lên đùng đùng. Khúc Trục lập tức kéo Trịnh Bảo Châu ra sau mình, lạnh lùng nhìn chằm chằm Du Thành Uy ở đối diện, luật sư bên cạnh Du Thành Uy cũng kéo anh ta lại, nhíu mày nói: "Anh Du, hôm nay chúng ta tới nhận lỗi, anh chú ý thái độ."

Tay anh ta túm lấy Du Thành Uy dùng sức rất lớn, Du Thành Uy nhăn mày giật tay ra, quay đầu đi không nói.

Trịnh Bảo Châu đứng sau Khúc Trục, nhìn Du Thành Uy: "Sếp Du, nếu anh cứ có thái độ này, tôi cảm thấy chúng ta không có để nói, trực tiếp lên tòa đi."

Cảnh sát ngồi cạnh cũng nhắc nhở Du Thành Uy: "Anh Du, đây là ở cục cảnh sát, không chế cảm xúc của anh đi. Chúng tôi đã lấy camera theo dõi ở Thiên Hạ Cư, cũng hỏi nhân viên làm việc tối hôm đó, chúng cứ và lời chứng tương quan đều bất lợi với anh, hơn nữa chuyện bịa đặt phỉ báng, một khi đưa lên tòa án, thì không chỉ đơn giản là xin lỗi trên Weibo đâu."

Du Thành Uy mím chặt môi không nói gì, luật sư của anh ta trả lời thay: "Chúng tôi chấp nhận yêu cầu của cô Trịnh."

Du Thành Uy khòe miệng giật giật, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Trịnh Bảo Châu yêu cầu Du Thành Uy đăng luôn weibo ở cục cảnh sát, còn phải ghim top ngay trước mặt mọi người.

Du Thành Uy giận tím mặt, anh ta biên một bài xin lỗi cực kỳ đơn giản, Trịnh Bảo Châu xem xong cũng không vừa lòng: "Anh không có tí thành ý nào, nếu anh thật sự không biết viết, thì để tôi nói, anh viết."

Du Thành Uy lạnh mặt, đánh từng chữ từng chữ theo lời Trịnh Bảo Châu.

Du Thành Uy V: Về chuyện tôi qua tôi lên án sai sự thật với cô Trịnh Bảo Châu, tôi chân thành xin lỗi cô ấy. Tôi không nên vì bị cô ấy từ chối đi KTV liền chỉ trích cô ấy giờ bện ngôi sao, càng không nên bôi nhọ cô ấy và đạo diễn Cao Bác Vân có quan hệ không chính đáng. Vì phát ngôn vô trách nhiệm của tôi, đã tạo thành thương tổn tinh thần và danh dự của cô Trịnh Bảo Châu, tôi lại lần nữa nói với cô ấy một câu chân thành, thật xin lỗi!

Weibo được đăng lên, quần chúng ăn dưa lập tức ào tới.

"???Quý nhân zậy [ ]"

"[Thành chí.ó.jpg]"

"Cười chết tui, Du Thành Uy không ngờ lần này đã phải vác sắt nữa? [Đầu chó]"

"Xúng đáng xúng đáng xúng đáng xúng đáng xúng đáng!"

"Sung sướng lòng con dân! Cô Bảo Châu ở mây zing gút chớp!"

"Blogger thương mại kia, có phải cũng nên ra xin lỗi không???"

"Ha ha ha ha vừa mới vào xem blogger thì weibo kia đã xóa rồi, chắc là thấy Du Thành Uy đều quý, mình càng không đầu nỏ [Che mặt]"

"Cô Bảo Châu vẫn là rọng lượng quá! Nên cáo cho gã ngồi tù!!!"

"Sếp Trịn quá trâu bò [Đầu chó] giới giải trí sáng văn là đây [Đầu chó]"

Trịn Bảo Châu đăng Weibo, chuyển tiếp weibo xin lỗi của Du Thành Uy,

Trịn Bảo Châu V: Weibo này sẽ ghim trên top nửa năm, nhờ cộng đồng mạng hỗ trợ giám sát [Ăn dưa]

Du Thành Uy thấy cô chuyển tiếp Weibo, giận đến tắt điện thoại luôn. Nửa năm thì sao, cùng lắm thì nửa năm gã không lên Weibo!

Ra khỏi cục cảnh sát, Trịn Bảo Châu quả thực thần thánh khí sáng. Cô nhấn một tin trong nhóm, kêu mọi người tối đến biệt thự ăn lẩu.

Trịn Bảo Châu: Vì giờ tao không có tiện ra ngoài, hai bạn lại đây tiện mua ít đồ ăn đi.

Mạnh Nhã Hàm: Khúc Trục đâu?

Trịnh Bảo Châu: Khúc Trục ở biệt thự với tao.

Mạnh Nhã Hàm:.....

Sầm Đồng Đồng: Bỗng nhiên chả muốn đi

Trịnh Bảo Châu: Hai bạn có thể mua thỏa thích, tao chỉ

Sầm Đồng Đồng: Okela!

Mạnh Nhã Hàm: → _ →

Trịnh Bảo Châu chat trong nhóm xong, quay lại giao diện danh sách, bỗng thấy Đàm Diệu. Từ lần trước Đàm Diệu hỏi cô có phải muốn đầu quân vào showbiz không, liền không liên hệ gì nữa, nhưng hôm nay nghe Cao Bác Vân nhắc tới sếp Đàm của tập đoàn Vinh Thái, cô lập tức nghĩ tới Đàm Diệu.

Cô nhớ đâu đó Đàm Diệu cũng thuộc tập đoàn Vinh Thái ấy.

Sếp Đàm mà Cao Bác Vân nói, hẳn không phải Đàm Diệu, thế là bỏ hoặc chú anh ta chẳng?

Chương 74: Ông không xứng được viết vào...

Trịnh Bảo Châu khó được một lần chủ động nhắn tin cho Đàm Diệu.

"Bên anh muốn đầu tư 《 Nơi trái tim hướng về 》 à?"

Đàm Diệu nghe thấy di động vang, rũ mắt nhìn màn hình. Tên Trịnh Bảo Châu làm anh ta ngẩn ngơ, đã lâu anh ta không liên lạc với Trịnh Bảo Châu nữa, mới đầu biết Trịnh Bảo Châu muốn vào showbiz, anh ta còn suy xét phải thuyết phục bổ thể nào, kết quả không đợi anh ta nghĩ ra đối sách, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đã công khai.

Sau đó Đàm Diệu hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ này, không ngờ hôm nay Trịnh Bảo Châu lại chủ động tìm anh ta.

Nhìn tin nhắn của Trịnh Bảo Châu, anh ta hơi nhíu mày, trả lời: "Tôi không biết tin này, cô nghe ai nói thế?"

Trịnh Bảo Châu: Đạo diễn Cao nói là sếp Đàm của tập đoàn Vinh Thái, cô phải bỏ anh không?

Đàm Diệu mày càng cau hơn, theo cách nói của đạo diễn, hẳn là bỏ anh ta, nhưng bỏ anh không phải ghét nhất giới giải trí sao?

Nhưng bỏ anh ta dạo này hình như có chút quái quái thật, có lần anh ta đi thư phòng tìm bổ, phát hiện ông đang xem tin tức về Trịnh Bảo Châu, nhìn thấy anh vào, ông vội vàng tắt giao diện máy tính.

Hiện giờ ông lại muốn đầu tư phim của Trịnh Bảo Châu? Chẳng lẽ bỏ anh thích Trịnh Bảo Châu?

"....." Đàm Diệu nghĩ mà cạn lời.

Đàm Diệu: Tôi về hỏi bố xem thế nào, hôm nay họp cũng không thấy ai nhắc chuyện này.

Trịnh Bảo Châu: Ồ..... Không sao, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi

Buổi chiều tan tầm về, Đàm Diệu cố tình chờ bố anh ta đi cùng, Đàm Lục Văn nhìn Đàm Diệu ngồi vào cùng một xe với mình, khẽ nhản mày: "Xe con đâu?"

"À, lái đi bảo dưỡng rồi." Đàm Diệu cười có lệ một câu, thuận tay đóng cửa xe. Đàm Lục Văn hừ một tiếng, căn bản không tin anh: "Mày lại gây họa, muốn xin bố hỗ trợ chứ gì."

"Hắc, lần này thật sự không có." Đàm Diệu nghiêng đầu, đánh giá cha già nhà anh, "Bố, con hỏi bố chuyện này, có phải bố muốn đầu tư 《 Nơi trái tim hướng về 》 không?"

Sắc mặt Đàm Lục Văn lập tức thay đổi, Đàm Diệu thấy ông như vậy, trong lòng cũng căng thẳng theo.

Sẽ không bị anh đoán đúng chứ, ông bỏ nhà anh thích Trịnh Bảo Châu??

"Con nghe tin từ đâu?" Đàm Lục Văn bình tĩnh hỏi anh. Đàm Diệu nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn bao che Trịnh Bảo Châu: "Chính là nghe bạn con nói thôi, bố biết con nhiều bạn mà, làm gì cũng có."

"Thế à?" Đàm Lục Văn hỏi lại một câu, chưa nói tin hay không, cũng không tính giải thích với anh ta, "Việc này không liên quan tới con."

"Sao việc này không liên quan tới con được? Tốt xấu gì con cũng là giám đốc công ty."

"A, lúc này biết mình là giám đốc công ty."

Đàm Diệu ghen một chút, lại thấy trong thời gian này biểu hiện của mình

không tồi, tự tin cũng dâng lên: "Nếu con không phải tổng giám đốc, thì ngày nào bố cũng ép con ở công ty làm gì?"

"Không phải mày đang trị thất tình sao?" Đàm Lực Văn nói, "Bố còn không hiểu mày chắc?"

"....." Đàm Diệu không lời nào để nói.

"Cho dù bố định đầu tư thật, cũng hoạt động cá nhân, không liên can tới công ty, hẳn không cần giải thích với tổng giám đốc đâu chứ."

Đàm Diệu mày giật giật, bố anh nói vậy, chẳng khác nào thừa nhận. Chẳng qua như vậy càng quái, bố anh lại muốn tự bỏ tiền đầu tư? Bộ phim truyền hình này có mị lực thế nào?

Hay là mị lực ở chỗ khác.?)

Đàm Diệu nghĩ nghĩ liền không tìm được tiếng cười khẩy: "Bố, bố cũng nhiều tuổi rồi, đừng làm mấy chuyện gian trá nữa. Bố biết sức khỏe mẹ không tốt mà, tốt nhất là bố đừng làm bà ấy giận ra bệnh đó."

Đàm Lực Văn nghe vậy nhíu mày: "Mày nói cái gì? A, mày còn giáo dục cả bố à? Bố làm gì gian trá, mày nói rõ xem nào."

Đàm Diệu vẫn là trung cái mặt lạnh: "Còn không phải sai lầm mà đàn ông khắp thiên hạ đều mắc phải à? Ha, cho dù bố muốn phạm sai lầm, người ta cũng không cho bố cơ hội đâu."

"....." Đàm Diệu! Bố thấy mày muốn tạo phản thì có!" Đàm Lực Văn nổi trận lôi đình, nếu không vì xe còn đang đi trên đường, ông đã một cước đá Đàm Diệu xuống.

Về đến nhà xong Đàm Lực Văn vẫn mắng ầm ầm, Đàm Diệu không muốn để ý đến ông, trực tiếp đóng cửa khóa mình ở trong phòng.

Kéo lỏng cà vạt, Đàm Diệu ngồi trên sofa nhấn tin cho Trịnh Bảo Châu:

"Vừa hỏi qua bố tôi, ý ông ấy thì nhìn như đầu tư không phải công ty, mà là cá nhân ông ấy."

Trịnh Bảo Châu: Cá nhân đầu tư?

Đàm Diệu: Ừ. Cô với bố tôi trước kia quen nhau à?

Trịnh Bảo Châu: Không quen á

Đàm Diệu: Ừm.....

Trịnh Bảo Châu nhìn tin nhắn của, chính cô cũng thấy hơi lạ. Tập đoàn Vinh Thái luôn không thích dính dáng đến giới giải trí, hẳn là do yêu thích cá nhân của bố Đàm Diệu, thế nên hiện giờ ông bỗng muốn lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư, liền rất khác thường.

Cô suy nghĩ một hồi, rồi gọi điện cho mẹ, vừa mở miệng, Tô Minh Hỉ ở đầu kia đã thao thao bất tuyệt hỏi cô: "Bảo Châu, mẹ xem ảnh trên mạng, khách sạn của con bây giờ đã bị vây kín rồi, con rồi khách sạn chưa? Khúc Trục đâu? Nó cũng không ở khách sạn chứ?"

"Không ạ, từ sáng bọn con đã qua bên biệt thự rồi ....."

"Vậy là tốt rồi, bên kia an ninh tốt, các con ở đó mẹ cũng yên tâm." Tô Minh Hỉ nói, lại ý vị sâu xa hỏi một câu, "Con với Khúc Trục, ở cùng một phòng?"

"Không có, biệt thự nhiều phòng như vậy, mẹ đừng nghĩ linh tinh?"

"Mẹ nghĩ linh tinh?" Tô Minh Hỉ ha một tiếng, "Hai đứa đã ở chung một nhà, còn sợ người khác nghĩ linh tinh?"

"....."

"Có phải hai đứa nên suy xét chuyện kết hôn không? Khúc Trục nói bố mẹ nó tháng sau về, đến lúc đó hai nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm, bàn chuyện cưới hỏi luôn....."

"Chờ họ về rồi nói ạ...." Trịnh Bảo Châu nói tới đây, rồi cuộc phát hiện họ chạy lạc đường, "Không đúng, con gọi cho mẹ không phải để nói cái đó."

"Vậy con muốn nói cái gì?"

"Con muốn hỏi một chút....." Trịnh Bảo Châu dừng một chút, "Mẹ phải bình tĩnh nhé....."

"Không phải con mang thai chứ?!" Tô Minh Hỉ lập tức cất cao âm lượng, "Vậy mẹ càng phải mau liên hệ bố mẹ Khúc Trục, mau cưới thôi!"

"..... Mẹ nghĩ nhiều, con chỉ muốn hỏi, gã trai đầu di nhỏ nhấc tới trong di thư là ai?"

Bên phía Tô Minh Hỉ im lặng một lát, rồi mới lên tiếng: "Năm đó mẹ với bà ngoại con cũng rất muốn biết người nọ là ai, nhưng sau lại xử lý hậu sự của Minh Mỹ, bận không rảnh lo tới. Sau nữa, thì cảm thấy truy cứu này đó không còn ý nghĩa, Minh Mỹ cũng không về được."

Trịnh Bảo Châu trầm mặc một lát, lại hỏi bà: "Con không tin mọi người không hỏi thăm chút gì, hoặc nhiều hoặc ít có chút manh mối đi?"

Tô Minh Hỉ hỏi ngược lại: "Con hỏi thăm cái này để làm gì?"

"Con cũng không muốn làm gì, mẹ còn lo con úp bao tải đánh ông ta một trận chắc?"

"Con đừng nói, mẹ thấy con dám lắm."

"....." Tính tính tuổi, người đàn ông đó bây giờ cũng tầm 50 tuổi rồi, cô mà làm vậy không chừng ra mạng người thật, "Mẹ, mẹ nói cho con một chút đi, để con còn tính, đỡ phải người ta đứng trước mặt còn không nhận ra."

Tô Minh Hỉ suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: "Lúc trước Minh Mỹ làm công tác bảo mật rất tốt, bọn mẹ hỏi rất nhiều nhân viên, họ đều nói không rõ. Sau lại

là tài xế của Minh Mỹ nói, thời gian đó Minh Mỹ đúng là thường xuyên ra ngoài gặp một người đàn ông, có lần anh ta nghe di con gọi người đó là anh Đàm."

Trịnh Bảo Châu sững sờ, tuy cô gọi cuộc điện thoại này, là vì trong lòng có chút phỏng đoán, nhưng phỏng đoán của cô thật ra không có căn cứ, nếu phải nói thì nó là "Trực giác của phụ nữ", hiện tại thật sự khớp với tin tức của mẹ cô, trong lòng cô lại hơi rén.

Không lẽ đúng là bố của Đàm Diệu?

"Lúc ấy bọn mẹ sửa sang di vật của Minh Mỹ, cũng không tìm được bất cứ thứ gì liên quan tới người đàn ông đó, hẳn là Minh Mỹ đã xử lý trước." Tô Minh Hi thở dài nói, "Chắc nó cũng không muốn chúng ta biết người ấy là ai, có thể là không hy vọng ảnh hưởng gia đình anh ta."

Trịnh Bảo Châu mím môi im lặng, gã đêu đó có vợ có con, cô có thể hiểu điều di bản khoán, chuyện này nói ra, người tổn thương không chỉ có di, còn muốn kéo theo vợ con gã nữa.

Nhưng không nói, gã tòi đó lại được an ổn rút lui, vợ cả vẫn chẳng hay biết gì.

Tính kiểu gì cũng là trai đêu có lợi nhất.:

"Con biết rồi, trước vậy nhé, con cúp đây." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, ngồi trên sofa nghĩ nghĩ, nhấn một tin cho Cao Bác Vân.

"Anh có thể giúp tôi liên hệ sếp Đàm đó của tập đoàn Vinh Thái không? Tôi muốn gặp ông ấy."

Cao Bác Vân:!? Cô tìm ông làm gì? Sếp Đàm đã năm mươi mấy rồi, cũng khá đẹp trai.

Trịnh Bảo Châu:.....[ ] giúp được hay không nói luôn cái.

Cao Bác Vân:..... Cô nhờ người ta mà thái độ ngang nhỡ [ ]

Trịnh Bảo Châu: [Mèo con đáng yêu.jpg]

Qua một lúc, Cao Bác Vân gửi cho cô phương thức liên hệ của sếp Đàm:
"Đây là số điện thoại của sếp Đàm."

"Cảm ơn!" Trịnh Bảo Châu cảm ơn Cao Bác Vân, nhìn chằm chằm dãy số đó một lúc.

"Xin chào sếp Đàm, tôi là Trịnh Bảo Châu, đột nhiên liên hệ ngài có chút mạo muội, nhưng có chút chuyện nóng lòng thỉnh giáo sếp Đàm, không biết sếp Đàm có thuận tiện gặp tôi một lần không?" Trịnh Bảo Châu gửi một tin nhắn cho đối phương.

Cô muốn làm rõ người đàn ông năm đó rốt cuộc có phải ông ta không, thật cũng không định trả thù gì, chẳng qua nếu là ông ta thật, nghĩ đến ông ta còn muốn bỏ tiền đầu tư 《 Nơi trái tim hướng về 》 , cô liền thấy ghê tởm!

Rất nhanh, di động rung một cái, Trịnh Bảo Châu nâng lên xem, là Đàm Lục Văn trả lời cô: "Được, ngày mai buổi sáng tôi có thời gian, cô muốn gặp ở đâu?"

Thân phận Trịnh Bảo Châu bây giờ đã khác, đương nhiên phải đến một nơi kín đáo, vì thế cô hẹn Đàm Lục Văn ở một hội sở tư. Khúc Trục biết cô muốn đi gặp gã trai đều bí ẩn năm đó, liền nhíu mày: "Minh em đi không an toàn, ngày mai anh đi cùng em."

"Không cần." Trịnh Bảo Châu kéo tay anh nói, "Hôm nay vì chuyện của em, anh đã xin nghỉ một ngày, anh đừng xin nghỉ nữa. Em không thể vì việc riêng, làm chậm sự phát triển khoa học kỹ thuật của quốc gia được."

Khúc Trục cười khẽ một tiếng, xoa nhẹ đầu cô: "Còn không đến mức, anh xin nghỉ xong hôm sau tăng ca bù lại được."

"Nhưng anh tăng ca, đồng nghiệp khác có phải tăng ca theo anh không?"

Các anh làm việc theo nhóm mà, anh một mình một kiểu vậy không tốt đâu."

Khúc Trúc nhíu mày không nói chuyện, Trịnh Bảo Châu khẽ xoa giữa mày anh, bảo anh: "Nếu không như vậy đi, ngày mai bảo Sầm Đồng Đồng đi với em, nó không cần đi làm, thời gian khá là tự do."

Khúc Trúc không tin tưởng Sầm Đồng Đồng lắm: "Em kêu đứa sợ xã hội như Sầm Đồng Đồng theo em thì được gì? Xảy ra chuyện còn không biết ai bảo vệ ai."

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Em hẹn gặp ở hội sở tư, nếu sếp Đàm dám xằng bậy, bảo vệ của hội là người đầu tiên đá ông ta ra ngoài. Hơn nữa không phải anh nên lo ngày mai em gọi người úp bao tải đánh ông ta hơn à?"

"....." Nghe nói vậy, anh quả có hơi lo rồi đấy.

Khúc Trúc cuối cùng vẫn nhượng bộ, nhưng dặn cô nhất định phải mang thêm vài người đi. Trịnh Bảo Châu đúng là gọi không ít người, đều đợi lệnh ở ngoài hội sở, Sầm Đồng Đồng có thể hội viên của hội sở, cùng Trịnh Bảo Châu đi vào trong, ngồi xuống bàn bên cạnh cô. Hôm nay nhiệm vụ chủ yếu của cô nàng chính là quan sát động tĩnh bên bàn Trịnh Bảo Châu, có gì không ổn là báo tin cho người bên ngoài ngay, để bọn họ ra quân.

Vì một loạt sắp xếp này, Trịnh Bảo Châu và Sầm Đồng Đồng đến sớm hơn giờ hẹn nhiều. Đàm Lục Văn cũng đến trước mười phút, lúc tới không dẫn theo ai, không biết là có tật giật mình hay thế nào.

Đàm Lục Văn giống như Tô Minh Mỹ viết trong di thư, diện mạo rất là bình thường so với mấy đời bạn trai của dì, lúc ấy dì bị tính cách và cách ăn nói của ông ta hấp dẫn. Nhưng hôm nay Trịnh Bảo Châu thấy Đàm Lục Văn, cảm thấy ông ta là một người đàn ông trung niên cũ kỹ, không có nét nào giống một người thú vị.

"Sếp Đàm, chào ngài." Trịnh Bảo Châu thấy ông đi tới, chủ động đứng lên, "Tôi là Trịnh Bảo Châu, cảm ơn ngài đồng ý gặp tôi."

Khi Đàm Lạc Văn thấy cô, rõ ràng có hơi sững sốt, hơn nửa ngày mới nhìn cô miễn cưỡng cười cười: "Chào cô."

Trịnh Bảo Châu cũng cười với ông ta, mời ông ta ngồi xuống sofa phía: "Chúng ta ngồi xuống nói đi."

"Ừm." Đàm Lạc Văn ngồi xuống đối diện Trịnh Bảo Châu, ánh mắt vẫn lộ ra một chút mất tự nhiên. Trịnh Bảo Châu nhìn ông ta một lát, chủ động mở miệng: "Thời gian của sếp Đàm quý giá, tôi cũng không lòng vòng nữa, hôm nay hẹn sếp Đàm gặp mặt, là có chuyện muốn hỏi ngài."

Đàm Lạc Văn nói: "Cô Trịnh có chuyện gì cứ hỏi thẳng là được."

Trịnh Bảo Châu nhìn ông ta nói: "Sếp Đàm biết Tô Minh Mỹ chứ?"

Bàn tay Đàm Lạc Văn vốn muốn lấy ly cà phê đột nhiên dừng lại, đông cứng giữa không trung. Trịnh Bảo Châu rũ mắt nhìn cái tay đang duỗi nửa đường của ông ta, cảm thấy chuyện này đã chắc tám chín phần: "Kỳ thật Tô Minh Mỹ là di của tôi, năm đó trước khi di tự sát, đã từng viết một phong di thư, bên trong nhắc tới sếp Đàm."

Đàm Lạc Văn khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn Trịnh Bảo Châu ở đối diện. Trịnh Bảo Châu cũng nhìn ông ta, chẳng qua ánh mắt phảng phất, không cảm xúc.

Sầm Đổng Đổng bên cạnh yên lặng quan sát họ thì tán thưởng không thôi, Bảo Châu không hổ là đỉnh chóp của xã giao! Người đàn ông trung niên ở đối diện, mang khí thế của kẻ bề trên, đối với người trẻ tuổi có uy hiếp tự nhiên, nhưng Trịnh Bảo Châu ở trước mặt ông ta lại không chút rụt rè! Không hổ là sếp Trịnh của họ!

Đàm Lạc Văn hoàn toàn thu tay về, đặt lên bàn nắm thành quyền: "Minh Mỹ cô ấy, còn để lại di thư?"

"Ừm." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Di thư không công khai, chỉ có người nhà chúng tôi biết. Lúc ấy di nhờ của tôi đã bị bệnh trầm cảm nặng, nhưng di

gặp một người đàn ông, người đó đi dòm có kiến thức, luôn là có thể khiến đi vui vẻ. Dĩ cho rằng người đàn ông đó là cộng rơm cứu mạng, ngờ đâu ông ta chỉ là cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà."

Đàm Lục Văn đột nhiên đỏ vành mắt, cảm xúc cũng kích động thấy rõ: "Là tôi có lỗi với cô ấy, khi biết tin cô ấy mất, tôi thật sự choáng váng, tôi biết cái chết của cô ấy nhất định có liên quan tới tôi....."

Ông ta càng nói càng kích động, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay: "Đều là lỗi của tôi, là lỗi của tôi! Lúc ấy tôi thậm chí đã nghĩ đi theo cô ấy! Nhưng, Nhưng tôi....."

"Nhưng ông còn có vợ con, phải không?" Trịnh Bảo Châu cười lạnh một tiếng, "Lúc này biết ông còn có gia đình ông còn có trách nhiệm, thời điểm ông theo đuổi dì nhỏ của tôi sao không nhớ tới bọn họ?"

"Tôi, tôi thật sự không cố ý." Đàm Lục Văn ngẩng đầu, có chút vội vàng giải thích với Trịnh Bảo Châu, "Minh Mỹ cô ấy thật sự là một người phụ nữ rất hấp dẫn, tôi tin tưởng trên đời này không có người đàn ông nào lại không thích cô ấy....."

"À, thế nên cuối cùng vẫn đi ấy sai đúng không?"

"Tôi không cố ý đó." Đàm Lục Văn hít vào một hơi, lại nói tiếp, "Là tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, là lúc tôi gặp cô ấy cố ý tháo nhẫn cưới xuống..... Nếu tôi biết rằng chuyện sẽ thành như vậy, tôi nhất định không....."

Trịnh Bảo Châu cười lạnh một tiếng, cắt lời ông ta: "Thôi bỏ đi, lời sám hối của ông đối với tôi mà nói không đáng một đồng. Tôi chỉ muốn hỏi sếp Đàm một câu, bây giờ ông muốn đầu tư 《Nơi trái tim hướng về》 là có ý gì? Là để ghê tởm tôi sao?"

"Đương nhiên không phải." Đàm Lục Văn ngẩng đầu nhìn cô, dường như không ngờ cô sẽ nghĩ như vậy, "Kỳ thật khi cô vừa nổi ở trên mạng, tôi đã chú ý tới cô. Cô và Minh Mỹ quá giống, lần đầu tiên thấy cô tôi đã biết cô nhất định có quan hệ với cô ấy. Sau này Du Thành Uy lấy rút vốn để uy hiếp

cô, tôi định giúp cô....."

"Cảm ơn tấm lòng của sếp Đàm, thật sự không cần, đoàn phim của chúng tôi hiện tại không thiếu nhà đầu tư."

Đàm Lực Văn nhìn cô, nhấp đôi môi khô khốc: "Tôi biết mọi người sẽ không tha thứ tôi, nhưng tôi muốn....."

"Muốn cái gì? Muốn chuộc tội?" Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, "Dì của tôi không cần, chúng tôi cũng không cần, nếu ông thật sự muốn chuộc tội, vậy thì chuộc tội với vợ con ông đi."

Trịnh Bảo Châu nói xong, cầm túi liền chuẩn bị đi. Sau khi đứng lên, cô lại quay đầu nhìn Đàm Lực Văn một cái: "À, đúng rồi, kỳ thật vừa rồi tôi lừa ông, di thư của dì nhỏ căn bản không nhắc tới ông, những cái đó là tôi đoán thôi." Cô nói, khẽ cười với Đàm Lực Văn: "Ông căn bản không xứng được viết trong di thư của dì."

Đàm Diệu hôm nay luôn thấp thỏm không yên, anh ta ngồi trong văn phòng, cũng rất khó tính tâm mà làm việc. Anh ta dứt khoát mở Weibo lên, lướt tin tức hôm nay,

Khách quen gần đây của bảng Hot search, đương nhiên phải kể tới Trịnh Bảo Châu, này không, hôm nay cô có rảnh nhảy lên hot.1.

"Trịnh Bảo Châu, Tô Minh Mỹ?" Đàm Diệu sững sốt, cái tên Tô Minh Mỹ này không hề xa lạ với anh ta, tuy bà không phải minh tinh thời đại này, nhưng tác phẩm và ca khúc của bà lưu truyền rộng rãi, bài 《Mối tình đầu》 của bà còn là top 1 bảng bài hát xưa kinh điển hàng năm trong KTV của bọn họ.

Chỉ là hai người họ sao lại có liên quan?

Đàm Diệu móc nối hai người với nhau, bỗng được khai sáng, trước kia anh ta lại không phát hiện, Trịnh Bảo Châu và Tô Minh Mỹ có điểm giống nhau!!

Khi anh ta ấn vào hot search, đầu ngón tay còn hơi run rẩy.

"Bất ngờ chưa, dựa của Trịnh Bảo Châu còn có phần kể tiếp [Che mặt]
Hôm trước bóc được lịch sử gây dựng sự nghiệp của cô gái này xong, lại có
bạn gửi bài cho tôi, nói cô ấy và Trịnh Bảo Châu là bạn cùng lớp tiểu học,
thời ấy các bạn trong lớp ai cũng biết, dì của Trịnh Bảo Châu là Tô Minh Mỹ!
[Che mặt]"

Chương 75: Tôi là Trịnh Bảo Châu, ước mơ của tôi là...

Tên và avatar của người gửi bài đều bị che, nhưng những gì cô ấy nói với chủ blog đều được đăng nguyên văn.

"Toàn Toàn! Tôi muốn gửi bài!"

"Hôm bữa không phải anh bóc Trịnh Bảo Châu đây à, tôi là bạn cùng lớp tiểu học với cậu ấy, cậu ấy từng nói trên lớp rằng Tô Minh Mỹ là dì nhỏ của mình đó!"

"Cậu ấy còn viết văn khoe chuyện này, các bạn trong lớp đều biết! Cơ mà lúc ấy rất nhiều người không tin....."

"Sau đó cậu ấy đại diện JS còn gì, lúc tôi với mẹ đi shopping thấy poster cậu ấy chụp cho JS, mẹ tôi liền chỉ vào cậu ấy bảo, đây không phải bạn tiểu học của con đây à? [Che mặt]"

"Trịnh Bảo Châu hồi tiểu học đã rất xinh rồi, đúng thật không có phẫu thuật thẩm mỹ! Hơn nữa tên cậu ấy tương đối đặc biệt, cho nên bây giờ tôi vẫn nhớ cậu ấy! Không ngờ mẹ tôi cũng còn nhớ, sau đó bà ấy bảo tôi, lúc ấy rất nhiều phụ huynh đều biết dì cậu ấy là Tô Minh Mỹ, lúc mọi người họp phụ huynh còn thảo luận chuyện này cơ [Che mặt]"

"Không có chứng cứ, nhưng tôi thấy hẳn là thật [Che mặt]"

Đàm Diệu xem xong bài gửi, ngồi trước máy tính thất thần hồi lâu. Tuy bản thân người gửi bài này cũng nói không có chứng cứ, chỉ toàn gõ phím, nhưng Đàm Diệu cũng thấy chuyện đã chắc tám chín phần.

Cho nên, có lẽ nào, bố anh thích kỳ thật không phải Trịnh Bảo Châu, mà là

Tô Minh Mỹ???

Hóa ra bố anh lúc trẻ cũng đu idol sao? Sau đó vì Tô Minh Mỹ tự sát nên tổn thương sâu sắc, từ nay về sau né giới giải trí?

..... Giống như mọi thứ đều giải thích được.

Suy đoán về quan hệ của Trịnh Bảo Châu cùng Tô Minh Mỹ tràn lan trên mạng, thậm chí có người còn làm ảnh so sánh Trịnh Bảo Châu với Tô Minh Mỹ, nhằm tìm kiếm dấu vết từ góc độ khoa học.

"Má ơi mẹ không biết Tô Minh Mỹ, chỉ nghe qua tên, hiện tại ảnh vừa so sánh, mẹ mới phát hiện Bảo Châu thật sự rất giống cô này [Che mặt]"

"Cái này nếu không phải thuật thẩm mỹ, cũng chỉ có thể giải thích thành người thân thôi?"

"Cũng không nhất định, hiện thực cũng có người không có huyết thống nhưng vẫn giống nhau "

"Cười chết, tôi muốn biết mấy đứa lúc trước nói Trịnh Bảo Châu chính hình theo Tô Minh Mỹ, bây giờ mặt có đau không. [Ăn dưa]"

"Chỉ mình em muốn đọc bài văn của Bảo Châu sao ha ha ha ha!"

"Người đẹp luôn có điểm tương tự, bây giờ mọi người bị ấn tượng, chắc chắn sẽ thấy càng xem càng giống."

"A, cái này thật ra chả sao cả, bản thân Bảo Châu cũng không lấy ra nói."

"Đồng ý kiến với bình luận trước, nói không chừng người ta kiêng cái này, dấu sao năm đó Tô Minh Mỹ là tự sát, mọi người đừng đào móc nữa."

Trịnh Bảo Châu gặp Đàm Lực Văn xong, cùng Sâm Đồng Đồng về biệt thự, căn bản không lưu ý chuyện trên mạng. Vẫn là Chu Hiểu Nam gọi chỗ cô, cô mới biết mình lại lên hot search.

"Bảo Châu, em là cháu ngoại của Tô Minh Mỹ? Tin tức quan trọng như vậy sao em không nói với chị!"

Trịnh Bảo Châu sững sốt, hơi thảng người dậy: "Sao chị biết được?"

"Trên mạng có bạn tiểu học của em lộ ra, nhưng cô ta cũng không có chứng cứ gì, nên bây giờ mọi người bàn tán xôn xao." Chu Hiểu Nam vừa xem trang web, vừa nói với Trịnh Bảo Châu bên kia điện thoại, "Chờ nên việc này là thật?"

"..... Vâng, không phải em cố ý gạt chị, chỉ là thời gian này nhiều việc quá, em còn chưa suy xét được đến đó."

"Không sao, chuyện lần này..... Kỳ thật không xử lý cũng chẳng sao, rốt cuộc đây là việc nhà của em, không có nghĩa vụ giải thích với cộng đồng mạng. Chờ một thời gian nhiệt độ giảm tự nhiên không ai thảo luận nữa."

"Ừm..... Nhưng em lo có người lại lấy chuyện này ra vặn vẹo."

"Chị sẽ bảo người trông chừng động thái trên internet, nếu có người cố ý gây sự, chúng ta lại nghĩ đổi sách."

"Được ạ." Trịnh Bảo Châu cúp điện thoại, hơi nhíu mày. Bản thân cô thật ra không liên quan lắm, nhưng cô lo người nhà cô nhìn thấy tên Tô Minh Mỹ lại lần nữa xuất hiện trước công chúng, sẽ đau lòng.

"Sao vậy?" Sầm Đồng Đồng thấy cô cau mày, không nhìn được mà hỏi một câu, "Không xảy ra chuyện gì nữa chứ?"

Trịnh Bảo Châu thở dài, một tay chống đầu nói: "Cũng không tính, có người ở trên mạng nói di tao là Tô Minh Mỹ, tao lo mẹ tao thấy lại không thoải mái."

"Hả? Ai rảnh quá vậy." Sầm Đồng Đồng vừa nói vừa ấn mở Weibo, "Bây giờ làm mình tính còn phải điều tra ba đời trước phải không? Không thì gọi điện

cho các bà các mẹ trước đi, để họ chuẩn bị tâm lý?"

Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, gạt đầu đánh điện thoại cho mẹ cô. Thời gian này mẹ cô chắc đang chuẩn bị cơm trưa, điện thoại vang một hồi, mới có người tiếp: "Bảo Châu, chuyện gì con?"

Trịnh Bảo Châu chằm chằm, nói: "Mẹ, con nói với mẹ chuyện này, mẹ đừng kích động nhé."

"..... Lại có chuyện gì?"

"Là trên mạng có đứa bạn tiểu học của con, ra nói dì con là Tô Minh Mỹ."

"....." Tô Minh Hỉ trầm mặt một lát, mới tăng đề xi ben nói: "Trên mạng toàn là người gì gì thế? Chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng phải lấy ra nói đúng không?"

"À này, chủ yếu là dì nhỏ năm đó quá là nổi tiếng ý."

"Còn không phải do con thích khoe? Con kể với mấy đứa cùng lớp chứ gì?"

"..... Con đang học tiểu học nào hiểu được nhiều vậy! Mẹ xem không phải Dao Dao cũng kể với bạn cùng lớp là nó học hàng với con à! Nó còn đòi con mời bức ảnh của Lâm Tử Khâm đây!"

"....." Tô Minh Hỉ không còn lời nào để nói.

"Hơn nữa người ta gửi bài con xem rồi, là bậc phụ huynh không giữ bí mật nhé, mẹ đừng đổ lên đầu con." Trịnh Bảo Châu bĩu môi, "Hôm nay con gọi điện cho mẹ, là để báo trước với mẹ một tiếng, đỡ cho mọi người thấy tên dì nhỏ trên mạng, lại đau tim."

"Còn không đến mức đó, mẹ nói với con, tự mẹ đi xem." Tô Minh Hỉ nói xong cúp luôn điện thoại.

Trịnh Bảo Châu vừa cất di động, tiếng chuông lại vang lên. Sầm Đồng Đồng ngồi cạnh cô lướt Weibo, không nhìn được tiếng cảm thán: "Sếp Trịnh bạn

bịu thật đây."

"Ai nói không phải đâu." Trịnh Bảo Châu cảm di động lên nhìn, lại là Chu Hiểu Nam gọi, "Bảo Châu ơi! Tin cực vui!"

"..... Cái gì ạ? Không vinh danh hotsearch nữa đó chứ?"

"Hot search tính cái gì, là vinh danh đại diện!"

Trịnh Bảo Châu sững sốt một chút: "Đại diện gì?"

"Châu báu Trần Úc đó!" Khi Chu Hiểu Nam nói những lời này có cảm giác đang nở mày nở mặt lắm, "Trước chị nói với em, hợp đồng đại diện của Tôn Tịnh với họ sắp hết còn gì? Sau khi đến hạn bọn họ tự động kéo dài một tháng, mãi cho đến hôm qua cũng chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng."

Chu Hiểu Nam từng nói với Trịnh Bảo Châu, Thái Tử gia của châu báu Trần Úc trước kia không có thực quyền, gần đây mới trở về công ty đoạt quyền. Người đại diện chính là biểu hiện bề ngoài của cuộc tranh đoạt giữa hai phái, vì bọn họ mãi không có kết quả, chuyện hợp đồng đại diện cũng bị kéo dài.

"Bây giờ xem ra nội bộ công ty họ đã xử lý rõ ràng rồi, vẫn là Thái Tử gia khi thế nào rất thắng!"

"....." Trịnh Bảo Châu im im một lát, rồi hỏi Chu Hiểu Nam, "Không phải chứ, chị kích động thế, chị có quan hệ gì với Thái tử của Trần Úc vậy?"

"..... Chị chả có quan hệ gì với anh ta, nhưng chị có quan hệ với em!" Chu Hiểu Nam nói, "Ban đầu người đại diện của Trần Úc đều là ảnh hậu thực lực như Tô Minh Mỹ, mấy năm nay lý tưởng quản lý của phe đặc thế khác đi, cảm thấy phải theo sát bước chân lưu lượng, lựa chọn nghệ sĩ nhiều lưu lượng làm đại diện, cho nên mới chọn Tôn Tịnh. Hiện giờ đang Thái Tử một lần nữa đoạt quyền, khẳng định là sẽ theo con đường xưa."

Trịnh Bảo Châu chớp chớp mắt: "A này, bọn họ đã nhìn nhận em là phái kỹ

thuyết diễn sao? Ngại quá cơ."

"....." Lần này đổi thành Chu Hiểu Nam im im, "Chị đoán bọn họ là rất rất thích Tô Minh Mỹ."

Rốt cuộc năm đó sau khi Tô Minh Mỹ xảy ra chuyện, một thời gian dài họ không mời người đại diện mới.

Trịnh Bảo Châu xụ mặt: "À, em hiểu rồi, thế nên đây là vấn đề thân? Em chỉ là thế thân? Đồ tồi!"

Chu Hiểu Nam: "....."

Sao đột nhiên từ phim cung đấu biến thành ngôn tình máu chó thế này?

Chị họ nhẹ một tiếng, lời đề tài trở lại quỹ đạo: "Dù sao tình hình bây giờ là vậy, bọn họ đã người tung càn ôliu với em, muốn tiếp hay không, chị tôn trọng sự lựa chọn của em."

Lấy hiểu biết của chị với Trịnh Bảo Châu trong khoảng thời gian này, chị cảm thấy Trịnh Bảo Châu lúc đầu tình nguyện đi phim trường diễn vai quần chúng, không đem tên tuổi Tô Minh Mỹ ra dùng, hoặc nhiều hoặc ít là có chút để ý chuyện này, hoặc là nói cô không muốn dựa vào tên tuổi của dì để nổi tiếng.

Trịnh Bảo Châu ở bên kia điện thoại suy xét một lúc, rồi hỏi chị: "Chị cảm thấy Trần Úc vì sao muốn mời em làm người đại diện?"

Chu Hiểu Nam nói: "Một là, chị cũng đã vừa phân tích với em, Thái Tử gia một lần nữa đoạt lại quyền lợi, khẳng định muốn chọn một người có phong cách khác Tôn Tịnh. Thứ hai là lúc trước em chụp bộ ảnh mùa xuân, không phải toàn đeo trang sức của Trần Úc à? Lúc ấy cũng có chút nhiệt độ, xem như đặt cọc duyên phận. Còn thứ ba, chính là bọn họ cực kỳ yêu thích Tô Minh Mỹ, chị nghe người phụ trách bên kia nói một câu, ông cụ bên Trần Úc nói thẳng muốn em làm người đại diện."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ông cụ quả là fan chân ái của dì nhỏ ha, còn ngang tàng hơn đại ca đầu bảng nữa.

"Nhưng mà, em cảm thấy....." Trịnh Bảo Châu cũng hơi lưỡng lự, "Bọn họ chỉ là thích dì em, không phải thích em, em cũng hơi để ý. Nhưng mà, em lại rất thích thương hiệu này, nếu có thể làm người đại diện của họ, em cũng thích....."

"Ừm..... Chị thấy thật ra em suy nghĩ nhiều, nếu họ chọn em, vậy chắc chắn là có giá trị của em, bọn họ đâu phải nhà từ thiện, làm gì cho không em phí đại diện."

"Chị nói rất có lý..... Nhưng em lo em nhận, thì dân mạng sẽ bắt đầu hắc em! Kêu em dựa vào dì nhỏ lấy đại diện!"

"À, em ngây thơ quá rồi, em tưởng em không nhận, bọn họ sẽ không nói sao?" Chu Hiểu Nam cười môi cười, "Tô Minh Mỹ trước kia cũng từng đóng 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, hiện tại đã có người nói, em được đóng 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, là dùng tên tuổi dì nhỏ kia."

".....?!" Trịnh Bảo Châu lại cúi lên, "Sao họ nhiều chuyện thế chứ! Mỗi ngày nhìn chăm chăm em để hắc phải không! Nếu em dùng tên tuổi dì nhỏ, chỉ nhận được Diệp Linh, vậy tên tuổi dì nhỏ cũng quá là vô dụng!"

"Cho nên mới nói, em không cần rồi rắm những cái đó, mặc kệ em làm tốt hơn nữa, bọn họ vẫn có thể hắc em." Chu Hiểu Nam khuyên, "Nếu như vậy, còn không bằng em cứ nhận, tức chết bọn họ, còn kiếm được tiền. Còn thương hiệu vì sao lại chọn em, em vốn không cần nhọc lòng thay thương hiệu nhọc lòng, bọn họ chắc chắn là đã đánh giá đủ mọi mặt, mới ra quyết định này. Lời ông cụ mà để ăn thế thì Thái Tử cũng không bị mất quyền nhiều năm vậy rồi."

"....." Trịnh Bảo Châu hoàn toàn bị thuyết phục, Chu Hiểu Nam không làm đàm phán trên thương trường, quả là đáng tiếc! Quả thật nắm tâm tư người

khác cực gắt mà!

"Vâng, vậy chúng ta làm một vụ lớn luôn!" Xem có tức chết anti-fan không!

Sau khi Trịnh Bảo Châu đồng ý, pháp vụ liền lập tức đưa vào quy trình ký hợp đồng. Trịnh Bảo Châu nhân khoảng thời gian này, lên mạng xem hướng gió trên Weibo, cộng đồng mạng vẫn còn nhiệt tình thảo luận chuyện rất cuộc cô có phải cháu gái Tô Minh Mỹ không, nếu hồi thi đại học bọn họ cũng nỗ lực thế này, chắc trên Weibo toàn là 985[1].

Cách nói cô nhận được Diệp Linh là nhờ mối quan hệ của Tô Minh Mỹ, cô cũng thấy. Cô vốn định mở clone lên battle với bọn họ mấy trăm hiệp, nhưng nghĩ đến lúc sau mình công bố đại diện Trần Úc, có thể làm bọn họ tức giận đến dậm chân, cô lại nhín xuống.

Để bọn họ hân hoan những phút giây cuối cùng đi, ha.

"Chưa ngủ à?" Khúc Trục tắm xong từ phòng tắm đi ra, một bên xoa tóc một bên nhìn Trịnh Bảo Châu đang ngồi trên giường. Trịnh Bảo Châu một tay chống giường phía sau, chân đá dép lê: "Không ngủ được, lại một ngày gió tanh mưa máu đỏ."

Khúc Trục cười, cầm máy sấy ra thổi tóc, trong phòng lập tức vang lên tiếng máy sấy ơng ơng ơng: "Anh thấy Weibo nên trao thưởng cho em, em dựa vào sức lực bản thân hoàn thành KPI của họ đó."

Trịnh Bảo Châu bật cười theo, ngồi đó nhìn mỹ nam mới tắm xong sấy tóc, bỗng tâm huyết dâng trào: "Khúc Trục, em sấy tóc cho anh nhé!"

Khúc Trục quay đầu lại nhìn cô, đưa máy sấy tóc qua. Trịnh Bảo Châu dẫm dép lê đi qua, giống mô giống dạng bắt đầu sấy tóc cho Khúc Trục. Tóc anh ngắn, thổi dễ hơn tóc cô nhiều: "Có cần sấy kiểu cho anh không?"

"Không cần, cảm ơn, khô là được."

"Ừm, được. Chất tóc của anh cũng tốt hen, ngày thường dùng dầu gội gì á?"

Trịnh Bảo Châu học miệng lưỡi của thầy Tony ở tiệm cắt tóc, hỏi Khúc Trục.

Khúc Trục nhìn cô trong gương: "Thì dùng cái em để ở phòng tắm ấy."

"....." Trịnh Bảo Châu trừng mắt với anh một cái, trách anh không phối hợp với mình. Khúc Trục nhìn đáng vẻ cô, nhìn không được mà bật cười: "Em lớn thế rồi, còn thích chơi trò gia đình?"

"Em có tâm hồn trẻ thơ, làm sao?" Trịnh Bảo Châu hếch cằm với anh, "Nhưng thật ra anh, rõ ràng xếp phòng cho anh rồi, sao lại phải chạy sang chỗ em tắm rửa?"

Khúc Trục mặt không đổi sắc nói: "Cũng không biết vì sao, anh cứ cảm thấy vòi sen bên phòng em xài tốt hơn."

"Ờ, thế chúng ta đổi nhé?"

"Không cần, dọn tới dọn lui phiền lắm." Khúc Trục đặc biệt chính khí nói, "Mỗi tối anh qua đây tắm là được."

"....." Đường đường một nhà khoa học, sao có thể đem chơi lưu manh ra nói tình bơ như vậy cơ chứ?

"Ừm, được." Tóc ngắn thời nhanh khô, Khúc Trục sờ độ ẩm tóc, nói với Trịnh Bảo Châu, "Khô rồi."

"À, vâng." Trịnh Bảo Châu tắt máy sấy, có chút hâm mộ nói, "Tóc ngắn đúng là tiện, tóc em lần nào cũng phải sấy rõ lâu! Hay là em cũng cắt tóc ngắn nhé!"

"Em thích thì cắt, anh không ý kiến."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh: "Thật à? Bạn trai cũ cũ cũ của Mạnh Nhã Hàm, chỉ vì nó muốn đổi kiểu tóc mà chia tay đây!"

Khúc Trục nói: "Đó là tên đó có vấn đề, không có nghĩa toàn bộ đàn ông đều"

có vấn đề."

"Ồ." Trịnh Bảo Châu thuận thế ngồi lên đùi anh, cười khàn khàn vòng tay quanh cổ anh, "Nhưng chắc anh phải thích kiểu tóc nào chứ?"

Khúc Trục ôm lấy eo cô, một tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Cá nhân anh thích tóc dài, nhưng vừa rồi anh nghĩ, cảm thấy em cắt tóc ngắn chắc chắn cũng rất đáng yêu."

Khi nói chuyện, anh nhẹ nhàng hôn lên môi Trịnh Bảo Châu một cái: "Có lẽ cái chính là người đẹp, để tóc kiểu gì cũng đẹp."

"Miệng ngọt vậy?" Trịnh Bảo Châu nhướn lông mày, lại dí sát vào Khúc Trục thêm chút, "Xem ra là có ý đồ đây."

Khúc Trục chậm rãi cong môi, con ngươi xinh đẹp đong đầy bóng dáng Trịnh Bảo Châu: "Anh có ý đồ gì, em không biết sao?"

Trịnh Bảo Châu chưa kịp nói đã bị nụ hôn của Khúc Trục phủ kín, cô biết mà, tối hôm nay Khúc Trục không tính về phòng ngủ của anh.

Hôm sau là cuối tuần, Khúc Trục không đi làm, anh sớm tỉnh, cũng không đánh thức Trịnh Bảo Châu ngủ say bên cạnh. Anh về phòng viết luận văn một lát, sau đó tính thời gian vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Trịnh Bảo Châu ngủ được mùi bữa sáng thoang thoang, liền tự tỉnh. Khúc Trục không nằm bên người, hẳn đã dậy lâu rồi, Trịnh Bảo Châu gửi tin nhắn cho anh, rồi nằm trên giường chơi điện thoại.

Khúc Trục: Anh đang làm bữa sáng, xong kêu em. Em đánh răng trước đi.

Trịnh Bảo Châu: Okela.

Trịnh Bảo Châu ngoài miệng ok, người thì vẫn nằm trên giường bất động, ngón cái trên màn hình di động lại cực kỳ linh hoạt.

Không biết có phải bị ngôn luận trên mạng ảnh hưởng không, weibo chính thức của 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 lại cố ý đăng một bài Weibo, làm sáng tỏ việc chọn vai.

Phim truyền hình Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm V: Về chuyện cô Trịn Bảo Châu có phải cháu ngoại của cô Tô Minh Mỹ không, đoàn làm phim không biết và cũng không thể đưa ra câu trả lời. Khi chúng tôi phát hiện cô Trịn Bảo Châu, cô ấy chỉ là một diễn viên khách mời ở phim trường, chúng tôi thông qua trình tự thứ vai chính quy, cuối cùng chọn cô đảm nhiệm vai Diệp Linh. Diễn xuất của cô Trịn Bảo Châu thành viên trong đoàn phim đều rõ ràng, chúng tôi làm riêng một video ngắn để mọi người thưởng thức [ ] Ngoài ra cũng cảm ơn mọi người chú ý tới 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, hiện tại phần hậu kỳ cơ bản đã hoàn thành, hẹn gặp lại các bạn vào nửa cuối năm nay nhé. [ ]

Trịn Bảo Châu lập tức lên tinh thần, cô click mở video ngắn mà weibo chính up lên, hớn hờ xem. Video này cả thấy chỉ khoảng 30 giây, xác thật là video ngắn, nhưng bên trong cắt nối biên tập đều là cảnh của cô, hầu hết đều là cảnh đánh nhau. Trịn Bảo Châu ở trong đó động tác lưu loát xinh đẹp, ra chiêu hữu lực, đồng thời chính thể lại uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu dật.

Lần trước đoàn phim công bố trailer chính thức tổng cộng mới hơn một phút, lần này lại cắt cho cô tổ hợp cá nhân hơn ba mươi giây!

Đợt này cô hời rồi, nói gì nữa, cảm ơn anti-fan.

Bởi vì Trịn Bảo Châu gần đây nhiệt độ quá cao, bình luận của Weibo này mà lại gần bằng trailer chính thức lúc trước.

"A a a a a a a quá đẹp! Đây mới là võ hiệp!!"

"Rốt cuộc không phải slow-mo nữa! Các cảnh đánh đấm sau này xin hãy làm theo tiêu chuẩn này!"

"Bảo Châu đẹp quá ô ô ô ô! Em là tiên nữ ở đâu xuống đây vậy ô ô ô ô [ ]"

"Cánh đánh đẹp thật, nhưng vẫn nhìn ra là dùng bàn lỉnh vũ đạo thay thế bàn lỉnh võ thuật. Aiz bây giờ không còn diễn viên có công phu thật nữa rồi, tuy vẫn hơi tiếc, nhưng cái này đẹp hơn mấy cái tui xem trước đó thật [Che mặt]"

"Ngay! Luôn! Cho mì đặt đơn! Mì muốn xem! Mấy người đừng có không biết điều!!!!"

"Muốn xem phim chính quá, ad nói sáu tháng cuối năm không phải tháng mười hai tháng đây chứ [Che mặt]"

"Chê chỉ thích like những weibo Bảo Châu và mặt anti-fan thôi [Đầu chó]"

Fans Trịnh Bảo Châu hơn hờ share Weibo, sau đó bắt thính lỉnh, Trịnh Bảo Châu cho họ một tin vui bất ngờ hơn nữa.

Bởi vì vụ người đại diện mới của Trần Úc kéo lâu quá, bọn họ chính thức ký hợp đồng với Trịnh Bảo Châu xong, ngay cả poster đại diện cũng không kịp chụp, đã công bố tin tức trước.

Châu báu Trần Úc V: Chúc mừng cô @Trịnh Bảo Châu trở thành người đại diện mới của châu báu Trần Úc! Trong tương lai, chúng tôi và cô Trịnh Bảo Châu sẽ chung tay cùng tiến bộ, sống vai tiền về phía trước! Ngoài ra, châu báu Trần Úc sẽ tài trợ toàn bộ trang sức cần thiết trong quá trình quay phim 《 Nơi trái tim hướng về 》 !

Đây không thể nghi ngờ là một tin tức lớn, làm tất cả mọi người nổ tung, giữa cuộc hỗn chiến, Trịnh Bảo Châu sau khi im lặng vài ngày, rốt cuộc đã có câu trả lời về chuyện Tô Minh Mỹ.

Trịnh Bảo Châu V: Chào mọi người, tôi là Trịnh Bảo Châu. Tô Minh Mỹ đúng là di của tôi, điều này tôi không phủ nhận. Ban đầu tôi muốn trở thành diễn viên, chính là chịu ảnh hưởng từ di. Tôi chưa bao giờ công khai tuyên bố quan hệ của tôi và Tô Minh Mỹ (không tính hồi còn nít tiểu học nhé), là vì chuyện này là việc nhà, tôi không muốn nói ra ngoài. Mặt khác, tôi cũng không hy vọng mọi người biết tôi qua Tô Minh Mỹ, tôi hy vọng khi mọi người

nhắc tới tôi, thứ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là Trịnh Bảo Châu, mà không phải "cháu gái của Tô Minh Mỹ".

Làm diễn viên là ước mơ lâu nay của tôi, là dì nhỏ đưa tôi nhập môn, nhưng cũng vì chuyện của dì, người nhà tôi phản đối tôi bước lên con đường diễn viên này (hiện giờ đã giải quyết). Cho nên khi thi đại học tôi không thể đăng ký Học viện điện ảnh, cho nên mới đầu tôi chỉ có thể lên đi phim trường làm diễn viên quần chúng. Nhiều năm qua, mặc kệ có khó khăn gì, tôi đều không từ bỏ ước mơ làm một diễn viên, sau này, tôi cũng sẽ không từ bỏ.

Xin tự giới thiệu với mọi người lần nữa, tôi là Trịnh Bảo Châu, ước mơ của tôi là trở thành một diễn viên được nhiều khán giả yêu mến.

Cuối Weibo, còn có một bức ảnh. Trên ảnh là bài tập làm văn bị xé nát rồi được dán lại năm lớp 3 của cô.

Những dấu vết loang lổ đó, chúng kiến con đường cô đã đi, cũng sẽ chúng kiến con đường cô bước tiếp.

(Hoàn chính văn)

[1] 985: Đề án 985 hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" một đề án được Trung Quốc đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Các trường thuộc Đề án 985 đều là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc (Thần Hoa, Bắc Kinh, Nam Kinh, Chiết Giang,...)

Chương 76: Phiên ngoại 1

Sau khi Trịnh Bảo Châu đăng weibo công khai quan hệ của cô và Tô Minh Mỹ thì không cập nhật nữa, nhưng trên Weibo vẫn lan truyền truyền thuyết về cô.

Thứ nhất là về bài tập làm văn tiểu học mà cô đăng, mọi người từ bất ngờ ngỡ ngàng, biến thành trend.

"..... các cửa hàng sẽ phải treo những áp phích lớn của em ở nơi bắt mắt nhất, ai nhìn cũng sẽ thốt lên, ơ, là Trịnh Bảo Châu, cô ấy thật xinh đẹp!"

— bởi trong bài văn cô viết có một câu như vậy, lại vừa lúc châu báu Trần Úc bắt đầu bố trí rộng rãi poster quảng cáo, các fan cầm di động đến check-in đủ kiểu trước poster của Trịnh Bảo Châu, sau đó rất chi là nghĩ thức hồ một câu "Ơ, là Trịnh Bảo Châu, cô ấy thật xinh đẹp!".

Người đăng video check-in trên super topic của Trịnh Bảo Châu càng ngày càng nhiều, còn có fans làm riêng một bộ sưu tập, Trịnh Bảo Châu xem xong sau, hận không thể lập tức trời khởi trái đất.:)

Lúc cô viết văn không nghĩ nó sẽ xấu hổ như vậy luôn!!

Thứ hai chính là nhà hàng, khách sạn thậm chí tiệm trà sữa của cô mỗi ngày đều có fans đến tiêu phí, một đại V mỹ thực, rốt cuộc hết nhện nổi lên Weibo giận dữ: "Tôi xin fans của Trịnh Bảo Châu đây, cho người thường bọn tôi một đường sống đi! Mấy nhà hàng này vốn đã khó đặt, hiện tại còn hàng ngày không xếp nổi một số! Các bạn có hiểu nỗi đau của tôi không!! Nhà hàng vừa lên kệ thực đơn giới hạn mùa hè đó, lẽ nào tôi không xếp được số cả mùa hè trời!!!!"

Tài khoản đại V vừa rỗng như vậy, tức khắc có rất nhiều người tới hưởng ứng, có thật sự vì không ăn được mà hùng hù hỏ hỏ, cũng có anti-fan nhân cơ hội tới quấy nước đục.

Fans thấy, đương nhiên cũng thấy oan, họ cũng phải xếp hàng, phải đợi số! Sao lại thành lỗi của họ??

"Không phải chứ, chủ nhà là thấy fans Trịnh Bảo Châu không cần ăn cơm à"

"Ha ha ha ha cười chết tôi, tôi hiểu cậu không ăn được nên cái, dù gì tôi cũng không đến lượt. Nhưng không thể vì tôi là fan của Trịnh Bảo Châu thì không cho tôi đến ăn chứ?"

"Ai chủ nhà bình tĩnh chút đi, chờ qua đợt hot này, chúng ta lại đi. Không có mùa hạ limited, còn có mùa thu limited cơ mà [ ]"

"@ Trịnh Bảo Châu, nghe được tiếng người dùng không ạ, xin chị mở thêm mấy cửa hàng đi!!"

"Dựa vào cái gì mà fans Bảo Châu không được đi ăn? Mọi người đều là người tiêu dùng bình thường, fans bọn tôi cũng đâu có đặc quyền, đều tự lấy số xếp hàng, dựa vào cái gì còn bị anh mắng?"

"Đi ăn, đi ăn!"

"Đúng là người đông hơn trước nhiều, nhưng không nhất định là fan Bảo Châu cả? Cũng có nhiều dân mạng thích đi góp vui thôi. [Móc mũi]"

"Sao ông không mắng những mấy đứa vớng hồng livestream trong tiệm ấy, cứ dè fans ra bắt nạt [ ]"

"Cảm ơn, người ở nơi khác, chưa đến đó lần nào, sợ bạn mắng quá cơ ~[Đáng yêu]"

Trịnh Bảo Châu lo lắng hai bên xé nhau, cuối cùng lên đăng một bài Weibo.

Trịnh Bảo Châu V: Thời gian này tương đối bận, mọi người tag tôi đã thấy rồi! Nhà hàng mới đang được trù bị, địa điểm vẫn ở thành phố A, các bạn ở nơi khác tới thành phố A du lịch có thể đến thử. Cũng cần nhắc nhở mọi người, nhà hàng của khách sạn chỉ tiếp đoàn du lịch và khách lưu trú vào mùa cao điểm, mọi người đừng đến mất công [Chê mặt] Hiện tại chúng tôi đã tối ưu hóa hệ thống đánh số, sẽ không bị hết số nữa! Tất cả khách hàng có thiện hện trực tiếp hoặc gọi điện thoại, bên chúng tôi sẽ dựa theo trình tự thời gian xếp số cho các bạn, ngày đầu tiên không xếp được có thể đẩy sang hôm sau (nếu cùng ngày có việc có thể liên hệ trước với nhân viên cửa hàng), chỗ nên sẽ không có tình huống xếp mãi không đến lượt! Ngoài ra chúng tôi sẽ không cho phép live stream trong cửa hàng, nhân viên cửa hàng phát hiện sẽ mời quý khách ra ngoài nhé.

PS: Các Tiểu Nguyên Bảo, các bạn quay video hô hào trước poster, thật không xấu hổ sao? Internet có ký ức đó, sau này các bạn thấy thì chỉ muốn trồn khỏi Trái Đất thôi.

"Ha ha ha ha chỉ cần mình không xấu hổ, xấu hổ chính là Bảo Châu [Đầu chó]"

"Tui biết rồi nhé, mấy hôm nay Bảo Châu đều không ở Trái Đất [Cười xấu xa]"

"Hôm nay vừa đi check-in ha ha ha ha ha! Phải ủng hộ ước mơ của Bảo Châu chứ [Đầu chó]"

"Tốt quá, tốt cuộc tui có thể ăn được rồi [Chê mặt]"

Đàm Diệu giữa trưa vừa ăn cơm ở nhà hàng của Trịnh Bảo Châu, một người anh em của anh ta không dễ gì lấy được số, còn khoe khoang lên. Đàm Diệu ăn xong không cùng họ tới chỗ khác chơi, trực tiếp quay về nhà.

"Hôm nay về sớm nhì." Khi anh ta vào cửa, mẹ anh Lê Xuân Vinh đang ở quầy bar rót nước, "Giữa trưa ăn thế nào? Mẹ nghe nói nhà hàng đó gần đây nổi tiếng lắm."

"Đúng ạ, đông lắm." Đàm Diệu đáp lời, cũng đi qua đố cốc nước, "Nhưng đồ ăn ngon thật, lần sau con đưa mẹ đi ăn."

Lê Xuân Vinh cười gật đầu, lại hỏi: "Nghe nói bà chủ là một người bạn trước kia con quen, kêu Trịnh Bảo Châu đúng không?"

Đàm Diệu có chút kinh ngạc nhìn bà: "Mẹ, mẹ cũng biết người trong showbiz cơ à?"

Lê Xuân Vinh nói: "Cô ấy dạo này hot mà, thường xuyên nghe người ta nhắc tới, hình như còn nói, cô ấy là cháu gái Tô Minh Mỹ?"

"Cái này mẹ cũng biết?" Đàm Diệu càng kinh ngạc, mẹ anh rõ ràng không hề quan tâm giới giải trí, "Vậy mẹ có biết, lúc trước bố còn định đầu tư phim truyền hình của cô ấy không?"

Đàm Diệu vừa nói xong, vẻ mặt Lê Xuân Vinh đột ngột thay đổi, ngay cả cốc thủy tinh trong tay cũng rơi "choang" trên mặt đất.

Miếng thủy tinh tức khắc văng khắp nơi, nước cũng văng đầy đất, Đàm Diệu hoảng, vội vàng lùi Lê Xuân Vinh sang bên cạnh: "Mẹ, mẹ không sao chứ? Không bị thương ở đâu chứ?"

"Không việc gì." Lê Xuân Vinh lúng túng lắc đầu, cúi xuống nhìn miếng thủy tinh trên đất, "Cốc....."

"Cốc mẹ cứ để đó, chút nữa con bảo dì dọn giúp." Đàm Diệu nhìn sắc mặt mẹ không tốt lắm, đỡ bà đến sofa ngồi xuống, "Mẹ, mẹ không khỏe ạ?"

"Mẹ không sao." Lê Xuân Vinh ngoài miệng nói không sao, nhưng vẫn có hơi mắt hờn mắt vĩa, "Con vừa nói bố con định đầu tư phim gì? Sao mẹ chưa nghe ông ấy nói bao giờ?"

Đàm Diệu thấy bà rất để ý việc này, bèn trấn an: "Cũng không có gì, sau ông ấy lại không đầu tư nữa."

"Không đầu tư nữa?" Lê Xuân Vinh cau mày suy nghĩ một lát, rồi bảo Đàm Diệu, "Con đi nghỉ trước đi, mẹ sẽ kêu người dọn chỗ này."

Đàm Diệu nói: "Cứ để con đỡ mẹ lên nghỉ, sắc mặt mẹ không tốt lắm, có cần mời bác sĩ đến không?"

"Không cần, mẹ ngủ một giấc là khỏe thôi." Lê Xuân Vinh nhìn Đàm Diệu cười cười, được anh đỡ về phòng nghỉ ngơi. Đàm Diệu lo lắng sức khỏe mẹ anh có vấn đề gì, bèn gọi cho Đàm Lực Văn, bảo ông về sớm một chút.

Đàm Lực Văn buổi chiều về sớm xem thế nào, Lê Xuân Vinh đang ngồi trên giường ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, nghe động tĩnh nơi cửa, mới quay đầu nhìn. Thời gian này trạng thái tinh thần của Đàm Lực Văn vẫn không được tốt, lúc trước Lê Xuân Vinh lo là công ty gặp vấn đề gì, hôm nay nghe Đàm Diệu nói, bà nghĩ có lẽ bà đã biết nguyên nhân khiến Đàm Lực Văn khác thường mấy ngày nay.

"Bà sao thế? Tôi nghe Đàm Diệu nói bà thấy không thoải mái?" Đàm Lực Văn đi qua hỏi một câu. Lê Xuân Vinh nhìn ông, khẽ cười một tiếng: "Tôi nghe nói ông định đầu tư một bộ phim truyền hình? Không phải trước nay ông ghét nhất giới giải trí sao?"

Đàm Lực Văn nhíu mày, nhìn bà nói: "Đàm Diệu nói với bà? Tôi không đầu tư nữa rồi."

"Vì sao lại không? Có phải người ta không thêm không?"

Lê Xuân Vinh hỏi rất nhẹ nhàng, lại đẩy lên sóng to gió lớn trong lòng Đàm Lực Văn: "Bà đang nói gì?"

Lê Xuân Vinh nhìn anh một hồi, cuối cùng bật cười: "Đàm Lực Văn, có phải ông cho rằng, nhiều năm qua tôi thật sự không biết gì hết?"

Đàm Lực Văn tim càng đập nhánh hơn: "Bà biết cái gì?"

"Nên biết tôi đều biết, tự như ông theo đuổi Tô Minh Mỹ như thế nào, lại cùng

cô ta tách ra như thế nào. Tự như vì sao ông lại tránh né giới giải trí....." Bà nói tới đây, cố tình dừng một chút, "Tô Minh Mỹ tự sát, có liên quan tới ông phải không?"

Đàm Lực Văn mặt mũi trắng bệch, miệng khép mở nửa ngày, lại không thể thốt ra một lời.

"Ông cũng không cần kinh ngạc tới vậy, chỉ có đàn ông mới cho rằng việc mình làm bên ngoài, mà vợ ở nhà không biết gì." Lê Xuân Vinh nói, rồi tự giễu mà cười một tiếng, "Năm đó Tiểu Diệu còn nhỏ, tôi vì nó mới làm bộ không biết gì hết. Bây giờ xem ra, trong lòng ông vẫn nhớ mãi không quên Tô Minh Mỹ."

"Tôi không có." Đàm Lực Văn rút cuộc tìm về thanh âm, vì chính mình biện giải một câu, "Tôi muốn đầu tư phim của Trịnh Bảo Châu kịch, chỉ là vì lòng tôi áy náy, tôi chỉ muốn giúp con bé."

"Đáng tiếc người ta không cảm kích, ngấm lại cũng phải, đổi thành tôi, tôi không đuổi đánh ông đã là nể mặt ông lắm rồi." Lê Xuân Vinh nói, chậm rãi thở dài một cái, như đem một hơi đè nén đã lâu trong lòng phun ra, "Hiện tại Tiểu Diệu cũng lớn rồi, nếu ông vẫn không quên được Tô Minh Mỹ, chúng ta ly hôn đi."

Đàm Diệu tới đưa sữa bò cho Lê Xuân Vinh, đứng ngoài cửa nghe hết lời họ nói.

Anh miễn cưỡng cầm cái ly trong tay, để sữa không bị sánh ra ngoài. Lại hít sâu mấy cái, anh mới xoay người rời khỏi cửa phòng Lê Xuân Vinh.

Trịnh Bảo Châu đang làm tổ trong phòng ngâm cứu kịch bản, thời gian khởi quay 《Nơi trái tim hướng về》 được đẩy lên trước, đầu tháng chín cô đã chính thức vào đơn. Bởi vì đây là vai nữ chính đầu tiên của cô, lại được khắp nơi chú ý, Trịnh Bảo Châu áp lực khá lớn. Để không diễn hỏng phim, cô chỉ có thể hóa áp lực thành động lực, đọc kịch bản nhiều hơn, nghiền ngẫm nhân vật và cách diễn.

Di động bỗng rung một cái, Trịnh Bảo Châu đầu cũng không nâng với lấy di động, thấy Đàm Diệu gửi tin nhắn.

Đàm Diệu: Chuyện bố tôi và di cô, là thật à?

Trịnh Bảo Châu ngần người, sao Đàm Diệu lại biết?

Cô khẽ mím môi, suy xét một lát sau đó trả lời: "Anh nghe được gì?"

Đàm Diệu: Tôi nghe thấy bố mẹ nói chuyện, hóa ra mẹ tôi biết hết, nhiều năm như vậy, bà vẫn giả vờ không biết.

Đàm Diệu: Di cô tự sát, thật sự do bố tôi à?

Trịnh Bảo Châu: Di tôi có bệnh trầm cảm, bố anh nhiều nhất tính là cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà thôi.

Tin nhắn cô gửi đi, mất một lúc lâu Đàm Diệu mới trả lời: "Thực xin lỗi, tôi kinh ngạc quá, tôi chưa bao giờ biết những việc này. Mẹ tôi khả năng sẽ ly hôn với bố tôi."

Trịnh Bảo Châu nhìn tin nhắn một lát rồi đặt di động xuống.

Sau đó Trịnh Bảo Châu cùng Đàm Diệu gần như không liên lạc lại nữa, thời gian nhanh chóng bước vào tháng chín, Trịnh Bảo Châu chính thức vào đoàn.

《 Nơi trái tim hướng về 》 khai máy liền lên ngay hot search, ở hiện trường Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm đứng chung một chỗ chụp ảnh, lại khiến fan CP của hai người tung tăng nháy nhót. Fans gặm "Mình Mối Trịnh Khúc" không hài lòng, rõ ràng bọn họ mới là real, sao đến cái ảnh chung cũng không có?!

Vì thế mọi người ồn ào dưới weibo của Trịnh Bảo Châu Weibo làm cô đăng ảnh với anh rể.

Khúc Trục đạo này khá bận, hạng mục người máy hỗ trợ người mù mà anh phụ trách, đã tiến vào giai đoạn thí nghiệm cuối cùng, nếu hết thấy thuận lợi, sang năm nhóm người máy đầu tiên có thể đặt thí điểm ở trạm điện ngầm.

Hai người điều bạn công tác, hơn nữa còn ở xa, muốn chụp chung hơi bị khó.

Nhưng rất nhanh các fan đã bị chuyển khác dời lực chú ý, vì bọn họ phát hiện, một ít phim hồi trước Trịnh Bảo Châu đóng vai quần chúng đã lục tục lên sóng!

Trong những bộ phim đó lực chú ý lớn nhất không thể nghi ngờ là bộ tiền hiệp Lâm Tử Khâm đóng chính, chiếu từ nghỉ hè tới bây giờ, Trịnh Bảo Châu tổng cộng diễn hai cảnh, một là môn phái tiểu đệ tử, một là tiểu tiên nữ u mê nam chính.

Hai cảnh này được fans cắt ra, tạo thành boomerang, ai nhìn đều không thể không nói một câu chao òi đáng thương.

Để phát hiện được nhiều 'vai áo rỗng' mà Trịnh Bảo Châu đóng hơn, họ còn khởi xướng hoạt động "Tìm kiếm Trịnh Bảo Châu", phàm là có người xem phim phát hiện Trịnh Bảo Châu trong vai quần chúng, super topic lại được nghiên đón một hồi cuồng hoan.

"# tìm kiếm Trịnh Bảo Châu # tập hợp! Trước mắt đã phát hiện:

1. 《Khanh Trần》 - tiểu đệ tử trong môn phái, tiểu tiên nữ mê trai;

Bộ phim tri ân 《Vinh Quang》 - nữ y tá (còn chưa chiếu đến, trước mắt xuất hiện ở phần giới thiệu tập 17!)

Phim kinh dị 《Hi Yên》 - vị khách phác hồi

Mong mọi người tiếp tục cố gắng, phát hiện nhiều blind box Bảo Châu hơn nữa [Đầu chó]"

Thời gian rảnh rỗi giữa lúc đóng phim trong đoàn, Trịnh Bảo Châu liền thích lướt super topic này, xem bọn họ tìm được bao nhiêu. Cô vốn định giúp họ bỏ khuấyết, không ngờ fans ai ai cũng hỏa nhãn tinh kim, có một số nhân vật cô đã quên, bọn họ còn tìm ra được.

Lần này 《 Nơi trái tim hương về 》 quay ở phim trường thành phố H, nhưng câu chuyện của cô cũng truyền bá rộng rãi ở bên này. Nghe người phụ trách phim trường nói, mấy tháng qua người đến đóng vai quần chúng ở phim trường tăng lên thấy rõ, rất nhiều người đều mơ ước trở thành Trịnh Bảo Châu thứ hai.

Khúc Trục: Đợt này anh bận quá, không nghỉ phép được, không đến đoàn phim được. Đoàn phim của em có chỗ nghỉ không?

Trịnh Bảo Châu đang lướt Weibo, liền nhận được tin nhắn của Khúc Trục. Cô nghĩ nghĩ, nhắn lại chỗ anh: "Em cũng không đi được, đoàn phim vừa bắt đầu quay nửa tháng, đạo diễn Cao nom không tính chỗ bọn em nghỉ."

Khúc Trục: Ừm.....

Trịnh Bảo Châu: Hơn nữa làm nữ chính khó thật, em cảm giác rõ yêu cầu của đạo diễn Cao đối với em cao lên!! Nếu em biểu hiện không tốt, mọi người sẽ nhìn em như trò cười!

Khúc Trục nghĩ đây là lần đầu tiên Trịnh Bảo Châu đóng vai chính trong đoàn phim, đúng là không nên phân tâm vì chuyện khác, bèn nhắn chỗ cô: "Không sao, em tập trung đóng phim, tháng sau chắc anh sẽ có thời gian rảnh, đến lúc đó anh đi đoàn phim gặp em."

Trịnh Bảo Châu: Dạ! o(a___a)o

"Thời gian ăn trưa kết thúc, bắt đầu quay bắt đầu quay!" Trịnh Bảo Châu vừa nhắn chỗ Khúc Trục, Cao Bác Vân đã kêu bắt đầu quay. Trịnh Bảo Châu buông di động, một lần nữa đầu nhập vào công tác.

Lúc này quay, bắt tri bắt giác trời đã tối. Bởi vì ban ngày có mấy cảnh diễn

đạo diễn Cao yêu cầu phá lệ nghiêm khắc, quay rất nhiều lần mới qua, dẫn tới buổi tối mọi người tăng ca tập thể. Hôm nay sắp xếp toàn cảnh diễn ban ngày, đoàn phim chuẩn bị đèn lớn cao oát, khi quay cảnh ban ngày vào ban đêm, sẽ mở đèn ở trên bối cảnh, như vậy khu vực dưới ánh đèn trông không khác gì ban ngày.

Nương ánh đèn lại quay thêm mấy tiếng, công việc hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành.

Lúc Trịnh Bảo Châu ngồi trên xe bảo mẫu, đã gần một giờ sáng Trợ lý ở bên cạnh đưa cho cô bịt mắt và gối cổ, bảo cô: "Vắt vả! Chị ngủ một lát trên xe đi, đến khách sạn gọi chị."

"Ừm." Trịnh Bảo Châu vừa mang bịt mắt, vừa nói, "Chị cũng không tính là vất vả nhất đâu, ít nhất quay xong có thể lên xe bảo mẫu ngủ, các thầy cô diễn viên quần chúng còn phải ngồi xe buýt về khách sạn hoá trang, sau đó mới được về nhà."

Một năm trước cô cũng trải qua sinh hoạt như vậy, hiện tại nhớ tới cảm giác đã qua thật lâu, nhưng rất nhiều chi tiết cô vẫn còn nhớ rõ.

Sau khi về khách sạn, Trịnh Bảo Châu tẩy trang tắm rửa xong, kiệt sức ngã xuống giường. Ngày 14 trong lịch ngày trên di động được vòng một vòng, ngày đó là của Khúc Trực.

Hôm nay đã là ngày 13.

Nhớ tới tin nhắn giữa trưa Khúc Trực gửi cho mình, Trịnh Bảo Châu liền nhin không được công khốe miệng.

Cô không có quên sinh nhật anh đâu!

Chương 77: Phiên ngoại 2

Trịnh Bảo Châu vẫn rất thích đoàn phim của Cao Bác Vân, bởi vì chỉ cần không quay cảnh đêm, thông thường anh đều sẽ kết thúc công việc vào 7 giờ đúng — tình huống tăng ca như ngày hôm qua rất ít xuất hiện.

Hôm nay quay chụp tiến hành rất thuận lợi, Trịnh Bảo Châu 'tan ca' đúng 7 giờ tối. Sau khi kết thúc công việc cô liền cùng trợ lý ra sân bay đón máy bay.

Khúc Trục hôm nay tăng ca đến gần 9 giờ mới rời công ty, càng gần ngày nghỉ ngơi thu hoạch mục, phòng thí nghiệm lại càng bận rộn. Trịnh Bảo Châu đi nơi khác đóng phim rồi, Khúc Trục liền dọn về khách sạn, ở đó gần công ty, mỗi ngày có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi đường.

Khách sạn dạo này đã không còn ai tới canh, nhưng Khúc Trục ra vào vẫn mang khẩu trang — trước khi đi, Trịnh Bảo Châu để lại riêng chỗ anh hai túi to.

Trở lại phòng, Khúc Trục tắm rửa, rồi pha một ly cà phê ngồi vào bàn tiếp tục công tác. Không biết qua bao lâu, di động trên bàn rung lên, Khúc Trục nghiêng đầu nhìn thoáng qua, là mẹ anh gọi videocall tới.

"Alo, mẹ, chuyện gì?" Khúc Trục nhận cuộc gọi, khuôn mặt của mẹ anh liền xuất hiện trên màn hình. Mẹ Khúc Trục cười gọi anh một tiếng, ở bên kia nhìn nhìn: "Đã trẻ thế này còn làm việc à?"

"Vâng, gần đây tương đối bận."

"Mẹ nghe giáo sư La nói, người máy hỗ trợ người mù của con đã tiến vào giai đoạn thí nghiệm cuối cùng....." Mẹ Khúc Trục mới nói đến đó, đã bị bố Khúc

Trực cắt ngang.

"Sao vừa nói hai câu lại bàn chuyện công việc rồi? Bà đúng là cuồng công việc." Kèm với thanh âm, mặt bố Khúc Trực cũng chen vào màn hình, "Khúc Trực à, hôm nay bố mẹ gọi điện cho con, không phải để nói chuyện công việc."

"Đúng đúng," Mẹ Khúc Trực lúc này mới phụ họa hai tiếng, nhìn Khúc Trực trên màn hình nói, "Ngày mai là sinh nhật con còn gì, cũng sắp 12 giờ, bố mẹ liền gọi điện trước, chúc con sinh nhật vui vẻ."

Khúc Trực đêm hôm nghe được lời chúc mừng sinh nhật, trên mặt cũng không có quá nhiều phản ứng: "Cảm ơn, nhưng con không còn là trẻ con nữa, đã không ăn sinh nhật từ lâu rồi."

"Trước kia con rõ ràng cực kỳ thích ăn sinh nhật, còn quần lấy bố với mẹ đòi mua bánh sinh nhật cho con đấy!" Bố Khúc Trực ở bên kia bóc mẽ anh.

Khúc Trực nhìn bố hỏi: "Bố nói trước kia là bao lâu trước kia?"

"....." Bố Khúc Trực nghẹn một chút, "Chắc là 20 năm trước."

"Ha." Khúc Trực cười lạnh một tiếng, "Cảm ơn bố mẹ gọi điện lại đây, nhưng đã trễ rồi, bố mẹ vẫn nên ngủ sớm đi."

Khúc Trực ra vẻ "người trưởng thành không cần ăn sinh nhật", mẹ Khúc Trực cười một tiếng, bảo anh: "Rồi rồi, anh cao lớn, anh không ăn sinh nhật. Nhưng mẹ với bố con vẫn chuẩn bị quà sinh nhật cho con, bố mẹ gửi rồi, chắc ngày mai là con nhận được."

"Vâng."

Khúc Trực gạt đầu, bố Khúc Trực ở bên kia lại bắt đầu bà tám: "Đúng rồi, con với Bảo Châu tính khi nào đi đăng ký kết hôn?"

Trước đó hai nhà có gặp mặt, thương lượng chuyện cưới hỏi của hai đứa

nhỏ, vì Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực sáu tháng cuối năm đều rất bận, cho nên hôn lễ tạm thời để ở sang năm, nhưng phụ huynh hai bên nhất trí cho rằng hai người có thể đăng ký kết hôn trước.

"Còn chưa chốt....." Khúc Trực còn chưa dứt lời, đã bị cắt ngang.

"Sao con không sốt ruột tí nào vậy!" Bố Khúc Trực thấy bộ dáng của anh liền nóng ruột thay anh, "Bố bảo con, con đừng tưởng việc của con với Bảo Châu đã ổn, Bảo Châu là cô gái ưu tú xinh đẹp như thế, giờ lại vào giới giải trí, tiếp xúc toàn là trai đẹp. Cậu Lâm gì đó, Lâm Tử Khâm đúng không? Bảo Châu không phải đang đóng phim cùng anh ta sao, con có tí cảm giác nguy cơ được không!"

"....." Khúc Trực im bặt.

Mẹ Khúc Trực nói: "Lần này mẹ cảm thấy bố con nói rất đúng, con đừng tưởng rằng bọn con từ nhỏ lớn lên cùng nhau, giờ lại yêu nhau, người ta nhất định sẽ gả cho con, chuyện này có thể có biến bất cứ khi nào, con vẫn nên tích cực một tí."

"....." Khúc Trực không chỉ im lặng, còn bị họ nói đến hoảng hốt.

"Tự con ngẫm lại đi, con gái đều thích lãng mạn, con thì thoàng cũng phải lãng mạn một tí....."

Bố Khúc Trực còn đang thao thao bất tuyệt, mẹ Khúc Trực kịp thời cắt lời ông: "Rồi rồi, mẹ tin trong lòng con hiểu rõ, hôm nay cũng đã trễ rồi, bố mẹ không làm phiền nữa."

Bà nói xong liền tắt video, Khúc Trực bỏ đi động xuống, nhưng cuối cùng lại chẳng có lòng dạ làm việc. Lại nói tiếp, tuy hai nhà đã cam chịu họ sẽ kết hôn, nhưng anh kỳ thật còn chưa chính thức cầu hôn Trịnh Bảo Châu. Anh có nên làm theo lời bố, làm gì đó lãng mạn, cầu hôn với Bảo Châu trước, sau đó thuận tiện đi đăng ký kết hôn?

Con gái hình như đều khá là để ý cảm giác nghi thức, ngày đăng ký kết hôn

cũng hy vọng là một ngày đặc biệt. Khúc Trục lấy di động ra, lật ngày xem, ngày lễ ý nghĩa gần nhất — lễ quốc khánh.

Ừm..... Anh thì thích đây, nhưng Trịnh Bảo Châu khẳng định sẽ nói quá nhiên chân ái của anh là tổ quốc.

Anh đang nghĩ đến đó, đèn trong phòng đột nhiên tắt ngóm, chỉ còn lại ánh sáng hắt ra từ màn hình máy tính. Khúc Trục hơi sững sốt, mở flash trên di động, nhưng ánh sáng đi đến chỗ máy bàn quay số lễ tân.

"Chào ngài Khúc, tôi có thể giúp gì được ạ?"

Lễ tân tiếp điện thoại rất nhanh, Khúc Trục lại thử bấm đèn đầu giường, nói: "Đèn trong phòng tôi tự nhiên tắt hết, cúp điện à?"

"Không cúp điện ạ, có thể là mạch điện trực trực." Lễ tân nói, "Chúng tôi sẽ cử người lên kiểm tra giúp anh ngay ạ, xin chờ một lát."

"Ừ." Khúc Trục đáp một tiếng rồi dập điện thoại, anh tìm trong ngăn kéo ra một cái đèn pin, ấn mở. Đây là khách sạn cố ý chuẩn bị trong phòng cho khách, sáng hơn đèn flash điện thoại rất nhiều, Khúc Trục cầm đèn pin đi ra phòng khách, chẳng bao lâu cửa phòng đã có người gõ.

Anh tưởng nhân viên sửa chữa, bèn cầm đèn pin đi tới. Mới mở cửa, ánh nền ấm áp đã chiếu vào mi mắt.

Ở cửa có một toa ăn không biết ai đẩy tới, trên toa ăn thượng đặt một cái bánh sinh nhật, trên đó còn cắm nến. Khúc Trục nhất thời chưa hiểu ra sao, Trịnh Bảo Châu mang khẩu trang bông từ bên cạnh nháy ra, reo lên một câu với Khúc Trục: "Sinh nhật vui vẻ!"

Như là cố ý tính toán thời gian, Trịnh Bảo Châu vừa dứt lời, kim đồng hồ cũng chỉ tới con số 12.

12 giờ rồi.

Khúc Trục cuối cùng cũng phản ứng lại, đầu tiên kéo Trịnh Bảo Châu vào phòng, sau đó lại đẩy toa ăn vào. Sau khi đóng cửa phòng, Khúc Trục đặt đèn pin quầy bar nhỏ ở huyền quan, xoay người nhìn Trịnh Bảo Châu: "Đèn phòng anh là em làm hả?"

"Đúng á." Trịnh Bảo Châu tháo khẩu trang trên mặt xuống, hất hất tóc, "Anh thổi nến rồi bảo họ bật đèn."

"Cũng không vội." Khúc Trục nói xong thuận thế áp Trịnh Bảo Châu lên bức tường sau người, cúi đầu hôn cô. Hai người đã nửa tháng không gặp mặt, tuy mỗi ngày vẫn nhắn tin gọi điện thoại, nhưng trước sau cảm giác vẫn khác mặt đối mặt.

Cho đến lúc thực sự ôm Trịnh Bảo Châu, hôn lên môi cô, Khúc Trục mới hiểu khoa học kỹ thuật xác thật có thể kéo gần khoảng cách, nhưng không giải được tương tư.

"Không phải nói bận lắm à, sao lại về?" Khúc Trục chống trán cô, khẽ thở gấp hỏi. Trịnh Bảo Châu hai tay quàng trên vai anh, cặp mắt đen sáng ngời long lanh ánh nước: "Xin đạo diễn Cao nghi nửa ngày, sáng mai phải ngồi máy bay trở về."

Khúc Trục lại cảm lòng không đậu hôn hôn cô, rồi mới nói: "Kỳ thật không cần đặc biệt chạy một ....."

"Thế không được." Trịnh Bảo Châu nói, "Đây lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy em làm sinh nhật cho anh, cũng sinh nhật đầu tiên của anh sau khi hai đứa mình yêu nhau."

Khúc Trục rũ mắt nhìn người trong lòng, nhin không được công khéo miệng: "Vừa rồi anh còn nói với mẹ, anh đã lớn, không ăn sinh nhật..... Nhưng bây giờ anh lại thấy rất vui."

Trịnh Bảo Châu cũng nhin không được mà cười theo: "Sinh nhật vui vẻ là được rồi! Anh ước rồi thổi nến trước đi, để em bảo họ mở đèn lên."

"Ừ." Khúc Trục lúc này mới buông Trịnh Bảo Châu ra, đến trước toa ăn, đổi điện ngọn nến ước điều ước, sau đó thổi tắt nến.

Sau khi ánh nến tắt, đèn trong phòng cũng sáng lên, Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh vừa vỗ tay vừa nói với Khúc Trục: "Chúc bạn nhớ Khúc Trục sinh nhật vui vẻ! Ngày nào cũng vui tươi!"

"Cảm ơn." Khúc Trục tắt đèn pin, đem toa ăn đẩy đến phòng khách, "Muốn ăn tí bánh kem không?"

"Đương nhiên muốn, cái bánh này em đặt cho anh trước một tuần đó!" Trịnh Bảo Châu xắn tay áo đem dao cắt bánh ra, đưa cho Khúc Trục. Khúc Trục cầm dao cắt bánh, nhìn cô một cái: "Ồ, cho nên hôm qua anh gọi điện cho em, em cố ý giả vờ không nhớ sinh nhật anh."

Trịnh Bảo Châu đắc ý dào dạt nói: "Như vậy mới bất ngờ chứ!"

"Đúng là bất ngờ." Khúc Trục cười một tiếng, nhìn người bên cạnh, "Bố anh còn nói anh nên thường thường làm gì đó lãng mạn, em đem khởi điểm kéo cao như này, anh có làm gì trước mặt em, đều có vẻ múa rìu qua mắt thợ."

"Ờ? Chú Khúc nói vậy sao?" Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục chớp chớp mắt, "Xem ra ông ấy giác ngộ cao ghê ta, thường thường chuẩn bị bất ngờ nhỏ nhỏ để dì Khúc vui vẻ?"

Khúc Trục suy nghĩ một chốc, bảo cô: "Cẩn thận ngấm lại, nhìn như ông ấy đúng là hay làm mấy bất ngờ nhỏ nhỏ này. Anh nhớ khi nhỏ bố anh hay đưa mẹ ra ngoài ăn cơm, còn không cho anh đi."

"Ha ha ha mang anh làm gì, làm bóng đèn hả?" Trịnh Bảo Châu đau lòng sờ đầu Khúc Trục, "Thật đáng thương, xem ra anh thật sự là ngoài ý muốn rồi."

Khúc Trục cười bắt cái tay phá phách của cô xuống, nói với cô: "Cùng cắt bánh không?"

Trịnh Bảo Châu đuôi lông mày khẽ giật giật, trông có vẻ khá kinh ngạc:

"Bánh kết hôn mới cắt cùng nhau, bánh sinh nhật không ai cắt vậy đi?"

Khúc Trúc nói: "Cũng đâu ai quy định bánh sinh nhật không được cắt như vậy? Anh là thợ tình, anh nói được là được."

"..... Được, hôm nay sinh nhật anh, anh to nhất." Trịn Bảo Châu đến bên cạnh anh, cùng anh cầm dao cắt bánh, "Cắt thôi!"

Hai người cùng nhau cắt một dao trên bánh sinh nhật, Trịn Bảo Châu mới buông tay: "Anh xem, bên trong có nhiều trái cây lắm! Siêu phong phú!"

"Ừ, chỉ là hơi to, hai chúng ta chắc chắn không ăn hết."

"Không sao, chúng ta cắt ra hai miếng, dư lại chia cho nhân viên khách sạn cùng ăn." Cô và Khúc Trúc mỗi người một miếng bánh kem, dư lại không động vào. Trịn Bảo Châu kêu Ngụy Trân lên đem bánh kem cầm đi chia cho mọi người, Ngụy Trân tới sau tay chân nhàn nhẹn đẩy bánh kem ra ngoài, không trì hoãn giây nào, như sợ chậm trễ hai người họ làm gì không bằng.

Trịn Bảo Châu giật giật khóe miệng, bung bánh kem ăn một miếng: "Umm, chờ một tuần đúng là đáng, ăn quá ngon! Anh mau thử đi."

Khúc Trúc thấy chớp mũi cô đã dính kem từ khi nào, cười khẽ duỗi tay giúp cô lau kem trên chớp mũi, sau đó khẽ liếm ngón tay: "Ừ, rất ngọt."

Trịn Bảo Châu: "....."

Mẹ ơi, người đàn ông này thật quá đáng!

Lúc này cô cũng không còn lòng dạ ăn bánh kem, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt sắc đẹp thay cơm. Cô để bánh kem sang một bên, nhón chân ôm cổ Khúc Trúc, hôn lên môi anh.

Khúc Trúc theo bản năng ôm eo cô, làm nụ hôn này càng thêm triển miên nhiệt liệt.

Sáng hôm sau Trịnh Bảo Châu mua vé máy bay lúc 8 rưỡi, 6 giờ đã bị đồng hồ báo thức đánh thức. Cô theo bản năng rúc vào ngực Khúc Trục, dường như không muốn để ý con đồng hồ báo thức rầy rà kia.

Khúc Trục cũng bị đánh thức, anh ôm người trong lòng mình, một tay khác vươn ra, ấn tắt đồng hồ báo thức.

"Mấy giờ em bay?" Khúc Trục quay đầu lại, thấp giọng hỏi Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu lẩm bẩm lẩm bầm: "8 giờ rưỡi."

"Vậy đến lúc rời giường rồi."

"Uhm, ngủ mười phút nữa." Trịnh Bảo Châu cảm thấy mình sa đọa, rõ ràng khi ở đoàn phim, thời gian rời giường còn sớm hơn, cô còn không ngủ nướng, nhưng bây giờ nằm trong lòng Khúc Trục, lại thối mái khiến người ta không muốn dậy.

Quả nhiên nam sắc làm người mà!

Khúc Trục nhìn cô giống con mèo nhỏ nép vào người mình, con người mang ý cười lại dịu dàng vài phần: "Thế ngủ tiếp mười phút, anh giúp em nhìn thời gian."

"Được....."

Trịnh Bảo Châu lại ỳ ra trên giường một lát, mười phút sau bị Khúc Trục mạnh mẽ gọi dậy: "Lại không dậy trễ máy bay, anh không chịu trách nhiệm đâu nhé, nữ chính."

"....." Tưởng tượng bộ dáng đạo diễn Cao Rit gào nếu cô giữa trưa không chạy về đoàn phim, Trịnh Bảo Châu rớt cuộc ngồi dậy, "Em rửa mặt cái rồi đi."

"Ừ, trong phòng tắm có khăn mới đây." Khúc Trục theo cô ngồi dậy, "Em không cần trang điểm à?"

"Không, dù sao mang khẩu trang, đèn phim trường là phải trang điểm để diễn."

Khúc Trục mặc áo ngủ vào, đến cửa phòng tắm hỏi cô: "Ăn cơm sáng không? Tủ lạnh có đồ ăn."

"Thôi." Trịnh Bảo Châu súc miệng, nói chuyện có chút lúng búng, "Trợ lý sẽ chuẩn bị cho em."

"À, có trợ lý tốt thật."

Trịnh Bảo Châu cười phun cả nước súc miệng, nhìn Khúc Trục nói: "Sao anh nói như bị thất sủng thế?"

Khúc Trục nhướn mày, nhìn cô: "Từ chuyện tối qua em làm với anh mà xem, anh đâu có thất sủng tí nào."

"....." Trịnh Bảo Châu lung tung vốc nước vỗ vỗ mặt, lau khô xong liền mang khẩu trang ra ngoài, "Em ra sân bay!"

"Ừ." Khúc Trục giữ cô lại, cúi đầu hôn trán cô một cái, "Tháng sau anh đến đoàn phim thăm em."

"Vâng," Trịnh Bảo Châu đôi mắt cong cong, cô đi ra cửa, "Anh không cần tiễn ta, trợ lý ở dưới chờ em rồi. Đúng rồi....."

Cô mở cửa, lại quay đầu nhìn Khúc Trục một cái: "Nhớ rõ xuống nhà hàng ăn sáng nhé, hôm nay họ chuẩn bị món sinh nhật đặc biệt cho anh đấy."

Khúc Trục nhớ tới món trứng hấp tình yêu lần trước, cười trêu: "Kỳ thật anh không ngờ sự phụ Liễu còn có tâm hồn thiếu nữ như vậy đấy."

"Ha ha ha ha, ai nói không phải đâu." Trịnh Bảo Châu mới nói tới đó, di động liền vang lên, "Là trợ lý gọi giục em rồi, em đi trước nhé!"

Cô vẫy tay với Khúc Trục, đóng cửa rồi nhàn nhàn chóng xuống dưới lầu.

Trợ lý đã chạy xe đến cửa khách sạn, thấy cô xuống dưới liền giúp cô mở cửa xe. Trịnh Bảo Châu lên xe xong tháo khẩu trang xuống, vốn tính nường tiếp một giấc, nhưng bỗng nhiên nhớ ra gì đó, ấn mở album điện thoại.

Album có vài bức ảnh cô chụp tối qua — đương nhiên không phải loại có mác giới hạn, cô chọn một bức ảnh cô và Khúc Trục cầm bánh kem chụp chung, dùng phần mềm P ảnh sửa một chút.

Lúc trước fans ngao ngao kêu dưới weibo của cô, nói cúp bỏ real không có ảnh chung, ảnh chung tới rồi thôi?

Cô chỉều fan quá mà.

Trịnh Bảo Châu V: Chúc anh Khúc sinh nhật vui vẻ! [hình ảnh]

Mới sớm ra, đã có fans lướt Weibo, bọn họ có rất nhiều là mới dậy, có rất nhiều là chưa ngủ.....

Trịnh Bảo Châu tuy rằng công khai với Khúc Trục từ sớm, nhưng chưa từng chủ động đăng ảnh chung của hai người, đây vẫn là lần đầu.

"A a a mì thấy cái gì đây! Anh Khúc sinh nhật vui vẻ!"

"!Minh Mời Trịnh Khúc là real!!! (?)"

"Hai người đều đẹp cả, về sau còn cái chắc phải siêu thần a a a a!"

Ở giữa một đồng chuyển tiếp, Khúc Trục cũng dùng Weibo của mình yên lặng mà share một cái: "Cảm ơn"

Chương 78: Phiên ngoại 3

Khúc Trục chỉ có một Weibo, lần trước anh đăng chứng cứ ảnh Photoshop, cũng dùng tài khoản này.

Thời gian đó có không ít người theo dõi anh, còn đặc biệt tích cực nhấn lại cho anh, nhưng thời gian dài người ngày một ít đi.

Hôm nay anh share weibo của Trịnh Bảo Châu, mới đầu chỉ có vài người ở dưới Weibo của anh khiếp sợ, anh cũng không trả lời, sau đó tự Trịnh Bảo Châu tới nhấn lại, mọi người mới khằng định cái này chính là weibo của anh rồi!

Giỏi lắm, hóa ra lúc trước đánh chết lời đồn, chính là anh rể của họ! Đây hẳn là tình yêu!

Sau đó fans weibo của Khúc Trục liền tăng một đợt, còn lên cả hot search, nhưng Khúc Trục đang làm việc, cũng không lưu ý bên này. Rất nhiều fans của Trịnh Bảo Châu đều chạy sang 'đào mộ' weibo của Khúc Trục, bình thường anh rất ít đăng trạng thái, trong số weibo ít ỏi đó có một nửa là khoe ảnh cây anh trồng.

Rất nhiều fans lần lượt điểm danh dưới Weibo anh, Khúc Trục cơ bản sẽ không trả lời họ — sở dĩ nói là cơ bản, là vì họ rất nhanh đã phát hiện, anh sẽ chọn bình luận nào thảo luận việc chăm cây với anh để trả lời.

"....." Đây là nhà khoa học thời nay à.

Tháng mười là tháng sinh nhật của Trịnh Bảo Châu, các fan sớm đã bắt đầu chuẩn bị tiếp ứng sinh nhật cho Trịnh Bảo Châu. Lễ Quốc khánh Khúc Trục cũng tăng ca, không đến đoàn làm phim được, nhưng vừa lúc có thời gian

rảnh vào hôm sinh nhật Trịn Bảo Châu.

Vì hưởng ứng sự "Lãng mạn" mà bố anh nói, Khúc Trục đặc biệt tạo một nhóm nhỏ không có Trịn Bảo Châu, bên trong chỉ có ba người là anh, Mạnh Nhã Hàm và Sầm Đồng Đồng.

Mạnh Nhã Hàm:?

Mạnh Nhã Hàm: Bạn lập nhóm này là định làm gì giàu Bảo Châu?

Sầm Đồng Đồng: Không phải là định chuẩn bị cho nó bất ngờ gì đi [Ngoáy mũi]

Khúc Trục: Trước kia Bảo Châu tổ chức sinh nhật, hai cậu chúc mừng cho cô ấy thế nào?

Mạnh Nhã Hàm:..... À, chính là cùng nhau ăn cơm, karaoke, chơi trai đẹp

Khúc Trục: [ ]

Sầm Đồng Đồng: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Không sai! [Đầu chó]

【 Trưởng nhóm "Khúc Trục" đã giải tán nhóm 】

Mạnh Nhã Hàm nhìn nhóm bị giải tán trong nháy mắt, cười sặc sụa tại chỗ. Hỏi đi học sao cô không phát hiện Khúc Trục thú vị như vậy nhỉ!

Cô nàng lại tạo nhóm, kéo Khúc Trục và Sầm Đồng Đồng vào.

Mạnh Nhã Hàm: Aiz, có người trẻ tuổi, sao lại nóng vội thế nhỉ [Đầu chó] động tí là giải tán nhóm [Đầu chó]

Sầm Đồng Đồng: Tên mày có ba chữ kim, mày nói gì cũng đúng [Đầu chó]

Mạnh Nhã Hàm: @ Khúc Trục, trai đẹp cũng có thể là chính bạn cơ mà [Đầu chó]

Sầm Đồng Đồng: @ Khúc Trục, nghĩ thoáng ra, cách cục cũng mở ra [Đầu chó]

Khúc Trục:.....[ ]

Khúc Trục ở trong nhóm xem hai cô nàng thảo luận 108 kỹ xảo dụ hoặc của chó săn nhỏ, sau đó lâm vào trầm tư.

Trong khi Khúc Trục nghiên cứu cách tạo bắt ngờ cho sinh nhật của Trịnh Bảo Châu, lại một bộ phim mà Trịnh Bảo Châu diễn vai quần chúng phát sóng. 《Linh Lung Cục》 là một bộ cung đấu quyền mưu, Trịnh Bảo Châu ở bên trong đóng vai một thích khách vũ cơ, tuy rằng một tập là đóng máy, nhưng lại dựa vào tạo hình tuyệt mỹ và dáng múa mà thoát vòng(*).

(*)Xuất vòng/出圈: Hay thoát vòng, nghĩa là nổi tiếng vượt ra khỏi vòng fan, được tất cả mọi người đều biết tới.

"A a a a tui không cho phép còn có Tiểu Nguyên Bảo chưa xem tập năm của 《Linh Lung Cục》 ! Bảo Châu quá đẹp [Phát điên]"

"Tui tuyên bố Bảo Châu chính là dị vực vũ cơ hàng real, Thái Tử sao có thể hạ thủ được chó [Phát điên]"

"Cánh chết kia cũng đẹp cực! Tui phát hiện đạo diễn quay rất nhiều cánh đặc tả mặt, có thể thấy cũng rất là thích Bảo Châu [Che mặt]"

"Bảo Châu khiêu vũ đẹp quá! @ Phim Tân Nguyệt Vân Tâm Kiếm, tui khuyên mấy anh chị sớm ra lịch chiếu, đừng ngoan cố nữa!!"

"Chuyện ngoài lề, nghe nói Bảo Châu là được Cao đạo diễn phát hiện trên đường rời phim trường sau khi quay xong bộ phim này đó [Đầu chó]"

Trong thời gian ngắn, tạo hình vũ cơ của Trịnh Bảo Châu spam khắp Weibo, rất nhiều người không trong vòng fan cũng tiện tay share mỹ nữ, đoàn phim 《Linh Lung Cục》 lúc trước quay, kiểu gì cũng không nghĩ được, có thể

bằng một diễn viên khách mời lên hai hot search.

Các fan còn cắt nội biên tập rất nhiều video liếm mặt, đăng lên pilipli, thậm chí có up chủ vũ đạo cover lại bài nhảy, lúc sau lại lục tục có up chủ khu trang điểm phỏng lại cách trang điểm, thiếu chút nữa là huyết tẩy P trạm.

Trịnh Bảo Châu tuy ở trong đoàn đóng phim, nhưng động thái trên mạng cô vẫn luôn chú ý, hiện giờ tạo hình vũ cơ của cô hot lên, rất nhiều fans Weibo kêu cô đăng clip múa, coi như phúc lợi năm ngàn vạn fans.

"Chị có năm ngàn vạn fans!" Trịnh Bảo Châu ngồi trên xe bảo mẫu về khách sạn, bỗng gào lên một câu. Trợ lý đang cúi đầu xem di động bị cô làm giật mình, sau đó mới nhìn cô nói: "Đúng vậy, chị mới phát hiện ợ? Thời gian này chị tăng fans nhan lắm."

Trịnh Bảo Châu nói: "Họ bảo chị đăng clip múa, kể cũng có thể thử xem."

Cô bắt đầu học múa từ tiểu học, hồi đi học mỗi năm trường học tổ chức các loại biểu diễn, đều muốn cô lên múa. Sau khi tốt nghiệp đại học thời gian nhảy múa rõ ràng giảm bớt, nhưng khi rảnh cô vẫn thích luyện luyện kiên thức cơ bản. Bắt đầu đóng phim sau, cô phát hiện vũ đạo và biểu diễn xác thật có rất nhiều điểm chung, tự như cách tập luyện hình thể và ánh mắt, cũng tự như cảnh đánh nhau lúc trước, ít nhiều cô có nền tảng vũ đạo dặt lung.

"Tiểu Nguyên, chút nữa về khách sạn giúp chị quay video nhé, chị thử xem."

"Được ợ, nhưng trong phòng có đủ chỗ múa không?"

"Cũng được." Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, phòng cô ở khá là lớn, múa ở phòng khách là được, "Kéo rèm phòng khách vào, sau đó đặt camera đối diện, chắc là được đó."

"Vâng."

Tiểu Nguyên và một trợ lý khác trở lại khách sạn liền giúp cô sắp xếp vị trí

đặt máy, Trịnh Bảo Châu chọn một bộ phù hợp trong đồng quần áo mang đi, ra ngoài múa hai lần. Ba người đang tụm một chỗ xem kết quả thì Khúc Trục gọi video call tới chỗ Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu đến số phía ngồi xuống, mỉm cười tiếp điện thoại: "Anh mỗi ngày điện thoại chuẩn giờ quá nhỉ."

"Quan niệm thời gian của anh lúc nào cũng mạnh." Khúc Trục hơi hơi cong khóe miệng, đánh giá cô mấy lượt, "Em vừa tập luyện à?"

"Quay clip múa cho fans! Anh quan sát tỉ mỉ thật ha."

Khúc Trục cười cười, nhìn cô nói: "Công tác bên anh đã sắp xếp xong rồi, cuối tuần sau anh có thể đi thành phố H tìm em."

"Ừm!" Tính thời gian, hai người họ có tầm một tháng không gặp rồi, "Anh lại đây có cần đặt phòng không? Khách sạn bên này hay chấy phòng lắm, lúc nào cũng hết."

Khúc Trục đặc biệt hiểu lòng người nói: "Nếu khó đặt thế, vậy không cần phiền phức, anh có thể ở cùng phòng với em."

Hai trợ lý ở bên cạnh nghe thấy bọn họ nói chuyện, đều nhỏ giọng cười, Trịnh Bảo Châu ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Khúc Trục phía bên kia: "Trợ lý của em còn ở đây, anh nói chuyện chú ý tí đi."

"Ờ." Khúc Trục nghĩ nghĩ, mở miệng, "Vậy hình như anh chẳng nói được gì rồi."

"Phức." Lần này hai trợ lý ở ngoài màn ảnh trực tiếp cười ra tiếng.

Trước mặt người khác, Trịnh Bảo Châu vẫn có chút e lệ, cô trừng mắt nhìn Khúc Trục một cái, bảo anh: "Nếu anh không có gì nói em múa tiếp đây, tuần sau trước khi đến đây nhớ gọi em trước, em kêu người đi đón anh."

"Được." Khúc Trục lên tiếng, Trịnh Bảo Châu mới cúp điện thoại.

Cô lại đi qua mùa một lần nữa, rốt cuộc cũng vừa lòng với thành phẩm.

"Em trở về giúp chị sửa một chút, chuẩn bị xong sẽ gửi chị" Tiểu Nguyên cất camera, nói với Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu gật đầu đồng ý, buộc tóc lên, chuẩn bị tẩy trang tắm rửa: "Để mai làm cũng được, thời gian cũng không sớm, mai còn phải dậy sớm đi đoàn phim."

"Vâng, biết ạ."

Càng tới gần sinh nhật của Trịnh Bảo Châu, bầu không khí tiếp ứng trên Weibo càng thêm nồng đậm. Trịnh Bảo Châu ở đoàn phim, cũng không rảnh lo sinh nhật, đặc biệt là hôm nay, cô muốn quay cảnh chưa bị giết.

Dựa theo thiết lập kịch bản, ngày cha nữ chính gặp nạn, hai người cùng đi một nhà hàng mới mở ăn cơm trưa, lúc rời đi, không biết là nơi nào bắn một phát súng, vừa lúc bắn trúng cha nữ chính, khiến ông đương trường tử vong.

Vừa này đã quay cảnh trúng đạn bỏ mình của diễn viên khác, hiện tại chủ yếu là quay phản ứng bên Trịnh Bảo Châu.

Trang phục diễn hôm nay của Trịnh Bảo Châu là một bộ váy dài màu trắng kiểu Pháp, xứng với mái tóc uốn nghịch ngợm, trong sự hoạt bát lại không mất khí chất của tiểu thư khuê các. Cô đứng ở vị trí Cao Bác Vân chỉ định, cúi đầu áp ủ cảm xúc.

Đây là một cảnh diễn cảm xúc cực kỳ mãnh liệt, cô chính mắt thấy cha mình bị người giết hại, thì thể ngã xuống cạnh cô. Vì diễn tốt cảnh này, cả ngày hôm nay Trịnh Bảo Châu đều ở điều chỉnh cảm xúc, ngay cả thời gian nghỉ cũng không chơi di động lướt Weibo, chính là vì bảo trì trạng thái này, để bản thân luôn đắm trong cốt truyện.

Cao Bác Vân hô bắt đầu, sau đó trên không bỗng vang lên một tiếng súng, tổ đạo cụ đem máu giả đã chuẩn bị vẩy lên mặt và cái váy trắng của cô, tạo thành dáng vẻ bị máu bắn lên người.

Mặt Trịnh Bảo Châu nóng lên, khóe miệng ý cười theo đó cứng trên mặt. Cô rõ ràng còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì, tiếng mọi người kính hoàng thất thổ vang lên từ bốn phương tám hướng, cửa nhà ăn hàng túc khắc một mảnh hỗn loạn, chỉ có một mình cô đứng tại chỗ bất động, ngơ ngác nhìn chĩa mình ngã xuống.

Có người không cần thận dụng phải cô, cô lao đảo hai bước, ngã ngồi xuống cạnh chĩa.

"Tốt, giữ cảm xúc, máy số 2 số 3 nhấc lên!" Bởi vì yêu cầu đổi vị trí máy quay, Cao Bác Vân hô dừng giữa chừng, máy quay vẫn đang chờ nhận được lệnh của đạo diễn, mau mắn đổi vị trí lên.

Cao Bác Vân nhìn hình ảnh từ máy theo dõi, hướng camera ra hiệu "OK":
"Được rồi, bắt đầu!"

Kế tiếp là một set hình đặc tả mặt, chủ yếu là quay phản ứng cảm xúc của Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu trên mặt còn dính máu, làm bật khuôn mặt trắng bệch của cô. Vành mắt cô đỏ hồng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô lặc người nằm trên mặt đất, muốn gọi ông, há miệng nhưng nhất thời không thể phát ra thanh âm, thậm chí ngay cả thở cũng khó khăn. Nước mắt lại vì cô lay người nằm trên đất, rớt xuống từng viên từng viên.

Chúng quanh có hai camera chĩa vào Trịnh Bảo Châu, cô trước kia cũng tò mò, diễn viên ở hiện trường đóng phim, sẽ không bị camera quay nhiều sao? Sau đó cô phát hiện, càng là cảnh nhiều cảm xúc, ngược lại càng không để ý camera.

Đóng vai chĩa cô là một diễn viên lâu năm, cảnh trúng đạn ông cũng diễn vài lần, lúc này ông kính không quay ông, ông vẫn là rất chuyên nghiệp nằm trên đất không hề sinh khí. Trịnh Bảo Châu há miệng phát ra những tiếng nức nở vô nghĩa, sau khi hỗn hển thở sâu vài hơi, mới gọi được một tiếng chĩa.

"OK rồi!" Cao Bác Vân hô cắt, quay sang phía Trịnh Bảo Châu nói, "Dừng được rồi!"

Trịnh Bảo Châu ngồi dưới đất, nhất thời còn không thoát được cảm xúc, thân thể vô thức mà t thở hỗn hển từng hơi. Cao Bác Vân lại hô rất nhiều lần dừng được rồi, diễn viên ngã xuống bên cạnh cũng ngồi dậy, vỗ lưng cô giúp cô thuận khí.

"Cả tổ nghỉ ngơi một chút, hai mươi phút sau lại quay tiếp." Cao Bác Vân thấy Trịnh Bảo Châu còn chưa thoát được cảm xúc, để đoàn phim nghỉ ngơi trong chốc lát. Trợ lý đi lên đỡ Trịnh Bảo Châu ra khu nghỉ, đưa bình nước cho cô: "Cô Bảo Châu, uống miếng nước trước đi!"

"Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu cầm bình nước uống một ngụm, cảm giác dễ chịu hơn một chút. Đoàn phim và thợ trang điểm ôm rương trang điểm lại đây, giúp cô lau sạch vết máu trên mặt, lại dặm lớp trang điểm cho cô, Cao Bác Vân cũng tìm cô hàn huyên một lát, thấy cảm xúc cô tốt lên mới yên tâm.

"Đúng rồi cô Bảo Châu, vừa nãy anh Khúc gửi tin nhắn cho chị, chị có muốn trả lời anh ấy không?" Tiểu Nguyên đem di động của Trịnh Bảo Châu cho cô.

Trịnh Bảo Châu cả ngày hôm nay đều không nghịch di động, trên máy có rất nhiều tin nhắn đều không xem. Khúc Trực đúng là đã nhắn hai tin cho cô, là thông tin chuyến bay ngày mai của anh.

Thấy tin nhắn của anh, Trịnh Bảo Châu bỗng nhiên tìm về một chút cảm giác hiện thực, cô bỗng nhiên có chút lý giải vì sao dì nhỏ thích yêu người ngoài đoàn phim.

Trịnh Bảo Châu nhắn lại cho anh, rồi đi đổi trang phục. Bộ váy trắng này bị dính không ít máu nhân tạo, có lẽ khó rửa sạch, nhưng lúc sau cũng không có dịp nào phải mặc lại.

Buổi tối Trịnh Bảo Châu về khách sạn gội đầu tắm rửa, cảm giác thân thể thoải mái rất nhiều, chẳng qua cảm giác đè nén dường như vẫn nghiền nghẹn trong lòng. Tuy rằng cảm xúc này không ảnh hưởng cô tiếp tục đóng phim hôm nay, nhưng cô biết là mình vẫn chưa hoàn toàn thoát được cảm xúc.

Cô sấy tóc xong, cuộc gọi thường lệ của Khúc Trục đánh tới. Trịnh Bảo Châu tiếp điện thoại, ngồi xuống giường: "Ngày mai là tới đoàn phim rồi, em tưởng anh sẽ không gọi điện."

"Tới đoàn phim và gọi điện thoại đâu có xung đột gì đâu." Khúc Trục nhìn Trịnh Bảo Châu vài lần, mở miệng hỏi cô, "Nghe nói hôm nay em quay cảnh khóe à?"

Trịnh Bảo Châu nhẹ nhàng nhướng mày: "Nhá, anh đã xâm nhập vào đoàn làm phim bọn em rồi à?"

"Cũng không tính, chỉ thêm wechat của Cao Bác Vân thôi."

"....." Cả WeChat của đạo diễn cũng add rồi, còn kêu là không xâm nhập à?

"Lúc ấy anh đã bảo đảm với mẹ và bà em, sẽ luôn bên cạnh em, quan tâm cảm xúc của em, dù sao anh cũng phải nói được làm được chứ?" Khúc Trục lý do thật ra lại đầy đủ.

Trịnh Bảo Châu phụ họa gật đầu: "Dạ dạ, anh đẹp anh nói gì cũng đúng."

Khúc Trục cười khế một tiếng, bảo cô: "Đúng rồi, Lương Tuệ Tuệ ngày mai sẽ tham gia thí, cô ấy bảo anh nói với em một tiếng, cô ấy sẽ cố gắng thí, em không cần lo lắng."

Anh vừa nói vậy, Trịnh Bảo Châu mới nhận ra: "Đúng rồi, Tuệ Tuệ sắp thí rồi, thời gian trôi qua nhanh thật."

Lúc trước gã đều rĩa tìm tới khách sạn như còn hiể hiện trước mắt, mà thoáng cái Tuệ Tuệ đã sắp thí rồi, nếu thuận lợi thí em ấy có thể tiếp tục học đại học.

"A lúc trước em có xin một cái bùa hộ mệnh, đặt trong phòng em, lát nữa anh đi tìm xem, xong đưa cho Tuệ Tuệ giúp em."

"Ừ." Khúc Trúc gật đầu, "Tuệ Tuệ lần trước về quê một lần, trở về lại mang theo rất nhiều đặc sản. Cô ấy biết em thích khô bò ở quê nên đặc biệt mang cho anh mấy túi to, ngày mai anh mang hết sang cho em."

"A a a tốt quá!" Trịnh Bảo Châu kích động gật đầu.

Khúc Trúc nhìn cô cười: "Anh thấy em bây giờ chắc đã thoát vai hoàn toàn rồi đây, xem ra thầy Cát nói không sai, em và dì em vẫn khác nhau, dạ dày em lớn hơn dì ấy nhiều(*)."

(*) Nguyên văn là tâm lớn hơn, nghĩa là lòng dạ rộng rãi, vô tư và ít để bụng, ở đây KT chọc TBC nên mình để theo nghĩa là dạ dày to và ăn nhiều, ăn cả mấy túi khô bò cơ mà

"..... Phì, thầy Cát đâu có nói vậy đâu!"

Khúc Trúc rũ mắt cười hai tiếng, nhìn cô nói: "Ừ, hôm nay chắc em cũng mệt rồi, sớm nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai là có thể ăn khô bò rồi."

"Ồ yeah!" Trịnh Bảo Châu vui vẻ dùng ngón tay tạo chữ V, "Anh nhớ sang phòng em lấy bùa hộ mệnh cho Tuệ Tuệ nhé, em để ở tủ đầu giường bên trái ấy."

"Đã biết, giờ anh đi đây." Khúc Trúc nói với Trịnh Bảo Châu xong, chờ cô cúp dứt điện thoại, liền sang phòng cô tìm bùa hộ mệnh. Anh vẫn luôn có thể phòng của Trịnh Bảo Châu, theo lời Trịnh Bảo Châu nói, anh kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường bên trái, liền thấy bên trong để lá bùa "Thì là đồ".

Lương Tuệ Tuệ ở ký túc xá của nhân viên khách sạn, lúc Khúc Trúc đi tìm cô nàng, vô tình thoáng nhìn khung ảnh trên bàn cô nàng có một trang sách, mặt trên còn viết một hàng chữ bằng bút máy, trông như là chữ của Tề Thịch.

Anh nhẹ nhàng nhường máy, nhưng cũng không hỏi gì, xoay người rời đi.

Chương 79: Phiên ngoại 4

Khúc Trục bay 11 giờ trưa hôm sau, tuy rằng buổi chiều liền thuận lợi đáp xuống thành phố H, nhưng trần trọc tới được địa điểm quay 《 Nơi trái tim hướng về 》 thì mặt trời cũng sắp lặn.

Khúc Trục được Tiểu Nguyên trực tiếp đón đi phim trường, rương hành lý còn để trên xe bảo mẫu của Trịnh Bảo Châu. Anh kỳ thật chỉ tới đoàn phim ở hai ngày cuối tuần, căn bản không dùng được bao nhiêu hành lý, trong rương hành lý to kia, gần như đều là đồ mang cho Trịnh Bảo Châu.

Tiểu Nguyên nhớ tới lúc trước cùng Trịnh Bảo Châu nói chuyện, chị ấy có kể hồi trước khi quay 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》, Khúc Trục cũng thăm ban một lần, còn mang cho chị một cái chậu ngâm chân..... ừm, cô nàng có chút hiểu được vì sao anh Khúc chỉ ở hai ngày còn cần cái rương hành lý to như thế.

Thành phố dân quốc bên này rất lớn, sân bãi cũng đông, Khúc Trục một đường lại đây, thấy có mấy đoàn phim đang quay ở đây.

Bởi vì thời gian đến rất khéo, vừa kịp lúc đoàn phim phát cơm, Khúc Trục vừa đến là được ké ngay một hộp cơm.

"Tiến sĩ Khúc đến thật khéo nha." Cao Bác Vân trong tay bung cơm hộp, thấy Khúc Trục từ trên xe xuống, liền chế nhạo một câu. Còn may lúc Khúc Trục tới đã nghĩ đến, tay không không hay lắm, đã đặt cho mỗi người trong đoàn phim một ly trà sữa: "Tôi đặt trà sữa cho cả đoàn, hẳn là sắp đưa đến rồi. Không biết có tư cách ăn cơm hộp của đoàn phim không?"

Cao Bác Vũ cười một tiếng nói: "Có tư cách có tư cách, một thời gian không thấy, tiến sĩ Khúc đột nhiên thông suốt nhỉ."

Khúc Trục không mắc câu, chỉ chớp mắt liền thấy Trịnh Bảo Châu đang vấy tay với mình.

"Khúc Trục, ở đây!" Trịnh Bảo Châu mặc sườn xám thêu tay tinh xảo, trên người khoác áo khoác mỏng, một đầu tóc dài búi trên đầu. Cái này tạo hình phần sau cốt truyện của cô, khác một trời một vực với cô tiểu thư nhà giàu ngày hôm qua.

Khúc Trục thấy cô, đôi mắt liền sáng lên một chút, ngay cả khóe miệng dường như cũng bị cô cảm nhiễm, không thể cầm lòng mà cong lên. Anh bước nhanh qua đó, nhân viên công tác đi qua bên cạnh anh đều không nhìn được mà nhìn anh thêm mấy lần.

Trịnh Bảo Châu biết anh muốn tới, đã đặc biệt chuẩn bị cho anh một cái ghế dựa, cô vỗ vỗ ghế trống bên cạnh mình, ý bảo Khúc Trục ngồi xuống: "Sao anh lại tới phim trường? Em tưởng anh sẽ về khách sạn trước."

Khúc Trục ngồi xuống cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cô nói: "Anh đi khách sạn, em cũng không ở đó, không bằng tới phim trường, còn được nhìn thấy em."

Mấy cô trợ lý của Trịnh Bảo Châu nghe anh nói, ở bên cạnh nhỏ giọng xì xào, Trịnh Bảo Châu ho khan một tiếng, đưa một hộp cơm cho Khúc Trục: "Anh đi đường cả ngày, chắc phải đói bụng ha, tới tới, ăn cơm trước."

Cô ý đồ dùng ăn chặn miệng Khúc Trục, Khúc Trục cười một tiếng, duỗi tay tiếp hộp cơm cô đưa, mở nắp ra nhìn nhìn: "Không tồi, phong phú ra phết."

"Chứ sao." Trịnh Bảo Châu nói với anh, "Hồi em làm diễn viên quần chúng, bọn em hay tụ tập với nhau thảo luận cơm hộp của đoàn phim nào ăn ngon nhất, đoàn phim nào kết thúc công việc sớm nhất. Diễn viên quần chúng ở đây cũng giống vậy, đoàn phim của bọn em tới thành phố dân quốc xong, hai hạng này đều xếp đầu bảng, mọi người đều thích tới đoàn bọn em làm diễn viên quần chúng!"

"À, cũng có khả năng là vì em ở đoàn phim này, mọi người muốn đến ké vận

may." Khúc Trục biết, Trịnh Bảo Châu bây giờ đã là 'cầm lý' trong diễn viên quần chúng, diễn viên quần chúng bây giờ đều thích vái cô trước khi bắt đầu công việc.

Trịnh Bảo Châu bị ánh chọc đến "phụt" cười: "Không chừng cũng có nguyên nhân này đó."

Hai người đang trò chuyện, trà sữa Khúc Trục đặt cho đoàn phim rồi cuộc đã làm xong đưa lại đây. Trịnh Bảo Châu cũng lấy một ly, vừa uống vừa bảo ánh: "Đoàn làm phim có hơn trăm người, tiến sĩ Khúc tiêu pha nha."

Khúc Trục nói: "Không cần khách khí, trà sữa ánh vẫn mời được."

Trịnh Bảo Châu chỉ uống phân nửa ly trà sữa, rồi thả xuống: "Lát nữa em còn phải đóng phim, không thể ăn quá nhiều, chờ xong việc sau lại uống."

Cô vừa dứt lời, Cao Bác Vân bên kia liền giơ trà sữa hét to: "Ly trà sữa hôm nay là của tiến sĩ Khúc mời chúng ta uống, chúng ta cùng nhau nói, cảm ơn tiến sĩ Khúc."

"Cảm ơn tiến sĩ Khúc!" Nhân viên công tác của đoàn phim nhiệt tình hưởng ứng.

Khúc Trục: "....."

Ánh có lý do hoài nghi Cao Bác Vân đang dùng cách này để ngày mai ánh đừng tới đoàn.

Thời gian ăn tối cũng không nhiều, sau khi trời sập tối, Cao Bác Vân liền kêu khởi công. Hôm nay bọn họ có cảnh đêm cần quay, chỗ nên không kết thúc vào 7 giờ tối, Khúc Trục ở khu nghỉ ngơi của Trịnh Bảo Châu, nhìn cô và Lâm Tử Khâm ở đằng kia nghe Cao Bác Vân giảng giải cách diễn.

Tiểu Nguyên sợ ánh một mình nhàm chán, còn bắt chuyện với ánh: "Ánh Khúc hôm nay ánh tới đoàn phim là đúng rồi, buổi tối có cảnh đặc biệt đó!"

"Cảnh đặc biệt?" Khúc Trục ngữ khí có vài phần tò mò, nghiêng đầu nhìn về Tiểu Nguyên bên cạnh. Tiểu Nguyên nói một nửa, lúc này lại giấu bài: "Đợi lát nữa anh xem sẽ biết, chắc chắn đáng giá!"

"....." Không phải cô đang nói cảnh hôn đây chứ??

Khúc Trục lơ đãng nhíu mày,

Một lát sau sau, anh cảm di động bắt đầu tra cứu "Cảnh hôn bây giờ có phải là đổi góc quay không?".

Bên Trịnh Bảo Châu đã bắt đầu quay, Khúc Trục không chú ý nghe bọn họ nói, chỉ bỗng nhiên Cao Bác Vân hô gì đó, đình đầu "Đùng" một tiếng bung nổ một quả pháo hoa.

Khúc Trục sững sốt, nắm di động ngẩng đầu, trong trời đêm càng nhiều pháo hoa từng quả từng quả nổ rộ trên bầu trời.

Cao Bác Vân điều chỉnh một máy quay đẩy mạnh về phía Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm, Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu, pháo hoa đủ màu sắc làm đôi mắt cô ánh lên rực rỡ.

"Đây là quà anh tặng em sao?" Cô nhìn pháo hoa trên không trung, không quay đầu, ngữ khí gần như bằng phẳng khiến người khác không thể đoán được lòng cô. Lâm Tử Khâm đến bên cạnh cô, cũng hơi ngửa đầu, nhìn pháo hoa trên không: "Anh hy vọng về sau mỗi lần đi qua nơi này, em không chỉ nhớ cái chết của cha, mà còn nhớ cả pháo hoa trên đầu ngày hôm nay."

Cao Bác Vân vẫn chưa hô cắt, máy camera ở hiện trường vẫn chĩa vào hai người, mà Khúc Trục ngoài ống kính, vô thức trở khóe miệng.

Đêm mai anh đã tính bắn pháo hoa cho Trịnh Bảo Châu, giờ còn bắn thế nào được nữa.:)

Thật đúng là cảnh đặc biệt đâu.:)

Đêm nay không phải cảnh quay lớn, không đến 10 giờ liền kết thúc công việc. Khúc Trúc theo Trịnh Bảo Châu ngồi xe bảo mẫu trở về khách sạn, đem hành lý của anh kéo vào phòng. Trịnh Bảo Châu nhìn cái vali to của anh, liền không nhịn được bật cười: "Anh không đem cho em cái chậu ngâm chân nữa đây chứ? Ở đây em có một cái rồi."

Khúc Trúc cúi người, mở vali ra: "Này đó là xô bò Lương Tuệ Tuệ mang cho em, mấy túi to. Còn có bên này, là mẹ với bà em bảo anh mang tới. Họ biết anh muốn tới đoàn phim tìm em, đặc biệt bảo anh đi qua nhà một lần, nếu không phải vài thứ không cho mang lên máy bay, thì họ hận không thể cho anh mang cả hũ muối chua tới đây đây."

"....." Trịnh Bảo Châu thực sự có phần cạn lời, "Không đến mức chứ? Đâu phải lần đầu em đi nơi khác công tác, trước kia em thấy em có ở ngoài bao lâu, họ cũng có lo lắng gì đâu?"

Khúc Trúc vừa lấy đồ trong vali ra, vừa nói với cô: "Có lẽ vì lần này khác lần trước, em là tới nơi khác đóng phim, chắc là họ không yên tâm."

Trịnh Bảo Châu cũng giúp anh lấy đồ, gạt gạt đầu: "Cũng phải, hồi trước bà ngoại vẫn luôn nói, di nhỏ của em tuổi nhỏ đã đi đóng phim ở bên ngoài, ăn rất nhiều khổ, bà lại không thể ở bên người dì, không đủ quan tâm dì....."

Nói tới đây, cô nhìn đồ đã tấp đóng trên mặt đất: "Nhưng quan tâm thế này cũng hơi quá rồi, không biết còn tưởng em đi bán hàng ấy chứ!"

Khúc Trúc cười khẽ một tiếng, nói: "Nếu em ăn không hết, có thể chia cho nhân viên công tác, anh thấy em ở trong đoàn ăn cũng ít."

Anh nói tới đây, sẫm soi cô vài lần, duỗi tay khẽ nhéo nhéo mặt cô: "Gầy hơn nhiều so với lần trước anh thấy em."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh nói: "Hết cách rồi, bình thường béo một chút cũng không sao, nhưng khi quay vẫn phải chú ý trạng thái một tí. Hơn nữa anh biết bộ phim này, em có mười mấy bộ trang phục! Tất cả đều là đoàn phim may riêng cho em, nếu em mặc lên thì không mặc vừa."

Khúc Trục kéo cô từ trên đất dậy, không quên đồng hồ kia nữa: "Vậy trước khi về em tốt nhất phải nuôi mình về dáng người cũ, nếu không dì Tô thấy em gầy thế này, không chừng lại không cho em đóng phim nữa đâu."

"Nào có cố khoa trương như anh nói chứ." Trịnh Bảo Châu sáp lại, hôn chụt lên môi anh, "Thật ra em cũng không đói bụng, chỉ là không ăn no thôi, chủ yếu là vào đoàn đóng phim quá mệt mỏi, nên mới gầy."

Cô nói xong, cũng đánh giá Khúc Trục mấy lượt: "Anh cứ nói em, nhưng anh cũng gầy đấy thôi! Có phải ngày nào anh cũng tăng ca không?"

Khúc Trục ôm cô, cười khế một tiếng: "Chính mình đuổi lý, liền chuyển đề tài lên người anh?"

Trịnh Bảo Châu mới không thừa nhận: "Nào có, rõ ràng là anh gầy." Cô vừa nói vừa nheo eo Khúc Trục một cái: "Anh xem, xúc cảm không tốt như hồi xưa nữa!"

Khúc Trục nhướn mày, ái muội áp sát vào cô: "Em sờ như vậy, sờ không ra xúc cảm nhỉ? Có cần anh cởi quần áo, để em sờ lại lần nữa?"

Trịnh Bảo Châu cười gạt đầu: "Nghe có vẻ không tồi nha, nhưng em muốn tắm trước đã!"

Cô nói xong liền bỏ lại Khúc Trục, chạy vèo vào phòng tắm. Khúc Trục cong khóe miệng lắc đầu, sửa sang lại đồng hồ mang tới cho cô.

Ngày hôm sau Khúc Trục không đến phim trường nữa, mà ở lại phòng khách sạn, để chuẩn bị sinh nhật "lãng mạn" cho Trịnh Bảo Châu.

"Không phải cậu đã chuẩn bị pháo hoa rồi à, sao không bắn?"

"Đúng vậy đúng vậy."

Mạnh Nhã Hàm cùng Sầm Đồng Đồng và Khúc Trục mở hội nghị video 3

người, giúp Khúc Trục bày mưu tính kế qua mạng.

Khúc Trục mặt lạnh tanh: "Ngày hôm qua tôi đến đoàn làm phim, đúng lúc họ quay một cảnh pháo hoa, nam chính bắn pháo hoa cho nữ chính."

Mạnh Nhã Hàm ngỡ người, sau đó khoa trương bật cười: "Ha ha ha ha cậu cũng quá xui xẻo, nếu cậu bắn có khí Bảo Châu lại thấy cậu vốn chẳng có ý tưởng, trực tiếp cộp pi ý tưởng của đoàn phim không nhớ, a ha ha ha."

Khúc Trục nhìn cô nàng một cái: "Có cái trò bắn pháo hoa xưa như trái đất này cũng dám nói tôi sao chép?"

Mạnh Nhã Hàm nói: "Hôm bữa cậu quyết định bắn pháo hoa đâu có nói vậy."

Sầm Đồng Đồng cũng ở bên cạnh ồn ào: "Theo tôi thấy không có cách nào khác, chỉ còn con đường sắc dụ thôi Khúc Trục. Tôi đã giúp cậu nghĩ rồi, cậu cũng không cần mặc quần áo gì đâu, mặc cái quần cho có là được rồi, để thêm s.ex.y chút nữa thì cậu có thể tròng cái cà vạt lên cổ, kiểu lờng lẻo ý."

"Đúng đúng đúng," Mạnh Nhã Hàm nghe Sầm Đồng Đồng miêu tả một hồi, cũng kích động lên, "Lúc trước bọn tôi xem show männ nam, cũng có cảnh như vậy, kích thích! Cà vạt cậu để Bảo Châu cời cho ....."

"Không cời cũng được!" Sầm Đồng Đồng hưng phấn cắt ngang cô bạn, "Trực tiếp lòi cà vạt kéo người lại, không phải có feel nữ vương lắm sao! Hợp với Bảo Châu!"

Khúc Trục lẳng lẳng nghe các cô nói xong, nở nụ cười không độ ẩm: "Các cậu có biết đoạn các cậu vừa nói, đăng lên trang tiểu thuyết có thể có bao nhiêu cái từ cấm không hả?"

Mạnh Nhã Hàm thờ dãi lắc đầu: "Tiểu Khúc à, trang tiểu thuyết cậu biết hằng còn ít lắm."

"....." Khúc Trục lẳng lẳng rời khỏi video meeting, để lại Mạnh Nhã Hàm và

Sầm Đồng Đồng cười đến càn rỡ.

Khúc Trục vì chuẩn bị cái sự lãng mạn này, trước khi tới đã chuẩn bị rất nhiều. Trừ bỏ pháo hoa đã đặt trước, anh còn đặt cả hoa tươi và một ít đồ trang trí, địa chỉ trực tiếp viết khách sạn, hôm nay tất cả đều đúng giờ giao tới chỗ anh.

Anh trang trí phòng qua qua trước, sau đó bắt tay vào làm bữa tối đêm nay. Anh đã hỏi qua Cao Bác Vân, hôm nay không quay cảnh đêm, ban ngày quay cũng rất thuận lợi, buổi tối có thể tan làm đúng giờ.

Phòng bếp trong phòng Trịn Bảo Châu thiết bị rất đầy đủ, cả lò nướng cũng có, Khúc Trục còn tự nướng bánh kem và ít đồ ngọt.

Anh bận mãi đến trời tối, mới chuẩn bị xong tất cả đồ vật.

Hiện tại chỉ chờ Trịn Bảo Châu kết thúc công việc quay về khách sạn.

Anh lại kiểm tra lần cuối xem có gì sót không, sau đó nhìn thấy mình trong gương.

Lời Sầm Đồng Đồng và Mạnh Nhã Hàm nói bỗng dưng lóe lên trong đầu anh, Khúc Trục kéo khóa miệng, vội vã quay mặt đi.

Không thể nào, một nhà nghiên cứu khoa học căn chính miêu hồng như anh, không thể làm chuyện như thế được.

Trịn Bảo Châu hôm nay rất vui vẻ, một là vì đoàn phim kết thúc công việc sớm, hai là Khúc Trục nói buổi tối chuẩn bị bữa tiệc lớn cho cô, làm cô sớm về ăn.

Khúc Trục tay nghề lúc trước Trịn Bảo Châu cũng được kiến thức, nhưng đều không tính là bữa tiệc lớn, bữa cơm tối nay, cô cũng có chút chờ mong.

Tới khách sạn, cô lấy thẻ phòng mở cửa, hướng bên trong nhìn nhìn. Trong phòng nhiều ra mấy cái đèn sao nhỏ nhỏ, còn có bóng bay rất chi là thiều

nữ, Trịnh Bảo Châu nhìn cũng sướng một chút.

"Khúc Trục? Đây là anh làm hết à?" Trịnh Bảo Châu thay dép lê, thuận tay đóng cánh cửa đằng sau.

Khúc Trục không trả lời cô, cô nhìn trang trí nhỏ trong phòng, đi vào bên trong, sau đó thấy Khúc Trục đứng trong phòng khách. Anh lúc này đang đứng trên ghế, ý đồ treo một ít dây lụa nhiều màu lên đèn treo trong phòng khách.

Nhưng cái đó đều không phải trọng điểm, trọng điểm là trên người anh bây giờ chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, cúc áo sơ mi không cài cái nào, mảng lớn da thịt cứ như vậy bại lộ trong không khí. Đây còn chưa tính, anh rõ ràng không cài cúc, nhưng lại nhớ thắt một cái cà vạt!

Cà vạt cũng không thắt tử tế, đã bị kéo lỏng phân nửa..... Đáng vẻ cứ như mới bị người ấy ầy ầy vậy!

.....

Trịnh Bảo Châu trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc nhin không được mở miệng hỏi: "Cái đó, bữa tiệc lớn anh nói không phải là anh đây chứ?"

Khúc Trục: "....."

Cái này tuyệt đối có thể xếp hạng top 3 trường hợp 'quê độ' của Khúc Trục, hiện giờ anh hỏi hận, hỏi hận vì sao lại nhất thời ứng nào nghe theo lời Mạnh Nhữ Hâm và Sầm Đồng Đồng.

Anh thậm chí còn đi tìm coi show männ nam.:)

Cứ việc lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, Khúc Trục vẫn kiên trì đem dải lụa màu trên tay treo lên đèn, sau đó mới xuống khỏi ghế: "Anh còn chưa chuẩn bị xong, em đã trở lại. Anh không ngờ em về sớm vậy."

"..... À, à." Trịnh Bảo Châu thông thả gạt đầu, "Kỳ thật mặc vậy, cũng khá

đẹp."

Khúc Trục: "....."

Trịnh Bảo Châu hiềm khi thấy bộ dạng cơ quắp như bây giờ của Khúc Trục, nhìn không được tiền lại ôm eo anh, giữa đầu cười hỏi anh: "Khúc Trục, anh nói thật đi, có phải anh cố ý mặc thế này không?"

Khúc Trục hơi nghiêng đầu tránh ánh mắt cô, thế nhưng lại lộ hai tai đỏ bừng của mình trước mặt cô: "Anh chưa mặc xong đồ thôi."

"À, được thôi." Trịnh Bảo Châu nâng tay, kéo cà vạt trước người anh ra, ném sang một bên, "Vậy theo em thấy, không bằng dứt khoát không mặc."

Khúc Trục: "....."

Anh cảm lòng không đau ôm cô chặt thêm vài phần, giọng nói cũng trầm xuống: "Anh làm rất nhiều đồ ăn, một lát sẽ nguội mất."

Trịnh Bảo Châu bám vào vai anh: "Không sao, nguội thì hâm nóng tí là được."

Còn người Khúc Trục cơ lại, cúi đầu hôn Trịnh Bảo Châu.

Chờ đến lúc hai người ăn cơm tối, bữa tiệc Khúc Trục làm đã nguội lâu rồi. May mắn anh làm đều là món Trung, cũng dễ hâm lại, lúc anh mang đồ ăn và bánh kem lên bàn, cũng đem ra nhẩn cười anh đã chuẩn bị từ lâu.

"Tuy chúng ta đã gặp người lớn, đã bàn chuyện kết hôn, thậm chí trang hoàng nhà tân hôn, nhưng anh cảm thấy bước cầu hôn vẫn không thể thiếu được." Anh nói, rồi quỳ một gối trước mặt Trịnh Bảo Châu, "Cô Trịnh Bảo Châu, em đồng ý lấy anh chứ?"

Chương 8D: Phiên ngoại 5

Trịnh Bảo Châu không ngờ hôm nay Khúc Trục sẽ cầu hôn cô, cô cúi đầu nhìn cặp nhẫn đôi anh đặt làm, nghĩ thềm anh ủ mưu lâu rồi ha.

"Anh, anh cầu hôn chỉ đơn giản vậy sao? Một bông hoa cũng không có?"
Trịnh Bảo Châu cố ý làm khó dễ một câu.

Khúc Trục im lặng một lúc, nhìn sàn phòng khách rải đầy hoa hồng: "Vẫn là có hoa....."

Nhưng vừa rồi hai người hơi kịch liệt một chút, không cần thận dụng phải hoa..... Hoa bây giờ đã nằm rơi rớt tan tác trên sàn nhà.

Trịnh Bảo Châu theo ánh mắt nhìn qua, cũng ý thức được nửa câu anh chưa nói hết là gì, lập tức xấu hổ: "À, à....Vậy được rồi."

Trịnh Bảo Châu ra vẻ thần nhiên duỗi tay trái của mình ra, Khúc Trục chạm rải xỏ nhẫn vào ngón áp út của cô, kích cỡ không lệch chút nào.

Anh nhìn bàn tay đeo nhẫn của Trịnh Bảo Châu, cúi đầu hôn mu bàn tay cô một cái, nắm tay cô từ trên đất đứng lên: "Kỳ thật hôm nay anh vốn chuẩn bị cả pháo hoa."

Như cũng cảm thấy nghi thức không đủ long trọng, Khúc Trục cố gắng nhắc tới pháo hoa. Trịnh Bảo Châu nâng mắt khỏi nhẫn, có vài phần bất ngờ nhìn anh: "Anh còn chuẩn bị pháo hoa?"

"Ừ."

"Vậy sao không bắn?"

"....." Khúc Trục mím môi, mở miệng nói, "Hôm qua ở đoàn phim, Lâm Tử Khâm không phải đã bắn cho em sao?"

Trịnh Bảo Châu sững sốt một chút, sau đó nhìn không được bật cười: "Cái gì chứ, đó là đoàn phim bắn àm!"

Khúc Trục thần sắc hơi mất tự nhiên: "Có khác gì đâu, anh không muốn em nghĩ là anh sao chép sáng tạo của họ."

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Bắn pháo hoa thì có gì mà sáng tạo, ha ha ha ha ha!"

Khúc Trục: "....."

Cũng phải!:)

Trịnh Bảo Châu nhìn mặt của anh, tiếng cười đột nhiên im bặt: "Không phải, ý em là, đoàn phim bắn pháo hoa không sáng tạo gì, nhưng anh bắn pháo hoa rất sáng tạo, vì anh là Khúc Trục!"

Khúc Trục: "....."

Tạm thời coi đó là lời khen mà nghe vậy.

"Anh chuẩn bị bắn pháo hoa ở đâu?" Trịnh Bảo Châu tò mò hỏi anh.

Khúc Trục nói: "Trước khi tới anh có hỏi khách sạn, bọn họ giúp anh tìm một nơi có thể bắn pháo hoa, ở khách sạn thấy được."

"Ừm..... Nếu anh đã chuẩn bị, vẫn là bắn đi." Trịnh Bảo Châu nhìn anh chớp chớp mắt, "Em sẽ không chê anh quê đâu."

Khúc Trục: "....."

Đồ đặt trước như pháo hoa không thể hủy đơn, hơn nữa pháo hoa vốn là

đồ dễ cháy nổ, không nên gửi thời gian dài, cho nên kịp thời bán là lựa chọn tốt nhất.

Khúc Trục gọi điện thoại cho người anh liên hệ lúc trước, Trịnh Bảo Châu chờ trên ban công chẳng mấy chốc đã thấy một quả pháo hoa bay lên không trung: "Tới tới! Cái này là anh chuẩn bị đó phải không?"

"Ừ." Khúc Trục lên tiếng, cầm di động đi tới. Pháo hoa từng đóa từng đóa nở rộ trên bầu trời, Trịnh Bảo Châu hưng phấn như một cô gái nhỏ: "Ôa, đẹp quá! Còn có hình trái tim này!"

Khúc Trục nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cũng cong lên theo thành một hình cung: "Em có thể thích, anh rất vui."

Trịnh Bảo Châu quay đầu nhìn anh một cái, nụ cười trên mặt lại toe toét hơn: "Anh tốn công sức chuẩn bị cho em, đương nhiên là em thích rồi!"

Cô biết Khúc Trục bình thường công việc bận thế nào, nhưng dù vậy, anh vẫn chịu phí thời gian cùng công sức chuẩn bị những thứ này cho cô, sao cô lại không thích chứ.

Nơi mềm mại nhất trong tim Khúc Trục, bị một câu đơn giản của cô xúc động, lại nhịn không được lại gần, ôm eo cô, hôn môi cô.

Trịnh Bảo Châu thấy anh quấn lấy mình như con chó to, nhịn không được cười đầy anh ra: "Anh đừng nghịch nữa, em muốn xem pháo hoa."

"Ừm." Khúc Trục lên tiếng, cứ như vậy ôm cô, cùng cô ở trên ban công xem màn pháo hoa chỉ thuộc về họ này.

Sáng hôm sau Trịnh Bảo Châu đứng giờ đến đoàn đóng phim, Khúc Trục cũng thu thập đồ đạc của mình, quay về thành phố A.

Đoàn phim cũng chuẩn bị riêng cho Trịnh Bảo Châu một cái bánh kem, phim trường còn có Tiểu Nguyên Bảo tới đưa một ít đồ ăn uống tiếp ứng, sinh nhật tuổi 26 này, là sinh nhật đặc biệt nhất, phong phú nhất mà Trịnh Bảo Châu

từng có.

Sinh nhật Trịnh Bảo Châu qua đi, thật mau ngần nh đón tháng 11. Tháng này là tháng cuối cùng trong kế hoạch quay 《 Nơi trái tim hướng về 》 , 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 vào giữa tháng cũng rất cuộc tuyên bố ngày phát sóng.

Thời gian phát tờ ra tờ, các fan tự nhiên là hoan hô nháy nhót, đương nhiên cũng có không ít người chờ xem kịch vui — Trịnh Bảo Châu dựa một khuôn mặt hot lâu như vậy, rất cuộc là lật xe hay là tăng cấp, liền xem bộ phim này phát sóng.

Nhà đài trước khi phát sóng chính thức, lại thả ra một đợt tuyên truyền, còn làm mấy poster mới. Poster mới rất có cảm giác của phim võ hiệp thời kỳ đầu, lại tăng sự kỳ vọng của người xem lên một nấc.

Ngày 6 tháng 12, 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 đúng giờ phát sóng, không đến nửa giờ số click đã đột phá một trăm triệu, ở trên mạng dậy lên nhiệt liệt thảo luận. Tạo hình diễn viên và kỹ thuật diễn, còn có thủ pháp quay của đạo diễn, đều đạt được không ít khen ngợi, tuy rằng cũng có chỗ chưa đạt, nhưng lấy bộ phận đã chiếu mà nói, tóm lại là tì vết không che được ánh ngọc.

Trịnh Bảo Châu đóng vai Diệp Linh phải đến giữa phim mới lên sân khấu, mấy tập cô xuất hiện, xu hướng phát sóng ngần nh đón một đỉnh cao mới, thậm chí vượt qua tập đầu.

Suất diễn của Diệp Linh không có khó khăn gì lớn, nhưng diễn xuất của Trịnh Bảo Châu tự nhiên, di thoại xuất sắc, hơn nữa cảnh đánh nhau cực kỳ đẹp, cuối cùng cũng giao một phần bài thi vừa lòng những khán giả đã nghiền cổ chờ đợi rất lâu.

"A a a mì vĩn vĩn yêu Trịnh Bảo Châu!"

"Bảo Châu diễn khá thật, Diệp Linh trong bộ này là nhân thiết cao lãnh, nhưng Bảo Châu vẫn dùng diễn xuất từ chi tiết nhỏ nhặt ra những cảm xúc

khác nhau của nhân vật! Ánh mắt vừa thấy là biết có luyện qua!"

"u1s1(*), rất nhiều người diễn cao lảnh diễn như robot, chính vì ánh mắt quá khô khan [Che mặt] Bảo Châu đôi mắt rất có thần, về sau ai lại nói Bảo Châu không có tác phẩm, tui liền đem Diệp Linh ụp vào mặt hắn."

(*)1S1: 有一说一 /yǒu yī shuō yī/ = nói thật, thật sự mà nói.

"Xem đám anti-fan nổi điên tui vui chết đi được ha ha ha! [Đều chó]"

"Tui thì khác, vẻ đẹp của Bảo Châu đã làm tui không thể nhìn được thứ gì khác [Rơi lệ]"

Nhà đài thấy mấy ngày nay nhiệt độ rất cao, thuận thể đăng mấy video ngoài lề, là họ ghi lại hồi Trấn Bảo Châu lần đầu treo dây thép.

"Tôi bay lên rồi ha ha ha ha!"

Trong hình Trấn Bảo Châu hưng phần cười ha ha giữa không trung, nom vừa đáng yêu vừa buồn cười, fans chuyên môn làm cho cô một cái meme, kèm chữ "Trấn Bảo Châu nghe xong cũng phải bay lên".

Meme này lập tức hot khắp toàn mạng, không thua gì "Thằng c.hố" lúc trước.

Trên mạng vô cùng náo nhiệt, đảo mắt lại đến ngày cuối cùng của năm. Năm trước Trấn Bảo Châu và Khúc Trục cùng nhau đón năm mới, năm nay hai người vẫn cùng nhau, hơn nữa bọn họ còn chọn vào ngày này, đi Cục Dân Chính đăng ký kết hôn.

Kết thúc cũng ý nghĩa là khởi đầu mới, ngày này năm ngoái, bọn họ một lần nữa nhận thức lẫn nhau, ngày này năm nay, bọn họ sẽ nắm tay bước sang trang mới của cuộc đời, có thể nói là rất cảm giác nghỉ thức.

Thủ tục đăng ký kết hôn xử lý rất nhanh, nhân viên công tác tuy nhận ra Trấn Bảo Châu, nhưng vẫn rất là chuyên nghiệp giúp bọn họ làm xong toàn

bộ lưu trình.

Sau khi lấy số hồng, Trịnh Bảo Châu cả người vẫn còn hoảng hốt: "Kết hôn dễ dàng như vậy sao!"

"..... Dễ dàng?" Khúc Trục do dự, hai người họ một đường đi tới, trải qua 20 năm, cuối cùng mới đến với nhau.

"Em cảm thấy em phải đăng cái Weibo." Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục nói. Khúc Trục không dị nghị gì: "Anh thì không sao, nhưng fans em không chấp nhận thì sao?"

"Chắc không vậy đâu..... Hơn nữa tin tức khẳng định không giấu được, cùng với bị người ta tung tin, không bằng tự chúng ta nói."

"Được."

Trịnh Bảo Châu chụp ảnh giấy đăng ký kết hôn, đăng lên Weibo.

Trịnh Bảo Châu V: Năm mới, chờ mong vẫn là một anh tốt hơn. [Hình ảnh]

Chương 81: Phê lên ngoại 6

Weibo kết hôn của Trịnh Bảo Châu có thể nói là một quả bom cuối cùng của năm, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông lên top 1 hot search.

Trịnh Bảo Châu nhìn mình đứng trên bảng hot search, nghĩ thầm quả nhiên mình nổi tiếng rồi, nhớ trước đây cô và Khúc Trục yêu nhau bị lộ, cũng không có hot search cao thế này.

Các fans vốn đang chờ sang năm mới, bây giờ ủa hết vào weibo của Trịnh Bảo Châu.

Fans sự nghiệp bắt đầu lo lắng Bảo Châu kết hôn có sinh em bé luôn không, nếu sinh, vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng sự nghiệp! Fans nhan sắc thì quan tâm có ảnh váy cưới chưa, Bảo Châu mặc váy cưới chắc chắn lại đẹp lên một tầm cao mới! Fan CP thì phóng pháo cuồng hoan, ngao ngao kêu "Mẹ ơi CP còn gặm HE rồi!", cũng điên cuồng sản xuất các thể loại đồng nhân.

Chỉ có fans nam tan vỡ.

"Trịnh Bảo Châu có phải em không biết em cũng có fan nam hả [ ]"

"Weibo hay lắm, lần sau không được đăng nữa [ ]"

"Weibo này tôi coi như không thấy được, em còn đăng ảnh cưới tôi sẽ thoát fan [Tạm biệt]"

"Đã P ảnh kết hôn thành tên tôi rồi, cảm ơn mọi người chúc phúc [Đáng yêu]"

Bởi vì bọn họ giữa một đồng fans có vẻ không hợp, hơn nữa hành động P

ảnh chụp đến fan CP, chẳng được bao lâu liền bị khóa tập thể.

"Bảo Châu đã sớm công khai bạn trai, giờ mới thoát fan? [Ngóáy mũi]"

"Rốt cuộc lấy tự tin ở đâu ra mà dám P ảnh anh rể thành mình nhỉ, không nói IQ, chỉ riêng mặt thôi mấy người cũng kém xa rồi biết chưa [ ]"

"Oa, đây là đàn ông sao, trái tim thủy tinh ghê [Đều chó]"

"Mấy người vẫn đi fan mấy bé idol đi, Bảo Châu không thích hợp mấy người [Ăn dưa]"

"Bảo Châu thế mà còn có fans bạn trai, ời sợ quá đi mất ha ha ha ha"

Ngoài dân cư mạng ra, bận rộn nhất đêm giao thừa này phải kể đến các lộ truyền thông, Trին Bảo Châu kết hôn quá đột ngột, bọn họ không có tí chuẩn bị nào, nhưng vì nhiệt độ, vẫn phải rung rung viết bản thảo suốt đêm.

Trին Bảo Châu trước kia chỉ nghe nói, kết hôn không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, hiện tại cô phát hiện cách nói này vẫn chưa đủ, kết hôn là chuyện của cả internet.

Nhưng mặc kệ fans phản ứng thế nào, hôn của cô vẫn kết, Tết Nguyên Đán người hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm, vừa ăn Tết, cũng sắp xếp hôn lễ của hai người luôn.

Sau khi Trին Bảo Châu quay xong 《 Nơi trái tim hướng về 》 , tạm thời không nhận phim mới, mà vẫn luôn chạy các event thương mại. Bởi vì cô có thói quen vào đoàn là sẽ mặc kệ những thứ khác, chuyên tâm đóng phim, cho nên toàn bộ hoạt động chỉ có thể sắp xếp vào thời gian cô không đóng phim.

Trong thời gian này cô còn nhận một số đại diện mới, công việc kỳ thật cũng bận, người hai nhà nhìn lịch trình của cô bàn bạc, quyết định tổ chức hôn lễ vào tháng 4.

Tháng 4 thời tiết đã bắt đầu ấm dần, lại là mùa xuân mùa vạn vật sống lại, kể cũng thích hợp tổ chức hôn lễ. Ngày 15 biết Trịnh Bảo Châu kết hôn, liền phải chuyên gia liên hệ cô, nói nhảm hiệ sẽ cung cấp cho cô một bộ váy cưới cao cấp, làm quà cưới.

Chỉ cần sau khi làm xong váy, cô mặc váy cưới chụp một bộ ảnh là được.

Châu bá Trăn Úc cũng tặng một bộ trang sức cho cô, làm quà cưới, bao gồm một bộ hoa tai, một vòng cổ cùng một lắc tay, tổng cộng bốn món.

"Cho nên váy cưới và trang sức chúng ta đều không cần nhọc lòng, vấn đề bây giờ là địa điểm." Trịnh Bảo Châu nói lúc ăn cơm, "Con và Khúc Trục bàn qua rồi, bọn con đều không muốn làm quá long trọng, chỉ cần mời một ít bạn bè thân thích đến là được, không chừng làm ở khách sạn của con cũng được."

Trước đó cũng có cô dâu chú rể tổ chức hôn lễ điền viên ở nhà hàng của họ, khách sạn vốn có vườn hoa và mặt cỏ, cũng có sân tiệc, chỉ là vì không gian hạn chế, chỉ có thể làm hôn lễ loại nhỏ, người nhiều quá thì không được.

Tô Minh Hì có qua khách sạn của cô, nghe cô nói vậy bèn lắc đầu: "Khách sạn của con mẹ thấy không được, cho dù là không long trọng, họ hàng hai bên vẫn phải mời đến, còn đồng nghiệp, bạn học của Tiểu Khúc. Nếu con lại mời bạn bè giới giải trí, thì người sẽ càng nhiều, không gian chỗ con không đủ."

Trịnh Bảo Châu lúc trước định làm hôn lễ đơn giản một tí, chính là không muốn làm nhiều việc phiền toái thế này, nhưng giờ xem ra, các phụ huynh là không có khả năng để bọn họ tùy tiện làm cho xong: "Thời được rồi, hôm sau còn tìm đội lên kế hoạch hôn lễ, những việc này để họ làm."

Tô Minh Hì lại có ý kiến: "Kết hôn còn muốn thuê người lên kế hoạch? Mẹ thấy chính là mời tiền của thân nhân mấy đứa thôi, mẹ cũng lên kế hoạch được, mẹ còn không cần tiền."

"..... Người ta chuyên nghiệp hơn mẹ đây, hơn nữa tiêu tiền bớt lo, con thích."

"A, nhìn con kiếm được ít tiền, khoe khoang như gì?"

"Hi, đúng á, dạo này con lại nhận mấy cái đại diện, tiền nóng bỏng cả tay."

Bên cạnh Khúc Trúc cười gắp một miếng thịt chua ngọt vào bát cô, bảo cô ăn, sau đó nói với Tô Minh Hi: "Mẹ, con cũng đồng ý với Bảo Châu, mời đội lên kế hoạch hôn lễ, như vậy mẹ cũng nhẹ nhàng hơn, đỡ lo lắng hơn."

Một tiếng "Mẹ" của anh khiến Tô Minh Hi thối mái cả người, theo sau trên mặt nở nụ cười: "Vẫn là Tiểu Khúc nói ngọt, được rồi, vậy theo ý mấy đứa đi."

Cuối tháng 3, váy cưới cao cấp JS thiết kế cho Trịnh Bảo Châu đã làm xong, đường thêu và trang trí trên váy cưới chế tác hoàn toàn thủ công, phí tổn nhân công rất cao. Trịnh Bảo Châu nhận được váy cưới xong trước tiên mặc thử, cao cấp định chế cực kỳ vừa người, ôm gọn dáng cô một cách hoàn hảo.

Váy cưới mặc lên người hiệu quả vô cùng tốt, còn đẹp hơn khi mặc trên manơcanh, Trịnh Bảo Châu cực kỳ vừa lòng, JS cũng cực kỳ vừa lòng. Nhãn hiệu tuyên phụ như họ chủ yếu là muốn khai thác thị trường cao cấp quốc nội, để người trong nước nhìn thấy chúng ta cũng có thể làm ra hàng cao cấp sánh bằng hàng hiệu quốc tế.

Mà những bộ đồ đó, mặc trên người Trịnh Bảo Châu, chính là cách triển lãm tốt nhất.

Để show được hiệu quả lý tưởng nhất, đội chụp ảnh váy cưới cho Trịnh Bảo Châu dùng toàn là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của họ. Bọn họ còn vì váy cưới thiết kế lễ phục cưới cho nam, làm dựa theo số đo của Khúc Trúc, chẳng qua bộ lễ phục này không miễn phí, mà là lấy giá rất ưu đãi nửa đưa tặng cho bọn anh.

Năm trước bộ ảnh mùa xuân của Trịnh Bảo Châu được chụp ở công viên Ánh Sao, năm nay bộ ảnh váy cưới, chọn nông trường Ánh Sao. Phòng cảnh điền viên ở nông trường Ánh Sao rất đẹp, Trịnh Bảo Châu trao đổi với đội

nhíp ảnh, sau đó cả đoàn liền chốt ra một bộ ảnh váy cưới phong cách điền viên.

Khúc Trục toàn bộ hành trình cảm thấy mình là một công cụ hình người, ảnh ở chỗ này, chỉ là vì Trịnh Bảo Châu chụp ảnh cưới cần một chú rể.!)

Tuy rằng trong lòng phun nước đắng như vậy, nhưng thấy Trịnh Bảo Châu mặc váy cưới, anh lại cảm thấy làm công cụ hình người cho cô là may mắn ba đời của mình.

Chỉ cần cô vui vẻ, anh còn có thể vì cô mà đổi mấy bộ quần áo, chụp thêm mấy pô.

Ngày hôn lễ, khách sạn, nhà hàng bao gồm cả tiệm trà sữa trên danh nghĩa của Trịnh Bảo Châu, đều chuẩn bị siêu nhiều kẹo mừng, mỗi một vị khách vào tiệm đều được phát một bao. Hiện trường hôn lễ không mời phóng viên, hiện trường bảo vệ rất nghiêm, truyền thông tìm mọi cách cũng không trà trộn vào được.

Nhưng thật ra Khúc Trục không quên, mời Ngụy Vũ tới tham gia đám cưới của anh và Trịnh Bảo Châu.

"Lúc trước đã nói với cậu ta, phải trả lại tiền biếu cho chúng ta."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục đúng là biết mang thù!

Bởi vì hiện trường không có phóng viên, cư dân mạng hóng xem hôn lễ, cũng chỉ có thể nhìn đến một ít ảnh chụp của khách khứa từ hiện trường, có cái còn chụp mờ tịt.

Cũng may ngày hôm sau, bộ ảnh váy cưới của Trịnh Bảo Châu được phát ra rồi, hình ảnh cảnh đẹp người đẹp, cô dâu chú rể đều đẹp đến không tưởng, quần chúng vây xem trực tiếp đem "Thế này còn không đẹp bằng phim thần tượng sao?" Spam lên top 3 hot search.

Super topic "Minh Môi Trinh Khúc" cũng nghênh đón một đợt tăng fan điên cuồng, dân mạng trước kia chưa bao giờ gặm CP, đều tìm được niềm vui ở đây!

Chỉ có fan bạn trai của Trinh Bảo Châu, lại lần nữa tan vỡ.

Nhưng cũng không có ai để ý.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Trinh Bảo Châu lại muốn chuẩn bị đầu nhập công việc mới. Cô và Khúc Trúc trước đó đã thương lượng, chờ đến lúc hai người đều rảnh chút lại đi bù tuần trăng mật, ngoài ra tạm thời cũng chưa sinh con, dầu sao hiện tại tuổi hai người cũng không lớn, còn có thể tận hưởng thế giới hai người.

Cao Bác Vân lại trù bị phim mới, lần này là một bộ điện ảnh.

Anh tìm đến Trinh Bảo Châu, muốn cô tiếp tục làm nữ chính của mình, rốt cuộc lúc trước anh đã lập chí muốn cùng cô "Thành tựu lẫn nhau".

"Ừm....." Trinh Bảo Châu ngồi trên sofa phía trong phòng làm việc, nhìn Cao Bác Vân ngồi đối diện một chốc, "Anh không phải đạo diễn phim truyền hình à? Anh biết quay phim điện ảnh không?"

Cao Bác Vân vừa nghe cô nói vậy liền không vui, thiếu chút nữa đã nhảy lên đập bàn: "Cái gì kêu tôi có biết quay phim điện ảnh không? Điện ảnh và phim truyền hình tuy khác nhau, nhưng cũng có điểm chung. Nói nữa người ta làm nhiếp ảnh gia còn vượt giới làm đạo diễn phim truyền hình, thì tôi quay phim điện ảnh có làm sao?"

"Đạo diễn Cao anh đừng kích động, tôi tuyệt đối không có ý khinh thường anh!" Trinh Bảo Châu liên tục xoa tay, trấn an vị đạo diễn quốc tế tương lai này, "Điều anh nói đương nhiên tôi biết, đạo diễn phim truyền hình đi quay phim điện ảnh, đương nhiên là có! Nhưng cuối cùng quay ra, không phải đều đứt gánh giữa đường sao!"

"Cô còn nói cô không khinh tôi!" Cao Bác Vân rớt cuộc vẫn đập sô pha một cái, đứng lên, "Người khác dứt gánh giữa đường, không có nghĩa tôi cũng dứt gánh giữa đường, lại nói bố tôi chính là đạo diễn lớn quốc tế, ông ấy quay nhiều phim điện ảnh như vậy, thế nào tôi cũng phải học được vài thứ từ chỗ ông ấy chứ!"

"Vâng vâng vâng, sao anh lại kích động lên thế." Trịnh Bảo Châu vội vàng đưa nước trên bàn cho anh, "Uống nước uống nước, kia..... Chúng ta tâm sự trước, là chuẩn bị quay về đề tài gì!"

Cao Bác Vân cầm ly nước uống một miếng, một lần nữa ngồi xuống sô pha: "Là bộ phim về người mù, phản ánh cuộc sống của người mù, kịch bản tôi xem rồi, viết thật sự không tồi."

Trịnh Bảo Châu hơi sững sốt, đề tài này có thể nói là rất ít được đề ý, cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhưng cô rất có hứng thú.

"Vậy nữ chính là một người mù?" Cô hỏi.

Cao Bác Vân gật đầu: "Ừ, chỗ nên yêu cầu với diễn viên rất cao, muốn quay ra cảm giác chân thực, phải dựa vào kỹ thuật của diễn viên."

"Tôi làm được!"

"....." Cao Bác Vân khòe miệng giật một cái, "Cô lại được rồi?"

Anh nhớ rõ lần trước cũng trong văn phòng này, anh tới tìm Trịnh Bảo Châu bàn chuyện nữ chính của 《 Nơi trái tim hướng về 》 , Trịnh Bảo Châu vì nữ chính sẽ có nhiều quần áo xinh đẹp, lập tức nói được.

"Lần này vì sao lại được?" Anh có chút hề hươc nhìn Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu nói: "Hướng nghiệp cứu của Khúc Trục chính là cái này á!"

Cao Bác Vân: "....."

Anh trăm triệu không nghĩ tới, ở chỗ này cũng bị nhét cơm trở???

Nhưng Trịnh Bảo Châu nói vậy, anh thật ra nghĩ tới, người máy hướng dẫn người mù dạo gần đây thí điểm ở trạm xe điện ngầm, hình như chính là nghiên cứu phát minh của đội Khúc Trực.

"Hơn nữa nhân vật này đối với diễn viên mà nói, cũng rất có tính khiêu chiến." Khi Trịnh Bảo Châu nói lời này ánh mắt lóe lên vẻ nóng lòng muốn thử, "Không chỉ có thể khiêu chiến chính mình, còn có thể thông qua tác phẩm điện ảnh làm nhiều người chú ý đến quần thể này, phi thường ý nghĩa đó! Đồng thời thực hiện giá trị bản thân và giá trị xã hội, tuyệt!"

"....." Cao Bác Vân bỏ đời nhếch chân lên bắt chéo, nhìn cô nói, "Đừng nghĩ nhẹ nhàng như vậy, người mù không dễ diễn thế đâu, một khi lật xe, danh tiếng khi trước cô tích lũy được, cũng tan thành mây khói."

Trịnh Bảo Châu nói: "Nhưng nếu diễn tốt, lên lên một tầm cao mới, không phải sao?"

Chương 82: Phiên ngoại 7

Trịnh Bảo Châu vốn nghe ý tứ của Cao Bác Vân, cảm thấy ảnh chuẩn bị quay một bộ phim văn nghệ đề tài người mù, hướng về phía giải thưởng. Sau khi nhận được kịch bản, cô mới phát hiện Cao Bác Vân còn cố dấn tâm với phòng vé nữa. Bộ điện ảnh này nhạc đạo tuy là kiểu nhẹ nhàng cảm động, nhưng tình tiết tầng tầng tăng dần lên, còn cố không ít cú twist, tình hấp dẫn khán giả cũng cao.

Nếu quay tốt, phòng vé hẳn cũng có được biểu hiện không tồi.

Hiện tại vấn đề là, cô chưa từng quay phim điện ảnh à nha! Cô thực sự có lực kêu gọi phòng vé sao!

Cao Bác Vân cũng biết phòng vé không thể kêu mình Trịnh Bảo Châu đến chống đỡ, cho nên một số vai phụ quan trọng trong phim, anh muốn mời diễn viên có lực kêu gọi phòng vé nhất định đảm đương, nhưng có thể mời được người ta hay không, hiện tại còn đang là dấu hỏi

Chú Hiếu Nam thấy trên bàn Trịnh Bảo Châu có thêm một kịch bản, có chút tò mò cầm lấy nhìn nhìn: "Đây là Cao Bác Vân đưa em? Đạo này kịch bản đưa tới tay em có hơi nhiều, em đọc hết được không?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Lạ dần dần vậy, chắc chắn không thể nhận hết. Bản của đạo diễn Cao bản em xem qua, viết rất khá, hơn nữa nữ chính là diễn viên múa bị mù, em lại có thể phát huy sở trường."

Chú Hiếu Nam lật kịch bản, nói với Trịnh Bảo Châu: "Em đừng nhìn Cao Bác Vân tuổi không lớn, dấn tâm lại lớn đấy, kịch bản này của cậu ta, là vừa muốn đạt giải, vừa muốn phòng vé đấy."

Trịnh Bảo Châu nghe chị đánh giá, buồn cười nói: "Xác thật, có thể là do bố ảnh ta quá ưu tú, cho nên mục tiêu của ảnh ta cũng đặt khá cao. Nhưng tác phẩm vừa được giới phê bình khen ngợi lại ăn khách, cũng không phải không có, nói không chừng làm được thật đâu?"

Chú Hiểu Nam gật đầu không bình luận, Cao Bác Vân ở phương diện đạo diễn, thiên phú vẫn là rõ ràng, hơn nữa phong cách rất rõ, có lẽ có thể trở thành đạo diễn lừng danh tiếp theo không chừng.

Kịch bản phim truyền hình Trịnh Bảo Châu còn phôi đó, phim điện ảnh của Cao Bác Vân cô chốt trước, ký hợp đồng với đoàn làm phim. Phim điện ảnh còn đang ở giai đoạn trừ bị giai đoạn trừ bị, khoảng tháng 7 bắt đầu quay, Trịnh Bảo Châu còn thời gian hai tháng chuẩn bị.

Nếu là đề tài điện ảnh bình thường, chỉ cần nghiên cứu kỹ kịch bản và nhân vật là đủ, nhưng lần này nhân vật là người mù, cô cần nhiều thời gian đi quan sát sinh hoạt và trạng thái của người mù.

Dựa theo độ hot hiện tại của Trịnh Bảo Châu, thời gian ba tháng, tùy tiện nhận diễn bộ nào đó hoặc tham gia game show, đều có thể kiếm không ít tiền, nhưng cô vẫn không làm như vậy, Chú Hiểu Nam cũng không thể không cảm thán, bây giờ người có thể tĩnh tâm như cô thật sự không nhiều lắm.

Cảm thán xong sau, chị nghĩ lại tương tượng, ờm, sếp Trịnh vào giới giải trí, sơ tâm cũng không phải vì kiếm tiền, người ta đến để tự hiện thực hóa bản thân.

Trịnh Bảo Châu hỏi phương thức liên hệ của dì Tiêu từ chỗ Khúc Trục, nói với dì mình muốn quay phim điện ảnh đề tài về người mù. Dì Tiêu cực kỳ nhiệt tình, không chê cô phiền toái dù chỉ một chút, để cô ở cạnh quan sát mình, ngay cả đi làm cũng mang cô theo.

Dì Tiêu còn quen rất nhiều bạn là người mù, trong đó vừa lúc có diễn viên múa, Trịnh Bảo Châu trao đổi với đối phương xong, lại tự mình đi tìm người bạn này, từ chỗ cô bạn đó học tập hiểu biết rất nhiều tình huống.

Khúc Trục tắm rửa xong ra tới, liền thấy Trịnh Bảo Châu mặc váy ngủ s.ở soạn trong phòng. Anh đầu tiên hơi sững sốt, sau đó ngộ ra cô lại ở đằng kia tập diễn người mù. Lúc ban đầu, cô tắt hết đèn trong phòng, còn mang bịt mắt, tìm kiếm cảm giác người mù, hiện tại mặc dù ở nơi đèn đuốc sáng trưng, cô cũng cố thể nắm bắt rất tốt.

Khúc Trục lau tóc, đi lên hỏi cô: "Đang tìm gì thế?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Chồng em không thấy, anh thấy anh ấy không?"

Khúc Trục công công môi, đứng đối diện nhìn cô: "Em tìm chồng sao lại tìm trong phòng anh?"

"A, đây là phòng anh à?" Tay Trịnh Bảo Châu lại ở mép giường s.ở soạn hai cái, xấu hổ quay qua Khúc Trục cười một cái, "Ngại quá em đi nhầm."

Cô nói xong liền định rời đi, Khúc Trục giữ chặt tay cô, đem người mang vào lòng, hơi thở ái muội phun trên má cô: "Muốn đi rồi sao?"

Trịnh Bảo Châu chống tay lên ngực anh, kình hô: "Anh không mặc quần áo!"

Khúc Trục cười nói: "À, vậy em sờ xuống nữa xem?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Sao bất động rồi?" Khúc Trục ôm cô ngồi lên đùi mình, ôm eo cô nói, "Chồng em trông như thế nào?"

Trịnh Bảo Châu nghe anh hỏi như vậy, giơ tay sờ mặt anh, dùng thủ pháp cực kỳ chuyên nghiệp sờ sờ ngũ quan của anh: "Ờ, sao anh giống chồng em vậy?"

Khúc Trục nói: "Em có nghĩ tới một khả năng, thật ra anh chính là chồng em?"

"..... Em sờ tí nữa." Trịnh Bảo Châu vươn tay, còn định tiếp tục sờ mặt anh,

đầu ngón tay đã bị Khúc Trục cắn nhẹ.

Anh rõ ràng không dùng lực là bao, nhưng Trịnh Bảo Châu vẫn cảm giác đầu ngón tay nhói một cái, như có dòng điện lưu truyền qua đó. Khúc Trục ôm sát hơn nữa, buông ngón tay cô, cúi đầu hôn bên cổ cô.

Trịnh Bảo Châu đỡ vai anh, cảm giác bờ môi anh từ từ tới bên tai mình, sau đó hôn vành tai cô khẽ nói: "Nhớ rõ bây giờ em là một người mù."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô dẫn người mù không phải để anh chơi tình thú kiểu này nha!

Chỉ là lúc sau không phải do cô làm chủ, trong chuyện này, cô luôn bất tri bất giác theo Khúc Trục đắm chìm.

Hai người sau đó lại tắm một cái, lần nữa nằm về trên giường, Khúc Trục từ phía sau ôm Trịnh Bảo Châu, khẽ hỏi sau tai cô: "Khi nào vào đoàn?"

"Chắc là tháng sau." Trịnh Bảo Châu trở mình, ôm eo Khúc Trục, đầu cọ cọ trên ngực anh, "Hôm nay em sang nhà thầy Cát, dẫn cho ông ấy một lần, ông ấy lại cho em vài ý kiến, trở về liền nhin không được thử thử."

"Ừ." Khúc Trục cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu cô, "Tục ngữ nói chí tiết quyết định thành bại, anh thấy em đã nắm chí tiết rất giỏi rồi."

"..... Cảm ơn." Chẳng qua giờ nghe được câu khích lệ này, cứ cảm thấy có chỗ vàng vàng nhỉ.

Khúc Trục cười khẽ một tiếng, lại ôm sát cô vài phần: "Ngủ đi."

"Ừm, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Ngày hôm sau lúc Trịnh Bảo Châu tỉnh ngủ, Khúc Trục đã đi làm, tủ lạnh lại

để bữa sáng cho cô, cô chỉ cần đun nóng một chút là ăn được.

Trịnh Bảo Châu mặc áo ngủ ở phòng bếp hâm bữa sáng, Cao Bác Vân liền hưng phấn gọi điện thoại tới cho cô: "Tin tốt, tin tốt! Trương Văn Thăng đồng ý đóng rồi! Trời má lúc tôi mời ông ấy căn bản không ôm hy vọng, không ngờ ông ấy lại đồng ý!!"

Trịnh Bảo Châu ngồi ở bàn điều khiển, nghe "Đình" một tiếng, đem cơm sáng đã hâm nóng bung ra: "Ồ, kia đúng là đáng mừng!"

"Ông ấy có thể đáp ứng không chừng còn phải cảm ơn cô!" Cao Bác Vân nói, "Vốn dĩ diễn viên ở địa vị như ông ấy, không mấy khả năng sẽ tới đoàn chúng ta làm vai phụ, nhưng sau đó tôi phát hiện, ông ấy cũng là học sinh của thầy Cát! Có thể là nể mặt tiểu sư muội là cô, ông ấy mới đồng ý!"

"Ồ....." Trịnh Bảo Châu nghĩ nghĩ, cầm điện thoại nói với Cao Bác Vân, "Tôi cảm thấy có lẽ không phải, anh không biết đi, ông ấy là một trong số bạn trai cũ của dì tôi, có lẽ ông ấy nể mặt dì ấy."

Cao Bác Vân: "....."

Đây đúng là lần đầu anh ta nghe được tin sốt dẻo như vậy! Trương Văn Thăng và Tô Minh Mỹ từng cặp bồ?

Anh ta trầm mặc một hồi lâu, mới lại lần nữa mở miệng: "Ồ thì, có tiện liệt kê danh sách bạn trai cũ của dì cô cho tôi không? Tôi dựa theo danh sách đó hẹn gặp."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Tháng 7, phim điện ảnh 《 Nghe tiếng pháo hoa nhân gian 》 chính thức khởi động máy. Trên Weibo lọt ra một ít ảnh khởi động máy, nhưng bên trang chủ không có ảnh chính thức, vẫn luôn kín tiếng. Nhưng liền danh sách diễn viên trước mắt lộ ra, vẫn khiến người xem rất mong đợi.

Diễn xuất của Trịnh Bảo Châu thực sự mang lại kinh hi cho Cao Bác Vân,

ngay cả ảnh đề gạo cội trong đoàn phim là thầy Trương Văn Thắng, cũng khen cô không dứt miệng. Trịnh Bảo Châu mấy tháng này không tham gia công tác khác, toàn tâm toàn ý chung đụng với người mù, nghiên đọc kịch bản, giờ khắc này cô cảm thấy những gì mình bỏ ra đều đáng giá.

Bởi vì cô tiến bộ tất cả mọi người thấy được.

Caio Bác Vân còn chỉ ra khen ngợi, đặc biệt là khi quay những cảnh tình cảm, phản ứng của cô cũng nắm rất chuẩn, không vì diễn cảm xúc đã quên mình là người mù.

"....." Trịnh Bảo Châu nghĩ thầm, cái này có lẽ phải cảm ơn Khúc Trục chông cô.

Trong lúc quay điện ảnh, 《 Nơi trái tim hướng về 》 cuối cùng cũng ra lịch chiếu, tháng 9 sẽ ra mắt mọi người. Nhà đài đăng trailer hơn một phút, chỉ cái trailer thôi mà Trịnh Bảo Châu đã thay bốn bộ quần áo.

Fan CP của Lâm Tử Khâm và Trịnh Bảo Châu lại sổng dậy, xếp hạng super topic "Trịnh Khí Lâm Nhiê" còn có thể so kè với "Minh Môi Trịnh Khúc".

Trước sinh nhật của Khúc Trục, đoàn phim 《 Nghe tiếng pháo hoa nhân gian 》 đóng máy. Ngày đóng máy có không ít fans Trịnh Bảo Châu tới, đoàn phim rất cuộc cũng nhả một số ảnh chụp chính thức lên Weibo.

Khoảng thời gian trước Trịnh Bảo Châu chuyên tâm chuẩn bị để vào đoàn, gần như không có tin tức gì, anti-fan gấp không chờ nổi nói cô flop, kết quả không bao lâu, cô đã vào đoàn phim 《 Nghe tiếng pháo hoa nhân gian 》 đóng cùng những diễn viên có tên tuổi.

Hiện tại 《 Nơi trái tim hướng về 》 lại sắp phát sóng, Trịnh Bảo Châu tham gia không ít hoạt động tuyên truyền, anti-fan bị đánh đến không thể đánh trả. Đạt trình độ mà fans nhìn cũng phải đau hộc.

《 Nơi trái tim hướng về 》 được phát sóng trên nền tảng mạng và kênh truyền hình vệ tinh, vừa chiếu là tỷ suất xem trên internet và TV đều dẫn đầu

xa. Vì đoàn phim thật sự không thiếu tiền, quần áo hóa trang đạo cụ toàn bộ làm cực kỳ tinh xảo, chỉ xem hình ảnh không cũng là một loại hưởng thụ.

Càng không nói điểm nhan sắc của nam nữ chính và kỹ thuật diễn đều online, cho dù đối diễn với diễn viên gạo cội, cũng không thua kém chút nào.

《 Nơi trái tim hướng về 》 dựa vào kịch bản và chế tác chắc chắn, sau khi phát sóng một đường hát vang thẳng tiến, bìa miệng rất tốt, cảnh Trịnh Bảo Châu nhìn thấy cha bị bắn chết bên đường, còn trở thành cảnh thoát vòng.

"Cái này mới gọi là kỹ thuật diễn chứ! Cái này mới gọi là kỹ thuật diễn chứ! Tui xem mà thốn thức [Rơi lệ]"

"Cảnh kinh điển, về sau học sinh hệ biểu diễn lại có clip dạy học mới để dùng rồi [Che mặt]"

"Ồ ô ô chị quả thật là đại diện của từ mỹ cường thắm [Rơi lệ] Cảnh mặt dính máu kia đẹp quá xá [Rơi lệ]"

"Hôm nay chế phải khen đạo diễn Tiểu Cao hết nấc, anh ta thật sự biết quay Bảo Châu! Quá đẹp đi! Vừa đẹp vừa thắm!"

"Chờ mong chị hắc hóa phần sau hìu hìu, ôm một cái không khóc [Rơi lệ]"

Sau khi tập này phát sóng, Trịnh Bảo Châu bằng thực lực lên năm cái hot search, ratings cũng đạt đỉnh cao mới. Mà so với chuyện mình lên hot search, Trịnh Bảo Châu càng vui hơn là, bộ phim này cô đầu tư.

Hì hì.

Vào lúc toàn dân trầm mê 《 Nơi trái tim hướng về 》 , vô cùng chờ mong cốt truyện phía sau, Giải thưởng Kim Long cho phim truyền hình kéo ra màn che. Bởi vì thời gian 《 Nơi trái tim hướng về 》 phát sóng không kịp, không thể tham gia Giải thưởng Kim Long lần này, 《 Tân Nguyệt Vấn Tâm Kiếm 》 lại đạt được vài đề cử.

Trịnh Bảo Châu ở bên trong chỉ sắm một vai phụ nhỏ nhỏ, cũng không có giải thưởng gì để lấy, nhưng Cao Bác Vân được đề cử giải đạo diễn xuất sắc nhất, Lâm Tử Khâm cũng được đề cử nam chính xuất sắc nhất và nam diễn viên được khán giả yêu thích nhất.

Ngày trao giải Trịnh Bảo Châu nhận lời mời tham gia, tuy cô không có đề cử, nhưng cô đẹp nha.

Đẹp chính là không cần nói lý.:)

Ành Trịnh Bảo Châu bước trên thảm đỏ dù có nói một câu đẹp át các sao nữ khác cũng không quá đáng, dân mạng lướt ảnh chụp của cô đến độ không còn quan tâm kết quả trao giải.

Bởi vì giải thưởng không can hệ gì với mình, toàn bộ hành trình Trịnh Bảo Châu thoải mái, tâm thái cũng không kém khán giả trước màn hình là bao. Năm nay Giải thưởng Kim Long cạnh tranh tương đối kịch liệt, bộ phim tri ân 《 Vinh quang 》 cũng được đề cử vài hạng mục, bộ phim này toàn bộ đều là diễn viên trường phái kỹ thuật diễn, đạo diễn cũng là đạo diễn có tiếng, rất bắt lợi cho Cao Bác Vân và Lâm Tử Khâm

Kết quả cuối cùng cũng không ngoài dự liệu, Cao Bác Vân trượt giải đạo diễn xuất sắc nhất, Lâm Tử Khâm cũng không lấy được nam chính xuất sắc nhất, nhưng ổn định lấy được nam diễn viên được khán giả yêu thích nhất.

Trịnh Bảo Châu an ủi bọn họ: "Không sao, sang năm chúng ta tái chiến!"

Cao Bác Vân vốn có chút uể oải, nhưng nghĩ đến 《 Nơi trái tim hướng về 》 đang hot rần rần, anh ta lại nhặt về một chút tự tin: "Không sai, sang năm Bạch Ngọc Đệp tái chiến!"

Cuối năm các thể lại trao giải rất nhiều, Giải thưởng Kim Long cho phim truyền hình kết thúc, các nền tảng phát sóng lại lục tục tổ chức lễ trao giải của mình, Trịnh Bảo Châu tuy không được đề cử ở Giải thưởng Kim Long, nhưng được các nền tảng yêu thích, cúp giải thưởng người mới xuất sắc nhất đều ôm về vài cái.

Fans hiện tại liền chờ Bạch Ngọc Diệp sang năm, theo biểu hiện của Trịnh Bảo Châu trong 《 Nơi trái tim hướng về 》 , rất có hy vọng lấy được nữ chính xuất sắc nhất.

Những ngày bận rộn cuối năm trôi qua như thế, đảo mắt lại tới Tết Âm Lịch. Tết Âm Lịch năm nay, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục rốt cuộc có rảnh, đi bù lại tuần trăng mật.

Người trong nước ăn Tết Âm Lịch liền chú ý một chữ đoàn viên, nhưng vì Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục đi hưởng tuần trăng mật, phụ huynh hai nhà đều không có ý kiến, còn liên tiếp báo họ chơi nhiều một chút.

Về địa điểm tuần trăng mật, hai người đã bàn với nhau, chọn địa điểm trong nước. Khúc Trục ở nước ngoài nhiều năm, nước ngoài với anh mà nói không có sức hấp dẫn, Trịnh Bảo Châu cũng lười chạy xa như vậy, nghĩ mang Khúc Trục ngắm nhìn tổ quốc non sông gấm vóc là đủ rồi.

Tết Âm Lịch đúng là thời điểm lạnh nhất, hai người nhất trí chọn đi hưởng tuần trăng mật ở thành phố H bốn mùa như hạ.

"Biển bên kia xanh hơn thành phố A nhiều! Hải sản cũng siêu siêu rẻ! Chỉ là tia UV hơi cao, phải nhớ bôi thêm mấy lớp kem chống nắng!" Sau khi đặt vé máy bay và khách sạn, Trịnh Bảo Châu liền hưng phấn bảo Khúc Trục phải làm chuẩn bị này nọ.

Khúc Trục lần trước đi thành phố H, là đi thăm bạn Trịnh Bảo Châu. Khi còn nhỏ bố mẹ anh bận công tác, không có thời gian dẫn anh ra ngoài chơi, sau anh lại xuất ngoại đào tạo sâu, nói thật rất nhiều nơi trong nước anh chưa đi bao giờ thật.

"Lần trước anh đến thăm em, đi ngang qua bờ biển, biển bên đó quả thật xanh hơn thành phố A lắm, thời tiết cũng đẹp hơn."

"Đúng chứ, chúng mình còn có thể đi lặn, còn có thể ngồi trực thăng đó!" Trịnh Bảo Châu lấy di động, lật album cho Khúc Trục xem, "Năm em tốt

nghiệp đại học, cùng Sầm Đồng Đồng với cả Mạnh Nhã Hàm đi du lịch, sau này cũng đi công tác ở đây mấy lần, nhưng đều không có thời gian chơi."

Ánh của Trịnh Bảo Châu, là quãng thời gian đại học mà Khúc Trục không tham dự cùng cô, Trịnh Bảo Châu hỏi đó trường thành hôn hỏi cấp ba nhiều, nhưng so với bây giờ, lại có tí ngây ngô.

"Em thuê biệt thự view biển, chúng mình có thể ở đó một tháng, yeah yeah yeah!" Trịnh Bảo Châu hưng phấn như một đứa trẻ, quơ chân múa tay trước mặt Khúc Trục.

Khúc Trục cười ôm cô vào lòng, rũ mắt nhìn cô: "Bây giờ hưng phấn như vậy, đến lúc đó đừng ở nửa tháng đòi về nhé."

"Mới không có đâu!" Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu lên, đôi mắt với ánh, "Một tháng này có thể không làm việc, chỉ ăn nhậu chơi bời, sung sướng miễn bàn!"

"Ồ, ánh còn tưởng là vì có ánh đi cùng, em mới vui vẻ như vậy."

Trịnh Bảo Châu cười ngời thẳng dậy, hôn lên cằm ánh một cái: "Đương nhiên cũng vì có ánh chàng đẹp trai thế này hầu hạ em một tháng, nghĩ thôi cũng thấy kích thích rồi."

Khúc Trục nhướn mày, thân mật ôm lấy cô hỏi: "Em muốn ánh hầu hạ kiểu gì?"

"Ừm....." Trịnh Bảo Châu làm bộ làm tịch nghĩ nghĩ, dè Khúc Trục ra sô pha, "Đương nhiên là..... Làm những gì mà em muốn rồi!"

Chương 83: Phiên ngoại 8

Máy bay của Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực đáp xuống lúc 10 giờ hơn, xe bên biệt thự đã chờ ở sân bay. Người phụ trách ở sân bay nhận ra họ, liền trực tiếp chở họ đến biệt thự, phục vụ có thể nói là cực kỳ tri kỷ chu đáo.

Biệt thự lấy ánh sáng rất tốt, phòng ngủ chính có cửa sổ sát đất view toàn cảnh, khi kéo màn ra có thể ngắm cảnh biển cách đó không xa, tầm nhìn cực kỳ đẹp. Biệt thự còn có bể bơi và vườn hoa riêng, ngay cả phòng bếp quầy bar cũng có thể nhìn được biển rộng.

Người phụ trách dẫn bọn họ tham quan phòng xong, đưa danh thiếp và điện thoại phòng trực ban ra: "Trong lúc hai vị ở đây, có bất kỳ vấn đề gì thì có thể liên hệ tôi, chúng tôi cung cấp phục vụ 24 giờ."

"Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu mang cái kính râm to trên mặt, khoác một cái áo chống nắng dài, cầm lấy danh thiếp của giám đốc. Đối phương lại cung cấp cho họ một cuốn sổ tay hướng dẫn du lịch, rồi công thành lui thân.

Khúc Trực hành lý của hai người xách lên lầu, vừa mở cửa phòng ngủ, liền thấy trên chiếc giường Kingsize ấy, phủ kín cánh hoa hồng, thậm chí còn dùng áo gối gấp thành một đôi thiên nga trắng.

Trịnh Bảo Châu đi theo phía sau anh, cũng thấy hình ảnh chấn động này. Cô tháo kính râm xuống, xấu hổ cười hai tiếng: "Em bảo ông chủ của họ là em đi hưởng tuần trăng mật, cho nên..... Có lẽ họ muốn cho chúng ta một bất ngờ nhỏ nhỏ ha."

Khúc Trực cười một tiếng, kéo vali hành lý sang một bên: "Đúng là rất bất ngờ."

Trịnh Bảo Châu ngồi lên giường lớn, nhún trên đó hai cái: "Tuy là trang trí có hơi phù phiếm, nhưng giường vẫn thoải mái lắm, anh có muốn lên thử không!"

Khúc Trục cũng đi qua cảm nhận một chút, kéo Trịnh Bảo Châu nằm xuống giường: "Ừ, đúng là không tệ."

"Đúng không?" Trịnh Bảo Châu lăn hai vòng, lăn đến cạnh Khúc Trục thuận tay vòng lấy eo anh, "Chúng ta ra ngoài ăn cơm trưa trước đi! Đồ đạc tí nữa lại dọn."

"Được."

Trước khi tới hai người đều đã tìm đọc hướng dẫn du lịch, ở đây có một chợ hải sản rất lớn, bên trong hải sản vừa nhiều vừa tươi, hơn nữa rất là rẻ! Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục lái xe đi thẳng đến chợ hải sản, xe là biệt thự phân phối, vốn còn phân thêm một tài xế, nhưng Trịnh Bảo Châu không muốn.

Khúc Trục mở định vị dẫn đường, đi chợ hải sản kể cũng không lạc đường, anh chỉ lo là Trịnh Bảo Châu đi trên đường có thể bị nhận ra hay không.

"Không sao không sao, em có kính râm với mũ rơm, sắp che hết cả mặt rồi!" Trịnh Bảo Châu ở trên xe liền vội vàng đội mũ rơm lên, cái mũ này cô chọn rất kỹ từ hai mươi mấy cái ra, cuối cùng mới chọn được cái mũ hoàn hảo này.

"Em cũng chuẩn bị kính râm cho anh, ở trong túi em nè." Trịnh Bảo Châu quan sát Khúc Trục đang lái xe bên cạnh, nghĩ xem phải nguy trang cho anh thế nào, "Em thấy anh đổi bộ quần áo thì hơn, cái sơ mi hoa em chuẩn bị cho anh lúc trước ấy, không đẹp à? Khác hoàn toàn với phong cách thường ngày của anh, cái kiểu đồm dáng ấy, chắc chắn không ai có thể nhận ra anh!"

Khúc Trục: "....."

Cái áo sơ mi hoa mà Trịnh Bảo Châu nói là cùng một series với quần short cô

đang mặc, thật sự rất hoa hòe, anh lại không có niềm tin mình có thể cân được nó như cô.

"Anh đừng chê nó, đồ này tách ra nhìn thì có vẻ lờ lợet, quê quê thật, nhưng hiệu quả mặc lên người được lắm." Trịnh Bảo Châu đem chân mình dịch về phía Khúc Trục, "Anh xem em mặc vào không phải đẹp thế sao!"

Cái áo sơ mi hoa này cũng không phải cô mua hàng vỉa hè, mà là đồ JS mới ra quý này, tuy rằng vài vóc màu sắc sặc sỡ bị rất nhiều dân mạng chê bai, nhưng sự thật chứng minh, bộ quần áo này mặc lên người siêu mẫu và Trịnh Bảo Châu, khí chất nháy mắt cao cấp lên.

Dưới sự dụ khí mãnh liệt của Trịnh Bảo Châu, trước khí xuống xe Khúc Trục đành đổi áo phông trắng đang mặc thành áo sơ mi hoa Trịnh Bảo Châu chuẩn bị, phối với cặp kính râm Trịnh Bảo Châu chọn riêng cho anh..... Thế mà cũng được phết.

"Bây giờ, chúng ta tiến quân tới chợ hải sản thôi!" Trịnh Bảo Châu xách cái túi nhiệt đới to cô mua riêng cho dịp này, lôi kéo Khúc Trục xuống xe.

Chợ hải sản rất nhiều người, Trịnh Bảo Châu túm chặt tay Khúc Trục, sợ bị đám đông tách ra. Hải sản ở đây chọn xong có thể trực tiếp giao cho đầu bếp làm luôn, muốn ăn thế nào cũng có thể tùy ý chọn, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục chọn một quán có phòng riêng, gọi một đồng hải sản.

Khúc Trục không biết lấy đâu một con cua, bỗng nhiên đặt xuống trước mặt Trịnh Bảo Châu, còn bóp lên vỏ cua hai cái. Con cua phát ra hai tiếng vọt kêu "Cạc cạc", Trịnh Bảo Châu có hơi ngẩn ra, sau đó nhin không được bật cười: "Ha ha ha cái gì thế! Con cua sao lại kêu cạc cạc!"

Khúc Trục lại bóp vỏ cua một cái, cười bảo cô: "Cái này em phải hỏi nhà xường."

Trịnh Bảo Châu tò mò cầm lấy con cua, tự bóp vài cái, nghiêng đầu hỏi Khúc Trục bên cạnh: "Anh lấy ở đâu thế?"

Khúc Trục nói: "Đặt trong quán này, chắc là đồ chơi trang trí."

Nhân viên cửa hàng thấy hình như họ rất thích món này, liền nói: "Gần đây có phố đi bộ, trong đó bán rất nhiều đồ chơi nhỏ giống thế này, nếu hai người thích có thể đi xem xem."

"Được." Trịn Bảo Châu lên tiếng, kéo Khúc Trục lên phòng riêng trên lầu, "Hải sản làm xong thì mang lên giúp chúng tôi nhé."

Lúc này đúng vào cao điểm cơm trưa, Trịn Bảo Châu và Khúc Trục đợi hải sản mười phút, người phục vụ mới đem đồ họ gọi lên. Trịn Bảo Châu trước kia cũng không thích ăn hải sản lắm, nhưng hải sản ở đây thật sự quá rẻ, không ăn thì cảm giác như lỗ một trăm triệu.

"Nước dừa ướp lạnh này, uống cũng ngon!" Trịn Bảo Châu uống một ngụm, đem quả dừa ướp lạnh trước mặt Khúc Trục đẩy về phía anh, "Anh mau thử đi, tươi lắm nhé!"

Khúc Trục thấy cô ăn mà bù đầu tối mắt, nhìn không được cười một tiếng: "Em ăn chậm một chút, cả bàn to này, không ai giành với em đâu."

"Ừm ừm, nhưng cái này không thể cho chị Hiểu Nam xem được, bằng không chị ấy lại rên rầm." Cô nói, rồi nhéo nhéo thịt trên bụng mình, "Cơ mà hưởng xong tuần trăng mật này, em chắc chắn sẽ béo lên!"

"Không sao." Khúc Trục để hải sản anh bóc xong vào bát Trịn Bảo Châu, nói với cô ối, "Dù sao bây giờ cũng không phải quay phim, không cần nghiêm khắc như vậy. Hơn nữa giờ em quá gầy, thêm tí thịt là vừa vặn còn gì?"

Trịn Bảo Châu ném một miếng tôm anh bóc cho mình, giơ ngón cái với anh: "Anh là người thấy em gầy nhất trần đời đó."

Khúc Trục nhìn cô: "Em gầy hay không, chẳng lẽ anh không phải người có quyền lên tiếng nhất sao?"

"....." Cái này cũng lái xe được sao? Anh đang lái xe sao?

Bỗng cô chống cằm nhìn Khúc Trực: "Em hiểu rồi, có phải anh đang vòng vèo nói rằng em sờ vào không thích phải không?"

"..... Anh không phải, anh không có, em đừng có bậy bạ." Khúc Trực phủ nhận ba lần liên tiếp.

"Xì, cho anh cũng không dám." Trịnh Bảo Châu không so đo với anh nữa, bắt đầu xử lý con tôm hùm to trước mặt.

Bữa cơm này hai người đều ăn no căng, Trịnh Bảo Châu đã lâu không ăn no như vậy rồi.

"Không được, buổi chiều chúng ta phải nghỉ cách vận động, hay là đi bờ biển đi." Trịnh Bảo Châu cầm di động tra cảnh đẹp chung quanh, "Trên xe có đồ bơi, còn có thể đi bơi á."

"Đi trước rồi tính." Khúc Trực dắt cô quay lại xe, lái xe đi về hướng bờ biển. Mùa này tia UV không quá gắt, chơi ở bờ biển chơi cũng không bị cháy nắng, Trịnh Bảo Châu cảm thấy rất vừa vặn.

Bờ biển có bán trái cây và đồ uống, còn cho thuê ô và ghế nằm, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực nắm tay đi dạo trên bờ cát một lát, chụp ít ảnh, rồi đi thuê cái ô và hai cái ghế nằm, ngồi xuống nghỉ bên bờ biển.

Khúc Trực đi mua đồ uống và trái cây cho cô, Trịnh Bảo Châu ăn miếng xoài, đôi mắt cũng mở to mấy phần: "Ngọt quá, vị xoài đậm thật đấy!"

"Ừ." Khúc Trực cầm đồ uống ngồi xuống cái ghế bên cạnh, "Ở bán địa ăn được xoài chín cây, chắc chắn là ngon ngon xoài chín trên đường vận chuyển rồi."

Trịnh Bảo Châu cực kỳ động tâm: "Hay là chúng ta mua nhà ở thành phố H đi?"

"..... Cũng không phải không được."

"Vậy quyết thế đi, mấy ngày nữa chúng ta đi xem nhà!"

Trong lúc hai người tám chuyện nhà trên bờ cát, ảnh chụp họ đã bị dân mạng up lên Welbo.

"Kinhi! # tình cờ gặp được vợ chồng Trịnh Bảo Châu # Tết Âm Lịch cả nhà tới thành phố H nghỉ phép, sau đó tình cờ gặp Bảo Châu và anh rể ở bờ biển! A a a a Bảo Châu đáng đẹp cực, người thật cảm giác còn đẹp hơn trên TV! Chị ấy và anh rể đi trên bờ cát quá hút mắt, từ đầu em vốn không nhận ra, chỉ thấy là soái ca mỹ nữ, liền nhìn nhiều vài lần! Kết quả càng nhìn càng giống Bảo Châu với anh chồng đẹp trai của chị ý....._(;3" ∟)_"

Ảnh chủ blog đăng không quá rõ, nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp của hai người, bởi vì đăng trên super topic, chả mấy chốc đã có không ít fans thấy. Chu Hiểu Nam nghe đồng sự nói, trước tiên gọi điện cho Trịnh Bảo Châu: "Hai đứa nhanh rời khỏi bãi biển đi! Có fans nhận ra hai người, bây giờ không chừng sẽ có nhiều người ở bãi biển sẽ chạy tới đây!"

"..... Không đến mức chứ?" Trịnh Bảo Châu từ ghế nằm ngồi dậy, nhìn du khách đang tự do dạo chơi bên cạnh, "Bãi biển lớn như vậy, chắc họ đâu biết vị trí cụ thể của bọn em?"

Hơn nữa nếu không phải fans cuồng, hẳn sẽ không đến mức cố ý tìm cô trên bãi biển nhỉ?

"Vì an toàn, vẫn nên đổi địa điểm đi, bọn em đổi cả quần áo nữa!"

"Ồ, vâng." Xe của Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ngừng ở gần đó, cô ôm trái cây và đồ uống, đứng dậy từ bãi cát, "Đồng chí Khúc Trục, hình như chúng ta bị lộ rồi, tổ chức lệnh chúng ta lập tức rời đi!"

"..... Đã rõ." Khúc Trục đem đồ dư lại cầm lên, cùng Trịnh Bảo Châu rút về trên xe. Cửa kính xe đều là một chiều, thật ra lại khá an toàn, Trịnh Bảo Châu để va li trên xe, bên trong có không ít đồ, cô lại lần nữa tìm một bộ

quần áo, cùng Khúc Trúc thay, sau đó lên Weibo xem.

"Thế mà có những fans khác cũng nghỉ lễ ở đây, may chúng ta trốn nhàn." "

Khúc Trúc mặc cái áo sơ mi cô mới lấy ra, cầm di động tra cảnh du lịch:
"Gần đây có một cái bến tàu, chúng ta đến bến tàu xem nhé."

"Okay!" Trịnh Bảo Châu cầm cốc nước lúc này chưa uống xong, sau đó uống hai ngụm, "Anh có thấy kích thích không?"

Khúc Trúc khởi động xe, nghiêng đầu nhìn cô cười khẽ: "Kích thích thật, từ lúc ở bên em, anh thường xuyên cảm thấy mình giống tội phạm truy nã."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khi hai người đến bến tàu, vừa lúc mặt trời bắt đầu lặn. Bến tàu họ tới không phải bến mới xây, không quá đẹp và rộng rãi, lại giữ được không khí những năm 70-80, xứng với chân trời hoàng hôn màu cam, như một bức tranh sơn dầu hoài cổ.

"Đẹp quá! Khúc Trúc anh xem!" Trịnh Bảo Châu kéo tay Khúc Trúc, hào hứng chỉ vào nắng chiều nơi chân trời, "Siêu đẹp phải không!"

"Ừ." Khúc Trúc nắm tay cô chặt hơn, sóng vai cô nhìn những con thuyền nhỏ bỏ neo bên bến cùng hoàng hôn vô tận.

"Cảnh đẹp thật đó, nhân lúc còn hoàng hôn, anh mau chụp ảnh cho em đi!" Trịnh Bảo Châu đưa máy ảnh cho Khúc Trúc. Máy ảnh này bọn họ mới hứng lên mua sau khi quyết định đi hưởng tuần trăng mật, trước kia hai người chưa ai dùng qua máy SLR, Khúc Trúc sau khi mua máy ảnh mới tự nghiên cứu một phen.

Anh học rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hiểu hết toàn bộ công năng, nhưng muốn chụp ảnh đẹp, không chỉ cần biết dùng máy ảnh, mà còn phải có thẩm mỹ. Trước khi đi Trịnh Bảo Châu vẫn luôn lo lắng kỹ thuật trai thẳng của Khúc Trúc, sẽ chụp cô thành con dờ người, sau đó chụp thử mấy tấm.....

Cô tuyên bố Khúc Trục chính là cô nhiếp ảnh gia nhiếp thân ngự dụng của cô!

Bộ quần áo Trịn Bảo Châu mới thay này, vốn có phong cách khá phức cổ phong cách, cùng bối cảnh này lại hợp đến bất ngờ. Khúc Trục giúp cô chụp vài tấm, sắc điệu và kết cấu đều cực kỳ có cảm giác yên đại, Trịn Bảo Châu thích lắm: "Ảnh chụp đẹp thật đấy, ảnh này có cảm giác như cái thời của di nhỏ nhỉ?"

"Ừ." Khúc Trục gạt đầu, phóng to ảnh chụp nhìn chi tiết, "Em trang điểm cũng hợp, chụp thế này càng giống Tô Minh Mỹ."

"Ha ha ha ha muốn share chỗ đạo diễn Cao xem!" Trịn Bảo Châu chấp tay sau lưng, mặt hướng về Khúc Trục cười nói, "Ảnh ta là người đàn ông biết chụp em nhất, ảnh là người thứ hai biết chụp em đó!"

Khúc Trục gỡ máy ảnh, nhẹ nhàng nhướng mày: "Thứ hai? Ảnh không thích cách nói này lắm."

Ảnh đang nói, một trận gió biển thổi qua trước mặt, mái tóc dài của Trịn Bảo Châu theo đó bay bay. Khúc Trục ấn nút chụp ảnh, đem hình ảnh này lưu giữ lại.

Dưới ánh hoàng hôn, Trịn Bảo Châu mặc váy dài nhìn về phía ảnh, tay để sau người, đôi mắt lấp lánh cười đến cong lên, gió biển mang theo làn váy và tóc cô phiêu bồng, uyển chuyển nhẹ nhàng như đang múa.

"Tấm này chụp đẹp quá!" Trịn Bảo Châu xem qua ảnh chụp xong, lại có nhận thức mới về kỹ thuật của Khúc Trục, "Hay là anh tới phòng làm việc của em, làm nháy riêng đi!"

Khúc Trục khẽ nhếch cằm hỏi cô: "Bây giờ còn thấy anh là thứ hai không?"

Trịn Bảo Châu nở nụ cười: "Dạ dạ dạ, anh là người biết chụp em nhất thế giới này!"

Cô nói, còn sót lại hôn lên môi Khúc Trục trên một cái. Khóe miệng Khúc Trục rất cuốc cũng cong lên, anh ôm eo Trịnh Bảo Châu, đem người ôm vào lòng mình, cúi đầu hôn lên môi cô.

Bờ biển có người đàn ghi-ta, cất tiếng hát một giai điệu Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục chưa từng nghe qua, nắng chiếu tà nơi chân từ từ lan ra, hết thấy đều đẹp như mơ.

Bài hát không biết tên ấy đàn hơn phân nửa, Khúc Trục mới thả môi Trịnh Bảo Châu ra. Trịnh Bảo Châu dựa vào người anh, khẽ thở dốc, lồng ngực Khúc Trục ngực cũng hơi nhấp nhô. Hai người lẳng lặng ôm nhau một lát, người đánh đàn lại đổi một bài hát khác.

Trịnh Bảo Châu ngẩng đầu, tò mò nhìn xung quanh mấy lượt, phát hiện bên tàu có không ít người đàn hát, nam nữ già trẻ đều có.

"Chúng ta đi qua xem?" Cô lại lần nữa mang cái kính râm to tổ chảng lên, kéo Khúc Trục nóng lòng muốn xem. Khúc Trục gật đầu, cùng nhau đi về phía trước. Ca sĩ đang đàn hát thấy trước mặt có đôi nam nữ trẻ tuổi đi tới, anh ta đổi dây đàn, bài hát bên tai cũng thay đổi.

Anh ta đàn bài 《Mối tình đầu》 của Tô Minh Mỹ.

Trịnh Bảo Châu kính ngạc che miệng, cô liếc Khúc Trục một cái, cười hỏi người thanh niên trước mặt: "Là cảm thấy tôi trông giống Tô Minh Mỹ sao?"

Thanh niên một bên đàn hát một bên gật đầu, chất giọng độc lạ của anh ta, hát 《Mối tình đầu》 ra một hương vị khác.

Sau khi hát xong, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều vỗ tay cho anh ta, bên cạnh còn có một cô bé không biết hái ở đâu một bông hoa, chạy lên có chút thẹn thùng đem bông hoa nhỏ cắm vào túi áo ngực của chàng thanh niên.

"Phong thổ ở đây khác thành phố A thật đấy." Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục nắm tay đi dạo chung quanh, thường thường có thể gặp được người đàn hát ven đường, "Cảm giác mọi người đều rất là lãng mạn."

"Bên này bầu không khí văn nghệ đúng là nhiều hơn, hoạt động nghiệp dư của mọi người trông rất phong phú."

"Ừ, càng kiên định ý tưởng mua nhà ở đây của em." Trịnh Bảo Châu nghiêng đầu nhìn Khúc Trục, "Về sau chúng ta dưỡng lão ở đây đi!"

Chương 84: Phiên ngoại 9

Buổi tối bãi biển tổ chức tiệc lửa trại, có không ít du khách ca hát khiêu vũ trên bờ cát, nhân tiện nướng BBQ. Trịn Bảo Châu và Khúc Trục cũng thuê một cái giá nướng BBQ, mua chút nguyên liệu nấu ăn xiên que, tìm một chỗ nướng BBQ trên bãi cát.

Lao động nướng thịt chính là Khúc Trục, Trịn Bảo Châu dọn một cái ghế đầu ngồi xuống cạnh anh, cầm cái quạt hương bồ ngồi đó quạt lửa cho anh.

"Được rồi tạm thời không cần quạt, lửa đã đủ lớn."

"Ừm." Trịn Bảo Châu cất quạt đi, duỗi cầm nhìn giá nướng BBQ, "Nướng được chưa?"

"Xiên thịt dê này được rồi, em thử trước đi." Khúc Trục rải chút ớt bột trên xiên thịt dê, đưa cho Trịn Bảo Châu, "Thử đi, cẩn thận nóng."

"Úc!" Con sâu tham ăn của Trịn Bảo Châu đã sớm bị mùi nướng thơm phức gợi lên, cầm xiên thịt dê lung tung thổi hai cái liền đưa vào miệng, "Ồi, nóng quá....."

Cô lại hà hơi mấy cái, cắn nhẩn miếng thịt dê: "Ăn ngon!"

Cô dựng ngón cái với Khúc Trục, ăn hết xiên thịt dê trong tay, lại cầm quả dưa hấu nhỏ đặt bên cạnh, dùng muỗng múc một muỗng dưa dút vào miệng: "Ồ ô ô, quá hạn phức."

Quả thực là thiên đường nhân gian.

"Anh có muốn ăn dưa hấu không? Dưa hấu này ngọt lắm!" Trịn Bảo Châu

dùng thìa múc một miếng dưa hấu nữa, đưa đến bên miệng Khúc Trục, "A —"

Khúc Trục công môi, phối hợp há miệng, nuốt miếng dưa cô đút xuống: "Ừ, đúng là ngọt thật."

"Còn muốn nữa không?"

"Em cứ ăn trước đi."

"Ừm." Trịnh Bảo Châu ôm dưa hấu ngồi về ghế của mình, chờ Khúc Trục nướng BBQ cho ăn.

Cách đó không xa còn vọng tới tiếng múa hát, xem ra mọi người chơi quanh lửa trại rất vui. Có dân thổ cư buổi tối ra xem nào nhitê, còn dắt cả chó nhà nuôi ra đi dạo.

"Gâu gâu!" Một con shiba ngây ngô xa xa ngửi mùi thịt nướng thơm, hớn hở sủa hai tiếng về phía Khúc Trục, còn liên tục vẫy đuôi.

Khúc Trục sượng tay, bột ớt đều vẩy nhiều một ít.

"Gâu gâu gâu!" Con chó kéo chủ, chạy đến trước giá BBQ của Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, nước miếng sắp chảy cả ra.

Khóan nhắc nó chạy tới, Khúc Trục liền nháy tốt ra trốn sau Trịnh Bảo Châu.

"Ha ha ha ha cười chết tôi." Trịnh Bảo Châu ôm dưa hấu, bị phản ứng của Khúc Trục phản ứng chọc cười phở lớ, "Ngơan, không sợ, chỉ là một con shiba tham ăn thôi."

"Gâu gâu." Chú shiba hướng về phía Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục niềm nở vẫy đuôi, đôi mắt to ấy im lặng bày tỏ, chó bé ăn đi!

"Ngại quá, Bán Nh Ngọt khá là tham ăn." Người chủ dắt chú shiba, nói xin lỗi

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực. Trịnh Bảo Châu bỏ dưa hấu xuống, cúi người xoa xoa đầu chó của chú siba: "Em tên Bánh Ngọt à, thảo nào tham ăn thế."

"Gâu!" Con chó cực kỳ ngoan, cõ tay Trịnh Bảo Châu mặc chó cõ xoa.

"A a a đáng yêu quá!" Trịnh Bảo Châu quay đầu lại, nhìn Khúc Trực đang đứng rất xa, "Anh lại đây sờ sờ nó đi, siêu đáng yêu!"

"Cảm ơn, không cần." Khúc Trực viết đầy hai chữ từ chối trên mặt.

Chủ con chó cũng nhận ra ánh sợ chó, có chút không xác định hỏi Trịnh Bảo Châu: "Bạn trai cô sợ chó à?"

"Đúng vậy." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Khi nhỏ bị chó dọa, PTSD."

"À, thế nào."

Chủ con chó vừa gật đầu, liền nghe thấy Khúc Trực căng thẳng sửa đúng anh ta: "Không phải bạn trai, là chồng."

"..... À, ớ ớ, xin lỗi."

"Gâu gâu!" Chú siba còn đang thòm thềm miếng thịt, Trịnh Bảo Châu lúc này mới phát hiện thịt sắp nướng cháy. Cô vội vàng tiến lên thế chỗ Khúc Trực, lật hết mấy xiên thịt lại: "Bánh Ngọt có ăn được cái này không?"

Người chủ nói: "Không được, mọi người khởi lo chó nó, nó chỉ ham ăn thôi."

"Gâu gâu!" con chó không phục quay qua ông chủ nó sửa hai tiếng, dường như đang kể lể người đặt chó nó cái tên Bánh Ngọt còn tham ăn hơn.

"Rồi rồi, đừng quấy rầy người ta nữa, Bánh Ngọt chúng ta đi thôi." Người chủ túm dây, thật vất vả mới kéo được chú chó thềm nướng BBQ đi.

Sau khi họ đi xa, thân thể vẫn cứng đờ của Khúc Trực mới thả lỏng. Trịnh

Bảo Châu nhìn bộ dạng gập đái địch của anh, buồn cười nói: "Trán anh tủa cả mồ hôi lạnh rồi kìa? Không thì anh ngồi ghế kìa nghỉ một lát đi, để em nướng."

"Ừ....." Khúc Trục ngồi vào cái ghế đầu Trịn Bảo Châu vừa ngồi, ăn một miếng dưa hấu cho đỡ sợ.

Vì đồ ăn Khúc Trục đã nướng gần xong, Trịn Bảo Châu cũng không mất nhiều thời gian, liền đặt ra đĩa bung lên bàn.

"Khó trách chú cún vừa rồi thêm đến nhỏ dãi, hương vị ngon quá đi mất!" Trịn Bảo Châu tay trái cầm gà tay phải xiên thịt dê, ăn đến là vui vẻ. Khúc Trục nhìn cô nhin không được cười một tiếng, ngày thường động tí là lo bèo, nhưng đến lúc ăn lại không thấy cô ăn ít.

Hai người ở bãi biển vừa nướng BBQ vừa dạo chơi, gần 12 giờ mới về biệt thự. Trịn Bảo Châu chơi một ngày, mệt bã người, cả Weibo cũng không còn lòng dạ mà đăng, tắm rửa xong liền nằm ra giường lớn ngủ luôn.

Buổi sáng Khúc Trục dậy sớm hơn cô, liền tự mình đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. View biệt thự cực đẹp, ngồi trên quầy bar ăn cơm cũng có thể thấy cảnh biển, anh làm vài phần sandwich, liền nghe thấy Trịn Bảo Châu từ trên lầu xuống dưới.

"Dậy rồi à." Anh đổ ly sữa bò đặt lên quầy bar, nhìn Trịn Bảo Châu mặc áo ngủ xuống dưới, "Ngày hôm qua thấy em ngủ say như chết, còn tưởng em phải ngủ tới giữa trưa mới tỉnh."

"Thế đâu được, hôm nay không phải mình còn muốn học lặn à?" Trịn Bảo Châu ngồi trước quầy bar, thuận tay cầm ly sữa bò Khúc Trục vừa rót cho cô, "Em đặt đồng hồ báo thức đó!"

"Ồ, có tinh thần nhỉ." Khúc Trục đem sandwich đã làm và trái cây đặt lên quầy bar, "Vậy chúng ta ăn sáng xong thì xuất phát."

"Vâng," Trịn Bảo Châu cắn một miếng sandwich, rồi cuộc có thời gian lướt

Weibo một lát, "Em tính đăng ảnh ảnh chụp hôm qua lên Weibo."

"Ừ, em thích là được."

"Hi hi." Trịnh Bảo Châu chọn mấy tấm từ loạt ảnh chụp ở bến tàu, đăng lên Weibo, chỉ viết nhlệp ảnh gia ảnh Khúc, kèm thêm icon đầu chó.

Các fan nhìn thấy Weibo, liền mau mắn vọt tới phần bình luận bắt đầu thổi rầm cầu vòng.

"Bộ ảnh này chụp đẹp quá a a a! Có vibe của thời Tô Minh Mỹ!"

"Ồ ô ô Bảo Châu đẹp rất là chất, ảnh rẻ biết chụp quá [Rơi lệ]"

"Đây là tiền sĩ Khúc chụp thật sao? Tiền sĩ Khúc toàn năng quá!!"

"A a a ngày hôm qua tui cũng đi bến tàu này, cũng chụp ở đó! Bỏn bỏ năm lên tương đương tui gặp được Bảo Châu!"

Ảnh chụp của Trịnh Bảo Châu nhàn nh chóng lên hot search, Chu Hiểu Nam nhìn thấy xong tỏ vẻ rất là vừa lòng, nghệ sĩ hưởng tuần trăng mật còn nhớ công tác chẳng được mấy mông.

Tuy chị biết Trịnh Bảo Châu vốn chỉ định rải cơm tró. :)

Trịnh Bảo Châu đăng Weibo xong cũng không chú ý diễn biến, ăn cơm sáng xong liền cùng Khúc Trục đi lặn. Vì hai người muốn lặn sâu, chó nên trước khi xuống nước còn phải trải qua ba đến năm ngày huấn luyện, thì chúng chỉ lặn. Bọn họ dự định một tháng trăng mật, kể cũng không gấp.

Khi hai người đang tham gia huấn luyện, trên Weibo còn đang share nhau bộ ảnh phong cách cổ điển của Trịnh Bảo Châu. Các minh tinh thời Tô Minh Mỹ, đẹp mỗi người mỗi vẻ, mỗi người đều có sức hút độc đáo riêng, mà nữ minh tinh bây giờ phần lớn chịu ảnh hưởng thẩm mỹ là trắng, trẻ, gầy, vẻ đẹp rất giống nhau.

Ảnh chụp của Trịnh Bảo Châu lại khiến cộng đồng mạng hoài cữu, sôi nổi nhớ lại nữ thần thời bé của mình, bởi vì thảo luận quá nóng, còn khiến một chủ đề "Cái đẹp hẳn phải đa dạng" lên hot search.

Trên mạng thảo luận đến náo nhiệt, Trịnh Bảo Châu cũng không nổi lên, mấy ngày nay cô đều toàn tâm toàn ý học lặn. Vào ngày cô thành công lặn được giấy chứng nhận, trên mạng bỗng có một tài khoản nhiếp ảnh đại V đăng một bộ ảnh ảnh ta chụp khi lữ hành ở thành phố H.

Chủ blog nhiếp ảnh này am hiểu chụp phong cảnh, cho nên bộ ảnh ảnh ta đăng lên gần như đều không có người, trừ bỏ một bức— đó là một bức ảnh hoàng hôn ở bến tàu kiểu cũ, ánh trời chiều nơi chân trời nhuộm một màu cam vàng lên mặt nước biển và những con thuyền nhỏ xưa cũ, trên bờ cát một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng ôm hôn dưới hoàng hôn, tuy không thấy rõ mặt, nhưng ảnh hoàng hôn phác họa ra hình dáng đẹp nhất của họ.

Bộ ảnh này đăng lên liền hấp dẫn không ít người thích nhiếp ảnh, mọi người say sưa bàn luận kết cấu và ánh sáng, khen đại lão kỹ thuật tuyệt vời.

Nhưng thật sự tuyệt là, lúc sau có fans Trịnh Bảo Châu nhận ra bức ảnh ôm hôn kia, vai chính hình như là Trịnh Bảo Châu và anh xã đẹp trai của cô.

"???Bức ảnh bến tàu, hai người ấy có phải Bảo Châu với anh rể không nhỉ?? [Che mặt]"

Đại V này không đu idol, tuy anh ta biết Trịnh Bảo Châu, nhưng lúc chụp ảnh cũng không nhận ra. Anh ta thấy bình luận này, liền trả lời bằng hai icon đờ mờ hỏi: "A, không thể nào? Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy hình ảnh này rất đẹp, liền chụp lại [Che mặt] khéo thế sao?"

Fans lại sang weibo của Trịnh Bảo Châu xác nhận một lần, chứng thực trang phục của nữ chính trong bức ảnh kia, và ảnh Trịnh Bảo Châu đăng lên weibo là cùng bộ!

"A a a a cứu mạng, Bảo Châu với anh rể ngọt quá đi mắt! Đây là một đại lão nhiếp ảnh vô tình chụp được, xác nhận đúng là Bảo Châu với anh rể ó [

Che mặt]"

Cô nàng share ảnh lên super topic của Trịnh Bảo Châu, cũng tag chủ blog nhiếp ảnh, thóa mạ cái phần bình luận của super topic và weibo nhiếp ảnh gia đều bị công hãm.

"Cứu mạng tui đã chết a a a a! Ôm hôn trên bãi biển, phim thần tượng cũng không ngọt đến thế QAQ"

"Hôm đó chế thật sự ở bên tàu này mà! Chế bỏ lỡ một trăm triệu rồi a a a a!"

"Quá đẹp quá đẹp, cảnh đẹp người đẹp, nhưng hai người dạn thật đấy [Đầu chó]"

"Cảm ơn cảm ơn, mì đã cản đường đến tháng thiên rồi! Chính chủ bức từ đồng nhân rồi!"

"Tui là con thuyền kia, tui chứng minh, chính là bọn họ, hôn lâu lắm [Đầu chó]"

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục lặn xong, trở lại thuyền, còn không biết ảnh hai người ôm hôn đã truyền khắp Weibo. Dưới nước quá đẹp, cảm xúc của Trịnh Bảo Châu bây giờ hăng còn chút kích động. Khi họ xuống nước ngoài trừ một huấn luyện viên chuyên nghiệp đi theo, còn có một nhiếp ảnh gia chuyên môn chụp ảnh cho họ.

Những video và ảnh chụp này lúc sau sẽ gửi cho họ, là hồi ức rất quý giá.

"Lặn sâu với lặn thường thật sự hoàn toàn khác nhau." Ngồi trên xe quay về biệt thự, Trịnh Bảo Châu còn say sưa kể lể với Khúc Trục, "Lúc mới đầu em cũng rồi rầm một chút, bây giờ cảm thấy chúng ta quyết định không sai! Mấy ngày nay huấn luyện đáng đồng tiền bát gạo!"

Khúc Trục cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô: "Ừ, hôn nữa có chúng chỉ lặn, về sau chúng ta đi biển nơi khác, cũng có thể lặn sâu được."

"Đúng đúng, lần sau ta ra biển nước ngoài chơi đi!"

"Được, nước ngoài cũng có nhiều đảo nổi tiếng, em có thể nghĩ xem đi cái nào trước."

"Em tra xem." Trịnh Bảo Châu lúc này mới cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua.

Ba tiếng trước, Chu Hiểu Nam gửi cho cô một tin nhắn.

"Mới này, ảnh ôm hôn của em với Khúc Trục bị tuồn ra ngoài.:)"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Không phải, sao họ bị tuồn ảnh kiểu đó ra được! Rõ ràng tối nào họ cũng nhớ kéo kín hết rèm mà, xong mới như vậy như vậy!

Cô lại chọc chọc Chu Hiểu Nam, Chu Hiểu Nam mới gửi ảnh cho cô.

Trịnh Bảo Châu hơi sùng sốt, bức ảnh này đặc điểm quá rõ ràng, không cần phóng to cũng biết là ngày họ ở bên tàu.

Ảnh Chu Hiểu Nam gửi còn mang watermark của chủ blog, Trịnh Bảo Châu theo watermark, mò vào weibo của nhiếp ảnh gia, sau đó biết được đầu đuôi câu chuyện.

Trịnh Bảo Châu: Chụp đẹp đây [Ngón cái]

Chu Hiểu Nam:..... Xin hai bạn sau này ở bên ngoài chú ý hình ảnh nhé [ ]
Đảng và nhân dân đều đang nhìn đây [ ]

Trịnh Bảo Châu: [Xấu hổ]

Trịnh Bảo Châu gửi icon xấu hổ xong, liền gửi ảnh cho Khúc Trục, ảnh là ảnh gốc. Khúc Trục nghe thấy điện thoại kêu, liền cúi đầu nhìn thoáng qua: "Em gửi ảnh gì cho anh đây?"

Trịnh Bảo Châu nói: "Ảnh hìn hít bị tuồn ra ngoài của mình."

Khúc Trục: "....."

Mãi đến khi lái xe an ổn về đến biệt thự, Khúc Trục mới click mở điện thoại nhìn ảnh ôm hôn của họ.

"..... Ừ, chụp được quá, ý cảnh thật đẹp."

"Đúng không, em cũng nói như vậy!" Trịnh Bảo Châu tỏ vẻ an ủi cùng chung ý kiến, nhìn Khúc Trục ở bên cạnh, "Nhiếp ảnh gia này hình như còn đại lão trong giới, đợt này chúng ta được chơi miễn phí rồi!"

Khúc Trục: "....."

"Quay về chúng ta rửa ảnh này ra treo đầu giường được không?"

"Được." Khúc Trục kéo cửa xe, cùng Trịnh Bảo Châu xuống xe, "Nhưng ảnh cười đang ở đây thì em định treo đi đâu?"

"Ừm..... Ảnh cười cũng rất đẹp, nhưng tường phòng ngủ của mình nhiều vậy cơ mà, lại tìm một chỗ treo là được!"

"..... Ừ."

Hai người đêm nay tự mua ít hải sản về nấu ở biệt thự, lúc ăn cơm, bên công ty lặn đã gửi video họ quay hôm nay tới. Video này còn làm rất có tâm, không chỉ có hình ảnh đi lặn hôm nay, còn có ảnh ngoài lề lúc huấn luyện mấy hôm trước, cũng được ghép vào.

"Ha ha hay quá, về sau có thể đưa chỗ con mình xem ha ha ha!" Trịnh Bảo Châu tay bóc hải sản, xem video còn vui vẻ hơn ngày thường xem phim truyền hình. Khúc Trục nghe cô nhắc tới con, khẽ nường đuôi lông mày: "Em đã nghĩ chuyện con cái rồi à?"

Trịnh Bảo Châu nghiêng đầu nhìn anh một cái: "Chẳng lẽ anh không nghĩ sao? Em không tin."

Khúc Trục hơi cong môi, sán lên hôn khẽ môi cô một cái: "Anh đương nhiên có nghĩ, cơ mà anh càng thích quá trình tạo con hơn."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Là cái gì, làm một nhà khoa học có nề nếp, biến thành ông hoàng lái xe như bây giờ?!

Nhưng nhắc tới con cái, Trịnh Bảo Châu nhớ một cái flag mình từng lập.

"Khúc Trục, anh còn nhớ trước kia chúng ta có nói hiện tượng chỉ số thông minh hồi quy không?" Cô lơ lửng nhìn Khúc Trục, ngay cả con tôm tit trong tay cũng không thơm như khi hồi xưa.

Khúc Trục gạt đầu, nhìn cô nói: "Em lúc ấy còn nói hùng hồn lý lẽ, nói IQ của họ nhà anh không chừng đã đạt đỉnh ở thế hệ anh, đời sau của anh sẽ xuất hiện hiện tượng IQ hồi quy, trở nên rất là ngốc nghếch."

"....." Trịnh Bảo Châu nghẹn ngào một chút, "Lúc ấy em đâu có ngờ, đời sau của anh, cũng là đời sau của em."

Cứu mạng, cô thế mà lại rửa chính con mình!

Khúc Trục cười một tiếng, đem hải sản đã bóc xong để vào đĩa của Trịnh Bảo Châu: "Chuyện này vốn là khó nói, sẽ có em bé IQ thế nào, cũng kích thích như mở blind box vậy."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Blind box cô toàn trực tiếp bung cả hàng!

Trịnh Bảo Châu càng lo thêm: "Nếu con của chúng ta thật sự, thật sự..... ngốc thì....."

"Vậy cũng chỉ có thể đánh cuộc phải chịu thua thôi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ngắm Trịnh Bảo Châu cô chưa bao giờ đánh bạc, thế mà lại lật xe ở nơi này??

"Con là mình sinh, có ngọc cũng phải nuôi." Khúc Trúc cười xoa giữa trán Trịnh Bảo Châu, "Em mặt ủ mày ê như vậy, không phải định nếu sinh một đứa ngọc, liền bỏ nó chứ?"

"Đương nhiên không rồi, thế là phạm pháp đây!" Trịnh Bảo Châu kịch liệt phủ nhận, cô chỉ là, chỉ là có hơi muốn khóc thôi.....

Chương 85: Phiên ngoại 10

Những ngày cuối ở thành phố H, Trịnh Bảo Châu ngoài dùng để xem nhà, còn cùng Khúc Trục ngồi du thuyền ra biển một chuyến.

Thành phố H có một hòn đảo tư nhân nhỏ, ngày thường không mở với du khách, chỉ có những người được chủ nhân mời mới có thể lên đảo. Trùng hợp là, chủ hòn đảo này chính là ông chủ công ty bất động sản mà Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục mua nhà.

Cuối tháng bọn họ vừa lúc muốn tổ chức một vũ hội trên đảo, thuận đường mời cả Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục tới chơi.

Du thuyền ra đảo là của chủ đảo phái tới, ngoài Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, trên đó còn có một số khách được mời khác. Những người này phần lớn không phú thái quý, đều đã trải sự đời, cho nên khi biết vợ chồng Trịnh Bảo Châu cũng ở trên du thuyền, cũng không kích động như người thường, dù có tìm họ chụp ảnh chung, cũng giữ lễ phép xã giao cơ bản.

Trịnh Bảo Châu ở chỗ này ngược lại thoải mái, kính râm và mũ rơm cũng lười mang, thoải mái hào phóng hưởng thụ ánh mặt trời trên biển.

"Hôm nay thời tiết đẹp thật." Bọn họ tới thành phố H gần một tháng, cũng từng gặp ngày mưa dầm, không phải mỗi ngày đều thích hợp ra ngoài chơi. Mấy hôm nay thời tiết đều rất đẹp, người được phơi nắng tắm tình cũng sáng lên theo.

"Em bôi kem chống nắng chưa?" Khúc Trục và Trịnh Bảo Châu song song ngồi trên boong tàu, không quên quan tâm chuyện chống nắng của Trịnh Bảo Châu, "Tối hôm qua còn khòic chít chít kêu mình đen hai tông, hôm nay thấy mặt trời còn không phải vẫn chạy ra phơi?"

"..... Hết cách, ánh mặt trời đẹp quá, hơn nữa đã ngồi du thuyền ra biển, đương nhiên muốn ra hưởng thụ gió biển và ánh mặt trời, không thể cứ ru rú trong phòng chứ?" Trịnh Bảo Châu nói năng hùng hồn lý lẽ.

Khúc Trúc cười một tiếng, nhìn cô nói: "Ánh thì không sao, chỉ cần buổi tối em về phòng đừng kêu ca mình đen đi là được."

"....." Ánh hai lần nói đen, Trịnh Bảo Châu nhìn không được hỏi ánh, "Em thật sự đen thế à?"

Rõ ràng mỗi ngày ra ngoài cô đều chống nắng cẩn thận!

Khúc Trúc bị sặc nước trái cây trong miệng, cực kỳ ham sống mà nói: "Trước giờ ánh đâu có nói em đen, đều tự em nói đó chứ."

"VẬY ÁNH VỪA MỚI....."

"Ánh vừa mới nói, toàn là thuật lại lời em nói thôi." Khúc Trúc nghĩ lần sau Trịnh Bảo Châu kêu ca mình phơi nắng đen da, ánh ắt phải dùng di động quay lại cho cô, tránh để nhỡ cái, nồi lại úp lên đầu ánh.

Trịnh Bảo Châu lại không nói đạo lý: "Em mặc kệ, em nói thì được, nhưng ánh thì không!"

"..... Vừa nãy ánh cũng không nói em đen mà?"

Trịnh Bảo Châu trợn mắt: "Ánh lại nói lần nữa kìa!"

"....." Có phải cô cho rằng cô đen không phải do phơi nắng, mà là do bị ánh nói? "Ánh thật sự cảm thấy em trắng, cực trắng, trắng gì mà sáng thế. Ánh nói nhiều trắng như thế, có thể bù những lời khi nãy không?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu như thật: "Có thể, em có cảm giác mình trắng lên thật."

"....." Khúc Trục cười nhẹ một tiếng, giơ tay xoa xoa tóc cô, "Ấu trĩ."

Hai người ăn bữa trưa trên du thuyền, đến chiều du thuyền cập đảo. Đảo nhỏ ngày thường không có mấy người, hôm nay vì có vũ hội, thật ra lại náo nhiệt khác thường.

Sau khi du thuyền cập bờ, liền có lái xe riêng tới đón họ. Vì để tiện cho mọi người cảm nhận phong cảnh trên đảo, chủ đảo còn đặc biệt chuẩn bị xe ngắm cảnh xinh xắn cho họ, muốn thưởng thức phong cảnh có thể ngồi xe ngắm cảnh, nếu muốn về trước nghỉ ngơi, có xe khác đón đưa.

Trịnh Bảo Châu nhìn thấy thảm thực vật nhiệt đới trên đảo, tinh lực dồi dào hẳn lên, lời kéo Khúc Trục lên ngồi xe ngắm cảnh được đặt riêng.

Thực vật trên đảo phong phú, còn có loài chim Trịnh Bảo Châu trước kia chưa thấy bao giờ, nghiễm nhiên là một vườn động thực vật rộng lớn.

"Đã nhìn ra, ông chủ Vương bán nhà ở thành phố H, kiếm được không ít tiền ha."

Khúc Trục nghe mà buồn cười.

Hai người đi dạo một vòng đảo, khi trở lại biệt thự trên đảo trời đã bắt đầu đen. Đêm nay bọn họ sẽ qua đêm trên đảo, đảo chủ chuẩn bị phòng cho từng vị khách, Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục trở về phòng đổi quần áo tham dự vũ hội xong, bèn nắm tay xuống lầu một.

Toàn bộ phòng khách lầu một cùng bãi cỏ bên ngoài đều dùng làm nơi tổ chức vũ hội đêm nay, trang trí cực kỳ xinh đẹp. Trên bãi cỏ có BBQ, cũng có buffet cơm Tây, đồ ăn đồ uống không ít. Trịnh Bảo Châu buổi tối ăn không ít, còn uống hai ly champagne. Khúc Trục vẫn luôn đi theo cạnh cô, cũng không cần cô uống rượu, chỉ dặn cô uống ít một chút.

Trịnh Bảo Châu vẫn cho rằng tầm lượng của mình cực tốt, chỉ dễ uống say quây phá trước mặt Khúc Trục thôi. Nhưng chuyện này đâu thể trách cô, chẳng lẽ không phải trách Khúc Trục sao?

Thế nhưng cuối cùng bị quản chế uống rượu lại là cô, cuộc đời thật không công bằng.:

"Phốc, khụ khụ." Trịnh Bảo Châu đang ăn hải sản, bỗng cảm giác dạ dày có chút khó chịu, che miệng rồi chạy về phía nhà vệ sinh. Khúc Trục vội vàng đuổi theo cô, đứng trước bồn rửa giúp cô vỗ nhẹ sau lưng: "Sao vậy? Khó chịu ở đâu?"

"Em cũng không biết, bỗng thấy hơi buồn nôn." Trịnh Bảo Châu nói, lại hướng vào bồn rửa nôn khan hai tiếng.

Bà Vương nghe nói Trịnh Bảo Châu không thoải mái, vội vã tới xem, Trịnh Bảo Châu dùng nước sạch súc miệng, đôi mắt cũng hơi đỏ lên vì vừa rồi nôn khan. Bà Vương thấy cô như vậy, quan tâm hỏi: "Cô Trịnh, cô thấy thế nào rồi?"

Trịnh Bảo Châu vui Khúc Trục, mỉm cười với bà Vương: "Không việc gì, có lẽ mấy bữa nay ăn linh tinh quá, đau bụng."

Sớm biết thế cô nên nghe lời Khúc Trục, ăn linh tinh ít thôi.

Bà Vương quan sát cô và Khúc Trục từ đầu xuống chân, đưa ra một giả thiết khác: "Chắc cô không có thai chứ?"

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều sùng sốt.

Tuy bọn họ bình thường mỗi lần thể dục đều có bảo hộ, nhưng hình như nó cũng không tránh thai trăm phần trăm .....

Sẽ không mang thai thật chứ??

Sắc mặt Khúc Trục còn căng hơn lúc này mấy phần, nếu Trịnh Bảo Châu có thai thật, bọn họ chắc chắn phải lập tức kết thúc tuần trăng mật quay lại thành phố A..... Từ từ, có thai có được đi máy bay không nhỉ?

"Thế này đi, tôi kêu bác sĩ trên đảo kiểm tra cho cô trước nhé." Bà Vương kêu quản gia đi thông báo với bác sĩ, Trịn Bảo Châu cũng không tiếp tục ở lại dưới lầu, bị Khúc Trục cản thận đở về phòng.

Trước khi bác sĩ tới, cô hầu của biệt thự đi lên đưa cho Trịn Bảo Châu một hộp que thử, Trịn Bảo Châu không thể không cảm thán đồ chuẩn bị trên đảo đúng là đầy đủ hết.

"Em..... Đi thử xem?" Trịn Bảo Châu chần chừ nói với Khúc Trục.

Sắc mặt Khúc Trục vẫn hơi căng thẳng, anh gật đầu, bảo Trịn Bảo Châu: "Nhưng que thử cũng không chuẩn trăm phần trăm, vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra một lần mới bảo đảm."

"Ừm, chính là trước..... chuẩn bị tâm lý." Trịn Bảo Châu nói, cầm que thử vào phòng vệ sinh.

Cô lần đầu dùng thử này, cũng may bản hướng dẫn sử dụng viết rất tỉ mỉ, viết rõ phương pháp sử dụng và kết quả thử nghiệm. Trịn Bảo Châu dựa theo bản hướng dẫn làm xong, nóng lòng chờ kết quả.

Khúc Trục ở bên ngoài chờ còn sốt ruột hơn cô, Trịn Bảo Châu nếu vẫn không ra, anh còn chuẩn bị đi vào tìm cô.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Trịn Bảo Châu dẫm dép lê từ bên trong đi ra.

Khúc Trục thấy cô ra, vội đi tới: "Thế nào?"

Trịn Bảo Châu không thể nói là vui hay là tiếc, nói: "Không có thai, chắc là em ăn hỏng bụng....."

"..... Ừ." Kết quả này mới là bình thường nhất. Khúc Trục cũng nhẹ thở ra, còn chưa nói lời nào, Trịn Bảo Châu đã mở miệng: "Em thấy nhé, anh thở phào một cái! Có phải anh không hy vọng em có thai!"

Khúc Trúc: "....."

Quả thực khó phòng bị mà.

"Anh là không hy vọng em có thai vào lúc này." Anh kéo Trịnh Bảo Châu vào ngực, hôn lên trán cô một cái, "Hiện tại rõ ràng không phải thời điểm tốt, anh sợ em sẽ xảy ra chuyện."

"..... Hừ, đàn ông, anh toàn nói điều thôi."

Hai người đang nói, đội chữa bệnh mà bà Vương tìm cũng tới, khi Trịnh Bảo Châu thấy hàng bác sĩ hộ lý nối đuôi nhau vào, cũng phát hoảng với bộ sậu này..... Nay, khách khứa bên ngoài sẽ không cho cô bị bệnh nặng chứ? Ngày mai từ khóa "Trịnh Bảo Châu mắc bệnh nan y" sẽ không lên hot search chứ?

Điều kiện chữa bệnh trên đảo hữu hạn, bác sĩ cũng chỉ có thể giúp Trịnh Bảo Châu kiểm tra đơn giản, nhưng cũng may..... Những phương pháp đó cũng đủ chặn ra Trịnh Bảo Châu bị viêm dạ dày cấp tính.:)

"Truyền dịch xong uống tiếp thuốc hai ngày, là không có vấn đề gì." Hộ lý giúp Trịnh Bảo Châu treo túi truyền dịch lên, dặn cô và Khúc Trúc, "Mấy ngày nay nhớ phải ăn thanh đạm một chút, không được ăn đồ sống, lạnh, cay, hải sản trái cây cũng đừng ăn."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Bỗng nhiên mất hết ý nghĩa ở lại thành phố H.

"Vâng, phiền cô." Khúc Trúc nói một tiếng với hộ lý, rồi tiễn cô ấy ra ngoài. Anh đổ ly nước ấm cho Trịnh Bảo Châu, ngồi xuống bên cạnh cô: "Hiện tại thấy thế nào? Còn đau không?"

Trịnh Bảo Châu lắc đầu: "Truyền dịch cái thấy đỡ hơn nhiều, chỉ thấy mất đi ý nghĩa cuộc đời thôi....."

Khúc Trúc thấy cô truyền dịch rồi còn nhớ cái ăn, bắt đặc dĩ công môi: "Đã

như này rồi còn muốn ăn, độ này em ăn thủng uồng vại mới thành ra thế này đó."

Trịnh Bảo Châu phồng má, không phục liếc anh: "Rõ ràng chúng ta ăn giống y xì nhau, sao anh lại không bị gì?"

Khúc Trục nói: "Anh không ăn mất điều độ như em, nhắc em hai câu em còn trừng anh, chuẩn rồi, hết như bây giờ đây này."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô bĩu môi, dựa vào gối đầu nói: "Thôi, coi như là thanh lọc dạ dày trước khi về thành phố A, nói không chừng còn gầy được hai cân."

"Em nghĩ thoáng thật đấy." Khúc Trục cười một tiếng, giúp cô đắp chăn lên, "Về sau đừng giống trẻ con nữa, đừng đồ ăn ngon là ăn liên tục, cuối cùng còn không phải mình chịu tội?"

Trịnh Bảo Châu héo hắt uồng miếng nước, rồi trả cốc cho Khúc Trục: "Anh nói xem, nếu hôm nay em có thai thật thì làm sao?"

"Còn làm sao được nữa?" Khúc Trục để cốc lên tủ đầu giường, ngồi xuống cạnh cô lần nữa, "Đương nhiên là về ngay thành phố A làm kiểm tra, sau đó ngồi yên trong nhà, mang thai giai đoạn đầu thai nhi vẫn chưa ổn định, cần đặc biệt cẩn thận."

"Ồa." Trịnh Bảo Châu cười nhìn anh, "Không có lẽ lúc này, tiền sĩ Khúc đã nghĩ cả tên con chúng ta đó chứ?"

"....." Cái đó thì không. Anh khe khẽ thở dài, nắm tay Trịnh Bảo Châu: "Trong đầu anh toàn là em, nào còn có rảnh nghĩ thứ khác?"

"..... Anh phạm quy nha, ỷ vào em đang truyền dịch, không thể làm gì anh?"

Khúc Trục thoáng cong môi, nhướn lông mày: "Đúng vậy, bây giờ em nói chuyện cũng còn lơ lửng, cứ nằm yên thì hơn."

Trịnh Bảo Châu vỗ vỗ chỗ trống cạnh mình: "Anh lại đây nằm với em."

Khúc Trúc cười một tiếng, lòng bàn tay nhẹ vuốt ve trên mu bàn tay cô: "Ng Sloan, đừng nghịch nữa, nghỉ đi. Anh ở đây canh em, đợi lát nữa hộ lý còn phải vào thay túi truyền dịch."

"Vâng," Trịnh Bảo Châu bị viêm dạ dày tra tấn một hồi, cũng hơi mệt thật, "Em ngủ trước đây."

"Ừ." Khúc Trúc gạt đầu, nhìn cô từ từ nhắm mắt lại.

Hôm sau trên đảo vẫn còn có hoạt động, nhưng Trịnh Bảo Châu dạ dày không ổn, cũng không thể ăn gì cả, dứt khoát không xuống. Khi về Khúc Trúc không cho cô hóng gió biển, ở lì trong du thuyền, chỉ có thể chơi trò chơi cho hết thời gian.

Chăm ba ngày, Trịnh Bảo Châu rớt cuộc đỡ hơn một tí, lại bắt đầu ngo ngoe định bụng ăn một bữa tiệc lớn trước khi đi.

Nhưng Khúc Trúc thiết diện vô tư bác bỏ đề nghị của cô, mặc cho cô làm nũng bán manh thế nào cũng không được.

Tuy rằng không ăn được bữa tiệc lớn, nhưng trước khi rời khỏi thành phố H, hai người mua rất nhiều đặc sản, ăn uống dùng có cả, toàn bộ gửi bưu điện về thành phố A.

Trịnh Bảo Châu còn mua quà cho tất cả đồng bọn ở phòng làm việc, trực tiếp gửi đến phòng làm việc, mỗi một phần quà đều viết tên. Ngoài đó ra, cô còn chuẩn bị quà cho nhân viên nhà ăn và khách sạn, Khúc Trúc nhìn cũng không thể không khen một câu bà chủ tuyệt nhất quà đất.

Hưởng tuần trăng mật xong, Trịnh Bảo Châu trở về vừa kịp thời gian tuyên truyền cho phim điện ảnh 《 Nghe tiếng khởi lửa nhân gian 》 .

Phim đã hoàn tất khâu chế tác hậu kỳ, dự tính ra mắt ngày 1 tháng 5, sau

Thời nhà sản xuất công bố poster đã được rất nhiều sự chú ý. Trịnh Bảo Châu làm diễn viên chính duy nhất trong phim, roadshow nào của nhà sản xuất cô cũng đi, vai phụ có tiếng như Trương Văn Thắng, cũng chỉ xuất hiện ở một số roadshow đặc biệt. Bởi vì đội hình diễn viên xa hoa, Trịnh Bảo Châu đương nhiên lại bị anti-fan xía xối một trận, nói một diễn viên mới ra mắt không bao lâu như cô, đã khiến nhiều tai to mặt lớn làm vai phụ cho mình, hậu trường đúng là cứng.

Ngay sau đó Trương Văn Thắng đã đăng một bài Weibo, khen Trịnh Bảo Châu diễn xuất tốt lại chuyên nghiệp, tương lai đầy triển vọng.

Lại là một ngày fans nhìn cũng phải đau họ antifans.

"May mắn trước khi em đi gây được hai cân nhờ viêm dạ dày, bằng không có lẽ giờ em đã bị anti-fan hắc đến chết." Trịnh Bảo Châu khoa trương kể với Khúc Trục, cứ như là sống sót sau tai nạn, "Em chỉ đen có chút đỉnh, bọn họ đã có thể nói nhiều như vậy, em không thể hiểu nổi, em đen được bằng anti-fan chắc?"

Khúc Trục: "....."

"Em hiện giờ vẫn không có đen, hơn nữa chỉ coi trắng mới là đẹp, vẫn là thắm mỹ không lành mạnh." Khúc Trục mở lời, "Hai hôm nay chạy tuyên truyền ở ngoài, không mệt sao? Còn để ý những người đó làm gì? Có thời gian đó không bằng quan tâm chồng em hơn đi."

Trịnh Bảo Châu bị anh nói đến bật cười, đi tới ôm lấy eo anh đánh giá mấy lượt: "Ờ? Vậy để em tử tế quan tâm chồng em cái nào. Ừm..... Mấy ngày không gặp, hình như lại đẹp trai hơn thì phải."

Khúc Trục giữ gáy cô hôn cô một lúc, rồi khẽ buông cô ra, thở dốc hỏi cô: "Vậy không biết cô Trịnh Bảo Châu tin quan tâm chồng mình thế nào đây?"

Trịnh Bảo Châu đỏ mặt, ngửa đầu nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt: "Anh hy vọng em quan tâm như thế nào? Giống như vừa nãy có được không?"

"Còn chưa đủ." Khúc Trúc nói, lại lần nữa hôn lên môi Trịnh Bảo Châu.

Tháng 5, 《 Nghe tiếng khóc lửa nhân gian 》 đúng hạn ra rạp, ngày chiếu đầu tiên phòng vé đã đột phá ba trăm triệu tệ. Đề tài này có thể đạt kết quả phòng vé như vậy có thể nói là thành tích không tồi, khi đoàn phim liên tục chiêm poster phòng vé, anti-fan chưa loét kêu rằng đó toàn là công của các vai phụ nổi tiếng, bọn họ vốn đã có lực kêu gọi phòng vé rồi.

Đợt này là Trịnh Bảo Châu nằm thắng,

Theo lượng người xem ngày một nhiều, tiếng tăm của phim cũng liên tục tăng lên. Đề tài của phim tuy rằng tương đối hiện thực, nhưng cốt truyện sắp xếp rất khá, hình ảnh cũng cực kỳ tinh mỹ, so với phim thương mại cũng không kém cạnh chút nào.

Càng khiến người xem bàn tán say sưa, là các kỹ thuật diễn xuất tinh vi của diễn viên. Phạm là người có mắt, đều nhìn thấy được Trịnh Bảo Châu ở trong đó cũng hiện diễn xuất level sách giáo khoa, mặc cho đối diễn với cô đều là diễn viên nổi tiếng, trong đó không thiếu ảnh đế ảnh hậu, nhưng cô hoàn toàn có thể tiếp diễn với họ.

Cô khắc họa diễn viên múa bị sâu sắc đến mức khi xem bạn thậm chí sẽ hoài nghi, cô thật sự không nhìn thấy,

"Truyện cười hôm nay, Trịnh Bảo Châu vì diễn người mù, thật sự mất thị lực. [Buồn cười]"

"Là người ai cũng hiểu, mù không phải nhân vật trong phim, mà là anti-fan của Bảo Châu [đầu chó]"

"Kỳ thật có một cách có thể trị chúng điên của anti-fan, chuyển fan ngay và luôn đi [Đầu chó]"

"Lúc xem khóc rất nhiều lần [Rơi lệ] Bảo Châu thể hiện sự yếu đuối rồi lại kiên cường của nhân vật cực tốt [Rơi lệ] anti-fan không có tìm à [Rơi lệ]"

"Tôi, mãi yêu! Trịnh Bảo Châu!!"

Chương 86: Phiên ngoại 11

Sự thật chứng minh, chỉ cần anti-fan muốn hắc bạn, bọn họ có một vạn lý do để hắc bạn.

Nơi Trịnh Bảo Châu nằm thẳng phòng bán vé bị vỡ mặt xong, liền chế Trịnh Bảo Châu phơi nắng đen, kết quả đây "Cái đẹp hẳn phải đa dạng" lên thành hot search, nhưng anti-fan sẽ không dễ bị đánh bại như vậy! Bọn họ nhanh chóng phát hiện một điểm mù mới!

"Trịnh Bảo Châu tách khỏi Cao Bác Vân thì chẳng là gì [Ăn dưa]"

"Fandom nhà nào đó ghê gớm thật, công lao của đạo diễn đều tính cho chính chủ nhà mấy người hết [Đầu chó]"

"Đạo diễn Cao đúng là biết quay, Trịnh Bảo Châu một khi rời khỏi ống kính của đạo diễn Cao, nhìn nó cần cần ngay."

Trịnh Bảo Châu: ".....?"

Còn chơi kiểu này được??

"Bọn họ thậm chí còn spam đề tài 'thoát khỏi vòng an toàn?'" Trịnh Bảo Châu trợn mắt há hốc mồm, "Em thấy nên để bọn họ thoát khỏi vòng an toàn trước đi! Đổi người khác hắc họ cái?"

"Bình tĩnh." Chu Hiểu Nam pha một tách cà phê cho mình, đến ghé làm việc của chị ngồi xuống, "Người ta đã muốn hắc thì em chỉ hít thở thôi cũng bị nói xấu, bộ phận PR sẽ theo dõi."

Trịnh Bảo Châu ngồi đối diện chị lướt Weibo, hận không thể tự mở một trăm

acc clone lên va với đám anti-fan: "Chúc mừng đạo diễn Tiểu Cao, trong miệng anti-fan anh đã thực hiện được giấc mơ đạo diễn quốc tế rồi đây."

Rõ ràng lúc Cao Bác Vân tìm cô đóng phim, chính anh cũng là một người mới không tên tuổi, khi trước đám anti-fan này hắt cô, còn mắng cả Cao Bác Vân! Giờ lại khen anh lên tít tận mây xanh!

"Không được em phải share cho Cao Bác Vân, cho anh ta phỏng mũi." Trịnh Bảo Châu xoát xoát xoát chụp mấy bức ảnh, gửi hết cho Cao Bác Vân.

Chú Hiểu Nam lục lọi trên bàn làm việc, tìm được một kịch bản mới vừa đưa đến, đưa cho Trịnh Bảo Châu: "Ở đây có một kịch bản, chị đã xem qua, chất lượng cũng không tệ."

Từ sau khi Trịnh Bảo Châu nổi lên, đoàn làm phim gửi kịch bản cho cô cực kỳ nhiều, chất lượng cũng so le không đều, Chú Hiểu Nam vì giúp cô tiết kiệm thời gian, đều sẽ lọc trước một lần.

Trịnh Bảo Châu cầm lấy nhìn, trên cột đạo diễn | viết "Lưu Niên".

"Lưu Niên? Bộ 《Thâm Ái》 khi trước có phải là anh ta quay không?" Trịnh Bảo Châu hỏi.

"Đúng vậy." Chú Hiểu Nam gật đầu, "Bộ ấy chị đã xem rồi, quay rất là thoải mái, anh ta rất am hiểu dùng ngôn ngữ màn ảnh tươi sáng để kể về các vụ án huyền bí, thật sự có phong cách cá nhân."

"Đúng đúng, em cũng xem mấy tập, cơ mà lúc ấy bận quá chưa kịp cài xong. Em còn nhớ phối nhạc cũng rất là dễ nghe."

"Phải, bộ lần này cũng cùng đội chế tác đó, anh ta thấy nữ chính cực kỳ hợp với em, còn tìm chị tâm sự một lúc lâu, hy vọng em nhất định phải diễn." Chú Hiểu Nam nói, đẩy wechat của Lưu Niên cho Trịnh Bảo Châu, "Em xem kịch bản trước đi, nếu thấy hợp có thể add anh ta tâm sự."

"Ờ ờ." Trịnh Bảo Châu khẽ gật đầu, "Đây là cái biên từ tiểu thuyết của Hạo Hạo

Tâm ạ?"

"Đúng vậy, vẫn là xuất phẩm của Hoàn Vũ." Chu Hiểu Nam nói, "Mấy năm nay Hoàn Vũ quay không ít tác phẩm của Hạng Tâm, nhưng phần lớn đều là điện ảnh, này hẳn là bộ đầu tiên chuyển thể thành phim truyền hình. Nhưng số tập cũng không nhiều, kế hoạch là 17 tập."

"Em cảm thấy cũng không tồi, về em mua nguyên tác đọc thử xem." Trịnh Bảo Châu cất kịch bản đi, tính về nhà ngâm cứu, "Em đi trước nhé."

"Ừ." Chu Hiểu Nam bung cà phê uống một ngụm, "Thể này không khéo sao, lại có thể và mặt anti-fan lần nữa."

Có đôi khi chị phải hoài nghi anti-fan của Trịnh Bảo Châu có phải đã thấp được kỹ năng nghịch ngôn linh gì đó không.

"Còn chưa chắc mà, em chưa từng hợp tác với đạo diễn Lưu bao giờ, không biết anh ta sẽ quay thế nào." Trịnh Bảo Châu nói, xách túi đi ra phía cửa, "Tóm lại trước xem kỹ rồi nói, đi đây bái bai!"

Ở trên đường cô liền tò mò đọc kịch bản, có nguyên tác của Hạng Tâm làm nền, cốt truyện vẫn là bảo đảm, hơn nữa Hạng Tâm luôn rất dễ bụng với việc cải biên truyện của mình, biên kịch đều tự ra tay, sẽ không xuất hiện tình huống sửa tùm lum tùm la.

Trịnh Bảo Châu lật kịch bản một lát, lại tìm 《Thâm Ái》 để xem, phong cách cá nhân của Lưu Niên đúng là rất mạnh, đây là ưu điểm, nhưng cũng là tai họa ngầm, tự như diễn viên và phong cách của anh ta không hòa hợp, kết quả quay ra có thể sẽ trông không hợp nhau.

Nhưng những chi tiết cụ thể này, còn cần cô và đạo diễn tâm sự mới biết được. Cô add wechat của Lưu Niên WeChat, gửi tin nhắn chào hỏi anh.

Lưu Niên trả lời cô rất nhanh: "Chào cô Trịnh, kịch bản của chúng tôi cô đã xem rồi à?"

Trịnh Bảo Châu: Đúng vậy, tôi thấy khá hứng thú, cho nên muốn tâm sự kỹ hơn với ngài.

Lưu Niên: Tốt quá, lúc trước tôi vừa đọc nhân vật này, tôi đã cảm thấy đáng về của cô ấy chính là cô.

Lưu Niên: Tôi biết bây giờ trong tay cô chắc chắn có rất nhiều lựa chọn, nhưng tôi luôn cho rằng, diễn viên không bao giờ chọn nhân vật, mà là bản thân nhân vật sẽ chọn diễn viên.

Lưu Niên: Mỗi nhân vật đều có diễn viên phù hợp với nó nhất, tựa như trong truyện huyền huyền bình khí chọn chủ nhân vậy, chúng nó sẽ triệu hoán chủ nhân của mình.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Thực xin lỗi, trước kia cô không biết đạo diễn Lưu té ra lại có linh hồn trung nhị(*) thế này.

(*)Chuunibyō (中二病: trung nhị bệnh) một từ lóng xuất phát từ Nhật bản, mang nghĩa chỉ những người thường xuyên pha lẫn thế giới ảo và thế giới thật với nhau, tự xem mình như người đặc biệt, có siêu năng lực. Ngoài ra chúng còn mang nghĩa những người tin rằng có thể làm được nhưng thực tế lại không.

Tuy rằng miêu tả vậy nghe có hơi trung nhị, nhưng Trịnh Bảo Châu vẫn có thể lý giải ý anh muốn biểu đạt.

Trịnh Bảo Châu: Tôi hiểu ý anh, diễn viên và nhân vật vốn chính là thành tựu lẫn nhau mà [Đáng yêu]

Lưu Niên trực tiếp hẹn Trịnh Bảo Châu gặp mặt nói chuyện, còn đặc biệt mời cả thầy Hạo Tâm tác giả nguyên tác. Trịnh Bảo Châu nghe nói Hạo Tâm cũng tới, còn mua hẳn một quyển sách mang đi, để anh ký tên cho mình.

Hôm đó ba người nói chuyện rất ấn ý, đương trường chốt ý định hợp tác.

Kịch bản đã xong hết bản thảo, nhưng Hạnh Tâm và hai biên kịch hợp tác khác còn đang tiếp tục mài giũa, muốn mài giũa kịch bản đến độ vừa lòng nhất, giai đoạn trừ bị ban đầu của đoàn phim cũng hoàn thành hơn phân nửa, trước mắt tạm đặt thời gian khai máy vào cuối tháng sáu.

Trịnh Bảo Châu nhận kịch bản mới cái là không thích làm những việc khác, cho nên hai tháng sau đó, ngoại trừ những công tác đã định ra lúc trước, cô từ chối tất cả những việc khác, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho nhân vật mới.

Hai tháng này 《 Nghe tiếng khởi lửa nhân gian 》 cũng vẫn đang chiếu, phòng bán vé đã tiếp cận 5 tỷ. Các rạp chiếu phim lớn đều kéo dài thời gian chiếu phim, đột phá mốc 5 tỷ chỉ là vấn đề thời gian.

Bộ điện ảnh đầu tay của Cao Bác Vân đã lấy được thành tích phòng vé không tầm thường như vậy, làm danh tiếng trong giới của anh lập tức vang dội, về sau đi đến đâu, rớt cuộc cũng không cần đội cái danh "con trai Cao Thiên Minh" nữa rồi.

Ảnh hưởng của phim điện ảnh đối với Trịnh Bảo Châu cũng như vậy, tuy bây giờ cô còn chưa đạt được giải thưởng nào, nhưng có 5 tỷ phòng vé nơi tay, đã là điều nhiều diễn viên muốn mà không được.

Nở mày nở mặt nhất chính là những fans một đường theo bước Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu dựa vào nhan sắc đột nhiên nổi lên, thời gian đó ai cũng có thể chạy tới trước mặt họ dè bida một câu, Trịnh Bảo Châu không có tác phẩm, nhưng hiện tại không ai còn dám nói thế nữa.

Khó được chính là, đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, Trịnh Bảo Châu vẫn giữ tâm thái bình thường, lại kín tiếng vào đoàn.

Bởi vì độ dài khá ngắn, đoàn làm phim tổng cộng chỉ quay bảy mấy ngày là đóng máy.

Trịnh Bảo Châu lại kịp mừng sinh nhật Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu vốn đã lên kế hoạch rất hoàn hảo, đầy tự tin sẽ cho Khúc

Trục một sinh nhật bất ngờ, kết quả còn chưa bố trí xong bất ngờ, cô cảm giác hình như bệnh viêm dạ dày lại tái phát.

Từ lần trước ở thành phố H ăn hỏng bụng, bị viêm dạ dày cấp tính, Trịnh Bảo Châu liền cảm giác dạ dày mình yếu đi, không thể ăn ào ào như trước nữa.

Chẳng lẽ bữa tiệc đồng máy hai ngày trước cô lại ăn nhiều đồ kích thích sao?

Khúc Trục lúc này đang đi làm, cô cũng không gọi điện cho anh, kêu trợ lý tới đón mình. Đi bệnh viện kiểm tra các thứ một lần, bác sĩ bảo rằng cô có thai.

Trịnh Bảo Châu: "....."

?

Đọc đường về nhà, cô cứ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm báo cáo kiểm tra. Trợ lý ngồi phía trước lái xe cho cô, cũng không dám nói bừa.

Lúc ở bệnh viện, toàn bộ hành trình cô nàng đều ở bên Trịnh Bảo Châu, đương nhiên biết cô mang thai. Nhưng mà, bầu không khí áp lực như này là sao?

Chẳng lẽ cô Bảo Châu không muốn mang thai à?

Ngẫm lại cũng phải, hiện giờ sự nghiệp của cô như mặt trời ban trưa, mang thai sinh con khẳng định sẽ bị chậm trễ.

Nhưng cô Bảo Châu đã nhận phim là thường từ chối hết những việc khác, một năm cũng ước chừng một bộ phim..... Như vậy xem ra, hình như cũng không chậm trễ bao lắm?

Chẳng lẽ cô Khúc mắc tình cảm với anh Khúc?

Trợ lý hít hà một hơi, không thể nào không thể nào, chẳng có lẽ hồn nhân của cô Bảo Châu xuất hiện vấn đề!

Rõ ràng lần trước anh Khúc tới đoàn phim thăm ban, hai người còn nhào nhào dính dính cơ mà!

Trợ lý cũng im lặng cả một đường, chẳng qua trong đầu cô nàng đã diễn mộ lượt các loại drama rồi. Tới tầng hầm để xe, trợ lý dừng xe, cuối cùng cũng lên tiếng gọi Trịnh Bảo Châu một câu: "Cô Bảo Châu, tới rồi."

"À..... Ờ." Trịnh Bảo Châu lấy lại tinh thần, cầm báo cáo cùng túi xách lên lầu.

Cô đi bệnh viện mất thời gian như vậy, Khúc Trực cũng đến giờ tan tầm. Cơ quan biết hôm nay anh sinh nhật, đặc cách cho anh về sớm một chút.

Khi anh mở cửa nhà, Trịnh Bảo Châu đang ngồi trên sofa, trong tay cầm tờ đơn gì đó xuất thần. Trong phòng được trang trí một nửa, hiển nhiên vẫn chưa hoàn thành, Khúc Trực tuy thấy hơi kỳ, nhưng bây giờ cũng không rảnh lo này đó: "Bảo Châu, em làm sao thế?"

Trịnh Bảo Châu nghe tiếng anh, theo bản năng giấu báo cáo trong tay ra sau, nhìn người đang bước tới: "Anh về rồi à?"

"Ừ." Khúc Trực ngồi xuống cạnh cô, cũng không vội xem cô giấu cái gì, "Em thấy không khỏe à?"

Trịnh Bảo Châu nhìn anh gật đầu: "Buổi chiều vốn em đang trang trí sinh nhật, nhưng đột nhiên hơi khó chịu, liền đi bệnh viện kiểm tra một chút."

Khúc Trực nghe xong bèn cau mày: "Bác sĩ nói thế nào?"

Trịnh Bảo Châu giật giật khóe miệng, nhìn anh nói: "Anh phải chuẩn bị tâm lý nhé."

"....." Khúc Trực mím môi, nắm lấy bàn tay đặt trên đầu gối của cô, "Rốt cuộc là bị sao?"

Trịnh Bảo Châu hít sâu một hơi, đem báo cáo kiểm tra nhét vào ngực anh:
"Em có thai! Vui không, bất ngờ không!"

Khúc Trục: "....."

Đầu tiên anh ngó ra một cái, sau đó nhẹ nhàng thở ra, mới cầm tờ báo cáo Trịnh Bảo Châu nhét tới, Trịnh Bảo Châu lại nói: "Lần trước lúc em báo anh em không có thai, anh cũng thở phào một cái! Lần này em mang thai, anh cũng thở phào một cái! Anh làm sao đây!"

"....." Khúc Trục nhìn cô cười khẽ một tiếng, nhéo mặt cô, "Lần này anh thở phào, là vì em không sao, vừa rồi làm anh sợ muốn chết."

Trịnh Bảo Châu chỉ vào báo cáo nói: "Có thai mà sao lại kêu là không sao? Em lúc này cả đường đều nghĩ, chúng ta rốt cuộc làm sao mà có?"

Rõ ràng có làm báo hộ hết mà!

"..... Ừm, có thể là lần trước ở đoàn phim." Khúc Trục hờ nhẹ một tiếng.

Trịnh Bảo Châu bị anh nhắc như vậy, cũng nhớ tới, hình như có lần gặp quá, liền..... Ừm.

"..... Lợi hại vậy sao, một lần là trúng?"

Khúc Trục cũng không ngờ: "Có lẽ đây là duyên phận."

"....." Trịnh Bảo Châu khở mắt, "Làm sao bây giờ! Trong kế hoạch của em, chúng ta hẳn sẽ chuẩn bị thật tốt, sau đó nghênh đón blind box này! Làm chuẩn bị đầy đủ, xác suất mở ra blind box IQ cao sẽ nhiều hơn đúng không? Như bây giờ, có phải đại biểu....."

"Rồi, em không cần lo lắng này đó có không." Khúc Trục nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn lên môi cô một cái, "Không liên quan gì đâu, hơn nữa cho dù con không thông minh, cũng không có việc gì, trên đời này nhiều nhất là người

thường. Quan trọng là, cha mẹ phải học được cách chấp nhận con mình chỉ là người thường."

"....." Trịnh Bảo Châu khẽ mím môi, cô biết Khúc Trục nói không sai, cha mẹ khẳng định sẽ kỳ vọng vào con, đặc biệt là cha mẹ giới giang, sẽ càng kỳ vọng vào con cái. Nhưng sự thật là, con của họ đại đa số là đều kém hơn họ.

Cần điều chỉnh tâm thái chính là cha mẹ.

Nhưng mà, điều cô lo lắng không phải cái đó! Cô lo lắng chính là bị cô độc miệt, con cô sẽ không bị IQ hồi quy, biến thành đứa ngốc nhất nhà chứ!

Bé bi mẹ rất xin lỗi con u ơ. QAQ

Chương 87: Phôiên ngoại 12

Chuyện Trịn Bảo Châu mang thai, chẳng mấy mà phụ huynh hai nhà cũng biết. Các bố mẹ sôi nổi tới thăm, dặn dò mấy trăm lần những việc cần chú ý, Tô Minh Hi còn hận không thể dọn tới đây, tự mình chăm sóc Trịn Bảo Châu.

"Em cũng đừng xen vào làm gì, vợ chồng chúng nó sẽ tự chú ý." Bố Trịn nghe vợ nói muốn dọn đến Kim Ngọc Mãn Đường, vội vàng cản bà, "Bảo Châu với Tiểu Khúc đều học đại học rồi, Tiểu Khúc còn là tiến sĩ, người ta biết nên chăm sóc thế nào."

Tô Minh Hi bắt mãi trông ông một cái: "Ừ, Tiểu Khúc là tiến sĩ, nhưng nó đâu phải tiến sĩ khoa sản nhi. Các cụ nói rất đúng, thuật nghiệp có chuyên công, này không phải lĩnh vực chuyên nghiệp của nó, nó hiểu biết bằng tôi chắc?"

"Mẹ, mẹ, không cần thật mà." Trịn Bảo Châu cũng sợ bà thật sự dọn tới đây, vỗ mu bàn tay trấn an bà, "Con đã là người lớn rồi, con sẽ chăm sóc bản thân, nếu mẹ tới đây, thì bố phải làm sao? Con thấy so với con, bố cần mẹ chăm hơn đó."

Tô Minh Hi nhìn chằm chằm bố Trịn Bảo Châu, hừ một tiếng: "Ông ấy mới là người lớn đấy, chẳng lẽ không biết tự chăm sóc mình? Lại nói ông ấy bây giờ nào quan trọng bằng con? Mang thai ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, một mình con mẹ không yên tâm."

Trịn Bảo Châu nói: "Con có một mình đâu, không phải có Khúc Trục nữa sao!"

Tô Minh Hi liếc Khúc Trục một cái: "Không phải mẹ có ý kiến với Tiểu Khúc, chính con cũng biết ngày thường nó công tác rất bận, khó mà lo được hai

bên."

"Mẹ, con đã nói với giáo sư La rồi, trước khi Bảo Châu sinh, con sẽ dành nhiều thời gian ở nhà hơn." Lượng công việc trong tay Khúc Trục bây giờ vốn không quá nhiều, nếu thật sự quá nhiều việc không lo hết, Tề Thịnh sẽ giúp anh gánh một phần.

"Mấy đứa nói vậy mẹ cũng không yên tâm, con bé Bảo Châu này bình thường đã hay lời nhá lời nhói....."

"Con lời nhá lời nhói khi nào?" Thịnh Bảo Châu không phục vặn lại.

Tô Minh Hi cười khẩy: "Tín tìn của con mẹ không biết chắc? Quái, mẹ lại lại đây để chăm mày, có ăn thịt mày đâu, sao mấy đứa cứ phản đối vậy làm gì?"

Bố Thịnh nói nhỏ bên tai bà: "Vợ chồng trẻ người ta âu yếm, em nói em đột nhiên căm vào có thích hợp không?"

Tô Minh Hi: "....."

Kết hôn sắp được hai năm rồi, còn âu với chả yếm?

Bà trầm mặc một hồi, cuối cùng mím môi, lùi một bước: "Thế này đi, mỗi tuần mẹ tới đây một lần, như vậy được rồi chứ?"

Trịnh Bảo Châu cũng đành gật đầu: "Được, chỉ cần mẹ không thấy mệt là được."

"Mẹ không mệt, dù sao ở nhà mẹ cũng phải chăm bố con." Nói tới đây, ánh mắt bà lại tuần tra trên người Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục một vòng, "Nhưng có một điểm hai đứa phải rõ, trong lúc mang thai không nên sinh hoạt vợ chồng, hai đứa kiềm chế một chút."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục: "....."

Thật vất vả tiễn Tô Minh Hi cùng lão Trịnh đi, Trịnh Bảo Châu cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Khúc Trục nhìn dáng vẻ của cô, không nhìn được bật cười: "Mẹ cũng là lo cho em, tuy có làm người khác hơi bị áp lực."

"Em biết mẹ lo, nhưng em vốn cũng đã lo rồi, bị mẹ ồn ào như vậy, em càng căng thẳng hơn." Trịnh Bảo Châu mang thai lần đầu, tất cả kinh nghiệm đều nghe người khác nói, hoặc xem trên mạng, trong đó còn phần nhiều là phổ cập thời gian mang thai khổ như nào như nào, sinh xong lại khổ như nào như nào, làm cô sợ thật sự.

"Đừng lo, anh sẽ ở cạnh em." Khúc Trục đi lên, sờ sờ đầu cô, hôn lên trán cô, "Tuy anh không chuyên khoa sản nhi, nhưng thời gian này anh đã học nhiều về phương diện này, anh tin nếu có tình huống bất ngờ, anh xử lý sẽ không kém mẹ."

Trịnh Bảo Châu nhìn anh cười một tiếng: "Dạ dạ, biết anh là học bá rồi."

Khúc Trục cũng cong môi theo: "Bên công ty anh cũng thương lượng với giáo sư La rồi, trong thời gian này anh sẽ không tăng ca, tan tầm là có thể về với em."

Nói tới đó, Khúc Trục cũng có chút lo lắng: "Nhưng ban ngày một mình em ở nhà anh cũng không yên tâm lắm, hay là chúng ta thuê người ở với em vào ban ngày?"

"Thời xin, nếu mẹ em mà biết, chắc chắn sẽ nói thuê người không bằng để bà tới. Kỳ thật một mình em cũng có sao đâu?" Trịnh Bảo Châu nghĩ trước kia khách sạn cũng có nhân viên nữ mang thai, người ta hình như cũng không yếu đến nỗi không làm được gì, "Em thấy các chị em khác mang thai, vẫn kiên trì đi làm mà, mọi người tính để em ở nhà hết mười tháng sao?"

Khúc Trục gật đầu thật: "Được vậy là tốt nhất."

"..... Em ở vậy có mà mốc meo mắt?" Trịnh Bảo Châu không ở được, "Không

nói nhân viên khách sạn, ngay cả trong giới giải trí, có mấy nữ minh tinh mang thai còn đóng phim cơ mà!"

"Đóng phim chắc chắn không được." Khúc Trục hơi cau mày, "Nếu em muốn đi khách sạn thì được, nhưng chạy tới nơi khác đóng phim, anh không thể nào yên tâm. Hơn nữa em có thai vào đoàn, đoàn phim cũng lo lắng đề phòng chứ? Thế thì làm sao tập trung quay phim được?"

Trịnh Bảo Châu ngẫm thấy cũng phải, đặc biệt là có những cảnh diễn còn phải treo dây thép, cho dù cô đồng ý, đoàn phim cũng không dám.

"Anh nói có lý, mang thai thì hẳn đoàn phim sẽ nhường nhịn em, không chừng phải hy sinh chất lượng quay, vẫn là thôi." Trịnh Bảo Châu cân nhắc một chút, cảm thấy thời gian mang thai tiếp một ít công việc bình thường là được.

Khúc Trục thấy cô đã suy nghĩ cẩn thận, mới khẽ thở phào một hơi: "Dù sao Chu Hiểu Nam cũng biết em mang thai, họ khẳng định cũng sẽ đặc biệt chú ý, không cho em tham gia những việc nguy hiểm. Nếu em thật sự không ngồi yên được, có thể nhân thời gian này đọc sách, tăng kiên thức cho mình."

"Không hổ là học bá, không lúc nào là không nghĩ tới học tập." Trịnh Bảo Châu giờ ngôn cái với anh, "Xem như em biết vì sao anh đi thì luôn xếp thứ nhất."

Khúc Trục cười nắm lấy tay cô: "Bởi vì anh thông minh."

"..... Xí." Nói đến thông minh, Trịnh Bảo Châu lại nhớ câu khẩu nghiệp trước kia của mình. Thôi, không được nhớ, giữ tâm trạng vui vẻ mới tốt với thai nhi. "Nhưng anh nói cũng có lý, dù sao cũng không thể đóng phim, không bằng dùng thời gian để học tập, còn thuận tiện xem xem có kịch bản gì hay không."

"Ừ, Weibo cũng lướt ít thôi, đặc biệt là những bình luận mắng em, đừng xem."

"Biết rồi biết rồi, vừa rồi mẹ em đã nhân mạnh nhiều lần lắm rồi, thiếu nước

bảo em gỡ luôn Weibo thôi." Chuyện cô mang thai tạm thời họ không tính công khai, thời điểm này càng kín đáo càng tốt.

"Vừa nãy mẹ còn gửi rất nhiều thực đơn thời gian mang thai cho anh." Khúc Trục cầm điện thoại lên, xem tin nhắn trước đó Tô Minh Hỉ gửi cho anh, "Anh ngâm cứu trước, ngày mai thử làm cho em."

"Được nhé."

Từ khi Trịnh Bảo Châu mang thai, Khúc Trục hàng ngày trước khi đi làm sẽ đi siêu thị mua hết đồ cần thiết, sau đó giữa trưa về nhà nấu cơm cho Trịnh Bảo Châu. Cũng may Kim Ngọc Mãn Đường ban đầu xây để thuận tiện cho nhân tài cao cấp ở vườn công nghệ, nếu không thời gian đi đi về về căn bản không đủ.

Tô Minh Hỉ cuối tuần sẽ tới, cải thiện bữa ăn cho Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, còn dặn dò bọn họ phải đi bệnh viện khám đúng hạn.

Trịnh Bảo Châu cứ thoải mái như vậy hơn nửa tháng, sau đó cô phát hiện, cô đã béo lên ba cân rồi!

Sơ hồi Tết Âm Lịch còn nhiều hơn!

"Trời ạ, may mà lễ phục của em vẫn còn vừa." Trịnh Bảo Châu đứng trong phòng để quần áo thử lễ phục, lòng còn sợ hãi mà nói với Khúc Trục, "Không được không được, em không thể cứ ăn như vậy nữa!"

Cuộc sống quá thoải mái, cô trước kia rõ là không dễ mập!

"Anh thấy không có gì thay đổi mà." Khúc Trục mặc áo vest và quần tây, đứng tựa một bên nhìn cô.

Lễ trao giải Bạch Ngọc Diệp sắp sửa tổ chức, phim truyền hình 《Nơi trái tim hướng về》 được sáu đề cử gồm đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, phim truyền hình xuất sắc nhất, có thể nói là tác phẩm nổi bật nhất trong năm.

Trịnh Bảo Châu năm trước không được đề cử ở giải Kim Long, năm nay lại có một đề cử lớn, hơn nữa có nhiều hy vọng đạt giải, chắc chắn phải tham dự. Khúc Trúc không yên tâm một mình cô đi, liền dự định tham dự cùng cô.

"Anh nhìn kỹ đi, cánh tay của em có phải thô hơn trước không? May bộ lễ phục có thể che được thịt trên cánh tay." Trịnh Bảo Châu nói, lại nheo nheo eo mình, "Cơ mà eo của em rõ là to hơn trước."

Khúc Trúc vươn tay, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, dùng tay đo eo cô: "Không có, là tác dụng tâm lý thôi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Dùng thuật ngữ trong giới fan, thì Khúc Trúc chính là fan nảo tàn của cô đó, nhắm mắt mà khen!

Ngày trao giải Bạch Ngọc Diệp, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trúc cùng nhau đi thăm đờ. Từ khi quay xong 《 Nơi trái tim hướng về 》, công việc của Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm rất ít liên quan, fans CP của hai người vẫn mãi đợi lễ trao giải hôm nay, xem hai người nắm tay bước trên thảm đỏ, như vậy bọn họ lại có thể gặm đường mọi hồi.

Ai mà nghĩ được, Trịnh Bảo Châu lại đi thăm đờ với chồng cô!

"Mình Mời Trịnh Khúc" sừng tê người.

Đây là lần đầu tiên hai người họ xuất hiện công khai trước truyền thông, cánh truyền thông ở hiện trường đều ngỡ người ra, sau đó mới bắt đầu điên cuồng chụp họ. Khúc Trúc nhìn đèn flash bỗng nháy dồn dập, bèn khẽ nhăn mày, cũng không phải anh không thích ứng, mà là lo lắng ánh sáng mạnh thế này sẽ làm chói mắt Trịnh Bảo Châu.

Anh cúi đầu nói một câu với Trịnh Bảo Châu, liền nắm tay cô đi về phía bảng ký tên, không dừng lại lâu trên thảm đỏ.

Chờ hai người ở ký tên xong, host thắm đỏ bèn nóng lòng cầm mic tiến lại gần: "Hai vị xin dừng bước, chúng ta phỏng vấn một chút nhé."

Host mặc một bộ váy lễ phục màu trắng, trông vô cùng ưu nhã đoan trang, nhưng trên mặt cô nàng lại đầy vẻ hống hốt.

"Tôi thật sự không biết hôm nay Bảo Châu sẽ tới cùng ông xã của mình đây, đợt cơm chó này đợt ngọt quá nha."

Trịnh Bảo Châu kéo tay Khúc Trục, nhìn cô ấy cười: "Anh ấy cứ muốn theo tới, tôi biết làm sao bây giờ, đành để anh ấy tới vậy."

Truyền thông ở hiện trường ồ lên cười, host lại chuyển mic sang Khúc Trục: "Trong ấn tượng của tôi, hình như anh Khúc luôn không thích những trường hợp này lắm, sao hôm nay lại cùng Bảo Châu tới đây?"

Khúc Trục nói: "Có lẽ là vì lễ trao giải của mọi người rất có lực hấp dẫn."

Tiếng cười phía truyền thông lớn hơn vừa rồi một chút, host cũng phải nhìn anh: "Anh Khúc nói rất hay, có thể hấp dẫn anh Khúc, xem ra lễ trao giải của chúng tôi thật sự rất có lực hấp dẫn. Vậy anh cảm thấy, hôm nay Bảo Châu có thể đạt giải không?"

Khúc Trục nói: "Nếu là tôi, vậy đương nhiên là có thể."

"Tốt! Vậy chúng ta liền chúc Bảo Châu đêm nay giành được cúp!"

"Cảm ơn." Trịnh Bảo Châu nói cảm ơn cô nàng, rồi cùng Khúc Trục đi vào bên trong. Sau khi họ vào, kế tiếp chính là Cao Bác Vân và Lâm Tử Khâm.

Nếu không có Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục cùng nhau đi thắm đỏ trước đó, mọi người thấy hai người họ cùng lên sân khấu có lẽ còn thấy kỳ quái, hiện giờ mọi người đều rõ trong bụng chỉ cười chứ không nói.

Lần này đoàn phim 《 Nơi trái tim hướng về 》 đạt được đề cử như vậy, đạo diễn và nam nữ chính lại đều là người đang nổi như cồn, đương nhiên được

chú ý nhiều nhất. Thời điểm đoàn phim 《 Nơi trái tim hướng về 》 bước trên thảm đỏ, sóng bình luận trên kênh phát sóng trực tiếp trên mạng dày đặc hơn khi trước nhiều.

Vị trí trong hội trường được chia theo đoàn phim, Khúc Trúc đương nhiên là ngồi cạnh Trịnh Bảo Châu, mà phía bên kia Trịnh Bảo Châu, chính là nam chính Lâm Tử Khâm.

Sau khi Lâm Tử Khâm ngồi xuống, Trịnh Bảo Châu và Lâm Tử Khâm rút cuộc chung ống kính, trước màn hình các fans CP cuối cùng lại có hi vọng.

"Lần trước tham gia lễ trao giải Kim Long, em nói em tới ăn dưa, hôm nay tới cảm giác thế nào?" Lâm Tử Khâm cười hỏi Trịnh Bảo Châu một câu.

Trịnh Bảo Châu hôm nay chắc chắn có tâm trạng khác một năm trước, hôm nay cô được đề cử nữ chính xuất sắc nhất đó! Cô vỗ vỗ ngực mình, nói với Lâm Tử Khâm: "Còn ổn ạ, chỉ là tim đập hơi nhanh một tí."

Hình ảnh hai người nói chuyện bị ống kính quay được, fans CP ăn Tết ngay tại chỗ.

Khúc Trúc hồ hê một tiếng, kéo lực chú ý của Trịnh Bảo Châu về, Trịnh Bảo Châu nhìn anh một cái, công môi không nói chuyện với Lâm Tử Khâm nữa. Lễ trao giải tiến hành dần vào đây, Trịnh Bảo Châu cũng ngày càng khẩn trương.

Tới phân đoạn nữ chính xuất sắc nhất, ánh đèn tập trung vào ba người được đề cử, tim Trịnh Bảo Châu cũng đập thình thịch. Khúc Trúc luôn nắm tay cô, cảm giác rõ lòng bàn tay cô đã ứa ra một lớp mồ hôi mỏng vì căng thẳng.

Anh lấy ngón cái vuốt ve mu bàn tay của cô, muốn trấn an cảm xúc của cô, nhưng nói thật chính anh cũng rất căng thẳng, còn căng thẳng hơn lúc tra thành tích hồi anh còn đi học.

Trao giải nữ chính xuất sắc nhất, là diễn viên kỳ cựu Lữ Tân Từ, Trịnh Bảo

Châu thấy bà cầm tấm card trong tay, mỗi lúc đóng lúc mở, nhưng lời nói lại nghe không rõ.

Cuối cùng, cô nghe thấy bà từng câu từng chữ đọc tên mình— Trịn Bảo Châu!

Hiện trường vỡ tay nhiệt liệt, ánh đèn cuối cùng chỉ còn tụ lại trên người cô.

Chương 88: Philen ngoại 13

Trịnh Bảo Châu vốn đã chuẩn bị một bài cảm nghĩ nhận giải, nhưng lên sân khấu rồi đầu óc cô trống rỗng không nhớ nổi một câu, đành phải biên tại trận.

"Đầu tiên cảm ơn các vị giám khảo đã công nhận tôi, trao giải thưởng này cho tôi. Kỳ thật trước đó tôi cũng nghĩ tôi có thể sẽ đoạt giải, nhưng khi thật sự nhận được chiếc cúp này, tôi mới cảm nhận rõ sức nặng của nó. Ba năm trước đây tôi còn diễn vai quần chúng ở phim trường, lúc ấy rất vất vả, nhưng mỗi ngày có thể cướp được cảnh diễn là đã vui lắm rồi. Cũng ở nơi đó tôi gặp đạo diễn Cao, lúc ấy anh ấy cũng là một người mới toè, tôi còn phải lên mạng tra mới biết anh ấy là ai."

Khi cô nói tới đây, dưới đài vang lên một trận cười nhỏ nhỏ, Trịnh Bảo Châu cũng cười theo một chút, ôm cúp tiếp tục nói: "Ba năm trước anh ấy bảo tôi, đạo diễn nổi danh quốc tế đều có diễn viên tự mình khai quật, anh ấy cũng phải có."

Tiếng cười phía dưới to hơn, bản thân Cao Bác Vân cũng không nhịn được.

"Tóm lại, cảm ơn đạo diễn Cao đã chọn tôi, sân khấu này xem như là nơi bắt đầu cho những thành tựu chung của chúng ta. Tôi biết về mặt diễn xuất tôi còn nhiều chỗ cần cải thiện, sau này tôi sẽ tiếp tục nỗ lực, không phụ sự công nhận và hy vọng của mọi người đối với tôi hôm nay. Tôi cũng chúc tất cả những ai vẫn đang nỗ lực cho sự nghiệp diễn xuất của mình có một tương lai tươi sáng. Cảm ơn."

Trịnh Bảo Châu xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay rần rần, thẳng đến lúc ngồi lại vị trí, mới thở ra một hơi thật dài.

Trong lúc cô phát biểu cảm nghĩ, tin cô lấy được nữ chính xuất sắc nhất giải Bạch Ngọc Diệp đã lên hot search, sóng bình luận trên kênh live-stream cũng đều là spam chúc mừng của các fans.

Giải thưởng Bạch Ngọc Diệp năm nay, 《 Nơi trái tim hướng về 》 tổng cộng lấy được bốn giải nam nữ chính xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và phim truyền hình xuất sắc nhất, trở thành người thắng lớn nhất.

Độ hot của lễ trao giải cao cao không hạ, nhưng Trịnh Bảo Châu đã nhanh chóng ổn định cảm xúc, trở về sinh hoạt hằng ngày. Cô bây giờ phản ứng mang thái mạnh hơn trước một chút, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được.

Cuối năm có rất nhiều sự kiện các loại, Trịnh Bảo Châu bây giờ đang trong giai đoạn đặc thù, không phải cái nào cũng đi, cố gắng dành thời gian nghỉ ngơi nhiều nhất có thể. Cuối tháng 12, giải thưởng điện ảnh lễ trao giải Kim Ngưu lại kéo ra màn che, 《 Nghe tiếng khởi lửa nhân gian 》 công chiếu hồi tháng 5 đạt được ba đề cử trong đó có cả nữ chính xuất sắc nhất.

Qua cuộc đua tranh kịch liệt, Cao Bác Vân không giành được đạo diễn xuất sắc nhất cho bộ điện ảnh đầu tay, nhưng Trịnh Bảo Châu rất tranh đua giành được nữ chính xuất sắc nhất.

Năm trước fans của Trịnh Bảo Châu dám mơ giải Bạch Ngọc Diệp, hy vọng Trịnh Bảo Châu có thể lấy được thị hậu thời, mà 《 Nghe tiếng khởi lửa nhân gian 》, tuyệt đối là niềm vui bất ngờ nhất năm nay.

Đạo diễn và nữ chính đều là lần đầu tiên tiếp xúc điện ảnh, trước khi chiếu không ai nghĩ nó có thể đạt hơn 5 tỷ phòng vé, càng không ai nghĩ Trịnh Bảo Châu có thể bằng vào nhân vật này lấy được ảnh hậu.

Ngay bản thân Trịnh Bảo Châu cũng cảm thấy như mình đang mơ.

Trên mạng tràn ngập tin tức của cô, các fans cũng cuồng hoan chúc mừng như được tiêm máu gà, còn hạnh phúc hơn cả lúc thi đậu.

Trong vô số bài đưa tin, rốt cuộc có người bẻ vào góc độ xảo quyệt nhất, mở ra một đường máu, thành công giành được sự chú ý của phần lớn cộng đồng mạng.

"Lần trước Bạch Ngọc Diệp đã có cảm giác này, lần này giải Kim Ngưu cảm giác này càng mãnh liệt. Trịnh Bảo Châu mặc lễ phục đều là kiểu tương đối che thớt, đặc biệt là lần này, kiểu dáng lễ phục còn thụng thính hơn, có phải cô ấy có thai không vậy"

Nhất thời, "Trịnh Bảo Châu hư hư thực thực mang thai" bị giang cư mận nhiệt tình đưa lên hot search.

Trong topic này, bọn họ ai nấy đều hóa thân thành Holmes, cầm kính lúp soi ảnh hiện trường của Trịnh Bảo Châu, ý đồ tìm được manh mối cô mang thai. Những ngôn luận đó Trịnh Bảo Châu xem cả, có nói bừa, có phân tích có sách mách có chứng.

Cô mang thai cũng gần năm tháng, từ lần trước phát hiện mình mập lên, cô liền cố ý không chế thể trọng, không để tăng cân tùy ý, nhưng bụng dưới xác thật cũng xuất hiện thay đổi ngày một rõ ràng.

Bọn họ vốn không tính công bố chuyện mang thai sớm như vậy, nhưng hiện tại mọi người đã thảo luận đến mức này, họ chắc chắn phải nói rõ. Nếu tiếp tục giấu giếm nói không mang thai, năm tháng sau sẽ bị vả mặt bốp bốp.....

Thời, mang thai cũng phải việc gì không thể thừa nhận, cô và Khúc Trục đã sắp kỷ niệm kết hôn lần ba rồi, có thai cũng đâu kỳ quái!

Trịnh Bảo Châu V: Cảm ơn mọi người quan tâm và chúc phúc, đang bầu bí thật nha [Đáng yêu]

Thế là "Trịnh Bảo Châu thừa nhận đang mang thai" lại xông lên hot search, Trịnh Bảo Châu cũng không ngờ, cùng sự kiện còn có thể lên hot search hai lần bằng các cách khác nhau.

Đăng Weibo này sau, một thời gian dài cô không cập nhật trạng thái. Sau

Tết âm, liên hoan phim nước ngoài phim mời đoàn phim 《 Nghe tiếng khóc lửa nhân gian 》 tham gia triển lãm, bưng Trịn Bảo Châu lúc ấy đã rất rõ, đi tham gia cũng không tiện, đành thế tiếc nuối mà vắng hợp.

Cô tuy rằng không đi, nhưng thời gian đoàn phim ở nước ngoài, cô lại cần mẫn đăng nhập Weibo, share các hoạt động của đoàn làm phim.

Ban tổ chức cũng tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối vì cô không tham gia được, nhưng đồng thời cũng chúc cô mẹ tròn con vuông.

"Anh nói xem nên đặt tên con là gì?" Trịn Bảo Châu bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, hỏi Khúc Trục đang ngồi cạnh, "Bằng cấp anh cao, vậy thì nhiệm vụ đặt tên giao cho anh."

"....." Khúc Trục dốt khoản đặt tên, không muốn nhận nhiệm vụ này, "Nhưng đặt tên có liên quan gì tới bằng cấp cao thấp đâu? Em là nghệ thuật gia, chắc chắn tế bào nghệ thuật của em nhiều hơn, em đặt đi thì hơn."

Trịn Bảo Châu nhướn đuôi lông mày, vì không đặt tên, anh còn nâng cô lên tầm nghệ thuật gia.

"Em tra thử xem." Trịn Bảo Châu cầm di động, tra top những tên em bé mấy năm gần đây, "Nhất Nặc, Nhược Tịch, Mộc Thần, Hạo Vũ, Hạo Nhiên, anh thích cái nào?"

"....." Khúc Trục lặng đi một lúc, "Hay là lật từ điển đi."

Trịn Bảo Châu nghĩ nghĩ, lại hỏi anh: "Thế lấy tên con gái hay tên con trai đây? Anh muốn con gái hay con trai?"

Khúc Trục nói: "Anh đương nhiên muốn con gái, nhưng cái này anh có nói cũng không được."

"Em cũng muốn con gái, vậy thì em có thể cho nó mặc thật nhiều quần áo đẹp rồi!" Trịn Bảo Châu khi còn nhỏ thích trang điểm cho búp bê Barbie, bây giờ cô có thể trang điểm cho con gái mình thành búp bê Barbie! "Nếu

vậy, chúng ta đặt tên con gái trước đi."

Trịnh Bảo Châu lấy từ điển trong nhà ra, tùy tay lật một tờ, chữ đầu tiên thấy được là "Tu".

"Ừm..... Khúc Tu Tu? Trịnh Tu Tu? Cái nào hay hơn?"

"Nghe không khác nhau mấy, cũng không nhất thiết phải dùng từ láy chứ?"

"Vậy anh thấy Tu Tiếp thế nào! Mẫn tiếp(*) tiếp, nghe rất thông minh!" Nếu lúc trước cô rửa con mình, giờ đương nhiên phải bù lại vào tên con rồi!

(*)Mẫn tiếp: nhàn nhện

"Cũng không tệ, hơn nữa cảm giác nam nữ đều dùng được." Khúc Trục gật đầu, "Không hổ là nghệ thuật gia, đặt một cái tên giải quyết hai vấn đề."

"Quá khen quá khen."

Chuyện tên họ tạm thời đặt như vậy, chờ đến đầu tháng sáu sinh xong, Trịnh Bảo Châu mới phát hiện thật ra cô đặt tên gì cho con cũng thế, bởi vì ông bà trong nhà đều gọi "Bảo bảo", "Bồi Bồi", căn bản không ai gọi tên thật cả!

Cảm giác này cứ như, cô dùng hết tâm tư đặt cho con mèo nhà mình một cái tên, nhưng người trong nhà đều gọi nó là "Meo meo"!

"Thế cũng có sao đâu, dù sao ngay từ đầu cái tên ' Khúc Tu Tiếp ' này, là em định đặt cho con gái mà?" Khúc Trục ngồi ở mép giường gọt táo cho Trịnh Bảo Châu, "Mà con lại là con trai."

Trịnh Bảo Châu im lặng.

Tuy cô và Khúc Trục đều muốn con gái, nhưng cuối cùng vẫn không được như nguyện. Nhưng chuyện này cô đã thông rồi, bây giờ cô lo nhất là IQ của con.

Vì bố cứu cậu rùa khi trước, cô không chỉ đặt tên con là Tư Tiệp, ngay cả tên ở nhà cũng gọi là Thông Thông.

"Thông Thông, Thông Thông!" Trịn Bảo Châu quyết định ngày nào cũng gọi, nói không chừng thằng bé mưa dầm thấm đất, biến thông mình thật thì sao!

Bé con bây giờ có thông mình không tạm thời nhìn không ra, nhưng bé nghe tiếng mẹ — đặc biệt là khi gọi tên bé, vẫn là có phản ứng. Nhìn ra được bé rất thích Trịn Bảo Châu, vừa nghe Trịn Bảo Châu kêu "Thông Thông", liền hớn hờ vươn tay về phía Trịn Bảo Châu, miệng kêu ê ê a a.

Trịn Bảo Châu chơi với con một lát, lại bị cưỡng chế nghỉ ngơi. Khi Tư Tiệp thấy mẹ ngủ, lại quần lầy bố nghịch một chặp, chẳng mấy cũng ngáp.

Sau khi sinh Trịn Bảo Châu nghỉ ngơi rất khá, em bé cũng có nhiều người chăm giúp, thân thể cô khôi phục rất nhanh. Trên mạng vẫn có người bảo cô đăng ảnh bé con, cô chỉ chụp một bàn tay nhỏ nhỏ đăng lên.

Tuy chỉ có một cái tay nhỏ, nhưng các fans cũng ngao ngao kêu đáng yêu.

Theo Khi Tư Tiệp từng chút một lớn lên, Trịn Bảo Châu ý thức được, em bé của cô, quả nhiên không phải là một em bé thông mình. So sánh với các bé khác, con học không được nhanh, hơn nữa thường thường có thể thấy bé ngốc nghếch xuất thần, phản ứng cũng có vẻ khờ khờ!

Khi Tư Tiệp thấy cô lo lắng sốt ruột, an ủi: "Thông Thông tuy không tính là thông mình, nhưng cũng không tính là ngốc, là trình độ bình thường."

"Thật chứ?" Trịn Bảo Châu vẫn cứ lo lắng, "Em cứ thấy nó phản ứng chậm rì rì!"

"..... Có lẽ tính nó khá trầm ổn."

"Em bé mấy tháng trầm ổn cái quái gì!"

"....." Nói cũng phải.

Nhưng trừ đó ra, Khúc Tư Tiệp cũng không có vấn đề gì lớn, hơn nữa theo tuổi tăng dần, bé hiểu động hơn trước một ít, thoạt nhìn không ngốc nghếch lắm nữa.

Trịnh Bảo Châu gia nhập một nhóm các mẹ bím sữa, có mẹ khoe bảo bảo nhà mình một tuổi đã nói được, mọi người trong nhóm đều khen bảo bảo thông minh, là thiên tài. Nhìn lại con nhà mình, cũng hơn một tuổi, vẫn chỉ biết ê ê a a.

Trịnh Bảo Châu lại bắt đầu lo lắng.

"Em thấy mình mở blind box thất bại rồi." Trịnh Bảo Châu đau lòng nhíu mày, "Đều tại em, hu hu hu."

Khúc Trục: "....."

Khúc Tư Tiệp thấy mẹ khóc hu hu, cũng học theo hu hu, còn duỗi bàn tay nhỏ nhỏ ôm Trịnh Bảo Châu, như an ủi cô. Trịnh Bảo Châu trong lòng lại ảm áp, tuy bé con nhà cô nhìn hơi ngốc, nhưng đúng là tiểu thiên sứ ảm áp, hic hic.

Cô ôm Khúc Tư Tiệp lên, Khúc Tư Tiệp liền dụi đầu vào người cô, dùng sức cọ cọ.

Gần tròn hai tuổi, Khúc Tư Tiệp rớt cuộc! Mở miệng nói chuyện! Bé kêu mẹ!

Trịnh Bảo Châu quả thực hỉ cục mà khóc.

Tiếng "mẹ" này tựa như mở chốt, Khúc Tư Tiệp liên tiếp bật ra hết từ này đến từ khác. Lúc sau học thứ gì cũng vậy, bé có thể học chậm hơn các bé khác một chút, nhưng tốt xấu vẫn có thể học được, chỉ số IQ không có vấn đề gì.

Trịnh Bảo Châu rớt cuộc thoáng yên tâm, Khúc Tư Tiệp có thể làm người bình thường, cô đã cảm ơn trời đất rồi.

Sau khi đi mẫu giáo, vẻ xinh xắn của Khúc Tư Tiệp bắt đầu nảy nở, các bé trai bé gái ở nhà trẻ đều thích cậu. Khúc Tư Tiệp da rất đẹp, lông mi cũng dài, còn đáng yêu hơn nhiều bé gái.

Trịnh Bảo Châu nhìn con trai đáng yêu như này, thậm chí còn dâng trào ý tưởng mặc đồ con gái cho con..... Cũng may cuối cùng vẫn nhịn được.

Sau đó có hôm, Kim Ngọc Mãn Đường có nhà mới chuyển đến, lúc Khúc Tư Tiệp ở dưới chơi cùng các bạn, thấy đôi bạn mới chuyển tới.

"Em gái, hoa cho em nè." Cậu bé trai đem một đóa hoa cài lên đầu em gái, bé gái cười đến vui vẻ, trong mắt như lấp lánh ánh sao.

"Cảm ơn anh." Cô bé sờ hoa trên đầu, nhìn thấy Khúc Tư Tiệp đứng bên cạnh.

Vì Khúc Tư Tiệp trông quá xinh đẹp, cô bé nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Cậu bé trai không phát hiện, vẫn ở đó nghịch xe đồ chơi của mình: "Em có muốn ngồi xe không!"

Cô bé còn đang nhìn Khúc Tư Tiệp, Khúc Tư Tiệp trong tay cũng cầm một đóa hoa, chạy đến trước mặt cô bé mặc váy: "Em gái, tặng em hoa của anh này!"

Anh trai của cô bé đột ngột phát hiện cậu, khí thế hung hung bảo hộ em gái sau lưng mình, nhìn đột xuất hiện Khúc Tư Tiệp: "Mày là ai? Đây là em tao, không phải em mày!"

Khúc Tư Tiệp bị cậu bé kia quát như vậy, ánh mắt tủi thân nổi lên một tầng nước mắt, làm cậu bé đổi diện không biết phải làm sao: "Tao, mày, mày là con trai, sao động tí đã khóc?"

Cậu bé tự dưng chợt dạ nhìn Khúc Tư Tiệp, phát hiện thầng nước này thế mà còn xinh hơn em gái cậu.

Khúc Tư Tiệp cầm hoa trên tay, không có để ý đến cậu bé, im im chạy về nhà.

Lúc Trịnń Bảo Châu về, thấy Khúc Tư Tiệp đang lục lọi khắp nơi trong nhà. Cô thay dép lê, có chút kỳ quái đi hỏi Khúc Trục: "Nó đang tìm gì vậy?"

Khúc Trục mặt đờ như cây cỏ nói: "Nó ở tìm em gái."

Trịnń Bảo Châu: ".....?"

"Em gái?" Khúc Tư Tiệp kéo ngăn tủ nhìn thoáng qua, phát hiện Trịnń Bảo Châu đã về, vui vẻ nhào tới, "Mẹ, mẹ đã về rồi!"

"Ừ." Trịnń Bảo Châu cười sờ sờ đầu con, "Thông Thông đang tìm gì nữa?"

Khúc Tư Tiệp ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn cô nói: "Con đang tìm em. Mẹ ơi, con thấy bạn mới tới có em gái, em gái của con ở đâu?"

Trịnń Bảo Châu: "....."

Cô nghiêng đầu nhìn Khúc Trục, hỏi anh: "Thông Thông rốt cuộc là ngốc thật, hay là giả ngu, dùng cách này quanh co lòng vòng giục bố mẹ đẻ tiếp nè?"

Khúc Trục nhìn thẳng nhóc đang ôm căng chân Trịnń Bảo Châu, nói: "Trong thời gian ngắn rất khó phân biệt."

Trịnń Bảo Châu: "....."

"Mẹ ơi." Khúc Tư Tiệp lại gọi Trịnń Bảo Châu một tiếng, hỏi cô em gái ở đâu.

Trịnń Bảo Châu ngồi xổm xuống, cười xoa đầu con: "Thông Thông, nhà chúng ta không có em gái."

Đôi mắt to tròn của Khúc Tư Tiệp lập tức lóng lánh nước mắt, như bị đá kích lớn lắm: "Nhà chúng ta, không có em gái?"

"..... Đúng rồi."

"Thế vì sao nhà người khác có? QAQ"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trúc cũng ngồi xổm xuống, nhìn cậu bé hỏi: "Thông Thông muốn em gái à?"

"Vâng!" Khúc Tư Tiệp gật mạnh một cái.

"Vì sao muốn em gái?"

"Em gái mặc váy nhỏ, đáng yêu lắm." Khúc Tư Tiệp nhìn anh nói, "Con còn có thể tặng hoa cho em, chơi với em."

"....." Trịnh Bảo Châu khẽ nheo mắt, "Thông Thông, con thích váy với hoa, hay thích em gái?"

Khúc Tư Tiệp nói: "Thích em gái mặc váy cài hoa cơ."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Lúc này lại logic rõ ràng thế???

Chương 89: Phiên ngoại 14

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trực vốn không tính sinh đứa thứ hai, nhưng hôm nay Khúc Tư Tiệp nói vậy, mong muốn có con gái của Trịnh Bảo Châu lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Khúc Trực đỡ Khúc Tư Tiệp ngủ xong, trở về liền thấy Trịnh Bảo Châu hai mắt lấp lánh nhìn mình.

Anh khẽ ngượng lại một chút, khép cửa phòng lại đi về phía giường: "Làm sao?"

"Không có gì, chỉ nghĩ....."

"Muốn cô con gái?"

Đôi mắt lấp lánh của Trịnh Bảo Châu chớp chớp: "Không phải anh cũng muốn sao?"

Khúc Trực không nói gì, anh cũng muốn có con gái thật, nhưng anh lại không muốn Trịnh Bảo Châu lại chịu khổ sinh nở. Vốn hai người đã bàn với nhau, chỉ cần một đứa, nhưng hôm nay Khúc Tư Tiệp ồn ào như vậy, Trịnh Bảo Châu lại động lòng cũng không lạ.

Anh đến ngồi xuống cạnh Trịnh Bảo Châu, nhìn cô nói: "Tuy là vậy, không ai trong chúng ta có thể bảo đảm đứa thứ hai là con gái."

"....." Sự thật đúng là thế, nhưng nói thẳng ra không khỏi làm người ta nhụt chí, "Xác suất sinh nam sinh nữ không phải là năm năm sao? Chúng ta có con trai rồi, xác suất đứa thứ hai là gái không cao hơn à?"

Khúc Trực cười một tiếng: "Đây là kiến thức cấp ba, có cần anh ôn tập cho

em không?"

Trịnh Bảo Châu bĩu môi, quật cường nói: "Em mặc kệ, em có cảm giác, lần này nhất định là con gái!"

Khúc Trục giơ tay sờ cô đầu, khẽ cười: "Anh thấy em với Thông Thông không khác gì nhau, đều trẻ con đến đáng yêu. Nhưng nếu quyết định sinh đứa thứ hai, vấn đề này em phải nghĩ kỹ, nếu đứa thứ hai vẫn là con trai, em có thể chấp nhận không?"

Trịnh Bảo Châu vốn muốn bảo anh đừng có mồm quạ đen, nhưng lại thấy anh nói xác thật không sai, sinh có thể là trai có thể là gái, đến lúc đó nếu vẫn là con trai, cô có thể chấp nhận tâm lý chênh lệch này không? Nếu cô không thể chấp nhận, vậy phải chăng cô vốn không nên quyết định sinh đứa con này?

Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Nếu thật sự vẫn là con trai, em đành nhận thôi."

Khúc Trục gật đầu: "Ừ, như một người trưởng thành. Nhưng em chấp nhận đã khó như vậy, Thông Thông thì sao? Nó có thể chấp nhận sự thật không phải em gái mà là em trai không? Nếu nó không thích em trai, cứ đòi em gái thì em tính sao?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục sao lại lý trí vậy chứ! Vì sao phải phá nát ảo tưởng có con gái của cô!

Cô im lặng thật lâu, cuối cùng thử thăm dò: "Có phương thuốc bí truyền nào để sinh con gái không?"

Khúc Trục: "....."

"Tin vào khoa học, đừng có mê tin." Khúc Trục khẽ búng trán cô, "Vấn đề này cần phải nói rõ với Thông Thông trước, nếu nó không thể chấp nhận em trai,

vậy tốt nhất vẫn là không sinh nữa."

Trịnh Bảo Châu ủ rũ cụp đuôi gật đầu: "Biết rồi, ngày mai Thông Thông không đi trẻ, để em tâm sự với nó."

Thông Thông tuy trông không quá thông minh, nhưng vẫn rất nghe lời. Cô tin chỉ cần nói chuyện tử tế với nó, thằng bé nhất định sẽ hiểu.

"Được, nếu đã quyết định, thì không cần lo lắng chuyện này nữa." Khúc Trục cúi người, hôn lên giữa đôi mày của Trịnh Bảo Châu, "Ngủ sớm đi, ngày mai Thông Thông dậy sớm, lại muốn tìm mẹ."

"Ừm." Trịnh Bảo Châu lên tiếng, kéo chăn, chờ Khúc Trục tắt đèn.

Trong bóng tối, Trịnh Bảo Châu lại thì thầm một câu: "Hay là mình tìm thầy tính thử xem? Xem xem mệnh em có con gái không."

Khúc Trục: "....."

Có thể vì mong ngóng con gái quá, Trịnh Bảo Châu tối nằm mơ còn thấy mình có một cô con gái. Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô kích động kể với Khúc Trục: "Tối hôm qua em mơ thấy em có con gái! Đây chắc chắn là dấu hiệu tốt!"

"..... Ừ, hy vọng thế." Khi con người phát hiện sự việc không thể thay đổi bằng sức người, liền thích gửi gắm hy vọng vào những điều huyền hoặc.

Buổi sáng một nhà ba người ăn cơm xong, Trịnh Bảo Châu liền kéo Khúc Tư Tiệp đi tâm sự. Khúc Tư Tiệp không hiểu động như những cậu bé khác, bác giúp việc trong nhà cũng khen cậu nghe lời hơn những đứa trẻ khác, không cần ngày ngày theo sau mong cậu dọn đồ chơi.

Lúc này Trịnh Bảo Châu muốn nói chuyện với cậu, cậu cũng ngoan ngoãn ngồi trên sô pha, nhìn mẹ.

Dáng vẻ này quá đáng yêu, Trịnh Bảo Châu nhìn không được chặc chặc cái

mặt búng ra sữa của cậu: "Thông Thông, ngủ một giấc dậy, còn muốn có em gái không?"

"Có!" Khúc Tư Tiệp gật mạnh có đầu nhỏ.

Trịnh Bảo Châu nói: "Tối hôm qua mẹ với bố đã trao đổi, có thể sẽ thêm một em gái hoặc một em trai."

Khúc Tư Tiệp nghe em trai là cau mày: "Không muốn em trai, muốn em gái cơ."

Trịnh Bảo Châu cười một cái, bảo với cậu: "Nhưng là em gái hay em trai, bố mẹ cũng không quyết định được."

Khúc Tư Tiệp không rõ: "Vì sao?"

"Ừm..... Giống như Thông Thông, mẹ sinh con ra, mới biết con là trai hay gái." Trịnh Bảo Châu cân nhắc giải thích vấn đề này với cậu thế nào, "Xác suất một nửa là em gái, một nửa là em trai. Nếu là cái em trai, Thông Thông có thể chấp nhận không?"

Khúc Tư Tiệp nghe cô nói không chắc là em gái, cái mặt nhỏ méo xệch, sắp sửa khóc. Trịnh Bảo Châu sờ đầu của cậu, nói: "Nếu Thông Thông không thích em trai, thế bố mẹ không cần em trai nữa."

Khúc Tư Tiệp giữa cái đầu nhỏ nhìn cô: "Vậy cũng không có em gái luôn phải không ạ?"

Trịnh Bảo Châu gật đầu: "Đúng rồi, hoặc là không có em, hoặc có thể là em gái, có thể là em trai."

Khuôn mặt nhỏ của Khúc Tư Tiệp nhăn nhó, giống như đang tự hỏi một nan đề gì đó vượt tầm tuổi cậu. Trịnh Bảo Châu cũng không giục, để cậu tự suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, Khúc Tư Tiệp dường như đã hạ quyết tâm, nhìn Trịnh Bảo

Châu nói: "Nếu không phải em gái, vậy em trai cũng được ạ."

Cậu nói câu này còn miễn cưỡng hơn cả Trịnh Bảo Châu tối qua, Khúc Trực ở bên cạnh nghe xong, không nhịn được nói chêm vào: "Thông Thông phải nghĩ kỹ, có em, thì phải phụ trách đến cùng, không thể bỏ giữa đường."

"Không đâu!" Khúc Tư Tiệp cãi anh một câu, "Cho dù là em trai, Thông Thông cũng không bỏ em."

Trịnh Bảo Châu nghe cậu nói như vậy, có phần dở khóc dở cười: "Vậy Thông Thông phải nói được làm được nhé, đàn ông con trai đã nói là không được nuốt lời nha."

"Vâng," Khúc Tư Tiệp gật đầu, chủ động vươn ngón tay nhỏ nhỏ để ngoéo tay với Trịnh Bảo Châu, "Thông Thông ngoéo tay với mẹ."

"Được." Trịnh Bảo Châu ngoéo tay với cậu xong, lại hỏi, "Nếu may mắn có em gái, Thông Thông sẽ bảo vệ em gái chứ?"

"Vâng!" Khúc Tư Tiệp gật đầu mạnh hơn khi này, "Thông Thông sẽ bảo vệ em gái, chơi với em, sẽ không cho người khác bắt nạt em!"

Trịnh Bảo Châu sờ cái đầu nhỏ của cậu: "Thông Thông ngoan quá, nhưng Thông Thông cũng không được bắt nạt bạn nữ khác nhé, phải tôn trọng bạn nữ."

Khúc Tư Tiệp chớp chớp mắt to, nhìn Trịnh Bảo Châu hỏi: "Tôn trọng bạn nữ là gì ạ?"

Trịnh Bảo Châu giải thích: "Chính là không được kéo tóc bạn nữ, không được túc vấy các bạn nữ, cũng không được nói thô tục với các bạn nữ, càng không được tùy tiện chạm người các bạn nữ nhé."

Khúc Tư Tiệp gật đầu, rồi lại hỏi cô: "Mẹ ơi, thế các bạn nữ có được sờ vào người con không?"

"....." Trịnh Bảo Châu im lặng một chút, "Có bạn nữa nào sờ Thông Thông à?"

Khúc Tư Tiệp gật đầu: "Các bạn nữ ở nhà trẻ toàn thích sờ mặt với lông mi của con ấy."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Ừm, cô có thể hiểu mấy cô bé đó, cô cũng thích.

"Nếu Thông Thông không thích các bạn chạm vào, có thể lễ phép nói với các bạn, không chỉ đối với các bạn nữ, mà là đối với tất cả mọi người phải thế nhé." Trịnh Bảo Châu kiên nhẫn mà nói với cậu, "Nếu có ai cứ sờ vào người con, có thể mách cô, cũng có thể nói với bố mẹ, con trai ở bên ngoài cũng phải biết bảo vệ bản thân. Biết chưa con?"

"Biết rồi ạ." Khúc Tư Tiệp nói xong, lại xán lại dính Trịnh Bảo Châu, "Thông Thông yêu mẹ, ôm một cái hôn một cái."

"Mẹ cũng yêu Thông Thông!" Trịnh Bảo Châu ôm cậu, hôn chụt một cái lên mặt cậu.

Khuôn mặt búng ra sữa của Khúc Tư Tiệp hơi đỏ lên, nôm khờ khờ nhìn Trịnh Bảo Châu: "Mẹ thích hôn Thông Thông, hay là thích hôn bố?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cô ngược mắt nhìn Khúc Trúc ở bên cạnh, Khúc Trúc hờ hờ một tiếng, bảo với Khúc Tư Tiệp: "Thông Thông đừng ăn vạ trên người mẹ mãi thế, hôm qua lego đã xếp xong chưa?"

".....Chưa ạ."

"Vậy hôm nay xếp tiếp." Khúc Trúc lại ôm cậu đi, đặt vào đồng hồ chơi.

Quyết định mở blind box một lần nữa, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trúc liền bắt đầu tích cực chuẩn bị mang thái. Lần trước Khúc Tư Tiệp tới ngoài ý muốn,

lần này hai người chuẩn bị kỹ càng, nghênh đón sinh mệnh mới.

Không biết do có kinh nghiệm hay là chuẩn bị khá đầy đủ, lần này mang thai Trịn Bảo Châu cảm giác nhẹ nhàng hơn lần trước một chút. Chẳng qua Khúc Trục vẫn khẩn trương hết như lần trước, tới thời gian cuối gần như là một tắc không rời.

Khúc Tư Tiệp cũng rõ em trai, em gái ra đời thế nào, biểu hiện còn lo lắng hơn cả bố, có mấy lần nhìn thấy Trịn Bảo Châu nôn nghén, còn sợ khóc toáng lên, thút thía thút thít nói không cần em nữa.

Vào dịp Quốc khánh, sinh mệnh nhỏ thuận lợi ra đời, Trịn Bảo Châu được như ý, mừng được một bé gái!

Cô biết mà, mệnh cô là mệnh có con gái!

Khúc Tư Tiệp cũng mừng như bắt được vàng, cậu có em gái thật rồi!

Thấy em gái sinh ra, Khúc Tư Tiệp là người khóc to nhất nhà.

Lễ Quốc khánh là ngày có ý nghĩa kỷ niệm, vài thập niên trước, những đứa trẻ sinh ra dịp này, hơn phân nửa được đặt tên là X quốc khánh. Cũng may bây giờ cha mẹ đặt tên cũng không đơn giản thô bạo như vậy, lại có tên của Khúc Tư Tiệp làm mẫu, Trịn Bảo Châu cơ hồ trong nháy mắt liền quyết định, đặt tên con là Tư Mẫn!

Có tên sau, Khúc Tư Tiệp mỗi ngày đứng trước giường em gái, gọi hoài Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn, còn dùng tay nhỏ chọc em.

Khúc Tư Mẫn có một cặp mắt to cực kỳ linh động, nhìn rất chí là thông minh, Trịn Bảo Châu vẫn luôn nói với Khúc Trục, con gái nhà cô nom thông minh sáng láng!

Khúc Trục không có ý kiến với việc này, rốt cuộc một đứa trẻ bé xíu như vậy thì đâu có nhìn ra gì, Trịn Bảo Châu filter(*) nặng quá.

Nhưng dần dần, anh cũng phát hiện, con gái họ nhìn như thông minh thật.

Khác với Khúc Tư Tiệp lúc trước, Khúc Tư Mẫn học gì cũng nhanh, mặc kệ là bò, là đi hay là nói, đều vượt xa các em bé khác, thậm chí còn tự bắt đầu nghĩ lên cứu phép cộng trừ.....

"Khúc Trục, khi còn nhỏ anh cũng thế này à?" Nếu không phải vì Khúc Trục cũng thông minh từ nhỏ, Trịnh Bảo Châu còn phải nghĩ con cô là linh hồn xuyên tời.

Khúc Trục tuy cũng hơi ngạc nhiên, nhưng không khoa trương như Trịnh Bảo Châu: "Thiên tài và thần đồng chắc chắn là có, nhưng phải xem cách bồi dưỡng và phát triển sau này."

Khúc Tư Tiệp hiện giờ đã lên tiểu học, thành tích không tính là tốt, nhưng cũng không đến mức hết cúu, kiên nhẫn dạy là vẫn học được. Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục đều thấy bình thường, chỉ cần con khỏe mạnh vui vẻ lớn lên là được, nhưng giờ thấy Khúc Tư Mẫn thông minh như thế, nói không chừng có thể tập trung bồi dưỡng một chút.

"Ôa, em gái giỏi ghê, lại tính đúng rồi!" Khúc Tư Tiệp vừa mới dạy phép cộng trừ hai chữ số cho Khúc Tư Mẫn, không ngờ cô bé mau mắn suy một ra ba, có thể tính đến ba chữ số, bốn chữ số, trực tiếp vượt cả Khúc Tư Tiệp.

Khúc Tư Tiệp thấy kết quả mình ấn máy tính ra giống hệt Khúc Tư Mẫn nói, bèn chạy đi kể cho Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục, Trịnh Bảo Châu không ngờ thóáng cái, Khúc Tư Mẫn làm toán đã đến bốn chữ số rồi..... Sau này bài tập của Khúc Tư Tiệp, cho em nó phụ đạo???

"Em gái thông minh quá! Anh cho em ăn kẹo nhé!" Khúc Tư Tiệp bóc một viên sô cô la cậu cực kỳ thích, đút vào miệng Khúc Tư Mẫn. Khúc Tư Mẫn miệng ngậm sô cô la, cười ngọt ngào với Khúc Tư Tiệp: "Cảm ơn anh, rất ngọt."

Khúc Tư Tiệp lập tức nhũn hết cả tim, ô ô ô, sô cô la nào ngọt bằng em gái cậu! Em gái cậu ngọt nhất quả đất!

"Mẫn Mẫn cũng có kẹo đó." Khúc Tư Mẫn lấy trong túi của mình ra hai viên kẹo trái cây, trái trong lòng bàn tay, "Viên này cho anh, viên này cho mẹ."

"Còn có phần của mẹ à?" Trịnh Bảo Châu đi lên lấy viên kẹo trái cây trên tay cô bé, hôn lên mặt bé, "Cảm ơn Mẫn Mẫn nha."

"Không có gì." Khúc Tư Mẫn ôm Trịnh Bảo Châu, cũng bẹp một miếng trên mặt cô, "Mẹ thích kẹo mà."

"Ừa, Mẫn Mẫn còn nhớ mẹ thích ăn đường hả?"

Khúc Tư Tiệp ở bên cạnh nhấc tay: "Thông Thông cũng nhớ!"

"Giỏi giỏi." Trịnh Bảo Châu cũng sờ đầu cậu, sau đó cố ý hỏi Khúc Tư Mẫn, "Không có của bố à?"

Khúc Tư Mẫn nói: "Chỉ còn lại hai viên, bố chắc chắn sẽ không tranh của mẹ với anh. Lần sau có lại cho bố."

Trịnh Bảo Châu cảm giác đứa trẻ này không chỉ có IQ cao, EQ cũng thế.

Khi Khúc Tư Mẫn đi nhà trẻ, quả nhiên làm cả nhà trẻ kinh ngạc, ngay cả cô giáo cũng phải hỏi riêng Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục bình thường dạy con như thế nào.

Nhà trẻ Khúc Tư Mẫn học rất cao cấp, không chỉ có con vào học phải thi, ngay cả bố mẹ cũng phải thi. Trường học đương nhiên biết Khúc Trục bằng cấp rất cao, cho nên mới hỏi anh việc này.

Khúc Trục ăn ngay nói thật: "Phép cộng trừ không phải tôi dạy, là anh nó dạy một chút, chính con bé suy một ra ba."

Cô giáo: "....."

Đây là đỉnh cao của flex à? Hơn nữa nếu nhớ không làm, con trai nhà ngài cũng mới học tiểu học ấy chứ!

Nhà trẻ còn phải học cả tiếng Anh, không ngờ Khúc Tư Mẫn không chỉ có thiên phú về toán học, về phương diện ngôn ngữ cũng không thua kém chút nào, làm giáo viên nước ngoài cũng nga nhiên, hồ to bạn nhỏ này là thiên tài.

Khúc Tư Mẫn mặt mũi không được xinh đẹp dễ bằng Khúc Tư Tiệp, nhưng cười lên có hai cái má lúm đồng tiền, đôi mắt cong cong, đặc biệt ngọt. Nhà trẻ không có giáo viên nào có thể chống được nụ cười của Khúc Tư Mẫn, rõ ràng cô bé thích là những con số lạnh như băng, sao có thể cười ngọt như vậy chứ!

Đáng sợ nhất là, lúc cô bé làm đề toán cũng cười!

Khúc Tư Mẫn đi nhà trẻ tuy còn chưa bắt đầu hướng dẫn bài tập tiểu học cho anh trai cô bé, nhưng các loại xếp lego trong nhà, Khúc Tư Tiệp không xếp được, đều là Khúc Tư Mẫn giúp anh cô bé xếp xong, thậm chí còn dạy anh mình bí quyết chơi Rubik.

"....." Trịnh Bảo Châu nhìn mà chấn động, " Rubik là anh dạy Mẫn Mẫn à?"

Khúc Trúc gạt đầu, lại lắc đầu: "Ngày hôm qua anh ngồi kia chơi một lần, Mẫn Mẫn chỉ ở bên cạnh nhìn."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Bây giờ cô đã tin, sinh con giống mở blind box thật, quá kích thích.:)

Chương 90: Phê lê ngoại 15

Sinh nhật 4 tuổi của Khúc Tư Mẫn, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục tổ chức cho cô bé ở biệt thự Hoa Đô.

Thời tiết tháng 10 mát mẻ, Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục làm buffet BBQ trong vườn hoa, còn đặt cho Khúc Tư Mẫn một cái bánh gato to.

Khúc Tư Tiệp đã có kế hoạch tặng quà em gái từ sớm, bởi vì Khúc Tư Mẫn và Khúc Trục giống nhau thích cây xanh trong nhà, cậu dùng tiền tiêu vặt tiết kiệm được mua cho Khúc Tư Mẫn một hộp lego cây xanh.

Ngày sinh nhật rất nhiều bạn bè người thân tới dự, bạn bè trong giới có quan hệ tốt với Trịnh Bảo Châu cũng tới.

Phòng làm việc của Trịnh Bảo Châu hiện giờ hoạt động rất tốt, vài diễn viên ký hợp đồng đều đang nổi, bao gồm chị em tốt của cô - Vương Tinh Nghệ. Vương Tinh Nghệ hôm trước còn chạy show ở nơi khác, hôm nay đặc biệt chạy về tham gia sinh nhật của Khúc Tư Mẫn.

Cô tặng một con gấu bông siêu to đang hot hit trên mạng cho Khúc Tư Mẫn, nó còn to hơn Khúc Tư Mẫn. Khúc Tư Mẫn mặc váy Trịnh Bảo Châu đặt thiết kế riêng, kéo một cái xe nhỏ, đặt gấu bông ở bên trong, kéo lên lầu.

Giữa trưa, Lương Tuệ Tuệ mang theo sự phụ Liễu tới Hoa Đô làm tiệc sinh nhật cho Khúc Tư Mẫn. Lương Tuệ Tuệ bây giờ đã là giám đốc Lương, cùng Ngụy Trân đem khách sạn quản lý đầu vào đây. Một vài nhân viên mới tới khách sạn nghe kể sự tích của cô, đều coi cô như thần tượng của mình. Lương Tuệ Tuệ cũng giống Trịnh Bảo Châu khi trước, sẽ cố vũ những cô gái ấy tiếp tục đi học, tri thức thay đổi vận mệnh!

Lúc thối nền sinh nhật, mọi người kêu bạn nhỏ Khúc Tư Mẫn ước, Khúc Tư Mẫn nhắm mắt lại làm bộ làm tịch ước một điều ước. Cắt bánh kem xong, Trịn Bảo Châu tò mò hỏi: "Điều ước sinh nhật của Mẫn Mẫn là gì?"

Khúc Tư Mẫn bí bô nói: "Con hy vọng giống bố, thành một nhà khoa học."

Trịn Bảo Châu: "....."

Hay lắm, bài tập làm văn tiểu học 《Ước mơ của em》, cô đã biết Khúc Tư Mẫn sẽ viết thế nào rồi.

Cô nhớ Khúc Trục từng nói, thời cấp hai đã ở tự hỏi phương hướng nghiên cứu của mình, rìa năm nay Khúc Tư Mẫn 4 tuổi quyết định dẫn thân vào con đường nghiên cứu khoa học, cũng không có gì lạ.

Khúc Tư Tiệp ăn bánh bông lan bên cạnh nghe họ nói chuyện, cũng vui đầu chau đầy: "Con thì khác, con ước được giống mẹ, trở thành một diễn viên!"

Khúc Tư Tiệp từ nhỏ đã vươn xa dẫn đầu ở khoản nhan sắc, ngay cả so với Khúc Tư Mẫn cùng bố cùng mẹ, cũng tinh xảo xinh đẹp hơn nhiều. Các bạn nhỏ khác đều thích xem phim hoạt hình, cậu lại thích xem phim điện ảnh và truyền hình Trịn Bảo Châu diễn hơn, xem sung quá còn bắt chước cô hai câu.

Mỗi lần Trịn Bảo Châu hỏi cậu xem hiểu không, cậu cũng rất thành thật: "Chủ yếu là xem mẹ xinh đẹp!"

Mỗi lần như thế, Trịn Bảo Châu đều cảm thấy con trai của cô không ngốc tí nào! Thế này không phải cực kỳ thông minh à!

"Con còn cho lấy một nghệ danh cho mình, kêu Trịn Bảo Bồi!" Khúc Tư Tiệp đặc biệt kiên nghị nói một câu. Trịn Bảo Châu lần đầu tiên nghe được cái nghệ danh cậu tự đặt này, thiếu chút nữa bật cười: "Thông Thông, con lấy nghệ danh từ khí nào?"

"Vừa lấy ạt!" Khúc Tư Tiệp giữa đầu, hai mắt lấp lánh nhìn cô, "Mẹ thấy tên

này có hay không?"

"Hay, ha ha." Chẳng qua chờ con lớn lên chỉ sợ không kêu ra mồm được thôi.

Được Trịnh Bảo Châu khẳng định, Khúc Tư Tiệp lại trung cầu ý kiến của em gái: "Em thấy thế nào?"

Khúc Tư Mẫn gật đầu nói: "Hay ạ, nhà trẻ của em cũng có một bạn nữ kêu bảo bối, anh còn đẹp hơn bạn ấy!"

Khúc Tư Tiệp vẫn luôn biết em gái mình đặc biệt thông minh, nếu em gái cũng nói tên này hay, vậy chắc chắn là hay rồi!

Sau này cậu thi đậu Học viện điện ảnh, lại lần nữa nghe từ chỗ bạn học cái nghệ danh này, chỉ hy vọng bọn họ lập tức mất trí nhớ.:)

Tiệc sinh nhật của Khúc Tư Mẫn trôi qua, cả nhà Trịnh Bảo Châu cũng không về Kim Ngọc Mãn Đường, mà ở lại biệt thự nghỉ quốc khách. Hai đứa bé không thường tới đây, sau khi tới liền tò mò thám hiểm khắp nơi.

Khám phá hết trong nhà, liền đi tiểu khu chơi. Nơi này bảo vệ rất nghiêm cẩn, Trịnh Bảo Châu cũng không lo hai đứa chạy lạc, chỉ dặn Khúc Tư Tiệp phải dắt tay em, đừng để em lạc đường.

Không ngờ Khúc Tư Mẫn nói một câu: "Mẹ yên tâm, con sẽ không lạc đường, lúc xe đi vào con thấy, đã nhớ hết đường rồi."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Giỏi." Cô mỉm cười sờ đầu Khúc Tư Mẫn, "Vậy Mẫn Mẫn phải nhìn anh, đừng để anh lạc đường nhé."

"Vâng!" Khúc Tư Mẫn gật đầu, anh có vẻ không giỏi nhớ đường, cô bé phải dắt kỹ tay anh mới được.

Hai bạn nhỏ tay nắm tay, dạo một vòng trong tiểu khu. Khu biệt thự Hoa Đô

xây sửa rất đẹp, cảnh quan cây xanh làm cực kỳ độc đáo, các loại hoa cỏ cũng không ít. Trong tiểu khu còn có một bàn đu dây quần đầy hoa, không ít người đều thích chụp ảnh ở đó.

Khúc Tư Tiệp dắt Khúc Tư Mẫn chạy đến cạnh bàn đu dây, hứng thú búng búng hỏi cô bé: "Em có muốn ngồi bàn đu dây không? Anh đẩy cho."

"Có ạ." Khúc Tư Mẫn nhấc váy ngồi lên.

Bàn đu dây này được vệ sinh định kỳ, cũng thường xuyên có người ngồi, chỗ nên rất sạch sẽ. Khúc Tư Mẫn bé xiu xiu, Khúc Tư Tiệp cũng không dám đẩy quá sức, còn không quên bảo cô bé phải nắm chắc.

Hai đứa đang chơi hăng say, một chủ hộ dắt một con chó săn lông vàng (Golden Retriever) ra đi dạo.

Khúc Tư Tiệp vốn không sợ chó, nhưng chó to như con vàng này, vì hình thể quá lớn vẫn sẽ làm cậu hơi sợ. Khúc Tư Mẫn thấy anh có vẻ sợ, liền nháy mắt khởi bàn đu dây, nắm tay an ủi anh: "Anh ơi không sợ, chó bị xích rồi, sẽ không cắn đâu."

"Ừ." Khúc Tư Tiệp lên tiếng, lại theo bản năng che chó Khúc Tư Mẫn ở phía sau mình, "Mẫn Mẫn không sợ sao?"

Khúc Tư Mẫn nói: "Không sợ con này, nó nhìn rất ngoan."

Như là để xác minh lời cô bé, cậu vàng nằm xuống đất, vẫy đuôi với hai đứa, gâu một tiếng.

Nó nom rất hiền, lông cũng xoã tung mềm mại, lập tức khiến người ta buông lỏng cảnh giác. Cô gái chủ con chó dừng lại, nhìn về phía hai bạn nhỏ đứng chung một chỗ: "Hai cháu là con của Trịn Bảo Châu phải không, nom xinh thật đấy."

Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn nhìn cô, không nói gì, cô gái cười một tiếng, thầm nghĩ tính cảnh giác của hai bạn nhỏ này cao thật: "Hai cháu không

cần sợ, cô không phải người xấu. Cô ở căn số 28, có quen mẹ hai cháu."

Khúc Tư Mẫn nhìn cô, rồi lại nhìn con chó cô gái đang dắt, có chút ngửa: "Cô ơi, bọn con sờ chó được không ạ?"

"Được chứ." Cô gái nhìn hai đứa nhỏ cười cười, "Nó có vẻ rất thích các cháu đấy."

Quả nhiên ai cũng thích các em bé đáng yêu.

Khúc Tư Mẫn kéo tay Khúc Tư Tiệp, đi lên thật cẩn thận sờ đầu chó, con chó thân mật cọ vào bàn tay nhỏ của cô bé. Hai mắt Khúc Tư Mẫn sáng rực lên: "Đáng yêu quá, anh ơi anh cũng sờ nó đi."

Khúc Tư Tiệp thấy em gái sờ chó vui đến vậy, cũng vươn tay sờ đầu chó, cái đuôi của cậu vàng lúc lắc loạn lên.

Hai mắt Khúc Tư Tiệp cũng sáng lên, chó quả là đáng yêu!

Hai người cùng cậu vàng chơi một hồi lâu, mới tay nắm tay về nhà. Vừa về đến nhà, hai bạn nhỏ liền vọt tới trước mặt Trịnh Bảo Châu, vẻ mặt chó mong nhìn cô: "Mẹ ơi, mẹ ơi, bọn con nuôi một con chó được không ạ?"

Trịnh Bảo Châu vô thức ngớ ra: "Sao bỗng nhiên muốn nuôi chó thế?"

Khúc Tư Tiệp nói: "Vừa nãy con với em ở chỗ bàn đu dây gặp một con chó to, đáng yêu lắm! Mẹ ơi mình có nuôi được không? Con với em sẽ chăm nó!"

"Vâng vâng!" Khúc Tư Mẫn cũng ở cạnh phụ họa. Khúc Tư Mẫn bình thường thích chơi một ít lego, làm phép tính, còn không thì là vọc cây xanh với bố, Trịnh Bảo Châu chó rằng con bé không thích động vật, không ngờ hôm nay cũng bị chó cú bắt lấy.

"Mẫn Mẫn cũng thích chó à?"

"Thích. Mẹ ơi, con với anh có thể nuôi không?"

"Áy....." Trịn Bảo Châu có chút khó xử, "Nhưng bỏ các con, sợ chó."

Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn đồng thời ngẩn rơm sau đó cùng lúc im như hén.

Khi Khúc Trục từ thư phòng đi ra, cảm giác ánh mắt hai đứa nhỏ nhìn anh..... dường như mang theo một chút thương hại??

"Sao vậy?" Anh đến gần Trịn Bảo Châu, tính chiến thuật mà uống một miếng nước, "Sao nh thấy Thông Thông với Mẫn Mẫn nhìn anh quái quái."

Trịn Bảo Châu cười nói: "À, có lẽ đang thương bỏ không thể sờ chó đó."

"?" Chó nên, vì sao đột nhiên lại thương anh không thể sờ chó.:)

Anh cũng không muốn sờ chó ok.:)

"Bạn nó vừa mới nói chó rất đáng yêu, muốn nuôi một con, nhưng biết anh sợ chó liền thôi." Trịn Bảo Châu cảm thán, "A, đúng là một cặp thiên sứ hiểu chuyện."

Khúc Trục: "....."

Chó nên chỉ trong chớp mắt, hình tượng của anh trong lòng hai đứa đã sụp đổ hờ?

Anh lại uống một miếng nước, sau đó bỏ cốc nước xuống đi tới trước mặt Khúc Tư Tiệp cùng Khúc Tư Mẫn, ngồi xổm xuống hỏi: "Thông Thông Mẫn Mẫn, các con muốn nuôi chó?"

"Vâng," Khúc Tư Tiệp gật đầu, "Nhưng là mẹ nói bỏ khi nhỏ bị chó dọa khóc, chó nên bạn con không nuôi nữa."

Khúc Trục: "....."

"Trịnh Bảo Châu, em cố ý phải không!"

Nghe Khúc Trục chăt vắn, Trịnh Bảo Châu dựa thẳng vào quầy bar cười ra tiếng: "Đúng vậy, ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Khúc Trục: "....."

Trước mặt hai đứa nhỏ, Khúc Trục không làm được gì, chỉ có thể hít sâu một hơi, nói với Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn: "Nếu thật sự muốn nuôi động vật, cũng có thể suy xét nuôi một con mèo nhỏ."

Mắt Khúc Tư Tiệp lại lần nữa sáng lên: "Mèo con ợ?"

"Ừ, nhưng nếu nuôi, hai đứa phải có trách nhiệm chăm mèo con đấy."

"Quá tốt!" Khúc Tư Tiệp nghiêng đầu hỏi Khúc Tư Mẫn, "Mẫn Mẫn thích mèo không?"

Khúc Tư Mẫn nghĩ nghĩ, gật đầu: "Mèo cũng đáng yêu."

"Chúng ta nhân dịp quốc khánh đi nhận mèo con về nhà đi." Trịnh Bảo Châu giải quyết dứt khoát.

Tiệm mèo ở thành phố A không thiếu, Trịnh Bảo Châu hỏi thăm mấy người bạn nuôi mèo, chọn một nhà uy tín, lái xe qua nhìn nhìn.

Hai bạn nhỏ tới tiệm mèo, dường như mở cánh cửa thế giới mới, nhìn thấy cái gì cũng mừng rỡ vô cùng.

"Mẹ ơi xem kia, trên người bố mọc mèo!" Khúc Tư Mẫn nắm tay Trịnh Bảo Châu, chỉ về phía Khúc Trục. Trịnh Bảo Châu vừa nãy vẫn theo Khúc Tư Mẫn chọn mèo con, không để ý đến Khúc Trục, lúc này nhìn lại, trên người Khúc Trục dính ba con mèo con, đều kêu meo meo với anh.

"....." Khúc Trục sợ chó, nhưng lại rất được mèo thích hen.

"Trên người anh giấu bạc hà mèo à?" Trịn Bảo Châu nắm Khúc Tư Mẫn đi lại, nhìn Khúc Trục mọc mèo trên người. Khúc Trục cũng bắt đắ dĩ, anh chưa từng nuôi con gì, chỉ từng cho con mèo ở khách sạn của Trịn Bảo Châu ăn: "Em nhánh ôm chúng nó đi."

"Meo meo meo ~" cứ như nghe hiểu Khúc Trục nói, mấy con mèo con kêu ác hơn, cuối cùng vẫn là nhân viên cửa hàng tới ôm mèo con khỏi người Khúc Trục.

"Mấy em này là mèo trông tiệm của bọn em, bình thường liền ở trong tiệm phụ trách buôn bán, nhưng cũng không gặp chúng nó dính ai như thế bao giờ." Nhân viên cửa hàng vuốt một con mèo, nói với Khúc Trục cùng Trịn Bảo Châu, "Xem ra là rất thích anh đây ợ."

"Ừ..... Tôi có một câu hỏi." Anh Khúc được mèo mê hỏi, "Nhà tôi có rất nhiều cây nhỏ, mèo có làm hỏng cây của tôi không?"

"Ấy....." Về muốn nói lại thôi của nhân viên cửa hàng, đã nói rõ câu trả lời cho vấn đề này, "Anh có thể dụng tâm dạy nó."

Cơ mà có nghe hay không lại là chuyện khác.

Khúc Trục: "....."

Khúc Tư Tiệp sợ Khúc Trục không cho nuôi mèo, lập tức giả đờ đáng thương: "Bố ơi, mèo con không có ý xấu đâu, nó chỉ không cẩn thận thôi."

Khúc Trục: "....."

Trịn Bảo Châu nghĩ tới "khu vườn" Khúc Trục bỏ công làm ở ban công, cũng hơi lo lắng: "Ày, thế này đi, có lẽ không quá lạc quan. Nhưng chờ mèo và cây xanh ở chung lâu rồi, hẳn là sẽ tốt hơn."

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng đúng đúng, cũng không phải con mèo nào đều thích phá. Có thể chọn mèo tính cách ngoan ngoãn, thân thiện tí."

"Bố ơi không sợ, nếu mèo phá đổ cây, con sẽ trồng lại." Khúc Tư Mẫn an ủi Khúc Trục.

Bị bạn nhỏ mầm non an ủi, Khúc Trục cũng không vui vẻ là mấy.

Dưới kiến nghị của nhân viên cửa hàng, Khúc Trục chọn một chú mèo con khá là dịu ngoan, hy vọng nó có thể ở chung thân thiện với đồng cây xanh của mình.

Tiệm mèo còn full set thức ăn mèo, ổ mèo, đồ chơi cho mèo, vãn vãn và mây mây, Trịnh Bảo Châu trực tiếp mua đủ ở tiệm mèo. Mèo con đã tiêm vắc-xin phòng bệnh một lần, lúc sau họ chỉ cần mang nó đi kiểm tra và tiêm phòng lại là được.

Vì không để mèo con phải thích ứng hoàn cảnh hai lần, Trịnh Bảo Châu trực tiếp lái xe về Kim Ngọc Mãn Đường. Ổ mèo để ở phòng khách, cách xa "khu vườn ban công" của Khúc Trục. Nhà cây cho mèo Trịnh Bảo Châu cũng tìm vị trí đặt xong, khá là tuyệt tông với nội thất trong nhà.

Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn luôn tò mò vây quanh con mèo nhỏ, còn ầm ĩ phải đặt tên cho nó.

"Mèo là con gái, gọi là Manh Manh đi!" Khúc Tư Tiệp cảm thấy cái tên Manh Manh rất xứng với chú mèo con dễ thương.

Khúc Tư Mẫn nói: "Em thấy gọi là Meo Meo được hơn, Manh Manh không giống tên mèo."

"..... Nhưng Meo Meo lại quá giống tên mèo."

Khúc Tư Mẫn nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Trịnh Bảo Châu: "Mẹ thấy mèo con nên gọi là gì ạ?"

"Ừm..... Để bố các con đặt đi, bố rần rần lắm."

"....." Khúc Trục thoáng trầm ngâm, rồi nói, "Gọi là Mộng Nước đi, hy vọng nó có thể nể mặt cái tên này, đối xử tốt với cây xanh trong nhà."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Mộng Nước!" Khúc Tư Mẫn cảm thấy tên này rất êm tai, lập tức gọi ra, "Về sau em gọi là Mộng Nước nhé!"

"Mộng Nước Mộng Nước." Khúc Tư Tiếp cũng ở bên cạnh kêu, mèo con nhìn chúng, mềm mại meo một tiếng.

Mộng Nước quen nhà xong, chẳng mấy chốc liền hứng thú với "khu vườn ban công" của Khúc Trục. Nó ở trong đó tản bộ một vòng, ăn vài miếng lá cây, sau đó thấy khó ăn lại phun ra.

Khúc Trục trở về thấy lá cây của mình bị cắn nát bầy, nghiêm túc giáo dục Mộng Nước một hồi, nói cho nó mấy thứ đó không ăn được.

Cũng không được đánh nhau với bọn nó.

"Meo ~" không biết Mộng Nước nghe hiểu không, dù sao nhìn thấy Khúc Trục liền cạ vào người anh. Trịnh Bảo Châu nhìn quả làm nũng của nó, thật sự giống y xì Khúc Tư Tiếp với Khúc Tư Mẫn.

"Thông Thông Mẫn Mẫn, Mộng Nước là các con mèo nuôi, các con cũng phải phụ trách giáo dục nó nhé." Trịnh Bảo Châu gọi hai bạn nhỏ lại, trước mặt còn bày mấy chậu cây bị hại.

Khúc Tư Tiếp nghiêm túc bắt đầu dạy lý lẽ cho mèo con, Khúc Tư Mẫn nghiên cứu mấy cái cây bị hại một chút, cong lại đi an ủi bồ cô bé: "Bối ơi không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi, cứu được."

Khúc Trục: "....."

Còn gái anh có vẻ hơi chín chắn quá rồi.:)

Khúc Trúc đem lá cây bị thương sửa một chút, Khúc Tư Mẫn liền bám ở bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng còn cho anh ý kiến. Khúc Tư Tiệp giáo dục Mộng Nước xong, cũng chạy tới xem Khúc Trúc cắt tỉa cây xanh.

"Mèo ~" Mộng Nước cũng vươn cái đầu mèo, mò lại gần.

Khúc Trúc: "....."

"Ha ha ha." Trịnh Bảo Châu nhìn không được bật cười, cô cảm thấy hình ảnh này cực có tính kể chuyện, bèn cầm điện thoại chụp lại khoảnh khắc này.

Chương 91: Phiên ngoại 16

Trịnh Bảo Châu kỳ thật vẫn rất lo về cậu con trai Khúc Tư Tiệp này — mặt mũi đẹp quá mức, nhưng đầu óc lại không quá thông minh, cô luôn cảm thấy sau này cậu sẽ bị thiệt.

May mà nó là con trai, nếu mà là con gái, chắc cô phải nhọc lòng chết mất.

Khúc Tư Tiệp từ nhỏ cũng thích dính cô, trước khi có em gái, còn chơi với các bạn nam trong khu, sau khi có em gái, cậu luôn ở cạnh Khúc Tư Mẫn, sợ cô bé bị các bạn nam bắt nạt, cậu cũng rất ít khi tìm mấy đứa con trai kia chơi.

Thẳng đến một lần, Trịnh Bảo Châu nhận được cuộc gọi của cảnh sát, nói là Khúc Tư Tiệp đánh nhau với người ta, đánh người ta rách luôn.

"....." Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của Trịnh Bảo Châu là cho rằng đây cuộc gọi lừa đảo.

Lúc ấy là Tết Âm Lịch, cả gia đình ăn bữa cơm đoàn viên ở khách sạn của Trịnh Bảo Châu, buổi chiều còn cùng nhau chơi mật chược trong phòng, Khúc Tư Tiệp liền mang theo Khúc Tư Mẫn ra ngoài chơi.

Khúc Tư Tiệp năm nay đã lên lớp 6, Khúc Tư Mẫn cũng vào lớp 1. Quan khách sạn xem như là địa bàn của chúng, Khúc Tư Tiệp cũng không ngờ, sẽ gặp đứa bé hư, muốn thông đồng em gái cậu.

Em gái cậu mới học lớp 1!

Đứa nhỏ bị Khúc Tư Tiệp đánh rách, cũng mới học tiểu học, nhưng lớn lên rất cao. Khúc Tư Tiệp phát dục vẫn luôn chậm hơn các bạn đồng trang lứa, trong lớp cậu không cao, đối phương lại là một cậu bé cao lớn, nhìn còn lớn

hơn học sinh cấp hai.

Nhưng dù đối mặt với đối thủ cao hơn mình một cái đầu, Khúc Tư Tiệp nắm đấm không hề lơ lỏng tí nào.

Khúc Tư Mẫn lúc này cũng mới phát hiện, tuy anh trai nhìn xinh xắn đẹp đẹp, nhưng sức lực cực kỳ lớn.....

Nông trường Ánh Sao là điểm du lịch nổi tiếng của thành phố A, lại là Tết Âm Lịch, mỗi ngày đều có cảnh sát tuần tra chung quanh. Hôm nay vừa khéo, đương trường tóm được hai cậu nhóc tiểu học ẩu đả đánh nhau.

Vì an toàn, chú cảnh sát trước tiên dẫn ba đứa nhỏ về phòng trực ban, sau đó lên hệ phụ huynh của tụi nhỏ.

Đứa nhỏ bị đánh kia cứ thút thít mãi, khác hẳn tư thế lưu manh lúc trước, dường như bị oan ức ghê lắm. Khúc Tư Tiệp kéo tay Khúc Tư Mẫn tay đứng một bên, không khóc, không nói, cũng không nhận sai.

Cảnh sát thấy cậu rất lì, liền an ủi cậu nhóc khóc thút thít kia trước.

"Thông Thông, Mẫn Mẫn, hai đứa không sao chứ?" Trịnh Bảo Châu cùng Khúc Trục nhận được điện thoại liền chạy tới, nghe thấy tiếng Trịnh Bảo Châu, thần kinh căng thẳng của Khúc Tư Tiệp bùng lỏng, một đầu sà vào ngực Trịnh Bảo Châu.

"Mẹ ơi —" Khúc Tư Tiệp khác hẳn vừa nãy, khóc còn ác hơn cậu nhóc bên cạnh.

Cảnh sát: "....."

Cậu nhóc này sao còn có hai gương mặt vậy! Vừa nãy đánh nhau, rõ ràng dè người ta ra đất đánh, lúc này thấy mẹ thì lại mít ướt!

"Ng oan không khóc." Trịnh Bảo Châu ôm Khúc Tư Tiệp an ủi, Khúc Trục bên cạnh cũng ôm Khúc Tư Mẫn, kiểm tra cô bé có bị thương không.

"Con không sao bỏ ơi." Khúc Tư Mẫn kéo góc áo Khúc Trục nói với anh. Khúc Trục sờ đầu cô bé, đứng lên hỏi cảnh sát: "Chào anh, chúng tôi là bố mẹ của hai cháu."

"Chào anh, chào anh." Cảnh sát vừa nãy gọi Trịnh Bảo Châu, liền biết thân phận của hai người họ, lúc này cũng không có gì ngạc nhiên, "Hai bạn nhỏ không có việc gì, chúng tôi cũng sợ xảy ra chuyện, mới dẫn chúng về phòng trực."

Mấy người đang nói, bố mẹ của cậu bé kia cũng tới, so với Khúc Tư Tiệp, trên mặt cậu bé có vết xanh tím thấy rõ, bố mẹ vừa thấy đến liền gào lên: "Ai đánh? Làm mấy người phải không?"

Khúc Trục che hai đứa nhỏ bên người, nhìn bọn họ một cái, đối phương thấy Khúc Trục thì ngẩn ra, theo sau lại thấy Trịnh Bảo Châu đứng cạnh anh.

Khúc Trục có thể không dễ nhận ra, nhưng Trịnh Bảo Châu thì lại quá dễ.

"Tôi biết cô, cô là siêu sao ha, Trịnh Bảo Châu đúng không?" Đối phương kéo con, như muốn yêu cầu lời giải thích, "Con của siêu sao là có thể tùy tiện đánh người đúng không?"

Khúc Tư Tiệp vốn luôn im lặng, lúc này quay qua cô ta nói một câu: "Là nó bắt nạt em gái cháu trước!"

"Ai bắt nạt em mày! Tao chỉ muốn rù nó cùng chơi thôi!"

"Em gái tao đã nói không muốn chơi với mày, mày còn cố tình nắm tay! Mày là đồ lưu manh!"

"Hắc, mày mắng ai lưu manh hả?" Bố mẹ đứa nhỏ nghe vậy liền không vui, hùng hổ tiến lên một bước. Trịnh Bảo Châu tháo kính râm trên mặt xuống, chắn trước mặt họ, nhìn bọn họ cười nhạt: "Dù sao bây giờ cũng lên đồn cảnh sát rồi, không bằng chúng ta báo cảnh sát giải quyết, trực tiếp theo trình tự pháp luật. Nông trường Ánh Sao tôi biết, nơi nơi có theo dõi, chỉ cần

trích camera theo dõi ra xem, là biết ai nói dối."

Khi Trịnh Bảo Châu còn buôn bán, khí thế đã không thua các ông chủ khác, sau này làm mình mình, khí tràng càng mạnh hơn, cô chỉ tùy ý đứng đó, đã làm hai người kia phải rên.

Hai người rõ ràng có súng sốt, nhưng hoàn hồn rồi lại không nuốt trôi cục tức này. Bây giờ rõ ràng là con nhà họ bị đánh, còn ở đó khốc bù lu bù loa, không thể nào bỏ qua như vậy, Trịnh Bảo Châu tuy là siêu sao, nhìn không dễ chọc, nhưng hiện giờ mạng xã hội phát triển, bọn họ tìm người mang tiết tấu trên mạng, là có thể làm ầm chuyện này lên ngay.

Ngồi trên đây, hai người lại có tự tin: "A, pháp luật giải quyết đúng không? Được thôi, ai sợ ai? Cô đừng tưởng cô có tiền có thế mà bọn tôi sợ cô, đến lúc đó chuyện ầm ĩ lên, có hại là siêu sao cô thôi."

Trịnh Bảo Châu cười một tiếng, nhìn bọn họ nói: "Trịnh Bảo Châu tôi chưa bao giờ sợ phiền phức, lúc tôi mới vào nghề, tổng giám đốc Du của Hoàn Vũ lên mạng bôi đen tôi, còn tìm phóng viên phỉ báng tôi, cuối cùng còn không phải thành thành thật thật xin lỗi tôi, ghim Weibo trên top nửa năm? Đây là xã hội pháp trị, tôi tin tưởng pháp luật sẽ giữ gìn công lý."

Chuyện sếp Du của Hoàn Vũ khi trước, đến giờ còn thường bị dân mạng lôi ra quất xác, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều nghe qua. Trịnh Bảo Châu trông không hề sợ hãi, khí thế của đôi phương tự nhiên là yếu đi.

Bởi vì hai bên đều yêu cầu xem camera, cảnh sát liên hệ với phòng an ninh của nông trường Ánh Sao, trích camera ra. Căn cứ camera ghi lại, xác thật như lời Khúc Tư Tiệp, là cậu nhóc kia quần lầy Khúc Tư Mẫn, tuy camera không nghe được tiếng, nhưng thần thái cử chỉ của cậu nhóc kia thì dùng từ lưu manh để hình dung là quá chuẩn xác.

Khúc Tư Tiệp vốn chỉ tranh luận với cậu nhóc, sau đó cậu nhóc lại đưa tay đi kéo Khúc Tư Mẫn, Khúc Tư Tiệp mới lên đánh nhau.

"Xem từ camera, đúng là Khúc Tư Tiệp ra tay trước, nhưng cậu bé cũng

không nói dối, cậu bé vì bảo vệ em gái." Lại xem camera lần nữa, cảnh sát cũng cảm thấy bạn nhỏ Khúc Tư Tiệp này đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, chứ coi cậu nhóc trông đẹp, ra tay một quyền là đánh sập mặt thẳng nhóc to lớn hơn mình.

"Đồng chí cảnh sát, tôi hỏi một chút, tình huống vừa rồi, cậu nhóc kia có bị coi là dâm loạn không? Con gái của tôi còn chưa thành niên, ra tay với trẻ vị thành niên có nên phạt nặng không?"

Trịnh Bảo Châu vừa hỏi xong, nhà đời phương liền giã y này: "Dâm loạn gì? Trẻ con nó biết cái gì? Nó chỉ thấy bé gái xinh xinh....."

"Thấy con gái xinh là muốn sờ mó? Thế không phải dâm loạn là gì? Xin hỏi chồng chị bình thường có như vậy không?" Trịnh Bảo Châu không chờ cô ta nói xong, liền cắt ngang, "Hành vi này đều là chồng chị dạy con chị sao?"

"Cô đừng có hất nước bắn lên người tôi." Ông bố nhà kia cũng ngồi không yên, "Đã nói trẻ con nó biết gì, con gái cô vị thành niên, con trai tôi cũng vị thành niên! Hơn nữa cũng đã sờ đến đâu?"

"Đó là vì có anh nó ở đó, hơn nữa không sờ đến cũng tạo thành bóng ma tâm lý cho con gái tôi." Trịnh Bảo Châu hỏi cảnh sát, "Tôi có thể kiện bọn họ chứ?"

"Được được cô kiện đi, tôi còn muốn kiện con trai cô đánh người đây! Giờ tôi mang con trai tôi đi kiểm tra vết thương luôn!"

"Ấy ấy, hai vị bình tĩnh một chút." Cảnh sát cắt ngang bọn họ, "Đây là đồn công an, kiềm chế cảm xúc đi. Chuyện này giờ cũng đã rõ ràng, con trai nhà các vị muốn kéo tay con gái nhà người ta, người ta rõ ràng không muốn, đây chắc chắn là các vị không đúng. Đương nhiên sau đó Khúc Tư Tiệp động thủ đánh người cũng không đúng, nếu mọi người có thể hòa giải riêng, đó là tốt nhất."

Trịnh Bảo Châu khom lưng, hỏi Khúc Tư Mẫn: "Mẫn Mẫn, con muốn hòa giải với họ không?"

Khúc Tư Mẫn nhìn Khúc Tư Tiệp, nói với Trịnh Bảo Châu: "Mẹ ơi, muốn kiện tội dâm loạn có lẽ không dễ đâu."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Hay là mẹ hỏi chú Hàn xem, có tội nào khác dễ kiện hơn không?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Tư Mẫn nói xong, lại nhìn Khúc Tư Tiệp: "Anh muốn hòa giải với họ không? Vừa nãy em cũng thấy, không phải chỉ có anh đánh nó, nó cũng đánh anh, anh cũng đi kiểm tra vết thương đi."

Cảnh sát: "....."

Đây là đứa bé 6 tuổi kiểu gì vậy???

Cho dù bố cô bé là tiền sĩ, cũng không thể như vậy chứ?

Khúc Tư Tiệp ngược lại đã quen với sự thông minh của em gái, chuyện hôm nay, cậu thật ra không để bụng mình ăn mấy đấm, máu chót là Mẫn Mẫn: "Anh không sao, nếu Mẫn Mẫn không muốn hòa giải, thì anh không hòa giải."

Khúc Tư Mẫn nghĩ nghĩ, cảm thấy anh cô bé đánh thằng nhóc kia một trận, đã hết giận, nếu thật sự khởi tố, một học sinh tiểu ngược lại không đau không ngứa.

"Không đơn giản thế nhá, mấy người muốn hòa giải cũng được, bồi thường tiền thuốc và tiền thiệt hại tinh thần cho con trai tôi." Đối phương ra vẻ chuẩn bị sự tử ngoại. Trịnh Bảo Châu vốn không muốn hòa giải, nghe vậy cười lạn lạn một tiếng: "Vậy chúng ta không còn gì để nói, trực tiếp làm thủ tục pháp luật đi."

Cô và Khúc Trục ở đồn công an ký tên, dẫn Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn đi.

Rời đồn công an họ mang Khúc Tư Tiệp đi bệnh viện kiểm tra trước, mùa đông vốn mặc quần áo dày, hơn nữa trận này Khúc Tư Tiệp đơn phương nghiền áp, trên người cậu không có vết thương nào.

"Không nhìn ra, Thông Thông lại biết đánh nhau nhỉ?" Trịnh Bảo Châu nói với Khúc Trục với vẻ khó tin.

Khúc Trục nói: "Biết đánh nhau thì không có, thành bé chính là sức lực rất lớn."

Trịnh Bảo Châu lại nhìn Khúc Tư Tiệp đang ngồi với Khúc Tư Mẫn: "Thông Thông rõ ràng không to con mà!"

"Ừ..... Có lẽ đây là thiên phú dị bẩm."

Trịnh Bảo Châu trầm mặc một chút: "Vì sao Mẫn Mẫn thiên phú ở IQ, mà Thông Thông lại ở lực lượng?"

"Như vậy cũng tốt." Khúc Trục nói, "Có thể bảo vệ em gái, cũng có thể bảo vệ chính mình."

Sau khi cả nhà rời khỏi bệnh viện, Trịnh Bảo Châu liền giao chuyện này đội luật sư phụ trách. Trịnh Bảo Châu không ngờ rằng, đối phương cũng mời luật sư, lại còn lên mạng mua hot search, nói cô dung túng con cái đánh người, hắc cô một hồi.

Trịnh Bảo Châu trở tay thêm vào đơn kiện tội bịa đặt phí báng.

Cô vốn đã chuẩn bị căng tới cùng với đối phương, kết quả không mấy ngày phía bên kia đã rên, chủ động rút đơn kiện.

Chương 92: Phiên ngoại 17

Vào đầu xuân, Trịnh Bảo Châu nhận thiệp mời của ban tổ chức, ra nước ngoài tham gia liên hoan phim.

Vì có phim điện ảnh triển lãm và cả đề cử, lần này cô và đoàn làm phim sẽ ở nước ngoài khá lâu.

Trịnh Bảo Châu đi ngày thứ ba, Khúc Tư Tiệp liền bắt đầu một ngày ba lần đúng giờ hỏi Khúc Trục: "Khi nào mẹ về?"

Khúc Trục: "....."

Anh đặt bữa sáng lên bàn, kéo ghế dựa ngồi xuống: "Không phải nói với con rồi à? Cuối tuần sau."

Khúc Tư Tiệp bẹp miệng: "Còn chưa tới cuối tuần sau ợ?"

Khúc Trục: "....."

Trước kia Trịnh Bảo Châu đi nơi khác đóng phim, cũng không thấy thằng bé bám như thế.

"Thông Thông, sao càng lớn càng bám mẹ thế?"

Khúc Tư Tiệp bẹp bẹp: "Con nhớ mẹ, bố không nhớ mẹ ợ?"

"....."

Khúc Trục không trả lời, Khúc Tư Tiệp cạnh Khúc Tư Mẫn bỗng nói một câu: "Tối qua em nghe thấy bố gọi điện cho mẹ, còn nói nhớ mẹ."

Khúc Trục: "....."

"Bố già thế rồi, vẫn còn bám mẹ!" Khúc Tư Tiệp thành công phần dame.

Khúc Trục giật giật khóe miệng: "Cái gì mà già thế rồi?"

Khúc Tư Tiệp nói: "Anh trai trong đoàn làm phim ra ngoài với mẹ, trẻ hơn bố mà."

Khúc Trục: "....."

Anh cảm thấy hôm nay anh phải dạy dỗ thằng nghịch tử này mới được. :)

"Thứ sáu mấy đứa có bài kiểm tra phải không? Có kết quả, bố sẽ chụp ảnh gửi cho mẹ, bố nhớ còn còn khóác lác với mẹ, nói mình chắc chắn được trên 95 điểm đúng không?"

Khúc Tư Tiệp: "....."

Trước khi thi đúng là cậu thấy thế thật, nhưng giáo viên ra đề không hợp tác với cậu chút bộ.

"Bố lớn tung đây rồi còn mách lẻo!"

Khúc Trục nói: "Đây không gọi là mách lẻo, đây gọi là kịp thời báo cáo tình hình học tập thực tế của con cho mẹ biết."

Khúc Tư Mẫn gấp một quả nhỏ lên đĩa Khúc Trục, nói: "Bố ơi, anh trai trong đoàn làm phim mà anh bảo ấy, con đã nhìn rồi, anh đây không đẹp trai bằng bố! Chắc chắn mẹ thích bố hơn!"

Khúc Tư Tiệp nói: "Cũng không chắc, trên mạng bây giờ chẳng đang có trend tiểu chố sãn còn gì?"

Khúc Trục nhìn cậu một cái: "Trên mạng? Bố thấy con lên mạng nhiều quá"

đây, hôm nay còn không được lên mạng nữa."

"Thầy còn còn cho bài tập trên mạng mà!" Khúc Tư Tiệp hỏi bố, "Không lên mạng làm bài tập kiểu gì?"

"Lúc làm bài tập gọi bố, bố ngồi cạnh con."

Khúc Tư Tiệp: "....."

Không phải cậu chỉ nói anh trai đoàn làm phim trẻ hơn bố thôi à, đó vốn là sự thật mà! Hừ!

Khúc Tư Mẫn kéo vạt áo anh mình, nhỏ giọng bảo cậu: "Anh ơi, anh đừng chọc bố, bố hay ghen lắm đó!"

Khúc Tư Tiệp: "....."

Có đôi khi cậu cảm thấy em gái còn hiểu chuyện hơn bố.

Ăn cơm xong, Khúc Tư Tiệp đã bị ép đi làm bài tập, Khúc Trục ngồi cạnh bên cạnh. Ngồi một lát, liền phát hiện chuyện này không tốt cho tim mạch.:)

Xem Khúc Tư Mẫn làm bài tập, thì hoàn toàn không có vấn đề.

"Lại viết sai rồi, nghỉ lại xem nào." Khúc Trục vốn định phạt Khúc Tư Tiệp, bây giờ lại chẳng rõ là đang phạt ai nữa.

Khúc Tư Tiệp đã sửa câu này ba lần, vẫn sai, trong lòng cũng tủi: "Bố đừng ở đây nhìn con, bố ở đây làm ảnh hưởng con!"

Khúc Trục hừ một tiếng: "Lúc con thi bố cũng có ở đâu, sao không thấy con làm được hả."

Khúc Tư Tiệp: "....."

"Meo ~" Khúc Tư Mẫn ôm Mộng Nước từ bên ngoài đi vào, nhìn thoáng qua

Khúc Trục và Khúc Tư Tiệp trong phòng, "Bố ơi, anh ơi, hai người có muốn nghỉ chút không?"

Khúc Trục duỗi tay sờ đầu cô bé, hỏi: "Mẫn Mẫn làm hết bài tập rồi à?"

"Vâng," Khúc Tư Mẫn gật đầu, "Tôi hôm qua làm xong rồi, vừa làm xong đề ôn tập bố đưa đây ạ."

Khúc Trục vừa lòng gật đầu: "Con lấy lại đây bố xem."

"Vâng," Khúc Tư Mẫn thả mèo xuống, về phòng lấy sách bài tập. Mộng Nước tự động nháy lên người Khúc Trục, nằm trên đùi anh kêu meo meo.

Giọng điệu như đang nói "Anh giai, mau sờ em".

Khúc Trục xoa mình nó, Mộng Nước liền thoải mái lật bụng lên. Khúc Trục ngược mắt nhìn Khúc Tư Tiệp ở đối diện, bảo cậu: "Nhìn bố là tính được cái đề này hả?"

Khúc Tư Tiệp mím môi, lâu bà lâu bầu: "Con có đúng là con bố không vậy?"

"....." Khúc Trục bắt đầu nghĩ lại, phải chăng hôm nay hơi quá đáng với con.

Khúc Tư Tiệp tiếp tục lâu bầu: "Chẳng lẽ bố chưa bao giờ nghỉ ngơi à? Bố với em rõ ràng đều thông minh thế mà."

Khúc Trục sửa cậu: "Mẹ con cũng thông minh hơn con, năm đó mẹ con nháy thảng từ lớp 3 lên lớp 5 đây."

Khúc Tư Tiệp: "....."

Ý bố là gì? Âm chỉ mẹ cũng không phải mẹ ruột cậu phải hơm!

A, đồ người lớn quý kẻ đa đoan!

"Con chắc chắn là con của mẹ, mẹ cho con xem ảnh lúc mẹ bầu con!" Khúc

Tu Tiệp tuy còn bé, đầu óc cũng không thông minh bằng Khúc Trục, nhưng trong vấn đề nguyên tắc này, cậu vẫn tranh đấu đến cùng!

"Chờ mẹ về, con bảo mẹ mang con đi tìm bố ruột!"

Khúc Trục: "....."

Ha ha, xem ra anh vẫn còn nhẹ tay quá. :)

Khúc Tư Mẫn quay lại kịp lúc, cứu anh cô bé một mạng.

"Bố ơi, con cầm sách bài tập tới rồi này." Khúc Tư Mẫn đẩy bài tập mình đã làm xong tới, Khúc Trục cầm lấy lướt qua một lượt, đáp án đúng hết, nhưng mấy bài vẫn chưa phải cách làm đơn giản nhất.

"Mấy câu này có cách làm đơn giản hơn." Khúc Trục cầm bút đỏ viết công thức cạnh đề bài cho Khúc Tư Mẫn, để cô bé tự suy nghĩ. Chỉ bài cho con gái xong, anh thấy Khúc Tư Tiệp vẫn nhìn mình chằm chằm, mắt kiên nhẫn nheo nheo: "Thế nào, vẫn chưa giải được à? Hay là để Mẫn Mẫn xem giúp?"

"..... Hừ, không cần, tự con làm!" Khúc Tư Tiệp lại quay đầu đi giải đề, Mộng Nước còn cuộn mình trên đùi Khúc Trục, meo một tiếng, như nhắc nhở anh mau mau vượt lòng chó nó.

Ngày thường Khúc Trục đi làm, bác giúp việc sẽ phụ trách nấu cơm và quét tước vệ sinh, cuối tuần Khúc Trục và Trինն Bảo Châu sẽ tự xuống bếp, bồi dưỡng tình cảm gia đình, cũng mang theo Khúc Tư Tiệp với Khúc Tư Mẫn làm ít việc nhà đơn giản.

Hôm nay chỉ có một mình Khúc Trục ở nhà, anh thấy gần đến giờ, liền đi chuẩn bị làm cơm trưa. Trước khi đi, còn không quên dặn Khúc Tư Mẫn: "Ở đây trông anh con, cho anh tập trung làm bài, không được chơi máy tính."

"Vâng bố." Khúc Tư Mẫn tiếp Mộng Nước từ tay anh, tiếp tục sờ mèo.

Chờ đến anh đi rồi, Khúc Tư Tiệp mới liếc em gái, nhỏ giọng hỏi: "Mẫn Mẫn, em xem bài này, em biết làm không?"

Khúc Tư Mẫn ôm Mộng Nước sà lại nhìn, cặp mày nhỏ khẽ nhăn lại: "Sách lớp 6 có xem qua một chút, của anh nhìn như là đề nâng cao, khó hơn đề trong sách giáo khoa."

Khúc Tư Tiệp không ngờ cô bé thật sự đã đọc sách lớp 6, vậy về sau có thể để em gái phụ đạo mình được thật?

Em gái đáng yêu hơn bố nhiều!

Khúc Trục ở phòng bếp làm cơm được phân nửa, Mộng Nước lại không chịu được tích mịch chạy tới tìm anh. Khúc Trục thấy nó định nhảy vào nồi, đỡ khốc đỡ cười mà bắt lấy nó: "Làm gì thế, định biểu diễn tiết mục nồi sất hầm mèo à?"

"Meo ~" Mộng Nước trong vòng tay anh kêu một tiếng, Khúc Trục đặt nó xuống sàn phòng khách, để Khúc Tư Mẫn ôm nó đi.

Nấu xong bữa trưa, anh vào phòng Khúc Tư Tiệp ngó qua. Rốt cuộc câu nhóc cũng làm đúng bài đó, những bài còn lại cũng làm bảy, tám phần.

"Con không để em làm hộ đây chứ?" Khúc Trục hỏi.

Khúc Tư Tiệp kịch liệt phản bác: "Em mới lớp 1, sao làm bài lớp 6 được!"

"Cũng chưa chắc, đề bổ phụ đạo cho em đã vượt cấp rồi."

Khúc Tư Tiệp bắt đầu biểu đạt ý kiến trọng yếu về phương thức giáo dục của Khúc Trục: "Bổ dạy trẻ con như vậy là không đúng! Em mới hơn 6 tuổi, nên làm những việc của các bạn 6 tuổi.."

Khúc Trục nói: "Người với người khác nhau, giống như người ta 6 tuổi và con 6 tuổi cũng khác nhau đó."

"....." Những gì bỏ nói hôm nay cậu nhớ hết rồi, chờ mẹ về cậu sẽ đi mách.

"Mẫn Mẫn, chúng ta rửa tay ăn cơm đi." Khúc Tư Tiệp dặt tay Khúc Tư Mẫn, chạy khỏi phòng, bỏ luôn Khúc Trục.

Ăn xong hai anh em ngủ trưa, buổi chiều dậy Khúc Trục cuối cùng đại phát từ bi, không bắt Khúc Tư Tiệp làm bài nữa, cho cậu và Khúc Tư Mẫn chơi ở phòng khách.

Trịnh Bảo Châu gọi video call về, Khúc Trục vừa nhận, Khúc Tư Tiệp đã cầm lego nháy nhót chạy tới: "Mẹ ơi, mẹ ơi, có phải mẹ gọi không bỏ?"

Khúc Trục quay đầu nhìn cậu một cái, hờ hững nói: "Không phải."

"....." Khúc Tư Tiệp im lặng, không cần câu, "Con nghe thấy tiếng con gái, nếu không phải mẹ, thì bố đang gọi điện với chị nào? Con sẽ mách mẹ!"

Khúc Trục: "....."

Nếu bỏ qua chuyện bài tập, đôi khi anh lại thấy Khúc Tư Tiệp phi thường thông minh.

Tiếng cười của Trịnh Bảo Châu vọng ra từ điện thoại của Khúc Trục: "Ha ha, Thông Thông Mẫn Mẫn, là mẹ đây."

"Mẹ!" Khúc Tư Tiệp chen ra trước ông kính, để mẹ nhìn thấy cậu, "Mẹ ơi Thông Thông đây!"

"Thông Thông ngoan, ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi ạ, cũng ngủ trưa rồi!" Cậu nói, nhìn bởi cảnh phía Trịnh Bảo Châu, "Mẹ vừa dậy ạ?"

"Đúng rồi, bên mẹ trời vừa mới sáng đây," Trịnh Bảo Châu cầm điện thoại gạt đầu với cậu, sau đó thấy Khúc Tư Mẫn cũng chen tới, "Mẫn Mẫn."

"Mẹ." Khúc Tư Mẫn cũng chào Trịnh Bảo Châu, cười hai mắt cong cong.

Trịnh Bảo Châu nhìn con gái đáng yêu như vậy thì muốn ôm một cái, bắt đắ dĩ qua màn hình, chỉ có thể cho con gái một cái hôn gió. Khúc Tư Mẫn và Khúc Tư Tiệp học cô, cũng nhìn màn hình gửi hôn gió cho cô.

Ba người hôn gió xong, Trịnh Bảo Châu mới hỏi một câu: "Thông Thông, Mẫn Mẫn ở nhà có nghe lời bố không?"

"Nghe ạ!" Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn đều nói mình nghe lời bố.

Khúc Trục ở bên cạnh cười một tiếng: "Mẫn Mẫn rất nghe lời, Thông Thông thì chưa thấy đâu."

Khúc Tư Tiệp không ngờ câu còn chưa mách mẹ, bố đã nói bậy cậu với mẹ trước, cuống quít phải nhận lời buộc tội của Khúc Trục: "Con không có, con đều nghe lời bố làm bài tập cả sáng mà."

"Học sinh không phải nên làm bài tập à?"

"Vậy bố còn mắng con ngốc thì sao!" Khúc Tư Tiệp một giây đỏ mắt, mách với mẹ, "Mẹ ơi, hôm nay con làm bài mãi không đúng, bố liền chê con ngốc."

Trịnh Bảo Châu vừa nghe vậy nói vậy, liền hỏi Khúc Trục: "Sao anh lại nói Thông Thông ngốc?"

Tuy Thông Thông đúng là không thông minh, nhưng bố mẹ nói con ngốc con vẫn sẽ bị tổn thương! Thông Thông khi nhỏ bọn họ vẫn luôn che chở đầy đủ, chỉ hy vọng con có thể khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, bây giờ tuy con đã lên lớp 6, nhưng vẫn là trẻ con, nghe sao được những lời này!

"....." Khúc Trục không ngờ rằng, Khúc Tư Tiệp giờ lại hất nước bắn lên người mình, "Bố nói con ngốc khi nào? Nhưng con, nói bố không phải bố ruột, còn muốn mẹ mang con đi tìm bố ruột đúng không?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Tư Tiệp luống cuống một chút, xong lại ra vẻ bình tĩnh nói: "Con có nói đâu! Không tin mẹ hỏi em, em sẽ không nói dối!"

Trịnh Bảo Châu nhìn sang Khúc Tư Mẫn, Khúc Tư Mẫn suy nghĩ một chút, nói với Trịnh Bảo Châu: "Mẫn Mẫn không nghe thấy."

"Thấy chưa!" Khúc Tư Tiệp vénh vào tự đắc nhìn về phía Khúc Trục.

Khúc Trục không hề hoang mang: "Mẫn Mẫn nói là em không nghe thấy, không có nghĩa là con không nói."

Khúc Tư Mẫn nhìn hai người họ một cái, lại mở miệng nói: "Nhưng mà lúc sáng ăn cơm, anh khen anh trai nhỏ trong đoàn làm phim của mẹ, hình như bố ghen."

Khúc Trục: "....."

Đừng vạch áo của anh trước mặt Bảo Châu chứ?

Trịnh Bảo Châu đầu tiên là ngỡ ra, sau đó khó tin mà nhìn Khúc Trục: "Không thể nào, người ta mới mười chín tuổi mà."

Khúc Trục: "....."

Chẳng lẽ em không thấy mười chín tuổi nghe càng dụ hoặc sao?

Khúc Tư Tiệp ở bên cạnh cười ha ha: "Bố ghen chính là người ta mới chín tuổi đó!"

Khúc Trục: "....."

Trịnh Bảo Châu biết Khúc Trục từ trước đến nay rất dễ ghen, lúc này nhìn anh không nhìn được mà gheo vài câu: "Anh không ghen thật đấy chứ?"

"Anh đương nhiên không."

"Ừm, không thì tốt." Trịnh Bảo Châu nhìn anh cười một cái, Mộng Nước lại xáp lại kêu meo meo. Trịnh Bảo Châu cũng chào Mộng Nước, rồi nói với họ: "Mẹ phải dậy chuẩn bị, hôm nay còn có lịch trình."

"Ừ, ở bên ngoài chú ý an toàn, giữ gìn sức khỏe." Khúc Trục không yên tâm mà dặn dò vài câu.

Hai anh em cũng tạm biệt Trịnh Bảo Châu, xong mới lưu luyến cúp điện thoại.

Lúc Trịnh Bảo Châu đi công tác, sẽ duy trì gọi điện về nhà hàng ngày, tán dóc hai ba câu với mọi người, có lẽ nội dung cũng không có gì thực chất, thời gian có khi cũng ngắn, nhưng chẳng sợ chị tùy tiện nói mấy câu, đôi bên vẫn thấy rất vui.

Cuối tuần này là mẹ về rồi, tinh thần của Khúc Tư Tiệp cũng tươi hơn hai ngày trước nhiều. Thứ sáu Khúc Trục định dẫn hai đứa ra ngoài ăn cơm chiều, liền tự lái xe đến trường tiểu học đón hai đứa tan học.

Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn học cùng trường tiểu học, Khúc Trục tới trước cổng trường, nhìn bầu trời xám xịt, hơi lo rằng trời sẽ mưa.

Vì là thứ sáu, xe tới đón con cực kỳ nhiều, khiến con đường cái đổi diện trường tắc kín.

Trước khi tiếng chuông tan học vang lên, quả nhiên trời đã đổ mưa, Khúc Trục lấy ô trong xe ra, xuống khỏi ghế lái bung ô.

Cách tan học chỉ còn vài phút, phụ huynh ngoài cổng trường đều rục rịch, vì lúc này trời mưa, rất nhiều phụ huynh đang hỏi có thể trực tiếp vào đón con không. Vì an toàn, trường học vẫn không cho phụ huynh vào trường, chỉ cho họ ở ngoài chờ.

Khúc Trục bình thường để ô trong cặp hai đứa nhỏ, chính là để đề phòng. Chuông tan học vang lên, chẳng mấy đã có từng đợt từng đợt học sinh phi

ra cổng trường, Khúc Tư Tiệp tan học đều đi cùng Khúc Tư Mẫn, cậu sẽ đến lớp 1 đón em gái trước, sau đó cùng cô bé đi ra.

Trong sân trường đa số trẻ con đều che ô, cũng có những bạn không mang ô đội cặp sách trên đầu, từ bên trong chạy vụt ra, sau đó được bố mẹ đón đi.

Khúc Trục đứng ở cửa, không bao lâu liền thấy Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn trong đám trẻ.

Hai đứa hẳn đều có ô, nhưng lúc này chỉ có Khúc Tư Tiệp cầm ô, dắt tay Khúc Tư Mẫn đi trong sân. Ô trẻ em không có bao lớn, Khúc Tư Tiệp đem hơn phân nửa cái ô che trên đầu em gái, sợ em bị ướt, còn một nửa người mình lại mắc mưa.

Khúc Trục nhíu mày, chờ hai đứa đi ra, liền dùng cái ô to trên tay mình che chỗ Khúc Tư Tiệp: "Thông Thông, ô của con đâu?"

Khúc Tư Tiệp nói: "Trong lớp có mấy bạn nữ không có ô, con liền đưa ô cho các bạn mượn."

Khúc Trục gật đầu, dắt hai đứa ra chỗ đậu xe.

"Hai đứa lên xe đi." Aní mở cửa xe ra, cầm ô để hai đứa nhỏ lên trước, rồi mới gập ô ngồi vào trong xe.

"Thông Thông, cởi áo khoác ra, dùng khăn giấy lau nước trên người trước đi." Khúc Trục đưa khăn giấy trong xe qua.

Khúc Tư Tiệp cởi áo khoác cởi ra để một bên, vừa lau nước trên mặt vừa hỏi Khúc Tư Mẫn: "Em có bị ướt không?"

Khúc Tư Mẫn lắc đầu: "Mẫn Mẫn không bị ướt, nhưng aní bị ướt cả rồi."

"Aní là con trai, mắc mưa tí cũng không sao!"

Cậu mới vừa nói xong, liền hít xì một cái.

Khúc Trục lại nhíu mày, mở sưỡi trên xe lên: "Mẫn Mẫn, quần áo anh ướt hết rồi, hôm nay chúng ta không ăn cơm ở ngoài nữa, chờ mẹ về mình lại cùng đi ăn, được không?"

Vốn đã bàn với hai đứa nhỏ sẽ ăn gì, Khúc Trục cũng không muốn thất hứa. Nếu chỉ là trời mưa còn dễ, nhưng giờ Khúc Tư Tiệp ướt cả quần áo, không xử lý sẽ dễ sinh bệnh.

Khúc Tư Mẫn ngoan ngoãn nói: "Vâng, bỏ ơi mình đưa anh về nhà thay quần áo trước đi."

Khúc Tư Tiệp nói: "Anh không sao, không phải em nói muốn ăn bánh mousse dâu tây ở thiên đường bánh ngọt à?"

"Mẫn Mẫn ăn lần sau cũng được."

Khúc Trục nói: "Được, quyết định vậy nhé, chờ mẹ về, nhà mình lại đi ăn."

Khúc Trục lái xe về thẳng nhà, mở cửa xong liền bảo Khúc Tư Tiệp đi tắm thay quần áo. Khúc Tư Tiệp tắm xong ra tới, sảy khô tóc, Khúc Trục cũng làm xong cơm tối.

"Buổi tối hai đứa uống ít thuốc, đề phòng cảm mạo."

Khúc Tư Tiệp không muốn uống, nhưng bị bố cậu giám sát cậu uống hết cốc nước pha thuốc cảm.

Mặc dù Khúc Trục xử lý đã rất kịp thời, nhưng đến tối Khúc Tư Tiệp vẫn hơi sốt. Khúc Trục không dám chần chừ, chuẩn bị đưa con đi bệnh viện khám: "Mẫn Mẫn, con ở nhà ngủ một mình được không?"

Khúc Tư Mẫn biết bố muốn đưa Khúc Tư Tiệp vào bệnh viện, kéo góc áo bố nói: "Bỏ ơi, Mẫn Mẫn đi cùng bố."

Khúc Trục không đồng ý: "Mẫn Mẫn ngoan, không biết bao giờ bố với anh mới được về, con ở nhà ngủ cho ngoan được không?"

Khúc Tư Mẫn bình thường đều rất nghe lời anh và Trịn Bảo Châu, nhưng lần này vẫn túm áo anh không buông: "Bố ơi, Mẫn Mẫn không quấy đâu, Mẫn Mẫn chỉ muốn ở cùng anh thôi."

Khúc Trục nhấp môi nghĩ một lát, rồi cuộc vẫn mang con gái theo: "Vậy được, nhưng Mẫn Mẫn phải nắm tay bố, không được chạy lung tung."

"Vâng!" Khúc Tư Mẫn gật đầu, mặc áo khoác nhỏ, đi theo bố ra cửa.

Mấy năm nay công viên Tín Quang xây dựng càng ngày càng hoàn thiện, năm Khúc Tư Mẫn sinh cũng đã xây một bệnh viện, cực kỳ tiện cho người dân trong khu đi khám chữa bệnh.

Khúc Trục lái xe cũng không mất bao lâu, chẳng mấy xe đã ngừng ở bãi đỗ của bệnh viện. Xuống xe anh một tay ôm Khúc Tư Tiệp, một tay khác dắt Khúc Tư Mẫn đến phòng khám.

Giữa đêm nhưng người khám bệnh không vắng chút nào, hơn nữa gần như đều là người lớn đưa các bạn nhỏ đi khám bệnh. Trước khi tới Khúc Trục đã cho Khúc Tư Tiệp uống một viên nôi thuốc hạ sốt cho trẻ em, khi đến nơi anh lại đưa tay sờ trán Khúc Tư Tiệp, đã không nóng như mới đầu nữa.

Các bà mẹ đi qua chỗ đó, sẽ nhìn Khúc Trục mấy lần, còn có người nhỏ giọng rì rầm.

"Chị xem, ông bố bên kia mang theo hai đứa nhỏ, khổ thế nhỏ."

"Đúng vậy, quá nửa là ly dị, thảm."

Khúc Trục: "....."

"Chị thấy ông bố này trông cũng đẹp trai, sao vợ anh ta nỡ bỏ anh ta với hai đứa bé nhỉ?"

"Ai biết, có chồng biết chăm con như vậy, em năm mơ cũng phải cười tỉnh."

"Ai nói không phải chứ, chị dẫn con đi viện, chồng chị còn chả muốn đưa đi, còn bảo chị tự đi taxi."

Khúc Trục nghe đến đó, nhìn không được xen mồm: "Chị này, hay là chị đổi chồng đi."

Khúc Tư Mẫn cũng nghe thấy lời vừa nãy, nói giúp bố mình một câu: "Bác ơi, bố con không ly dị, mẹ con đi công tác."

"..... À, là vậy hả, nam chủ nội nữ chủ ngoại, cũng tốt."

"Vâng đúng, ai nói phụ nữ không thể ra ngoài gây dựng sự nghiệp?"

Đang nói, liền đến phiên Khúc Trục. Bác sĩ khám cho Khúc Tư Tiệp, kê một ít thuốc, còn để cậu bé đi tiêm một mũi. Khúc Tư Tiệp sốt mơ mơ màng màng, nghe đến "tiêm" còn phản ứng theo bản năng: "Bố ơi, Thông Thông không tiêm."

Bác sĩ thấy cậu bé rúc vào lòng Khúc Trục, không nhìn được nói nhỏ một tiếng: "Đàn ông con trai mà sợ tiêm, sẽ bị em gái cười chớ đây."

"Um....."

Khúc Tư Mẫn ở bên cạnh nắm tay anh an ủi: "Anh đừng sợ, không đau không đau."

Như sợ mất mặt với em gái, khi tiêm Khúc Tư Tiệp cố nhìn không để mình bật khóc. Khúc Trục nhớ lại bộ dáng quý khóc sùi tru của cậu khi nhỏ đi tiêm phòng,, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Xem ra Thông Thông có gánh nặng anh trai lắm đây.

Chờ tiêm xong, lấy thuốc thì cũng đã khuya, Khúc Tư Mẫn buồn ngủ sắp

Không mở nổi mắt. Khúc Trục lái xe, hỏi cô bé một câu: "Mẫn Mẫn, còn cố được không?"

Khúc Tư Mẫn lại nỗ lực mở to mắt: "Con cố thể!"

Khúc Trục gật đầu nói: "Sắp về đến nhà rồi."

Về đến nhà, Khúc Tư Mẫn tự giác đi rửa mặt, thay quần áo xong liền bò lên giường ngủ. Khúc Trục đánh thức Khúc Tư Tiệp, lại cho cậu uống thuốc, dán miếng hạ sốt, xong mới đóng cửa đi xem Khúc Tư Mẫn.

Khúc Tư Mẫn ban đầu ở chung phòng Khúc Tư Tiệp, sau này Khúc Tư Tiệp ngày càng lớn, bọn họ mới tách hai đứa ra riêng. Thấy Khúc Tư Mẫn đã ngủ rồi, Khúc Trục hôn một cái lên khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé, rồi đóng cửa về lại phòng của Khúc Tư Tiệp.

Chương 93: Phiên ngoại 18

Khúc Trục buổi tối căn bản không ngủ, qua hai tiếng lại xem tình hình của Khúc Tư Tiệp. Khúc Tư Tiệp buổi tối ra nhiều mồ hôi, Khúc Trục dùng khăn lông lau mặt cho cậu, Khúc Tư Tiệp uống thuốc ngủ đến mờ màng, còn quay qua anh gọi mẹ ơi.

Khúc Trục: "....."

Tuy mọi người hay nói tương phú thê, nhưng cũng không giống đến mức đó chứ.

Sau hừng đông Khúc Tư Tiệp tự tỉnh dậy, Khúc Trục còn ngồi ở mép giường. Anh ngủ lơ mơ, nghe thấy tiếng động bèn tỉnh lại. Thấy Khúc Tư Tiệp tròn mắt nhìn mình, liền giơ tay thử nhiệt độ trên trán cậu: "Hình như hết sốt rồi đấy."

Anh dùng máy nhiệt kế đặt đặt ở đầu đo nhiệt độ, đúng là hạ sốt.

"Tỉnh thì đi rửa mặt đi, lát nữa ăn sáng rồi ngủ tiếp."

"Ừm....." Khúc Tư Tiệp tự bò dậy mặc quần áo, vác cái đầu rồi bù đi rửa mặt. Khúc Trục sang phòng cách vách tỉnh kêu Khúc Tư Mẫn rời giường, lại phát hiện cô bé đã dậy đi tưới hoa.

..... Con gái 6 tuổi của anh quả là có ý thức tự quản rất mạnh.

"Bố ơi, anh khỏi bệnh chưa ạ?" Khúc Tư Mẫn thấy Khúc Trục ra, liền bỏ bình tưới nước nhỏ nhỏ của cô bé xuống, chạy ra trước mặt Khúc Trục. Khúc Trục khom lưng sờ đầu cô bé, nói: "Anh đã hết sốt rồi, không việc gì."

"Tốt quá, con đi xem anh."

"Ừ." Khúc Trục gạt đầu, cũng về phòng rửa mặt, sau đó ra phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ngồi đèn Khúc Tư Tiệp vừa đỡ bệnh, anh nấu riêng một nồi cháo trắng, đồ ăn kèm cũng chuẩn bị thanh đạm. Anh và Trịnh Bảo Châu đều thích ăn cay, Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn cũng vậy. Nhìn thấy bữa sáng thanh đạm trên bàn, Khúc Tư Tiệp liền bắt đầu ý kiến ý cò với bố cậu: "Đồ chua hôm trước bà ngoại làm còn không bỏ? Rau trộn ấy ăn ngon."

"Anh, anh vừa đỡ bệnh, phải ăn nhạt một tí." Khúc Tư Mẫn ngồi cạnh anh cô bé, nhắc nhở một câu.

Khúc Trục nói: "Em gái còn hiểu chuyện hơn cơ."

Khúc Tư Tiệp bĩu môi, múc một thìa cháo rồi hỏi anh: "Vậy mai mẹ về, chúng ta còn ra ngoài ăn tiệc không?"

"Cái đó phải xem con đã khởi chưa."

Khúc Tư Tiệp lập tức ngồi thẳng tắp: "Con thấy phần chấn lắm rồi."

"Ừ, thế cơm nước xong thì đi làm bài tập đi, làm xong vừa vặn mai ra ngoài chơi."

Khúc Tư Tiệp: "....."

Nhưng mà nói đến bài tập, cậu lại thấy hơi đau đầu.

Ăn sáng xong Khúc Tư Tiệp bị Khúc Trục nhìn chăm chăm uống thuốc, rồi về phòng ngủ một lát. Trịnh Bảo Châu buổi chiều về đến nơi, trợ lý đưa cô từ sân bay về thẳng Kim Ngọc Mãn Đường.

Khúc Trục vốn định đi đón, nhưng Khúc Tư Tiệp đột ngột sinh bệnh, anh cũng không yên tâm.

Trịnh Bảo Châu cùng trợ lý kéo theo ba cái rương hành lý lớn về, vừa vào cửa Mộng Nước liền kêu meo meo chào đón. Trợ lý kéo vali, nhìn con mèo nhỏ bên chân: "Mèo nhà chị còn ra chào cửa này, nó là chó à?"

"Meo meo!" Mộng Nước lại kêu dưới chân Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu hét cách, chỉ có thể bỏ hành lý ra, ngồi xổm xuống sờ đầu nó.

"Mẹ về rồi —!" Khúc Tư Tiệp cùng Khúc Tư Mẫn cũng chạy tới, mỗi đứa ôm lấy một chân Trịnh Bảo Châu. Trịnh Bảo Châu cũng sờ đầu hai đứa, nói: "Mẹ mang về nhiều quà cho hai đứa lắm, trong vali màu hồng kia kia, hai đứa đi xem đi."

"Yeah!"

Khúc Tư Tiệp và Khúc Tư Mẫn chạy tới mở vali, Trịnh Bảo Châu lúc này mới rần rần rồi thay dép, hỏi Khúc Tư Tiệp một câu: "Thông Thông, mẹ nghe bố nói con bị sốt, giờ đã hết chưa?"

"Hết rồi ạ! Ngày mai có thể ra ngoài chơi với mẹ!"

"Nhưng mẹ mới về có mệt không?" Khúc Tư Mẫn còn nhỏ, đã biết thương mẹ.

Trịnh Bảo Châu cười nói: "Không sao, mẹ nghĩ một tối là được rồi."

Khúc Trúc lúc này mới từ trong đi ra, thấy Trịnh Bảo Châu kéo nhiều vali như vậy, bèn đi lên hỏi một câu: "Sao không gọi điện kêu anh xuống đón?"

"Không sao, có thang máy mà, em với Tiểu Nguyên kéo lên được." Trịnh Bảo Châu nhìn anh một cái, "Hơn nữa trong video em thấy anh không có tinh thần lắm, tối qua trông Thông Thông một đêm không ngủ chút gì?"

Khúc Tư Tiệp quay đầu nhìn Khúc Trúc một cái, lại cùng Khúc Tư Mẫn lục quà trong vali.

"Cũng bình thường, trước kia thức đêm viết luận văn cũng giống thế."

Trịnh Bảo Châu nói: "Khác nha, hồi đó anh còn trẻ."

Khúc Trục: "....."

Phải nha, anh xác thật là kém hơn thằng nhóc mười chín tuổi.:)

"Cô Bảo Châu, không có chuyện gì thì em đi trước nhé." Tiểu Nguyên nói một tiếng với Trịnh Bảo Châu, xong liền đóng cửa đi về. Khúc Trục giúp Trịnh Bảo Châu xách hai cái vali còn lại về phòng, trở về đã thấy quà Trịnh Bảo Châu mang về bày đầy đất.

"Em vừa xuống máy bay, có muốn ngủ một lát không?" Khúc Trục hỏi Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu lắc đầu, bảo anh: "Để tối em ngủ tiếp."

"Cũng được."

Bên Thành Nam lại xây mới một công viên giải trí lớn, ngày mai Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục tính mang hai đứa nhỏ đi chơi. Khúc Tư Mẫn muốn học Trịnh Bảo Châu làm đầu tóc quăn, buổi tối trước khi ngủ, Trịnh Bảo Châu ngồi trên sofa pha tét tóc cho cô bé.

"Tét bím tóc ngủ một giấc, sáng mai dậy là có tóc quăn rồi!"

"Thật ợ?"

"Đương nhiên." Trịnh Bảo Châu gạt đầu, động tác trên tay không ngừng, "Hồi mẹ đi học toàn làm như vậy!"

Khúc Tư Tiếp ở một bên xem hai người tét tóc, cũng muốn tham gia cho xôm: "Mẹ ơi, mẹ ơi, ta học được rồi, con tét một cái cho em được không?"

Vì để ngày mai tóc quăn tự nhiên và dễ xử lý hơn, Trịnh Bảo Châu không tét tóc hai con, mà tét thành bốn cái. Khúc Tư Mẫn tóc nhiều, tét cũng vừa.

Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Tư Tiệp một cái, hỏi cậu: "Thông Thông học được thật à?"

"Vâng!" Cậu nhìn Trịnh Bảo Châu tết hai bím tóc cho Khúc Tư Mẫn, đã nắm được kỹ xảo!

Trịnh Bảo Châu gật đầu, dặn cậu: "Vậy con tết bím tóc bên kia cho em đi, nhớ nhẹ nhàng, đừng làm đau em."

"Dạ." Khúc Tư Tiệp ngồi vào cạnh Khúc Tư Mẫn, cầm lấy món tóc đã được Trịnh Bảo Châu chia ra, "Tóc em gái đẹp quá, mềm mềm mượt mượt!"

"Tóc của anh cũng mềm!"

Hai anh em khen tóc của nhau xong, Khúc Tư Tiệp liền bắt đầu tết bím tóc cho Khúc Tư Mẫn.

Đây lần đầu tiên cậu tết tóc cho người ta, tay chân không thành thạo như Trịnh Bảo Châu, Trịnh Bảo Châu tết xong cho Khúc Tư Mẫn, còn thò lại gần nhìn Khúc Tư Tiệp tết.

Tuy rằng tết chậm rì rì, nhưng thủ pháp vẫn là đúng.

"Em gái, nếu làm đau em nói cho anh nhé."

"Vâng ạ. Anh tết nhẹ lắm, không đau."

Bím tóc của Khúc Tư Mẫn trong tay Khúc Tư Tiệp ngày càng dài, Trịnh Bảo Châu thấy tết được rồi, liền đưa vòng chun trên tay cho Khúc Tư Tiệp: "Rồi, bước cuối cùng, buộc bím tóc lại cho em."

Khúc Tư Tiệp dùng vòng chun buộc hai vòng ở đuôi bím tóc, sau đó buông tay nhìn nhìn: "Được rồi!"

"Tết không tồi nha." Trịnh Bảo Châu cổ vũ cậu, "Mẫn Mẫn thấy anh tết thế

nào?"

Khúc Tư Mẫn cầm bím tóc của mình lên nhìn, cười với Khúc Tư Tiệp: "Anh tết đẹp quá!"

"Hắc hắc." Khúc Tư Tiệp ngượng ngùng cười một tiếng, đem mớ tóc còn lại cầm lên: "Anh giúp em tết nốt bím tóc này nhé."

"Được ạ."

Có kinh nghiệm lần trước, động tác của Khúc Tư Tiệp rõ ràng thuần thục hơn nhiều, động tác cũng nhanh hơn khi này.

"Bím tóc muốn kéo chặt một chút, nếu không sáng mai có thể sẽ không quấn." Trịnh Bảo Châu ở bên cạnh nhắc nhở.

"Dạ." Khúc Tư Tiệp gạt đầu, hơi kéo bím tóc trên tay, "Mẹ ơi vậy được chưa?"

"Được nhé."

Tết xong hai bím tóc cho Khúc Tư Mẫn, Khúc Tư Tiệp cảm giác rất chỉ là thành thạo, còn nói sau này tóc của em để cậu lo.

Khúc Trục vẫn ngồi cạnh đó nhàn nhạt nói một câu: "Hy vọng con cũng có tinh thần này lúc học."

Khúc Tư Tiệp: "....."

Học tập nào hay bằng tết tóc cho em gái cơ chứ!

"Ờk, tóc tết xong rồi, Thông Thông Mẫn Mẫn đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đây." Trịnh Bảo Châu ôm hai bạn nhỏ từ trên sofa xuống, kêu chúng nhanh đi ngủ.

Khúc Tư Tiệp cùng Khúc Tư Mẫn chúc Trịnh Bảo Châu ngủ ngon, rồi mới tung tã tung tăng về phòng.

Trịnh Bảo Châu tắm rửa xong đi ra, Khúc Trục đang xem sách ở đầu giường. Trịnh Bảo Châu vừa xoa mỹ phẩm dưỡng da, vừa hỏi anh: "Anh chưa ngủ à?"

Khúc Trục cất sách, nhìn cô nói: "Đang đợi em."

"Ồ....." Trịnh Bảo Châu nhìn anh, "Không định hỏi vụ cậu diễn viên mười chín tuổi đó chứ?"

Khúc Trục khẽ nhường lông mày, mở miệng nói: "Cũng có tí hứng thú."

"Không phải chứ, người ta còn là sinh viên đây."

"Sinh viên? Không phải bọn em đều thích sinh viên à?"

Trịnh Bảo Châu: "....."

Khúc Trục biết hay vậy.

"..... Em thấy anh nên ngủ sớm đi, hôm qua trông Thông Thông cả đêm không mệt sao?"

"Còn tốt, anh không già như em nghĩ."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Em mệt rồi, em ngủ trước." Trịnh Bảo Châu vịn nắp hộp mỹ phẩm trong tay, mặc áo ngủ bò lên giường.

Khúc Trục biết cô ở nước ngoài lâu như vậy, chắc chắn sẽ mệt, bèn giúp cô tắt đèn: "Nếu quá mệt, để tuần sau đi công viên giải trí cũng được."

"Không sao, trước kia em diễn cảnh đêm, thức mấy chục tiếng cũng là chuyện thường."

Khúc Trục nói: "Cái đó khác nha, lúc ấy em còn trẻ."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cứu mạng! Từng ấy năm rồi, Khúc Trục vẫn là Khúc Trục xưa!

Giữa vô tận yên tĩnh, tiếng cười khẽ của Khúc Trục vang lên sau lưng: "Anh trêu em thôi."

Anh ôm eo Trịnh Bảo Châu từ đằng sau, hôn lên tóc cô: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Trịnh Bảo Châu dựa vào ngực anh, nhắm mắt trả lời anh: "Ngủ ngon."

Sớm hôm sau, Khúc Tư Tiệp cùng Khúc Tư Mẫn tay nắm tay tới gõ cửa phòng Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục.

"Bố mẹ ơi dậy đi! Mặt trời chiếu đến mông rồi!"

Trịnh Bảo Châu bị tiếng la chối lời của chúng đánh thức. Khúc Trục tối qua cũng ngủ rất say, nghe tiếng hai đứa nhỏ mới mở mắt ra.

"Bố mẹ ơi, dậy thôi!"

Khúc Tư Tiệp còn gõ cửa bên ngoài, Khúc Trục cầm điện thoại nhìn thoáng qua, mới 7 giờ.

Vì sao một đứa hôm trước còn sốt người, hôm nay 7 giờ đã đầy sức sống như vậy?

Công viên giải trí còn chữa được bệnh đúng không?

"Bố....."

"Nghe rồi đừng gõ nữa." Lần này Khúc Trục không chờ cậu kêu hết lời kịch đã chặn ngang. Trịnh Bảo Châu cũng vò đầu ngồi dậy, trong giây lát cô lại nghĩ vì sao mình muốn sai hai đứa này.

Cô và Khúc Trục rửa mặt xong, cùng nhau ra ngoài. Khúc Trục vào bếp làm bữa sáng, Trịn Bảo Châu bị Khúc Tư Mẫn với bốn bím tóc trên đầu kéo đến phòng khách: "Mẹ ơi mẹ ơi, con tháo tóc ra được chưa?"

"Được rồi." Trịn Bảo Châu cẩn thận gỡ vòng chun trên đầu Khúc Tư Mẫn, dùng tay nhẹ nhàng gỡ bím tóc của cô bé.

"Ôa, quăn thật này!" Khúc Tư Mẫn hớn hờ nhìn món tóc loăn quăn của mình, cô bé lần đầu để tóc quăn, cảm thấy mới lạ cực.

"Mẹ chính chỗ con một tí."

"Dạ —"

Trịn Bảo Châu dẫn Khúc Tư Mẫn vào phòng vệ sinh xử lý tóc, còn đặc biệt chọn cho cô bé một cái băng đô nơ con bướm rất đáng yêu. Đồ trang sức quần áo này nơ của Khúc Tư Mẫn đều là Trịn Bảo Châu phối giúp cô bé, mỗi lần cô bé trang điểm xinh xinh đẹp đẹp đi học, đều được bạn học và thầy cô khen, thậm chí trong nhóm còn có phụ huynh hỏi xin Trịn Bảo Châu hướng dẫn mặc đồ cho con.

Trịn Bảo Châu làm cái ppt phối đồ con gái cho bọn họ thật, gửi vào nhóm.

"Hôm nay Mẫn Mẫn mặc cái váy này với áo khoác này được không?" Trịn Bảo Châu cầm một cái váy và một cái áo khoác cho Khúc Tư Mẫn xem. Hiện giờ thời trang trẻ em đều làm rất là xinh, tủ quần áo của Khúc Tư Mẫn có rất nhiều quần áo xinh như thế, cô bé mặc không hết.

Khúc Tư Mẫn tuy là học bá, nhưng cũng thích đồ đẹp, cô bé bắt lấy quần áo Trịn Bảo Châu chuẩn bị cho mình, liên tục gạt đầu: "Vâng ạ vâng ạ, mẹ mặc cho Mẫn Mẫn được không?"

"Được!" Trịn Bảo Châu giúp Khúc Tư Mẫn thay đồ, rồi đeo băng đô vừa nãy đã chọn lên đầu con gái, sửa sửa tóc cô bé, "Mẫn Mẫn xinh quá đi mất!"

Khúc Tư Mẫn chạy đi soi gương, chạy về nói với Trịnh Bảo Châu: "Mẹ có thể mặc quần áo giống Mẫn Mẫn được không?"

Trịnh Bảo Châu không bộ nào giống y đúc, nhưng có thể phối ra cùng hiệu quả, nếu Khúc Tư Mẫn nói vậy, cô liền vào phòng thay đồ của mình kết hợp một bộ.

Khi hai người đi ra, Khúc Tư Tiệp thấy họ mặc quần áo giống nhau, hâm mộ ngay tấp lự: "Con cũng muốn mặc đồ giống mẹ với em."

Khúc Tư Mẫn rất lý trí: "Anh đâu có váy, cơ mà anh có thể mặc giống bố!"

Khúc Tư Tiệp méo mào: "Đồ của bố không đẹp bằng mẹ với em."

Trịnh Bảo Châu cười đi lại xoa đầu cậu: "Quần áo bây giờ của Thông Thông đã đẹp rồi! Cũng là mẹ chọn đấy!"

Khúc Tư Tiệp gật đầu: "Vâng! Thông Thông mặc cái này!"

"Cơm sáng xong rồi, tới ăn đi." Khúc Trục làm xong bữa sáng, bung lên bàn ăn. Trịnh Bảo Châu dắt hai bạn nhỏ đi đến, ngồi vào ghế. Cô đánh giá Khúc Trục vài lần, chớp đến Khúc Trục ngược mắt nhìn cô: "Sao vậy?"

Trịnh Bảo Châu lắc đầu: "Không có gì, chỉ là vừa này Thông Thông chế quần áo bố khó coi."

Khúc Trục: "....."

Khúc Trục nhìn Khúc Tư Tiệp, dùng giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt nói: "Rất tiếc phải nói với con, đồ nam đều như thế này hết, con còn phải mặc cả đời."

Khúc Tư Tiệp: "....."

Trịnh Bảo Châu nói với Khúc Tư Tiệp: "Không sao, tuy là đồ nam không đẹp lắm, nhưng con có thể mặc nó thành đẹp! Con xem có phải bố đem quần áo mặc rất đẹp?"

Khúc Tư Mẫn ở bên cạnh gật gù liên tục: "Bố đẹp."

Khúc Tư Tiệp lại có lòng tin ngay tắp lự: "Con cũng đẹp, về sau con nhất định cũng có thể đem quần áo mặc đẹp!"

Cả nhà ăn sáng xong, liền lái xe đi công viên giải trí. Công viên giải trí này thật ra cách nhà họ không xa, bởi vì vừa xây xong không lâu, đang trong giai đoạn mở cửa thử nghiệm.

Trong lúc mở cửa thử nghiệm không mở cho tất cả du khách, mà là đưa vé thông qua các con đường. Trịn Bảo Châu cũng lấy được mấy vé, cho nên mới nghĩ mang mấy đứa nhỏ tới đây chơi.

Tuy là mở cửa thử nghiệm, nhưng người trong công viên cũng không ít, chơi nửa ngày, người một nhà tìm một nhà ăn vào ăn cơm. Khúc Trục mang Khúc Tư Mẫn đi gọi món, Khúc Tư Tiệp ở lại với Trịn Bảo Châu. Trịn Bảo Châu nhớ lúc trước Khúc Trục nói với cô, Khúc Tư Tiệp nghĩ ngờ mình không còn trai ruột của anh, nhìn không được hỏi: "Thông Thông, sao con lại thấy bố không phải bố ruột của con vậy?"

"Ú....." Khúc Tư Tiệp gãi đầu, nhìn cô nói, "Giờ con lại thấy chắc con là con ruột rồi."

Trịn Bảo Châu buồn cười: "Sao mới mấy ngày, lại thay đổi thế?"

Khúc Tư Tiệp nói: "Lúc con bị sốt bố vẫn ở bên cạnh chăm con, con thấy."

"Ồ....." Trịn Bảo Châu gật đầu, nhéo cái mặt nhỏ của cậu, "Thông Thông khi nhỏ sinh bệnh bố cũng chăm con, nhưng có lẽ vì Thông Thông nhỏ quá, không nhớ đó."

"Đang nói gì thế?" Khúc Trục gọi món xong, ôm Khúc Tư Mẫn trở lại. Trịn Bảo Châu ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười: "À, chúc mừng anh đạt được chứng nhận bố ruột."

Chương 94: Kết

(Một)

Đây chuyện xảy ra sau khi Trịn Bảo Châu thấy Khúc Trục đánh người.

Cô lúc ấy cực kỳ kích động méc chuyện này với mẹ, nhưng mẹ cô căn bản không tin. Trịn Bảo Châu không tin tã, hôm sau lại đến trường báo chuyện này cho thầy cô, nhưng thầy cô cũng không tin.

Trịn Bảo Châu tựa như một chí sĩ ôm đầy một kháng nhiệt huyết bị hiện thực lạnh lẽo tưới diết, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ cuộc đời.

"Cuộc thi tuần này, đề A đề B Khúc Trục đều đạt điểm tuyệt đối, câu cuối đề B, em ấy còn dùng hai cách trả lời." Thầy dạy Toán đứng trên bục giảng, phát đề trắc nghiệm tiết tự học tối chủ nhật.

Tiết tự học mỗi tối chủ nhật lớp đều tổ chức thi tuần, thi Toán đề AB, đề A là đề cơ sở, đề B là đề nâng cao. Lớp Trịn Bảo Châu và Khúc Trục là lớp chuyên, áp lực trong các cuộc thi còn lớn hơn nữa.

Tiết tự học tối chủ nhật là ác mộng đối với rất nhiều học sinh, mà những ngày này còn phải kéo dài đến hết lớp 9.

Đương nhiên, đối với những người cực kỳ cá biệt khác, thì hoàn toàn không phải như vậy. Thi ư? Chẳng qua chỉ là show diễn cá nhân của họ thôi.:)

Không sai, nói chính là Khúc Trục.:)

Lần này đề B rất khó, rất nhiều bạn học đề bài cuối như thế nào còn không biết, mà Khúc Trục còn dùng hai phương pháp để giải.

Cậu ta nhìn không còn việc gì nữa sao?

À, có thể cậu ta nhìn không còn việc gì thật.:)

Thầy Toán vừa nói xong, các bạn trong lớp liền kính ngạc cảm thán ra tiếng, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu còn nghe được nữ sinh nào đó nhỏ giọng khen cậu ta giỏi thế.

Ha.

Trịnh Bảo Châu giờ đây xem như hiểu, Khúc Trục dùng thành tích xuất sắc bao bọc lấy mình, ở trường học đức trí thể mỹ toàn diện phát triển, tất cả mọi người bị lớp nguy trang của cậu ta mê hoặc.

Mà Trịnh Bảo Châu cô là người duy nhất xuyên thấu hiện tượng nhìn đến bản chất.

Tim cô đau quá man.

"Bây giờ chúng ta mời bạn Khúc Trục lên giải đề này bằng hai phương pháp cho chúng ta xem." Thầy Toán chủ động nhường bục giảng, mời Khúc Trục đi lên.

Trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, Trịnh Bảo Châu cũng đi theo vỗ hai cái có lệ, nhìn Khúc Trục làm bộ làm tịch bước lên bục giảng.

Cậu cầm phấn đặt trên bục giảng, xoay người viết lên bảng. Phía dưới các bạn nghiêm túc nghe cậu vừa viết vừa giảng, có người thậm chí còn bắt đầu ghi lại.

Trịnh Bảo Châu nhìn bóng dáng cậu ta, lại nhớ hình ảnh đề người ra đất đánh rất 'oai' của cậu.

Không nhìn ra nha, ngày thường Khúc Trục nom lịch sự văn nhã, đánh nhau còn rất tàn nhẫn? Là bình thường giả đờ lâu quá, cho nên khi bộc phát mới đã ghìền sao?

"Trịnh Bảo Châu, bạn thấy bước tiếp theo nên giải thế nào." Khúc Trục trên bục giảng bỗng CUE Trịnh Bảo Châu.

Trịnh Bảo Châu: "....."

Cái quần què gì thế! Vì sao Khúc Trục giải đề trên bảng còn muốn học thầy kiểm tra đột xuất?

Cậu tưởng cậu đang tổ chức show giao lưu với người xem chặc?

Nhưng thầy cũng mặc kệ, còn thuận thế nhìn sang Trịnh Bảo Châu, như chờ cô trả lời. Bạn học cả lớp cũng dồn ánh mắt vào Trịnh Bảo Châu, lập tức khiến cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lưng như kim chích, họng như nghẹn lại.

"....." Vừa rồi cô đang xuất thần, căn bản không biết Khúc Trục nói gì.

Nhưng Trịnh Bảo Châu trước giờ không phải người dễ bị đánh bại, cô có chiến thuật đứng lên thật chậm, tận khả năng tránh thủ chút thời gian này quét một lượt các bước trên bảng.

Hôm kiểm tra tối chủ nhật, bài cuối cùng cô cũng chưa kịp làm, nhưng cô đã xem qua đề bài một lần. Các bước giải bài của Khúc Trục viết rất rõ ràng, Trịnh Bảo Châu một đường xem xuống, suy nghĩ cũng triển khai thật nhanh.

Cô nói ra bước kế tiếp, nhìn Khúc Trục khẽ hừ một tiếng.

A, muốn hãm hại bà à, không có cửa đâu!

Khúc Trục nhìn cô một cái, bảo cô ngồi xuống, sau tiếp tục viết lên bảng: "Cách làm của bạn Trịnh Bảo Châu không sai, nhưng bước đi phức tạp lãng phí thời gian. Ở đây thật ra có cách làm đơn giản hơn....."

"....." Trịnh Bảo Châu cười.

Học xong tiết Toán, tin Khúc Trục kiểm tra đề A đề B đều được điểm tuyệt đối truyền khắp trường. Cả khối chỉ có mình cậu được điểm tuyệt đối, hơn nữa anh còn dùng nhiều cách giải đề, hình tượng của cậu trong lòng các bạn càng thêm cao lớn.

Tan học, liền có nữ sinh lớp bên cạnh tìm Trịnh Bảo Châu, hỏi cô về Khúc Trục.

Trịnh Bảo Châu và Khúc Trục ở cùng tiểu khu, hơn nữa còn là bạn tiểu học, một vài cô gái thích đột phá từ chỗ cô.

Trịnh Bảo Châu cũng không biết việc này bằng cách nào lại truyền khắp trường, rõ ràng trước giờ cô không nói với ai. Nhìn nữ sinh xinh xắn trước mặt, Trịnh Bảo Châu nhận ra cô bạn này đúng thứ hai toàn khối.

"Cậu muốn tìm Khúc Trục sơ tài à?" Trịnh Bảo Châu sáng mắt, phản chấn hẳn lên nhìn cô bạn.

Nữ sinh hơi ngỡ người, có chút ngây thơ mờ mịt lắc đầu: "Không phải."

Vì sao cô phải tìm Khúc Trục sơ tài?

Trịnh Bảo Châu ngờ vực nhíu mày: "Vậy cậu tìm cậu ta làm gì? Mình biết lần này điểm thi của Khúc Trục lại hơn cậu mấy điểm, nhưng cậu cũng giỏi lắm rồi!"

Nữ sinh sắc mặt hơi đỏ, nói với cô: "So với bạn Khúc Trục mình vẫn còn kém, cho nên định hỏi bài cậu ấy."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Sao cô thấy khó tin thế nhỉ?

Nếu bạn nữ này không đỏ mặt như vậy, độ uy tín của câu này chắc sẽ cao hơn một tí.

"Ày mình bảo này em gái....."

Nữ sinh nhìn cô: "Không phải cậu mới mười hai à? Cậu ít tuổi hơn tớ."

"À..... Chị bé này, nghe mình nói, Khúc Trục trông mặt mũi không tệ, học tập cũng khá, nhưng nhân phẩm cậu ta không được đâu!"

Nữ sinh ngẩn người: "Không thể nào, mỗi học kỳ cậu ấy đều được bình là học sinh ba tốt mà."

"Học sinh ba tốt cũng bị cậu ta lừa đó!"

Nữ sinh: "....."

Cô gái nhìn Trịnh Bảo Châu mấy lần, bỗng như ngộ ra gì đó: "Trịnh Bảo Châu, có phải cậu cũng thích Khúc Trục không?"

"..... Phải!!!"

Trịnh Bảo Châu không kìm nén được chị bé này, về nhà càng nghĩ càng giận. Khúc Trục lợi dụng lớp nguy trang, không chỉ thành công lừa gạt thầy cô phụ huynh, còn gạt bao nhiêu là nữ sinh trẻ tuổi ngây thơ!

Nghĩ đến đây, kháng nhiệt huyết trong lòng cô lại lần nữa bùng lên.

Cô nhất định sẽ bắt được bím tóc của Khúc Trục, nếu cậu ta có thể đánh người ở phố Tân Hòa một lần, sẽ có lần thứ hai! Cô phải đi phố Tân Hòa cầm chốt, sau đó bắt tận tay Khúc Trục, xem cậu ta chối cãi thế nào.

Tuần kế, Trịnh Bảo Châu mỗi ngày tan học đều chạy tới phố Tân Hòa mai phục.

Ngày đầu tiên Khúc Trục không tới, ngày hôm sau Khúc Trục cũng không tới,

ngày thứ ba Khúc Trục tới.

Trịnh Bảo Châu tinh thần phấn chấn, lén lút theo sau anh.

Theo một đoạn đường, Khúc Trục đã phát hiện Trịnh Bảo Châu ở đằng sau. Cậu không biết Trịnh Bảo Châu lại muốn làm gì, nhưng dám chắc là định hãm hại mình.

Để mê hoặc kẻ địch, cậu cũng không quay đầu, tiếp tục đi phía trước. Sau khi đến cửa hàng cậu hay mua đồ khô, cậu dừng lại mua ít món khô.

Vì cậu thi thoảng sẽ tới đây mua đồ ăn, ông chủ nhận ra cậu, còn nhiệt tình tặng cậu hai bao ớt bột tự chế, bảo cậu rắc lên món khô sẽ ngon hơn.

Khúc Trục nói cảm ơn, rồi xách đồ chuẩn bị đi. Trịnh Bảo Châu thấy thế vội vàng trốn đến tiệm bánh bên cạnh, làm bộ chọn bánh ga tô trong đó.

Khúc Trục từ ngõ nhỏ đi qua, khi đi qua tiệm bánh, dùng khóe mắt liếc Trịnh Bảo Châu một cái. Cô đưa lưng về ngõ nhỏ đứng trước tủ kính, nhìn thợ bánh trong cửa hàng nặn hoa kem cho bánh.

Khúc Trục thản nhiên nhếch môi dưới, trên người cô vẫn mặc bộ đồ đi học ban ngày, cái cặp ánh vàng rực rỡ kia quá dễ nhận biết, cậu muốn không thấy cũng khó.

Nhưng cậu vẫn không vạch trần cô, xách đồ khô của mình bỏ đi.

Trịnh Bảo Châu thấy cậu đi xa rồi, mới chạy khỏi tiệm bánh, hương dầu ngô ngô nghiêng một lát.

Khúc Trục đã sắp rời khỏi phố Tân Hòa, Trịnh Bảo Châu chạy tới cửa hàng đồ khô cậu vừa mua, thấy một ông chủ to con mặc tạp dề.

Ông chủ cũng lần đầu tiên gặp Trịnh Bảo Châu, thấy cô bé này rất xinh, liền cười tủm tỉm hỏi cô: "Em gái nhỏ, muốn mua gì nha?"

Trịnh Bảo Châu nhón mũi chân nhìn vào quầy, hỏi: "Chú ơi, người lúc này chú có quen không?"

Ông chủ hơi ngỡ ra: "Cháu nói cậu bé kia hả? Nó hay đến chỗ chú mua đồ, sao, hai cháu quen nhau à?"

Trịnh Bảo Châu không trả lời ông chủ, mà lại hỏi: "Vậy tuần trước chú có thấy cậu ta đánh người ở đây không?"

"Đánh người?" Ông chủ dường như có chút kinh ngạc vì cô lại nói như vậy, "Không có đâu, trông cậu ta là học trò ngoan mà, sao lại đánh người được."

Trịnh Bảo Châu mím môi, Khúc Trục ngày đó đánh người ở gần đầu ngõ, cũng có khả năng ông chủ này không thấy.

Nhưng Khúc Trục làm việc đúng là kín kẽ ha, trước mặt một chủ quán thịt kho bình thường vẫn nguy trang tốt đến vậy!

"Cô bé, cháu muốn mua gì không?" Ông chủ lại hỏi cô một câu.

Trịnh Bảo Châu nhìn những món kho bày trên đĩa, cũng có chút thêm: "Cháu lấy giống bạn vừa này."

"Được." Ông chủ lấy cho cô một ít, cũng đưa cho cô một bọc ớt bột nhỏ.

Khi Trịnh Bảo Châu về đến nhà, Tô Minh Hỉ thấy cô mua một túi đồ kho về, còn thấy hơi quái: "Bảo Châu, sao con lại đi mua đồ kho thế này?"

"A..... Không có gì, Khúc Trục nói thịt kho ở đây ăn ngon, con liền mua thử."

Tô Minh Hỉ vẫn cảm thấy có chút quái, nếu thấy ăn ngon, con bé hẳn sẽ kêu mình đi mua, làm gì bỏ được tiền tiêu vật ra mua?

Nhưng chuyện này cũng không có gì quan trọng, Tô Minh Hỉ chẳng mấy đã quên luôn. Hôm sau Trịnh Bảo Châu lại đi nằm vùng, muốn bắt bím tóc Khúc Trục. Tiếc cái là Khúc Trục không đến nữa, mỗi lần đều để cô vồ hụt.

Ngày cô sắp bỏ cuộc, cô thấy cậu bé ở phố Tân Hòa.

Cậu bé tên họ là gì cô cũng không biết, kêu cậu bé chỉ vì dáng người cậu ta khá là rắn chắc. Đỡ làm ngày thường người như vậy sẽ không khiến Trịnh Bảo Châu chú ý, nhưng khi cô nhìn thấy mặt cậu bé, hoảng hốt nhớ ra cậu ta giống giống cậu bé bị Khúc Trục đánh hôm đó!

Đúng vậy, sao cô lại quên việc này chứ! Khúc Trục không thừa nhận, nhưng cậu bé bị đánh, cũng có thể ra làm chứng mà!

Cô lập tức chạy lại, gọi lại cậu bé đi đằng trước: "Cậu gì ơi!"

Cậu bé thấy cô thì thoáng ngạc nhiên, cậu ta chưa từng gặp nữ sinh trước mặt, cũng không biết có chuyện gì mà cô gọi mình lại.

Từ lần trước ăn đấm ở chỗ này, cậu đi qua đây đều bị bóng ma.

"Cậu đừng khẩn trương, tớ chỉ muốn hỏi một chút, có phải tuần trước cậu bị người ta đánh ở đây....."

"Phì, cậu mới bị người đánh!" Cậu bé không đợi cô nói xong, liền kịch liệt phản bác, "Cậu nhìn dáng tôi giống bị đánh à? Muốn đánh cũng là tôi đánh người khác!"

"À....." Trịnh Bảo Châu nhìn chằm chằm khóe miệng cậu ta, "Nhưng khóe miệng cậu còn bị thâm kia."

"..... Đó là tôi tôi đi WC không cẩn thận bị va!"

Trịnh Bảo Châu: "..... Ờ."

"Cậu đi lên chỉ hỏi cái này? Có bệnh à." Cậu bé trợn mắt một cái, hùng hục bỏ đi. Trịnh Bảo Châu giựt giựt khóe miệng, ngẫm có lẽ mình đánh không lại cậu ta, bèn không chọc cậu ta nữa.

Bận bịu một tuần, Trịnh Bảo Châu phát hiện mình công dã tràng.

Khúc Trục căn bản không đánh ai nữa, cũng ít khi qua đó.

Nhưng cũng không phải không có thú hoạcch, ít nhất, đồ ăn của cửa hàng thịt kho khá là ngon.:)

(Hai)

Năm lớp 12, Trịnh Bảo Châu gạt người nhà, trộm đăng ký thi nghệ thuật.

Đăng ký do trường học thống nhất tổ chức, ở ngay phòng máy tính trong trường.

Trịnh Bảo Châu gửi mẫu đăng ký xong, nhìn mấy chữ "Đăng ký thành công" bắn ra trên màn hình, thậm thở phào một hơi.

Cô rớt cuộc sắp bước vào con đường nghệ thuật mà cô ao ước bấy lâu!

Cảm xúc vui sướng kéo dài một ngày, điện thoại từ nhà gọi tới văn phòng giáo viên, nói rằng bà ngoại cô đột nhiên phát bệnh vào ICU, gọi Trịnh Bảo Châu nhanh tới đó.

Trịnh Bảo Châu xin nghỉ hoảng loạn chạy đến bệnh viện, tới nơi mới phát hiện tất cả chẳng qua là một âm mưu, mục đích chính là để cô bỏ kỳ thi nghệ thuật.

Cũng ở bệnh viện cô mới biết chủ nhiệm lớp lộ tin, báo cho phụ huynh chuyện cô đăng ký thi nghệ thuật.

Ngày đó mọi người giảng cơ trong viện, cuối cùng vẫn là Trịnh Bảo Châu thỏa hiệp mới xong chuyện. Buổi tối về nhà, Trịnh Bảo Châu nhốt mình trong phòng khóc cả đêm, ngày hôm sau đi học mắt vẫn còn sưng.

Hôm qua cô xin nghỉ ngang, các bạn trong lớp hoạc nhiều hoạc ít đều nghe nói, còn tưởng rằng cô khóc vì bà bị bệnh, lớp trưởng còn tới an ủi cô.

Lúc chủ nhiệm lớp tới, cũng phát hiện tâm trạng Trịn Bảo Châu không tốt, vì thế gọi cô vào văn phòng, định khuyên cô một chút.

"Bảo Châu à, sức khỏe bà em không có vấn đề gì chứ?"

Trịn Bảo Châu lắc đầu, mím môi không trả lời.

"Không sao thì tốt, em cũng đừng lo quá, việc trong nhà có người lớn xử lý, em nên tập trung vào việc học, sắp thi đại học rồi."

Thầy nói tới đây, Trịn Bảo Châu rớt cuộc đưa mắt lên nhìn: "Thầy Vương, sao thầy lại báo cho nhà em việc em đăng ký thi nghệ khảo?"

Thầy Vương hơi sững sốt, có phần bất ngờ với câu hỏi này: "A này, đây là việc lớn liên quan đến con đường học tập sau này của em, các thầy cô ắt phải trao đổi với phụ huynh trước."

"Vì sao? Vì sao em muốn thi trường nào, nhất định phải được phụ huynh đồng ý?" Trịn Bảo Châu nói, cảm xúc liền trở nên kích động, cả mắt cũng đỏ lên, "Thầy Vương thầy không có ước mơ sao!"

"....." Thầy Vương bị phá giáp.

Trịn Bảo Châu hét xong liền chạy khỏi văn phòng, trốn vào phòng vệ sinh kín đáo.

Giáo viên trong văn phòng đều bị động tĩnh mới này kinh động, do dự nhìn chủ nhiệm lớp Trịn Bảo Châu: "Thầy Vương, vừa nãy là Trịn Bảo Châu hả? Con bé làm sao vậy? Người nhà không đồng ý nó thi nghệ khảo à?"

"..... Chắc vậy." Thầy Vương chậm chạp gật đầu.

"Tôi thấy vừa nãy con bé rất kích động, trẻ em tuổi này đều rất cảm tính, hay là thầy đi lên nhìn xem."

Một giáo viên khác nói: "Tôi thấy nên cho con bé không gian riêng, giờ chắc nó ra ngoài khóc rồi, lúc này thầy Vương qua thì có lẽ hơi xấu hổ?"

"Cũng phải, nếu không thì kêu bạn cùng lớp đi, đều bạn cùng tuổi, dễ nói chuyện, cũng có thể trông chừng, tránh xảy ra chuyện."

Thầy Vương thấy cách này cũng ổn, bèn lên lớp kêu học trò.

Lúc này đang là giờ tự học buổi sáng, thầy Vương dạo quanh phòng học một vòng, dừng lại trước bàn Khúc Trục: "Khúc Trục, em ra đây với thầy."

Khúc Trục ngược lên, đặt sách xuống theo thầy ra ngoài.

Hai người đứng trên hành lang, Thầy Vương nhỏ giọng hỏi Khúc Trục: "Em với Trịnh Bảo Châu lớn lên với nhau từ bé phải không? Thầy nhớ rõ hai em còn ở cùng tiểu khu?"

"..... Đúng ạ."

"À, là thế này." Thầy Vương cảm thấy tìm Khúc Trục quá là thích hợp, "Hôm trong nhà Bảo Châu xảy ra chuyện, chắc em có nghe nói? Bây giờ cảm xúc của bạn ấy hơi kích động, thầy không yên tâm lắm, cho nên muốn nhờ em hỗ trợ đi xem, an ủi bạn. Em nói chuyện với bạn, ắt là dễ hơn thầy."

Khúc Trục: "....."

Thầy Vương nhìn như thầy hiểu làm gì đó rồi.

Nhưng hôm nay Trịnh Bảo Châu tới lớp vác theo cặp mắt sưng đỏ, cậu cũng thấy, nếu thầy Vương đã nói như vậy, cậu cũng gật đầu: "Vâng, để em đi xem bạn. Bạn ấy đang ở đâu ạ?"

Thầy Vương nói: "Hình như ở nhà vệ sinh nữ."

Khúc Trục: "....."

Thầy Vương thấy thầy đùa em à?!)

Khúc Trúc chắc chắn không thể xông vào nhà vệ sinh nữ, vì thế kêu Mạnh Nhã Hâm, nói với cô nàng mấy câu, Mạnh Nhã Hâm liền đi nhà vệ sinh nữ tìm Trịnh Bảo Châu.

Thầy Vương thấy có học trò đi, cũng thoáng yên tâm, anh trở lại văn phòng, trong lòng lại không bình tĩnh được.

Cả đầu óc đều là câu nói của Trịnh Bảo Châu "Thầy Vương thầy không có ước mơ sao!".

..... Ước mơ khi trước của thầy Vương, cũng không phải làm giáo viên! QAQ

Thầy Vương không phải muốn làm giáo viên, mới trở thành giáo viên đâu!
QAQ

Nhưng thế giới của người trưởng thành, là có nhiều việc không thể như ý muốn vậy đó.

Vì biết điểm này, anh càng thấy ước mơ của bọn trẻ đáng quý.

Thầy Vương cảm điện thoại, quyết định gọi cho phụ huynh Trịnh Bảo Châu, xem có thể thuyết phục họ không.

Qua năm phút giao lưu, thầy Vương phát hiện..... Ờ, hoàn toàn không thông.

Khó trách Trịnh Bảo Châu lại khờ thành như vậy.

Trong nhà vệ sinh, Mạnh Nhã Hâm rốt cuộc đã an ủi được Trịnh Bảo Châu:
"Chị em lần sau khờ đừng chọn nhà vệ sinh nữa, nặng mùi vải."

Trịnh Bảo Châu: "....."

"Đi, chúng ta đi quầy bán quà vặt, tao mời mày ăn quà." Mạnh Nhã Hâm kéo Trịnh Bảo Châu ra bồn rửa tay rửa mặt, xong liền tay nắm tay cùng cô

ra quầy bán quà vật.

Tiết đầu đã bắt đầu rồi, hai người mới từ ngoài về, giáo viên đã nghe thầy Vương nói, cũng không hỏi gì, chỉ bảo họ về vị trí ngồi học.

Giữa giờ, Khúc Trục liếc Trịnh Bảo Châu đang nằm sấp trên bàn.

Quen Trịnh Bảo Châu nhiều năm như vậy, anh rất hiềm khi thấy cô uể oải thế này, anh nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nói: "Bà ngoại cậu không sao chứ?"

"..... Khỏe lắm." Trịnh Bảo Châu đáp một câu, quay đầu qua bên khác.

Khúc Trục thấy cô không muốn phản ứng mình, cũng không tự tìm mắt mặt.

Không lâu sau, thời gian thi nghệ khảo đã đến. Lớp Trịnh Bảo Châu tổng cộng có ba học sinh đăng ký nghệ khảo, hai người kia hôm nay đều đi thi, chỉ có Trịnh Bảo Châu còn ở trường.

Khúc Trục đến trường học xong, thấy Trịnh Bảo Châu ngồi ở trong lớp, cũng không quá bất ngờ. Cậu nghe nói lần trước bà Trịnh Bảo Châu bị bệnh, chính là vì Trịnh Bảo Châu muốn đi tham gia nghệ khảo, bị cô chọc tức.

Năm lớp 3 tiểu học, lần đầu tiên cậu nói trước mặt Tô Minh Hỉ rằng Trịnh Bảo Châu muốn làm nữ mình tính, cậu liền biết trong nhà Trịnh Bảo Châu phản đối cô làm mình tính nhiều thế nào.

Cậu nhìn Trịnh Bảo Châu, cũng không nói gì thêm, xách cặp ngồi vào chỗ của mình.

Không biết vì sao, rõ ràng cậu với Trịnh Bảo Châu từ nhỏ đã kị nhau, nhưng thấy cô thật sự không được tham gia nghệ khảo, trong lòng cậu lại hơi rầu rĩ.

Giờ đọc buổi sáng, Trịnh Bảo Châu vẫn nghiêm túc đọc bài, trông như đã hết buồn rồi. Khúc Trục chung quy không nhìn được, mở miệng hỏi cô: "Cậu thật sự từ bỏ à?"

Trịnh Bảo Châu dừng đọc, cầm sách giáo khoa nghiêng đầu, nhìn cậu một cái: "Tớ nghe nói cậu muốn đi du học phải không?"

"Ừ."

"Ồ, thế về là làm được nhà khoa học?" Trịnh Bảo Châu nói tới đây, lại bổ sung một câu, "Cậu còn sẽ về chứ?"

"Đương nhiên, tớ muốn xây dựng tổ quốc."

Trịnh Bảo Châu: "....."

Hay lắm, không hổ là Khúc Trực.

Cô quay đầu lại, một lần nữa nhìn xuống sách vở trên bàn: "Cậu chưa từ bỏ, vì sao tớ phải từ bỏ? Đâu phải chỉ có thi đậu Học viện điện ảnh mới được đóng phim, Trịnh Bảo Châu tối sau này chắc chắn sẽ trở thành một siêu sao. Đến lúc đó cậu tới xem phim của tớ, còn phải tiêu tiền mua vé."

"....." Khúc Trực cười một tiếng, cũng nhìn về sách giáo khoa, "Vì sao cậu lại nghĩ tớ sẽ đi xem phim của cậu?"

"..... A, cũng phải. Lấy phẩm vị của cậu, sao mà thường thức nghệ thuật được?"

"....."

"Các bạn phía dưới, đừng có rì rầm nữa." Giáo viên đứng trên bục giảng, nhắc nhở một câu, "Sắp phải thi rồi, tập trung vào."

Khúc Trực và Trịnh Bảo Châu không thêm đếm xỉa tới đôi phương nữa.

Trước khi thi đạo học một trăm ngày, trường học tổ chức lễ tuyên thệ 100 ngày cho khối lớp 12. Trở lại phòng họp, thầy Vương còn chưa hết adrenalin: "Các trò, chỉ còn lại 100 ngày cuối cùng, lên tri chính là thắng

Ợ! Một trăm ngày này, có thể thay đổi vận mệnh cả đời của các em!"

Trịnh Bảo Châu nhìn thầy Vương quơ chân múa tay trên bục giảng, bỗng nảy ra một ý tưởng quá đáng, ước mơ ban đầu của thầy Vương, không phải là muốn trở thành diễn viên múa đậy chũ?

"Lúc các em không kiên trì được nữa, các em hãy hỏi bản thân mình, tương lai các em muốn một cuộc đời như thế nào?"

Thầy Vương chỉ vào Khúc Trục: "Khúc Trục, em muốn một cuộc đời như thế nào?"

Khúc Trục đứng lên trả lời: "Huy hoàng xán lạn."

"Tốt! Thầy tin tưởng tương lai em nhất định sẽ trở thành một nhà khoa học ưu tú!". Ngón tay thầy Vương hơi lệch về một bên, chỉ về phía Trịnh Bảo Châu, "Trịnh Bảo Châu, em cũng nói xem."

Trịnh Bảo Châu nhìn Khúc Trục một cái, đứng lên nói: "Châu quang bảo khí".

Thầy Vương kệt một chút: "Ừm..... Rất xứng với tên của em."

Trịnh Bảo Châu nói xong cũng không ngồi xuống, mà nhìn thầy Vương trên bục giảng, nói: "Thầy Vương, em sẽ không từ bỏ ước mơ! Chỉ có người kém cỏi mới trốn tránh ước mơ của mình!"

"....." Thầy Vương lại bị phá giáp lần nữa.

Sau kỳ thi đại học, thần kinh căng thẳng đã lâu của đám học trò cuối cùng cũng được thả lỏng. Mạnh Nhã Hàm quả thực như sống lại, kéo Trịnh Bảo Châu đi ca hát du lịch.

Trịnh Bảo Châu lạnh nhạt cự tuyệt: "Không được, tao muốn làm thêm."

Mạnh Nhã Hàm: "???"

"Mày làm làm gì?" Mạnh Nhã Hâm đầu đầy chằm hỏi, "Nhà mày cho tiền tiêu vặt cũng không ít đi? Hơn nữa cho dù muốn làm thêm, cũng có thể chờ lúc sau lại đi, giờ chúng ta phải nhân dịp chưa có kết quả để ăn nhậu chơi bời chút?"

Trịnh Bảo Châu vẫn từ chối: "Tao phải tìm chỗ làm trước đã, chỗ đồng ý nhận việc trong kỳ nghỉ hè không nhiều lắm, chờ đến lúc mọi người nghỉ hết thì cạnh tranh khốc liệt lắm!"

Trịnh Bảo Châu đã nghĩ kỹ rồi, không có ai nghỉ hè sớm hơn học sinh lớp 12 được! Cô phải nhân lúc này, tìm việc làm thêm mùa hè, cho mấy đứa khác không có việc mà làm!

"....." Mạnh Nhã Hâm tâm tình rất chối là phúc tạp, "Có thể nói cho tao suy nghĩ của mày không?"

Bọn họ vừa được giải phóng từ địa ngục lớp 12, sao Trịnh Bảo Châu lại muốn đi làm thuê!

"Đương nhiên là để kiếm tiền." Trịnh Bảo Châu nhìn bạn như nhìn đứa ngốc, "Chẳng lẽ là vì thích à?"

"..... Được." Mạnh Nhã Hâm nắm tay cô, nghiêm túc hỏi, "Bảo Châu, mày nói thật cho tao đi, có phải vì mày khăng khăng muốn học biểu diễn, nhà mày đoạn tuyệt quan hệ với mày?"

"..... Sao mày lại kết luận như thế?"

"Bằng không tao không nghĩ ra làm sao mày lại thiếu tiền." Mạnh Nhã Hâm sờ ví tiền của mình, "Mày nói đi, thiếu bao nhiêu, tao xem có giúp được không."

Trịnh Bảo Châu nói: "Một vạn tệ đi."

"..... Thôi bạn ơi." Mạnh Nhã Hâm cất ví tiền đi, "Có phải mày vay nặng lãi không?"

"Tao chỉ định tặng một cái điện thoại đời mới nhất cho bố tao nhân ngày sinh nhật thôi."

".....?" Trên trán Mạnh Nhã Hàm mọc ra một dấu chấm hỏi, "Sau đó thì?"

"Sau đó?" Trịnh Bảo Châu nhìn cô bạn cười cười, "Bố tao mà biết tao làm thêm hè kiếm tiền mua điện thoại cho ông ấy, chắc chắn sẽ cực kỳ vui vẻ và cảm động, sau đó cuối năm sinh nhật tao, ông ấy chắc chắn sẽ cho tao một món quà to."

"..... Sau đó thì sao?"

"Sau đó, mặc kệ ông ấy tặng gì, tao đều tính bán nó đi, coi như xô vàng đầu tiên để tao gây dựng sự nghiệp."

Mạnh Nhã Hàm: "???"

Việc này quá ly kỳ, cô nàng phải ngẫm lại đã.

"Là thế này, mày đi làm thêm, là để lừa tiền bố mày....."

"Cái gì kêu lừa tiền!" Trịnh Bảo Châu cắt ngang, "Tao làm thêm bằng sức mình, sao lại kêu là lừa?"

"..... Ồ kê, vậy mày làm thêm, chính là để lúc sau có xô vàng đầu tiên, sau đó mày muốn gây dựng sự nghiệp?"

"Đúng vậy." Trịnh Bảo Châu gật đầu, "Tao đã nghĩ kỹ rồi, chờ tao kiếm đủ một trăm triệu, tao có thể theo đuổi giấc mơ nghệ sĩ!"

Cô hiện tại còn chưa thành niên, hơn nữa cũng không tự kiếm được tiền, trong nhà nơi gì, cô căn bản không có tự tin phản bác. Nhưng chờ cô lớn lên chút nữa, kiếm đủ một trăm triệu, liền không ai có thể ngăn cản cô theo đuổi ước mơ!

Mạnh Nhã Hàm: "....."

Trời ơi, gia đình đã kích đứa trẻ này quá rồi.

"Bảo Châu này, lần này mày thi thế nào?" Mạnh Nhã Hàm rất lo lắng, thành tích của Trịnh Bảo Châu luôn khá, phát huy bình thường thì thi đậu trường trọng điểm là không vấn đề, nhưng hiện tại đầu óc nó thành ra thế này, sẽ không phải học lại chứ?

"Cũng được, tao sẽ đáp án với Khúc Trục rồi."

Mạnh Nhã Hàm: "!"

Còn dám sẽ đáp án với Khúc Trục, xem ra rất tự tin ha!

"Àiz mày yên tâm đi, tao tính táo mà." Trịnh Bảo Châu vẽ tương lai với bạn mình, "Mày nghĩ tao làm thuê là để mua điện thoại cho bố á? Không, tao làm để kiếm cho mình một cái vé tàu."

Vé tàu đi đến bến bờ ước mơ.

Trịnh Bảo Châu cô nhất định sẽ trở thành một đại minh tinh.

(Toàn văn hoàn)

Nội dung từ Chương 1: "Chỗ Khúc Trục! Trịn Bảo Châu tôi với cậu sẽ
không... đến Chương 94: Kết

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtin](#)